

A close-up photograph of a woman with dark hair and red lipstick, holding a large ice cream cone. The ice cream is white with visible nuts and fruit pieces. The background is a solid blue color.

**ОЛИВИЯ
ГОЛДСМИТ**

**ВКУСЪТ
НА
СЕЗОНА**

ОЛИВИЯ ГОЛДСМИТ ВКУСЪТ НА СЕЗОНА

Превод: Румяна Радева, Лидия Шведова

chitanka.info

Ако имаш дефект на душата, не можеш да го оправиш на лицето. Но ако имаш дефект на лицето и го оправиш, можеш да промениш душата.

Жан Кокто

Каква измислица: щом те смятат за привлекателна, животът ти е съвършен и няма тъмни страни.

Мишел Пфайфър

Колко красота е нужна на една жена? Може ли някога да бъде достатъчна? Оливия Голдсмит създава една модерна приказка за щастието, успеха и славата. И за тяхната цена.

История, в която три Пепеляшки покоряват Холивуд и се превръщат в кумири за цяла Америка, а истинските филмови звезди на 90-те години са само подходящ декор за тяхната драматична съдба.

На Пол Юджин Смит — по земята, сред морето, във
въздуха

„Именувайте ме Ишмиъл^[1] и често ме търсете.“

Навремето познавах един холивудски импресарио, дребна риба, който бе отпечатал този призив в долната част на визитните си картички. Работата не бе в това, че мнозина не схващаха шеговитостта на призива. Нито в това, че на Ишмиъл Райс не му вървеше много, което обаче не се дължеше на неблагоприятната алузия с „Моби Дик“. Не бива да забравяте, че Холивуд е градът, в който Боб Левин, генерален директор на „Интърнешънъл Студиос“ бе задал въпроса: „Хамлет ли? Не беше ли това първият филм на Мел Гибсън?“.

Писателите — и Мелвил, и Фокнър, и дори Шекспир — не са много-много на почит в Холивуд. Чували ли сте вица за тъпата старлетка? Толкова била тъпа, че преспала с един писател, за да получи роля! Явно не е била наясно, че в Холивуд, където по-малкият бива погълнат от по-големия, писателите заемат най-ниското стъпало — във филмовия бизнес те представляват нещо като чехълчето в зоологията.

Всъщност това се отнася за повечето писатели: белетристи, драматурзи, автори на скечове или на телевизионни сериали. Не, не за всички. Ето, аз съм писателка, живея тук по свой избор и хората ме уважават. Е, не примират от любов към мен, но все пак не съм обект на нападки и пренебрежение. Може и да не ме харесват, но ме уважават, защото ми имат страха. Освен това печеля стабилно.

Мнозина ме знаят по име и мнозина ще кажат, че не ме одобряват. „Лора Ричи ли? Ама че кобра!“ — възкликват те, и то, когато се изразяват учтиво. Но стига да купуват книгите ми, пет пари не давам какво мислят за мен. Всъщност те изобщо не ме познават. За тях съм само някакво известно име.

Известна съм с това, че пиша за прочути хора — представлявам някаква знаменитост от хибриден тип, също като Робин Лийч^[2]. Ама моля ви се, не е ли смешно името му? Хората

наричат и двама ни „пиявици“, но аз си имам още един прякор — Ричи Злоезичи. Злополучен случаен асонанс! Какво пък, можеше и да е по-лошо: Лора Позора например. Тъй или иначе, тези, които измислят прякори, после първи изгълтват книгите ми. Четат ги толкова бързо, че не им насмогвам с писането.

А писането си иска много предварителна подготовка. И аз се гордея с работата си. Тя почива върху биографични данни. Служа си с факти, а не с предположения или със слухове и не давам израз на свои мнения и предразсъдъци. Не че нямам, но ги пазя за себе си, поне дотолкова, доколкото един автор може съзнателно да върши това. Работя внимателно и изпипвам нещата. Съвестно и бавно.

Е, признавам си, че като творение на живота ми моята работа не може да се сравнява с Рейнската катедрала или дори с една биография на Джордж Вашингтон Карвър^[3], или Чърчил. Но от най-великите се интересуват малцина. Също и от „средно“ великите. Повечето предпочитат великолепните.

Ето, вижте каква е истината: първата ми книга се наричаше „Марион Андерсън — борбата на една чернокожа художничка“. Основаваше се на материали от докторската ми дисертация. От нея се продадоха 2 216 екземпляра. Бях я работила пет години. От последната ми книга, озаглавена „Кристина Онасис и проклятието на цар Мидас“, се продадоха 500 000 екземпляра. И то от изданието в твърди корици. Умножете това по двацет и два долара, от които получавам петнайсет процента, и после ме наричайте както си щете. Моят banker ме нарича Мис Милионерка. А пък аз подписвам чековете си за неговата банка като Ричи Злоезичи, защото това води до продажба на повече екземпляри от книгите ми. Освен това Боб Левин, Майк Овиц и Ейприл Айрънс ми се обаждат веднага щом разберат, че съм ги търсила. И ме канят на своите приеми. Хубаво е хората да проявяват внимание към теб...

А достатъчно дълго бях неизвестна.

Сега книгите на Лора Ричи се търсят. Станах знаменитост! Странно, но полезно. Петдесет и девет процента от американците знаят коя е Дона Дъглас — ами нали тя играе ролята на Ели-Мей Кламбет в „Нашенци в Бевърли Хилс“, но не биха могли да назоват и един лауреат на Нобелова награда. Помислете си само! Е, това общество не е създадено от мен. Само се опитвам да живея в него. И

си живея добре и спокойно. Не съвсем спокойно, разбира се. Иначе статиите и книгите ми няма да се търсят. Участвала съм в шоуто на Фил Донахю, в „Опра и Джералдо“, в „Сали Джеси“^[4] и в стотици радиопрограми. Но при все това и въпреки че снимката ми се мъдри върху задната корица на книгите ми, успявам да имам и личен живот. Знаете ли защо? Защото един писател, дори и известен, никога не може да стане чак такава знаменитост, та да трябва да се лиши от личния си живот. Това важи преди всичко за актьорите. Търговските посредници, топмоделите, спортистите, скандалните проститутки, кралските особи, дори да са невзрачни и с неизяснено родословие — това са истинските знаменитости! Жените обикновено се прочуват благодарение на красотата си. Странен процес, но е факт. Хората, които успяват да се измъкнат от тресавището на неизвестността и да достигнат до сиянието на славата, получават признание, но трябва да жертват личния си живот заради публиката.

Защото Америка обожавя славата. За американеца известността има по-голяма стойност от самото постижение, но обожанието на публиката е нож с две остриета. То може да въздига, но може и да унищожавя. Това е част от моята работа. Да унищожавям знаменитостите. След като се залових да пиша статии за прочути личности, където се разкрива цялата истина за тях, попаднах на ниша в пазара, която никога няма да се запълни. Защото Америка иска да знае всички гадости за тези, които обожавя: истории за издевателства, банкрути, кръвосмешения, побои, наркомании и страдания. Такава е моята публика. Колкото по-противна е някаква история, толкова повече я харесват.

Но може би това бясно встрастяване към клюките и нуждата от разголване не са чак толкова дълнопробни. Та има ли човек, който не иска да знае какво променя живота ни — кое събитие го оправя и кое го разбива? Успешно интервю за назначаване на работа? Заледен участък от шосе в късна нощ? Неочаквана среща със стар приятел или с човека, с когото излиза любимата жена? Случайно заченато дете?

При жените обикновено всичко започва с външния вид: красотата, която си търси публика. Такива сме, каквито изглеждаме. Но красотата не е достатъчна. За Джийн, Шарлийн и

Лайла, чиито имена вече са легенда, всичко започна с едно червило. Не, с нещо повече от червило. С борбата около червилото. Но май че избързвам.

Нека ви поведем по пътя на своя разказ. Ще ми разрешите да ви посочвам всички интересни места. В края на краищата има ли човек, който по-добре от мен да познава знаменитостите на Холивуд? Гарантирам, че история като тази тук не е имало и че никой не може да я разкаже последователно от началото до края, както мога да направя аз. Защото бях там. И нито една сага за Холивуд не може да се сравнява с това, което ще прочетете.

Лора Ричи

Уайоминг

[1] Встъпителните думи от романа на Х. Мелвил „Моби Дик“, Г. Бакалов, 1983, превод Н. Розева. — Б.пр. ↑

[2] Пиявица (англ.). — Б.пр. ↑

[3] Американски ботаник и химик (1864–1943). — Б.пр. ↑

[4] Телевизионни предавания, излъчвани в САЩ през 80-те години. — Б.пр. ↑

НЕИЗВЕСТНОСТ

Първият истински проблем, с който се сблъсках в живота си, беше проблемът за красотата.

Мишима Юкио

Според мен, драги мои, ако се събудите и видите, че сте грозни, разбирате що е истинска болка. Никак не е приятно. Тъй че не ми разправяйте колко било трудно да си красива и да си актриса. Не на мен тия.

Дон Симпсън

Ако имаш дефект на душата, не можеш да го оправяш на лицето. Но ако имаш дефект на лицето и го оправяш, можеш да промениш душата.

Жан Кокто

1

Зимата в Ню Йорк е немилостива към бродуейските несретници, за кой ли път през този ден си мислеше Мери Джейн Моран, докато се бореше с внезапния напор на хапещия вятър, за да отвори тежката стъклена врата на бюрото за безработни. Тя влезе в сивото помещение, подобно на пещера, и без да обръща внимание на разните табели с инструкции, повесени с телени въжета от тавана, се нареди на вече дългата опашка, както правеше всяка седмица през последните шест месеца. Този път беше след някаква много дребна женица. Само дано не е приказлива, мина ѝ през ума.

Въздъхна дълбоко, докато оглеждаше познатата сцена. Както и друг път, имаше неколцина незаети в момента сезонни работници и разни хора без професия, но ѝ се стори, че повечето безработни са като нея самата — млади, енергични, вероятно и талантиливи. В Ню Йорк обаче повечето от талантиливите не изкарваха хляба си с изкуство. Припомни си отново, както и друг път в такива случаи, стария анекдот за шоубизнеса. За човека от цирка — метач на слонски лайна, който се почувствал зле и отишъл на лекар. След редица изследвания лекарят му казва, че резултатите са добри. „Не е нещо сериозно, но е доста рядък случай. Изглежда, сте много алергичен към слонски лайна. Избягвайте контакт със слонски лайна и всичко ще бъде наред.“

„Не мога!“ — провиква се човекът и обяснява какво работи.

„Ами, напуснете!“ — съветва го лекарят.

Човекът просто онемява.

„Какво?! Да се откажа от шоубизнеса!“

Също като онзи от анекдота, Мери Джейн не можеше да се откаже, въпреки че алергията ѝ към слонски лайна се засилваше. Обикновено изпитваше състрадание към изпаднали писатели, танцьори, актьори и певци, но не и днес. Слонските лайна са страшно много, а аз си имам собствени проблеми, помисли си тя и затършува из голямата чанта от изкуствена кожа. Изрови някаква захарна близалка и евтино издание на „Куини“^[1] с орфани корици — и се предаде на дългото чакане.

Безработната пред нея подхвърли през рамо:

— Как е? Скапано време, а?

Мери Джейн надникна иззад книгата си към дребната женица, облечена в нещо, наподобяващо детско спортно палтенце. Едва-едва се отличаваше от дрипава просякиня — не беше съвсем спретната и чиста. Изглеждаше малко отнесена или смахната. Сам, приятелят на Мери Джейн, винаги ѝ натякваше, че била като „магнит за отрепките“, защото всякакви малоумници и маниаци се обръщаха към нея за дребни подаяния или просто за да си поговорят. Въпреки това тя ме можеше да превъзмogne себе си и да се сопне на нещастницата пред нея.

— Ами, да. Мразя да вали дъжд или сняг в деня, когато ми се пада да идвам тук. Времето прави животните в клетките пораздразнителни — кимна тя към отегчените чиновници зад гишетата. — Пък аз сега не съм в настроение да общувам с когото и да е. — Мери Джейн отново забодде поглед в книгата си, а женицата запристъпва в огромните си галоши и се обърна напред, като се сгуши в палтото си.

След няколко минути Мери Джейн се улови, че препрочита едно и също изречение. По дяволите, рече си тя, май бях доста груба. Жената просто искаше да минава време. Потупа я леко по рамото и попита:

— Искате ли дъвка?

Жената се поколеба, после я погледна в лицето, пое дъвката и се усмихна. Зъбите ѝ предизвикаха тръпка на погнуса у Мери.

Онази разгъна опаковката и пъхна бялото кубче в устата си.

— Малко ме е страх. — Тя посочи гишето, което все още беше далече пред тях. — Страх ме е от това, което ще ми кажат, когато стигна дотам.

— Ами запишете се в нашия клуб — изсмя се Мери Джейн. — Май вече не ми се полага помощ за безработни, но реших да намина и днес, да не би да са сбъркали нещо и да ми дадат още един чек.

Женицата въздъхна и кимна.

— Казвам се Грейс Уебър.

— Мери Джейн Моран. С какво се занимавате, когато не сте безработна?

— Мъча се да пиша романи, но работех като компютърен оператор в правна фирма, докато не ме съкратиха.

— А аз съм актриса — каза Мери Джейн. — Сега без ангажименти, но по-рано играех. Веднъж, преди три години, страшно ми провървя на Бродуей, критиката се скъса да ме хвали, но после — нищо.

— В коя пиеса? — Грейс изглеждаше истински заинтригувана.

— В „Джак, Джил и компромисът“. Играх в нея повече от година. — Мери Джейн почувства, че отчаянието ѝ се надига. — Но оттогава никой не ме търси.

Всъщност работата беше още по-лоша, но тя си помисли, че не бива да изказва и майчиното си мляко пред съвсем непознат човек.

— Следващият!

Беше техен ред. Грейс ѝ помахаша, докато приближаваше към дългото гише.

— Късмет — подхвърли тя през рамо.

Мери Джейн пак запристъпва с премръзнали крака, гледайки как интервюиращата прелиства папките си. Наблюдаваше лицето на Грейс, когато жената срещу нея поклати глава в знак на отказ. После Грейс зададе някакъв въпрос, но жената отново поклати глава, посочи към вратата, стана от мястото си и изчезна нанякъде. Какво ли се опитваше да изкрънка? Дали наистина беше писателка или просто си въобразяваше нещо? Видя как Грейс посърна и се затътри навън. Дойде нейният ред да изпълни ролята си, тоест да получи хладното предупреждение, че ще прекратят изплащането на помощта след две седмици.

Мери Джейн Моран излезе от бюрото за безработни, което се намиреше на пресечката на Двайсет и шеста улица и Шесто авеню, и плътно загърна сивкавото евтино палто около едрото си тяло. Да киснеш два часа и четирийсет минути за сто седемдесет и шест долара. Постоя малко на изхода, за да събере сили, и пое пеша по дългия път към църквата „Свети Малахий“ на Четирийсет и шеста улица, където се провеждаха репетициите на театралната трупа. Подгизналите ѝ ботуши от изкуствена кожа шляпаха в ледената киша. Заваля сняг. Мери Джейн придърпа към челото си шала, с който се бе увила. Напъха още по-дълбоко ръце в джобовете на износеното си палто и продължи към покрайнините на града.

Свикнала беше със студа. Като че вечно бе стояла навън, на студено. Отгледала я бе баба ѝ в градчето Скъдърстаун, щата Ню Йорк. Родителите ѝ бяха станали жертва на автомобилна катастрофа. Мери Джейн пазеше неясен спомен за кавгата между пияния ѝ баща и майка ѝ, занасянето на колата, свистенето на гумите, изпотрошените стъкла. После — нищо. Освен студа, който добре помнеше — беше декемврийска нощ и тя трепереше премръзнала във фоайето на болницата, четиригодишно момиченце, изпаднало в шок, което лекарите и сестрите, скупчени около майка ѝ и баща ѝ, бяха забравили.

Майка ѝ почина. Баща ѝ получи сериозни мозъчни увреждания и накрая го изпратиха в болница за ветерани. На четири години неохотно я приюти майката на баща ѝ — единствената жива родственица. Прекара детските и юношеските си години в разнебитена фермерска къща в северната част на щата Ню Йорк като натрапена гостенка на сприхавата старица. Зимите бяха мразовити, вътре в къщата бе почти толкова студено, колкото и навън и тя винаги бе ненавиждала студа, както и сега. Сети се за Грейс и за тънкото ѝ палтенце. Най-лошото, от което Мери Джейн се боеше, бе, че ще свърши като измамена от живота дрипава просякиня, бедна, необичана, самотна.

На Хералд Скуеър забеляза, че още не са махнали коледната украса от луксозния универсален магазин „Мейси“. И на първи декември вече ѝ се гадеше от приближаващите коледни дандании, но сега, през януари, след като едва бе издържала празниците, ѝ се щеше никога да не бяха измисляли Коледата. Физиономиите на хората, които излизаха от магазина, потвърждаваха мнението ѝ. Всички мразят тая суетня, рече си тя. Само че никой не си го признава и не се решава да скочи от увеселителното влакче в движение. Тя също не бе го сторила. Въздъхна, като си спомни за баба си, която ѝ се бе обадила по телефона. И тя бедна, необичана старица. „Болна съм, Мери, май че имам грип. Почти не ставам от леглото. Нямахте да те моля, ако не се налагаше, Мери.“

Баба ѝ се обръщаше към нея на име само когато искаше нещо. Иначе употребяваше единствено местоимението „ти“. „Ти ще можеш ли да прескочиш за няколко дни да се грижиш за мене?“ *В края на краищата си милосърдна сестра.* Последното не го каза, но то се подразбираше.

И независимо от обзелата я ярост, от спомените, които я караха да тръшне слушалката, да смени номера на телефона си, да избяга, да си промени името и никога вече да не се връща, старото чувство на вина я бе овладяло.

И тъй, на двайсет и четвърти декември Мери Джейн взе автобуса, за да замине при човека, с когото най-малко искаше да бъде. В Ню Йорк Коледата и без това щеше да е достатъчно мрачна, след като Сам заминаваше да прекара празниците при родителите си в Сарасота, но връщането в бараката в покрайнините на Елмира, където трябваше да се грижи за болната старица, си беше чист кошмар. Поради това тя още по-болезнено изживяваше факта, че Сам не я покани да замине с него. Срамуваше ли се да я запознае с родителите си? Мери Джейн въздъхна.

Сам, макар и прекрасен, бе труден човек. Женил се бе веднъж много млад и жена му го напуснала. „Заради това — твърдеше той — мразя брака.“ Мери нямаше нищо против, ама наистина нищичко. Притежаваше него самия, за какво ѝ беше някаква халка? Но пък ако бяха женени, нямаше ли да я заведе във Флорида? Нямаше ли досега да я е запознал с родителите си? Всякакви, макар и не кръвни роднини, бяха за предпочитане пред баба ѝ, кръвопийцата. Ама че скапана Коледа!

Нямаше да е чак толкова зле, ако баба ѝ бе признателна. Ала тя не беше. Тъкмо напротив — постоянно я хулеше и се заяждаше с нея.

„Май че още си напълняла. Я ме виж, само кожа и кости съм, пък ти винаги си била дунда. От моята храна, от моята пенсия, от социалните ми осигуровки се угои. Дебела и нафукана. Въобразяваш си, че си нещо повече от другите. Скъдърстаун не ти понасял на тебе. Да работиш като медицинска сестра не ти допадало. Не можеше ли да постъпиш в болницата и без диплома, че първо да опиташ как е? Дотрябвала ти беше тая пиклива диплома, дето после така и не я използва. Артистка ще ми става тя! И какви роли игра напоследък? Не съм те виждала нито по телевизията, нито никъде. Какво стана с оная пиеса, в която играеше, а?“ И тъй нататък, и тъй нататък, да ти прилее. Млъкваше само когато се приспеше със сънотворни хапчета или с бърбън. Внучка ѝ просто не я понасяше.

Мери Джейн никога не забравяше колко жестока бе баба ѝ, нито унижението от евтините мръсни дрехи, които бе носила, нито

подмятанията и презрението на момичетата в училище. Но най-лошо от всичко бе, че тя сама съзнаваше едно нещо: баба ѝ беше права, жестока, но права, като я наричаше дебела, грозна и смешна фантазьорка.

Помнеше как се промъкваше в тъмната мухлясала баня във фермата, за да се погледне в огледалото с надежда, че страховете ѝ няма да се оправдаят. Палеше лампата, тоест четирийсетватовата гола крушка, щръкнала от стената над огледалото. Отваряше чекмеджето на олющената пластмасова тоалетка до мивката, търсваше между стари фиби, счупени ножици и полупразни туби с крем, за да изрови огледалото. Беше с две лица — задното с напукано увеличително стъкло — скрепени с излинали гумени обръчи. Сграбчила го с дясната си ръка, Мери Джейн трябваше да отвори огледалната врата на аптечката, така че да е перпендикулярна на стената, при което покритото с петна овехтяло огледало отразяваше тоалетната чиния. Тогава тя се покатерваше върху седалката на тоалетката и се привеждаше. Само по този начин можеше да види профила си, и колкото и да бе ужасен, той просто я хипнотизираше.

Всеки път, преди да погледне, тя изчакваше за миг, затваряше очи и прошепваше последна молитва. Сърцето ѝ винаги биеше лудо, а дланите ѝ се изпотяваха. После хващаше огледалото в лявата си ръка и го накланяше така, че успяваше някак да види профила си, отразен в по-голямото огледало на аптечката, което се падаше зад гърба ѝ. И всеки път сърцето ѝ се свиваше.

Носът ѝ изскачаше направо от челото, където гъстите вежди почти се срастваха, изгърбваше се и се разливаше в месеста топка над тънките ѝ устни. Брадичката ѝ, или по-скоро това, което трябваше да бъде брадичка, се сливаше с шията ѝ. Бузите ѝ бяха възпълни безформени торбички, като бузи на катеричка, мислеше си тя. Ала катеричките бяха хубавички, докато нейното лице бе ужасно.

Всеки път, когато приведена се вторачваше в отражението си, горещи сълзи замъгляваха очите ѝ, също както сега. И всеки път накрая се извъръщаше към огледалото, за да застане лице в лице с врага си. Очите ѝ, все още пълни със сълзи, огромни и кафяви, я гледаха изпод надвисналите вежди. Прозорци на душата, повтаряше си тя. За какво са ми притрябвали хубави кафяви очи? За да виждам колко съм грозна? Добре си се пошегувал, Господи!

На тринайсет години Мери Джейн Моран бе осъзнала доста неща. Знаеше, че е по-умна от повечето деца в училището. В град като Скъдърстаун, щата Ню Йорк, това не беше кой знае колко трудно. Всъщност, честно казано, тя бе по-умна и от повечето си учители. Но доколкото зависеше от нея, стараяше се да не го показва. Хората не обичат някой да е по-умен от тях. Баба ѝ винаги я наричаше „всезнайка“ и в нейните уста това звучеше не като закачка, а като обида. Мери Джейн добре знаеше, че старицата не я обича. Знаеше, че е грозна и че сигурно такава ще си остане. И тогава значи никой няма да я обича. Никога.

Трябва да съм благодарна, че съм здрава, повтаряше си тя. Трябва да съм благодарна, че съм умна. Не всички са умни. Дори не можеше да си представи какво щеше да е, ако бе глупава, глупава като Марджъри Хеймън, която не можеше да каже коя е столицата на щата Ню Йорк, въпреки че Скъдърстаун се намираше само на четирийсет мили от Олбани.

Да, ала Марджъри бе една от най-големите хубавици в гимназията, а Мери Джейн можеше да си представи какво е, когато всички момчета те следят с очи и се избиват да седнат до теб в училищния автобус.

Част от проблемите на Мери Джейн по нейна преценка произтичаха точно от това — имаше прекалено силно въображение. Вече девойка, тя просто не можеше да седи по време на разгревките в дъното на физкултурния салон при останалите тромави фермерски щерки, които изглеждаха доволни като крави. Мери Джейн наблюдаваше мажоретките, между които беше и Марджъри Хаймън, и си представяше как ли би се чувствала, ако подскача пред стълпените хубави момиченца от по-долните класове. Сигурна бе, че ще ѝ хареса. Освен това си представяше още тогава какво е изпитвала лейди Макбет, когато е влизала в тъмната спалня, за да извърши убийството, как се е чувствала Ана Каренина, когато е чувала приближаващия влак, и колко се е потиснала Алис Адамс, когато никой не ѝ е обръщал внимание по време на танците. О, да, още тогава тя съвсем лесно можеше да си представя всичко това.

Но пък всъщност, припомняше си Мери Джейн с кисела усмивка, не ѝ беше необходимо особено въображение, тъй като в училището никой не ѝ обръщаше внимание. Тя минаваше от стая в стая, като

трополяц призрак, ако се съди по отношението на всички момчета и на ползващите се с всеобща обич момичета. Тогава бе решила, че нищо няма да получи лесно, че никой няма да ѝ подаде ръка.

Трябваше да се бори сам-самичка. Бог нямаше да ѝ помогне, нито пък баба ѝ. Сама трябваше да се справи с всичко.

И се справи. Приеха я като стипендиантка в сестринското училище. Записа се, за да се махне от Скъдърстаун. След това изкара курсовете по актьорско майсторство и започна едно безнадеждно обикаляне на импресарските агенции, прослушвания, денем работа тук-там, унижително оглеждане, дребни роли, после откази... Трябваше да минат много, ама много години, докато ѝ се удаде възможност да се докаже, но най-сетне успехът дойде. Признаха я, приеха я, плащаха ѝ, за да работи каквото тя искаше. И дори спечели любовта на един мъж, който беше и умен, и красив. Ала сега, изглежда, губеше всичко. Всичко се превръщаше в слонски лайна.

Откъм Бродуей задуха леден вятър и я натика в някакъв вход. Мери Джейн спря да си поеме дъх и малко да почине. Докато стоеше там и гледаше как хората наемат таксита, още веднъж си зададе оня, същия въпрос, чийто отговор знаеше и който бе неизменен, независимо колко пъти си го задаваше. За какво правиш всичко това? Откажи се, нашепваше ѝ някакъв вътрешен глас, гласът на баба ѝ. Дори и за автобус нямаш пари, ботушите ти пропускат вода, палтото ти е старо и протрито по шевовете, а ти бързаш в снежната виелица, за да отидеш на сбирката на актьорската трупа — там не ти плащат нищо, а искат от теб да репетираш по петдесет часа седмично. Сигурно си побъркана.

Знаеше обаче, че не е. Вършеше това, което винаги бе искала да върши. През детството ѝ в Скъдърстаун театърът спаси живота ѝ. Играеше във всички училищни пиеси, винаги характерни роли. Реджина в „Малките лисичета“, мисис Уеб в „Нашият град“, и бе добра. Ей богу, много повече от добра. Беше истинска. Театърът ѝ показва пътя, пътя за измъкване от Скъдърстаун и Елмира, от непоносимия живот. Знаеше, че баба ѝ няма да плати таксите за колеж или за театрално училище, а тя самата не разполагаше с пари и нямаше как да си изкарва прехраната. Принуди се да влезе в сестринско училище, но го мразеше. Обичаше театъра, открай време го бе обичала. Когато беше на сцената, се забравяше — намираше приятели,

намираше себе си. Но сега, ще не ще, трябваше да работи като сестра, за да изкара някакви пари.

Беше време, и то неотдавна, когато си мислеше, че със случайните занимания е приключено и ще може да си изкарва хляба като актриса. Получи роля в кратка пиеса за двама: „Джак, Джил и компромисът“. Играеше продавачка, тромава несретница на средна възраст, която прекарва една нощ с някакъв закъсал търговски пътник, после двамата се влюбват. През цялото време са голи в леглото, а сцената е почти празна. Получи това, за което винаги си бе мечтала. Стана чудото, което я издигна до скромния успех на професионална актриса.

И после — още едно чудо! — получи похвални отзиви от критиката. Пиесата се премести в голям театър в района на Бродуей и близо две години тя игра ролята на Джил, ролята, която бе създала. Най-хубавото бе, че пиесата се откупи от киното и един от продуцентите, Симор Левин, се срещна с нея и почти ѝ обеща да я ангажира.

Навремето, в Скъдърстаун, тя си мечтаеше в банята, но никога не бе имала смелостта да си мечтае за големия екран.

Независимо че успехът ѝ бе съвсем истински, баба ѝ, Марджъри и всички останали от Скъдърстаун нищо не подозираха за триумфа на Мери Джейн. Те не спадаха към редовните посетители на малките театри извън Бродуей. Но филм, това бе друго нещо! Всеки ще може да я види. Това ще е нейното отмъщение и за пръв път в професионалната ѝ кариера ще паднат пари. Пиесата ще ѝ даде всичко, от което има нужда.

Всъщност пиесата вече ѝ бе дала Сам. Той бе автор и режисьор на „Джак, Джил и компромисът“. Той ѝ бе възложил ролята, режисираше играта ѝ и — чудо на чудесата! — влюби се в нея. След това, преди около шест месеца, когато Холивуд откупи пиесата, той започна преговори да му възложат режисурата на филма. Беше ѝ обещал, че филмовата роля на Джил ще бъде нейна. Трагичният образ на една несретница. Тя щеше да го пресъздаде на екрана. Завинаги.

Сам отпътува за Лос Анджелис, за да преговаря. Отначало ѝ се обаждаше всяка вечер, после през ден. След това не се обади почти цяла седмица. Тя просто полудя. Най-сетне получи от него бележка:

„Прости ми. Направих всичко каквото можах. Ще се върна след четири дни“.

Два дни по-късно тя прочете във „Варайъти“, че във връзка с ролята на Джил се споменава името на Кристал Плинъм. Мери Джейн не можа да се вдигне от леглото цяло денонощие.

Единствен приятелят ѝ Нийл Морели успя да я изкара от това състояние.

— Всички са дупедавци — бе казал той, докато тя лежеше, забила лице във възглавницата, и плачеше беззвучно. — Ето, хапни си малко ригатони. — Нийл се усмихна и лицето му на невестулка стана почти красиво. — Кристал Плинъм е курва. Ще се провали. Виж какво, ти създаде Джил, ти ѝ вдъхна живот. Никой, който те е гледал, не може да те забрави.

— Да, де. Но повече никой няма да ме види — рече тя и отново ѝ стана тъжно. Извърна се, за да скрие сълзите си.

— Ей! Ще ти дадат друга роля. Помниш ли какво писаха критиците? „Проникновеност. Патос без капка сантименталност.“ Дори и говедото Джон Саймън^[2] каза, че ти си просто върхът, а той мрази всички. Я го таковай Сам. Таковай ги всичките. Ей, като сме на тая вълна, що не вземеш мен да ме...

— Господи, Нийл!

— Хубаво, де. Може и по-късно, след като си избършеш носа. — Подаде ѝ книжна кърпичка. — А как гледаш на духането? — попита, докато тя поемаше кърпичката.

Мери Джейн му се оплези и се изсекна.

— Ето че се държиш като добро момиче. Ама слушай, когато друг път се заемеш с духане, прави го с устата, не с носа и вместо да духаш — смучи. Чаткаш ли? Това сто на сто ще ти вдигне цената. Може дори и роля да получиш.

Нийл, най-добрият ѝ приятел, я прегръщаше, докато тя плачеше, размиваше я, тъпчеше я с вкуснотии. Чудесен приятел беше, но грешеше. След „Джак, Джил и компромисът“ Мери Джейн така и не получи значителна роля. Сам се върна, смутен и засрамен, и тя се опита да го разбере и да се примири. То се знае, че не е могъл да направи нищо друго. Разбира се, че в Холивуд искат да дадат ролята на най-страхотната си мадама. А когато Кристал Плинъм прие ролята, Мери Джейн се опита да не се сърди на Сам, че изглежда доволен. От

шест месеца все му прощаваше, докато кариерата му вървеше стремително нагоре. Трябваше да му прощава, иначе щеше да го загуби. Обичаше го и знаеше, че прави всичко, на което е способен. В Холивуд просто не търсеха дебели обикновени жени на средна възраст. Като че Америка изобщо не обичаше такива жени. Мери Джейн потрепери и се сгуши в палтото си.

Сам бе опитал да замаже нещата, доколкото може. Омаловажи значението на пътуванията си до Холивуд за определяне на актьорския състав и за подготвяне на сценария. Дори започна да стяга нова постановка — някакво шоу, в което щеше да я включи. Но не понасяше депресията ѝ. Тя си го знаеше, ала не можеше чак толкова да се преструва.

Отново потрепери. Вятърът наистина ставаше все по-мразовит. След като прекоси Таймс Скуеър, тя се отправи в западна посока, през района на театрите. Беше грозен и безвкусен квартал със стари афиши и обяви, налепен на още по-стари олющени стени, с тъмни, вонящи на урина улички, но всъщност тя най-много обичаше тъкмо тази част на града. Беше сряда, ден на матинета, сети се Мери Джейн, когато забеляза оживлението пред входовете на театрите, добре облечените тълпи, готови да се подложат на напора на виелицата, а после да се отправят към домовете си в Уестчестър и Лонг Айланд. Мери Джейн вдигна очи към огромния плакат над театър „Плимът“, който рекламираше „Спирка за никъде“. Беше се явявала на прослушване за тази пиеса. Сега завистливо си представяше ангажираните щастливци, седнали в удобните си гримьорни, приятно загрети след представлението.

След като престанаха да играят „Джак и Джил“, тя се почувства като изгубена. А сега се боеше, че може да изгуби и Сам. Той се бе заел с филма, докато тя затъваше все по-дълбоко и по-дълбоко в нещастията си. Гледаше го как се стяга за пътуванията си до Западния бряг и се мразеше, че все му се обесва на врата. Така щеше да стане и тази вечер.

Сам не обичаше да му висят на врата. Може би и затова си бе определил среща с нея на репетицията. Стратегия за ограничаване висенето на чужда шия. Това щеше да е първата репетиция със Сам от няколко седмици насам. От почти четири години той ръководеше трупата. И когато замина на Западния бряг, всички се почувстваха

загубени. Сега обаче той се връщаше, поне за известно време, и тя щеше да се вземе в ръце. Щеше да се стегне и нямаше да издава страха си, че скоро ще я напусне за няколко месеца, и щеше да опита да забрави, че всъщност ще я напусне завинаги.

Най-сетне, съвсем прогизнала, пресече Осмо авеню, мина покрай две чернокожи проститутки, които трепереха на входа на „Макдоналдс“, и стигна до входа на енорийската църква „Свети Малахий“. Провря се между тежките дървени порти. Отец Деймиън разговаряше със свой енорияш и я изгледа стреснато.

— Мери Джейн, вир-вода си! — Беловласият пастор се пресегна и ѝ помогна да свали натежалото от сняг палто. Винаги се притичва на помощ на актьорите, помисли си тя с признателност, трогната от загрижеността му.

— Какво се е случило? — попита той.

— Отче, не питай. Аз съм безработна нюйоркска актриса, а ти си моят ангел хранител. Друго не знам. — Хванала мокрите си пробити ботуши и метнала през рамо овехтялото палто, тя блъсна с широкия си задник вратите към стълбището и се провикна: — Отче, ако няма за мен горещо кафе, кръв ще се лее!

[1] Биографична книга за актрисата Мърл Оберон от Майкъл Корда. — Б.пр. ↑

[2] Театралният критик на „Ню Йорк Магазин“. — Б.пр. ↑

Сам Шийлдс извади пуловера си и го хвърли върху леглото. Би трябвало да се чувства изморен след полета от Лос Анджелис до Ню Йорк, но всъщност кипеше от енергия. А пътуването със самолета на „Метро Голдуин Майер“ не беше за подценяване. Място в първа класа и наоколо само хора първа класа. От филмовото студио го изпратиха до летището с ролс-ройс. Това си беше върховен лукс — да пътуваш първа класа за чужда сметка. Сам вече можеше да забрави, че на този свят има трета класа.

Крайно време беше. Никога досега не си бе имал работа с много пари, пък били и чужди. Израснал на северния бряг на Лонг Айланд в малка къщичка под наем, където винаги бе толкова влажно, че тапетите висяха разлепени, където парите никога не стигаха нито за хубави дрехи, нито за хубави мръвки, но пък винаги се намираше бутилка джин „Бифийтърс“ за баща му и майка му. Сам бе научил както какво е първокачествена стока, така и как да минава без нея. Свестните хора носеха дрехи от „Брукс Брадърс“, а не евтини костюми, така че когато не достигаха пари за нов хубав блейзър, износваше стария, докато ръкавите му окъсееха дотолкова, че изглеждаха като запретнати. Баща му, чиято кариера западаше все повече и повече, в младостта си бил звездата на престижната рекламна агенция „Доул Дейн“. Тогава това бе най-подходящото място за блестящ възпитаник на Йейл. Майка му бе завършила колежа „Смит“, след което бе сложила бели ръкавици в секретарската агенция „Кати Гибс“. И двамата били стройни и хубави, той — рус, тя — тъмнокоса. Срещнали се в агенцията и се оженили само месец по-късно.

Как ли са се чувствали в почти праисторическото време на петдесетте години, когато жените носели шапки и ръкавици, всички пиели коктейл „Манхатън“, а градът изглеждал като блестяща перла? Изпитали ли са същото, което той изпитваше сега, когато светът отваряше вратите си за него? Дали изобщо са имали шанс около тях да се завъртят големите пари и дали не са го изпуснали? Защото след опияняващото начало с вино и рози и за двамата животът бе протекъл

като пътуване в трета класа. Рекламната дейност бе под възможностите на Филип, но пък и каква ли работа би била достойна за него? Все говореше, че ще се отдаде на писателска дейност, но от това не излезе нищо и той искрено съжаляваше. Много време бе изтекло, много питиета бе погълнал, а Фил сега вече не можеше и реклами да пише. Майката на Сам, девойчето със стоманеното сърце, сигурно бе разбрала, че въпреки родословието и позьорството на Филип е заложила на погрешния кон. Сам оприличаваше родителите си на герои от роман на Фицджералд: хора, които живеят в преддверието на блестящото общество, но никога не попадат вътре. А в преддверието е студено.

Сам мразеше романите на Фицджералд.

Родителите му го бяха научили да изпитва чувство на превъзходство спрямо всеки, който не предизвиква у него чувство за малоценност, т.е. да се отнася пренебрежително към евреите, италианците и най-вече към ирландците. Черните изобщо не влизаха в сметката. Бяха го научили да се отнася със страхопочитание към семейство Уитни (далечни роднини на баща му), към фамилията Хариман, Вандербилт, Рузвелт и към всичките им братовчеди, лели, роднини по сватовство и приближени. После, като да беше богат потомък на видно семейство, го бяха изпратили да учи в колежа „Диърфийлд“ и в Йейлския университет (и на двете места като стипендиант), защото баща му бил възпитаник на тези училища. Там живя в сянка и залягаше много сериозно над учението, защото се страхуваше, че ще се провали, както се бе провалил баща му.

Сега вече всичко се промени. Сам се усмихна и се пресегна да извади от куфара измачканото си сако. Беше старо ленено сако (той винаги се обличаше в черно), прекалено лятно за нюйоркската зима, но произведе нужния ефект в Лос Анджелис. В Лос Анджелис всичко тръгна добре. Беше свалил оная продуцентка Ейприл, преработката на сценария вървеше отлично и като че можеше да започнат снимките още през май. Ако имаха късмет с разпределението на ролите, можеше и това да стане.

Ох, разпределението на ролите! Тъкмо там бе болното място. „Джак и Джил“ бе сурова пиеса, къс от реалния живот. Той гледаше на филма като на черен филм. Е, все още. Не че в него нямаше и хумор, и

патос. Но историята беше мрачна. Истинска история. А нима истинските истории не са мрачни?

Та и неговата собствена история бе мрачна. Момче от Лонг Айланд, което отива в огромния град, гладува, живее за театъра, пише хубави пиеси, не му обръщат внимание, насмалко не се отказва, пише още една пиеса и успява. Сам повдигна рамене. Изморен от разопаковането на куфарите, той хвърли мръсните си дрехи на купчина в ъгъла. Обикновено оставяше прането си в квартирата на Мери Джейн. Но не и сега, когато нещата стояха по-особено.

Живееха заедно от две години и повечето време прекарваха в нейното апартаментче, но Сам предвидливо задържаше мансардата си на Деветнайсета улица. За него бе важно да има къде да се усамоти, а не по-малко важно бе и Мери Джейн да знае това. Поставяше ясна разграничителна линия. Бяха любовници, но той никога не криеше, че се смята за свободен.

Прекоси мансардата и натисна мигащото копче на телефонния секретар. Чу се леко изщракване, после сигнала, после пак прищракване и накрая гласът на Мери Джейн изпълни стаята. „Още ли не си се върнал? Надявам се, че си пътувал добре. Отивам в бюрото за безработни. В такова време! Обади се, като пристигнеш. Ще изляза в единайсет и половина.“ Отново се чу сигналът. Сам погледна часовника си. Дванайсет и четирийсет и пет. Изтървал я беше. Толкова по-добре. Разтърси глава. Гласът ѝ звучеше спокойно, но все пак го накара да изпита неудобство. По-скоро вина.

Защото именно това бе обратната страна на медала. Бе свързан с Мери Джейн. Не че беше някаква „фатална жена“. Сам не можа да съдържи усмивката си. Ох, от тази порода през ръцете му бяха минали много: невротички, маниачки, обхванати от нарцисизъм актриси, които го тормозеха. Беше се оженил за Шайна, когато бе само на дваайсет и три години, и в продължение на четири години ѝ се остави да го тормози. После се развихри страхотно, но след година и нещо попадна на Нора, която също го влуди. Коя от двете бе по-красива — Шайна или Нора? А коя от тях беше по-голям егоист? Просто бе невъзможно да отговориш на тези въпроси. След Нора последва цяла върволица стройни свършени същества, всичките с тела на танцьорки, прекрасен бюст, разкошни крака и нежни лъжовни очи. Те или го влудяваха, или го отегчаваха. Само тези два типа жени познаваше.

Докато не се появи Мери Джейн. На трийсет и шест години, той бе започнал да си мисли, че сигурно нещо в него не е наред, и последната му пиеса ясно изразяваше тревогата му. Всъщност Джак бе той самият — отчаян и уплашен. Боеше се от още една нездрава връзка, от още един голям разрив, който щеше да го довърши, а и се боеше, че ако трябва да хвърли и тая пиеса в боклукчийската кофа, нямаше вече да се роди друга. И тъкмо тогава се появи Мери Джейн. Талантлива. Повече от талантлива. Тя пое ролята на Джил. Ей богу, ролята сякаш бе създадена за нея. Тя й вдъхна живот. Когато беше на сцената, той не можеше да свали очи от нея. Вълнуващо бе да работят заедно. И най-тънкият нюанс не й убягваше. А си знаеше силата. Можеше да постигне емоционален връх, после с безпогрешно чувство за ритъм да закове страхотен гег. И така вечер след вечер. У нея всичко изглеждаше ново, свежо.

Извън сцената, разбира се, никой нямаше и да я погледне. Никога не я бе водил при критичните си родители. Можеше да си представи как очите на майка му я преценяват за миг. Наполовина ирландка, наполовина еврейка, при това наследила най-лошото от двете страни. Сам си представяше каква гримаса ще направи майка му. Както и скованата усмивка, която никога не достигаше до очите ѝ. Мери Джейн нямаше да издържи изпита.

Но бе открил, че с нея може да се говори. За разлика от красавиците тя слушаше, откликваше на думите му, бе топла, любеща и винаги честна. Сам се наруга на глас. Ами да, честна беше, а той ценеше честността и истината, въпреки че в последно време се разминаваше и с двете. Господи боже, защо животът бе такъв? Получаваше се нещо като мръсен номер в космически мащаб: не можеш да постигнеш каквото искаш, без да прецакаш някого.

Е добре, преди цяла вечност, преди три години, той имаше нужда тъкмо от Мери Джейн. Постоянно трябваше да си го напомня. Може би в началото бе почнал да спи с нея от съжаление, но тя направо го сложи в малкия си джоб. Беше страдна и винаги активна. Задържаше го с топлотата и с таланта си. Страстта и признателността ѝ бяха трогателни, а когато я сравняваше с хладината и егоизма на Шайна и Нора и на всички тези хубави момичета с кошмарни характери, за пръв път в живота си се чувстваше щастлив.

Мери Джейн не искаше нищо, а му дават всичко. Той се чувстваше така добре, че не се питаше дали ситуацията не е някак небалансирана. Не че от време на време не сваляше някоя хубавица. Преспиваше с разни сладурани, но връщането при Мери Джейн бе приятно, дори разтърсващо. По-свободен се чувстваше, като покръшка малко. А и не ѝ бе обещаващо нищо. Абсолютно нищо. Винаги държеше на яснотата по този въпрос. Въпреки това тя се привърза към него. Да живее в апартамента ѝ стана нещо съвсем естествено: там бе удобно, на газовия котлон винаги къкреше някаква супа, бельото му бе сгънато, подредено и дори изгладено. Бе получил възможност да се съвземе, да забрави за някогашните рани. Като да се бе върнал в утробата на майка си. Голямото ѝ тяло излъчваше нещо майчинско. А и вярваше в любовта ѝ, за разлика от собствената му стройна, красива и похабена майка кучка. Крепяха го вярата на Мери Джейн и талантът ѝ. Работеха заедно по цял ден, просто изгаряха в репетициите на Джак и Джил, а през нощта се утешаваха взаимно. Май че тя бе първата и едничката жена, която истински бе обичал.

И му донесе късмет. Триумфът на пиесата се дължеше на нейната игра, тя караше публиката да подлудява, тя я привличаше. Преместиха се в по-голям театър и все още имаше билети само за правостоящи. Той знаеше, че като нищо можеха да ѝ дадат награда. Тя вярваше, че ще получат една, а може би и две. В действителност получиха наградите за най-добра актриса, за най-добра пиеса и за най-добър режисьор.

И тъй, вместо да си пререже гърлото, преди да достигне четирийсет години, той летеше до Западния бряг и правеше филм. Бе заявил, че не приема никакви условия, ако той не бъде режисьорът. На жената от посредническата агенция просто ѝ приляваше, когато опреше до този проблем. Тя май не обичаше да си дава много труд срещу заплащането, което получаваше, но сега се налагаше. Дума да не става за продажба на сценария, ако не възложат на него, на Сам Шийлдс, режисурата. И в крайна сметка Холивуд прие.

Но Сам не можа да се порадва на триумфа си. Никак. Защото Холивуд съвсем нямаше намерение да рискува шестнайсет милиона долара и да повери главната роля на обикновена, дебела и неизвестна актриса, дори и ако ролята налагаше това, дори и да ставаше дума за „малък филм“, както те го нарекоха. Това беше част от сделката.

Кристал Плинъм се интересувала от ролята. Ако тя подпише договора, касовият успех е гарантиран. Следователно се налагаше той да бъде лошият и да съобщи на Мери Джейн условията. Хайде, опитай се да не ти пука, когато някой те гледа с очи на кокер шпаньол, които просто говорят: „Какво от това, че ме риташ. Свикнала съм“.

Той знаеше, че тя може и да го възненавиди, но че никога няма да го признае на глас. Единственото нечестно нещо, на което се оказа способна. Тя просто прие фактите. А на телефонния запис гласът ѝ звучеше приятно, уж нормално. Ала фалшиво, Господи, колко фалшиво!

И сега, застанал в собствения си пращен апартамент, той разпределяше мръсното си бельо. Защото не можеше да погледне кокер шпаньола в очите. Никой не ѝ бе възлагал друга роля, откакто не играеха вече „Джак и Джил“. Боже господи! Това поне не бе по негова вина. Вече му се щеше да вярва, че тя просто иска да бъде жертва. И че го наказва, като не го оставя да се радва на успеха си.

Телефонният секретар отново зазвуча. „Здрасти, Сам. Бетани се обажда. Питам се дали не може да се видим пак. — И след миг: — Всъщност искам да кажа, че предлагам да се видим. През целия ден съм си вкъщи, чак до репетицията довечера. Чао.“

По дяволите! Насрочил бе репетиция на трупата за днес. Почти беше забравил. След слънцето и киностудиите на Лос Анджелис не му се вярваше, че ще изтърпи подземията на църквата „Свети Малахий“. Пък и, честно казано, шоуто, което подготвяше, беше примитивна работа, макар че щеше да се хареса на публиката. Отново прозвуча телефонният секретар.

„Обажда се Сай Ортис от «Ърли Артистс», мистър Шийлдс. Моля, обадете се в нашия офис в Лос Анджелис на 5660111.“

Сам повдигна вежди. Сай Ортис му се обажда лично? Само да разбере моят агент, че ме търси най-големият импресарио в киносредите на Лос Анджелис! Спомни си старата шега от света на бизнеса. Писател се прибира в къщи и вижда, че къщата му е пълна с полицаи и пожарникари. Детектив му съобщава, че неговият собствен агент внезапно побеснял, отишъл в къщата му, изнасилил жена му, убил децата и подпалил къщата. Писателят е смаян. Нима ме е посетил лично, пита той.

Е, добре, Сай Ортис не го беше посетил лично, но сам се беше обадил, а не бе възложил разговора на някакъв асистент педераст. Отново прослуша съобщението, за да се увери, че не се заблуждава. Мили боже, помисли си той, май наистина ставам знаменитост. Е, доволен беше от имиджа си. Щеше да се обади на Сай. Записа си номера.

Имаше още едно съобщение. „Здрасти, голямо момче! Имам предвид една част от тебе, разбира се. Надявам се, че си пътувал добре. Обади ми се.“ Сам се усмихна. Ейприл Айрънс бе толкова самонадеяна, че дори не си правеше труда да си каже името. Май по-добре да изтрие този запис. Не че Мери Джейн идваше често в апартамента, но за всеки случай.

Мисълта за нея отново изличи усмивката от лицето му. Защото въпреки Ейприл, въпреки всички останали той наистина обичаше Мери Джейн. Надяваше се тя да дойде в Лос Анджелис, въпреки че се срамуваше от вида ѝ. Знаеше също, че има нужда от нея повече от всякога. Въпреки голямата шумотевица, въпреки че бе на прага на успеха, въпреки телефонните канонади, а може би и поради всичко това той се боеше. Боеше се, че няма да достигне до голямата слава и парите. Можеше да се провали и да прекара живота си в неизвестност. Е, добре, ще се види с Мери Джейн тази нощ. А междувременно може да отскочи до Бетани.

Мери Джейн се спусна по стълбите в църковното подземие, подобно на пещера, което от четиринайсет години се използваше за репетиционна зала и за експериментални представления. Слава богу, че е топло, помисли си тя, влезе вътре и се заслуша в гласовете на актьорите, пристигнали за репетиция.

Огромното помещение беше с нисък таван, поддържан от няколко колони, които разчупваха пространството. Стените бяха боядисани в характерното за църковните подземия зелено, а подът бе застлан със сив балатум. Сгъваеми столове, най-различни цветове и модели, бяха наредени покрай стените. В дъното имаше малък подиум, който служеше за сцена. Изтърканата тъмночервена завеса бе вдигната, виждаха се прожекторите. Неколцина актьори се бяха скупчили и репетираха репликите си. Две жени насочваха прожекторите въпреки че още съвсем не му бе времето. Мери Джейн погледна към масичката отстрани, където имаше голяма кана с кафе и няколко отворени кутии с кейк и шоколадови бисквити. Слава богу! Да живеят въглехидратите и кофеинът!

Докато отпиваше кафе от олющена порцеланова чаша и дъвчеше бисквита, стиснала в ръка още една, на устните ѝ най-последно се появи усмивка. Мери Джейн обичаше оживлението, възбудата, която създаваха актьорите, събрани на едно място. Въпреки всичките години, прекарани на театралната сцена в Ню Йорк, това чувство никога не я напускаше. Един актьор не биваше да губи „тръпката“, дори и всъщност да работеше както тук, без възнаграждение, тъй като цялата трупа беше наистина добра. Сам я ръководеше, пишеше пиеси за нея, режисираше всичко. След като се завърна от първото си пътуване до Лос Анджелис преди почти седем месеца, той обеща на всички, че следващото му пътуване до Калифорния ще е много кратко и че ще се върне да работи за шоуто. Сам няма да е щастлив в Лос Анджелис, градът на фалшивия хепи енд. За него работата бе прекалено истинска, прекалено трудна, прекалено свързана с реалността на обикновения и почтен живот. Трупа вече бе постигнала някакви малки успехи, след

големия удар с „Джак и Джил“. Ако останалите актьори изпитваха към Сам някаква завист или чувство на огорчение, те не го показваха, тъй като винаги се надяваха, че в залата може да попадне някой театрален агент или режисьор.

Отново отпи от кафето. Усети как почва се стопля. Всъщност тук всички са като мен, мислеше си Мери Джейн. Някои от колегите познаваше от преди десет и повече години и за нея те бяха едничкото семейство, което имаше. Или сме дерайлирали, или едва се крепим, но всички сме повече или по-малко талантиливи и всички сме решени да постигнем успех. Ако някой надникне тук, ще види събрани на едно място актьори, но всъщност тук са събрани и келнери, и таксиметрови шофьори, учители по фонетика и компютърни оператори и бармани. Всеки работи по нещо през деня. Какво ли не вършим от любов към театъра, въздъхна тя.

— Мери Джейн!

Обърна се и видя Бетани Лейк, най-новата в трупата, която се приближаваше към нея с пълна кана кафе. Мери Джейн я гледаше как плавно се полюшва. Въпреки че нямаше особена дарба, беше много хубава. Мери Джейн никога не би гласувала за приемането ѝ в трупата, но Сам бе настоял. А Мери Джейн се осланяше на неговите преценки.

Момичето доля чашата ѝ.

— Господ да те благослови, Бетани. Как се сети, че искам още?
— Мери Джейн отпи от горещата течност и простена от облекчение, докато Бет ѝ помагаше да подреди мокрите си дрехи на един стол.

— Ето така. Сега ми кажи как беше в бюрото за безработни.

За миг Мери Джейн се сепна. Дали бе споменала на Бетани, че днес трябваше да се яви в бюрото? Май че не. Тогава откъде знаеше? Е, нямаше значение. Мери Джейн повдигна рамене.

— Почти такава, каквото очаквах. Вече изтичат двайсет и шестте седмици. Кладенецът пресъхва.

— Съжалявам, Мери Джейн. Мога ли да ти помогна с нещо?

Беше много сладка. Хубавичка, без особен талант, но много симпатична. Мери Джейн бе виждала хиляди като нея. Всички имаха стройни бедра и превзети имена. Бетани бе дошла скоро в Ню Йорк и бе изпълнена с амбиция и преклонение пред театъра. Жалко, че въпреки хубавото си лице и тялото си никога няма да си пробие път. В Ню Йорк се искаше първо да можеш да четеш, и после да играеш на

сцената. Какво пък, помисли си Мери Джейн, никога не се знае. Имаше и телевизия.

— С нищо не можеш да ми помогнеш толкова, колкото ми помогна сега. Благодаря ти за кафето. — Мери Джейн се огледа. — Сам дойде ли вече?

Чакала го бе да се върне вчера, но се бе обадил, че са го задържали и че ще се върне с нощния самолет. Ако си е дошъл тази сутрин, не бе оставил никакво съобщение.

— Ами да. Ние сме тук от около час. А! Ще предложим чудесна сценка, в която ще играем двете с тебе.

Ние?! Мери Джейн се замисли и въздъхна. Още една актриса с искрящи очи, влюбена в своя режисьор. Мери Джейн вече бе свикнала. Огледа се за Сам, но не може да го открие в навалищата.

— Прекрасно, Бетани. С удоволствие ще работя с теб. Каква е сценката?

— Ами това е нещо като пародия на фокуснически номер. Може и да се получи. — Бетани бе изпълнена с ентузиазъм. — Знаеш ли, мечтая си да играя с теб, откакто постъпих в компанията. Ти си толкова, ама толкова... не знам как да го кажа. Такава професионалистка си. Знам, че вече съм научила много от теб, само като те гледам как играеш. Мисля, че по-възрастните, всъщност по-опитните актриси могат да ти дадат толкова много, могат да ти служат като образец за подражание.

Страхотно. На трийсет и четири години, и никога не съм играла на самия Бродуей пиеса, а за мен вече се говори като за „пример за подражание“. Е, това е, мислеше си Мери Джейн. Днешният ден се очертаваше като най-черния ден на годината, макар че още беше едва януари. Преглъщайки въздишката си, тя се обърна, защото чу гласът на Сам да се извисява над шума в помещението. Той я сгря повече, отколкото кафето.

— Хайде, всички. Застанете по местата си. Ще работим върху шоуто.

Мери Джейн се придвижи заедно с останалите към столовете, разположени в кръг в центъра, доволна, че разговорът с ужасната Бетани се прекъсна. Тя погледна Сам и му се усмихна, а той ѝ кимна. Не се изненада. Сам не обичаше да афишира връзката им на публично място. Е, щяха да се видят по-късно вкъщи, в леглото. Сега отново

започваха импровизации, репетиции, дописване на сценария, отново репетиции. Работеха върху идеята на Сам да създадат пародия на ваниететно представление от дните на ранната телевизия, като същевременно показват и какво става зад кулисите. Работното заглавие беше „Шок бизнес“.

Мери Джейн харесваше тази идея. Затова всъщност харесваше и Сам. Той бе блестящ. Забавен, блестящ и неин. Какво от това, че от време на време се поддаваше на малки изкушения. Още от самото начало Сам бе настоял да запазят свободата си. Мери Джейн просто си затваряше очите. Пък и не бе сигурна, че наистина Сам кръшка. Вече седнала, тя потърси погледа му, улови го и намигна, но той не даде вид, че е забелязал. Е, пак се прави на сериозен режисьор, помисли си тя. Познаваше и тази негова черта. Живееха заедно от почти три години. Той се завръща в къщи при мен, а не при която и да е от тях, напомняше си тя за хиляден път.

Обичаше да го наблюдава в работна обстановка, да го поглъща с очи, без той да забелязва. Висок и слаб, Сам се движеше гъвкаво, с походка на танцьор. Лицето му, обикновено бледо, бе загоряло след калифорнийското пътуване, а наболата брада и черното поло й напомняха на знаменитите италиански звезди от петдесетте години. Косата му — дълга, копринено лъскава и привързана на опашка — открояваше леко оплешивяващото му чело. Беше много чувствителен на тая тема и понякога тя го залавяше да измерва челото си пред огледалото. За него това може да е проблем, но за мен не е, бе решила тя.

Скоро щеше да замине, вече за дълго, за Лос Анджелис и й бе предложил да го придружи. Още не бе дала съгласието си. Въпреки че му беше простила, задето няма да я включи във филма, не беше много сигурна, че ще може да понесе стоически да снимат „Джак и Джил и компромисът“ без нея, а и се съмняваше, че в Лос Анджелис може да си намери работа.

— Нека говорим честно — бе казала тя на Сам. — Не съм типът, който ще се хареса в Лос Анджелис.

— Тъкмо затова ще си намериш работа — настояваше той. — Характерни роли. Почти съм готов да се обзаложа. Страхотно си талантива. Там дори и малоумните ще го забележат.

— Симор Левин не забеляза нищо — напомни му тя.

— Е, Симор е само продуцент. И освен това е тъпанар.

— Май че тъкмо тъпанарите разпределят ролите — бе отговорила Мери Джейн сухо.

Сам бе повече от разочарован, беше разгневен, че тя не се съгласява да дойде, разгневен и гузен — смъртоносна смес — затова тя май не трябваше да поема риска на дългата раздяла. А и, честно казано, след като Сам си отидеше, нищо не задържаше Мери Джейн в Ню Йорк. Най-лошото от всичко бе, че не знаеше дали може да преживее без Сам. Той бе смисълът на живота ѝ.

Един от актьорите подаде на Сам бележка. Сам вдигна очи и това бе достатъчно, за да овладее залата.

— Преди всичко едно съобщение — каза той. — Тази събота вечерята ще бъде в дома на Чък Дароу и Моли Клоустър в Ист Вилидж, Шеста улица, след пресечката с авеню Ей. Както обикновено домакините ще осигурят яденето, а останалите трябва да донесат виното, хляба и десерта.

Всички се обърнаха към домакините и изръкопляскаха. На Мери Джейн ѝ се струваше, че съботните купони почти винаги са задушевни и се създава домашна атмосфера. А Моли беше най-добрата ѝ приятелка. Никак не ми се ще да напусна всичко това. Те са моето семейство, мислеше си тя, оглеждайки веселата тайфа. Улови погледа на Моли и се усмихна. После съзря Бетани, но огромните сиви очи на момичето бяха вперени в Сам, в очакване на следващата му дума. Спал ли беше с нея? Самата мисъл ѝ подейства като отровно парване, сякаш я бе докоснал змийски език.

Не искаше и да подозира това. Със Сам имаха много твърдо споразумение: той да не спи с жена, която тя познава, така че дори и да има някакви връзки, те да бъдат нереални за нея. За неговите кръшкания тя научаваше само от неясни намеци. Някой и друг „приятел“ от време на време ѝ подхвърляше нещичко. Но тя никога не разискваше тези подмятания със Сам. Пък и защо, мислеше си тя. Не можеше да бъде съвсем сигурна, а, така или иначе, той я обичаше. Това знаеше със сигурност. В продължение на близо три години той се бе посветил на нейното развитие като актриса и непрестанно я окуражаваше. И все още го правеше. Макар и да я бе наранил, когато настойчиво я убеждаваше, че ще получи характерни роли в Лос

Анджелис, той всъщност повдигаше духа ѝ. Тя нямаше да пробие там, но все пак той още вярваше в нея.

И все пак какво имаше в погледа на Бетани?

На това трябва да се сложи край, твърдо реши Мери Джейн и се заслуша в гласа на Сам, който я върна към работата. Ако станеше нещо, приятелката ѝ Моли щеше да я осведоми.

— Досега сме подготвили четири сценки на авансцена и шест на сцената. — Сам бе започнал да говори на трупата, която го слушаше внимателно. — Трябват ни още няколко вариететни пародии, за да запълним шоуто. Имам една идея, но бих желал и вие да предложите нещо.

Преди някой да успее да отговори, Нийл Морели, най-добрият приятел на Мери Джейн, разтвори с трясък вратата, която водеше към стълбището, и слезе долу, като вземаше по няколко стъпала наведнъж.

— Назначиха ме! Назначиха ме! — крещеше той.

Всички наскочаха и го запрегръщаха. Нийл Морели явно бе назначен като водещ на телевизионна програма, за което бе държал конкурс миналия месец. Още един от нас успя, помисли си Мери Джейн. Нийл беше малко смахнат, но имаше добро сърце. Бе един от най-интелигентните комици, които тя познаваше. А познаваше много, неколцина и в библейския смисъл на думата.

От всички страни валяха поздравления. Успяла да се вреди, Мери се хвърли на кльощавия врат на Нийл.

— Ей, перко! Нямаше да се радвам повече, ако се беше случило на мен. Ти го заслужаваш.

Нийл я сграбчи и я завъртя около себе си.

— Благодаря ти за времето, което отдели за репетиции с мен. Ще ми позволиш ли една френска целувчица?

Той я млясна силно и сочно по двете бузи. Всички се смееха, той се поклони, после се обърна към нея.

— Сега идва твоят ред, да знаеш.

Мери Джейн вяло се усмихна. През всичките тези години, докато бе опитвала да си намери работа като актриса в Ню Йорк, все някой друг получаваше място и този някой винаги ѝ казваше същото: „Сега идва твоят ред“. Но ето че така и не идваше. Беше повярвала, че с „Джак и Джил“ успехът ще дойде, но телефонът ѝ не загряваше от обаждания на театрални агенти.

Сам, който единствен не се бе втурнал към Нийл, сега се приближи.

— Успех! — каза той и протегна ръка.

Нийл я пое с неохота, поне така се стори на Мери Джейн. Те двамата не бяха големи приятели, но се търпяха, може би само заради нея. Сам се усмихваше, но очите му останаха студени.

— Всички се радваме за теб, Нийл. А сега, ако нямате нищо против, да се върнем към работата. Измислил съм нова сценка. Пародия на класически фокус.

Всички започнаха да мърморят. Фокус, възропта наум Мери Джейн. Е, можеше и по-лошо да бъде. Можеше да бъде пантомима.

— Ей, нека решим това заедно. Мери Джейн, Бет, Нийл. Елате тук и застанете в центъра. Ще репетираме с вас.

Сам нахвърли идеите си за пародията. Нийл щеше да бъде фокусникът. Бет и Мери — асистентките. Нийл, който винаги бе готов да застане в центъра, мигом забрави за своя триумф, хвърли палтото си и се приготви за репетицията. По указанията на Сам Нийл постави Мери Джейн във въображаемата каса и извика:

— Алеее, хоп!

Мери Джейн застана в класическата поза на асистентка на фокусник, едната ръка високо над главата, другата на хълбока. Чу се смях. Сам ѝ се ухили. По знак на Сам, Нийл хвърли платнище върху касата. После, импровизирайки, Нийл се впусна в някаква тирада от абракадабра и т.н. Сам сграбчи Мери Джейн за ръката и я дръпна от мястото ѝ зад платнището. Без подкана Бетани бързо зае мястото ѝ.

Тогава с елегантен жест Нийл дръпна платнището. Бетани със съвършенство изимитира движенията на Мери Джейн. За миг трупата занемя, после избухна в смях. Мери Джейн стоеше неподвижно встрани. Не бе сигурна какво точно се е случило. Но някъде в стомаха ѝ пробягваше чувство на страх. В какво се състоеше шегата? Тогава някой изрече на глас.

— Разбрах! Преди и след.

Мери Джейн стоеше вцепенена, зашеметена от осъзнатото. Бузите ѝ се зачервиха от унижение, сълзи припарваха в очите ѝ. Боеше се да погледне към Сам или към когото и да е. Как можа, мислеше си тя. Защо? Защо? Е, тя си знаеше как изглежда. Ролята на Джил бе роля за непривлекателна жена. Всички го знаеха. Самата тя се подиграваше

с вида си. Но това тук бе друго. Той знаеше как ще се почувства тя. Струваше ли си да ѝ причини болка с тази евтина шега? Не бе възможно Сам да е дотолкова нечувствителен, та да не разбере, че това ще я нарани. Направи усилие да погледне към трупата. Те са мои приятели, каза си тя, това е моето семейство. И те ми се подиграват.

Но не всички се смееха. Моли Клоустър я гледаше съчувствено. Бетани се изчерви и се извърна встрани. Мери Джейн усети как я обзема срам. Съжалението беше по-лошо от присмеха.

Тогава Нийл Морели вдигна ръце и се обърна към Сам по име. Групата притихна.

— Не разбирам, Сам — рече той. — Какво смешно има тук?

Сам понечи да отговори, но преди да може да обясни нещо, Нийл го прекъсна.

Мери Джейн разбираше, че Нийл се впуска в атака. О, Нийл, недей, помисли си тя. Зарежи тая работа. Не се опитвай да бъдеш герой заради мен. Само ме остави да седна и да си кротувам.

— Метаморфоза ли? Ниската тъмнокоса Мери Джейн се превръща във високата руса Бетани? Ей богу, нетактично е, а което е и по-лошо, смятам, че не е особено смешно. Правили са го вече. Я чакай, Сам. Имам по-добра идея. Нека променим сценката само мъничко, за да не бъде такава клише. Тогава ще се смеят повече. Да обърнем ролите. Да сложим жена фокусник, Сам. А ти влизаш в сандъка. Тя казва „Алеее, хоп!“, ти изчезваш, и на твое място изскача ей тоя, Рик.

Всички останали погледнаха към един от новите членове на трупата — Рик, момчето със златиста къдрава коса и изваяно тяло. Мери Джейн видя как Рик сведе глава и смутено вдигна рамене. Някой се изсмя, а Моли Клоустър и още една жена изръкопляскаха.

Сам изгледа Нийл с леден поглед, после се усмихна. Въпреки своето собствено чувство на срам, Мери Джейн забеляза, че зад фалшивата си усмивка Сам крие колко е вбесен. Всички проследиха как Нийл небрежно прекоси помещението и си взе палтото от облегалката на един стол.

— Хайде, Мери Джейн — каза той, докато се обличаше.

Тя безмълвно поклати глава. Това още повече щеше да влоши положението. Бе чакала Сам да се върне от Лос Анджелис две дълги седмици. Толкова много неща искаше да обсъди с него тази нощ. И искаше той да я прегръща, да се люби с нея. Къде щеше да иде, ако

напусне Сам и семейството си? Ако приеме всичко много на сериозно, ако ги остави да видят колко е посрамена, никога няма да може да се върне. Нийл взривяваше моста. Тя се отдръпна и отново поклати глава.

— Добре, както искаш — въздъхна Нийл. — Но аз си отивам оттук завинаги.

Когато стигна до вратата, той се обърна само към нея:

— Сериозно ти говоря, Мери Джейн. Ти си безспорно най-талантливата актриса, която съм срещал. Наистина идва твоят ред.

Вратата се затвори зад гърба му.

Ако се обяви конкурс за най-затънтено кътче в света, град Ламсън в Тексас би бил един от най-сериозните претенденти. Мрачното и сякаш безкрайно шосе №10 се простира от Ел Пасо до Сан Антонио и да се шофира по него е едно от най-потискащите и мрачни занимания в Америка. Всяка черна точка върху картата е оправдание за съществуването на някакво градче, по-запращено, по-западнало и по-мъртво от това, през което вече сте минали. Аз, Лора Ричи, знам това, защото ми се наложи да спирам в много такива градчета, докато работех по тази книга. Но Ламсън дори не е заслужил черна точка върху картата. А в Ламсън най-мизерните жилища са фургоните, разположени край магистралата.

Шарлийн Смит скочи от очукания жълт училищен автобус и забърза покрай прашната магистрала. Тя подритваше с върховете на маратонките си малките камъчета и около краката ѝ се вдигаха облачета прах. После се отдели от останалите ученици и пое по обсипана с боклуци уличка към скупчените разнебитени фургони. С рязко движение дръпна червената панделка, която придържаше конската ѝ опашка, разтърси дългата си русо — бяла коса и зарови пръсти в освободената грива.

Стенанието, което винаги се спотайваше в гърлото ѝ и на което даваше воля само когато се доближеше до тенекиената кутия, която служеше за дом на баща ѝ, брат ѝ и нея, днес се бе превърнало в тихичко радостно тананикане. Днес нищо не можеше да ѝ развали настроението. Дори и Сю-Ан Скагс, която в понеделник бе дошла на училище с нова тениска. На тениската се мъдреше лицето на Шарлийн, а под него пишеше: *Само кажи „не“!* Сю-Ан бе раздавала по една тениска на всички момчета от футболния отбор на училището. Но Бойд, който бе капитан и бивше гадже на Сю-Ан, не носеше тази тениска. А след като той не я носеше, никой от отбора не се осмеляваше да я облече.

Шарлийн не проумяваше защо Сю-Ан и останалите момичета я мразят. Разбира се, че беше бедна, и си знаеше, че не е от най-умните. А може и да беше глупава. Но бе много хубавичка. Най-малкото така си мислеше. Мама винаги ѝ го бе повтаряла. Но мама отдавна я нямаше.

Макар и да беше хубава, момичетата не я харесваха, може би заради дрехите. Мъчеше се да се облича като останалите, но и тя, и Дийн нямаха никакви пари. Въпреки това пуловерът ѝ беше чист, панделката за коси — изгладена, а джинсите ѝ нямаха повече дупки от джинсите на останалите. Но май че те си купуваха джинси с дупки, докато при нея дупките се образуваха съвсем естествено. Сигурно това беше разликата, мислеше си тя. За миг Шарлийн потрепери. Дори и когато мисълта за Бойд припламваше в съзнанието ѝ, не ѝ бе приятно щом си спомнеше, че всички момичета я мразят. Затова пък момчетата никак не я мразеха.

Шарлийн заобиколи предпазливо съседния фургон, защото очакваше да се появи ръмжащото вързано куче. Спомняше си, че противният булдог веднъж се бе отвързал. Кучето я познаваше от шест години и въпреки това, когато тя приближеше, се разлайваше яростно. Само брат ѝ Дийн успяваше да укроти тоя звяр. Е да, Дийн можеше да накара всяко животно да го обикне.

Я гледай! Старият пикап на баща ѝ се мяркаше между колите. Ъгълът, под който бе паркиран, и отворената врата подсказваха, че той не само си е в къщи, но е и пиан. Тя въздъхна. Никога нищо не се променяше в Ламсън, щата Тексас. Шарлийн спря за миг на сред прашния път и извади библията, която мама ѝ бе завещала. Разгърна я наслуки и погледна отворената страница. Бе попаднала на един от псалмите, най-хубавото в Стария завет. Беше Псалм 21 и тя го изчете от край до край. Е, хайде, окуражи се тя сама, приближи се до вратата на фургона и я отвори тихичко, защото не искаше да го събуди. Мили боже, дано да спи, помоли се тя. Не ѝ се щеше да ѝ разваля днешната вечер.

Миризмата му я лъхна, щом влезе вътре — воня на пот, примесена с бира. Тя се грижеше да има изпрани дрехи, но не можеше да му наложи да ги сменя често или да се къпе редовно. Слава богу, във фургона беше тихо. Сигурно спеше непробудно, защото се чувстваше и тънък мирис на евтин бърбън, който той използваше само

за най-страшните си запои. Шарлийн запали лампата в тясната дневна, където спеше тя самата. Отдъхна облекчено, когато видя, че баща ѝ се е прибрал в задната част на фургона, като бе отминал канапето, което ставаше на легло.

Шарлийн се зарадва, че е сама. След училище Дийн работеше в магазинчето, което продаваше храна за животни. Тя откачи голям пешкир от една от куките, които ѝ служеха за гардероб, и на пръсти се отправи към банята, наслаждавайки се на редкия лукс на самотата. Преди да влезе, допря ухо до вратата на стаята, където спеше баща ѝ. Хъркането му кънтеше като трополенето на животно, похлупено с тенекиена кофа.

Шарлийн затвори паянтовата врата на мъничката баня.

Ключалката бе счупена. Никъде не можеше да бъде сама. Въпреки че Дийн трябваше да спи в спалнята заедно с баща им, той честичко се свираше на канапето при нея. Не ѝ пречеше. И щеше да се чувства по-спокойна, ако Дийн си бе вкъщи, защото знаеше, че докато тя е под душа, той ще държи баща ѝ под око. Протегна ръка към крана и пусна водата. Дано да има. Резервоарът на квартала с фургоните в Ламсън току пресъхваше или пък се счупваше помпата.

Остави водата да тече върху главата ѝ, по гъстата ѝ коса, да обгръща раменете ѝ. Струята обливаше гърдите ѝ. Зърната им се втвърдиха от допира на водата. Шарлийн се обърна бавно със затворени очи. Водата игриво обхвана кръста ѝ, бедрата ѝ и се застича по източените ѝ крака. Почувства се добре. Е, може и да не съм умна, богата или известна, но, слава богу, съм хубава. Бойд я харесваше точно заради това. Тя приличаше на майка си, която също бе хубавица. Мъжете харесваха мама. Всички, с изключение на татко.

Все още виждаше лицето на мама. Нямаше нейна снимка, но си я спомняше много добре. Като се замисли за нея, се натъжи. Сети се как се криеха с Дийн, заврени в червеникавата прах под фургона, докато над главите им се разнасяха крясъци. Татко биеше мама. Познат звук, отворителна гледка, ужасна, но по някакъв начин мисълта за това беше още по-ужасна. Шарлийн си спомняше последната сцена. Мама се бе върнала от пералнята, където работеше, все още в розовата си униформа, с коса прибрана в мрежа, а по слепоочията ѝ се виеха малки къдрици, увиснали от влагата. На краката си имаше стари гуменки, и двете с дупка отпред на палците, износени от всекидневното ходене по

три мили във всяка посока между пералнята и фургона. В уморено отпуснатата си ръка носеше найлонова торба с белите обувки, които лъскаше всяка сутрин. Изглеждаше много изтормозена, но когато Дийн ѝ показа малкото кученце, което бе намерил през деня, тя се усмихна.

Докато не се върна татко.

Шарлийн и Дийн често се бяха крили от него и си бяха духали един друг в ушите, за да не чуват виковете. Онзи ден, денят с кученцето, бе много лош. Припомняше си как двамата с Дийн се люлееха в такт. Споменът за топлината на неговото тяло, допряно до нейното, и страхът, заседнал като буца в гърлото ѝ, я караха да стене тихичко.

Онази нощ прекараха в праха под фургона, а отгоре се разнасяха писъци, последвани от тишина. Тишината бе някак си още по-лоша и те дълго трепереха, докато накрая заспаха.

Шарлийн си спомняше последната сутрин, през която бяха заедно. Мама бе дошла да ги търси.

— Шарлийн, Дийн, тук ли сте, деца? — Гласът ѝ бе тих шепот. Шарлийн си знаеше, без да ѝ казват, че не трябва да събуждат баща си.

— Тук сме, мамо. Дийн, хайде да ставаме.

Дийн се претърколи и изпълзя изпод фургона. Шарлийн се появи след него и заотупва праха от себе си, докато се качваше по стъпалата. Мама стоеше вътре до вратата и Шарлийн я видя в светлината на утрото. Едната половина на лицето ѝ бе червена и подпухнала. Дясното ѝ око бе синьо-черно и подуто. Другото бе съвсем затворено. Дийн застина на място.

— Дийн, иди се измий, но тихо — бе казала тя. — Не го буди.

Когато Дийн отиде в банята, Шарлийн се приближи до мама и допря лицето ѝ с ръка. Майка ѝ потрепери от болка и се дръпна. Шарлийн никога не бе я виждала пребита така зле.

— Лошо е, мамо — бе казала тя нежно, като да съобщаваше нещо ново на майка си. — Този път те е бил много лошо.

— Зная, пиленце. Този път се чувствам ужасно.

— Трябва да отидем в болницата, мамо.

— Не, миличка. Само ще се помолим на Исус да се грижи за мен и за кученцето. — Мама протегна ръката си, в която държеше кутия за обувки, а в нея, някак неестествено изкривено, лежеше кученцето. Шарлийн нямаше защо да пита. Мама коленичи, Шарлийн — също и

подаде на майка си малкото томче на Библията. После и Дийн дойде при тях. Шарлийн и сега си спомняше как той погледна към кутията и как очите му станаха големи, много големи.

— То спи ли? — бе попитал.

— Не, Дийн. То сега е на небето, при Исус. То сега е кученцето на Исус.

Дийн коленичи до тях, а майка ѝ прошепна няколко молитвени думи.

След закуската, която се състоеше само от царевични ядки с вода, защото мляко нямаше, мама бе изпратила Шарлийн и Дийн до училищния автобус. Шарлийн забеляза, че си бе облякла единствената хубава рокля. Яркосиня, с бяла якичка. Носеше картонен куфар. Тогава Шарлийн инстинктивно разбра, че животът ѝ ще се промени, но не можеше и да си представи, че ще стане по-лошо. Докато Дийн унило се влачеше пред тях, мама заговори много сериозно на Шарлийн. Това я накара да се почувства пораснала.

— Шарлийн, миличка, мама ще замине за известно време. Не мога да ви взема със себе си, но ще се върна за двама ви веднага щом си намеря работа и място, където да живеем. Знаеш, че не си моя родна дъщеря, но те обичам като да си. Дийн е мой син, но и него изоставям. Той ти е природен брат, но искам да го обичаш като истинска сестра. Бях ти втора майка, но те обичам като родно дете. — Тя подаде на Шарлийн малката Библия. — Пази я, докато се върна. Не, миличка, не плачи. Трябва да бъдеш силна. Исус ще ви пази. Обещавам ти. Обръщай се към Господа и той ще се грижи за вас, докато ме няма. — Тя замлъкна и лицето ѝ се изкриви в болезнена гримаса. — Искам да ми обещаеш, че ще се грижиш за Дийн. Той не е толкова разумен като тебе.

Шарлийн слушаше мълчаливо. Винаги си знаеше, че ще дойде момент, в който мама няма повече да понася да я бият. Мама нямаше избор. Шарлийн се радваше, че тя си заминава. И защото бе добро момиче, не се замисляше, че сега тя самата няма да си има никого. Никого, освен Исус, когото не можеше да види, и Дийн, за когото трябваше да се грижи.

— Не казвай нищо на Дийн до довечера. Не искам да се вдига шум — бе казала мама.

Шарлийн кимна и те двамата с Дийн се качиха на училищния автобус. Крехката жена вдигна ръка и помахаша два пъти, после бързо се обърна и закрачи по шосето в обратна посока. Шарлийн се обърна напред. Няма да заплаче. Защото, ако почне, може и да не спре. Прехапа устни и се обърна към брат си.

— Дийн, сега аз ще се грижа за теб — увери го тя.

Известно време Дийн не отговори нищо, после склони глава на рамото ѝ и затвори очи.

— Много добро кученце беше. — Не каза нищо друго.

Застанала под тънката струя на душа, Шарлийн си спомняше всичко това. Но изведнъж някой дръпна с трепереща ръка завеската на душа. Баща ѝ. Вонята му изпълни запареното помещение.

— Какво, по дяволите, правиш? — изръмжа той. — Събуди ме. Луда ли си?

Тя подскочи при звука на гласа му и се отдръпна назад. Опитното ѝ око прецени състоянието на баща ѝ. По-пиян от когато и да е било. Осем години бяха минали, откак мама ги бе напуснала, и през цялото това време татко бе зъл и пиян. Но такова нещо не бе правил никога.

— Тате — успя да проговори тя, сдържайки страха си. — Почакай малко, ще изляза. — Промъкна се покрай него, докато той бе вперил очи в голотата ѝ. Взе пешкира от закачалката и като го загърна около тялото си, се почувства по-неуязвима. Придвижи се към дневната, към безопасността, която предлагаша дрехите ѝ и външната врата.

Чу движението му, преди да го усети. Ръката му се стовари като камък върху мократа ѝ глава. Сграби кичур от косата ѝ и я потегли назад, към вонящата си бърлога. Пешкирът се свлече и тя остана гола. Изкрещя от внезапната болка и се опита да го спре, хванала се за хлъзгавата дръжка на стария хладилник. Той само се пресегна със свободната си ръка и безмълвно разтвори пръстите на ръката ѝ.

Тя инстинктивно отпусна мускулите си, надяваше се, че той ще отслаби хватката, защото ще иска да я понесе на ръце. Но я повлече по пода за косата. За пръв път откакто се бореха, от устата ѝ се изтръгна звук.

— Неее! — крещеше тя. — Не, татко, не!

Той я зашемети само с един удар на мазолестата си широка длан през лицето.

— Я не ми пей тая песен, малка курво. Знам те каква си стока. Чух за ония тениски в училището. Перчиш се в тесните си джинси. Размахваш коси като някаква Джезабел^[1].

Баща ѝ я затътри през прага и я хвърли на пода пред леглото. Тя сграбчи някакъв чаршаф и се опита да се изправи на крака.

Но той беше по-бърз. Замахна като змия, която се нахвърля върху плячката си, праметна я върху коляното си и ожесточено смъкна чаршафа.

— Ще те науча да ме уважаваш, ако ще и да те пребия — изрева той.

Шарлийн се опита да се изправи, но той я сграбчи за врата с другата си ръка и заби толкова силно главата ѝ в дюшека, че тя почти се задуши.

Болката от удареното беше пареща, но след като я бе приковал напълно безпомощна, той отново и отново я заудря.

— Малка курва! — крещеше той. — Ще прелъстяваш, а? На майка си си се метнала. С колко момчета си се чукала? Пачавра, негодница. — Шарлийн закрепця от болка и срам.

— Да не си гъкнала! — заплаши я той и отново започна да я налага.

Шарлийн си повтаряше; че трябва да диша, поемаше си дъх на глътки, бореше се с чувството на задух в гърлото и гърдите си. После, застинала от ужас, усети как ръката на баща ѝ се придвижва между краката ѝ и я докосва там. Той сграби кичур косми и го отскубна.

— Даваш ли на момчетата да ти бъркат под полата? — попита той с надебелял език.

— Не, татко — извика тя ужасена.

Ръката му, слава богу, се отмести. След миг обаче сграби дясната ѝ гърда, която се подаваше под лявото му коляно.

— А даваш ли им да те пипат тук? — попита той.

— Не! — изпищя тя отново. Ръката му стисна зърното ѝ. Острата болка я прониза.

— Сигурна ли си? — попита той.

— Дааа! — хлипаше тя.

— Е, хубаво. Не им давай. Иначе ще бъдеш курва като всички останали. — Той се изправи и я прекатури гола на пода. Погледна я с отвращение.

— Я се оправи. Излизам — заяви той. И излезе.

Шарлийн се измъкна от малката стая и се върна под душа. Застана под студената струя, която обливаше гърба ѝ, докато болката не се поуспокои малко. После внимателно попи обелената си кожа с тънкия пешкир. Слава богу, че Дийн не си беше вкъщи, помисли тя. Шестнайсетгодишен, той тежеше 90 килограма и бе висок около метър и деветдесет. Може да пребие до смърт баща им, затова не трябва да му разправя за случилото се. Но този човек ставаше все по-гаден и гнусен. Почервения от срам, все още чувствайки ръката му по тялото си. Най-лошото бе, че усети как, докато я удряше, притискаше възбуждения си член до тялото ѝ. Ако узнаеше Дийн, щеше да пребие татко, а после татко щеше да убие Дийн. А тя бе обещала на майка си, че винаги ще бъде до брат си.

Вдигна ръце към челото си и опъна косата си назад, сякаш можеше да изтрие цялата грозна сцена от ума си. После започна бавно да облича полата и блузата, които сама бе ушила. С трепереца ръка начерви малко устните си пред опръсканото от мухите огледало. След това застана неподвижно, опитвайки да си наложи спокойствие. Господи, помогни ми, помоли се тя. Цяла седмица бе чакала срещата с Бойд Джеймисън тази вечер и нямаше да позволи нищо да ѝ попречи.

Шарлийн извади от хладилника вчерашното ядене, надраска бележка на Дийн, за да му обясни как да си стопли вечерята, и добави, че отива на танцова забава в училището. Нищо не спомена за Бойд и за срещата.

Отново застана пред огледалото, за да провери дали по врата ѝ няма следи от нападението на баща ѝ. Нямаше. Издайници бяха само треперещите ѝ ръце и възпалената кожа на хълбоците ѝ. На вид Шарлийн изглеждаше почти безупречно. Излезе от фургона да чака Бойд, за да не му се налага да надува клаксона.

[1] Съпруга на цар Ахав, синоним на безсрамна и порочна жена (библ.). — Б.пр. ↑

Тереза О'Донел бе световна знаменитост вече над трийсет години. Всички знаеха всичко за успеха ѝ в киното, за огромната ѝ луксозна къща, за катастрофалния ѝ брак, за временния упадък на кариерата ѝ, за блестящото завръщане, за навиците ѝ; знаеха дори повече, отколкото трябва, за любимите ѝ питиета. Но бе трудно да се проумее, че само допреди три години никой не бе и чувал за дъщеря ѝ Лайла Кайл. А Тереза точно това искаше.

Читателят, който още не знае какво ще се случи с Мери Джейн и с Шарлийн, вероятно се чуди по какъв начин са свързани съдбите на тези две жени и дали Лора Ричи не е изтървала фабулата, както се казва на професионален език. Но ти, скъпи читателю, си достатъчно прозорлив, за да си наясно още от самото начало, че тези жени ще попаднат във водовъртежа на славата, секса и търгашеството, с който не може да се сравнява един цирк, просъществувал от времето на прочутия П. Т. Барнъм^[1] до наши дни. И сигурно вече се питаш коя ли е третата в светата триада, най-прочутата или най-скандалната от тройката.

Ролсът с мъркане взе хълма към Бел Еър, плавно сви по дъгата на алеята за коли и спря пред големия портал! Лайла Кайл отвори вратата, изскочи навън и с широки крачки изкачи стъпалата от напукан карарски мрамор, отвори внушителната резбована врата и я тресна зад гърба си. Огледа фоайето, което носеше белезите на някогашно величие, кристалния канделабър и витата стълба. Не е истински дом, но си го бива, измърмори тя и се заизкачва нагоре. Икономката на майка ѝ излезе от столовата и се появи в галерията тъкмо когато Лайла беше на първото стъпало към втория етаж, където се намираще нейният апартамент; по лицето ѝ бяха изписани изненада и гняв.

— Лайла — подвижна Естрела отдолу. — Не тряскай вратата. Сто пъти съм ти казвала!

Лайла спря, здраво стиснала алабастровия парапет. Бавно се извърна към Естрела, като полюшваше претъпканата си чанта, провесена през рамо. Лайла не само бе дъщеря на световноизвестна майка. Баща ѝ беше Кери Кайл, идолът на матинетата на четирийсетте и петдесетте години. Пак се налагаше да ѝ припомня на тая кучка. Кога най-сетне щеше да го запамети? Впила унищожителен поглед в мексиканката, Лайла процеди хладно:

— Ти ли ще ми нареждаш какво да правя, Естрела? В моя дом? — Бавно слезе едно стъпало надолу, спря и после продължи: — Ти май нещо не разбираш. Всъщност си само една икономка тук, ясно ли ти е? Наета прислуга. А аз не съм на девет години, дявол да го вземе!

Лайла наблюдаваше лицето на Естрела, което почервеняваше. Като лицето на онази учителка от училището, която трябваше да сложи на място. Или на продавачката от бутика на Родео Драйв. Изпаднали в паника. Изумени, когато им се напомня, че са само прости служители. А не бяха нищо друго. Защото Лайла отдавна бе решила, че човек не може да купи приятелството на такива кучки, но поне може да изисква от тях уважение. Жалко, че майка ѝ никога не бе научила този урок.

Когато се увери, че Естрела е поставена на мястото си, Лайла се обърна и тръгна нагоре по стълбата. Докато се качваше, нарочно извика през рамо: — И ми изпрати горе нещо за ядене, след като поплувам. Нещо, което да ми достави удоволствие. Напрегни си мозъка, Естрела.

Лайла влезе в спалнята си, хвърли чантата върху леглото, свали прилепналите си джинси и тениска и веднага пусна сауната. Докато тя се загряваше, наметна любимата си памучна хавлия и прекоси хола, за да отиде до спалнята за гости, която се намираще в другия край на къщата и да погледне към басейна. Сбърчи нос при миризмата на мухъл, която се бе задържала в неизползваната стая. Защо, по дяволите, да ги оставя да я карат по този начин, мислеше си Лайла. Не че парите на Кукловодката бяха на привършване, Лайла знаеше, че това не е вярно. Но Тереза ставаше противна, не поддържаше нищо като хората. Ей, богу! Единствените прислужници бяха Естрела и Перес, а през повечето време Естрела само седеше върху тлъстия си кафяв задник и гледаше телевизия с Тереза. Не си знае интереса, помисли си Лайла. Е, това не е мой проблем. Докато парите са налице.

Облегната на прозореца, тя обходи с очи парка около басейна. Погледнат отгоре, не изглеждаше съвсем занемарен. Само когато се приближеше достатъчно, за да види пукнатите плочки на дъното на басейна и обраслата с бурени съблекалня, човек разбираше, че Тереза отдавна е оставила нещата да излязат извън контрол. Къщата бе строена за някакъв много известен актьор през трийсетте години. Преди да излезе от мода и да фалира, той бе въвел стандартите за нечувано разсипничество, които сега повечето от жителите на Холивуд бяха успели да надминат. На върха на кариерата си Тереза О'Донел купи мястото, реставрира къщата и игрищата и им възвърна предишния блясък. Но това бе отдавна.

Сега Тереза О'Донел, също като предишния собственик, вече бе превалила хълма. Нямаше роли в мюзикъли, нямаше филми, нямаше тъпи телевизионни шоупрограми, дори записи на компактдискове. Ала все пак си запазваше още това, което притежаваше — солидните доходи от твърде внимателно управляваните капиталовложения. Но бляскавият живот бе вече минало. Някои разправяха, че Тереза също е минало, но към тях не спадаха Естрела, пламенна нейна почитателка, както и кръгът застаряващи мъже — свитата на кралицата на педерастите, както ги наричаше леля Роби. Те обичаха да гостуват на Тереза и да се обличат официално. Бижута, грим, перуки. Дрехи и обувки. Пробваха тоалети, преобличаха се. Имитации на Джуди Гарланд, още по-добри на Бет Дейвис. И коронният номер: Тереза, която пее своя шлагер „Най-прелестното момиче на света“.

Лайла огледа всички шезлонги, които попадаха в полезрението ѝ. Добре, заключи мислено тя, няма никой. Ще се разполагам сама. През последните няколко години лапачите доста бяха пооредели. Тези, които бяха останали, вървяха към разруха по същия начин, по който се рушеше къщата. Имаше и нещо ново: педерастите бяха подменени с типове от категорията, която Лайла определяше като „кандидати на холивудските науки“. Млади момчета с очила и хлътнаги гърди, които идваха от затънтени градчета като например Акрън и искаха да пишат трудове върху символизма на женския бюст в комедиите на Франк Ташлин от 50-те години. Те флиртуваха с Лайла и обожаваха майка ѝ. Страхотно щяха да намажат от тая работа! Едничкото, от което Тереза

се интересуваше, бе да седне в кинозалата и непрекъснато да гледа старите си филми. „Жената в червено“, „С яхта до Буенос Айрес“ и тъй нататък. Всички вехтории, които и самата Лайла бе гледала някога. И, разбира се „Роди се звезда“.

Кевин поне бе различен. Бе дошъл да интервюира Тереза, но щом видя Лайла, се задържа, за да говори с нея. Беше аспирант в Калифорнийския университет в Лос Анджелис, но не приличаше на кандидат — учените. Бе дошъл някъде от Източния бряг и бе погълнал хиляди книги. Беше й дал „На изток от Рая“ и тя я изчете, въпреки че бе гледала филма. Кевин бе интересен. А сега, след като я бяха изключили от колежа „Уестлейк“, Лайла скучаеше.

Кевин обръщаше внимание лично на нея. С нея играеше тенис, с нея тичаше за здраве, нея водеше на плаж и с нея отиваше до Каталина с лодка. За всичко това майка й бе твърде стара и доста алкохолизирана. Той се държеше любезно с Тереза, но се вслушваше винаги когато Лайла се оплакваше от майка си, и се съгласяваше. А понякога обгръщаше Лайла с ръка, въпреки че никога не предприемаше нищо повече.

Приятно й беше. Той бе по-висок от нея, а кандидат — учените й стигаха едва до кръста. Беше и атлетичен и тя се чувстваше прекрасно, когато я обгрънеше с ръка. Лайла не искаше нищо повече, а и Кевин не настояваше за нищо повече.

И въпреки това, когато Тереза изфабрикува идеята за брак, Лайла се вбеси. Кевин си беше нейна тайна. Само нейна. А в края на краищата тя бе само на седемнайсет години, прекалено млада за брак. И най-важното: това, дявол го взел, не бе работа на Кукловодката. Неприятна история. Кевин може и да не се интересуваше чак толкова от нея. Но без и дума да обели на Лайла, Кукловодката бе разговаряла с него и уредила нещата. Поне тя си мислеше, че ги е уредила.

Тъй като си вярваше, тя вече бе подготвила сватбения прием. Тереза избра датата на сватбата, така че да съвпада с началото на ваканцията на телевизионните шоупрограми, за да може да осигури възможно най-голям брой гости. За организатор бе наела човека, когото ползваше жената на самия Джак Уагнър^[2]. Лайла вече виждаше, че тя замисля всичко като увертюра към триумфалното си завръщане на екрана. Само че нямаше да има никакъв прием, да не говорим за завръщане. Тъй като Лайла вече нямаше да играе по

свирката на Кукловодката, за да може тя да се перчи с важни клечки от бизнессредите. Ако Тереза иска нов договор, да си го издейства сама.

Лайла не знаеше къде се намира сега Кевин, но предположи, че е при тенис кортовете със своя инструктор. Въпреки че вече ѝ бе доскучало, Лайла бе доволна, че за известно време той си е намерил занимание. Понякога просто изпитваше нужда да бъде сама. Хората, дори и Кевин, понякога просто я задушаваша. Пък сега и не бе в настроение. Зашляпа с босите си крака обратно към стаята. Свали всичко от себе си, с изключение на бикините, за да може да се отпусне в сухата топлина на сауната. Дебелата врата ѝ вдъхваше чувство за сигурност. Капки пот се появиха върху тялото ѝ и започнаха да капят от хубавите ѝ гърди. Още от десетгодишна вземаше хормоналните препарати, които Тереза ѝ набавяше, но на шестнайсетия ѝ рожден ден ѝ имплантираха и тъкан. Това беше майчиният ѝ подарък за най-прекрасния рожден ден. Сега гърдите ѝ бяха съвършени — кръгли и наболи, с малки щръкнали розови зърна. Не бяха обезобразени с бенки или лунички като гърдите на някои други момичета. Въпреки това Лайла не искаше никой друг да ги пипа, освен тя самата. Отново се замисли за Кевин и за омъжването си. Той не бе докосвал гърдите ѝ. Не се бе и опитвал. Не бе предприемал и нещо по-решително. Понякога тя чувстваше, че той разбира нещо, което се отнася до нея и което тя самата не знае за себе си. Може би това бе достатъчно.

Преди всичко Лайла искаше да се махне от тази побъркана къща, от майка си, от лудостта ѝ и от скандалите. Имаше нужда от издръжката на Тереза, докато не почнеште сама да се разпорежда с парите си. Но за това трябваше да чака да стане на двайсет и една години. Още една от отрицателните услуги, направена от баща ѝ — наследството бе оставено на попечители и нямаше да ѝ принадлежи още четири години. Дотогава зависеше от майка си. А майка ѝ щеше да ѝ разреши да се махне оттук само ако се омъжи. „Всяко момиче има нужда от мъж, който да се върти около него, скъпа — бе казала Тереза. — Това разгонва вълците, а не прави добро впечатление, когато момиче на твоята възраст се изнесе от къщи и живее само. Никой не може да каже, че не съм се грижила за тебе, че не съм била изрядна майка.“

Ето това беше! Тереза и нейния имидж! А толкова ѝ се искаше да се махне от къщата. Но същевременно тя се боеше. Кевин бе най-

добър от момчетата, които познаваше, и много по-свествен от всички други в мамината свита, с изключение на леля Роби, разбира се. Кевин не беше гаден като останалите, може би защото беше млад и красив. Всички от свитата — „кандидатите на холивудските науки“ — и старите напудрени педита бяха отгоре на всичко и грозни. Нещо им става, когато достигнат известна възраст, реши Лайла. Нещо, което ги кара да свиват устни в постоянни ехидни усмивки. Тя нямаше обаче да чака, докато това се случи и с Кевин. Разрешението беше в края на краищата временно. Докато дойдеше наследството.

Но, боже мой! Съвсем не искам да се омъжвам. Искам да се разкарам оттук, но не и да се омъжвам, повтаряше си Лайла. Кевин е прекрасен, дума да няма, и е много внимателен. Тя можеше да разговаря с него. Е, не да води никакви задълбочени разговори, но пък с никой друг не можеше изобщо да се говори. Освен с мъжа, когото наричаха леля Роби, но пък той беше по-възрастен и освен нея харесваше и майка ѝ. А Кевин бе влюбен в киното също като нея и обичаше да гледа филми, без да разгадава каква им е символиката и други подобни дивотии. Имаха и друга допирна точка. Мама ѝ бе казала, че Кевин никога няма да я насилва да прави каквото и да е. Ще бъде много нежен, бе я уверила Тереза. А ако тя пожелае, няма да я закача. Той проявявал разбиране.

Понякога Лайла се чувстваше като кукла, подобна на Бонбонка или Кльоцавелка. Някога ги бе мразила, завиждала им беше. Сега вече само ги съжаляваше.

Тя бавно се надигна и седна, после безмилостно изтърка кожата си с дебела хавлиена кърпа и излезе от сауната. Приблужи се до писалището и отключи едно от чекмеджетата с ключ, който носеше на верижка на врата си. Извади три шишенца с таблетки и ги нареди върху скрина. Нямаше нужда да четете етикетите, дявол ги взел, наизуст ги знаеше още от единайсетгодишна. Познаваше формата и цвета на всяко хапче. До болка ѝ бе позната и схемата на дозиране. Кое да вземе и кога да го вземе. Извади каквото ѝ трябваше, отиде до мивката в банята и изгълта всички хапчета с чаша вода.

Едно от тях, онова, което вземаше най-рядко, оставаше неприятен привкус. Лайла изплакна устата си с тоалетна вода, след това се върна в спалнята, отново заключи шишетата и извади италианския черен бански костюм, който обичаше най-много. С

усилие го надяна върху бикините си, но когато накрая се погледна в огромното огледало, намери сили да се усмихне. После излезе от стаята и се запъти към басейна.

Лайла лежеше в шезлонга, капки вода се стичаха от тялото ѝ по бялата конопена материя. Усещаше как напрежението ѝ изчезва след горещата сауна и енергичното плуване. През затворените си клепачи усети, че над нея се надвисва някаква сянка и сърцето ѝ ускори ударите си.

— Кевин? — попита тя, отворила очи, които трябваше да засенчи с ръка, за да ги предпази от парещото следобедно слънце.

— Не, мииси, само Перес е.

Лайла позна последния, а и най-отдавнашен градинар на майка ѝ.

— Виждал ли си Кевин? — попита рязко тя.

— Не, мииси. Беше тука преди половин час, но вече го няма. Не знам къде е — продължаваше да приказва той. — А удобно ли да подрежа живия плет тук, мииси Лайла?

— Боже господи. След като целият парк се е скапал, дойде тъкмо тук да работиш! И тъкмо сега! Намери си друга работа. Сега не изпълняваме шоупрограмата, по дяволите.

Просто настръхваше от този Перес, от начина, по който той я следеше с очи винаги когато излезеше в парка. Като че винаги си намираще работа около нея. Беше поискала от Кукловодката да го стегне, но нищо не се бе получило — никой не ѝ работеше толкова евтино, колкото Перес. Но Лайла не можеше да го понася.

По това следобедно време Кевин обикновено бе в басейна. Сутрин около един час играеше тенис, а следобед тренираше с инструктора, който му бе наела Тереза. После правеше по петдесет дължини в плувния басейн. Тя харесваше, че се грижи за тялото си. Тренировки. Витамини. Нещо, което споделяха и двамата. Обичаше да го гледа облечен в тенис шорти или в скъп бански. Обикновено, преди да отиде в съблекалнята, за да се преоблече след тениса, той се отбиваше при нея, навеждаше се да я целуне и оставяше соления вкус на пот върху устните ѝ. Преди да я изключат от „Уестлейк“, той понякога я вземаше след часовете. Всички момичета я мразеха заради това. Страхотен беше.

Сега Лайла се почувства самотна. Къде се губеше той, по дяволите? Стана и загърна хавлията около тялото си. Реши да се върне в къщата и да го потърси. Докато се приближаваше към страничния вход, промени решението си. Не ѝ се щеше да налети на майка си и затова се промъкна край стената, покрай солариума, като възнамеряваше да влезе през кухнята и да се качи по задното стълбище до стаята си. Вратата към солариума, който не се използваше, беше затворена, но малкото прозорче в горната ѝ част зееше и през него се дочуваше слаб шум от гласове. Перес, предположи тя.

Дълбокият звук на смеха бе познат и приветлив. Тя завъртя топката на вратата и разтваряйки я, рязко извика.

— Кевин?

В късния следобеден здрач различи някакви фигури, които се движеха в сянката около прогнилата дървена маса за саксии.

— Кевин? — запита тя отново. И тогава ясно ги видя. Кевин бе приведен над масата, облегал на силните си мускулисти ръце. Беше гол. Тенис — инструкторът бе зад него, обърнал голия си гръб към Лайла. Движеше се с тласъци напред-назад, а белите му шорти се бяха свлекли в краката му.

— Харесва ли ти? — питаше Боб, впивайки бедрата си в голия задник на Кевин. — Кажу ми, че ти харесва — не преставаше да го дразни Боб.

— Да.

Лайла чу, че Кевин се смее.

— Да, копеле такова. — После изпъшка. Изпъшка и Боб.

Лайла усети как студ пронизва сърцето и дробовете ѝ. Като че за дълго престана да диша. Пъшкането продължаваше, после се чу стенание. Отвратителните звуци, които издаваха, я парализираха повече от всичко останало. Самата тя издаде някакъв звук. Кевин пръв я забеляза.

Двамата бавно се раздалечиха, дишайки тежко. Лайла също дишаше тежко. Струваше ѝ се, че ще повърне. Кевин се пресегна да вземе шортите си и каза:

— Не е това, което си мислиш. Обичам те, скъпа.

Но Лайла вече крещеше.

— Като нищо ще ви убия и двамата! — Гласът ѝ се извиси в писък и прозвуча неестествено в ушите ѝ. Ужасът, подлостта на тази

история бяха повече, отколкото можеше да понесе.

— Вярвах ти, Кевин. Ние щяхме да се женим. А ти вършиш такава неща — изкрещя тя.

— Успокой се, мила, само се успокой. Ей, аз пък мислех, че знаеш. Искам да кажа, че това не те изненадва, нали? — Кевин бе протегнал към нея двете си ръце с обърнати нагоре длани и очакваше отговор.

Боб дръпна ципа на белите си шорти и приглади потната си разрошена коса, използвайки стъклената стена за огледало. След това мина покрай Лайла. Като че и друг път му се бе случвало същото. Обърна се към Кевин:

— Утре по същото време, нали?

После си отиде.

Лайла стоеше, онемяла от шока, докато дишането ѝ не се поуспокои.

— Презирам те, мръсен педал! — Приблужи се до вратата и я отвори, за да го принуди да излезе. — И ти си като ония гнусни стари педита, които се навъртат край майка ми. Трябваше да се досетя. Искам да се махнеш оттук. Веднага!

Кевин отстъпи, като да го беше ударила. Лицето му се вкамени.

— Да, имаш право. Трябваше да ти кажат. А Тереза ме увери, че знаеш, че всичко е уредено. Свобода и благоприличие за теб, хубав доход за мен. Май че и двамата са ни прекарвали. Сега никой няма да получи това, което иска. Дори и майка ти. — Той поклати глава и излезе през отворената врата. — Можеше всичко да се нареди. Но някой развали всичко. И този някой не съм аз. — Вече затваряше вратата зад гърба си, после спря, размисли и се усмихна. — Разделяме се без лоши чувства, нали?

Лайла блъсна вратата. Остана неподвижна дълго време. Не трепереше. Само дето май не можеше нито да се движи, нито да мисли. Най-после чу гласа на Тереза откъм другия край на солариума.

— По-добре го приеми такъв, какъвто е, котенце. Той е най-доброто, което можеш да получиш.

Лайла се извърна рязко.

— Господи! Защо не ми каза? Ти ме излъга. Мразя педалите, много добре знаеш. Ти казваше, че той не бил по тази част. Ти казваше...

— Казах само, че той не желае тебе, а търси охолан живот. Казах, че ще те оставя на спокойствие. С него ще си в безопасност. И ти, и аз.

— Тогава защо не взе направо да ми обясниш всичко?

Тереза просто се престори, че не е чула въпроса, както правеше често.

— Това беше сделка за милиони, а ти я разтури. Всичко направих заради теб, Лайла.

— Но става въпрос за моя живот.

— И за моите пари! И за моята къща, и за моите дрехи, които ти носиш. Не ти се учеше в колежа. Добре, оставих да бъде както ти искаш. Искаше да се махнеш отук? Разреших ти. Но не и без да има някой, който да се грижи за тебе. Не и да се хвърлиш във вихъра на някакъв разхайтен живот и да даваш повод за разни слухове. Бях уредила всичко. Режисирах го. Намерих го, платих му и *това* ли е благодарността ти? След всичко, което пожертвах, за да бъдеш закриляна. Да имаш сигурност и спокойствие.

— Пощади ме, мамо. Следващото, което ще кажеш, е, че Бонбонка и Кльошавелка са по-благодарни от мен. — Лайла си пое дълбоко дъх. Нямаше да заплаче. Беше страшно ядосана, но гневът ѝ бе замразил всичките ѝ сълзи. — Истината е, че ревнуваш от мен. Ревнуваш, и то отдавна!

— Ревнувам ли? Колко смешно! Аз съм Тереза О'Донел. Аз съм звездата. Аз съм известната. Всъщност ти ревнуваш!

— Аз мога да стана известна, мамо. А ти не можеш да станеш млада!

Тереза замахна светкавично и силно удари Лайла през лицето. Лайла остана със зяпнала уста, попипа бузата си, тръгна към майка си, която бе доста по-ниска от нея, после се спря. Гласът ѝ беше нисък, дълбок и заплашителен.

— Никога повече не прави така. Защото, ако посегнеш още веднъж, ще те убия. А не го заслужаваш. Повръща ми се от тебе. Гади ми се от непрестанните ти машинации. Не съм кукла. По дяволите, дори изобщо не съм ти *дъщеря*, дявол да те вземе!

Лицето на Тереза стана пепеляво.

— Да не си посмяла да споменеш за това! Пред никого! Никога!
— Пяна се появи в ъгълчетата на устата ѝ.

— Отивам си. — Лайла се обърна и тръгна към къщата.

— Само посмей! Къде ще се денеш? — изкрещя Кукловодката подир нея. — Не можеш да живееш самостоятелно. И пукнат цент нямаш. И кой ли ще те приюти? — пискливо се извисяваше гласът на майка й. — Да не си посмяла да си тръгнеш, Лайла. Няма къде да отидеш.

[1] Американски шоумен и комедиант от XIX век, създал световноизвестен голям цирк. — Б.пр. ↑

[2] Директор на Си Би Ес. — Б.пр. ↑

За да разберете тази история, трябва да познавате Нийл Морели. Сега вече всички го знаят, но преди тържественото връчване на наградите „Еми“ никой не бе чувал нищо за него. После той си спечели печална известност, но преди това бе само един от многото нюйоркски комици, които се опитваха да се доберат до върха. Беше най-близкият приятел на Мери Джейн и умираше да получи признание.

Нийл Морели напусна погнусен сцената на унижението на Мери Джейн. Може би някой ден тя ще поумнее и ще забележи мъжа на живота си, човека, който истински я обича. Сега нямаше нужда да страда заради нея, реши той, изскочи пъргаво от асансьора и се втурна към адвокатската кантора на дващест и осмия етаж на Рокфелеровия център. Мина край чиновничката, седнала зад огромно бюро от черешово дърво, и препусна през залата към отдела за информация. След като бе работил три години в няколко от най-престижните адвокатски фирми в Ню Йорк, Нийл си бе изградил теория, която наричаше „Теория на декора на пропорционалната етническа инверсия“. Пак се сети за нея, докато прекосяваше залата. Колкото повече евреи или италианци има между адвокатите, толкова по-претенциозна и англосаксонско — протестантска е обстановката, хилеше се той гласно, разговаряйки както обикновено сам със себе си. В края на краищата един комик трябва сам да е най-добрата си публика. Тук, в „Минстър и Крийд“, където повечето от съдружниците в кантората бяха или евреи, или жабари, всичко изглеждаше така, сякаш самата кралица бе ръководила оформянето на обстановката. Да де, кискаше се той, ама коя кралица?

Ухилен отвори вратата в дъното на залата и влезе в осветеното с луминесцентни лампи помещение без прозорци, където бяха разположени три редици от по шест компютъра. Нивото на децибелите и спартанската обстановка на пластмасовите работни клетки рязко

контрастираше с изисканата богата обстановка, която бе предназначена за погледа на клиентите. Ееех, задкулисието на адвокатската фирма.

Но край вече на задкулисието, сега го очаква истинската сцена. Жадувал бе за този миг цели три години.

Както обикновено, Дейна седеше на надзирателското място. Нийл прехвърча край нея с едно безгрижно „Здрасти“, хвърли сака на пода край бюрото си и махна за поздрав на всички колеги. Видя как Дейна смъква очилата към върха на кльощавия си нос и с подчертано наставнически жест размахва показалец, приканвайки го да се приближи към нея. Сега тя му напомни монахинята, която му бе наставница в четвърти клас на доминиканския колеж. Нийл успешно бе разпространил сред съучениците си прякора, който ѝ измисли: сестра Зелка. Веднъж старата гарга го бе изправила пред класа и го бе запитала докъде според него ще го доведат маймунджилъците му. „До шоубизнеса!“ — мигновено бе извикал той и целият клас се заля от смях. Този смях го възмезди за последвалия бой.

Сега само чакаше какво ще каже Дейна. Също като него тя смяташе, че принадлежи на шоубизнеса. За разлика от Нийл обаче Дейна се заблуждаваше. Поредица провали на прослушвания не означаваше кариера. Беше се опитвала да стане актриса, но бе и глупава, и мързелива и затова сега бе постоянно вкисната. Когато той постъпи във фирмата, тя се държеше приветливо и проявяваше най-горещо съчувствие при всеки негов провал на прослушване. Когато обаче му потръгна, нейното отношение се промени. А му вървеше вече от цели седем години, почти във всички клубове в града изпълняваше постоянна комедийна програма, а от средата на седмицата изпълняваше програми, в които включваше и публиката. Изпилваше си номерата докрай, докато стигне до уикенда, когато работеше в по-престижните клубове. Чувстваше завистта в гласа на Дейна винаги когато го запитваше как върви работата.

Ако тя примесваше уважение в завистта си, Нийл си мислеше, че би я толерирал. Но когато Нийл получи първия си хонорар като актьор, отношението на Дейна рязко се влоши. Макар и някога да бяха почти приятели, след като той получи двацет и пет долара за ролята, която изпълни по време на прощален банкет при пенсионирането на някаква важна клечка в Лонг Айланд, Дейна се отдръпна от него и като да изпитваше някакво перверзно удоволствие от ежедневния тормоз, на

който го подлагаше във фирмата. Просто защото, докато той бе поел нагоре по стълбата на комедийната кариера, тя се бе придвижила само по стълбицата на непривлекателния труд. Сега беше кралица на досадната служба. Началник на третата смяна в център за обработка на информацията. Страхотно! Но разполагаше с достатъчно власт да му възлага най-гадната работа. Статистика. Таблицы. Корекции под линия. Нийл се кълнеше, че тя просто ги събира за него. И това заради ония двайсет и пет долара. Господи! Черен ми направи живота заради двайсет и пет долара.

Но работата не беше само в тия долари. Когато той си опита късмета в телевизионната програма на Летърман^[1], на нея ѝ се дощя да го разпъне на кръст. А откак бе подразбрала нещичко за експерименталното шоу в Лос Анджелис, просто искаше да го убие. Но, вече край! Нийл се усмихна сам на себе си.

— Ти пак закъсняваш — започна предупредително Дейна, когато той се доближи до бюрото ѝ.

— Зная. Съжалявам — отговори Нийл. Очите на всички бяха вперени в него, въпреки че пръстите им продължаваха да хвърчат по клавиатурите. Той се постара да си придаде разкаян вид. Никакви гегове, никакви майтапи. Знаеше как се държи аудитория. Обърна се към екипажа на компютрите.

— Ей, момчета, каква е разликата между адвокат и лешояд?
Те вече очакваха гега.

— Първият е въшлясал вампир, който живее за сметка на нещастieto на другите. Другият е птица.

Всички избухнаха в смях, но Дейна дори не се усмихна.

— Това ти е за трети път през тази седмица. А днес е едва сряда.

По лицето на Нийл не трепна нито един мускул. Репликата е добра, а тая кучка дори не подозира това, помисли си той.

Дейна сниши глас.

— Не мога вечно да те прикривам пред началника — започна тя. — Говоря ти като на приятел, Нийл. Нека бъдем реалисти. Работата ти е много по-добре платена от номерата на пенсионерски банкети, от програмата на Летърман или от безплатните напитки по време на някое стриптийзърско шоу.

Добро момиче, няма що. От седмици той проявяваше желязна воля, за да не спомене още веднъж за експерименталната телевизионна

програма: комедия на ситуациите. Положително си е помислила, че шансовете ѝ са умрели както нейните собствени надежди. Положително не очаква какво ѝ се готви.

— Знам това — каза той. — Но вече няма да участвам в пенсионерски банкети за двайсет и пет долара, Дейна.

Видя я как се разведрява, проклетата кучка.

— Значи най-после си се отказал. Е, не мога да те виня. Знам, че напоследък не те наемаха често. Тук ти е по-добре. Тук си вадиш хляба.

Ама вече става много лигаво, помисли си той. Време е да нанесе удара:

— Аз и тук вече няма да работя.

Пръстите на колегите забавиха темпото, някои дори престанаха да работят.

— Какво? Защо да не работиш?

— Защото... — започна той, после отстъпи няколко крачки назад с ръце, вдигнати високо над главата си — защото ще водя телевизионно шоу в Лос Анджелис!

Всичките му колеги, пъстра сбирщина от несретници и неудачници, заръкопляскаха, затропаха с крака. Нийл изчака да настъпи мълчание, придаде си сериозен вид и я заговори с нормалния си глас. Нямаше нужда да вика. В помещението цареше мълчание.

— Бих желал да ти връча петнайсетминутно предупреждение, Дейна. Напускам — заяви той, грабна сака си и се запъти към вратата. Челюстта на Дейна увисна. Нийл се обърна, решил да подари на колегите си още един виц за адвокати. От шест месеца всеки ден им пускаше по един и твърдеше, че за него това е равностойно на марафон.

— Защо всички адвокати се намират в Ню Йорк, а всички токсични отпадъци в Ню Джърси? — запита той. Всички, освен Дейна отново бяха спрели да работят и му се усмихваха, предвкусвайки развръзката. — Защото Ню Джърси е с по-голям късмет — отговори Нийл и докато отваряше вратата, чу залп от смях. Преди да излезе в коридора, за последен път се обърна към Дейна. Тя бе намерила сили да се усмихне, но устните ѝ се присвиха, а лицето ѝ бе зачервено от завист и унижение.

Време за разплата.

— Чукай си на компютъра, Дейна — усмихна ѝ се Нийл. — Не забравяй, че тук си вадиш хляба.

Затвори вратата и като си подсвиркваше, се запъти към асансьора.

Нийл се върна в апартамента си, хвърли сака и писмата върху кухненската маса и извади една бира от хладилника. Общо взето, не пиеше, но днес имаше защо да празнува. Като си спомни как изглеждаше лицето на Дейна, когато той затваряше вратата, вдигна бутилката като за тост, отпи малко и после с навлажнен показалец очерта кръст във въздуха. Избута празните кутии от един кухненски стол и седна, за да прегледа набързо пощата. Сметки, пак сметки, смешна картичка от сестра му Бренда, която беше лесбийка. Закаченият на стената телефон иззвъня и той се пресегна за слушалката, без да престава да рови из пликите.

— Ало.

— Здравей, Нийл. Най-последно те намерих. Къде беше досега? — прогърмя звучен бас.

— Кой се обажда? — попита Нийл невинно.

— Нейт.

— Кой Нейт? — продължи да пита Нийл със сладък като шербет глас.

— Нейт! Нейтън Фишман, за бога. Твоят импресарио. — Гласът на Нейт вече звучеше не толкова приятелски.

— Нейт *Фишман*. Дявол да го вземе — изрече Нийл с фалшива възбуда. — Не ти познах гласа. Толкова отдавна не сме се чували. Сигурно си получил моите съобщения, колко бяха? Двайсет? Трийсет? А?

— Слушай, Нийл. Бях зает. Но научих хубавата новина. Чух, че са ти дали експерименталната комична програма. Виждаш ли, чедо, казах ти да се държиш за мен. Успяхме!

Гласът на Нийл спадна.

— Ние ли? Ние ли, нищожество?! Ние? Къде бяхме „ние“, когато чух, че има такава програма? Къде бяхме „ние“, когато исках да се свържа с продуцентите? Къде бяхме „ние“, когато те молах да ми заемеш парите за самолетен билет до Лос Анджелис за

прослушването? Няма вече „ние“, Нейт, няма лигавене. Защото ти просто ми се изпика в лицето, драги. Сега не ми трябваш.

На другия край на жицата последва мъртво мълчание, после изкуствен смях.

— Какво значи „не ми трябваш“? Това е шегичка, нали, момчето ми? След всичко, което направих за теб...

— Нищо не си направил за мен, Нейт. Миналата година няколко пъти обядвахме заедно и все аз плащах сметката. Между другото преди три години подписах със хартия и ти започна да обираш по десет процента от всичко, което припечелвах, дори и от шибаната ми работа в центъра за обработка на информация, взе и два и петдесет от първия ми извънреден хонорар. Изобщо не ми намери работа и повечето пъти не отговаряше на телефонните ми обаждания. Но чековете ми си осребряваше незабавно, всеки месец.

— Така значи. Щом ти провървя, искаш да ме напуснеш? — Гласът на Нейт се извиси от възмущение.

— Ти си скапаняк, кофа с помия, Нейт. Помисли си хубаво по това.

— Аз да съм скапаняк? Ти си тъп скапаняк. Щял си да идеш в Лос Анджелис да водиш телевизионна програма. Голяма работа! Всеки сезон пускат по петстотин експериментални програми, задник такъв. Защо си въобразяваш, че ще те вземат на работа в компанията и че ще те приемат в бранша? Ще се върнеш след един месец да ми чукаш на вратата.

— Току-що прослушах записите на телефонния ми секретар — изрева Нийл и размаха апарата пред слушалката, като че Нейт можеше да го види. — Знаеш ли кой ми се е обаждал? Сай Ортис! „Колкото се може по-скоро бих желал да разговарям с вас по въпроса за импресарското ви представителство.“ Това е Сай Ортис, Нейт. „Ърли Артистс“. Знаеш откъде идва името на импресарската фирма. Оттам, че те надушват талантите *рано*, тъкмо когато излитаме нагоре. Две съобщения, Нейт! И мисля, че те заслужават отговор. Затова се разкарай, нищожество такова. — Нийл тресна слушалката върху поставката на стената, пое си дълбоко дъх и отново очерта невидим кръст във въздуха.

За момент остана неподвижен, опитвайки се да овладее себе си. Сега копелетата изпълзяха да оберат славата, че са го открили.

Лайнари! Аз постигнах всичко сам. Аз бях този, който чукаше по вратите и понасяше обидите. Аз бях този, който едва си изпросваше хонорара от червивите управители на нощни клубове.

Сети се за Сал Кондоти от „Звезда на хоризонта“, с когото се бе разправял вчера. След като свърши номера, Сал се приближи към него и му стисна ръката.

— Винаги съм знаел, че можеш, Нийл. Затова почнах да те наемам за уикендите, твърде скоро след като се появи. Подушвам високата класа. — Сал потупа дланта му. — И тъй, когато ти се прииска разнообразие в новата ти програма, веднага ми се обади. Ще ти предоставя събота вечер при най-високо заплащане.

— Така ли? Благодаря ти, Сал. Наистина оценявам жеста ти. А може ли и да ми повишиш хонорара? Може ли да ми дадеш... нека видим, примерно петдесет и пет долара вместо петдесет? — Нийл продължаваше да се усмихва.

— По-висок хонорар? По дяволите! Ти трябва да ми плащаш — бе реагирал Сал автоматично. Щом заговореха за пари, той винаги запяваше песента „След всичко това, което направих за теб“. — Аз ти предоставих шанс, а ти сега искаш да ме доиш за повече пари? — Сал се усмихна тъжно клатейки глава.

— Не за повече пари, Сал — отговори Нийл — за *някакви* пари. Не си ми плащал от три седмици. Искам да кажа, че да ми платиш петдесет и пет долара е почти същото, като да ми платиш петдесет, а?

Сал се засмя и потупа Нийл по гърба.

— Ти си революционно настроен, Нийл. Е, така да бъде. Нека да са петдесет и пет. Това ще те направи ли щастлив, момчето ми?

Нийл втренчи поглед в тавана, като да обмисляше предложението на Сал.

— Тъъ — измънка той и отстъпи по-далеч от Сал. — Ще ти кажа какво ще ме направи щастлив. Ще съм щастлив, ако получавам по сто долара в „Хвани изгряваща звезда“. — Нийл се запъти към вратата. — И точно толкова ще получавам за съботно представление *там*, Сал. Вземи да се натаковаш сам, долнопробен глупак. Отбий се някога да видиш новата ми програма, ако забравят вратата на клетката ти отключена.

Усмивката изчезна от лицето на Сал и той каза много тихо:

— Ей, виж какво, я не си изгаряй мостовете. Ще ти трябват, за да прекосиш реката Стикс, като тръгнеш за ада.

— Вече никога няма да бачкам в тъпи клубове, пейзанино. Включително и в твоя кенеф — отговори Нийл и излезе на Второ авеню.

Докато си припомняше тази сцена, Нийл нарисова още един кръст във въздуха и се усмихна на себе си. Доста станаха, помисли си той и тогава се сети да добави и Сам Шийлдс в списъка. Нийл изпитваше угризения, че оставя Мери Джейн и трупата, но пък бе цяло удоволствие да размаха успеха си пред Сам в присъствието на всички останали. Това самовлюбено копеле се държеше така, като че трупата е негова собственост. Да унижава Мери Джейн пред всички. И да кръшка наляво-надясно, въпреки че Мери Джейн не си разрешава да забелязва това. Нийл въздъхна.

Защо тип като Сам налита на човек като Мери Джейн, питаше се той за милионен път. Тя не е хубава, но е чудесен приятел и страхотно талантива актриса. Жена с душа, която обича мъж без душа. Нийл никога не можеше да се примири с факта, че номерът с арогантната артистичност на Сам се приема толкова добре от жените. Черните дрехи, творческите му депресии. Когато един мъж е хубавец и ръстът му е един и осемдесет и шест, защо да си дава труда да изпипва някакви номера, за да сваля мадами?

Нийл познаваше поне дузина копелета като Сам Шийлдс. Копелета, които бяха следвали в най-престижните университети от рода на Харвард, но се преструваха, че са дошли от улицата. Копелета, които пишеха пиеси за работническата класа, но в диалога вмъкваха думи от сорта на „прецедент“, „автентичен“ и „космология“. Нийл наистина идваше от улицата — дядо му беше някакъв дребен „кръстник“ между акулите на нийоркските италиански семейства и той ненавиждаше аристократичните копелета, родом от места като Ексетър, които претенциозно удължаваха гласните. Нийл гледаше как Сам прилага номера си на мъжко момче, в резултат от което жените се избиваха за него и веднага разтваряха бедрата си. Това го караше да губи уважение към тях.

Макар че бе нисък, кльоцав и невзрачен, Нийл бе съумял да привлече със своите майтапи немалко мацки в леглото си, но не умееше да се отнася с тях толкова жестоко, че да ги накара да се

влюбят в него. А към Мери Джейн изобщо не би могъл да се отнесе жестоко, защото бе влюбен в нея.

Ей, момче, сепна се той, сега не е време за самосъжаления. Нийл рязко стана от стола, влезе в мъничката спалня и започна да изпразва съдържанието на чекмеджетата в кашон. Единственият мост, който нямаше да изгаря, беше Мери Джейн, реши той и вдигна телефона, за да издиктува някакъв майтап на телефонния ѝ секретар. Може би това последно унижение пред цялата трупa ще я накара да поумнее. Може би Мери Джейн най-накрая ще се пробуди и ще забележи, че диамантът е фалшив.

[1] Популярна телевизионна програма, водена от Дейвид Летърман. — Б.пр. ↑

Шарлийн бе щастлива, по-щастлива от всякога. Излизането, по-скоро нелегалното излизане с Бойд, беше наистина прекрасно и те се срещаха вече цял месец. Тя бе като всяко друго момиче. Като онези, които показваха по телевизията. Беше толкова хубаво. Прекрасно. Удоволствие бе дори само да седи до него в червената му открита кола. Ето, колата вече заскриптя по каменистия черен път и когато фаровете осветиха очертанията на техния фургон, Шарлийн усети как радостта ѝ помръква. Пресегна се през Бойд и угаси фаровете, после допря пръст до устните си. Той спря мотора и над тях се спусна мълчанието на тексаската нощ. Шарлийн се облегна на седалката и се загледа в обсипаното със звезди небе, което се бе разпростряло от хоризонт до хоризонт като огромно одеяло. Всъщност какво чувстваше сега? Че е вече друга? Че е нещо специално? Да, така беше. Специална беше.

Откакто излизаше с Бойд, започна да разбира, че за него тя е нещо важно. Виждаше го в очите му, които препращаха към нея отражението на собственото ѝ лице.

За миг потънаха в мълчание. Шарлийн бе благодарна на Бойд, че не започва да ѝ пуска ръка веднага щом загаси мотора на колата. Това бе едно от нещата, които го отличаваха от другите момчета в училището. На забавата тази вечер се бе държал като истински джентълмен. Останалите момчета изглеждаха деца в сравнение с него.

— Доволна ли си от вечерта, Шарлийн? — попита той.

Тя извърна глава, за да може да види профила му в сумрака.

— О, да, Бойд. Много съм доволна. Прекрасно прекарах. Благодаря ти. — Наистина беше чудесно. Още държеше в ръце плюшеното животинче, което той бе спечелил за нея в играта „Кой ще докопа ябълката“. Когато ѝ подаде пухкавото пуделче, тя разбра какво го отличава толкова много от другите. Бе казал „Помня, че веднъж ми разказа за своето кученце, което умряло“. Бойд я *слушаше*, като говори. Сега той рече:

— Шарлийн, знаеш ли, че ти си най-хубавото момиче в училище?

Шарлийн се изчерви от удоволствие, но после започна притеснено да се пита какво ли ще последва.

— И пишеш чудесни стихове. Поемата ти в училищния вестник беше много хубава. Направо страхотна. — Той се извърна, за да бъде с лице към нея. Шарлийн застина от напрежение. — Ти не си като другите момичета. Ти си... — Замлъкна. — Шарлийн — заговори накрая нежно той. — Искаш ли да бъдеш мое момиче?

Тя го погледна право в лицето. Бойд беше най-богатото момче в местното училище, единственото, което притежаваше нова кола, а не някоя купена на старо като другите. Беше по-голям от нея, но лицето му бе съвсем момчешко, като лицето на Дийн. Тя протегна ръка и погали очертанятията на квадратната му челюст. Можеше да си позволи да излиза с него веднъж седмично, но ако срещите зачестяха, татко щеше да разбере. Освен това Дийн трябваше да остава сам. Но как да обясни всичко това на Бойд?

— Бойд, не искам да бъда ничие момиче. Не че не те харесвам. Всъщност много те харесвам, Бойд. Но сега не мога да ходя с никого. — Тя усети, че го е наранила и разочаровала и побърза да заглади положението. — Не може ли известно време да бъдем само приятели, Бойд? Нали разбираш — да правим всякакви неща заедно. Да се возим на колата, да приказваме. От време на време. Без да вдигаме много шум, а? Иначе аз наистина те харесвам.

Ако тръгнеш сериозно с него, трябваше да носи негов пръстен. Щеше да се разчуе. И баща ѝ щеше да се намеси. Дийн щеше да се почувства изоставен, може би щеше да ревнува. Наведе се и леко целуна Бойд по устните. Дълго останаха така, неподвижни, без да се докосват. После тя внимателно се отдръпна.

— Шарлийн, обичам те. Ще направя всичко, което поискаш. Само искам да бъда с теб. — На Бойд, изглежда, му олекна, че най-после ѝ каза каквото трябваше.

Тя първо чу свистенето на дървената бухалка, после удара върху тила на Бойд. След това видя баща си как тъпчи на място край нейната врата на колата, все още стиснал бейзболната бухалка. Бойд се свлече напред, главата му се удари в кормилото. Имаше кръв, много кръв. За миг цялата седалка стана червена.

— Гнусна кучка! — озъби се баща ѝ. — На чужди хора пускаш, а? Излизай от колата, мръснице!

Широко отворените уплашени очи на Шарлийн се местеха от кървавата глава на Бойд, отпусната на кормилото, към баща ѝ, който в безумен пристъп се бе вкопчил във вратата на колата, без да успее да отвори. Шарлийн скочи на задната седалка, после се опита да се пресегне към кормилото, за да подкара колата. Той обаче също скочи в колата, сграбчи я за глезена и я задърпа с такава сила, че тя не успя да си поеме въздух. Писъкът заглъхна в гърлото ѝ, дишането ѝ спря. Инстинктивно почувства, че той вече няма никакви задръжки и че ще я убие.

За миг мъртвата хватка около глезена ѝ се разхлаби, защото баща ѝ се опита да я улови за ръката. Тя използва момента и го ритна с двата си крака. Той загуби равновесие. Шарлийн изскочи от колата и хукна към фургона.

— Дийн, Дийн — закрещя тя. — Помощ, Дийн, помощ!

Баща ѝ с един скок я настигна и я повали на земята.

— Малка курва! Същата си като майка си. Пачавра! Ще те науча аз! Чукаш се с всяко момче, което мине покрай тебе!

Той я прекатури, възседна я през кръста и започна силно да я удря по лицето, докато съвсем я зашемети. Тя знаеше, че сега вече или ще я убие или ще направи нещо още по-страшно.

— Дийн! Спаси ме! — изкрещя тя с всичка сила, но огромното напрежение я омаломощи напълно. Баща ѝ използва момента и светкавично разкъса блузата ѝ и запретна полата ѝ, а тежкото му тяло изтласкваше въздуха от дробовете ѝ.

— Бог е моят пастир, за нищо не ламтя — започна тя да се моли. Неизбежното щеше да стане, винаги си го бе знаела. Винаги се бе страхувала от това. Затвори очи и усети смрадливия му дъх на лицето си. Чу резкия звук от дърпането на ципа на панталоните му. — Макар да бродя в долината на смъртта, от пагубна злина не ще се побоя — прошепна тя.

Не видя нито бухалката, нито Дийн, който замахваше, нито дъгата, която бухалката очерта във въздуха, преди да се стовари върху черепа на баща ѝ. Но чу как пращи костта, усети, че баща ѝ се преобърна, чу последния къркорещ звук, който се изтръгна от него. Чак когато отвори очи, успя да се привдигне от прахта и го видя проснат на земята, разбра, че е мъртъв. И беше доволна.

Дръпна надолу полата си, хвърли един поглед на Дийн, който стоеше като парализиран, и се втурна към Бойд. Нямахме даже нужда да го докосва, за да разбере, че ударът с бейзболната бухалка го бе убил на място. Лицето му бе спокойно и ведро, въпреки че по седалката на колата се стичаше нещо, което приличаше на червеникаво желе. Не бе разбрал какво е причинило смъртта му.

Шарлийн се обърна към Дийн и го прегърна.

— Благодаря ти, Дийн. Спаси живота ми. Той щеше да ме убие.

Дийн все още гледаше вторачено тялото на баща им. Не мърдаше, не мигаше, като да не я чуваше.

Вцепенението му изплаши Шарлийн и я принуди да се опомни.

— Дийн, чуй ме. Той уби Бойд. Погледни, Дийн. — Тя насила го завлече до колата.

— Той разби главата на Бойд с бейзболната бухалка, Дийн. И мене щеше да убие. — Тя се притисна плътно до Дийн, обгърна го със съживяващата топлина на ръцете си, така както се прави, когато се успокоява изплашена животинка: с познатата топлина и мирис.

— Ти ми спаси живота, Дийн. Сега само ме слушай и аз ще се грижа за нас двамата.

Той кимна, после я погледна.

— Той уби нашето кученце, Шарлийн. Той биеше мама. Той ти причиняваше болка, Шарлийн, физическа болка.

— Зная. Но сега всичко е наред. Ти също ще се справиш.

Той завря главата си в рамото ѝ и заплака.

— Добре съм, Шарлийн, добре съм. Не исках да го направя. Не исках. Но никога няма да позволя някой да ти причинява болка. Никога.

Мери Джейн седеше до масата в кухнята. През неприветливото прозорче, което гледаше към шахтата, слънцето можеше да се види само ако човек си извие врата, плътно притиснал буза о стъклото. Хапна лъжица кисело мляко и съжали, че не е ароматизирано с ягоди. После бутна кофичката встрани, вдигна чашата кафе с двете си ръце, духна внимателно и отпи. В съседната стая Сам простена, после дълбоко въздъхна. Леглото изскърца, сигурно защото се беше обърнал.

Мери Джейн се отпусна облекчено. Още нямам сили да говоря с него, мислеше си тя. Първо трябва да разбере защо се случи така снощи. Какво да кажа? Как да го кажа? Къде да сложа чертата, за да запазя някакво себеуважение? Той много ме нарани, и то пред Моли и Нийл, и Чък. Пред всички.

Както винаги се улови, че започва да измисля извинения. Е, наистина в последно време прекарвах труден период. Вина, срам и гняв — нещо като задушено със сос от различни емоции. И въпреки че разговаряха за проблемите си непрестанно, изглежда, нищо не можеше да се промени. Сам трябваше да направи филма; тя щеше да бъде безпомощна в Лос Анджелис, а нито един от тях не би могъл да принуди Холивуд да се промени. Тя обаче просто не можеше да понесе мисълта, че ще го загуби. Нито пък мисълта да замине с него като безработната му приятелка.

Той беснееше, че тя не иска да замине. Че го изоставя, когато той е толкова притеснен за първия си филм. Може би тъкмо *затова* я бе подложил на такова унижение снощи. Нещо като реванш. Мери Джейн поклати глава. Каквато и да е причината, това, което той направи, не беше редно.

Но не казваше ли Фройд, че всъщност шеги няма. Може би със снощния гег Сам искаше да изрази желанието си да я преобрази. Може би той имаше нужда от някоя, която изглежда като Бетани Лейк. А може и да искаше самата Бетани; тя положително му бе хвърлила око.

Мери Джейн се изправи, прекоси тясната кухня и застана на прага на малката спалня. Сам лежеше на леглото, косата му бе

разпиляна по възглавницата, ръката му висеше отстрани на леглото. Тя изпитваше наслада само като погледнеше дългата слаба ръка, мускулите около рамото му, нежния мъх, който покриваше ръцете и китките му. С дългата си до раменете коса и гърбавия си нос той приличаше на спящ индиански воин.

И тъй, Сам отиваше в Лос Анджелис. Това добре. Ставаше въпрос само за един филм, за негов сценарий. Винаги бе твърдял, че Холивуд не го интересува, и той като нея си е дете на Бродуей. Може би се боеше от заминаването. Ала нищо не го извиняваше за това, което направи снощи.

Тя отпи още малко кафе, после въздъхна. Мислите ѝ кръжаха като плъхове в капан. Е, тя наистина се чувстваше като в капан.

Мери Джейн взе чашата, загърна се със старата си евтина хавлия и влезе в дневната. Пусна един компактдиск — запис на звуци в дъждовна гора — и се излегна във фотьойла със затворени очи. Докато слушаше ромоленето на поточе и чуруликането на птици, се отдаде на дълбоки вдишвания, научени в школата по йога. Този път не бива да изтърва нещата, реши тя. Както досега. Трябва да съм наясно с това, което се случи и с това как се чувствам.

Както обикновено усещаше, че част от нея самата иска да зареже всичко, да припише станалото снощи на възбудата, обхванала Сам при подготовката на новото му шоу, на моментна загуба на мярка, на каквото и да е, стига да не ѝ се наложи да се изправи срещу него. Ударът обаче бе толкова очевиден. Пред погледа ѝ се мяркаха лицата на Моли и Бетани, изразяващи съжаление. И отново се запита: как можа? Сълзи напълниха очите ѝ и пареха клепачите ѝ. Не, трябва да говори с него.

Гласът на Сам долетя от спалнята и пресече мислите ѝ.

— Има ли кафенце, мила?

— В кафеника! — Нека сам си налее проклетото кафе, реши тя. Разглезила съм го с това носене на кафето в кревата всяка сутрин. Толкова покъртително съм благодарна за снизходителното му внимание, че му служа като вярно куче. Но не и днес, каза си тя и бързо изтри сълзите си. После изведнъж ѝ мина друга мисъл. Може би той ще се извини. По своя воля. Ще каже, че е бил пренапрегнат, че е бил замаян и изморен от пътуването. Ще изиграе сцена на разкаяние и ще оправи нещата.

Сам влезе в дневната.

— Искаш ли още една чаша? — попита той.

Охо! Значи знаеше, че е виновен. Иначе никога нямаше да забележи, че чашата ѝ е празна.

Усети неспокойствието му, докато той слагаше чашата си върху захабената масичка за кафе, която стоеше пред канапето — подарък от Армията на спасението. Е, най-малкото е достатъчно честен и изпитва угризения. Той се пресегна да вземе чашата ѝ.

— Не, благодаря. Не ми се пие повече — каза тя. Ето така. Да опитаме с пасивна агресивност. Това е в мой стил.

Виждаше, че той се стреми да се държи непринудено. Е, ясно е, че няма да има извинения, ще се наложи тя да започне. Повтаряше си, че не трябва да дава воля на чувствата си, че трябва да говори спокойно. Не ѝ се искаше да си разменят кръсъци и разговорът да се превърне в нещо като турнир по надвикване. Мразеше пререканията. Само няколко пъти се бяха карали, но бяха стигали до яростни кръсъци. Винаги когато той тръшнеше вратата зад гърба си, тя се страхуваше, че повече няма да го види.

— Сам, трябва да поговорим за това, което стана снощи.

— Какво е станало снощи? — Очите му не се отделиха от вчерашния „Поуст“, към който проявяваше такъв интерес, като да беше утрешен брой.

— Е, хайде, Сам. За номера с фокуса. Ей богу, подло беше. Причини ми болка.

Сам вдигна очи, лицето му бе безизразно.

Боже мой, само да не ми излезе с номера на горкото заблудено момче!

— Болка ли съм ти причинил? Какви ги разправяш? Какво общо има болката с разпределението на ролите? Опитвам се да правя постановка!

Господи! Вече се отбранява. Тя въздъхна. Защо мъже, които иначе са нормални, не могат да признаят, че са сгрешили. Защо са толкова заслепени и толкова упорити?

— Но ти ме изложи на присмех и унижение... това съвсем не беше нужно. Да ме нараниш ли се опитваше?

Сам тресна чашата си върху масичката.

— Ей, чакай, Мери Джейн. Всъщност аз само подготвях скеч за шоупрограмата. Смешно беше. Ако не харесваш ролята си, ще я сменим. Само раздухваш историята. Не съм те унижил.

Не можеше да повярва, че той гледа да прекрати спора. Това я ядоса много повече; като че се опитваше да не забележи слон, влязъл в стаята.

— Изложи ме на присмех заради външния ми вид. Иди разправяй, че нищо не се е случило. И ме излъжи, че не бе унижително.

Лицето му остана непроницаемо. Той няма намерение да се извини, помисли тя и почувства как топка се събира в стомаха ѝ. А ако не се извини, трябва да скъсаме.

— Мери Джейн, опитай се да разбереш. Искях да изпълним „преди“ и „след“. Това е класически стар гег. Ти беше там и ставаше за ролята „преди“. Ей, ама не откриваме нищо ново, нали? Не получи ролята на Джил, защото приличаш на Мишел Пфайфър, нали?

Мери Джейн усети спазъм в стомаха си, като да я бяха ритнали в слабините. Сам отново се зачете във вестника.

— Не виждам защо аз да нося вината заради това, че не харесваш външния си вид. Казвал съм ти, че за мен изглеждаш достатъчно добре. За това сме говорили над сто пъти. Признай си, че това са си твои чувства и не ги прехвърляй върху мен.

Сам се изправи и отиде в кухнята. Чу, че си налива още кафе, но когато той се върна на мястото си, тя почти нямаше сили да го погледне. Пое си дълбоко и пресекливо дъх.

— Нищо не прехвърлям, Сам. Наранена съм. Снощи всички или ми се смееха, или ме съжаляваха. Не мога да понеса нито едното, нито другото.

Но онова нищо не е в сравнение с това, което ставаше сега. В сравнение с факта, че той претендираше, че нищо не се е случило и прехвърляше вината върху нея. Тя усети, че очите ѝ се напълниха със сълзи и че гърлото ѝ е свито. Няма да си разреши да се разплаче. Не сега.

Сам стоеше на вратата и я гледаше.

— Знаеш ли какъв ти е проблемът? Ти просто си параноичка — каза той и влезе в спалнята.

Тя се изправи и го последва.

— Параноичка ли? Какво говориш, Сам? Значи ли това, че ти не прояви нетактичност? Че аз не бях наранена? — Гласът ѝ ставаше все по-силен, а гневът удържаше сълзите, които напиреха в очите ѝ.

Сам се обърна към нея, изправен на прага на вратата, впил поглед в напукания гипсов таван.

— Е, добре, Мери Джейн. Сега не си параноичка. Сега вече си истеричка. Не мога да разговарям с тебе, когато си в такова състояние.

Той бавно надяна чорапите си и навлече черния пуловер, който бе проснат на стола до леглото.

— Ще изляза, за да се успокоиш.

Напъха тениската в джинсите и обу каубойските ботуши. Вече измъкнал черното си кожено яке, той отново заговори:

— И недей да се правиш на неразбрана мъченица. Това вече не минава.

— Сам, не излизай. Недей, преди да решим този проблем.

Сам застана до вратата и хвана дръжката.

— Проблемът не е мой. Ти си го решавай. И престани да виеш на умряло!

— Копеле! — изкрещя Мери Джейн. — Вечният ти номер. Как става тъй, че започваме да говорим за *моите* чувства, а накрая излиза, че аз съм кавгаджийката, която те пъди от къщата.

— Може би защото и аз имам чувства — каза той спокойно.

— И понеже тук не те разбират, ще отидеш заедно с чувствата си при Бетани, така ли?

Сам застина на прага, както бе хванал дръжката.

— Е, това вече е краят, Мери Джейн. Ти отиде твърде далеч. Наистина си ужасна параноичка.

Той излезе и тресна вратата зад гърба си.

Мери Джейн втренчено гледаше старата олющена врата — ключът бе изхвърчал на пода при трясъка.

— Гад мръсна! — изплака тя толкова тихо, че никой не би могъл да я чуе.

Лайла отвори очи и се напрегна да види часовника в сумрака. Дребните фосфоресциращи цифри показваха 11:17. Тя присви очи и видя още по-ситните букви А. М.^[1] Иначе нямаше откъде да разбере дали е сутрин или вечер, тъй като завесите на прозорците не пропускаха никаква светлина. Цялата стая бе обвита с разни копринени материи и изглеждаше като шатра от хиляда и една нощ — намираха се и седла за камили, и месингови лампи.

Тя лежеше неподвижно и се опитваше да събере мислите си. Сънят още се спотайваше зад клепачите ѝ. За миг се помъчи да си припомни образите от съня, но я обзе ужас и веднага ги прогони.

Дните и нощите се бяха смесили в някаква изгаряща рана, замъглена само от благословената пустота на съня. Едва когато мръдна главата си, усети, че възглавницата е влажна. Сигурно бе плакала в съня си. Премести главата си встрани от противното навлажнено място и опипа с ръка челото си. Кой ден беше днес? Вторник? Сряда? Откога е тук?

Преди седем, осем, не — девет дни, се бе втурнала в къщата на леля Роби. Беше избягала от майка си. Образът на приведения Кевин се мярна в съзнанието ѝ. Отново я заболя главата. Картината се допълваше от спомена за животинските звуци, изплъзнали се от устата му. Преглътна, за да се удържи да не повърне.

От най-отдалечената част на едноетажната модерна къща, която леля Роби бе построил в Бенедикт Канион, се разнасяше характерен шум. Звукът, който ѝ се струваше познат, се приближаваше и усилваше. После заглъхна и Лайла чу как леля Роби се върти около вратата, преди да влезе. Сигурно беше той. Хосе, прислужникът му, обикновено оставяше подноса със закуската в коридора.

— Защото страдах, усещах, че съм жив — пропя дълбок басов глас и самият Роби се изтъркала в стаята, понесъл китайски лакиран поднос със закуска. Той спря рязко пред ниската масичка от кован месинг. Остави подноса със закуската върху масата и се пресегна, за да дръпне завесите от прозорците. Стаята внезапно грейна в слънчева

светлина. Той отново запя шлагера на Карли Саймън^[2] „Защото страдах, усещах, че съм жив“.

— Я млъкни и се разкарай — изстена Лайла.

— Хайде, хайде, многострадална сестро. Новелата^[3] свърши. Девет дни да се тръшкаш и стенеш за един мъж е най-много, което Господ разрешава. — С изненадваща грация Роби се възкачи върху камилското седло, сатененият му кафтан с цветни мотиви, обточен с лилав кант, се развя около краката му и прикри ролковите му кънки. „Дават ми лекота на движенията“, бе обяснил той веднъж на Лайла. Сега се ухили.

— Е, хайде, накарах Хосе да направи всичко това специално за теб. — Роби й наля гъсто черно кафе от малък старинен руски самовар, за който се кълнеше, че е подарък от първия му любовник — несъмнено някой от потомците на Романови. — Лайла? — рече той и млъкна. След като не получи отговор, се приведе, грабна отнякъде дървен чук и удари с всички сила по месинговия гонг. Тя подскочи.

— Виж какво, момиче. Незабавно се махай отгук. — Той прекатури пълната с кафе чаша от лиможки порцелан върху подноса.

Ехото от гонга закънтя в главата на Лайла.

— Не се отнасяй така с мен, лельо Роби, недей! — примоли се тя.

— Хайде, хайде. Недей да хленчиш. Крайно време е да си поговорим малко. — Той потупа възглавничките, които го заобикаляха. Гласът му се смекчи. — Ела, седни до твоята стара, но все още привлекателна леля.

Лайла въздъхна, седна и с усилие се намести върху възглавничките. Усилието я изтощи, тя просто рухна, закри лицето си с ръце и заплака.

— Роби, вече не издържам. — Хлипаше беззвучно, а той я изчакваше, докато избърше сълзите си с ръкава на пеньоара, който бе надянала в деня на пристигането си. След малко тя вдигна очи и отпи от чашата кафе, която Роби й подаде.

— Какво ще правя сега? — зададе тя за хиляден път въпроса, който стоеше пред нея от девет дни.

— А какво *искаш* да правиш? — отговори той с въпрос.

Пресегна се през масичката и докосна брадичката ѝ с дебелите си пръсти, чиито нокти аленееха в кървавочервено. Лайла знаеше, че

той я обича толкова, колкото бе обичал баща ѝ, въпреки че потрепна от неговото докосване, както би потрепнала от всяко докосване. Все пак неговата нежност и приглушеният му глас показваха, че е загрижен за нея.

— Мило момиче, знам колко жестоко е това спрямо теб, колко е объркващо всичко. Но не можеш да се оставиш ей тъй да се стопиш от мъка. Сериозно мисля така — девет дни е предълъг срок. — Роби се изправи и се плъзна към прозореца, като я докосна леко по ръката, докато минаваше край нея. — Не си излизала от тази стая, откакто дойде тук.

— Мразя я — каза Лайла.

Роби се извърна с лице към нея.

— Тя уреди този брак. Собствената ми майка. Тя ми каза, че Кевин няма да ме безпокои. Но не ми обясни защо. Не знаех, че той е... докато не се натъкнах на тях... — Гласът ѝ изтъня. Не ѝ се щеше да обижда леля Роби, макар да знаеше, че с него винаги може да разговаря искрено. — Искам да ме разбереш — продължи тя. — Не само че беше отвратително. Това беше чиста измама. Той ми бе казал, че ме обича.

— Е, може и да е вярно. Има различни видове любов, знаеш го.

Роби бе застанал пред голямото огледало и оправяше боядисаната си в червено коса.

— Ако всеки път, когато някой от моите интимни приятели си напъха фитила в друго кандило, се тръшних болен, досега да съм с психическо заболяване, описано в два тома. — Той направи пълен кръг с ролковите си кънки и отново се взря в огледалото. — Е, аз всъщност съм си психо в два тома, но нали разбираш какво искам да кажа.

Лайла се привдигна с огромно усилие от възглавничките и седна на стола при тоалетката. Втренчено се загледа в отраженията си в трите огледала. Хвана викторианската четка за коса със сребърна дръжка и започна да я прокарва през множеството възелчета, в които се бе заплела копринената ѝ рижа коса.

— Това, което не мога да разбера — започна тя, мъчейки се да разреши едно много сплъстено кълбо — е, че родната ми майка абсолютно не зачита собствените ми чувства. Тя се зае с уреждането на този брак, но не го направи заради мен самата. — Лайла захвърли

четката, отчаяна от сплъстената си коса, и се обърна към леля Роби, който сега седеше на края на леглото с кръстосани крака.

— Това се нарича нарцисизъм — каза Роби. — Познавам майка ти от много години, но не мога да кажа, че винаги съм я харесвал. Въпреки това, Лайла, трябва да се опиташ да запомниш, че съществуват причини, които са направили хората такива, каквито са. — Роби престана да клати единия си крак. — Известно ли ти е нещо за нейното детство? — запита той.

— Ох, зарежи това. Трябва ли да започнем с онази история как боса през снега тръгва на прослушване в Лос Анджелис? — сопна се Лайла.

— Знаеш ли, Лайла, единственият начин да се подготвиш да станеш добър родител е да *имаш* добри родители. Тя не е имала свестни родители и затова те е отгледала по същия начин, по който си е изградила кариерата — със задника си!

Лайла се изправи рязко и гневно и тръгна към вратата.

— Почакай! Трябва да чуеш това — настоя Роби. — Мислиш ли, че ти би могла да отгледаш едно дете по-добре от нея? Като се вземе предвид по какъв начин те е отгледала тя?

— Не възнамерявам да имам деца.

— А ако имаш?

— Ще ми се да вярвам, че бих се справила по-добре — каза Лайла.

— Точно това имам предвид. И с Тереза е било същото. Тя наистина се е справила по-добре от своите родители. — Роби се надигна.

За миг и двамата замълчаха, после леля Роби отново се плъзна към отворения прозорец. Той хвърли поглед към любовника си Кен, който чистеше басейна по изрязани бански гащета. Внезапно Роби изкрещя на Кен:

— Нали ти казвах да не носиш този срамен бански? Всичко ти се вижда! За смях ставаш!

След това се обърна отново към Лайла, като нищо да не бе станало.

Лайла се насили да се усмихне и да погледне навън. Виждаше се как Кен движи дръжката на четката напред-назад покрай стените на

басейна, като че изобщо да не бе чул гласа на Роби. Тя видя, че с него има и друг човек.

— Виж какво става тук, Лайла!

— Сякаш не съм виждала и друг път Кен с тоя бански — започна Лайла по-раздразнено, отколкото всъщност искаше. — Защо не го оставиш на мира? Знаеш, че никога не те слуша. — Лайла млъкна, загледа се в одеянията на Роби и се засмя. — И как можа да кажеш, че бил смешен.

— Имах предвид, че Кен не е сам. Виждаш ли онова момиче, седнало на шезлонга, което разговаря с него?

— Малкото черно момиченце ли? — попита Лайла.

— Това е Симон Дюкейн, звездата на телевизионната програма „Противоположностите се привличат“. И съвсем не е момиченце. На двайсет и две години е.

— Това да е Симон Дюкейн? Но аз мислех, че тя е на възрастта на героинята от сериала!

— Е, да — въздъхна Роби. — Всички мислят така. Но тя само на вид е дете. Има доброкачествен тумор на надбъбречната жлеза. Това е прекратило растежа ѝ. Могло е да го отстранят оперативно с не много сложна операция, но родителите ѝ, които между другото са били и нейна импресарска дирекция, са решили да не предприемат нищо. Сега вече е късно.

— Защо? — попита Лайла, въпреки че по свиването на стомаха си разбра, че вече знае отговора.

— Разправят, че били много бедни. Но ако тя беше пораснала нормално, щеше да бъде непригодна за телевизионния сериал. Родителите ѝ са предпочели парите.

— Горкото дете, искам да кажа жена — рече Лайла и потръпна. — Значи тя си пада по Кен?

— О, не, тя е безполово същество — отговори Роби. — Родителите ѝ са я лишили и от това, когато са решили да не я оперират. Тя просто е привързана към Кен и го следва като кученце. Знаеш как може да изслушва Кен. Срецнали са се по време на снимки. Кен е бил осветител. — Роби се отдалечи от прозореца. — Тя вече никога няма да получи друга роля. Какъв живот, а, Лайла?

Лайла не можа да отговори, но реши, че мълчанието ѝ е достатъчно красноречиво.

— Има и по-лоши неща от това да бъдеш дете на звезда. Например да бъдеш дете звезда. Ограбена от алчните си родители, лишена от естествения си ръст, от секс и от пари. Кен разправя, че Симон по пет пъти седмично ходи на психоаналитик и че е завела дело срещу родителите си. Но какъвто и да е резултатът от делото, тя ще си остане губещата страна.

— Зная как се чувства — прошепна Лайла.

— Я виж ти! Наистина ли, самосъжаляваща се госпожичке? Я се погледни в огледалото. Не става дума за подпухналите ти очи и преbledнялото лице — те ще се оправят за няколко часа. Виж се как изглеждаш! Е? Да не си малко чернокожо джудженце?

Лайла се загледа в отражението си.

— Зная, че съм хубава, лельо Роби, и че мъжете ме желаят. Но аз не ги искам. И ето че майка ми избира единствения мъж, който не ме иска. Всъщност и аз не го искам в този смисъл.

— Момичета ли искаш тогава? — попита предпазливо Роби.

Лайла потрепери и извърна глава, като да я бяха ударили през лицето.

— Не! Мразя жените!

Роби отново зацъка от учудване.

— Ами тогава нямаш голям избор, така излиза. Е, ако това може да представлява някаква утеха за тебе, в твоето семейство полови аномалии се срещат често. Баща ти е единственият мъж, когото съм обичал. Не че бих желал да обидя Кен, но при все това баща ти всъщност нямаше представа колко е всеобхватен. Двупосочен. Той си разпръсваше семето из цял Холивуд, без значение дали е с момчета или момичета. Всъщност Тереза беше мъжът в семейството. Трябва да се поучиш от нея. Колкото и калпава да беше, взе единственото добро решение в живота си, след като разбра, че той винаги ще я кара да се чувства нещастна. Реши, че след като няма да прави кариера в любовта, ще превърне кариерата си в своя единствена любов. — Той помълча малко. — Това искаше тя и се бореше да го постигне.

Лайла дълго се взира в отражението си в огледалото, преди да заговори. Без да сваля очи от собствения си образ, тя каза:

— Искам всички да ме обичат. Но отдалеч.

[1] Ante Meridiem — преди обяд (лат.). — Б.пр. ↑

[2] Популярен американски естраден певец. — Б.пр. ↑

[3] Римокатолическата служба: 9 дни, прекарани в молитви. —
Б.пр. ↑

На седем и половина мили от Форт Драм, Тексас, Шарлийн бе застанала край шосе № 10 и нажежената до бяло слънчева светлина прежуряше главата ѝ, а парата, която се надигаше от асфалта, изгаряше краката ѝ, защитени само от тънките подметки на сандалите.

С точност можеше да твърди, че милите са седем и половина, тъй като тя бе изминала пешком всяка педя от нажежения асфалт. Дийн — също. И отгоре на всичко носеше и куфара с багажа им. Щом решиха да тръгнат пеша, това бе най-доброто, което можеха да направят. Когато за последен път пътуваха на автостоп, Шарлийн се поизплаши, защото шофьорът на камиона бе прекалено мил с нея. Решиха да слязат. Може би шофьорът нямаше лоши намерения и може би тя избърза с решението си да отведе Дийн, преди да е станало нещо. Когато шофьорът я улови за ръката и я попита дали не ѝ се иска малко да пошофира, хвана я страх, че може да стане и сбиване.

Правилно постъпих, разсъждаваше тя. Ако мама беше тук, щеше да ми каже така да направя. Въпреки че майка ѝ бе заминала толкова отдавна, Шарлийн все още не правеше нищо, което би ѝ причинило мъка или срам. Всичко, което баща ѝ разправяше за нея, си беше лъжа. Шарлийн безгласно се помоли: „Господи, благодаря ти, че ни помогна да напуснем Ламсън и Форт Драм и да слезем от онзи камион, благодаря ти, че сме на това шосе, което изгаря ходилата ми, вместо да остана в камиона и да свърша в пламъците на ада“. Запита се дали и тя, и Дийн няма да отидат в ада заради това, което са причинили на баща си. Бог положително щеше да ги разбере. „Господи, прости ни. Никога вече няма да правим така.“

Дийн с мъка се влачеше край нея, пот течеше по челото и лицето му, бялата тениска бе посивяла от праха и прилепнала към мускулестия му гръден кош. Той бе нарушил най-малко две от Десетте Божии заповеди, но Шарлийн не можеше да си представи, че Исус няма да прости на Дийн. А ако Исус изпратеше Дийн в ада, Шарлийн щеше да се примоли да отиде с него. Едва ли в ада е по-горещо, отколкото на шосе №10 в околностите на Форт Драм, Тексас. Край тях профуча бял

шевролет — усещането далеч не приличаше на лекия полъх, причинен от минаваща кола, по-скоро ги лъхна нажежената паст на отворена врата на фурна.

— Шарлийн — извика Дийн. — Тази кола беше с нюхемпширски номер! Досега не бях виждал кола от този щат. Какво казваха там? „Свободни или мъртви“, нали така?

— Казват, че в Ню Хампшир никакви номера не минават — отговори Шарлийн.

Още от малък Дийн обичаше да стърчи край магистралите и да чака да се появи кола с номер от друг щат. Амбицията му бе да види коли с номерата на всичките петдесет щата. У дома с часове чакаше да мине „чужда“ кола, въпреки че минаваха почти само тексаски коли, а другите понякога профучаваха толкова бързо, че не можеше да съзре номерата.

— Вече стигнах до петнайсет, Шарлийн: Тексас, Арканзас, Оклахома, Флорида, Ню Мексико, Аризона, Ню Йорк, Охайо, Колорадо, Индиана, Калифорния, Тенеси, Мисисипи, Луизиана и Ню Хампшир.

— Това е много хубаво, Дийн.

Шарлийн се питаше колко ли остава до следващия град и какво ли ще е разстоянието до по следващия. Не можеше да си спомни колко мили трябваше да изминат, за да прекосят границата на Тексас. За миг се почувства толкова смазана от умора, та й се стори, че не може да направи и крачка повече.

Но трябваше. И се налагаше да рискуват наново да се качат на някоя кола на автостоп. Защото трябваше да се махнат от Тексас, а може би и от страната. Ако покрай тях минеше полицейска кола или колата на местния шериф, беше сигурна, че и двамата ги чакат страхотни неприятности.

Бяха напъхали трупа на баща си заедно с бухалката в колата на Бойд, после я избутаха зад сметицето. Шарлийн се помоли за душите на двамата и дано Бог да ги приеме. Но не можеше да си представи, че дори Исус би простил на баща й, а знаеше, че тя самата никога не би му простила. После двамата с Дийн избягаха, като само се отбиха във фургона, за да вземат Библията на мама, малко дрехи и няколкото долара и центове, които бяха спестили и скрили под кухненския шкаф. Вървяха цяла нощ, на автостоп стигнаха до Форт Драм, спаха през

целия ден в един парк близо до пощата, после ги взе друг камион, но точно с него не им бе провървяло. Шарлийн знаеше, че трябва да измисли някакъв план, някакъв наистина добър план, но единственото, което ѝ идваше на ума, докато крачеха по пътя, бе: „Прости им, Господи, те не знаят какво вършат“.

Тя чу звука дълго преди да се появи колата. Бе шум от мощна кола и Шарлийн замижа от слънцето, за да може да я зърне. Над вълните от маранята, която обвиваше шосето, Шарлийн забеляза сребърен отблясък. Преди да се усетят, колата наближи, първата през целия следобед, която не профуча толкова бързо, като че просто се размазваше във въздуха.

Без да си разменят и дума, и двамата заеха позите си. Дийн вдигна палец, Шарлийн седна върху куфара, почти прегъната на две, с лакти, опрени на колената, за да скрие съблазнителните извивки на тялото си.

Успя да забележи, че колата е понтиак. Голяма кола с плътно затворени стъкла поради горещината. Шарлийн мерна човека на кормилото, когато колата спря. Възрастен мъж, може би на петдесет-шейсет години. Това е добре. Имаше и куче. Перверзен тип щеше ли да пътува с куче? Надяваше се, че не. И двамата се втурнаха към сваленото предно стъкло и надникнаха в колата.

— За къде сте? — попита възрастният мъж.

— За Монтана — отговори Дийн.

— За Калифорния — изстреля Шарлийн.

Шофьорът се изсмя.

— Май не сте много наясно, а? — усмихна се той.

— А, не, всъщност знаем къде отиваме — отговори Шарлийн със звънък глас. — Първо отиваме в Калифорния, а по-късно ще идем и в Монтана. А вие за къде пътувате? — добави тя, защото бе решила, че може би е безопасно да се качат. Видя, че Дийн се пресегна да погали кучето, голям черен лабрадор.

— Към Калифорния и отвъд Калифорния. Хайде, скачайте се в колата — каза непознатият и се пресегна да отвори предната врата. Шарлийн бързо погледна Дийн, после отвори задната врата и седна. Дийн хвърли куфара на мястото до нея и седна отпред до кучето, като да му бе казала точно какво да направи. Когато затвориха вратите, в колата настъпи благодатна прохлада.

Шарлийн забеляза, че на пода на колата се търкалят голяма чанта с каишка за през рамо и стар бидон от тези, които побират пет галона течност. Не са се побрали в багажника, помисли си тя. Сигурно ще отсъства дълго, щом е понесъл толкова багаж. Облегна глава назад и почувства как потъва в тапицираната седалка. Лъхна я хладния ветрец от климатичната инсталация, който изсуши потта от влажната ѝ блуза. Дийн за миг се извърна към нея и ѝ се ухили.

— Как се казвате? — попита непознатият, докато колата набираше скорост.

— Аз съм Шарлийн, а това е брат ми Дийн — отговори тя, докосвайки леко брат си по рамото, докато с другата ръка оправяше разрошената си коса. — А вие как се казвате?

— Доуб Самюълс е име, което не е по-лошо от кое да е друго според мен. Кръстил съм кучката Опра, защото е дебела, черна и умна. Не е от липса на уважение към Опра Уинфри.

Пътуваха мълчаливо. Дийн галеше Опра, а Шарлийн почти заспа от прохладата и от движението на колата. Какво облекчение, мислеше си тя, докато възхваляваше Бог за сполетялата ги благодат. Загледа се в тила на Доуб и видя, че наскоро се е подстригвал. Яката на памучната му риза бе чиста и изгладена. Шарлийн надникна в огледалото, за да провери дали и той не я оглежда, но с облекчение установи, че е вперил поглед в дългия прав път, който се простираше пред тях.

Върху огледалото бе окачен малък пластмасов талисман с надпис, който гласеше „Шефът ми е евреин дърводелец“. Кой ли е шефът му, зачуди се тя, после се сети какво означава това. Значи е християнин, реши тя и усети как и последните ѝ съмнения се разсейват. Благодаря ти, Господи, за този знак.

Тогава някаква кола се доближи до тяхната, много се доближи, като да ги преследваше. Тя усети, че стомахът ѝ се сгърчи, също както ставаше с Дейвид Янсен, когото залавяха в почти всеки епизод от „Беглеца“. Шарлийн се обърна и с облекчение видя, че колата не е полицейска. Но пък може да са цивилни полицаи! Тя усети как сърцето ѝ заби учестено.

— Карам с шейсет и пет мили в час, а този се мъкне подир мен — оплака се Доуб.

— Мръсно псе! — съгласи се Дийн, после се обърна към Опра. — Нямах предвид теб.

Доуб се изсмя.

— О, тя мъчно понася обидите. — Доуб я потупа нежно и тежката ѝ опашка радостно заудря по седалката. — Май че кучето е единственото същество, което те обича повече, отколкото ти сам се обичаш.

Колата се изравни и ги задмина. Сърцето на Шарлийн бавно възвърна нормалния си ритъм.

Вече дълго пътуваха и понтиакът с лекота гълташе милите, които Шарлийн се бе страхувала, че трябва да извървят пеша. Бяха далеч от Ламсън. Приличаха на семейство, тръгнало на почивка. И може би сега вече няма да ги забележи полицията. Скоро щяха да напуснат Тексас. Може би всичко щеше да тръгне на добре.

Доуб пръв наруши дългото мълчание.

— Трябва да спра на бензиностанцията, която се вижда пред нас — каза той и намали скоростта, за да отбие към усамотената бензиностанция.

Шарлийн веднага се разтревожи.

— Бензин ли ще наливате? — Дали не очаква ние да платим половината, питаше се тя. Имаха само шейсет долара и не можеха да си позволят разходи за бензин, а само за ядене от време на време.

— Ами ще видите — отговори Доуб. Докара колата до единствената ръждясала помпа и спря. После слезе и поздрави някакъв млад човек, който едва се виждаше в сянката на портала.

— Здравсти! — извика Доуб, после отвори задната врата, извади бидона, който лежеше до Шарлийн, и се приближи към младия мъж. Той седеше на прост дървен стол, наклонен назад, с крака, оперени на парапета. Шарлийн отбеляза, че момъкът, облечен в работен комбинезон, досега изобщо не бе продумал.

— Може ли да ви обезпокоя за малко вода? — попита високо Доуб, вдигнал бидона високо, така че човекът да може да го види.

— А бензин? — попита той.

— Нямам нужда. Само вода.

— Продавам бензин.

— Нямам нужда от бензин, млади човече. Трябва ми само вода. — Доуб се усмихна широко, без да се обижда, дори и ако онзи бе поискал да го засегне.

Тогава Шарлийн излезе от колата и застана до него с ръце, пъхнати в джобовете на джинсите.

— Ще ви бъдем страшно благодарни — извика тя. В многото градчета, в които бяха живели, след като мама ги напусна, се бе наслушала на просташки безсмислени разprávии. Не ѝ се искаше двамата да се скарат.

Човекът от портала спусна краката си на земята и седна в нормално положение. Слънчев лъч освети продълговатото му конско лице и тя видя как малките му очички се разтвориха широко.

— Ами да, госпожице — каза той. — Ей тук, отстрани. Налейте си.

Дийн също скочи и тръгна с Доуб.

— Защо ви трябва вода, мистър Самюълс? Колата не прегрява.

Доуб се наведе, взе месинговата канелка на маркуча, отвори крана и постави канелката върху бидона.

— Синко, сега ще видиш едно от чудесата на модерната наука — обяви Доуб, докато наблюдаваше как бидонът се пълни.

— Какво е то?

— Ще наля вода в резервоара на колата, после ще пусна една вълшебна таблетка и ще се получи бензин.

— Наистина ли може да направите това? — попита Дийн възбудено.

— Разбира се, само гледай.

Дийн извика на Шарлийн.

— Ей, Шарлийн, Доуб ще кара колата си с вода. Има някаква специална таблетка.

Дийн се бе ухилил широко и наблюдаваше всяко движение на Доуб.

Шарлийн изгледа Доуб, който вече се връщаше към колата, понесъл тежкия бидон. Що за глупост, зачуди се Шарлийн.

Нима и Доуб е като онези, които се пишеха за много умни, защото могат да преметнат Дийн. Често се срещаха такива в Ламсън. Нямаше да разваля играта, но както винаги щеше да се опита да предпази Дийн от обида. При все това бе разочарована.

— Да, Дийн. Доуб може да направи това. Той е единственият човек в света, който умее да прави такова нещо.

Шарлийн не изглеждаше изненадана, докато Доуб не започна да развинтва капачката на резервоара.

— Ей, мистър — обади се младежът в работния комбинезон и направи няколко крачки към тях. — Ако вземете да сипете вода в бензина тая кола няма да помръдне оттук. На бас се хващам за пет долара, че няма да стане.

Той застана пред тях с ръце в джобовете и за пръв път се захили.

— Никакъв бас няма да е това, млади момко. Просто ще те оберат — каза Доуб и наклони бидона с водата към резервоара. Дийн и онзи в комбинезона зяпнаха.

— Недейте, не правете това, господине. Ще си повредите колата!

Доуб не обърна внимание на предупрежденията и си довърши наливането. После подвикна към Дийн:

— Синко, я ми донеси кутийката с таблетките от жабката, нали си послушно момче.

Дийн кимна ентусиазирано, пъкна се в колата и донесе на Доуб някаква кутийка. Доуб я постави върху капака на колата и я отвори. Дийн и добродушният глуповат момък се приближиха и впериха очи в червените капсулки. Доуб взе една, вдигна я към слънцето и бавно, като да изпълняваше някакъв ритуал, я пусна в резервоара, а после го затвори.

Сетне Доуб подхвърли на Дийн ключовете от колата.

— Подкарай, синко, докато взема кока-кола. — Той мина покрай младежа и тръгна към автомата за разхладителни напитки. В следващия миг колата изръмжа и потегли.

Шарлийн местеше очи от колата, която бавно описваше кръгчета, към Доуб. Не разбираше какво става. Какво ли имаше в тези таблетки?

— Откъде ги вземате таблетките, господине? — Гласът на момчето от бензиностанцията бе изпълнен със страхопочитание. Той бе толкова изненадан, колкото и самата Шарлийн.

— Аз ги произвеждам — отговори Доуб, който се връщаше към колата с четири изстудени шишета газирани напитки. — Изобретих средство, което превръща водата в бензин.

Доуб подаде на Шарлийн и Дийн по бутилка газирано питие, после протегна една и към момчето от бензиностанцията.

— Казвам се Самюълс, Доуб Самюълс — представи се той и подаде ръка. — Вие как се казвате?

Младежът прие питието и ръката.

— Еб Клун. — Еб се приближи към колата. — Колко мили изминава, като заредите един галон?

Доуб отпи глътка, после каза:

— Ами съвсем различно е от бензина. Един галон вода и една таблетка се равняват на три-четири резервоара с бензин.

— Три-четири резервоара?

— Шарлийн, преди спирали ли сме за вода? — попита Доуб.

— Не, сега за пръв път спираме — отговори тя.

Дийн се развълнува.

— Ама то наистина не сме спирали — каза той гордо.

— А днес сутринта тръгнах от Сан Антонио.

— От какво сте ги направили?

— Тъкмо това е смешното, Еб. Мога ли да ви наричам Еб?

Еб Клун кимна.

— Ами направил съм ги от най-обикновени неща. В състава няма нищо, което да не може да се намери в кухненските шкафове. Но бъди сигурен, че няма да ви съобщя нищо повече. Много хора проявяват интерес, това мога да ти кажа.

— Всъщност колко струват таблетките? — попита Еб.

— Не се продават, млади момко. Сега отивам да предложа изобретението си на една от големите петролни компании. Не мога да ти кажа нищо повече, но те са страхотно заинтересовани. Това поне мога да кажа.

— Бих си купил няколко от тия таблетки, ако не са много скъпи — предложи Еб.

Шарлийн наблюдаваше как Доуб вдига главата към небето, като да обмисля предложението.

— Ще ми обещаеш ли, че няма да се опитваш да търсиш съставките? — попита Доуб.

Еб кимна в знак на съгласие.

— Е, тогава бих могъл да ти дам няколко по пет долара парчето, но в никакъв случай няма да получиш повече от десет. Трябва да стигнем до Калифорния, а след това и до Монтана — каза Доуб, обърна се към Шарлийн и й се усмихна. Усмивката му беше хубава и приятелска. — И освен това сделката ще стане, ако ми отпуснеш и още малко вода за кучето. Страхотно е жадна.

— Дадено, сър. Ще ги взема — отговори Еб и почти се втурна към къщата, за да донесе парите. — Налейте си колкото искате вода — извика той през рамо.

— Сега запомни — каза Доуб, след като даде на Опра паница вода и изчака, докато я изпие. Подаде на Еб десет от червените капсулки и натика в джоба си смачканите банкноти от по един долар, с които Еб бе платил цената от петдесет долара. — Един галон вода и една таблетка ще ти стигнат, като да са три резервоара бензин. Може и да са четири, но да не насилваме нещата.

Еб кимна.

— Не ми се ще да те разочаровам. — Доуб заповяда на Опра да се качи в колата и да седне до мястото на шофьора, тъй като Дийн вече бе на задната седалка. Шарлийн също седна отзад. Доуб запали мотора, отвори стъклото и протегна ръка. Еб я пое.

— Сигурен съм, че получаваш това, което заслужаваш — каза Доуб.

— Мистър Самюълс, много, ама много ви благодаря. Само старият да види какво става! — Еб отстъпи захилен.

— Няма нищо — отговори Доуб. — Бих желал да имам повече да ти дам. — Той подкара колата и приятелски помахна на Еб.

Дийн не успя за дълго да се удържи да не заговори.

— Мистър Самюълс — рече той, когато отново излязоха на шосето — когато стигнете до Калифорния, ще бъдете богат!

Шарлийн забеляза, че Доуб я гледа в страничното огледало.

— Вече съм достатъчно богат, синко — отговори Доуб, потупа Опра и намигна на Шарлийн.

Шарлийн се събуди рано, докато Дийн още спеше до нея в леглото, в което си бяха легнали заедно, оставили второто легло недокоснато. Стана бавно, за да не го събуди, и отиде в малката баня на хотелската стая. Скриптящите от чистота чаршафи миналата нощ ѝ бяха доставили такова удоволствие, че тя просто стенеше, докато се пъхаше между тях. Изморени, сити и щастливи, Шарлийн и Дийн бяха заспали веднага и ръката на Дийн я бе обгърнала покровителствено. Тя докосна зеленото одеяло, покрай което минаваше, и си помисли колко ли би му се радвала, ако го притежаваше, когато бе момиченце.

Плътните зелени завеси с плетени шнурове ограждаха светлината, нахлула през прозореца. Усещаше сивото килимче топло и меко под краката си, докато вървеше боса към банята. Всичко бе толкова хубаво и чисто — също като стая от каталога на Сиърс^[1]. Най-прекрасната стая, в която Шарлийн бе попадала някога. Това бе четвъртият мотел, в който отсядаха след почти цяла седмица пътуване с Доуб, а Шарлийн все още не можеше да разбере откъде би дошла опасността. Господ наистина се бе погрижил за тях. А и като да бе знак от Него, във всяка от стаите Шарлийн намираще по една Библия.

Според Шарлийн бяха пропътували повече от хиляда мили и едва вчера бяха излезли от територията на Тексас. Доуб караше по странични шосета, понякога малко се връщаше назад. Спираше за вода по три-четири пъти на ден. Обясни, че правел експерименти с километража. И при всяко спиране пълнеше резервоара с вода и продаваше по няколко таблетки. Всичко беше толкова лесно и непринудено, че Шарлийн се бе съгласила да приеме предложението на Доуб да плаща храната и хотелите, а освен това той и не бе опитал да я докосне.

Седнала върху тоалетната чиния в банята, Шарлийн оглеждаше малкото безупречно чисто помещение, покрития с бели керамични плочки под. Имаше по две хавлиени кърпи за всеки и две малки сапунчета в красиви опаковки. Бяха много хубави и на Шарлийн ѝ се струваше чисто разточителство да ги използва само веднъж и да ги остави. Тя просто копнееше за кокетно опакованите малки сапунчета, но не би ги прибрала. После пусна водата и се засмя при внезапния силен звук.

Шарлийн дръпна бялата завеса на душа и пусна водата, като не преставаше да се учудва на мощната струя, която не приличаше на едва-едва процеждащите се капки във фургона. В кабинката на душа имаше още две прекрасно ухаещи сапунчета и шишенце с шампоан. Доуб ѝ беше обяснил, че те са включени в цената на стаята и че може да си ги вземе, но тя предпочиташе да не прави това. За всеки случай.

Сигурно мотелът е много скъп, мислеше си тя, но не би могла да прецени точно колко струва. Досега никога не бе влизала в мотел. Този изглеждаше по-хубав от предишните, но и те бяха истинска благодат. А Дийн се чувстваше на седмото небе.

Преди да заспи снощи, Шарлийн си мислеше какъв късмет имаха, че срещнаха Доуб, че се хранеха в хубави ресторанти и спяха в чисти легла. Сега към списъка добави и горещите души, които вземаше всеки ден. Докато се бършеше, Шарлийн погледна през прозореца на банята и видя Доуб Самюълс, който тъкмо се връщаше от бензиностанцията, кацнала от другата страна на магистралата. Носеше два бидона с бензин. Опра вървеше след него.

През замъгленото от парата стъкло на прозореца Шарлийн го видя, че отиде до колата, огледа се набързо на всички страни и изсипа бензина в самия багажник! После хлопна капака на багажника и се премести до резервоара, където вчера бе сипал вода. Коленичи, пъкна глава под колата и издърпа някаква запушалка. Плисна вода и около краката му се образува локва. Опра започна да лочи, а Доуб бръкна в задния си джоб, извади кърпичка и обърса ръцете си. После се обърна и тръгна към крилото на мотела, където се намираше стаята на Дийн и Шарлийн.

Шарлийн се дръпна от прозореца. Какво означаваше това, което току-що видя? Усети, че ръцете й треперят. Не беше съвсем сигурна, но тук имаше нещо нередно. Бързо навлече джинсите и тениската си и се опита да стигне до вратата, преди Доуб да почука. Не успя.

Дийн се размърда като чу, че се чука, и Шарлийн го блъсна лекичко към банята. Наложил се да замижи, за да погледне Доуб в лицето, защото зад главата му нахлуваше яркото утринно слънце.

— Деца, готови ли сте за закуска? — попита той.

— Да, гладен съм — извика Дийн и още неразсънен, се заклатушка към банята.

— Тогава ще ви чакам в ресторанта след десет минути — каза Доуб весело и се запъти към главната постройка на мотела.

Докато затваряше вратата на стаята, Шарлийн му помахаша, после се провикна към Дийн:

— Имаш само десет минути. Действай бързо!

Докато Дийн се изкъпа и облече, Шарлийн оправи леглото, избърса праха и сгъна пешкирите.

Когато влязоха в ресторанта, беше почти празно, само на бара имаше няколко шофьори на камиони. Шарлийн заведе Дийн до сепарето, където Доуб вече ги чакаше, зачетен в някакъв вестник. Тя се отпусна на мястото срещу Доуб, а Дийн седна до нея. Дългите му

крака щръкнаха на пътеката между масите. Към тях се приближи келнерка, сипа им по една чаша кафе и доля още на Доуб.

— Какво искате, деца? Нали помните. Всичко, каквото ви се дояде. Аз плащам — каза Доуб и бутна менюто настрани, без да го отваря.

Дийн внезапно се оживи. Дължеше се или на кафето, или на предложението.

— Пържола и яйца — поръча той. — И варена царица. И палачинки, ама отделно и със сироп.

Доуб се разсмя.

— Ето, така те искам. Мъж, който не се бои от холестерин. — Той погледна Шарлийн. — И дамата не се бои, нали? И... чакайте мис — задържа той келнерката — може ли да поръчам и пържен бекон? Кучката ми се вкисва, ако не хапне бекон на закуска. Обича го хрупкав.

Да поръчваш бекон в ресторант за кучето? Шарлийн бе изумена. Тогава се сети за сцената край багажника на колата. Може би за Доуб парите идваха лесно и си отиваха лесно.

Ядяха мълчаливо — чуваше се само тракането на вилиците и дрънченето на кафените чаши. Дийн свърши пръв. Той шумно захвърли вилицата си, облегна се назад в стола и потупа стомаха си с две ръце.

— Натъпках се като гъсок за угояване. Май няма да е лошо да се поразходя малко. Имате ли нещо против аз да отнеса бекон на Опра?

Доуб кимна утвърдително.

— Е, Шарлийн, аз излизам навън — рече Дийн и тръгна към вратата.

Шарлийн допи кафето си и го остави полека върху чинийката.

— Мистър Самюълс — започна тя.

— Мистър? — запита Доуб, вдигнал вежди от учудване. После се усмихна и остави вестника. — Това май е сериозно.

— Доуб — поправи се Шарлийн. Трябва да му остави възможност да даде обяснения. — Зная, че си много умен и мил, но... ето онази таблетка за бензин. Не мога да не си мисля, че има нещо, което не разбирам. — Шарлийн се поколеба, защото не искаше да обиди човека... Но пък ако има нещо... е, добре, нещо не съвсем почтено в това, което Доуб върши, тя трябва да бъде наясно. Те двамата с Дийн и без това са в опасност.

— Какво не разбираш, Шарлийн? — попита Доуб.

Най-добре да му каже какво е видяла, реши тя.

— Видях как сипваше бензин в багажника тази сутрин и сега съм много объркана. Не че се опитвам да те съдя или нещо от сорта, Доуб — веднага добави Шарлийн. — Нямам право да съдя когото и да е. Но нали знаеш...

— Разбирам — каза Доуб, сниши гласа си, облегна се върху масата и погледна Шарлийн право в очите.

— Уважавам те, млада госпожичке. — Той замлъкна за миг, като да обмисляше как да се изрази, после продължи: — Познавам, когато някой е изпаднал в беда, и виждам, че ти и Дийн... е, нека само да кажем, че се нуждаете от добър приятел. И виждам как се грижиш за това момче и как то трепери за тебе. Хубаво е. Ама наистина е чудесно! — Той замлъкна. — Виж какво, Бог ми е дал талант и аз го използвам, за да правя пари. Не знам защо не е надарил всички с това. И никога не правя нищо лошо на добрите хора. Гледай, и ще видиш. Разбираш ме, нали?

Тя си помисли за Еб Клун, за други хора, за подлостта. После кимна.

— Разбирам... но може би е по-добре ние с Дийн да си тръгнем.

Доуб я изгледа. Очите му ѝ се сториха тъжни.

— Е, това никак няма да ми бъде приятно. Притежавам тази дарба и най-малкото, което мога да направя, е да споделя с някого благините, които получавам от Бога. Освен това да шофираш сам не е приятно. Даже и когато си имаш Опра. И затова те питам дали ще разрешиш да се грижа за теб и Дийн, докато стигнем до Калифорния?

Шарлийн си помисли колко добре ѝ бе дошло пътуването с кола, хубавата храна, чистите легла. Но Доуб призна, че върши нещо нередно. Махни се, Сатана, помисли си тя. Доуб обаче с милото си лице и бръчки около очите не приличаше на Сатаната. Дали не искаше от нея и нещо друго?

— Доуб, знаеш, че ние с Дийн нямаме пари. Нямаме с какво да ти се отблагодарим, освен с това, че ти служим за компания. Нищо повече няма да направя за теб! — Най-послед го каза на глас.

Доуб продължаваше да я гледа в очите.

— Уважавам думите ти. Нищо не ми дължите, Шарлийн. Задължен съм ти, че излизаш от колата, когато спрем на

бензиностанция. Разхубавяваш пейзажа. Това наистина ми помага. Без твоята помощ не мисля, че щяха да ми дадат вода. Нито да ми обърнат внимание. Тия по бензиностанциите понякога са много калпави. Единственото, за което те моля, е, когато спра, пак да излезеш от колата, както направи вчера. Понякога е нужно да покажеш нечие хубаво лице, за да получиш това, което един християнин трябва сам да ти предложи.

Шарлийн наведе очи.

— Доуб, тези таблетки въобще не действат, нали?

— За мен действат, Шарлийн. И никога не продавам много от тях. Не ги скубя много. Купуват ги само хора, които искат да получат нещо срещу нищо. Никога няма да те карам да лъжеш. Просто излизаш и заставаш до колата. Не те карам да мамиш никого. Никога няма да задам нито на теб, нито на Дийн въпрос, на който да не можете да ми отговорите честно. — Той замлъкна, а после продължи: — Ще ви закарам и двамата до Калифорния, пък и до Монтана.

Шарлийн дълго стоя неподвижна, със скръстени в скута си ръце.

— Е добре, Доуб. Щом като няма да ме караш да лъжа или да правя други нередни неща, ще останем с теб.

Доуб протегна ръка през масата и силно разтърси нейната.

— Голяма услуга ми правите, мадам — каза той и с жест свали въображаемата си шапка. — После се облегна назад и се протегна. Усмихна се.

— Нали разбираш, че съм много по-възрастен от тебе и че много харесвам жените. Щях да те поухажвам, но виждам как стоят нещата между теб и Дийн. С мен можеш да бъдеш сигурна. Освен това от няколко години съм прехвърлил любовта си от жените към кучетата. Можеш просто да се побъркаш по куче, но то няма да изгуби уважението си към теб. Всъщност и то ще се побърка по теб.

И двамата се разсмяха. После той стана сериозен.

— Но имам и един конкретен проблем. Никога не ми е харесвало, когато някоя жена изпадне в беда. Който обижда жена, обижда и мен, така мисля аз. Ала добрите жени са твърде зависими и раними. Или не искат да имат нищо с мен, или пък искат всичко от мен, но не желаят и да знаят как съм го постигнал. Затова съм самотник. — Той замлъкна.

Слънцето нахлуваше през прозорците на ресторанта. Седяха заедно, обгърнати от приятелско мълчание и от топли лъчи.

Тогава Доуб се наведе към нея.

— Шарлийн, когато дойдох да ви събудя тази сутрин, видях, че сте спали само в едното легло. Това си е ваша работа. Но ми разреши да ви дам един съвет. Никой няма право да ви се бърка. Ала много от хората, които срещнете, ще си въобразяват, че могат да си врат носа навсякъде. И затова повече недей да разправяш, че Дийн ти е брат. Шарлийн, казвай на хората, че ти е приятел. Те това искат да чуят, а и то ще направи живота ти по-лек.

Шарлийн силно почервения и сърцето ѝ затуптя. Какви ги разправяше, Доуб? Но всъщност знаеше за какво става дума. Всички тези години, прекарани в близост с Дийн, споделената топлина в леглото, утехата, която намираха един в друг. Но до този момент никой не бе го изричал на глас, нито те самите, нито който и да е друг. Тя реши да не се замисля много върху сътресението, причинено от думите на Доуб.

— Всъщност той наистина ми е приятел — изрече тя, като спокойно отговори на изпитателния поглед на Доуб, въпреки че червенината още припламваше на лицето ѝ.

— Разправям, че ми е брат, за да не помислят хората, че живеем в грях. — Езикът ѝ едва се превъртя да изрече лъжата. Наруши още една от Божиите заповеди.

После Дийн се върна при тях. Доуб се изправи и се протегна.

— Време е да потегляме. Хайде на лов за приключения!

Той потупа Дийн по рамото и Шарлийн видя как Дийн се зарадва на бащинския му жест. Баща им докосваше Дийн само за да го удари.

Дийн избърза пред тях към колата на паркинга, Доуб се приведе към Шарлийн и каза:

— У това момче има истински ентузиазъм. Ама съвсем неподправен. И е с добро сърце. Дано не престане да бъде такъв. — Той крадешком погледна Шарлийн.

— И аз не бих искала — съгласи се тя. После и тримата се качиха в колата.

[1] Верига от универсални магазини за средния американец. — Б.пр. ↑

След като се наплака, Мери Джейн се унесе в лека дрямка. Вече четири дни Сам не се бе обаждал. Тя се люшкеше между отчаяно безпокойство и нажежена ярост. Изяде две торбички милански бисквити. Допи до дъно бутилката „Джак Даниълс“ и начена нова. Заспиваше, събуждаше се с махмурлук, заставаше под душа, напиваше се и пак заспиваше. Не напускаше апартамента от страх да не би той да се обади и да не я намери. Пък и нямаше къде да иде. Поръчваше си къщи храна от китайски ресторант — гадно кисело-сладко свинско и пилешко в соев сос, и с това обядваше и вечеряше. Събуди я звънът на телефона и тя се втурна към него.

— Сам! — извика тя. — Благодаря ти, господи!

Овладея се и изчака да звънне още веднъж, преди да вдигне слушалката.

— Ало? — Не съвсем задъхано, нито пък жаловито. Поне така си мислеше.

— Здравей, Мери Джейн. Обажда се Нийл. Добре ли си?

— О, Нийл! — Почувства се така, като да бяха изсмукали целия въздух от дробовете ѝ. — Не, не. Не съм добре. Всъщност, чувствам се ужасно.

— Е — отговори Нийл. — Знаеш какво е казал Конфуций: „Случват се гадории“.

— Да, бе. Протестантите пък казват „Ако с теб се случат гадории, ти си си го заслужил“.

— Това е от дивотиите на Сам.

— Не е. Той изчезна. Не се обажда.

— Затова ли искаш да говорим?

— Пощади ме! Опитай се да ме развеселиш.

— Май че имам рецепта за това. Нали не си забравила, че довечера ще изляза с нов репертоар в „Комеди Клъб“? Последният ми ангажимент, преди да настъпи великата епоха.

По дяволите, помисли си Мери Джейн. Забравила беше. Дори не знаеше кой ден е днес.

— Помня, Нийл. Как бих могла да забравя? — излъга тя.

— Значи ще дойдеш? Запазих маса на видно място за теб и за онова говедо.

— О, аз поне ще дойда. — Знаеше какво мисли Нийл за Сам, как бе реагирал на разпратата, затова не желаше да прави психоаналитични разбори с него. Въздъхна. Жалка, но предана. После бързо добави: — В колко часа започва твоето шоу?

Сега трябва да прави още нещо, което не ѝ се правеше, мислеше си тя, докато поставяше слушалката на мястото ѝ. Негрита, дебелината бяла персийска котка, скочи върху шкафа и се отърка в нея, вдигнала очаквателно плоското си лице нагоре. Мери Джейн отвори няколко от изподрасканите метални чекмеджета. Вече нямаше никакви гранулирани котешки крокети. Претърси всички полици, докато не откри консерва с риба тон зад кутия с напълно вкаменена захар.

— Ето — повика тя котката, докато отваряше консервата. — Оправихме нещата.

Залитайки, влезе в банята и пусна душа. Отвъртя почти докрай крана на горещата вода, докато вече не можеше да се търпи. Тъкмо насапуниса за пръв път гъстата си тъмна коса, когато телефонът отново иззвъня. Бързо дръпна завесата и се затича през тясното коридорче, оставяйки сапунени следи. Подхлъзна се на вратата на кухнята, едва се задържа, вкопчи се в ръба на масата, изкълчи си глезена и сграбчи слушалката.

— Ало — успя да каже задъхано.

— Здравей. — Гласът на Сам бе безизразен и студен, както и друг път след подобна разправа, но все пак беше *неговият* глас.

— Здравей. — Господи, това беше глупаво. — Добре ли си? — попита тя. По дяволите, прозвуча направо *трогателно*.

— Да. А ти как си?

— Била съм и по-добре.

— Виж какво, Мери Джейн. Съжалявам за онази вечер. Просто не съм имал нищо наум. Нали знаеш? Току-що се бях върнал от Лос Анджелис, скапан от преговорите. Напоследък нервите ми бяха опънати и...

Мили боже. Той се извини. Сълзи изпълниха очите ѝ.

— Ами... — запъна се тя. — Разбирам те. Наистина те разбирам. Аз също размислих. — Замълча и си пое дълбоко дъх. Всичко щеше да

бъде наред. Той каза, че съжالياва. Щеше да отиде с него в Лос Анджелис. Все пак той я обича. И тя можеше още да го обича.

— Искам да замина с теб — каза тя. — Ролята не ме интересува. Важното сме ние двамата. По-късно ще мисля за успеха. Ще си взема малко багаж, ще сложа Негрита в един кашон и ще се метна на самолета за Лос Анджелис.

От другата страна настъпи мълчание. Дълго мълчание.

— Сам? — попита тя. — Чуваш ли ме?

— Да, да. Просто съм изненадан, това е всичко. — Той замлъкна. — Виж какво, Мери Джейн, трябва да поговорим. Може ли да дойда довечера и...

— Трябва да отида да гледам Нийл — прекъсна го тя. — Това е последното му представление.

— Що не го таковаш тоя Нийл!

Ето, той пак се ядоса. Тя въздъхна.

— Това ми се ще да го приложила на теб. Ей, знаеш ли откога не сме били заедно? Виж сега, трябва да отида, но представлението започва в десет. Ще си бъда у дома към полунощ. Искаш ли да се срещнем тогава? — Тя вложи в гласа си много топлина.

— Добре, съгласен — отговори той и затвори телефона.

Тя също постави слушалката на мястото ѝ, а когато се обърна, видя отражението си в огледалото. Косата ѝ бе покрита с пяна, тялото ѝ беше голо и мокро. Насили се да погледне наново. Гърдите ѝ бяха увиснали като балони върху гръдния кош, покрит с малка възглавничка тлъстина. Възглавничката преливаше върху закръгления ѝ корем. Тлъстият корем, поправи се тя, който се издуваше над срамната ѝ кост. Бедрата ѝ също представляваха монументални колони. Кожата ѝ бе нагъната на дипли. Баджащи от бухнало тесто. Дори и колената ѝ бяха грозни. Беше се изоставила и се бе превърнала в разплута статуя на плодородието. Даже и в гъстата ѝ дълга коса, единственото красиво нещо у нея, бяха започнали да се появяват бели снопчета. Беше се занемарила напълно — нещо, което нито една актриса не можеше да си позволи. Нищо чудно, че гласът на Сам не звучеше весело по телефона. Той не изгаряше от желание да се любят. О, господи! Как би могъл някой да ме обича, запита се тя. Какъв късмет, че все пак имаше Сам.

В десет без четвърт вечерта Нийл видя, че Мери Джейн влиза в клуба — примигваше, за да свикне с тъмнината. Той се спусна към нея, прегърна я и извика:

— Мери Джейн, благодаря, ти, че дойде. Господи, толкова съм нервен. Тук всички искат да ме разкъсат на парчета. Време за хранене на лъвовете в зоологическата градина. Ей богу, така ми завиждат, че се наложи да наема човек, който да опитва храната ми, да не са ми сипали отрова. Ей, ти изглеждаш великолепно. Приличаш на Милдред Пиърс. От времето на нейния залез.

Толкова беше мил. Дори при цялото това напрежение си направи труд да я огледа. Мери Джейн от години събираше демодирани хубави дрехи. Нийл винаги успяваше да измисли нещо като рефрен, вдъхновен от филма или актрисата, която тя напомняше с дрехите си. Винаги твърдеше, че изглежда великолепно, а Мери Джейн никога не му обръщаше внимание. Но досега не ѝ се бе случвало да изглежда толкова окаяна. Е, беше направила всичко каквото можа. Той свали палтото ѝ и я поведе към малко сепаре в дъното.

— Залата е по-голяма, отколкото очаквах, Нийл — каза Мери Джейн. — Колко души побира?

— Колко побира ли? Няма значение. Тази вечер ще има и *правостоящи*. Цялата тълпа, която се изсипва от всички посоки, плюс всички безработни нехранимайковци в града. — Нийл посочи единствената незаета маса и каза: — Разноските по рекламата на моята експериментална програма вече се покриват. Но за теб, Милдред, винаги ще се намери място. Гледай само, а! Каква тълпа! — Нийл се наведе да я целуне и прошепна: — Пожелай ми това, от което имам нужда, Мери Джейн.

Мери Джейн го потупа по бузата.

— Пожелавам ти го, Гламчо. Стискам ти палци. Хайде, кралю на майтапите, отивай и гледай да ме разсмееш. — После тя последва келнера до запазената за нея маса.

Нийл беше чудесен приятел, а и публиката тук изглеждаше чудесна. По дяволите, сега, когато знаеше, че Сам ще я чака вкъщи, всичко ѝ се виждаше розово. В крайна сметка той се извини. Тя се размърда на мястото си. Зрителите тази вечер бяха шумни. Сега имаше пауза преди появата на новата знаменитост, нейният приятел Гламчо.

От доста години тя наричаше Нийл Гламчо, а той я наричаше Вероника. Откакто откриха, че освен многото други общи неща помежду им и двамата като деца са чели и колекционирали комиксите „Арчи и Вероника“. Тази вечер, ако късметът му проработеше, той просто щеше да срине публиката. Усети как стомахът ѝ се свива от нервно напрежение. Той е много добър, напомни си тя, всичко ще мине успешно.

Нийл бе взел трите стъпала към сцената и се промъкна към кулисите. Сега вече, посрещнат с бурни аплодисменти, той излезе на средата на подиума с микрофон в ръка. Погледна към нея.

— Здравей, Вероника — започна той. Тя му се усмихна, и той веднага се развихри:

— Добър вечер, приятели. Хубава аудитория. Всички изглеждате страхотно преуспяващи. Вие, сър — Нийл посочи с пръст добре облечен мъж, седнал на първите маси — ето, на вас май много ви върви. С какво се занимавате?

Това пък какво беше? Мери Джейн, знаеше, че Нийл никога не сваля нивото дотам, че да въвлича публиката в представлението. Казваше, че това е работа за простаци и аматьори. Сега бе спрял поглед върху набелязания „обект“.

— Имам инвестиционна банка — отговори човекът предпазливо, но явно доволен от себе си.

— Така ли? — попита Нийл — Ас какво се занимаваше баща ви?

— Баща ми ли? — Човекът направи пауза. Сега не изглеждаше толкова самоуверен. Беше смутен. Мери Джейн недоумяваше.

— Баща ми ли? Охрана в едно училище.

Чу се леко хихикане.

— Училищна охрана ли? — вече питаше Нийл. — Искате да кажете портиер, нали?

Някой се изсмя на глас, но цялата аудитория мълчеше. Какво прави той, чудеше се Мери Джейн. Защо трябва да се подиграва. Прехвърли границата. Ще изтърве аудиторията.

Човекът се намести на стола си и след известно време успя да отговори:

— Да, прав сте. Беше портиер. — После успя да се изсмее.

— Баща ви ли ви осигури сегашната работа? — Аудиторията хихикаше, но по-скоро объркано, отколкото смутено. Определено не се

чувстваше добре. Какво става тук, отново се запита Мери Джейн нервно.

— Как би могъл да ми намери тази работа? Нали ви казах, че беше портиер. Аз сам станах това, което съм.

— Аз също — съгласи се с него Нийл. — Ние с вас имаме нещо общо. Аз сам си намерих работа като вас, което е странно, защото вече не се случва често в шоубизнеса. Твърдя това. Ама нали има ново поколение на фамилията Фонда, което сега владее киното. Внуците на Хенри. Вярвате ли в такива дивотии? Аз лично смятам, че първата шибана генерация на тия копелета ни беше достатъчна. След това трябваше да изтърпим Джейн и Питър. Питър беше недоразумение, а — нека си го кажем — Джейн е кучка. — Последва шокиран смях. — Да не мислите, че тя получава ролите си заради своя талант! Стига с тия евтини номера! Дори и при връзките на баща ѝ се наложи да се съгласи да започне с „Боса в парка“. А трябваше да се омъжи за Вадим, за да получи ролята си в „Барбарела“. Мислите ли, че тук, в тази зала, няма десет момичета, които да са по-красиви и по-талантливи от нея? Но хайде да си поприказваме за Питър — чист дегенерат без капка талант. Какво, по дяволите, е направил изобщо? Е, а сега неговото детенце е на пистата и ще трябва да я гледаме още едно поколение. Наричат ги „Династиите на шоубизнеса“. Стига бе. Никакви династии не са. Това е начин за легитимиране на пълни некадърници. Не династия, а конспирация. Уж страната ни е демократична, а не се борим с тиранията на връзките.

Той млъкна и огледа публиката.

— Разбирате ли, Америка трябваше да принадлежи на тези, които имат заслуги. Преди важното беше какво си направил, а не кого познаваш, помните ли? И нямаше никакво значение какъв е бил баща ти. Кой, по дяволите, е бил бащата на Томас Джеферсън? Или на Джордж Вашингтон? Ето къде е работата: това не е частно предприятие. Искате вашият син да стане водопроводчик, като вас. Прекрасно, приветствам ви. Но става дума за медиите. За телевизията, радиото. Вълни, които са собственост на всички нас. Но ония копелета имат ключалки за тях. За нас не остава нищо. Разбирате ли, че шоубизнесът е погубил великият американски идеал, че възнаграждение се получава за талант, за комбинацията от тежък труд и талант. Не ми разправяйте, че Талиа Шайър беше най-добрата

изпълнителка на Кони, която брат ѝ Франсис Копола можеше да намери. Е, хубаво. Може и да не е така, но нали неговата дъщеря беше страхотна в Кръстникът III, а? Стига с тия говнярски номера!

Аудиторията се смееше.

— Ей — продължи Нийл — огромни кинозалони се тресяха от ръкопляскания, когато застреляха тая кучка. Някой броил ли е колко души от семейство Копола участват във филма? Разбира се, че не, защото никой не може да брой дотолкова. Знаете ли, че Копола спечели специална награда за цялостна творческа дейност, с това, че е набутал в един-единствен филм повече свои роднини, отколкото който и да е друг. А конкуренцията била жестока. Нека ви разправя историята на Анджелика Хюстън. Не, хайде вие ми я разправете. Едро, грозно момиче, което не може да играе. Джон Хюстън ѝ дава роли във всичките си нови филми, „защото Джек Никълсън не иска да се ожени за нея, а тя има нужда от приходи“. Най обичам, когато тия копелета ми разправят, че се явяват на прослушвания подобно на всички други. Знаем какво е правила на прослушването при Никълсън. Това, за което не ми се иска да мисля, е как ли я е прослушвал баща ѝ. Не ме питайте!

Аудиторията вече се превиваше от смях. Мери Джейн забеляза как кимат одобрително, как не могат да удържат смеха си. А синът на портиера крещеше: „Карай още!“.

— Аз съм актьор и това, което ме мъчи, е колко рядко имам възможност да работя. И тогава чувам как ония задници по телевизията разправят на Арсенио^[1] или на Джей Лино колко е трудно да бъдеш дъщеря на Деби Рейнълдс, защото хората очакват от теб много повече. Стига с тия говнярски номера! — Ей, да не ме разберете криво? Състрадателен съм по природа. Да бъдеш богат и да имаш известни и могъщи родители в професията може наистина да е свързано с голяма отговорност. И съм сигурен, че Арсенио ще ме покани като гост на предаването и тогава ще мога да му обясня колко по-лесно ми е било, че съм син на Нунцио Морели, защото хората са очаквали от мен толкова малко.

Тук последва истински залп от смях и Мери Джейн си отдъхна облекчено. Въпреки язвителността и враждебността, влагани от Нийл в представлението, тълпата го одобряваше.

— А! Струва ви се, че това е екстремизъм, така ли? — каза Нийл, като да изрече гласно мислите й. — Е, оставете ме да спомена само една фамилия и ще ви убедя: Шийн! Първо Марти, после Чарли и Емилио. Той разправя, че не искал да използва името на баща си, за да прави кариера. И правилно! Но сигурно го е изтървявал случайно, щом е налупал толкова ангажименти. Значи те превръщат всеки филм в семейна история, за да запазят тайната в семеен кръг. Айде без наивности! Избийте си ги! Светът ще ни бъде благодарен. Обещавам ви! Помислете каква е алтернативата. Емилио може да има деца!

Аудиторията вече крещеше от възторг, а Нийл, чиято отрицателна енергия кипеше, просто владееше всички. Той кръстосваше сцената, възпроизвеждайки жестове на Мик Джагър. Изведнъж просто замръзна на място и се обърна към залата.

— Искам още нещо да кажа. Не могат да ни обвинят в сантименталност или в склонност към фаворизиране. Наистина има няколко талантиви деца на звезди. Помислете за момчетата Бриджис. Въпреки това трябва да бъдем справедливи. Избийте ги. После идват старите муцуни. Знам, че ще се молите да не ги закачаме. Но вижте какво! Ако пощадим Лайза Минели, трябва да не закачаме Лора Дърн, или Тони Спелинг, Мелани Грифит или Никълъс Кейдж. Разбира се, че Кейдж е много специален случай. Дължи кариерата си на това, че е красавец!

Нийл спря, изчака да се изсмеят и продължи с лафа, който си беше избрал за мото.

— Я стига с тия говнярски номера! — изкрещя Нийл.

И караше все в тоя дух. Направо ги унищожи. Към края, докато Нийл още се радваше на овациите, Мери Джейн стана и си проправи път към претъпканото помещение, което минаваше за гримьорна.

Изчака, докато Нийл приемаше поздравления. Той изпи чаша уиски, пошегува се с момчетата и помахна на едрата жена, в която Мери Джейн разпозна сестра му Бренда. Най-сетне забеляза и нея самата. Приблужи и я целуна по устните. Миришеше на пот и алкохол. Нийл рядко употребяваше алкохол и не носеше на пиене. Беше доста развеселен — сигурно от адреналина и от уискито. Но не бе загубил проникателността си.

— Ти си вонящ пияница — каза тя.

— *In vino veritas*. А и в хумора. Затова се смяха. Защото е вярно.

— Беше прекалено. Страшно заядливо. Всъщност... — Тя замлъкна.

— Лош вкус? Долна злоба? Провокация? Хайде бе. Знаеш ли какво става с комиците, които не спазват мярката? — Той изчака за миг. — Отиват да обират овации в Медисън Скуеър Гардън. — Нийл взе хавлиената кърпа, която бе праметнал през рамо, и попи потта от челото си. Вече не се усмихваше и за миг слабото му невестулско лице стана тъжно. — Не ти ли хареса?

— Хареса ми, Нийл, хареса ми. Но се безпокоя. Хората могат да те разберат съвсем буквално. Това няма да те направи любимец на Холивуд.

— Какво ме интересува Холивуд? В Лос Анджелис няма да се намери и един човек, когото да уважавам.

— Нийл, аз отивам в Лос Анджелис.

Той млъкна, разтърси мократа си глава като куче, после се опомни. Изглеждаше сериозен и изморен.

— Ей, за мен нещата тръгнаха. И за Сам. А за теб?

Тя вдигна рамене. Нийл се усмихна и кипящата му енергия отново се надигна.

— Еха! Ще хванем богинята вълчица за двете цици, нали? Ще ги захапем и ще стискаме.

— Да, като истински холивудски Ромул и Рем — отговори тя сухо.

Той се усмихна, невестулското му лице светна, очите му се превърнаха в чертички. Обгърна я с две ръце.

— Ще ги изпотръшкаме, Вероника — каза той. Беше наполовина прав.

— Тревожа се за теб, когато отидеш там при тия, тия... американци!

— Да вървят по дяволите, ако не носят шеги. Пък и вече няма да изнасям програми от този род. Ще разигравам комедия на ситуациите. Ще предоставя на *авторите* да се напънат да изтръгнат смях в залата. — Той замлъкна. Грубостта му се изцеждаше като помия, която потъва в сифона на мивката. — Ама нали ти хареса, а? Смя ли се? — Той я погледна в очакване да получи благословията ѝ. — Нали бях духовит?

— Нийл, ти си отвратителен бунтар.

Мери Джейн се измъкна веднага щом успя да се откъсне от Нийл и си позволи лукса да наеме такси, за да стигне колкото се може по-скоро в апартамента при Сам. Като не се броят репетицията и разправията, която имаха след това, те не се бяха срещали след завръщането му от Лос Анджелис. Тя не мислеше за нищо друго, освен за тялото му, притиснато до нейното. Навреме обаче си спомни за котката. Спря таксито пред минимаркета на ъгъла да купи храна за нея и бутилка вино. Защо пък не!

Взе на един дъх трите етажа по леденото стълбище, но когато стигна до апартамента, видя, че под вратата не се процежда никаква светлина, Негрита я посрещна и записва осморки около краката ѝ. Усещаше допира на пухкавата ѝ бяла козина. Вдигна я на ръце, запали лампите и повика Сам. Заспал ли беше? Или не беше дошъл? Стомахът я присви от страх. Мина през кухнята, притиснала Негрита до гърдите си, надникна в празната дневна и се запъти към малката спалня. Може пък и да е заспал, мислеше си отчаяно тя.

Сам лежеше прострян върху леглото. Изглежда, че спеше. Е, като се има предвид умората от пътя, това бе разбираемо. Както и друг път, Мери Джейн се възхити от грациозността му — от дългото тяло, простряно напреки върху леглото, от отпуснатите крака, от метнатата небрежно над главата му ръка. Най-много я привличаше това, че е висок и строен, даде си сметка тя. Копнееше за ръцете на Сам, за успокоителното докосване на тялото му. Но той беше изморен. Трябваше да го остави да се наспи. Винаги имаше „утре“. Започна да се съблича в тъмното.

Но когато се плъзна в леглото край него колкото се може по-леко, той се обърна към нея. Завря главата си в меката плът на врата ѝ.

— Съжалявам — прошепна той. — Много извинявай.

И изведнъж тя успя да му прости. Напълно. Гласът му, дрезгав от мъка, а може би и от желание, изсмука от нея целия ѝ гняв и болка. Той също изпитваше болка, от която тя можете да го освободи. Бяха нужни само неговото извинение, което тя да приеме.

Защото много го обичаше.

— Всичко е наред — каза тя. — Няма нищо.

— Обичаш ли ме? — попита той с устни, допсени до ухото ѝ. Усещаше как в тялото ѝ се надига топла вълна.

— Разбира се.

— Имам нужда от теб, Мери Джейн.

Тя се притисна към него — нейната мекота към неговата твърда плът. Телата им се сляха, а на нея ѝ се струваше, че все още не са достатъчно близо един до друг. Сълзи изпълниха очите ѝ, сълзи на благодарност и удоволствие. Тя притежаваше над него власт, която го възбуждаше. Той я обичаше. Имаше нужда от нея, признаваше го сам. А и тя се нуждаеше от неговата любов и го желаше така отчаяно, че се страхуваше да не се издаде.

— Сам, о, Сам! — прошепна тя.

— Обещай, че ще ми простиш.

— Обещавам ти, Сам.

— Не, обещавай ми, че винаги ще ми прощаваш. Искам да ми обещаеш това — в тъмнината гласът му звучеше толкова отчаяно.

— Да. Да, обещавам. Прощавам ти. — Чувстваше, че именно тя му дава утеха и опрощение. — Обичам те — каза тя.

— Зная — отговори той и едва много по-късно Мери Джейн осъзна, че той не ѝ отвърна със същите думи.

На следващата сутрин тя се събуди с усмивка, протегна ръка в леглото, но разбра, че Сам вече е станал. Бързо се изправи, навлече евтиния си плюшен пеньоар и тръгна боса да го търси. Негрита, досега сгушена край леглото, се протегна и тръгна с нея.

Сам не беше в банята, нито в дневната. Не миришеше на кафе, но той сигурно го приготвяваше в кухнята.

Нямаше го. Но върху изподрасканата маса от изкуствено дърво имаше бележка. Отишъл си беше! Ужасена, тя се отпусна върху канапето и разгъна бележката.

М. Дж., Първо, да не забравя — баба ти се обади снощи. Наистина е много болна и иска да идеш при нея.

Освен това много мислих за станалото и смятам, че никак не бях прав. Съжалявам.

Съжалявам и защото според мен не е много удачно да идваш в Лос Анджелис. Знаеш колко много означаваше за

нас „Джак и Джил“ и колко хубаво беше всичко. Винаги съм ти казвал, че не съм човек, който прави компромиси. Нещо е изгубено и мисля, че е най-добре да не продължаваме нататък без него.

*Одеждите ми свилени и накитите мои,
смехът ми и ликът ми излинял
пропъди надалече любовта.
Наднична отчаянието скръбно,
подава ми бръшлян за гроб студен:
Това е краят на любовниците верни.*

Следваше подпис и послепис: „Опитай се да не ме мразиш“.

Мери Джейн стоеше в мрачната малка стая, вперила поглед в бележката. Любим се, после ми цитира Уилям Блейк и накрая ме захвърля, успя да си помисли тя, преди да бликнат сълзите.

[1] Известен водещ на телевизионна програма. — Б.пр. ↑

Най-странно интервю съм взимала по време на нещо средно между закуска и обяд в имението на Тереза О'Донел в Бел Еър преди повече от дванайсет години. Отидох там с фотограф, за да я заснемем в „домашна“ обстановка. Тогава за пръв път гостувах на Тереза и за пръв път се срещнах с Лайла Кайл.

Тереза бе издокарана в копринена пижама и дантелено неглиже. Детето бе облечено в същия стил. Също и Бонбонка и Кльощавелка, двете кукли, които участваха в телевизионната програма на Тереза. Масата бе сложена за петима. Хитро, нали? Само че сервираха и на куклите. Те и в разговора участваха. Тереза беше доста добър венстрилоквист, но през цялото време наблюдавах Лайла. Детето — тогава бе на пет-шест години — се държеше така, сякаш това е най-естественото нещо в света. Бонбонка се заяждаше с нея. Кльощавелка, и тя. Когато играта загрубееше, Тереза се намесваше.

Не си спомням какво точно предизвика последния инцидент — май че Лайла не искаше да си дояде плодовете. Тереза ѝ обясни, че трябва. Лайла посочи Бонбонка и Кльощавелка, които също не си бяха изяли десерта. Тереза се усмихна престорено сладко и каза, че това е много лошо — Лайла трябвало да си изяде всичко. Тогава Лайла тръсна десерта си в скута на Кльощавелка.

А Кльощавелка нарече детето „малка курва“.

Често съм се чудила как ли е живяло момиченцето в тази голяма къща. Но така и не я видях преди празненството за рождения ѝ ден пет години по-късно.

Лайла си спомняше това празненство. То бе повратен момент в живота ѝ. И сега, изправена пред въпроса какво иска да постигне в живота, тя си припомни онзи рожден ден.

Лайла бе размишлявала много. Поне за нея това наистина беше много. И когато се опитваше да измисли какво желае, за какво мечтае повече от всичко друго, реши, че иска да бъде звезда.

Ярка, голяма звезда. Много по-бляскава от майка си и дори от баща си.

Не беше сигурна дали може да играе — пък това и не я интересуваше. Знаеше, че може да прикове погледите на хората в едно помещение. Спомняше си за мига, в който блесна на сцената пред зала, пълна с кинозвезди, на своя рожден ден, когато пях „Най-прелестното момиче на света“. Всички стояха неподвижно. Искаха само да я гледат.

Лайла потрепери. От шлагера на майка ѝ я побиваха тръпки. Мразеше го. Лайла Кайл знаеше, че е родена в холивудско кралско семейство. Но също като принцеса Анна или Маргарет, или даже горката кралица Елизабет знаеше, че потеклото не осигурява щастие. И въпреки това бе решена да не свърши като Лайза Минели или Нанси Синатра, или пък като брат ѝ Франк, като Джулиън, синът на Джон Ленън или дори като Джейн Фонда, която никога не бе успяла да надмине успеха на баща си. Тя, Лайла Кайл, щеше да си създаде име, което да се дължи на нейната собствена личност.

Спомни си как преди много години бе седяла на табуретка пред тоалетката в спалнята си и бе наблюдавала в огледалото отражението на Естрела, изправена зад гърба ѝ. В един миг очите им се срещнаха. Може би оттогава никога не се гледаха в очите.

— Това е *десетият* ти рожден ден, така зная аз — бе отговорила Естрела на въпроса на Лайла. — Така казва майка ти.

Естрела завъртя Лайла на място, докато я оглеждаше от главата до петите.

— Но днес е *единайсетият* ми рожден ден! — продължи да настоява Лайла. — На десет станах миналата година.

Лайла искаше да се разплаче, но се страхуваше да не развали грима си. Леля Роби я бе предупреждавал за тази опасност през всеки ден от изминалата седмица, докато репетираха.

— А на *единайсет* едно момиче вече не носи панделки в косата си — повтори тя още веднъж на Естрела.

Жената вдигна рамене. В такива случаи Естрела се преструваше, че не разбира английски.

Лайла бе убедена, че на предишния си рожден ден стана на десет и че това бе миналата година. Защо Прекрасната мами и Естрела повтаряха, че тя сега става на десет? Лайла си спомняше предишния си десети рожден ден. Толкова ясно си го спомняше. За разлика от

сегашния, тогава нямаше голямо празненство. Имаше само торта, която изядоха с леля Роби и Естрела, защото мами и момичетата бяха много заети с някакъв филм.

Но това беше преди да прекратят програмата на мами по телевизията, което сигурно е нещо страхотно неприятно, защото оттогава мами все крещеше и бе много трудно да се разбират думите ѝ. Лайла не знаеше какво означава „да прекратят“, но то звучеше по-страшно от болест, дори и от смърт. А и мами, и леля Роби се държаха по начин, от който се разбираше, че наистина е така. По същия начин се държаха и момичетата от колежа „Уестлейк“. „Шоуто на майка ти е *прекратено* — присмиваше се Лорен Колдуел. — Ама че велика звезда!“

Естрела пристегна панделката в косите на Лайла и после леко сръга момиченцето.

— Ето така — каза тя. — По-хубаво не може да бъде. — Естрела остави четката на тоалетната масичка пред синкавото огледало и се заклати към вратата. Преди да я затвори зад себе си, рече: — Лайла, слушай какво ще ти каже Естрела. За последно: ти си на десет години и майка ти казва да носиш голяма панделка в косите си. Моля те — после добави — не задавай въпроси. Обещава ли?

Лайла се замисли върху молбата на Естрела, след това кимна в знак на съгласие. Въпреки че Лайла не харесваше особено Естрела, те двете искаха едно и също нещо: Прекрасната мами да бъде щастлива.

Когато остана сама, Лайла изтича до прозореца на спалнята си и се надигна на пръсти, за да погледне навън. Дано не се напукат върховете на новите ѝ черни лачени обувки. Докато от колите излизаха прелестно облечените им собственици, Лайла се упражняваше да изговаря имената на известните личности, които разпознаваше. „Мис Тейлър, мистър Стюарт, мистър Пек“ — шепнеше тя. Майка ѝ искаше тя да бъде любезна и да поздравява по име всеки един от гостите. Някои бяха известни и тя ги познаваше от филмите и от телевизията. По-мъчно беше с другите. А те бяха и по-важни. Тя и тях трябваше да познава. Мистър Сагарян, симпатичният импресарио на мами, мистър Уагнър от Си Би Ес. Мениджърът на мами. И още много дебели, плешиви типове. Все възрастни, мислеше си тя. Лайла всъщност нямаше никакви приятели в училище, но понеже беше неин рожден ден, искаше ѝ се да има деца.

Но изпитваше облекчение, че вече няма толкова много празненства както преди, когато Прекрасната мами още снимаше. Лайла си спомняше колко много копнееше да се появи с мами, Бонбонка и Кльощавелка по телевизията. Всяка петъчна вечер Лайла сядаше пред телевизора да гледа шоуто на майка си. Често си играеше на Пепеляшка: има две проклети доведени сестри и зла майка, които не я оставя да отиде на бала. Тереза О'Донел представя шоуто с Бонбонка и Кльощавелка. Прекрасната мами може би щеше да ѝ разреши, ако тази вечер бъде много-много послушна и ако пак имаха някакво шоу.

Въпреки че Лайла не беше съвсем сигурна дали иска ново шоу. Наистина, мами през цялото време си беше вкъщи, но понякога на Лайла ѝ се щеше да я няма. Не беше чак толкова хубаво да бъдеш постоянно с мами. Може би всичко щеше да се промени, когато им дадяха ново телевизионно шоу.

— Това е много важно — непрекъснато ѝ повтаряше Тереза, докато траеха приготовленията за празненството и репетираха. — Ако успеем да заинтересуваме Джек Уагнър или някой друг тлъст плъх, просто ще се прехвърля към Си Би Ес и ще започна наново. Ще модернизирам постановката. Ще намалим участието на Бонбонка и Кльощавелка. Повече скечове. По-малко пеене. И ще вкараме теб. Фамилно представление. Като Осмъндови. Никой не иска децата му непрекъснато да гледат ченгета, полицейски филми и уестърни.

Лайла хареса идеята да изхвърлят Бонбонка и Кльощавелка. Мразеше куклите. Когато беше малка, майка ѝ разправяше, че ѝ били сестри. Сега Лайла знаеше, че са само кукли, че мами ги кара да говорят. Но дори и сега, на единайсет години — а тя *знаеше*, че е на единайсет — понякога не бе съвсем сигурна, че тези двете не са живи. Въпреки това направи всичко, на което беше способна по време на репетициите, на многото репетиции с мами и леля Роби, така че да може да замени куклите. И тази вечер тя щеше наистина да заплени гостите.

Въпреки че това бе станало преди много години, Лайла не бе забравила нито миг. Бе се отдалечила от прозореца и изтичала към гостната, която се намираще в другия край на къщата, за да разгледа още веднъж украсата около басейна. На дърветата висяха японски фенери, които леко се полюшваха от топлия вечерен бриз. По

повърхността на водата имаше коркови дискове, върху които запалени свещи горяха в стъклени шишета, а около тях плуваха уханни гардении. Келнери в бели сака вече се движеха из пъстрата тълпа. Възбуждащите звуци подтикнаха Лайла да се втурне надолу по стълбите, за да се включи във веселбата, но вместо това тя се върна в стаята си, за да чака да я повикат, както ѝ бяха наредили.

Седна на люлеещия се стол и загледа Бонбонка и Кльощавелка, които седяха на обичайните си места до масата за чай и се усмихваха, като да не ги беше грижа за нищо. Лесно ви е на вас, помисли си тя. От мен очакват да бъда мила и любезна тази вечер, довери им хем гордо, хем уплашено.

Главите на куклите бяха леко наклонени встрани и Лайла можеше да види отвора, където майка ѝ вмъкваше ръцете си, за да движи устните и крайниците им. Не бе го забелязала, когато беше малка. Когато беше малка и глупава, си мислеше, че куклите са живи и че наистина са нейни сестри. Но това беше голяма опашата лъжа. Майка ѝ казваше, че било шега. Как не!

Лайла скочи, когато чу, че майка ѝ се приближава към стаята и я вика.

— Тук съм — обади се малката.

— Момичета, идвам да ви взема, за да забавлявате гостите. Колко са красиви малките ми момиченца!

Май че Прекрасната мами пак плетеше език. Лайла потрепери. Мами потупа куклите по главите, след това се обърна към нея:

— Я да те разгледам — каза тя и се намръщи. Тереза О'Донел наблюдаваше Лайла, която бавно се въртеше в очакване на забележки.

— Прекрасно, наистина прекрасно — най-последно изрече Тереза, а гримасата се стопи в дежурната ѝ телевизионна усмивка. Лайла въздъхна облекчено и също се усмихна.

— Харесваш ли косата ми, мами? — Може би тя ще махне глупавата панделка. — Естрела ми сложи голяма панделка.

— Прекрасно — отговори майка ѝ. — Внася чудесен нюанс. Само ти да не беше толкова противно висока.

Мами се вгледа в нея по-внимателно.

— А това какво е? — попита тя, сочейки медальончето. — Огърлици ли ще носиш? Свали го! Бонбонка и Кльощавелка нямат

огърлици, затова не е много честно! — Тереза се изправи и се пресегна, за да погали куклите.

— Не й обръщайте внимание — успокой ги тя. — Лайла ще го сваля. Още ли не си го махнала?

Лайла се ухапа по вътрешната страна на бузата, докато разкопчаваше медальончето, което ѝ бе подарил леля Роби, за да ѝ носи щастие. Постапи го на сигурно място в горното чекмедже на скрина. Божичко, защо мами все още разговаря с куклите? Защо се преструва по този начин? Но Лайла помнеше какво е обещала на Естрела.

— Лайла — започна майка ѝ и стана съвсем сериозна. — Дошли са много хора, които за мен са страшно важни. Искам да накараш мами да се гордее с нейното малко момиченце. — После се обърна към куклите и затананика: — А двете ми малки момиченца ме карат да съм горда с тях. — Тереза целуна и двете по нарисуваните дървени бузи и наставнически се обърна към Лайла: — Ще се държиш безупречно, нали?

Лайла видя как майка ѝ хвана кичур от косата на Бонбонка и го дръпна силно, без да сваля очи от нея. Можеше да усети колко много боли. За пръв път ѝ стана мъчно за Бонбонка, пък и несъзнателно попипа собствената си коса. После прошепна:

— Да, мами.

Тереза пусна косата на Бонбонка и нежно я приглади.

— Усмихнете се момичета, в кадър сме — обяви Тереза, понесе куклите под мишниците си и много внимателно заслиза по стълбите. Лайла се помъкна зад нея. Моля те, мами, гледай да не паднеш пак, каза си тя.

— Мразя тая гадна стълба — чу Лайла мърморенето на майка си. — Елегантна била! Цяла голгота!

Когато слязоха в големия хол, Тереза застана в средата и вдигна ръка.

— Здравейте всички! Тази вечер искам да ви представя третото си малко момиченце, Лайла, която точно днес ще дебютира в обществото.

Бонбонка се наклони напред и каза:

— И дебют, и пенсиониране, всичко в едно представление.

— Бонбонке, това никак не е любезно — смъмри я Тереза.

— Не е любезно, но е вярно. Така ми изглежда — обади се Кльощавелка от другата страна.

Всички се смееха, а сърцето на Лайла заби учестено от язвителните забележки на куклите. Искаше ѝ се да им каже да си затварят човките, но после се сети, че всъщност майка ѝ изговаряше техните реплики. А майка ѝ непрекъснато повтаряше: „Не се дръж гадно със сестрите ти. От тях си получаваш и хляба, и всичко останало“. Понякога обаче те се държаха толкова гадно.

— Тя нямаше да е дъщеря на Тереза О’Донел, ако не можеше да пее и танцува с куклите, нали? — каза мами.

Всички се изсмяха и обърнаха погледите си към леля Роби Лаймън, който ѝ асистираше в телевизионното шоу.

— Не, не с тази кукла — разсмя се Тереза. — Сега ви моля да дойдете с нас в балната зала.

Лайла отиде до подиума, издигнат в единия край на залата. Леля Роби ѝ помогна да се качи и ѝ прошепна в ухото:

— Ей, детенце, не се безпокой за нищо. Карай като на репетициите.

Седнала върху малко столче край майка си, Лайла изчака леля Роби да изкара встъплението. Бонбонка и Кльощавелка седяха на колената на майка ѝ, главите им се въртяха насам-натам, разглеждаха хората. Музиката спря и Тереза заговори:

— Бонбонке, Кльощавелке, кое е това друго хубаво момиченце на сцената? Тя с вас ли е?

Бонбонка и Кльощавелка се спогледаха и вдигнаха рамене.

— Не виждам хубаво момиченце на сцената — каза Бонбонка — Ти, Кльощавелке, виждаш ли някакво?

— Ами! — отговори Кльощавелка. — Виждам, че хубавите малки момиченца сме ти и аз, но не виждам *никакво* друго хубаво момиченце.

Лайла усети как палците в обувките ѝ изтръпват. Сценката съвсем не почваше така. Мами бе забравила началото. Не, не. Леля Роби ѝ бе казал какво да прави, ако мами забрави репликите си. И тя си припомни думите на майка си: „Сега, мила моя, ти си малко войниче!“.

— Хм — обади се Лайла. — Виждам само едно хубаво малко момиченце и две кукли.

Двете кукли едновременно обърнаха глави първо към Тереза, после към Лайла. Лайла чуваше смеха в залата и с учудване забеляза колко приятно ѝ ставаше от него. Напомни си, че като говори, трябва да се обръща към задните редици, така както я бе учил леля Роби.

— Моля да я извините, приятели — каза Кльощавелка. — Надява се да я забележат от „Варайъти“.

— Аз не играя дървено — отговори Лайла.

Тълпата отново се изсмя. Лайла разцъфна от гордост. Прекрасната мами изглеждаше разочарована.

Сценката продължаваше, като повече или по-малко се придържаха към сценария. Майка ѝ бе забравила някои реплики, но Лайла попълваше празнотите. Тя вече общуваше с Бонбонка и Кльощавелка. Спомни си, че трябва да държи главата си подобно на куклите, което бе правила толкова много пъти, докато ги гледаше по телевизията. Движеше челюстта си като Бонбонка, държеше ръцете си неподвижно, както правеше Кльощавелка. Най-после всичко свърши и на Лайла ѝ оставаше само да седи на сцената, докато майка ѝ изпълни известния си шлагер.

Когато леля Роби засвири, мами само продължаваше да се усмихва. Усмивката ѝ беше странна. Хората си засушукаха и гласовете им наподобяваха шумоленето на вятъра в портокаловите дървета. Защо мами не започваше да пее? Тя трябваше да изпълни „Най-прелестното момиче в света“. Леля Роби наново подхвана с встъплението и Лайла разбра какво се опитва да ѝ каже той. Тогава от отчаяние Лайла запя последната песен на майка си. Тя се бореше толкова съсредоточено с всяка строфа, толкова се бе вживяла в ролята си на кукла, че не забеляза как цялата зала притихна, как всяко лице бе обърнато към нея, дори и лицето на майка ѝ. Лайла вложи цялото си сърце в популярните заключителни думи на песента. Никога не се бе опитвала да я пее, но бе гледала толкова много пъти филма на майка си „Роди се звезда“, че я знаеше отлично. Щом стигна до последния такт, до високата нота, тя примижа и я взе с лекота.

Когато отвори очи и погледна към леля Роби, той стоеше прав до пианото и ръкопляскаше. Аудиторията внезапно се оживи, всички викаха, ръкопляскаха и подсвиркваха. Успях, помисли си Лайла. Бях запомнила всяка дума и всяко движение и ето че успях да изкарам цялата песен на мами. И те ме харесват! Погледна към майка си с

победоносна усмивка. Тереза я гледаше безизразно, отпуснала ръце. Лайла се обърка, но продължи да се кланя на публиката и да приема аплодисментите.

Най-после майка ѝ пристъпи напред, застана до нея, широко усмихната, и се поклони. Сетне изведе Лайла от сцената, обърна се и за последен път се поклони само тя, прегърнала Бонбонка и Кльощавелка като бебета.

— Благодаря на всички, но момичетата вече трябва да си лягат. Пак ще се видим.

Все още въодушевена, Лайла махаше с ръка, докато майка ѝ я превеждаше през тълпата.

Мистър Уагнър улови ръката на Тереза, когато тя мина покрай него. Всички престанаха да бърбят, за да чуят какво си приказват.

— Джак, скъпи, колко мило, че дойде — каза Прекрасната мами и го целуна по бузата. — Какво мислиш за малкото семейно представление?

— Самото съвършенство. Имам идея за телевизионна постановка. Това интересува ли те?

Тереза широко му се усмихна.

— Ние винаги се интересуваме от телевизията, Джак. С удоволствие ще участваме в ново шоу, нали, момичетата ми?

Сърцето на Лайла подскочи. Дали щеше да включи и нея?

— Имам предвид Лайла, Тереза. Детето е природно надарено. Ще започнем с половинчасова програма след училище и ще видим как ще върви. — Той се наведе към Лайла. — Ти какво мислиш, момиченце? Искаш ли да водиш телевизионна програма?

— О, да, мистър Уагнър — спомни си името му тя. После видя изражението на майка си и разбра, че нещо не е наред. — Искам да кажа, че не зная. Ще трябва да попитам мами. — Веднага разбра, че трябва да се отдалечи от мистър Уагнър и повече да не иска и да чуе за някакво телевизионно шоу. Разбра, че майка ѝ съвсем не смята това за прекрасно.

Майка ѝ затвори вратата на спалнята зад гърба си и се облегна на нея, а Бонбонка и Кльощавелка се свлякоха като мръсно пране в краката ѝ. Лайла я гледаше с безпокойство.

— Я кажи, ти за каква се мислиш? — изрева Прекрасната мами. — Днес ти ме унизи пред всички, които значат нещо в този град. И то

тъкмо пред мистър Уагнър. „О, да, мистър Уагнър“ — изимитира я тя. После пристъпи по-близо до нея и изкрещя: — Ти ме унизи! — И я удари с цялата си длан през лицето. Лайла падна на пода при куклите. Беше замаяна от удара и от думите.

— Мами — хлипаше тя — къде сбърках? Спомнях си всички думи, когато Бонбонка и Кльошавелка забравяха. И бях добра, не е ли вярно? Мистър Уагнър го каза. — Лайла бе съвсем объркана.

— Млъкни, малка предателко. Те не бяха забравили репликите си. Никога не ги забравят! — Лайла видя как от устата на майка ѝ потече пяна, когато изрева: — Ти нарочно ми открадна песента. — Тереза сграби в шепа кичур от косата на Лайла и я дръпна към себе си. — Направи ме за смях пред всички, пикло такава! Нямах търпение по-скоро да ме унижиш, нали така! Сигурно наистина ме мразиш, за да ми откраднеш нарочно сцената и да направиш така, че да изглеждам глупачка! — Бе изпаднала в безумна ярост. — Вече никога няма да сключа никакъв договор. Ти ме провали. Уагнър щеше на мене да предложи, ако ти не беше там!

Тереза вдигна двете кукли и ги размаха пред лицето на Лайла.

— Тях ли се опитваш да изместиш на екрана? Мислиш ли, че ще можеш да изкараш колкото тях? — Мами не дочака отговора на Лайла. — Не, не можеш! И никога няма да можеш. Запомни това: талант имам аз, а не ти, Лайла. Аз.

Майка ѝ пак замахна да я удари, но Лайла се дръпна рязко назад. После се сви в един ъгъл. Останала без дъх, майка ѝ престана да крещи. После отиде до огледалото на тоалетната масичка и започна да оправя косата и роклята си.

— Сега ще се върна при гостите. Ще ги гледам в очите и ще се преструвам, че дъщеря ми не ме е унизила в моята собствена къща. Ти ще останеш в стаята си, докато не ти разреша да излезеш. И искам да размислиш как днес съсипа кариерата ми. — След това Тереза се обърна, излезе, хванала по една кукла във всяка ръка, и успя да тръшне вратата. Лайла се свлече на пода и си разреши да се разплаче. Какво направих? Какво се случи?

Не бе сигурна в нищо, освен в това, че никога вече няма да пее. И наистина след онази вечер Лайла вече не запя. И още нещо се случи онази вечер. Тогава за пръв път Лайла разбра, че не тя, а Кукловодката направи грешки. Но наказаха нея. Всичко изпълних както трябва, каза

си Лайла, когато престана да хълца. Те ме харесаха. Ръкопляскаха ми. Всички харесаха мен, а не Тереза О’Донел. Мистър Уагнър също ме хареса. И въпреки паренето на бузата и сълзите в очите Лайла се радваше на усещането за успеха.

И сега Лайла вдигна ръка към бузата си. Все още усещаше плесницата на майка си. Оттогава не беше пяла, но сега знаеше към какво се стреми. Искаше тази публика и трябваше да я завоюва. Първата работа бе да намери пари. Кукловодката нямаше да ѝ даде нищо и нямаше да ѝ помогне да се справи.

Затова бе дошла при „Муди, Шлом и Стоун“. Адвокатите на покойния ѝ баща. Макар и мъртъв, нейният баща можеше да ѝ помогне. Той ѝ бе завещал пари и с помощта на адвокатите тя щеше да ги получи. Лайла бе уплашена, всъщност тя се плашеше лесно. Никога не бе ходила в адвокатска кантора и не бе очаквала да види такава разкошна обстановка. Винаги, когато имаше нещо за уреждане, свързано с имението на баща ѝ, мистър Шлом идваше в къщата на Кукловодката.

Сега самият мистър Муди дойде в приемната и, изглежда, че наистина се зарадва, като я видя.

— Вие сте Лайла Кайл. Барт Муди. — Той стисна ръката ѝ. — И преди съм ви виждал, но вие сигурно не ме помните — засмя се той. — Май че тогава бяхте на два месеца. — Заведе я в един от офисите, където обстановката напомняше театрален декор. Тя седна на коженото кресло срещу бюрото му и кръстоса крака, след като незабележимо си попривдигна полата. После се усмихна на адвоката на баща си. — Ще трябва да ме извините, че се изненадах — каза засмяно възрастният човек — но вие май много сте пораснали, откакто ви видях за последен път.

Лайла също се засмя и се престори, че придърпва полата си надолу, уж притеснена от твърде заголените си бедра. Имаше ефект. Видя, че той разглежда краката ѝ. Е, от това не боли, помисли си, после рече кокетно:

— И вие никак не сте се променили.

Той почервеня.

— Виждам, че сте наследили от Кери ирландския талант да ласкаете. Както и неговата хубост в комбинация с Терезината. — Адвокатът замлъкна и в този момент се опомни. Прокашля се. — Е, стига сме говорили за това. С какво мога да ви бъда полезен?

— Както казах на секретарката ви вчера, искам да поговорим за наследството ми, което е под ваше попечителство. Сумата, която ми е завещал баща ми.

— Да, баща ви беше много особен човек. Въпреки че не може да се каже, че беше благоразумен, той направи всичко възможно, за да ви осигури.

— Да. Мама ми е разправяла за това. — По дяволите, как си позволява да хули баща ми. Той е бил страхотна кинозвезда, а не дебелогъз адвокат. Е, добре, аз пък ще си карам както си знам. — Напомнихте ми причината, поради която дойдох да се срещна с вас. Чувствам, че повече не мога да бъда бреме за майка си. Имам нужда от независимост и искам да се посветя на киното. Реших, че само това ме привлича истински. Но разбрах, че не мога да тегля от сумата, докато не навърша двайсет и една години.

Мистър Муди, тази мижитурка, кимна категорично.

— Но реших, че може би вие ще направите изключение за мен, тъй като постъпвам точно както би искал от мен баща ми, а също и... майка ми. И така, бихте ли разрешили да получа парите сега?

Мижитурката ѝ се усмихна, но усмивката му не беше особено приятна. Сякаш казваше: „Хубавичка си, ама тъпа“ и на Лайла ѝ се доця да тръгне към бюрото и да го срита.

— Съжалявам, но условията на попечителството са много ясни и аз съм принуден от закона да ги спазвам. — Той си сложи очилата и се загледа в купчината книжа. — Боя се, че с вашия случай се е занимавал покойният ми партньор Бърни Шлом и аз не съм много добре запознат с документите. На колко години сте сега, мила моя? — попита той и вдигна очи към нея.

— На осемнайсет — излъга тя. Е, не преувеличи много.

— О! Времето лети. Не знаех, че все пак сте вече на осемнайсет. Ами... съществува клауза, според която може да теглите суми след осемнайсетия си рожден ден.

Лайла се усмихна. Слава богу. Може би дъртият спаружен плъх в края на краищата не бе чак толкова лош.

— Така ли? И кога мога да тегля? Веднага ли?

Той бръкна в едно от страничните чекмеджета на бюрото си и извади жълт адвокатски бележник. Погледна към Лайла и каза:

— Бих могъл да нахвърлям молба, чрез която да поискате веднага да теглите.

Лайла го възнагради с най-слънчевата си усмивка, после грабна от ръцете му листа и писалката и драсна подписа си. Оказа се полесно, отколкото си го бе представяла.

— Готово! — рече тя. — Може ли да попълните всичко и да направите каквото трябва?

Той отново се захили противно.

— Да, но първо трябва да изготвим молба до изпълнителя на завещанието на баща ви, който трябва да ни даде своето съгласие.

— А кой е изпълнителят? — изпъшка Лайла. Отвратително!

— Ето тук пише. — Той ѝ подаде един от документите. Лайла го погледна, после вдигна очи към лицето на Муди. Трепереше, но беше решила да не се предава.

— Майка ми ли? Защо да е необходимо нейното разрешение?

— Това влиза в условията на завещанието. Ако пожелаете да теглите някакви суми преди двацет и първия си рожден ден, необходимо е или да сте омъжена, или да имате съгласието на майка си.

Лайла се отпусна в креслото и скръсти ръце. Как е могъл баща ѝ да направи това? Да не ѝ дава нейните собствени пари и да предостави на Тереза всички пълномощия — над парите и над нея самата. Защо? Та той дори не харесваше Тереза!

Лайла се наведе, сложила едната си ръка на кръста.

— Нека за малко забравим Тереза, мистър Муди. Няма ли как да получа заем, нещо като аванс? Не можете ли да ми направите тази услуга?

Старецът поклати глава с тъжно изражение.

— Единственият човек, който може да ви помогне, е вашата майка — каза той. — Боя се, че не можем да пипнем завещаната ви сума без нейната помощ.

Лайла скочи.

— Майка ми и на себе си не може да помогне! Виждали ли сте я през последните десет години? Тя е алкохоличка. Побъркана,

просмукана от спирт, пропаднала малоумница. Тя не би ми разрешила нищо. Имам нужда от тези пари, за да се махна от нея!

— Лайла, вие сте още на осемнайсет години. Но пък само три години ви отдалечават от времето, когато юридически ще можете...

Тя се наведе към Муди и се втренчи в лицето му.

— Три години?! Знаете ли какво може да стане с едно момиче в Лос Анджелис за три години? Сега съм свежа. Мога да бъда страхотна. Мога да стана известна. След три години, току-виж, съм умряла, дявол да го вземе. Имам нужда от парите сега.

Но Муди стана и тръгна към вратата. С ръка на дръжката той каза:

— Тогава предлагам да водите този разговор с единствения човек, който може да ви даде парите сега. — Той отвори вратата. — Довиждане.

Беше толкова ядосана и смазана, че слезе по стълбите, вместо да изчака асансьора. И сега какво? Какво, по дяволите, мога да направя? Не беше, като да искаш съвети за професионалната си ориентация от колежа „Уестлейк“. Това пък беше толкова нелепо. Повечето от завършилите щяха да работят каквото им осигурят техните родители, ако изобщо работят. А ако даваха консултации, какви съвети предлагат на някого, който иска да стане звезда?

Трябваше да намери пари. Имаше нужда от хубава кола, от маникюр, от козметика, от дрехи, от прилично жилище. Не. Лайла стигна до паркинга и спря. Оставаше само леля Роби. Докога ще мога да го изтърпя? Докога ще мога да си изпросвам пари от него? Той не беше богат и положително нямаше средства, за да ѝ осигурява тоалети.

Е, ще се наложи да прави икономии. Точно така. Козметика — само веднъж в месеца. Сама ще си прави педикюр. Ще опита да се подстригва безплатно като гост на някой хотел. Ще вземе пари на заем от Роби с обещанието да му ги върне и ще живее колкото се може по-скромно.

Или така, или да запълзи назад към Кукловодката.

Не, това нямаше да го бъде!

— Кога излита самолетът ти? — попита Мери Джейн, само за да се покаже учтива към Нийл. Нямаше сили да разговаря нито с него, нито с Моли, нито с когото и да е. Сам си бе отишъл. Животът ѝ беше непоносим. Е, не дотолкова, че да ме докара до самоубийство, мислеше си тя вяло, но поне колкото да ми се прииска никога да не се бях раждала. Нийл обаче — шумен и въодушевен — бе добър приятел и затова тя се преструваше, че проявява някакъв интерес. Сега, след като Сам замина, Нийл се канеше да отпътува, а тя трябваше да иде при баба си, Мери Джейн се чувстваше, като да бе попаднала жива в моргата.

— В девет сутринта от летище „Кенеди“ — отговори Нийл на въпроса ѝ. — Ще дойдеш ли да ме изпратиш?

Мери Джейн се поколеба, преди да отговори. Ненапразно се страхуваше, че Нийл ще поиска това от нея. За тази година щеше да бъде четвъртото изпращане на приятел, който заминава за Лос Анджелис с договор. А от доброжелатели бе разбрала, че Сам е заминал с Бетани.

Дали е знаел, че ще я напусне, докато се бяха любили? Или му е хрумнало по-късно? Или пък беше дошъл само да се сбогува и несъзнателно бе попаднал в обятията ѝ? Беше ли завързал някаква връзка в Лос Анджелис? Ако нещата стояха така, защо бе взел Бетани със себе си? Дали просто не е имал нужда от някого, от когото и да е? Дали първоначалният ѝ отказ не го е озлобил? Обича ли я още? Изобщо обичал ли я е някога?

Все въпроси без отговор. Може би и Сам дори не знае отговорите. Ала това не ѝ пречеше да си ги задава непрестанно. Защо? Защо? Защо?

Сега трябваше да се оправи със заминаването на Нийл. Мери Джейн мразеше сбогуванията, мразеше безкрайното пътуване с метрото и после с автобус, най-евтиния начин да се върнеш в града. Да пропилее най-малко час и половина, когато може да си лежи в къщи в леглото, да яде кроасани с шоколадова плънка и да гледа видео.

Господи! Не биваше да разочарова Нийл. Добре, ще си вземе кроасани и книга. Или пък да се отдаде на разточителство и да се върне с директните микробусчета от летището.

— Добре, Нийл — каза тя — В колко взимаш автобуса?

— Добрата новина е, че и дума не става за автобус. Продуцентът ми плаща пътя до летището с лимузина. Лошата новина е ранният час. Ще те взема в седем сутринта — каза Нийл.

Мери Джейн изохка, затова той бързо продължи:

— Ще закусим на летището, след като си предам багажа.

Тя долови признателност в гласа на Нийл, която се дължеше на нейното съгласие. Освен сестра му кой ли друг би го изпратил?

— Благодаря ти, Мери Джейн — каза той, преди да затвори телефона.

Но всичко това беше вчера. Човек гледа по друг начин на поетите ангажименти в шест и десет сутринта в неделя. Копнееше да се върне отново в леглото, да забрави всичко. За да не се поддаде на изкушението, Мери Джейн седна на съдраното канапе в дневната с огромна чаша кафе. Усещаше колко пуст е апартаментът. Никога преди не се бе чувствала толкова изморена и самотна.

Досега не се бе и замисляла, но изведнъж си даде сметка, че на три пъти се оказа единственият изпращач на приятелите си, които потегляха към успеха. Беше сигурна, че и този път ще е същото. Не бе възможно тя да е единствената приятелка на всички тях. В случая с Нийл това беше така: прекалено яростен самотник бе, за да има приятели. Може би другите мразеха сбогуванията повече от нея. Или, сепна се тя, другите бяха по-мързеливи, твърде егоистични и прекалено завистливи, за да им се иска да споделят радостта на преуспяващите си приятели. Може би и тя самата изпитваше завист.

Облече се бавно, като с мъка си налагаше да се развесели, въпреки че не виждаше повод за радост. Днес е денят на триумфа на Нийл, мислеше си тя. Нямахте да помрачава успеха на Нийл с провала на собствената си кариера. Може би тя сама бе прогонила Сам. Сълзи започнаха да пълнят очите ѝ.

— О, боже! — Изправи се рязко и едва не разля кафето. — Стига толкова!

Точно в седем Мери Джейн застана пред входа на сградата. Докато чакаше, се загледа в отражението си в стъклото на входната

врата и прокара пръсти през гъстата си тъмнокестенява коса. Поне косата ѝ беше хубава. Но трябваше да предприеме нещо с белите кичурчета. Джинсовата пола, която се прихлупваше отстрани, я правеше още по-пълна, но веднъж Нийл ѝ бе казал колко много я харесва в тази пола. Казал бе, че в нея изглежда точно като Вероника от комиксите. Разправяше ѝ, че за пръв път получил ерекция, като гледал Вероника. И така, днес той ще види своята Вероника, помисли си Мери Джейн и се усмихна.

Сложила си бе и кремавата блуза с малки разпъпили розички, която си бе купила на разпродажба в „Лора Ашли“. Имаше и малка якичка със закръглени краища, която бе открила в оказионен магазин на Трето авеню. Същинска Вероника. Върху якичката си бе забола златна брошчица, а на китката си носеше смешна гривна с амулети, и двете пластмасови, и двете купени от „Улуърт“. Носеше и жилетка с монограм, като ученичка. Тоалетът ѝ се допълваше от евтини мокасини. Тя отново се усмихна сама на себе си.

Тъкмо прехвърли чантата си под мишница като учебник, когато видя тъмносинята луксозна лимузина да завива откъм Десето авеню. Нийл бе отворил прозореца и когато колата спря, извика:

— Вероника!

— Гламчо! — отвърна му тя и преди да се качи в колата, направи пирует, за да е пълно шоуто.

— Ти си откачалка, Мери Джейн — каза Нийл, докато колата потегляше и отново слезе на платното. — Затова те обичам!

— Аз ли съм откачалка? — попита Мери Джейн с престорено учудване. — Ти си човекът, който фетишизира Вероника. Не съм чувала да има друг някой, който да е бил влюбен в героиня от комикс.

— Това, което изпитвах към нея, нямаше нищо общо с любовта — ухили се похотливо Нийл. — Щеше ми се да я замъкна в някое закътано сепаре и да правим с нея хоризонтални упражнения.

— Другите момчета мастурбират с „Плейбой“. Ти винаги си искал да се различаваш от останалите — изсмя се тя. После се изви към него и го огледа от глава до пети, докато лимузината хвърчеше по Ист Ривър Драйв. Риза от розова коприна, на която трите горни копчета бяха разкопчани, бели панталони, бели обувки, при това от „Гучи“, но без чорапи. Върху друг човек това би изглеждало нелошо.

— Май не съм единствената, която купува дрехи от стария театрален реквизит — каза тя. — Хайде да се опитам да отгатна. Отиваш на някакво парти, маскиран като холивудски свалач.

— Целият Холивуд е маскарад — отговори Нийл и се засмя. — Е, и какво мислиш? Ще пасна ли на обстановката?

— Чакай малко — отговори тя и зарови из чантата си. Подаде му кутийка, опакована в шарена празнична хартия. — Бон воаяж!

Нийл нетърпеливо разкъса опаковката, после избухна в смях и извади масивната верижка от златист метал, на която висеше огромен медальон със зодиакалното изображение на Козирога.

— Сега вече си такъв, какъвто се полага — каза Мери Джейн и закопча лъскавата верижка около врата му. Тя потупа медальона, който се открие върху откритата част от хилавия гръден кош на Нийл. — Напълно в стила на Лос Анджелис.

На летището Мери Джейн застана на тротоара, докато шофьорът извади багажа. Сърдитата смръщеност на Нийл бе изчезнала, а устата му, и без това голяма, бе разтегната в усмивка. Господи, колко щеше да ѝ липсва Нийл.

— Искаш ли да ти помогна? — предложи тя.

— Не става — отговори той. — Звездите никога не носят сами багажа си. — Повика носач, който пое багажа му, за да го предаде вместо него и да му каже в коя зала да чака.

Когато влязоха в огромната сграда, Мери Джейн се остави Нийл да я хване под ръка, за да прекосят заедно полупразната зала и да отидат до кафенето в другия ѝ край.

Келнерката им наля кафе, после взе поръчката им за закуска.

— Освен това искаме две двойни „Блъди Мери“ — добави Нийл, преди тя да успее да се отдалечи.

— Защо, Гламчо? Да ме напиеш ли се опитваш? — кокетно запита Мери Джейн.

Нийл се наведе през масата и хвана ръката ѝ.

— Ела с мен, Мери Джейн — каза той нежно и гласът му беше сериозен.

Господи, не това, помисли тя. Не сега. Сили нямам да се държа храбро. Цялата ми енергия отиде, за да се правя на добро приятелче. Мери Джейн се опита да отговори безгрижно.

— Да бе. Точно това им е притрябвало в Холивуд: дебела, грозна скапанячка, която не може да получи роля, защото и красавиците се избиват от конкуренция. — Келнерката пристигна и сложи пред тях чашите. — Пия за теб, Нийл, и за твоя успех! — Тя се чукна с него и отпи малка глътка.

Нийл гаврътна питието си и остави чашата на масата.

— Предложението ми е сериозно, Мери Джейн. Тръгни с мен сега. Мога да купя още един билет с кредитната си карта и готово. Само да се согласиш.

Мери Джейн неловко се размърда на мястото си.

— Не мога да направя това, Нийл. Добре знаеш.

— Обичам те — призна Нийл. — Сега, след като скъсахте със Сам, мога да ти го призная. Обичам те. Сънувам те всяка нощ. През цялото време искам да те докосна. Искам да се грижа за теб.

Мери Джейн почувства буца в гърлото си. Боже мили! Това беше прекалено. Беше невъзможно. А и обидно. Един вид: Сам е повече, отколкото ти се полага, на теб ти стига един клоун. Но Нийл не бе само клоун. Беше истински приятел. Тя го погледна и усети болката му.

— Нийл, аз си мислех... Мислех си, че сме само добри приятели. Не зная — заплака тя. — Съжалявам, Нийл.

— Ако не искаш да приемеш заради мене — заговори Нийл — направи го заради себе си. Ти имаш изключителен талант, Мери Джейн. Там може би ще си намериш работа.

Тя опита да се овладее и избърса очите си с книжната салфетка.

— Нийл, щом не ми дадоха роля в „Джак, Джил и компромисът“, след като съм създала ролята на сцената, никога няма да ме вземат във филм. „Джак, Джил и компромисът“ беше единственият ми шанс. Вече съм убедена.

Тя видя как лицето на Нийл посърна и обхваналото го униние още повече смали очите му. Мъка връхлетя Мери Джейн и премаза способността ѝ за съпротива. Не искаше Нийл да отпътува от Ню Йорк толкова мрачен. И молеше Бога той да не изпитва към нея същото, което тя изпитва към Сам.

— Ей, Нийл — започна. — Знаеш ли кога най-добрата ти приятелка се маскира като твоите фантазии?

Нийл се опита да се усмихне, но не отговори.

— Когато настана моментът да заминеш — отговори Мери Джейн и го потупа по ръката.

Нийл въздъхна.

— Е, добре, аз заминавам. А ти какво ще правиш?

— Какво ще правя ли? — попита Мери Джейн. — Ами имам театралната трупа, имам приятели. Не зная, но може би скоро ще ми дадат роля в някоя пиеса. А когато Сам се върне...

— Забрави го Сам.

— Недей, Нийл. И преди съм те молила. — Мери Джейн усети, че се изчервява.

И двамата замлъкнаха и напрегнато впериха поглед един в друг, докато слушаха обявяването на полета по микрофоните.

— Твоят е — каза тя и бе доволна, че сцената приключи.

Нийл взе ръчния си багаж от стола. Без да вдигне очи, каза:

— Забрави Сам, Мери Джейн. Той никога не е бил достоен за тебе. Беше само едно едро хубаво тяло и може би оная му работа е била голяма колкото самолюбието му. И я пъхаше във всичко, което се изпречи на пътя му.

Мери Джейн бързо се изправи.

— Сега не е нито времето, нито мястото за подобни разговори, Нийл. Не искам да слушам такива приказки. — Тя тръгна към изхода.

— Съжалявам, Мери Джейн. — Нийл я настигна. Стояха мълчаливо до контролния пункт, откъдето започваха коридорите към чакалните за полетите. Нийл пусна сака си на земята и обхвана Мери Джейн с ръце.

— Обичам те, Мери Джейн. Но нямаше да ти бъда приятел, ако не ти казвах каквото мисля. Сам не ми харесва — не защото ти е приятел. Не го обичам, защото използва хората по същия начин, по който използва теб. Пиесата му щеше да пропадне като нищо, както всичките му други пиеси, ако ти с твоя талант не я беше спасила. И си мисля, Мери Джейн, че просто си се подвела по хубавото лице. Аз не съм красавец, но смятам, че друг път трябва да мислиш повече.

— Искан ми се да не беше казал това. — Мери Джейн погледна Нийл право в очите. — Довиждане, Нийл. Желая ти щастие.

— Никога няма да те забравя, Мери Джейн — прегърна я Нийл и я целуна по устните. Беше истинска целувка, езикът му проникна в устата ѝ, устните му бяха влажни срещу нейните пресъхнали устни.

Мери Джейн застина.

Нийл я пусна, после взе чантата си.

— Все още ли съм жабок, или ме превърна в принц? — попита той със суров глас.

— За мен ти винаги си бил принц — отговори тя.

— За пръв път ме лъжеш — каза той. — Знаеш ли какво? Уморих се да играя второстепенна роля в живота ти. Искам главната роля. Защо аз винаги те наричах Вероника, а ти никога не се обърна към мен с Арчи? Винаги ми викаш Гламчо. Е, да, знам, че най-хубавите реплики са на Гламчо, но момичетата са за Арчи. Аз виждах в теб Вероника, но ти нито веднъж, нито веднъж не можа да надникнеш под повърхността и да ме наречеш Арчи. Винаги, когато се обърнеш към мен с Гламчо, ме болеше. Винаги. Е, втръсна ми от тази роля. — Той се обърна, отиде при контролния пункт, хвърли сака си върху движещата се лента и мина пред рентгеновия екран. Повече не се обърна.

След миг вече не се виждаше.

Мери Джейн излезе на тротоара пред летището. Попи сълзите си с разкъсаната салфетка и после я хвърли в кофата за боклук, която се намираще край нея. Свали глупавата си гривна и брошката и ги хвърли в кофата. После се качи на автобуса и повече не погледна назад.

Когато се върна в жилището си, там я чакаха Негрита и жълт плик на „Уестърн Юниън“. Какво, по дяволите, пък е това? Скъса плика. Дали не ме изхвърлят за неплатен наем, или пък Службата за държавни приходи организира прослушване за осиромашали актриси през следващата седмица? Тя измъкна малко листче от плика.

„БАБА ВИ ПОЧИНА ТАЗИ СУТРИН. МОЛЯ ДА ДОЙДЕТЕ В ЕЛМИРА НЕ ПО-КЪСНО ОТ УТРЕ, ЗА ДА УРЕДИМ ПОГРЕБЕНИЕТО. СПЕШНО СЕ ОБАДЕТЕ. ЕДУАРД РОБИНСЪН. ПОГРЕБАЛНО БЮРО «РОБИНСЪН».“

Мери Джейн се вторачи в съобщението. Баба ѝ беше мъртва. След всичките фалшиви тревоги и жалко хленчене, когато Мери Джейн веднъж бе решила да не обърне внимание на старицата, тя бе умряла. Без да пророни сълза, изтощена, Мери Джейн се взираше в хартията. Баба ѝ беше мъртва.

И внезапно някаква дълбока болка, която я разкъсваше отвътре, ѝ подсказа, че ѝ завижда.

Страховете на Шарлийн се бяха разсеяли, приспани от приятния живот. Освен това си мислеше, че полицията ще търси нея и Дийн, а не някакво семейство. Те тримата приличаха на семейство. В колата беше приятно. Доуб разправяше весели истории, а Дийн ги занимаваше с табелките на колите.

Спиреха на всяка бензиностанция и всеки път Доуб зареждаше колата с вода, продаваше десетина таблетки и после продължаваха пътя си. В Аризона прекараха повече от седмица, после поеха на север към Невада. Когато прекосяваха границата между два щата, Шарлийн се молеше наум и всеки път дишаше все по-леко.

Тази вечер, в мотела край Карсън Сити, щата Невада, Шарлийн коленичи и се помоли за Неговата помощ, за закрила над нея и Дийн. После отново благодари за Доуб, който беше джентълмен и християнин. И накрая се помоли и за душите на Бойд и на баща си.

Шарлийн се изправи и се приближи до нощното шкафче. Отвори чекмеджето. Както обикновено намери там Библия. Сигурно Бог ги напътстваше. Но Шарлийн започваше да си мисли, че във всеки мотел има и по една Библия, както има хавлиени кърпи и сапун. Доближи се до вратата на банята, почука и извика на Дийн.

— И тук има Библия, Дийн. Готов ли си вече?

— Какво ще ни прочетеш днес? — попита Дийн от банята.

Шарлийн извади подвързаната в черно книга и я остави настрана.

— Обичам да чета от Библията на мама — каза тя и върна Библията на мотела на мястото ѝ в чекмеджето. После взе оръфаната стара Библия.

— Още не зная, Дийн. Известно ти е, че отварям наслуки и чакам Бог и мама да ни подкажат своите напътствия.

Откакто Боб говори с нея за Дийн, тя си блъскаше главата върху неговите думи. Да лъже, че Дийн не ѝ е брат, ѝ се струваше нередно,

но това не бе нищо в сравнение с факта, че Дийн наистина ѝ беше *приятел*. Беше и неин природен брат. Всичко изглеждаше толкова объркано. В много отношения Дийн си беше истинско дете, но същевременно бе неин закрилник. Тя се грижеше за него, но пък имаше и нужда от присъствието му. Той беше нейното семейство. У дома, в Ламсън можеше и да не мисли за това. Но на път техните взаимоотношения много повече я тревожеха.

Дийн излезе от банята.

— Прочети ми пак за Данаил и лъва. Това ми харесва. Някои от другите неща не ги разбирам.

Шарлийн приседна на края на леглото. Дийн се просна върху него, само по гащета. Бе затворил очите си, ръцете му бяха скръстени зад главата му, на устните му играеше лека спокойна усмивка. Шарлийн го гледаше и както обикновено се възхищаваше на красотата и съвършенството на тялото му. Приличаше ѝ на ангел, на уплашен мил и любещ ангел, за когото тя трябва да се грижи, да бди над неговата доброта и хубост, които суровият живот не бива да накърни. Шарлийн знаеше, че и тя самата не е особено умна, но пък знаеше също, че може да предпази и двама им от злите хора, с които е пълен светът.

Шарлийн прелисти овехтялата Библия на майка им, после я отвори.

— Днес ще четем от Второзаконието, Дийн, Глава десета, стих девети. Това е от Стария завет, Дийн, от времето, когато Исус не е бил роден. — Шарлийн се взря в страницата и видя, че избраният от нея текст е ограден с молив от майка ѝ.

— Дийн, я виж! Мама е харесвала този стих и го е отбелязала, както и други стихове. Нека видим какво има да ни каже тя с думите на Господа!

Шарлийн се облегна върху рамката на леглото, Библията лежеше отворена върху скута ѝ. Когато видя, че се е настанила удобно, Дийн извърна лицето си към нея, завря челото си в бедрото ѝ и обгърна с ръка краката ѝ. Очите му останаха затворени.

— Ето това е стихът, отбелязан от мама — каза Шарлийн — „... По която причина Леви няма дял или наследство с братята си; Господ им е наследство, според както Господ, твоят Бог им се обеща.“

Шарлийн бавно затвори книгата, но пъхна пръста си на мястото, откъдето бе чела. „Леви няма нито нещо общо, нито наследство с братята си.“ Тя се замисли върху съвета, който Доуб ѝ беше дал за Дийн, замисли се за срама и тръпки полазиха по ръцете ѝ.

— Продължавай, Шарлийн. Много хубаво звучи.

— Дийн — каза тя внимателно — това е послание от мама.

— Тя така красиво казва всичко в своята книга, Шарлийн.

— Мама иска да ни каже нещо, Дийн. Седни и ме слушай.

Дийн отвори очи и седна, облегнат като нея на таблата на кревата.

— Не разбирам какво ни казва мама с тази книга, Шарлийн. У дома тя говореше по друг начин.

— Тези думи не са точно мамините, Дийн. Това са думите на Бога. Мама само ни подсказва кое да четем. А днес тя ни насочи към тези думи, защото те ни обясняват нещо. Нещо, което е много важно.

— Какво искаш да кажеш, Шарлийн? Кой е Леви? — попита Дийн.

— Няма значение кой е бил той. Казват, че не му е било разрешено да има нещо общо с братята си.

Дийн я погледна и тя видя как страхът бавно изпълва сините му очи.

Шарлийн обгърна с ръка раменете на Дийн и погали русо — бялата му коса, която толкова много приличаше на нейната.

— Дийн, мама ни казва, че отсега нататък трябва да спим в различни легла. След като вече сме пораснали, трябва да спим отделно.

— Но защо? Ти не се казваш Леви. Там не пише, че Шарлийн не трябва да има нищо общо с брат си. А защо мама да иска да спим в различни легла? Тя винаги ни слагаше да спим заедно, когато бяхме у дома. Защо ни казва сега да спим поотделно? — Гласът му звучеше раздражено, беше готов да се разплаче.

— Защото ние не само спим заедно. А това, което правим, е грешно. Братя и сестри не трябва да спят в едно и също легло. Те не бива да се докосват един друг, както правим ние.

Лицето на Дийн се сгърчи. Шарлийн усети силна болка в сърцето си.

— Искаш да кажеш, че вече няма да лежим заедно и да ни бъде хубаво?

— Точно това искам да кажа, Дийн. Ще бъдем близки приятели, но само толкова. — Шарлийн отново се сети какво ѝ беше казал Доуб. Че е забелязал как стоят нещата между нея и Дийн. Преди Доуб да я бе предупредил, тя се бе мъчила да не мисли много-много за това. Толкова естествено бе да бъдат близо един до друг, сигурни и щастливи. Всъщност, откакто се помнеха, те си бяха така. Тя не можеше да спи другояче. Това си беше тяхна тайна. Но Доуб бе добър човек и беше умен. А сега мама им изпращаше послание от страниците на Библията. Вече два пъти получаваше предупреждение.

Шарлийн стана от леглото и зави Дийн с чаршафа. Забеляза издутината в гащетата му и бързо я закри.

Дийн продължаваше да хленчи:

— А сънищата, Шарлийн? Толкова ме е страх. Не мога да спя, без да си ме прегърнала. Преди не ме караше да спя сам.

Шарлийн се сети за лошите сънища, които я нападаха в последно време, но се наведе над него и го целуна по челото.

— Ще бъда до теб, в другото легло, съвсем наблизко. Нищо лошо няма да ти се случи, докато правим това, което Бог иска от нас.

Тя дръпна завивките на другото легло и се пъкна в него, после изгаси лампата, а на масичката между леглата остави Библията на майка им.

— Сега си кажи молитвата и заспивай. Бог ще ни пази. И не забравяй да се помолиш за Бойд и татко, а най-вече за мама и ѝ благодари за това, че ни напътства.

Дийн подсмръкна:

— Добре, Шарлийн. Щом ти искаш да е така, ще те послушам.

Дълго лежах мълчаливо. Шарлийн си знаеше, че няма да може да заспи, но се надяваше, че поне Дийн ще се унесе. И се молеше той да не сънува. Поне да не сънува лоши сънища. Тя още лежеше с широко отворени очи, когато Дийн започна да диша равномерно. Липсваше ѝ неговата топлина, но тя сега вече знаеше какво искаше да каже Доуб. Да се отпусне без Дийн обаче ѝ беше трудно. Глупаво беше, защото татко вече не можеше да им причини никакво зло. Сигурно не бе хубаво, че спяха заедно. Посланието на мама не значеше ли точно това?

Най-после Дийн съвсем се унесе. Тя се мъчеше да заспи и за малко успя да задреме, но щом усети първия проблясък на деня, далеч

на хоризонта, чу, че Дийн вика.

Той се мяташе в леглото и скимтеше силно.

— Не! — простена той отчетливо. — Моля те, недей!

Шарлийн вече не издържаше, но се постара да не мръдне.

Ще мине, мислеше си тя.

Но виковете на Дийн се засилваха и той се замята още по-ожесточено.

— Не, татко! Моля ти се! — викаше той.

Тя бе сигурна, че той сънува някой от най-ужасните си сънища, но бе решила да се подчини на волята на Бога. Взе Библията на мама от нощното шкафче с надежда в нея да намери утеха. Запали нощната лампичка над леглото и запрелиства страниците. Дийн се успокои, но все още хлипаше в съня си. Шарлийн затвори очи и се помоли:

— Господи, помогни ми да не греша и дай на Дийн покой в съня му! Мамо, помогни ми!

И тя бе започнала да плаче тихичко и отново отвори Книгата на псалмите, които обичаше най-много. Дийн още веднъж изстена — дълбок сподавен вик от болка.

Шарлийн се спря на Псалм 133. На слабата светлина тя прочете:

„Ето, колко е добро и колко угодно братя и сестри да живеят заедно в единство.“

Тя впери поглед в страницата и на няколко пъти проследи текста с пръст. После остави Библията на нощното шкафче и отиде до Дийн. Леко го отмести, за да си направи място, и легна до него. Прегърна го и прошепна в ухото му:

— Тук съм, Дийн. Сега всичко ще бъде наред.

Дийн се събуди, когато Шарлийн легна до него. Без да отваря очи той се сгуши до нея и каза:

— Никога не ме оставяй сам, Шарлийн.

Шарлийн нежно го залюля в ръце.

— Няма, Дийн — обеща тя — Никога няма да те оставя.

Мери Джейн се събуди изведнъж, но съзнаваше, че все още не може да събере сили да отвори очи. Лежеше в леглото си, тялото ѝ се бе наместило между познатите буци на матрака. Кожата ѝ настръхна от студа във влажната неотоплена стая.

Разреша си да отвори очи за миг, видя толкова, колкото можеше да понесе, после пак ги затвори. Ох, боже! Не! Не искаше да се събуди отново. Поне не тук. Нима нищо не можеше да направи както трябва? Нали беше медицинска сестра, по дяволите. Лежеше върху покривката на кревата, без одеяло, все още в черната рокля, която бе носила вчера на погребението. Пред леглото се търкаляше черна лачена обувка.

Погребението. Дойдох вчера тук след погребението. А после? После си налях едно питие, спомняше си тя. Засега стигаше дотук. Нова тръпка от студ я разтърси и я принуди да седне. От внезапното движение главата ѝ се замая. Придвижи се бавно към края на леглото и спусна краката си на пода. Поседя така, докато събере сили за друго движение. И после, ей така, изведнъж, повърна.

Когато спря да повръща, Мери Джейн огледа оскъдно мебелираната стая, в която се чувстваше неканена гостенка, въпреки че бе израсла в нея. По дяволите, тя и *тогава* се чувстваше като натрапница. Очите ѝ се спряха върху вратата на дрешника, където се намираха детските ѝ спомени, натъпкани в кутии. Дъх на мухъл, примесен с миризмата на повърнато. Тя бавно се изправи, завлече се до скрина, взе някакъв изпокъсан пешкир и почисти стаята. Отвори прогнилия прозорец и изхвърли вонящия парцал навън.

И след толкова много години все още я болеше, че баба ѝ бе напъхала в кашони всичките ѝ вещи веднага след като тя замина да учи в сестринското училище. Мери Джейн никога не бе успяла да си наложи да прегледа всичките кашони със стари дрехи, изрезки от списания, училищни свидетелства и спомени, но все още негодуваше срещу баба си, която бе заличила следите от нейното присъствие. Негодуванието все още тлееше у нея, въпреки че баба ѝ вече бе мъртва.

Мери Джейн се загърна с халата си, за да се сгрее, затвори вратата на спалнята зад гърба си и зашляпа по чорапи надолу по разнебитената дървена стълба. За миг сякаш усети до себе си Снежанка, старата черна котка от детството ѝ, която винаги я придружаваше до долу, за да ѝ прави компания по време на самотната закуска. Котката, която отдавна бе умряла, беше едничката ѝ утеха, докато растеше в тази къща. Сега единствената ѝ приятелка в Ню Йорк беше Негрита.

— Е — каза тя гласно — не се е променило почти нищо.

Влезе в кухнята и заоглежда цялата бъркотия. Възмущаваше се от немарливостта на баба си повече, отколкото от злобата и проклетията ѝ.

Вдигна кафеварката от печката, сипа студена вода и кафе и я включи. Докато чакаше кафето да мине през филтъра, седна пред изпоцапаната маса, която някога бе боядисвала с бял лак, облегна брадичка на скръстените си ръце и се отпусна. Очите ѝ се спряха върху купчината от празни метални канчета за супа, натрупани в един от ъглите. Върху полицата над пропуканата порцеланова мивка имаше няколко нащърбени чинии и големи чаши за мляко, купени в магазина „Пет и десет цента“. Тапетите бяха избелели и на места издути от влагата, вероятно от течовете, които редовно се появяваха напролет. Емайлираната кафяво-зелена печка с шест метални крака бе покрита с пластове мазнина, непочиствани от години. Пред мивката и печката линолеумът бе продран и отдолу прозираше по-стар слой и сиви прогнили дъски.

Тя забеляза как стоманеносивият ден се промъква през прозореца и разпилените късове от предишния ден започнаха да се наместват в съзнанието ѝ. Неколцината души в църквата, дошли от добри чувства, въпреки че баба ѝ не се славеше като сговорчива съседка. До гроба я съпроводи само мисис Уилис, която живееше най-близо — на една миля от тях.

След като чу трополенето на калните буци пръст, изсипващи се върху евтиния чамов ковчег, Мери Джейн уреди сметката по погребението с мистър Робинсън, заведе мисис Уилис у дома ѝ, после се върна в запустялата фермерска къща. Върна се и си наля нещо за пиене.

И още едно. И още едно. И плака. Най-после плача, помисли си тя, докато си наливаше кафе. Но не за баба. Плача за себе си. И после, призна си тя, бе влязла в стаята на баба си, бе взела всички хапчета, които намери на нощното шкафче и ги бе изгълтала с остатъка от бутилката „Чивас Ригал“, която си бе донесла от Ню Йорк. Искаше ѝ се вече никога да не се събуди, никога да не посрещне още една мрачна утрин. Защото на трийсет и четири години тя знаеше, че си е получила каквото ѝ се полага за един живот: главна роля и изключителен любовник, и че всичко е свършено. Ако една дебела грозновата актриса не е постигнала успех до трийсет и четири годишна възраст, би ли могла да очаква, че нещата ще са по-добри, когато стане на четирийсет и шест? А на петдесет?

Но беше ясно, че със самоубийството не се получи нищо. Каква ирония — медицинска сестра, която да не може да уцели дозата за самоубийство! Нагълта доста хапчета и изпи толкова много алкохол.

Но се пробуди, за да се изправи пред своята собствена грозота и нечистотии и пред хармониращата с всичко това обстановка. *Оттук* произхождам и въпреки всичките ми усилия не съм нищо повече от *това*. Боклук, израсъл в сметище.

Нямаше да има нито друг Сам, нито друга роля като Джил, нито друг приятел като Нийл, нито друга театрална трупа. Мери Джейн седеше пред масата. Бе толкова смазана, че дори не можеше да се разплаче.

Кафето забълбука и тя влезе в килера да види дали може да си намери нещо за ядене, което да усмири стомаха ѝ. Може би солети. Огледа съдържанието на полиците — имаше буркани със сушен грах и боб и с консерви, които баба ѝ всяка година приготвяваше, сякаш изпълняваше религиозен ритуал, а после изобщо не използваше. Имаше цели редици буркани със стари домати, моркови и зелен фасул. На малката стеничка се намираха продуктите, които подлежат на разваляне — всеки от тях бе в найлонова торбичка, завързана с червена тел. Погледът ѝ попадна на някакви бисквити. Знаеше, че това е единствената твърда храна, която може да погълне. Взе кутията, пъхната в найлонова торбичка, и започна да я отвързва, докато се връщаше в кухнята.

Сипа си още една чаша кафе, бръкна в кутията с бисквитки и изхвърли горния пласт. Предпазливо опита една, усети вкус на плесен

и я изплю. После взе друга кутия. Тъкмо щеше да я отвори, когато забеляза, че някой вече я беше отварял, но от обратната страна. През непрозрачната обвивка забеляза нещо сиво-зеленикаво.

Мишка? Едва не изтърва кутията, но нещото не мърдаше и тя се вгледа по-внимателно. Не. Не беше мишка. Мери Джейн разкъса опаковката и едва сдържа дъха си. Пачка хартийки, привързани с ластик се изтъркала върху масата. Мери Джейн заби втренчен поглед в хартийките. Чак след минута можа да изпищи дрезгаво:

— Пари!

Банкнотите бяха завързани толкова здраво, че ѝ трябваше време, за да ги развърже и да ги нареди на купчинки върху масата. Всичко шестстотин трийсет и седем долара. Шокът на откритието я повали върху скърцащия стол. Откъде се взеха тези пари? За миг си помисли колко хубаво би било, ако баба ѝ знаеше за тия пари, после осъзна истината... Тя самата ги беше пъхнала там!

О, не, бабо, заговори я мислено Мери Джейн. Защо? Какво си мислела да правиш с тях? Тогава най-сетне Мери Джейн заплака за смахнатата старица — мъчно ѝ беше, че не е успяла да ги похарчи. Сигурно ги бе спестявала цял живот.

Когато плачът ѝ секна, тя си сипа вече изстиналото кафе и се опита да мисли. За колко ли време старата жена бе спестила повече от шестстотин долара от продажбата на яйца и зеленчуци и от социалната осигуровка?

Осъзна, че никога досега не се е замисляла за финансовото състояние на баба си. Винаги бе приемала факта, че са бедни като църковни мишки. Баба ѝ непрекъснато повтаряше, че тя, Мери Джейн, живее от нейната милостиня. След като нямам достатъчно средства дори и за себе си, казваше тя. Но това истина ли беше? Баба ѝ положително бе получавала помощи за сираци, след като майката на Мери Джейн бе починала, а баща ѝ бе невменяем. А дядо ѝ, който отдавна бе починал, не служеше ли в железниците? Не беше ли оставил пенсия? Освен това преди тя не знаеше, че баба ѝ увеличава доходите си, като дава под наем пасища на съседни ферми. Винаги приемаше, че наемът едва стига за погасяване на ипотеката, но дали нямаше повече пари? А ипотеката изплатена ли беше? Мери Джейн разтърси глава като сомнамбул, който се пробужда. Може би идеята ѝ бе налудничава, но тя се изправи и отиде в килера.

Разкъса опаковките на другите кутии. Нищо. Разбира се, че няма да има нищо, идеята ѝ бе глупава. На какво само приличаше къщата. Баба ѝ беше съвсем бедна. Все пак дали нямаше още пари? Какво друго имаше в килера? А в къщата?

Разтреперана, тя се върна в килера и започна да изважда всеки буркан консерва и да се взира в съдържанието през мръсното стъкло. Бе прегледала половината полица, когато забеляза, че един от бурканите на задния ред изглежда по-иначе. Взе го в кухнята, изми нечистотиите и впери очи в него. Бързо отвори капака и извади отвътре вързопче в пластмасова обвивка: изскочи още една пачка банкноти. Сърцето ѝ блъскаше в гърдите, ръцете ѝ трепереха. Преброи парите. Почти две хиляди долара.

Наля си още една чаша кафе и се тръшна върху стола. Сърцето ѝ щеше да изскочи от вълнение. Повече от две хиляди долара! А след като имаше толкова, сигурно имаше и още.

С очи, приковани в нарастващата купчина банкноти, Мери Джейн разбра с положителност — баба никога не ме е обичала. Няма нищо чудно, че винаги се чувствах като някакво бреме за нея. Вярно, тя ме е прибрала след катастрофата с родителите ми. Тя е единствената ми роднина, която познавам, но никога не ме е обичала. Спомни си, че като дете бе искала по нещичко като всички деца — пари за кино, бонбони, някоя и друга играчка — но неизменно чуваше отказа на баба си: „Не, не мога да си го позволя, след като сега имам две гърла за изхранване. Сега, когато ти ми увисна на ръцете“.

И Мери Джейн бързо се бе научила да не моли за пари, бе спряла дори да се надява, че ще получи каквото и да е. Нищо не очакваше и чувстваше, че за всекиго е страхотно бреме. А когато в сестринското училище престанаха да ѝ плащат стипендията, защото оценките ѝ се понижиха, тъй като се наложи да работи вечер, баба ѝ бе казала: „Не мога да ти помогна с нищо. Едва свързвам двата края“.

Мери Джейн удари с юмрук по масата. Значи я беше лъгала. Откъде се взеха тези пари? Дали нямаше още? Изправи се и огледа стаята, смешната купчина от празни канчета за супа, измити и запазени бог знае защо. Взе да ритя купчината и канчетата задрънкаха по пода; риташе всяко поотделно и те захвърчаха към стените, препъваха я, търкаляйки се около краката ѝ.

— Проклетата да си, бабо. Как можа? Бях толкова кротка и послушна! Как си могла да криеш всичките тия пари. Как си могла да не ме обичаш поне мъничко?

Очите ѝ се спряха върху издутите избелели тапети над мивката. Протегна ръка и напипа някаква издатина. Съвсем целенасочено взе нож и го заби в нея. Започна да бели тапетите и от стената западаха твърди найлонови обвивки като албумчета за снимки. Под лъскавата повърхност Мери Джейн видя облигации. Стари. Преброи ги. Единайсет хиляди долара в облигации!

Преобърна къщата наопаки. Това ѝ отне часове. Търсеше зад картини, под калъфите на мебелите, под дъските на пода, измежду останалите консерви. В кутията за лед в хладилника намери около четири хиляди долара. В банята намери седемстотин и шейсет в стара, много стара кутия за дамски превръзки. Докато късаше, мачкаше и крещеше, докато претърсваше всеки инч от гадната порутена къща, в която съдбата я бе принудила да израсне, тя не преставаше да хлипа.

Тази нощ Мери Джейн взе купа от шейсет и седем хиляди долара в брой и в облигации и се качи в спалнята си. Едва се мъкнеше от умора, гняв и плач. Когато мина покрай термостата в подножието на стълбата, погледна стрелките. Беше нагласен на шестдесет и пет градуса по Фаренхайт, най-високата температура, която баба ѝ разрешаваше в къщата. Със замах премести стрелките на седемдесет и пет и продължи да се изкачва по стълбата. Знаеше, че сега поне ще бъде на топло.

По време на двайсет и петте години, през които пишех за холивудския зоопарк, аз, Лора Ричи, с положителност научих едно нещо: има лица, които кинокамерата просто обича, личности, които, обгърнати от внимание, просто се съживяват, израстват, завладяват. Това не е само въпрос на външен вид, въпреки че фотогеничността помага донякъде. То е нещо много повече и се среща доста по-рядко — нещо, което София Лорен го има, а Джина Лолобриджида — не. Гари Купър го имаше, Грегъри Пек — не. Бърт Рейнълдс — също, но не и Том Селек.

Това е нещо, което не се научава и не се упражнява. То просто съществува, като дишането. Хората искат да ви гледат. Вие сте личност, която има естествената дарба да приковава вниманието, когато се покаже на екрана. Как? Защо? Никой не знае.

Не зависи и от актьорското майсторство. Някои от великите актьори го нямат. Навремето, през трийсетте години, Шенк, Голдуин и Уорнър са го наричали „дарбата да бъдеш звезда“. Този термин не е по-лош от другите. И, повярвай ми, скъпи читателю, тази дарба е толкова рядка и толкова безценна, колкото черния диамант.

Лайла спря стария си открит мустанг на паркинга зад ниската сива сграда в Западен Холивуд.

Изскочи от колата, праметна чантата си през рамо, забърза към страничния вход и се изкачи по стълбите. Червената ѝ коса се развяваше зад нея. От глъчката, която долиташе от залата, разбра, че вратата все още е отворена. Дойдох навреме, помисли тя. Лайла не обичаше да закъснява за часовете по актьорско майсторство. Джордж Гец изпитваше някакво перверзно удоволствие да порицава пред всички закъснелите и да им изнася тиради за тяхната отговорност пред „компанията“, както той наричаше скъпоценната си малка групичка от кандидат-актьори. Не че би могъл да разчита на успех, ако му

хрумнеше да накара Лайла да се почувства неудобно. Тъкмо обратното. Джордж обикновено толкова много се умилкваше около дъщерята на Тереза О'Донел, че Лайла се опасяваше да не ѝ провали курса.

Тя огледа просторното помещение без прозорци. Три от стените бяха покрити до средата със сив велтер. В единия край имаше няколко купчини сгъваеми столове с цвят на мокър гипс. До тях бяха струпани възглавнички. Една от стените бе изцяло покрита с огледала. Лайла се доближи до група млади жени, които я поздравиха по име. Бе най-популярното момиче, и то, защото не даваше и пет пари. Дори не погледна към тях, само измънка едно „здрости“ и влезе в тоалетната. Там изчетка копринената си червена коса, разбъркана от вятъра в откритата ѝ кола. Всъщност колата беше на Кен. Леля Роби го бе уговорил да ѝ я заеме. Лайла мразеше форда, а кафеникавият му цвят никак не отиваше на косата ѝ. Но казват, че просяците не могат да си позволят да бъдат придирчиви.

Вратата зад гърба ѝ се отвори и влетя една от русите млади жени. Казваше се Банди... не знам си коя, сети се Лайла и насочи внимание към косата си. Русата беше приятелски настроена; всички се държаха дружелюбно, защото преди години бяха гледали по телевизията майка ѝ с Бонбонка и Кльошавелка. Имаха чувството, че вече я познават и че може би известната Тереза О'Донел ще им помогне в кариерата. Друг път! Колкото можеше и на себе си да помогне. Или на собствената си дъщеря.

— Здравей, Лайла — изчурулика Банди, хвърли чантата си върху масичката пред огледалото и затършува из нея. — Само познай! — каза възбудено тя. И продължи, без да дочака отговора на Лайла. — Дадох ми роля в рекламата. Реклама, която ще върви по *национален* канал! — Банди започна да рисува устните си с доматиеното червило, което най-сетне намери. — Просто не мога да повярвам. Шестнайсет пъти правиха пробни снимки и накрая аз получих ролята!

— Поздравявам те — отговори Лайла. Въпреки че имаше финансови проблеми, тя *никога* не би участвала в реклама. Ала знаеше, че за всеки от съкурсниците ѝ ролята в рекламен клип означава страшно много. Приходите от реклама по национален канал в значителна степен осигуряваха разходите за курсовете по актьорско майсторство, дикция, пеене и танц. Да не говорим за дрехи, кола,

козметички, частни учители, боядисване на косата, светски живот и от време на време по някоя хирургическа корекция. Банди обаче както мнозина смяташе, че ролята в рекламата е *истинска* роля. Лайла знаеше, че за повечето от тия момичета в курса това ще си остане най-голямото постижение в актьорската им кариера. Повдигна рамене. Тя самата никога нямаше да продава паркетин или душове по телевизията.

Лайла си спомняше, че веднъж бяха предложили на майка ѝ да рекламира с Бонбонка и Кльошавелка по телевизията някакъв боклук — перилен препарат или нещо от сорта. Тереза бе озверяла: „Кинозвездите не перат и не рекламират пране по телевизията!“ — разкрещя се тя на Ейра Сагарян, нейния импресарио. През всичките тези години Лайла бе чула от майка си много дефиниции за звездите и ги бе запомнила всичките. Кукловодката беше кучка и интригантка, алкохоличка, досадница, пълно куку, но все пак навремето беше звезда. А Лайла точно това искаше — да бъде звезда. Същество, което никога не плаща в брой, винаги пристига в лимузина, сама не отваря вратата, никога не пуши на обществено място, никога не отказва автограф, помни името на всеки, не облича една и съща рокля два пъти подред, обръща се към режисьора с „мистър“, няма нищо против това хората да се обръщат към нея с „мис“, не фамилиарничи с техническия персонал, никога не прави сама резервациите си за самолет или хотел, за поздрав само стиска ръка и не се целува, обръща се към продуцентите на малко име, има секретарка, никога не кара сама колата си /освен ако не е спортна/, участва в предпочитани от нея благотворителни прояви, посещава прожекции на други звезди, знае как да отхвърли предложение за женитба, без да обиди кандидата, винаги закъснява и си отива по-рано, на всяко парти седи на най-хубавото място и чака другите да дойдат при нея, на шведска маса не си сервира сама, разбира от договори и никога не престава да е център на внимание.

Тя се стремеше да бъде точно такава звезда и да засенчи майка си. Затова никакви глупави реклами.

Извърна се към Банди.

— Какво ще рекламираш? — Въпросът прозвуча толкова мило, сякаш Лайла наистина проявяваше интерес.

— Тоалетна хартия! — рече Банди победоносно.

Дръжте ме да не падна, помисли си Лайла.

— Честито! — каза тя любезно и напъха четката в чантата си.

— Веднага съобщих на мистър Гец. Той толкова се гордее с мен.

Страхотно! Преподавателят по актьорско майсторство се гордее, че ученичката му ще продава гъзобърсалки. Лайла въздъхна. Роби ѝ се бе клел, че Гец има връзки и че тя трябва да започне отнякъде. Върна се в залата и се отпусна върху една възглавничка. Огледа курсистите и отново се смая от многото красиви мъже и жени. Това беше Лос Анджелис. Истинска напаст бяха тия свършени манекени. Тук бяха събрани в едно помещение най-хубавите момчета от Южна Дакота, Уисконсин, Орегон, Западна Вирджиния, Айова, Масачузетс и Луизиана, както и красавиците от Мисисипи, Вирджиния, Вермонт, Роуд Айланд, Охайо и Оклахома. Външният им вид ги превръщаше в нещо изключително — той бе паспорт за излитане от блатата, откъдето бяха изпъззели. Тук, обаче, в Холивуд, дори и най-голямата красота бе гаранция единствено, че можеш да станеш келнер, контрольор на паркинг или проститутка. Лайла поклати глава.

Вратата в другия край на залата се отвори и влезе възпълничък човек на около петдесет години, с дълга посивяла коса, привързана на опашка. Някои от новопостъпилите в курса колебливо изръкопляскаха, после настъпи мълчание. Джордж Гец се тръшна тежко върху възглавничка, която му подаде един от курсистите. Насядаха в полукръг около него. Само Лайла не мръдна от мястото си. Коремът на Джордж се бе разплул върху бедрата, белите му мършави крака стърчаха като кибритени клечки от белезникавите шорти. Носеше черни кожени сандали и избеляла протрита тениска с надпис „Спасете китовете“, изпъната върху издутия му корем. Имаше очила без рамки, с толкова дебели стъкла, че през цялото време малките му очички изглеждаха оцъкдени от учудване.

Е, Джордж Гец бе предложение на леля Роби. Мнението на Роби за преподавателите по актьорско майсторство беше добре известно. Той смяташе, че човек или може, или не може да играе. Ако не може — никой не е в състояние да го научи. Ако може — просто има нужда от някого, който да му предаде някои похвати, допълващи актьорския талант. Според него Джордж можеше поне това да направи. А и все още имаше връзки с някои от по-възрастните режисьори и продуценти.

Сега Джордж вдигна глава и прикани курсистите към тишина, като обходи с поглед всички в залата. Лайла усещаше, че тишината е заредена с напрежение. Всички бяха тук, за да се учат от този човек, но знаеха, че за това се заплаща скъпо — то струваше много повече от учебната такса. Джордж рядко изричаше каквато и да е похвала и му доставяше истинска наслада да унижава най-непохватните.

— Лягай на пода... махни възглавничките... гледай наоколо да има достатъчно пространство... Сега ще работим групово. Съсредоточи се, затвори очи, почни дихателните упражнения.

Всички се подчиниха на заповедите. Чуваше се само хипнотичното дишане на групата. Според Лайла цялата тази работа беше страхотна дивотия.

— Сега седни... не отваряй очи. Сгъни крака под брадичката и ги обхвани с ръце. Дишай! Дишай! Сега се съсредоточи. Искам да ме накарате да повярвам, че вие сте сладолед „Ванилия“, който се топи на слънцето. Не мислете за времето. Ще ви кажа кога свършваме. Започни!

Лайла забави дишането си. Абсолютна тъпотия! Лайла вярваше, че добрата игра зависи от способността да си представяш нещата и да възпроизведеш скритите вътрешни преживявания на даден образ. Откъде се взе този сладолед? Тъй или иначе, тя нямаше намерение да става актриса. Щеше да става звезда!

Мълчанието бе нарушено от гласа на Джордж.

— Кори — извика той — продължавай да правиш упражнението, но не си отваряй очите. Всички останали да отворят очи и да погледнат Кори.

Лайла изпълни нареждането, после въздъхна. Знаеше какво ще последва и се бунтуваше срещу нелепото прекъсване, което трябваше да задоволи егоцентричните пристъпи на Джордж.

— Кажете ми какво виждате. Внимателно разгледайте Кори. Виждате ли сладолед „Ванилия“, който се разтапя на слънцето? *Hee!* — внезапно изрева Джордж. Всички подскочиха. — Това прилича на буца пюре! А пюрето не се топи на слънцето, така ли е, Кори?

Момчето отвори очи и отправи извинителна усмивка към Джордж, после се изчерви, когато видя, че всички го гледат.

— Ето, това е пример как *не трябва* да се играе. — Джордж се огледа. Всички отклониха поглед, само Лайла храбро се вторачи в

него.

— Лайла, би ли дошла тук, пред цялата група? Искам да им покажеш как го правиш. Гледайте я! — каза Джордж и се отдръпна.

Лайла вече бе свикнала Джордж да я сочи за пример в такива случаи. Но какво, по дяволите, представляваше тоя сладоледен боклук? Тя знаеше как да привлече вниманието към себе си. Изгони всички мисли от съзнанието си и с лекота навлезе в подходящо настроение. За да угоди на Джордж, първо отпусна врата си, после раменете си, след това ръцете си. Погледите на всички бяха приковани върху нея. А тя можеше да ги задържи там чрез силата на волята си. Минаха няколко секунди, после чу гласа на Джордж, който наруши мълчанието.

— Ето това е сладолед „Ванилия“, който се разтапя на слънцето! — поясни той на курсистите, а после се обърна към Лайла: — Лайла, ти работи ли върху монолога на Порция?

— Разбира се, Джордж.

Това им бе зададено за „домашно“ миналата седмица.

— Тогава бъди така добра да ни го изрецитираш. Днес имам нужда от *истинска* актьорска игра. — Джордж се облегна на стената и затвори очи. Курсистите се настаниха по-удобно, като че промяната на положението на телата им можеше да облекчи болката на завистта.

Лайла се изправи, припомни си наум първите няколко стиха и после включи вътрешната си нагласа, която я превръщаше в магнит за очите. Не разбираше по-голямата част от монолога, но Роби го бе репетирал с нея и указанията му още звучаха в главата ѝ. Беше изпълнявала тази сцена и за Кен — и на него му бе харесало. Сега, без много усилия, Лайла се превърна в Шекспирова героиня. Странните думи, мелодиката на речта просто избликваха от нея. Тя бе добра имитаторка и си спомняше на кои места Роби снишаваше глас и съдържаше дъха си. За миг зърна някои от лицата в аудиторията. Те несъзнателно изричаха безгласно репликите, а очите им, пълни със завист и обожание, бяха вперени в нея. В такъв миг Лайла обичаше всички — тези отчаяни, тъжни, хубавички загубеняци, и любовта ѝ извираше от всяка нейна дума и жест. Искаше ѝ се да им даде част от себе си, да им даде нещо, което те не притежаваха, не можеха да притежават и никога нямаше да притежават. Тя се пресягаше през пространството и ги привличаше към сърцето си. Изговаряше думите

не към групата, а към всекиго поотделно. Лайла обичаше да ѝ се възхищават, но само когато бе под закрилата на сцената.

Когато най-последно произнесе последните думи, всички мълчаха. После избухнаха аплодисменти и всички закрещяха. Лайла сухо се усмихна, поклони се дълбоко, но само веднъж и после се върна на мястото си, като отбягваше погледите на другите. Обхваналите я добри чувства изчезнаха. Вътрешно се чувстваше празна, не — мъртва. Банди, която седеше до нея, се пресегна и я потупа по ръката, за да я поздрави. Лайла издърпа ръката си и се хвана за гърлото, за да сподави отвращението, от което ѝ се заповръща, като че устата ѝ беше пълна с жлъчка. От презрение я побиха тръпки.

Джордж я похвали.

— Само от четири месеца учи при мен, а виждате ли как напредна. Всички трябва да се учите от нея. Това е системата „Гец“.

След тази безвкусна реклама Джордж премина на друга тема. Лайла наблюдаваше колегите си с крайчеца на око, докато те се прехласваха по Джордж. Сякаш можеха да се научат как да играят като нея. Едва не се изкикоти. Всички бяха хубави, но тя знаеше, че красавицата в стаята се казва Лайла. Знаеше още, че само красотата няма да направи от нея звезда. Нито връзките на Тереза, ако съумееше по някакъв начин да ги използва, нито леля Роби, нито горкият Джордж. Дори и талантът ѝ не бе достатъчен. Много дълбоко в себе си Лайла знаеше, че у нея има нещо необикновено, нещо, което приковаваше вниманието и привличаше интереса на всички. Но това нещо трябваше да се изложи на показ. Това, че всяка седмица посещаваше курса, нямаше да ѝ помогне с нищо. Половината от присъстващите в стаята се надяваха, че Сай Ортис изведнъж ще отвори вратата и ще ги открие. Тя имаше какво да им каже: той никога няма да влезе при тях.

Как да стане чудото?

Мери Джейн напусна къщата на баба си на следващия ден. Отби се при мистър Слейтър, адвокат от Елмира, за да обсъди с него продажбата на къщата и на мебелите. Разполагаше със завещанието на баба си — къщата оставаше на нея, но под попечителството на баща ѝ. Баща ѝ, който заради пиянството си бе погубил майка ѝ и бе свел своето собствено съществуване до вегетиране! Тя помоли Слейтър да легализира завещанието и да продаде всичко колкото се може по-бързо. После се качи на колата и прекоси границата към Масачузетс, където осребри облигациите. Най-сетне пое по дългия път към Ню Йорк.

По какъв начин могат да направят живота ѝ поносим тези шейсет и седем хиляди долара (недекларирани и необложени с данъци)?

Какво всъщност искаше? Парите не стигаха, за да се купи къща в Хамптънс или дори апартаментче в Ню Йорк. Не стигаха и за да започне някакъв бизнес, пък и не искаше. Можеше да ги използва, за да си поживее, но какво щеше да стане, когато свършат? Да се върне в Елмира, към шепа хапчета, погълнати с алкохол?

Струваше ѝ се, че през целия си живот е искала само две неща — Сам и кариерата на актриса. Е, парите нямаше да ѝ върнат Сам. А с тях не можеше да си купи театър. Тя шофираше по магистралата, радиото свиреше някаква идиотска дискомузика от седемдесетте години. Спря да пие кафе в някакво отвратително крайпътно кафене, седна на масата и продължи да мисли. И изведнъж се сети. Сети се какво иска. Какво иска и от какво има нужда.

Имаше нужда от красота.

Защо не се бе сетила за това по-рано? Имаше достатъчно талант, за да си пробие път като актриса — театралните рецензии за „Джак и Джил“ го потвърждаваха, а и можеше да обича така, че да привлече един мъж. Въпреки всичко, въпреки външния ѝ вид Сам я желаше. Само външната обвивка, тленната ѝ обвивка, не вършеше работа, ограничаваше възможностите ѝ, погубваше я. Беше се опитала да я

унищожи, но тя щеше да си отиде заедно с всичко останало — с таланта ѝ, със способността ѝ да бъде добър приятел, да обича.

Докато седеше на оранжевата пластмасова маса и колите по скоростната магистрала хвърчаха пред очите ѝ, тя усети, че ръцете ѝ, с които бе обгърнала пластмасовата чашка кафе, треперят.

Защо да не използва шейсет и седемте хиляди долара, които се намираха в чантата ѝ, за да си купи ново лице и ново тяло? Да стане нов човек, поне външно? През цялата история на човечеството мъжете имаха пари, с които да купуват женската красота. Една Нел Гуин^[1] е могла да се измъкне от улицата и да изтъргува хубостта си за богатство. Сега, за пръв път в историята, жената можеше да си купи красота заради самата себе си. Тя, Мери Джейн, имаше пари, за да си купи ново лице и... може би съвършено тяло. Знаеше, че това бе възможно. Науката можеше да го направи.

Усети как трепетът се пренася от ръцете към раменете и към цялото ѝ тяло. Опита се да диша дълбоко и се надяваше, че, слава богу, никой няма я да забележи. Дебелата майка, която се суетеше около трите си невъзможни деца, и старият човек с жена, която, изглежда, страдаше от болестта на Алцхаймер, седяха близо до нея, но бяха изцяло заети със себе си. Тя бутна встрани чашата с кафето и затвори очи. Можеше ли наистина да стане всичко това? Имаше ли смелостта да го направи?

Пътят до Ню Йорк измина почти несъзнателно. Изключи радиото, натисна педала на газта докрай и потъна в странно състояние, нещо между страх и превъзбуденост. Не бе пропиляла за нищо опита си като медицинска сестра. И тъй, когато се озова в Ню Йорк с шейсет и седем хиляди долара в брой, завити в найлонова торбичка и напъхани в платнена торба на сигурно място в гардероба, тя се отдаде на проучвания. Разбира се, че имаше информация за доктор Уолдън от „Доктърс Хоспитал“, както и за Джон Армстронг от „Кълъмбия Пресбитериън“. Те бяха специалистите по пластична хирургия, до чиито услуги прибъгваше цялото светско общество, поради почти неуловимите, но страшно важни детайли, от които всички имаха нужда. И двамата бяха със страхотна репутация, но Мери Джейн се нуждаеше от нещо повече.

С никого не сподели тайната за парите и плана си, ако това изобщо беше план. Всъщност не се срещна с никой от приятелите си.

Първо трябваше да проучи толкова много неща. Обади се на Нанси Нортън, стара съученичка, която сега беше сестра в отделението за изгаряния на известната нюйоркска болница „Маунт Синай“. Пациентите, пострадали от изгаряния, често имаха нужда от сериозни хирургически корекции. Разговаря и с Боби Уоткинс, чернокож актьор, който след работа караше кола на „Бърза помощ“ и бе виждал много случаи на травми, предизвикани от злополуки. Прекара часове в библиотеката на Центъра за медицински изследвания на университета Корнел, където прегледа броеве на списанието на Американската медицинска асоциация, както и специализираните бюлетини по пластична хирургия.

Работата опираше до четирима специалисти: Робърт Дъкър от Маями, който работеше с множество новаторски способности, създадени от него благодарение на експерименти с бедни пациенти, които не можеха да го съдят в Хаити и в Доминиканската република. Уилям Рийд, който практикуваше в Лос Анджелис. Смятаха го за най-добрия специалист по коригиране на носове. Третият беше Джон Колинс, който явно лекуваше предимно пациенти от района на Парк авеню. Четвъртият беше Брустър Мур, завеждащият отделението за пластична хирургия в нюйоркската болница „Космополитън“. Той беше военен лекар, бе оперирал ветерани от Виетнам и от близо дванайсет години бе главен специалист по пластична хирургия в болницата. Но пък той бе единственият, който нямаше широка частна практика. Между медиците бе известен като „докторът, който лекува докторите“, и се разправяше, че той оправя грешките на други хирурзи.

Мери Джейн лежеше в леглото си, в своето собствено легло, което сега, след като Сам си бе отишъл, ѝ се струваше толкова голямо и празно. Вперила поглед в тавана, тя обмисляше плановете си. Негрита мъркаше върху корема ѝ.

Дали наистина би могла да не бъде повече грозноватата Мери Джейн, чийто талант бе скрит под продрания чул на тялото ѝ? Можеше ли изведнъж да се появи някаква жена, която не само изглежда по-добре, ами е направо красавица? Възможно ли бе сега, на трийсет и четири години, тя със закъснение да се включи в категорията жени, които само като минат по улицата, карат всички мъже да извърщат глави, които предизвикват вълнение или дори смълчаване, където се

появят, които вдъхновяват еротични сънища и романтични фантазии само с един поглед, усмивка или кимване?

Как ли би се почувствала тя самата, ако вече не е необходимо да се чуди по какъв начин да компенсира външния си вид, да не трябва да се старее, за да прикрие безформените си бузи, големия нос, хлътнолата брадичка? Повече никога да не вижда гримасата, с която я оглеждаха, когато разпределяха ролите, с която я посрещаше всеки режисьор, всеки мъж, с когото се запознаеше? Как ли би се чувствала, ако стане примадоната, ако мъжете я преследват, ако не остава незабелязана, както почти винаги досега, ако очите на всички се фокусират върху нея, както върху Бетани или върху другите красавици?

Възможно ли беше? Колко ли изкуство и наука трябваше да се вложат за извайването на безформения пластилин в класически профил, за повдигането на увисналите ѝ гърди, за премахването на тлъстините по корема, за издялването на статуя, която мъжете смятат за красива? Колко ли щеше да струва това? Колко ли щеше да я боли? Можеше ли изобщо да се направи?

Медицинското ѝ образование ѝ позволяваше горе-долу да разбира названията на процедурите, които щяха да приложат, и техниката, която щяха да използват за целта. Но дали някой хирург щеше да се наеме с всичко това? А тя знаеше, че има нужда не само от хирург, но и от ваятел, който да се вдъхнови да работи в продължение на месеци, да прояви разбиране към нейното желание, да поиска да извърши чудотворно преобразуване, без да я обезобрази или разболее.

Сигурно щяха да си помислят, че е лекомислена или откачена. Тя бе убедена, че не е лекомислена, но не бе съвсем сигурна дали не е луда. Може пък и да е. Въпреки това взе решение. Парите на баба ѝ бяха достатъчни за някакво мижаво съществуване. Сигурно щеше да може да изплати всичките си задължения, да пътешества, но после щеше да се върне към същия живот, който водеше и сега. А тя не искаше повече да води такъв живот — живота, който ѝ бе отреден.

След като бе в Ню Йорк, трябваше да започне с Колинс и Мур. Ръцете ѝ трепереха, докато набираше номерата на допотопната шайба на телефона си, който вероятно беше последният екземпляр от този вид в Манхатън. Успя да си уреди часове. Не беше лесно. Наложиха се да използва името на служител в болницата, когото познаваше, за да може

да се запише за преглед при Колинс. Първо Колинс, после Мур. След това — ще видим!

Кабинетът на доктор Колинс бе в една страхотна сграда на ъгъла на Парк авеню и Шейсет и шеста улица. Фоайето бе облицовано с диагонално разположени черни и бели мраморни плочи. Подът бе дотолкова излъскан, че изглеждаше като мокър, а месинговите копчета на портiera блестяха, както блестяше табелката с името на доктора на вратата. Мери Джейн се засрами от безформеното си палто, купено в магазин за стари дрехи, и от претърпаната си черна чанта.

Секретарката на рецепцията не й даде възможност да се отпусне. Дамата бе слаба, руса и красива, косата й бе фризьорско постижение, изваяло френска плитка, която Мери Джейн никога не би успяла да оформи със собствената си коса. Питаше се дали жената не е произведение на доктор Колинс. Ако не беше така, той положително можеше да бъде обвинен за фалшива реклама.

Чака почти половин час, като през това време попълваше обичайните формуляри. Ръцете й трепереха. Най-после жената я поведе през дълъг коридор, застлан с дебел килим, към светилището на доктор Колинс. Когато тя влезе, той стана и я огледа от глава до пети.

— Е, мис Моран, с какво мога да ви бъда полезен?

Мери Джейн се прокашля и каза:

— Аз съм актриса.

— Така ли? — Дали гласът му не се извиси в края на въпроса в знак на недоверие? Тя набързо изреди някои професионални доказателства.

— Проблемът ми се състои в това, че не мога да получа друга роля. Заради външния ми вид — каза тя. После го погледна.

Лицето му бе безизразно, очите му изразяваха интерес, но оставаха студени. Едва ли щеше да може да продължи.

— Имате предвид пластична хирургия? — подсказа й той.

— Да.

— На колко години сте?

— На трийсет и четири, почти на трийсет и пет — призна си тя.

— Какво точно предлагате?

— Всичко! Каквото и да струва! — възкликна тя.

- Не ви разбирам. Пластична операция на носа? Или...
- Всичко, което е необходимо, за да стана красива — извика тя. Докторът я погледна и въздъхна.
- Аз съм лекар, мис Моран, а не магьосник.

Тя прекара два дни на легло и едва не изпусна срещата с доктор Мур. Но накрая реши, че може да изтърпи още едно унижение, преди да се самоубие.

Сестрата на доктор Мур беше от ония бойни коне, които Мери Джейн много пъти бе срещала в болниците. Сигурно живееше в Куинс и всеки ден изминаваше огромното разстояние. Положително беше и клюкарка.

— Господин докторът не се занимава с пластични операции на тялото. Кажете точно какво имате предвид. Какви интервенции? — попита тя по телефона.

— Искам да се срещна с доктора — отговори Мери Джейн и я принуди да млъкне, въпреки че това още повече я вкисна. Когато два дни по-късно отиде в кабинета, видя, че раздражението се бе придвижило от гласа към лицето на мис Хенеси. Тя безмълвно въведе Мери Джейн в спартанския кабинет. Брустър Мур беше нисък, тъмнокож човек; едва ли имаше метър и седемдесет. Преди да седне, Мери Джейн забеляза ръцете му — много дребни и нежни. Беше блед, но имаше здрав вид и лицето му излъчваше някаква светлина на фона на черната коса и кестенявите очи. Носеше тъмен костюм с бяла риза и синя връзка. Никога в живота си не бе виждала човек, който да изглежда по-чист.

Мери Джейн седеше със сведени очи, а ръцете ѝ неспокойно се движеха в скута. Чувстваше се по-зле, отколкото при доктор Колинс и по-нервна, отколкото на всички прослушвания, които помнеше. Господи, с кои реплики може да си осигури тази роля? С какво би спечелила съчувствието и състраданието на един хирург? Ако изобщо хирургът може да изпитва такива чувства.

— С какво мога да ви бъда полезен — попита я той и за нейно най-голямо учудване и срам тя избухна в сълзи.

Плака дълго, а той седеше безмълвно и тихо, само бутна към нея кутия книжни кърпички. Най-после, след много хълцане и бърсане на

очи и нос, тя вдигна очи. Срамът бе изтекъл с потока сълзи.

— Аз съм актриса — каза Мери Джейн.

Той кимна вежливо. Нямахше гримаса, но на лицето му не се появи никакъв израз.

— Много съм талантлива. — Бръкна в джоба на палтото си и извади изпомачкана вестникарска изрезка. — Трябва да ми повярвате — добави тя.

Той погледна статията, после отново обърна погледа си към нея.

— Много от моите пациенти проявяват голяма смелост, мис Моран. Искате се голямо усилие на волята, за да се влезе през тази врата. Защо не ми кажете какво искате?

И тя му каза. Спокойно. Колкото се може по-професионално. Свърши с разочарованието си от „Джак, Джил и компромисът“.

— Разбирате, нали? Имам нужда от хирургическа намеса. От сериозна хирургическа помощ. Необходима ми е за моята професия. Но не зная какво е възможно да се направи и не зная колко ще струва.

През цялото време той не бе престанал да я гледа. Най-последно заговори.

— Разбирам проблема ви, мис Моран. — Той стана и заобиколи масата, която използваше вместо писалище. Внимателно я попипа под брадичката, повдигна главата ѝ, обърна я наляво и надясно.

— Плътта не е камък, мис Моран. Непредсказуема е. Тя се движи, образува гънки. Лицето ви е неопределено. Няма плоскости. — Той докосна бузите ѝ. — Тук и тук. — Поставете пръста си под носа ѝ. — Брадичката ви почти не се забелязва. Носът ви се свързва с горната устна без вдлъбнатината, която е прието да се смята за красива. Разбира се, че брадичката и носът не представляват особено сложен проблем, но хирургически не може напълно да се измени формата на лицето, или на главата. А красотата зависи от толкова много отделни компоненти. — Той замлъкна. — С положителност мога да ви разхубавя. Но не съм сигурен, че мога да ви обещавам красота. И бих ви предупредил да не се доверявате на хирург, който твърди обратното.

Тя си спомни думите на Колинс, навлажни устните си, пое си дъх и заговори:

— Докторе, не търся вълшебник, но и не съм дошла за оформяне на профила. Не искам хубавичък малък чип нос. Не искам само някакво разхубавяване. Аз търся скулптор. Слушала съм за вас.

Виждала съм какво сте правили. Мисля, че можете да постигнете това, което искам.

— Благодаря ви. И аз съм виждал това, което правите вие. Бяхте блестяща в „Джак, Джил и компромисът“. Наистина сте много добра актриса.

— А ще мога ли и да изглеждам добре?

— Съществува много определен стандарт на красотата в комерсиалния смисъл на думата — каза Брустър и погледна сивия ден през сивия прозорец. — В тази страна съществува нетърпимост към етнически характерното, към несъвършеното, към необикновеното. Въпреки че красотата, разбира се, е необикновена. Предполагам, че затова се прекланяме пред нея. — Той въздъхна, като да беше изморен от този много стар проблем, проблем, който бе обсъждал хиляди пъти. После отново се обърна към нея. — Докато стажувах и специализирах, работих с много трупове. Правил съм дисекция на около четиристотин носове и съм се опитвал да открия каква е магическата формула. Защо един нос е хубав? Какви са вълшебните пропорции, какво е съотношението с останалите части на лицето, коя извивка, коя линия е от решаващо значение. После реконструирах всеки от тях и се мъчих да постигна съвършенство.

„Успяхте ли“, искаше да го попита тя, но беше прекалено изплашена, страхуваше се да не чуе, че не е успял.

Той се извърна с гръб към прозореца.

— Според мен обществото е болно. Създадо е фалшива, почти недостижима представа за женската хубост и после е принудило жените да полагат усилия да я постигнат. Нито една не успява. В моя кабинет са идвали някои от най-красивите жени в света и всички те бяха уплашени, че не са достатъчно красиви.

— Това едва ли се отнася за мен — каза сухо Мери Джейн.

— Не, разбира се — отговори той рязко. — Но повечето от специалистите по пластична хирургия експлоатират това болно общество. Жени, обхванати от невроза, защото смятат, че гърдите им трябва да бъдат по-големи и носовете по-малки. Или пък съпрузи, които имат изисквания от подобен род. Или пък жени, които искат да наложат на съпрузите си да имат някакви определени изисквания. Медицината от години подхранва болестта на обществото. Ние прогонваме естественото и създаваме нещо свръхестествено.

— Тогава защо го правите?

— Е, това не е основното ми занимание. Най-много практикувам възстановяване. Но работата има притегателна сила за мен. Бих излъгал, ако кажа, че не е така. И, разбира се, това носи много, много пари. Вземам каквото поискам. Всъщност операциите се правят по желание.

— Да, за някои — каза Мери Джейн сухо.

— Например за клиентките ми, които искат да им се обтегне кожата на лицето. Седем хиляди долара. И мога да го направя за по-малко от час. Това може да осигури нови лица за две от децата в моята клиника. Или нова операционна зала за нашата малка болница в Хондурас.

— И в Хондурас ли работите?

— Да, там има много случаи на рани от огнестрелно оръжие. Имам предпочитание към бедните, неразвити страни. Там никой не иска да опъват кожата на лицето му. Там старостта се почита и от хирургия има нужда само във важни случаи. Не за увеличаване на бюста или за повдигане на зърната на гърдите.

— Няма ли случаи на рак на гърдите вследствие на силиконови имплантации? — попита Мери Джейн.

Брустър Мур поклати глава.

— Доу^[2] винаги е мразил хората. Някои доста смущаващи данни за силиконовите имплантации на гърдите се появиха в публикации още през седемдесет и девета. Но, изглежда, че жените у нас по-скоро ще поемат риска да заболдят от рак, отколкото да живеят с малки гърди. А лекарите предпочитат хонорарите пред скрупулите. Смъртоносният стремеж към красотата.

— Добре, докторе — каза тя и го погледна право в очите. — Ние и двамата разбираме положението. Добре. Колко ще ми вземете, за да ме направите истински красива?

Докторът погледна през прозореца.

— Ще трябва да се направят много операции — започна той, после се обърна и я погледна. — Ще останат белези. Белези, които никога няма да избелеят и които мъчно биха могли да се скрият. Келоидите^[3] могат да ви обезобразят. Аз не правя операции на тялото, но мога да ви препоръчам специалисти в различните области. — Той замълча. — И ще имате неприятни усещания. Не. Болка. Истинска

болка. Несъмнено. Ще трае дълго. Необходимо е време за най-различни процедури и за заздравяване между отделните операции. Гаранции няма. Толкова сериозна и мащабна задача се изпълнява мъчно. И струва много.

— Но значи можете да го направите? — попита тя. — Ще стане ли? — За миг гласът ѝ пресекна. Тя замлъкна, пое си дъх и продължи. — Всички ми казваха, че вие сте най-големият специалист. Че правите чудеса. Значи можете да ме направите красива?

Докторът скръсти ръце върху папката, която лежеше на масата.

— Прекалено рано е, за да ви отговоря. Трябва да видя предварителните рентгенови снимки и резултатите от пълните ви изследвания. — Той леко докосна челото ѝ, придвижи главата ѝ наляво и надясно. — Но може би е възможно.

Тя въздъхна облекчено, после пак си пое дъх.

— Ще ми отнеме ли повече от две години и шейсет и седем хиляди долара?

— Не съм напълно сигурен. Може би. Но, разбира се, при положение че решим, че изобщо може да се направи. Защо ме питате?

— Защото разполагам точно с толкова време и пари — каза тя и бутна чантата си към него. Той изгледа протритата чанта. После се взря в Мери Джейн. За пръв път, откакто разговаряха, той се усмихна.

— Радвам се, че разполагате с парите, макар че е още рано да говорим за това. Не смятам тези операции за каприз, мис Моран, но никой няма да ви направи отстъпка. И ще ви струва скъпо. И ще бъдете неработоспособна дълго време след процедурите. Положително няма да можете да работите.

Мери Джейн се изсмя.

— Аз и сега не работя. — Смехът ѝ прозвуча горчиво, като горчивината, насъбрана у нея. — Но нали няма да струва повече, отколкото имам?

— Може би. Не зная. Ще минем по този мост, когато стигнем до него. Засега искам серия от подробни рентгенови снимки и снимка на състоянието на зъбите ви. И искам да ви помоля да помислите колко сериозна стъпка предприемате. После пак ще се срещнем.

— Да, да. Благодаря ви, докторе.

— Моля, мис Моран.

— Сигурно искате някакъв аванс. Искам да кажа, чек ли да ви дам или...

Той я погледна, като да я преценяваше.

— Искам двайсет килограма — каза той и за миг тя се обърка. За пръв път, откакто започнаха разговора, Мери Джейн усети как кръвта прелива към бузите ѝ и се изчерви силно. — Не можем да разберем върху какво ще работим, ако не свалите толкова — каза доктор Мур. — След това ще имаме по-ясна представа.

Двайсет килограма! Тя си знаеше, че винаги е била набита, че талията ѝ е доста закръглена, а бедрата дебели, но *двайсет* килограма! Наистина се беше занемарила. Отчаянието, че губи ролята си, че губи Сам... Двайсет килограма! Ако ги свали, щеше да тежи петдесет и седем килограма. Толкова слаба не е била никога, даже и в гимназията в Скъдърстаун. Господи, цяла мъка беше да свали и десет кила, камо ли двайсет?

И все пак, ако е необходимо, ще го направи. Ще престане да яде толкова, ще спортува, дори ще гладува, ако трябва. Ще докаже доколко държи на идеята си. Трябваше да се промени, да промени живота си. Тя кимна и стана от стола.

— Двайсет килограма, мис Моран. Тогава ще можем да видим от какво сте направена.

Мери Джейн отново кимна и макар и замаяна, успя да се измъкне от кабинета.

[1] Английска актриса (1650–1687), любовница на Чарлс II. — Б.пр. ↑

[2] Американски хирург, въвел силиконовите имплантации на бюста. — Б.пр. ↑

[3] Белезникави следи от хирургическата намеса (мед.). — Б.пр. ↑

— Къде отиваме? — попита Дийн, развълнуван от изненадата, която им обеща Доуб.

— Ще видиш, млади човече. Да изминем още само няколко мили.

Шарлийн се наведе напред, облегнала двете си ръце върху седалката.

— Каква тайна криете с Опра днес, Доуб? — попита тя и се усмихна. Тъжно ѝ беше, че от утре двамата с Дийн ще продължат пътя си сами. През цялото пътуване Доуб се беше държал като истински джентълмен и никога не я бе помолил да лъже, не беше се отнасял непочтително с нея. Но Шарлийн знаеше, че това, което Доуб върши, не е редно, и отсега нататък те двамата трябваше да се оправят сами. Не беше много сигурна дали ще успеят, но добрият Господ щеше да се погрижи за тях.

Не бяха ли вече стигнали до Калифорния?

Ясно бе, че тя и Доуб са грешници. Дума да няма, бяха нарушили две от Божиите заповеди и тя всяка вечер се молеше на Исус да им прости. Помнеше и последните думи на майка си — че трябва да се грижи за Дийн.

Не можеше да си представи как би се справила без Доуб. Знаеше, че и той нарушава някои от Божиите заповеди. Припомни си историята за пътника, който попаднал между крадци и бил спасен от Добрия самарянин. Но какво ли би казала Библията, ако Добрият самарянин е и крадец?

— Какво крия от вас ли? — попита Доуб с престорено учудване. — Защо така, млада лейди, какво те кара да мислиш, че крия нещо от вас? — попита той с широко отворени очи, вперени в страничното огледало.

— Шарлийн, това не е справедливо. Да вземеш да се извиниш на Доуб. Той беше толкова добър към нас — извърна се към нея Дийн. — Във всеки случай Опра няма къде да скрие каквото и да е, нали Доуб?

— Съжалявам, ако съм те засегнала, Доуб — рече Шарлийн, потупа го по рамото и се усмихна.

Доуб наново се загледа в пътя и намали скоростта.

— Пристигнахме — каза той.

— Виж колко много коли! — изкрещя Дийн. Върху лъскавата рекламна табела на постройката пишеше: „При Честния Ейб — десет акра коли втора употреба“. Дийн изскочи от колата след Доуб, а Шарлийн ги последва.

Доуб повика някакъв човек отвътре и тръгна между дългите редици коли. Над главите им шарени балони се полюшваха от топлия калифорнийски вятър. Доуб спря пред една кола, върху чието предно стъкло бе надраскано с бяла блажна боя: „Специално намаление: 1999 долара“.

— Вече е време да купим кола — каза Доуб. — Май че тази има калифорнийски фасон.

Колата бе „Датсун 280Z“, спортен модел, сребристосива.

Шарлийн стоеше до Доуб, докато те двамата с Дийн я разглеждаха. Дийн просто кръжеше около нея, потупваше я по покрива, подритваше гумите.

— Прекрасна е, Доуб — каза Дийн. — И е сребриста, като другата ти кола. Също като коня на „Самотния ездач“.

— Наистина е много хубава — каза Шарлийн. — От вносните е, нали?

— Само че защо ти трябва още една кола, Доуб? — попита Дийн. — Твоята си е много добра. В тази няма да има място за друг, освен за теб и Опра.

— Не е за мен. Мислех, че може би на теб ще ти хареса.

Дийн ококори очи.

— На мен?

— Ами да, защо не? Ние с Опра искахме да ви купим някакъв подарък на раздяла, от благодарност, че правихте компания на стареца. — Доуб се обърна към Шарлийн: — А на вас в Калифорния ще ви трябва кола. Чувал съм, че там, който не притежава кола, го пъхат в ареста.

Преди Шарлийн да успее да заговори и да откаже, зад гърба ѝ се разнесе глас:

— Добре дошли при Честния Ейб.

Обърнаха се и видяха нисък тантурест човек с голям корем, който се приближаваше към тях, нахлупил на главата си шапка а ла Ейбрахам Линкълн.

— Ако да ви помогна не успея, поне с нищо не ще ви навредя. А, това сте пак вие, мистър Самюълс. Това ли е синът ви, за когото ми разправяхте? — попита Честния Ейб, като се стараеше да не гледа Шарлийн.

Тя се доближи до Доуб и го докосна по рамото.

— Ти вече беше толкова добър с нас, Доуб — каза тя тихо. — Живяхме си като богаташи, откакто те срещнахме, и си хапвахме все вкусноти. А ти се държа като истински джентълмен. Няма защо да ни правиш подарък. Вече си направил достатъчно много за нас.

Доуб вперил поглед в ботушите си.

— На мен ще ми достави голямо удоволствие, Шарлийн — заговори той. — Наистина прекарахме чудесно. Като да сте ми собствени деца. А и много ми помогнахте. Вие си спечелихте парите.

— Шарлийн — намеси се Дийн — това е страхотна кола. Знаеш, че мога да я оправя, ако й има нещо. — Тя долови копнежа в гласа му.

— Но ако мислите, че прекалявам, просто ми откажете. Няма да се обидя.

Сълзи изпълниха очите на Шарлийн. Откакто мама ги напусна, от толкова отдавна никой не беше се държал така добре с тях.

— Благодаря ти, Доуб. Много ще ти бъдем задължени. И някой ден ще ти се отплатим.

Доуб се обърна към Ейб.

— Тази ще бъде — отсече той, хвана търговеца под ръка и го отведе настрани, като му шепнеше нещо в ухото.

Когато се върнаха, той хвърли ключовете на Дийн и каза:

— Хайде, синко. Ела да я изпробваме. — Доуб отвори предната врата за Шарлийн, после се намести на малката задна седалка заедно с Опра и се облегна напред.

— Как е? — обърна се Доуб към Дийн, когато излязоха на магистралата.

Дийн натисна газта, после се отпусна:

— Невероятна е, Доуб. Страхотен удар.

— Сега тя е ваша, деца. Благодарение на нея ще се сбогуваме по-леко.

Шарлийн се питаше дали полицията не прави някакви проверки, когато човек купува кола. Питаше се дали шерифът на Ламсън не е сложил имената им в онези компютри, които можеха да ги проследят. Но когато Ейб се доближи до колата, за да говори с Дийн, Доуб я отведе настрана.

— Шарлийн, още от мига, в който ви видях, ми се стори, че сте бегълци. — Той вдигна отбранително ръка. — Нищо не знам и не искам да знам. Но усещам как се чувствате. Повярвайте ми... За всеки случай — продължи той — регистрирах колата на мое име. На името на Доуб Самюълс. Чиста работа! Смятайте, че съм ви я дал на заем. Някой ден може да ви помоля да ми направите някаква услуга. И вече умната, нали?

Шарлийн преглътна и кимна мълчаливо. После се доближи до него и силно го целуна по загорялата буза.

Когато се върнаха в мотела, Шарлийн и Дийн натовариха куфара си на задната седалка на датсуна. Доуб ги наблюдаваше с ръце в джобовете, а Дийн се суетеше около колата, горд като миеша се мечка, която е уловила риба.

— Шарлийн, ще ми разрешиш ли да те посъветвам още нещо? — попита Доуб толкова тихо, че гласът му едва се чуваше.

— Разбира се, Доуб. Ти си умен човек. А си и добър.

— Е, Шарлийн, ти си повече от хубавичка. Ти си красавица. А за едно красиво момиче животът може да бъде или много лесен, или много тежък. Не си от онези, които правят живота си лесен. Но гледай да не бъде и много тежък. Ако дойде ден, когато трябва да кажеш на някого „да“, гледай да прецениш дали съображенията ти са правилни.

Шарлийн кимна, без да е много сигурна какво точно има предвид Доуб, но разчиташе, че ще се сети по-късно, както ѝ се случваше с някои текстове от Библията. Повдигна се на пръсти и отново целуна Доуб по бузата, после силно го прегърна.

— Доуб, благодаря ти, че беше толкова добър с нас.

Дийн се приближи към тях и също прегърна Доуб.

— Сигурен съм, че ще ми липсваш. Сега само с Шарлийн ще мога да си разговарям за номерата на колите. И много ти благодаря за подаръка, Доуб. И за храната. И за хубавите кревати. — Дийн се

изчерви, после клекна пред Опра и обгърна с ръце голямото куче. — Пази се, момичето ми! — поръча той.

Тя го облиза по лицето.

После Доуб я повика и тя скочи в колата до него. Дийн хлопна вратата и Доуб подкара големия сребърен понтиак от паркинга на мотела към улицата. Шарлийн му изпрати въздушна целувка.

— Той беше страшно добър към нас, Шарлийн — каза Дийн. — Щях да го помоля да ни даде няколко таблетки за бензин, но след като той сам не ни предложи, се побоях да не помисли, че сме алчни. Прав ли съм, Шарлийн?

— Прав си, миличък — отговори тя и го прегърна през раменете.

Мери Джейн седеше на разнебитеното писалище пред прозореца и се взираше с невиждащи очи навън. Откакто посети доктор Мур преди два дни, почти не беше спала. Бе изключила телефонния си секретар и прекарваше времето или крачейки напред-назад, или просната върху леглото с поглед, вперен в тавана.

Непрестанно си задаваше въпроса как ще осъществи всичко това. Знаеше, че или ще го направи, или вече няма живот за нея. Но как ще оживее след всичко, което бе замислила. Не ставаше въпрос само за физическите преобразувания. След като цял живот бе обикновена и незабележима, как щеше да се превъплъти в новия си образ? Не беше ли виждала прекрасни момичета, които просто не вярваха в собствената си красота и затова не можеха да накарат и другите да повярват, че са хубави. А не беше ли виждала и необикновени жени, които излъчваха красота, въпреки че на вид не бяха нищо особено? Не бе достатъчно да имаш желаната външност, дрехите, грима и жестовете. Тя трябваше да се превъплъти в ролята на красива жена. Как би могла, след като досега нямаше капка доверие във външния си вид, как би могла да играе ролята на красавица? Нямаше ли да бъде смешна? Нямаше ли да се провали? Тя отново стана и закрачи из малката дневна. Какви предчувствия вълнуват дебелията стара гъсеница, когато се затваря в пашкула си? Дали в нея е заложен генетичен код за следващата ѝ роля на пеперуда, или кара както ѝ падне? Е, тя не разполагаше със сценарий и тъй като не беше добра в импровизациите, трябваше да си го създаде.

Върна се при бюрото и се загледа в бележника, който бе сложила отгоре. На първата страница бе написала четири заглавия: „План за физически упражнения“, „Социални контакти“, „Професионален план“ и „План за психическа адаптация“. Бе решила да не излиза от мрачното апартаментче, докато не обмисли всички проблеми и не намери някакви решения. Винаги бе имала успех в наблюдението и имитацията на актьорските похвати. И щеше да използва триковете, които бе овладяла в медицинската си практика, за да изгради новата си

роля. Но как да си представи прехода към нова, красива и преуспяваща жена, когато беше отблъскваща неудачница на средна възраст?

Едно нещо знаеше с положителност. Не би могла да осъществи всичко това пред погледите на приятелите или на враговете си. Ако сега целият свят за нея се превръщаше в сцена, тя знаеше, че не бива да провали новата си роля, като пуска хората да надничат в гримьорната. Например Моли щеше да я уверява, че тя и сега си е чудесна. Ако Бетани беше тук, тя несъмнено щеше да чувства превъзходството си и да я окуражава. Косите ѝ се изправяха при тази мисъл. Отец Деймиън би предложил молитва или някакво лекарство, което на него му бе помагало да излезе от депресия. Чък вероятно би я насочил към природосъобразна терапия. Ако Нийл ѝ бе простил и ако можеше да влезе във връзка с него, щеше само да се ухили и да я разсмее. Но Мери Джейн знаеше, че привързаността и добронамереността на приятелите и първичните инстинкти няма да променят вида ѝ, нито да ѝ предложат това, което тя иска. Ако не предприеме тази невероятна стъпка, никога вече няма да получи първостепенна роля. Сам или който и да е друг мъж няма да я обича такава, каквато е. Когато ѝ повтаряха обратното, приятелите ѝ грешаха, а любезността или лъжите им не служеха за нищо. Мери Джейн, каквато я познаваха приятелите ѝ, беше умряла в мрачната фермерска къща в северната част на щата Ню Йорк.

Тя пак скочи и заснова из стаята. И да нямаше дупки в стария вълнен килим, щеше сега да ги направи. Обгърнала гърдите си с ръце, тя продължаваше да крачи насам-натам. Реши, че ще се наложи да изчезне. Нямаше да бъде много трудно. Просто ще се премести и няма да остави адреса си. Ню Йорк беше голям град. В края на краищата тя нямаше семейство, което да я издирва. Спречкването с Нийл беше добър повод да не поддържа повече връзка с него. Кой знае, той може и да нямаше намерение да ѝ се обажда повече. Ясно беше, че Сам не ще я потърси. Значи тя просто имаше нужда от някакъв убедителен претекст, за да изчезне. Е, и без това си беше от актьорите номади, както и всички от трупата. Просто трябваше да обясни на Моли, Чък и другите, че е получила доходна работа; после можеше да замине и да не се върне. Може би по-късно, когато излезе от обвивката на какавида и започне да лети, ще им се обади, ще им обясни всичко и пак ще се среща с тях. Ала не и сега. Ако започнат да я корят или разубеждават,

тя няма да има сили да продължи, а ако не осъществи плана си, защо да живее?

Господи! Толкова мелодраматично звучеше всичко! Би трябвало да се смее сама на себе си. Приблужи се към огледалото, към малкото захабено огледало, което висеше над библиотечката, и се взря в тъмните си очи, в бледото си, безформено лице. Потръпна. Почувства се като пред главата на труп. Обърна се и пак отиде към прозореца, после взе химикалка от горното чекмедже на писалището си и започна да пише. Ако се заеме с всичко това, по-добре да прецени различните възможности и варианти. Върху опърпаната синя пластмасова корица на бележника името ѝ бе изписано със златни букви. Беше доплатила четири долара за това. Е, нямаше за дълго да има по четири долара за пилеене, а освен това имаше нужда от ново име. Тя откъсна корицата и я хвърли в кошчето за боклук. Отвори бележника, в който вписваше разходите си и започна да го проучва. Наличните ѝ средства възлизаха на хиляда четиристотин и седемдесет и един долара. Притежаваше и спестовна книжка. Тя надникна и в нея. Имаше три хиляди и петдесет и четири долара, плюс лихвите, но това не беше много.

Разбира се, в сметката не влизаха парите на баба ѝ. Тях вече бе сложила в сейф в Бауъри Банк. Те ѝ трябваха за операциите и бе решила да не ги пипа за каквото и да е друго. Но тъй като не искаше да работи в продължение на повече от една година (а сигурно нямаше да може да работи и по време на възстановителния период), тя имаше нужда от много повече средства, отколкото тези, с които разполагаше, при все че щеше да живее съвсем пестеливо.

Е, като начало може да започне да разпродава вещите си. Но след като почти винаги бе живяла на ръба на мизерията, апартаментът ѝ бе обзаведен с едно — друго, взето от Армията на спасението, с предмети от оказионни магазини и мебели, изхвърлени на улицата, за да ги прибере боклукчийската кола. От това няма да изкара нищо. Но може да продаде книгите и плочите си. Стереоуредбата и телевизора. От тях щяха да паднат няколкостотин долара. Трябваше да продаде и дрехите, купени на разпродажби.

За миг усети, че сърцето ѝ се сви. През всичките тези години бе купувала стари копринени рокли, чанти от крокодилска кожа, фусты от тафта благодарение на упорито тършуване из купищата боклуци на битпазарите и разпродажбите. С любов ги бе прала и гладила, бе

пришивала шевовете им и ги бе изкърпвала. Но не беше ли събирала всичко това, за да отвлича вниманието от външния си вид? Не беше ли то някаква плачевна, жалка игра. Вижте ми дрехите, не гледайте мен самата. Някои от нещата ѝ струваха пари. Е, добре. Сега няма вече да има нужда от тези дрехи. Щеше да подари на Моли кашмирения жакет от четирийсетте години, на който тя толкова много се възхищаваше, а всичко останало щеше да занесе на един познат търговец в Сохо, в южната част на Манхатън.

Можеше да преотстъпи апартамента срещу по-голям наем. Стотици млади актьори имаха нужда от жилище. Ще им го даде за две години, но всъщност те щяха да могат да останат в него. Взе химикалката си. В раздела „Финансов план“ вписа:

- 1. Да разпродам всички вещи в апартамента.*
- 2. Да продам книгите, плочите и дрехите си на търговски посредници.*
- 3. Да разлепя обяви за пренаемане на апартамента.*

Набързо пресметна всичко. От това щеше да получи около единайсет хиляди долара. Но имаше и дългове. Добави и тях в списъка си:

- 4. Да изплатя преразходите в кредитните си карти.*
- 5. Да платя членския си внос в Съюза на медицинските сестри.*

Единствените авоари, с които разполагаше, бяха пенсионните ѝ вноски. Тя бръкна в най-долното чекмедже на писалището и взе книжката с тези вноски. Бе успяла да спести малко по-малко от осем хиляди долара, но ако ги осребреше, трябваше да им плати и данъците. И нямаше да има никакви пенсионни спестявания. Е, по дяволите! За какво ли щяха да ѝ притрябват осем хиляди долара, когато стане на шейсет и пет години? Вероятно дотогава с тях няма да може да заплати дори едномесечната вноска в приличен старчески дом. А и кой ли би желал да стигне до пенсионна възраст? Тя поемаше риска на много голям залог, затова бе по-добре да играе „вабанк“ или веднага да се откаже. Отново хвана химикалката.

- 6. Да осребря пенсионните си вноски.*
- 7. Да закрия банковите си сметки. Да открива нови.*

Касиерите в нейния клон я познаваха и тя не искаше те да коментират промените във външния ѝ вид, белезите ѝ и превръзките ѝ.

- 8. Да си определя дневен бюджет за храна и транспорт.*

9. *Да се придържам към него.*

10. *Да не си купувам нищо.*

11. *Да намеря евтина хотелска стая със седмичен наем.*

Обмисляше всичко. Можеше да наеме с някого апартамент, най-евтино бе в района около университета „Колумбия“, а и там едва ли щеше да налети на някой от старите си приятели. Но искаше да избегне разправиите със съквартирантка, излишните въпроси и любопитството. Все пак имаше нужда от хора около себе си, в случай че ѝ потрябва спешна медицинска помощ. Единичната стая в пансион отговаряше на тези условия. Приходящите нямаше да я забележат, а на рецепцията нямаше да ѝ задават въпроси, докато си плаща. Може би някъде в Бронкс или в Куинс щеше да намери нещо, което да е поне малко по-добро от приют за бездомници. Ако все пак се наложеше да работи, щеше да си търси работа на нощна смяна. Но с това щеше да се оправя, когато се стигнеше дотам.

В раздела „План за физически упражнения“ тя вписа:

1. *Да отслабна.*

2. *Да спортувам.*

Тук спря и трябваше да се усмихне. Е, добре. По-лесно бе да се каже, отколкото да се направи. Но ще живее в пансион, където няма да има достъп до кухнята. Няма да се изкушава да си сготви макарони с чесън, магданоз и малко зехтин. Няма да си похапва шоколадови вафлички. А сега изпълнението на първото от условията на доктор Мур беше единствената ѝ работа. След като не бе подложена на никакво професионално напрежение и на контакти с когото и да е, единственото, което ѝ оставаше, бе да съсредоточи усилията си в тази насока.

През целия си живот бе поне седем-осем килограма над нормата. Винаги се бе борила с това. Понякога отслабваше, после пак наддаваше. От около една година теглото ѝ бе започнало да нараства. Но да отслабне с двайсет килограма! Колко ли време щеше да ѝ отнеме да свали толкова много!

В полето на бележника започна да се упражнява по смятане с познанията, придобити в сестринското училище. В един килограм имаше около осемдесет хиляди калории. Ако всяка седмица стопява по килограм, щяха да ѝ бъдат необходими двайсет седмици, преди да

може отново да отиде при доктор Мур! Но ако си наложи още по-строг режим, знаеше, че ще бъде постоянно гладна и понякога ще преяжда.

Трябва да навакса с физически упражнения. Но тя мразеше всякакви курсове по гимнастика, а нямаше пари за фитнес клуб. Трябва да се отърве от теглото си само чрез ходене. Ходенето беше нещо като аеробика и то ѝ допаднаше, пък и не струваше нищо. Освен това предпазваше от изкушения, стига човек да не спира, за да си похапва еклери. Тя задраска 2. *Да спортувам* и го замени с: 2. *Да изминавам минимум по десет мили на ден.*

Ако на една миля се падаха двайсет преки, това означаваше двеста преки! Почти колкото беше разстоянието между Уошингтън Бридж и Гринич Вилидж! Е, добре. Тя щеше да постигне това полека-лека, пък и всеки ден можеше да си избира различен маршрут. Ако прояви решителност, можеше да свали излишното си тегло за четири месеца. Благодарение на медицинските си познания знаеше, че побързото темпо не е препоръчително и трайно.

Знаеше и че трябва да бъде колкото се може по-точна и подробна в съставянето на плановете си. Иначе просто можеше да напише „Да стана известна и велика актриса и да спечеля любовта на прекрасен мъж“, и толкоз! Пак взе химикалката и добави:

1. *Предварително да планирам менюто си за всеки ден.*
2. *Да записвам какво съм яла.*
3. *Да не държа храна вкъщи.*

В раздела „Професионален план“ тя можеше да включи много неща. Но това бе правила и друг път.

1. *Да си измисля нова биография.*
2. *Да пиша до театрални компании на Западния бряг.*
3. *След операциите да си направя нови снимки.*
4. *Да си избира ново име.*

Ако си промени името и се превърне в нова личност, трябва да се откаже от членството си в Съюза на артистите. Толкова се бе стремил да я приемат — членството означаваше професионално утвърждаване — че това ѝ се струваше най-трудното в плана ѝ. Тук се криеше и проблемът за разделението между членове на Съюза и новаци. „Член ли сте на Съюза?“ Тя си припомни всички прослушвания, за които условието бе „Само за членове на Съюза“. Вдигна рамене: Ами да, така беше. Членството в Съюза не ѝ беше дало това, което искаше. Да

се напише фалшива автобиография не беше трудно. Известни ѝ бяха достатъчно театрални постановки и можеше да спомене достатъчно много имена, за да ѝ повярват, че е играла Елайза Дулитъл в постановката на „Пигмалион“ в Оук Блъф, Мисури, например. Или пък Емили в „Нашият град“, или Лора в „Стъклената менажерия“. Разбира се, че никога не бе имала възможност да играе тези роли. Винаги ѝ даваха характерни роли, но никога — главната, спомни си тя с горчивина. Но сега това щеше да се промени.

Разбира се, че не трябваше да споменава и другата си голяма гордост — скъпоценната награда за най-добра актриса. Но нали талантът ѝ ще остане? В комбинация с красота това ще е достатъчно за още една атака към върха.

Мери Джейн се изправи рязко. Навън вече се здрачаваше и тълпите по улицата се сгъстиха — всички пристигаха с метрото от изток и поемаха на запад, към домовете си. Дали ги чакат семейства? Дали ги чака хубаво, топло ядене, прегръдка и смях след деня, прекаран в изморителна работа? За миг усети, че пак я обгръща вълна от самосъжаление, като мокра студена дреха, хвърлена върху плещите ѝ. Кураж, опита да се ободри тя. Но ако не успее да отслабне, да свали от себе си своя затвор, тлъстината, която я обвиваше като мъртвешки саван? Ами ако доктор Мур все пак не я приеме? Или пък ако и той не успее?

Тя *ще отслабне*, доктор Мур *ще я приеме*, а ако той ѝ откаже, друг доктор ще се съгласи. Но ако пак се провали, и то вече без оправданието, което ѝ даваше неугледният вид? В края на краищата за каква се мислеше тя? Колко от красивите момичета, които се опитват да постигнат успех, завършват като келнерки в Сан Диего? Колко са свободните места за звезди? За каква се мислиш?

В сгъстяващия се мрак, тя чу гласа на баба си: „Роля в абитуриентската пиеса ли искаш? За каква се мислиш? Явила се била на изпит за театрална школа?! Да не се мислиш за Сара Бернар? За каква се мислиш? За каква се мислиш? За каква се мислиш?“.

Тя запуши ушите си с ръце, но пак не можа да се предпази от силния глас на баба си. После изкрещя:

— Не знам коя съм и не знам коя ще стана, но не съм това, което бях!

Следобедното слънце хвърляше дълги сенки върху верандата. Лайла лежеше по корем на шезлонг до басейна на леля Роби, свалила сутиена на банския си, за да чувства цялата слънчева топлина, въпреки че бе така намазана с предпазващ от изгаряния крем, та сигурно нямаше да порозовее дори и от експлозия на водородна бомба. Нямаше намерение да се пече като гуцер. Копринената ѝ червена коса, натрита обилно с балсам, бе завита с пешкир. Хосе скоро щеше да ѝ донесе огромна чаша изстискан лимонов сок с много лед и диетичен подсладител. Той дори ѝ слагаше листенце от истинска мента. Божествено. Това, че живееше при леля Роби, въпреки че бе досадно, имаше и своите преимущества. А леля Роби не по-малко от нея самата се вълнуваше за кариерата ѝ.

— Решаваш какво искаш и после го сграбчваш за ташаците — се бе изразил деликатно той. И тъй тя скоро трябваше да се захване с тази задача.

Вече не съществуваше и следа от съмнение какво точно иска. Искаше филм. Филм по-прекрасен от всички, в които бе играла майка ѝ. Механизъм, който да я катапултира пред погледите на публиката. Лайла чу лекото шляпане на боси крака. Отвори единия си клепах и видя леля Роби без ролкови кънки, с огромна сламена шапка на главата си. Бе странно да го гледаш как се клати насам-натам като гъска, вместо да се плъзга.

— Зааащо, лельо Роооби? — запита Лайла с южняшкия акцент, който много ѝ се удаваше, вперила очи в голите му крака, които надзъртаха изпод пъстрия кант на кафтана му в светлосиньо и розово. — Кааакво е станало с къбънките ти?

Леля Роби тежко се тръшна върху шезлонга до нея.

— Тоя гаден Хосе! Скрил ги е от мен, сигурен съм.

— Защооо да ги крие? — попита Лайла. Свикнала беше с всекидневните сражения между двамата. Всъщност, понякога даже ѝ правеше удоволствие да слуша как двамата травестити си крещят един на друг.

— Той мрази кърнките ми. Казва, че се срамува от мен. Можеш ли да повярваш? — Роби усука кафтана около краката си. — Знаеш ли какво му казах? „Сладур, щом аз не се срамувам, за какъв дявол ще се срамуваш ти? В края на краищата тук е Холивуд!“ — изсмия се Роби и размаха тлъстите си ръце във въздуха. После смръщи вежди и се опита да придаде на подпухналото си лице застрашителен вид. Провикна се театрално: — Ако не ми ги върне днес, ще извикам имиграционните власти! — Сетне се отпусна в шезлонга и придърпа периферията на шапката върху очите си. — А мога ли да знам ти защо се пържиш тук? Не си ли чувала за дупките в озоновия слой? Ще си докараш рак на кожата. Ако вземеш да се съсипеш, ще те убия. Запомни това. И няма да нося траур за тебе. Изглеждам отвратително в черно.

— Искам да поработя върху тена си — отговори Лайла.

— Май че трябва да поработиш върху възгледите си.

— Тук е Холивуд! — изимитира го тя. — А в Холивуд хората точно това правят!

— Не, мила моя. Вече не правят само това. Вече се мъчат да си изградят кариера. — Роби извърна глава към къщата и изрева: — Хосе!

Дребният мургав човек излезе през кухненската врата, бършейки длани в многобройните воланчета на престилката си. Приближи се до тях с разкършена походка. Застана пред Роби и скръсти ръце на хълбоците си.

— Какво зилае госпожица?

Роби пренебрегна китайския акцент на Хосе и заяви ведро:

— Аз искам маргарита с лед. И моля те, Хосе, донеси още една диетична лимонада на ей това гадже. — Роби махна с ръка, Хосе се обърна и се плъзна към къщата.

— Сега вече е време да правим планове за кариерата ти. Леля Роби много мисли за твоето бъдеще, Лайла, и има няколко идеи.

Лайла много пъти го бе чувала да повтаря това. Имаше най-добри намерения, но досега неговите идеи не бяха довели до нищо. Бе загубил връзките си в бизнес, в който понятието „вчера“ не съществуваше. Още по-малко, ако „вчера“ означаваше петдесетте години.

— Филм ли? — попита тя с престорена възбуда. — Да не би някой от приятелите ти да снима филм?

— Остави ме да си поема дъх, момичето ми. Голям късмет ще извадиш, ако те вземат в телевизията...

— Телевизията не ме интересува — възропта Лайла и седна, като остави сугиена да падне от свършените ѝ гърди. Роби изобщо не обръщаше внимание на такива работи. — Искам да играя във филм. Телевизията те доближава прекалено много до публиката. В телевизията няма истински звезди. Само знаменитости.

— Господи, какви страхотни цици! — каза леля Роби. — Малко благоприличие, моля!

— Я виж кой се намери да ми чете морал! — озъби се тя, но за миг се извърна, изплезе му се и завърза сугиена си. — Ти самият си ми повтарял, че телевизията е второразредна работа. И на Кен си казал същото.

— Защото Кен работи в телевизията. Телевизията ти предлагам само за начало. Много звезди са започнали от нея.

— Кажи поне една!

Роб се замисли за момент.

— Роб Райнър.

— За бога, той не е звезда, а режисьор. Също и Рон Хауърд. — Тя замлъкна. — Изобщо не си напъргай мозъка, лельо Роби. В телевизията няма звезди.

— Карол Бърнет.

— Тя не е звезда, тя е взела-дала. И никой не се е натискал да я гледа на екрана.

— Шели Лонг.

— Коя?

— Русата от „Бар «Наздраве»“.

— Ама че го каза! Я ми кажи поне един филм, в който да е играла. Зарежи това!

— Сали Фийлд.

— Господи! Девойчето, дето отива да работи във фабрика. Никога и с нищо не е привличала внимание. Лельо Роби, тези жени не притежават обаяние. Нищо не представляват. Аз трябва да получа роля във филм! В голям филм!

— Мери Тайлър Мур.

— О, я стига. Какво е направила пък тая? „Обикновени хора“. Ако Редфорд не беше го режисирал, никой нямаше и да го забележи.

Не! Не желая в телевизията! — Лайла почваше да губи търпение. — Виж какво, Роби, искам да стана това, което е била майка ми. Искам да бъда по-велика от нея. Знаеш какво точно имам предвид.

Хосе се върна с напитките и с купичка чистени орехи.

— Е, добре. Но не избързваме ли много, Лайла? Преди всичко трябва да си имаш импресарио — каза Роби и натъпка устата си с орехи.

— Кого предлагаш, Роби? Някое от твоите приятелчета ли? Пръв асистент на първия асистент на Еди-кой си? Съжали се над мен, Роби. Имам предвид нещо много повече.

— Като че всичко, което си имала предвид, досега не те е докарало до никъде, а, миличка? Време е да престанеш да мислиш и да започнеш да действаш. Случайно познавам точно човека, който ти трябва и той мисли в грандиозни мащаби. Нали това искаш?

Лайла се замисли и после каза:

— Почакай. Знам какво ще кажеш.

— Не, не знаеш.

— Знам. Не ми предлагай Ейра. Той е агент на майка ми, на сто и пет години е и дъхът му вони на болно куче. Пък и Ейра никога няма да ме приеме, защото Тереза не би му разрешила. Освен това той е с единия крак в гроба.

— Кълна се, че не съм виждал човек, който да го гони по-болезнена параноя от теб, когато става въпрос за майка ти. Ако е толкова всесилна, не мислиш ли, че досега щеше да се докопа до някаква роля? Тя няма да ти пречи. А Ейра е само на осемдесет и една години и ако с единия крак е в гроба, с другия яко е стъпил в Холивуд и върху бъчва вино. Ейра Сагарян има такива страхотни връзки, че ще намира роли за своите хора дори и след смъртта си.

— Но аз го мразя — отсече Лайла.

— Разбира се, че го мразиш — отговори Роби с престорено търпение. — Той е импресарио. Но е бил импресарио на Джими Стюарт, Франк Синатра, Джоан Крофорд и, разбира се, на майка ти. И все още представлява големи звезди. Хекман и Майкъл Кийтън. И много други.

— Ами да! Джей Ар и Битълджус от „Далас“. Сега ме свърши...

— Добре, де, смей се, ако ти се смее, но в момента Ейра има много голямо влияние в телевизията. Казва, че тя сега е това, което

киностудиите са били през четирийсетте години. И освен това не виждам никого друго на хоризонта, мис Дръж ми шапката. Аз мога да ти уредя среща. После просто ще трябва да го очароваш.

— Е, добре, мога да се срещна с него — отстъпи тя. После се изсмя. — Не може ли просто да отида при него и да му кажа, че искам главната роля в каквото и да е? Че няма да приема нещо в телевизията и че искам да бъда кинозвезда?

Въпреки че беше дъщеря на Тереза О'Донел, старият положително нямаше да бъде възхитен, че още едно отроче на Бевърли Хилс чука на вратата му. Но все пак, ако се съгласи да я приеме... Лайла не искаше да си го признае, но може би Роби не грешеше чак толкова много. А ако Роби може да я вкара при Ейра... Ейра наистина беше велик. Досега това бе най-сериозната връзка, която ѝ беше предложил Роби.

— Сигурен ли си, че ще ме приеме? Искам да кажа... да не ме приеме само от любезност?

— О, за това не се тревожи — отговори Роби. — Ейра ми се пада кръстник в мафията на холивудските гейове. За мен ще направи всичко. Ако си съгласна, ще говоря с него, ще опипам почвата. — Роби се надвеси над Лайла и я погледна в очите. — Само ми обещавай, че няма да откажеш телевизионна роля и веднага му се обаждам.

Лайла отпи от лимонадата си и рече:

— Добре, Роби, но само във филм от няколко серии, и то в главната роля, независимо че това ще е първата ми поява. Никакви скапани евтини комедии, никакви пробни снимки.

— Божичко господи! Не прекаляваме ли с претенциите, мис Дръж ми шапката?

— Здравейте! — разнесе се гласът на Кен, който се приближаваше към тях откъм гаража. — Аз се пържа под телевизионните прожектори по цял ден, а вие двамата си седите тук и си гледате кефа.

Роби погледна часовника си.

— Не съм усетил как е станало толкова късно, господине — каза Роби с най-доброто си подражание на гласа на Джун Клийвър. — Това е, защото тази госпожица тук ми създава проблеми. Вие може да си поговорите. — Той стана и се заклати към къщата; вероятно тъкмо щеше да изкрещи на Хосе, когато дребното човече се приближи към

тях, понесло за Кен маргарита с лед върху сребърен поднос. Роби отново се дотътри до шезлонга си.

— Тъкмо навреме. Кен, седни тук и си пийни едно. — Роби вдигна дебелите си крака, за да му направи място на земята до шезлонга.

— Та какво заговорничите вие двамата? — попита Кен, след като отпи малко от леденото питие.

Лайла му се усмихна.

— Докарах си рак на кожата и професионални съвети от моята леличка — каза тя. — А не искам нито едното, нито другото.

— Той обикновено дава добри съвети. Не е много силен в главата, но дава добри съвети.

— Охо! Не я ли караш малко като на сляп купон! — засегна се Роби и двамата започнаха да се препират.

През това време Лайла взе решение. Ще се срещне с Ейра. В края на краищата какво има да губи?

— Добре, Роби — отсече тя. — Уреждай срещата. Но да не е с някакъв скапан помощник. Единствено със самия Ейра!

Мери Джейн си състави бюджет. В продължение на следващите три месеца на ден ѝ се падаха по деветстотин калории и по девет долара. Първите два дни от режима си тя прекара в леглото, повечето време спеше, но след като престана да се чувства изтощена, разбра, че така няма да стане нищо. Всъщност тя ядеше най-много у дома в леглото. Трябваше да излиза. Имаше нужда от движение, за да свали тлъстините. А се налагаше да отслабне, преди да си назначи нова среща с доктор Мур. Трябваше да покаже някакво постижение.

И тъй, в сряда, две седмици след погребението на баба си, тя навлече сиво-кафявото си мъхнато палто и тромаво излезе навън, след като бе изяла на закуска едно твърдо сварено яйце и две препечени филийки с малка чашка доматиен сок. Беше студен мартенски ден, но поне не духаше режещ вятър. Мери Джейн се запъти в източна посока. Петдесет и четвърта улица не бе привлекателна по никое време на деня, но в ранната утрин бе особено противна. По Единайсето авеню все още течаха потоци камиони, тук-там се мяркаше мръсен сняг, покрит с плътен слой сажди и изпъстрен с кучешки лайна, което затрудняваше маршрутите на пешеходците. Тя стигна до Десето авеню покрай влажните евтини жилищни блокове, после до Девето, с магазинчетата за хранителни стоки и алкохолни напитки, премина покрай купища боклуци, изхвърлени от ресторантите, и стигна до Осмо авеню, а после до Бродуей. Боже мой, тук е дори по-лошо, помисли си тя. Млади мъже в строги костюми профучаваха покрай нея, притиснали дипломатически куфарчета, с мрачни лица и с очи, които не се спираха върху крещящите афиши на денонощно работещите кинозалони и на книжарниците за порнографски издания. Мери Джейн не можеше да определи кои ѝ действат по-потискащо — пришълците чиновници, движещи се по установените си маршрути, или отрепките, които вече се тълпяха около вратите в очакване на сутрешната си доза секс. Боже господи, може ли човек да си представи публиката на порнофилм, който започва в девет часа сутринта! Какви

бяха тия хора? Тя потръпна и забърза на юг, защото не ѝ се искаше да търси отговора на този въпрос.

Беше ѝ станало студено, затова се спря на ъгъла на Седмо авеню и Трийсет и осма улица — сърцето на модата — за да пие чаша кафе, за което похарчи един долар от скъпоценния си бюджет. Поне нямаше калории. На бара се търкаляше забравен вестник и тя го прелисти. Обичайните убийства с хладно и огнестрелно оръжие, изнасилвания на деца. Обърна на клюкарските страници. Типичната смесица от клюки за нюйоркски театрали, светски личности и холивудски знаменитости. Шърли Маклейн пишеше нова книга за още една от версиите на живота си, докато брат ѝ се възползваше колкото се може по-добре от ситуацията, за да спи с нова старлетка.

И тогава го забеляза:

Кристал Плинъм толкова харесва ролята си, че репетира дори вкъщи. Започна снимането на новия филм „Джак, Джил и компромисът“, една много свежа творба. Очевидно и режисьорът на филма Сам Шийлдс гледа по същия начин на работата. Кристал и Шийлдс са били забелязани в няколко модни заведения — „Мистър Чоу“ и „Спаго“, а на закуска в „Поло Лаундж“ са изглеждали толкова мили и естествени.

Усети как се изчервява, после ѝ стана студено. За миг се изплаши, че ще се срути от столчето пред бара. Чувстваше се замаяна, сякаш се бе въртяла дълго на столчето, както правеше като дете. Колко е странно всичко това, помисли си тя, хвърли върху тезгяха долара и бакшиш от дребни монети и с несигурна крачка излезе на улицата. Той бе част от живота ми в продължение на три години, а сега го няма. Погледна часовника си. Вероятно точно в този момент Сам спеше в леглото до Кристал Плинъм, която бе получила нейната роля. Не можеше да определи от кое я болеше повече — дали от това, че тази жена играе нейната скъпоценна роля на Джил, или от това, че притежава Сам.

Плака през целия път до Двайсет и четвърта улица. Там престана да плаче, но продължи да върви. Най-после си даде почивка, която бе достатъчно дълга, за да влезе в тоалетната на хотел „Челси“ и да си измие лицето. Този евтин и стилиен посвоему хотел, в който актьори и писатели бяха отсядали в продължение на десетилетия, бе мрачен както обикновено. Е, помисли си тя, докато се взираше в старото

напукано огледало над мивката, ако доктор Мур не се залови с мен или ако нищо не излезе, винаги мога да дойда тук, в хотела с хлебарките. Прекрасно място за успешно самоубийство. Нямаше да е първата. Това беше единствената мисъл, която я утешаваше.

По Седмо авеню достигна Осма улица, влезе в антикварна книжарница и около час рови разсеяно из книгите. После изяде половин пъпеш в гръцко ресторантче (без сирене, само четирийсет калории, но с убийствената цена три и половина долара) и се запъти към Хюстън стрийт. Там я привлече рекламата върху „Филм Форум“. Беше филм в две серии с Май фон Трилинг — и двете ги бе гледала безброй пъти. И все пак тя обичаше немските филми от трийсетте години, а Май положително бе една от най-красивите актриси на всички времена. Мери Джейн се нареди на опашката заедно с другите неудачници, които съставляват публиката на ранните следобедни прожекции във всички кина. И все пак, за шест долара ще си купи шест часа забрава, ще види истинска професионална игра, после ще се върне пеша до къщи, ще хапне малко салата и ще се пъхне в леглото. И няма да мисли за Сам.

И тъй, програмата ѝ бе ясна. В девет часа излизаше от къщи, ходеше по осем часа на ден, за да си почине ходеше на кино и пиеше по чаша кафе, без мляко или сметана, и то само когато почувстваше абсолютна необходимост. Не се обаждаше на никого, не отговаряше на телефонни обаждания, дори и на Моли. След седмица изключи телефонния си секретар. Намери две момичета, на които преотстъпи апартамента под наем, разпродаде всичко и си намери евтин хотел на Деветнайсета улица. Там обаче не приемаха котката. Затова посети за последен път Моли, прехвърлила през едната си ръка кашмиреното сако, а в другата стиснала кашона с Негрита, която гръмогласно мяучеше. Може и да бе странно, но раздялата с Негрита изживя най-болезнено и се чувства истински самотна.

Мери Джейн кръстосваше гладна Манхатън, без да има кураж да се претегли или отново да хване вестник в ръка. Стаята ѝ беше мрачна. Неуютно място, което не би привлякло никого. Избягваше огледала, често ходеше в библиотеки, книжарници и магазини, в които се продаваха театрални и киноафиши, снимки на актьори и други подобни вещи. Наруши бюджета, но си купи няколко евтини черно-бели гланцови снимки на лицата от екрана, които бе обичала. Мога ли

да имам уста като Жана Моро? Брадичката на Гарбо? Носът на Май фон Трилинг? Скулите на една от двете Хепбърн — Катрин или Одри? Нямаше много ясна идея. Но основното ѝ занимание бе ходенето. А когато бе прекалено изморена да продължи, си почиваше на Централ Стейшън или на Пен Стейшън, или във фойето на някой по-непретенциозен хотел — временните убежища на бездомниците в Манхатън.

Докато крачеше, я нападаха спомени. Спомени за баба ѝ, за Скъдърстаун, за сестринското училище. Но най-често се сещаше за Сам. Спомняше си цели разговори, които бяха водили. Нощта, когато останаха на улицата пред нейния апартамент, защото нямаха ключ. Денят, в който ѝ повери ролята на Джил. Празненството за рождения му ден, с което го бе изненадала. Начинът, по който се любеха. Понякога, докато вървеше, по бузите ѝ се стичаха сълзи. За щастие това бе Ню Йорк и никой изобщо не я забелязваше.

После направи откритие: ако човек има само една цел, постигането ѝ не представлява особена трудност. Когато се наложи да пристегне джинсите си, като затегне колана си с три дупки, реши да се обади на вещицата Хенеси. Тази стара клюкарка щеше да измери теглото ѝ. Но беше ли свалила достатъчно? Щеше ли доктор Мур да я приеме сериозно?

По телефона мис Хенеси бе хладна, но ѝ определи час за след седмица без никакви уговорки.

Шест дни Мери Джейн направо гладува. Ако тя докажеше, че е проявила достатъчно воля и решимост, щеше ли да я приеме доктор Мур? Отиде в болницата един час по-рано и се заразхожда из фойето. Най-сетне набра сили да се качи на асансьора.

Облечена в бяла сестринска престилка и боса, тя стъпи върху кантара. Мис Хенеси се засуети, погледна в картоната на Мери Джейн, после отново провери кантара.

— Това възможно ли е? — възкликна тя. — За седем седмици сте отслабнали с близо десет килограма!

— Наистина ли? — попита Мери Джейн. Дали това беше достатъчно?

Когато мис Хенеси я пусна в кабинета на доктор Мур, на нея ѝ се стори, че ще тупне мъртва на пода. Той сигурно бе разучил предварителните рентгенови снимки. Ами ако ѝ каже, че не може да ѝ обещае каквото тя иска? А ако каже, че е възможно, но рисковано? Тя ще рискува ли? А ако той просто заяви, че може да стане? Тогава какво? Искаше ѝ се да пристъпи напред, но като да се бе вкаменила на мястото си.

Доктор Мур стоеше пред подвижен екран и разглеждаше черепна рентгенова снимка. Когато тя влезе, вдигна очи и посочи снимките.

— Лицето има страшно притегателна сила. Когато си избирах област за хирургическа специализация, бях решил да стана сърдечносъдов хирург. Натам се насочвах на най-умните и талантиливи хирурзи. Но установих, че тази област е пренаситена и вероятно ще завърши кариерата си в Айдахо. Тогава не знаех накъде, защото освен сърцето не виждах област, която и да носи доходи, и да ми е интересна. Докато един ден не разговарях с някакъв специалист по пластична хирургия и той ме запали. — Отново загледа рентгеновите снимки.

— Мои ли са? — попита тя. Той кимна.

— Елате да ги разгледате.

Тя приближи и с изненада установи, че е по-висока от него. Безмълвно се втренчи в тъмните сенки по филма. Нямаше сили да зададе въпроса, да формулира думите, да го моли. Но той сякаш прочете мислите ѝ и без да сваля очи от екрана, рече:

— Да, мисля, че мога да ви направя красива. Данните са благоприятни. Е, ще ви струва време и пари. Гаранции, разбира се, няма и държа да го знаете, да поемете рисковете и натовареността на програмата, която ще изготвя.

Тя кимна, но чувстваше, че дъхът ѝ не стига, за да изрече нещо. Беше му безкрайно благодарна не само за отговора на въпроса ѝ, но и за извърнатото му лице, което ѝ спестяваше смущението. Той бе съвсем близо до нея. Миришеше на сапун за дезинфекция и на още някакъв неуловим парфюм. Аромат на ванилия?

— Предлагам да започнем с префасониране на черепа. Костта на носа трябва да се изпили, скулите се нуждаят от имплантация, брадичката да се дооформи, за да се постигнат по-добри пропорции на лицето. Това ще отнеме между шест месеца и година, зависи колко бързо се възстановявате. После ще се заловим с меките тъкани.

— Какво означава това? — промълви дрезгаво тя.

— Прилепване и спояване на кожата ви с новата черепна конструкция. Блефаропластика, въпреки че предлагам само съвсем малко да повдигнем очите. Нямаме торбички, просто уплътняване на клепачите. Необходимо е само да се отървем от мазнината в областта на клепачите. Ще действваме по един мой собствен метод. Тук ще вкараме игла. — Той много леко докосна клепача ѝ, но въпреки това тя примига. После ще я загреем и тя ще разтопи мазнината. Това ще ви придаде изчистена линия на клепачите. Почти без никаква хирургическа намеса и изобщо няма да остави белези. — Той докосна врата ѝ, като леко опипваше с пръсти кожата.

— Тук трябва доста решително да променим контура. Нямам предвид просто обтягане на кожата на лицето. Важно е да постигнем разграничаване между лицето и шията, ето дотук — той придвижи ръката си до гръдната ѝ кост — кожата трябва да се изпъне и излишното трябва да се отстрани. Както и тук, и тук — заопипва той скулите, челото ѝ.

— От това ще останат белези — каза тя.

— Те въобще няма да се виждат. Ще фиксирам кожата над линията на косата, върху черепа, така че благодарение на естествения растеж на косата, почти всички белези ще се скрият.

— Значи ли това, че ще ми обръснете косата? — попита тя ужасена. Гъстата дълга коса бе единственото хубаво нещо, което притежаваше. Сам обичаше косата ѝ.

— Не. Можем успешно да я запазим. Досега не сме имали инфекции на кожата на черепа.

Той отиде до бюрото си и ѝ предложи стол.

— Много се радвам, че така добре сте се справили с отслабването. Това за мен е доказателство не само за гъвкавостта на тъканите ви, но и за силната ви мотивация. — Той я загледа изпитателно.

Тя се помъчи да скрие смущението си, питайки се какъв ли неин дефект преценява. Но същевременно изпитваше благодарност и някакво странно чувство за близост. В крайна сметка той бе единственият мъж, от когото нямаше какво да крие.

Сякаш отново прочел мислите ѝ, той продължи:

— Знаете ли, такава програма предполага един вид интимност. Нещо като взаимно прелъстяване, след което следва брак. Ще работим заедно: до голяма степен всичко зависи от вашите тъкани, от способността ви да формулирате точно какво искате, от волята ви да спазвате определен режим и от скоростта на следоперативното възстановяване. Останалото зависи от мен и от таланта ми. Да бъдеш лицеви хирург, означава да имаш дарба. Освен хирургическата техника съществува и умението да имаш поглед върху идеята, да предусетиш възможностите. А за да направя най-доброто, на което съм способен, трябва да се влюбя в целия проект.

— Успяхте ли? — попита тя.

Навън се изливаше пороен дъжд и единственият шум в стаята бе звукът от силната струя, която шуртеше от покрива, примесена с тихия вибриращ ритъм на екрана, върху който бе поставена нейната рентгенова снимка.

— Да — отговори той и тя усети спазъм в гърдите си. — Това е истинско предизвикателство, очарован съм от проекта. — Той се приближи към нея още повече: — Пушили ли сте някога?

— Не.

— Добре. Сега вече ви е забранено да пропушвате. И още: никакво слънце. Абсолютно никакво. Никога. Винаги ще се пазите от слънчевите лъчи.

Тя погледна навън към леденостудения дъжд и смраченото небе.

— По всяко време на деня ли, докторе?

Той се усмихна.

— Е, през нощта няма нужда да се пазите. Има и друго: никакъв алкохол.

— Дори и вино ли?

— Дори и бира! Всъщност нека го формулирам по следния начин: зная, че няма да спазвате това, но все пак бъдете изключително предпазлива. Не е хубаво за кожата ви. Виждам, че сте отслабнали много и че досега слънцето не ви е причинило почти никакви вреди.

— Никога не съм могла да си позволя някаква ваканция, а печенето на огъня на безработицата не ми се струваше особено привлекателно.

— Е, това означава, че сме имали късмет. — Той замълча. Взе ръката ѝ в своята и за миг тя помисли, че ще прояви някакво лично

отношение и ще ѝ каже някоя и друга насърчителна дума. Вместо това, той я ощипа по горната част на китката и после се загледа в малкото ръбче на изтеглената от него кожа, което незабавно се прибра.

— Кожата ви е забележително еластична за възрастта. Това ще ни помогне. С какво се храните?

Тя му разправи.

— Хубаво, но искам да ядете повече сурови зеленчуци. И да пиете много вода. Оводняването е от критично значение за кожата. И за да поддържате това донякъде неестествено за вас тегло и всичко, което ще направи хирургията, от днес нататък ще ядете само два пъти дневно. Вие се опитвате да достигнете свръхестествен идеал, идеал, който всяка жена едва ли може да поддържа, след като мине пубертета. Сега, след като към стройната, изключително слаба фигура, която е на мода от години, се добавя изискването за големи гърди, почти нито една жена не отговаря на това изискване като природна даденост.

— Уголемяват ли бюстовете на младите слаби манекенки, ако те искат това? — попита тя.

— Не се занимавам с хирургически операции на тялото. Само с лицева хирургия. И не познавам нито един мъж хирург, който да има добри постижения с гърдите. Ще ви препоръчам жена хирург — Силвия Райт. Логично е, че жена по-добре може да оформя гърди, отколкото мъж. — Той се усмихна. — Но Райт не прави имплантации. Преди девет години в авторитетни научни списания се появиха съобщения за негативните ефекти от силиконовите имплантации. Във всеки случай вие няма да имате нужда от имплантация. Гърдите ви се нуждаят само от преоформяне и повдигане.

Тя сведе очи към увисналите си гърди. Въпреки отслабването ѝ, а може би и точно поради него гърдите ѝ изглеждаха по-зле отпреди. Е, добре, каза си наум тя, не може всичко наведнъж. Важното бе, че доктор Мур се зае с нея. А тя вярваше, че той може да прави чудеса.

Шарлийн вкара подарения им от Доуб датсун в покрития с чакъл паркинг пред изградено от метални плоскости ресторантче на Минг авеню. Паркира го в редицата поочукани коли, пикапи и камиони с ремаркета. Остана в колата с „Бейкърсфийлд Таймс“ в ръка, отворен на обявите за работа, и започна да размишлява какво да говори.

По дяволите, ядосваше се тя, тук пише *опитна*. В осем от обявите за келнерки в ресторантчетата изрично споменаваха думата „опитна“. После всеки от гадните собственици ѝ намекна какво ще иска, за да я вземе на работа. Сети се за Доуб, за това, което ѝ бе разправял за нейната красота. Може би щеше да се справи със собствениците, но не искаше пак да изкарва Дийн от кожата му.

Е, добре де. За бога, какъв опит е необходим, за да се сервирайт яйца и кюфтета в ресторант за шофьори? Достатъчно пъти съм се хранила в подобни заведения, че да мога и насън да върша такава работа. Но всъщност сега май съм не я ловеше. Като нямаш работа и пари, не спиш. Какво би могла да направи? Освен да остави шофьорите да я опипват или да излъже нещо, не знаеше какво може да стори. Жалко, че нямаше опит.

Изведнъж щракна с пръсти. Ето, това е! Имам опит, защото седмици наред съм се хранила в такива заведения, а това е достатъчен опит!

Шарлийн се извърна, за да разгледа лицето си в изпрашеното странично огледало. Ощипа бузите си, както помнеше, че прави майка ѝ, когато няма пари за руж. Лицето ѝ засия с румен блясък. Шарлийн здраво захапа устните си и те станаха черешовочервени. Попипа деколтето на бялата си мексиканска блуза и я придърпа върху едното рамо, защото постоянно се свличаше.

Помогни ми, Господи, помоли се тя.

Изскочи от колата, заключи вратата и пристегна каубойския си колан. Добре! Избърса сандалите с високи токове в ръба на джинсите си и се устреми към входната врата, леко полюшвайки бедра и сламената си шапка, в случай че босът гледа през прозореца. Трябваше

да ходи така, като че всичко ѝ е наред, макар и да не беше. Още преди да докосне дръжката, вратата се отвори със замах и пред нея застана най-дебелият човек, който бе виждала в живота си.

— Чаках те — каза той. — Да се изразя по-точно, молах се да дойдеш. — Той се отдръпна, за да може Шарлийн да влезе през отворената врата.

Тя се поспря, после вдигна рамене и влезе в прохладното и шумно помещение. Видя, че всички мъже и две от жените клиентки, както и келнерките се бяха извърнали, за да я огледат. Значи са ме забелязали, докато вървах по алеята, помисли си тя.

— Казвам се Джейк, а това ресторантче е мое. Ресторантчето на Джейк, нали разбираш? — попита той, докато я превеждаше между няколко заети маси към едно по-усамотено сепаре в дъното.

Шарлийн не можа да сдържи усмивката си.

— Ясно, Джейк. Обзалагам се, че си се досетил за какво идвам.

— Назначена си. Сега хвърли тоя вестник, за да прием по едно кафе и да ми разправиш нещо за себе си. — Той отиде зад тезгяха и се върна с две големи порцеланови чаши кафе и поднос с понички.

— Чакай малко, Джейк. Какво искаш да кажеш с това „назначена си“? Още не си ме питал дали имам опит. В обявата пишеш, че търсиш „опитна“.

Джейк облегна глава върху огромните си тлъсти ръце, които бе подпрял на масата, и се усмихна.

— Видях, че си опитна, още щом тръгна към ресторанта. Дявол го взел, всички го забелязаха!

Шарлийн усети, че се изчервява. Всеки би забелязал, че се смути. Но Джейк не видя нищо. Той само се загледа в кафето си, взе си поничка и продължи:

— Тук всички казаха, че вече си назначена, още преди да стигнеш до вратата. — Той посочи неколцината търговци, седнали на масите и в сепаретата, и шофьорите върху високите столчета на бара. — Те са ми редовни клиенти и искам да ги зарадвам.

Напъха половин поничка в устата си и промърмори:

— Значи си назначена. Как се казваш?

Шарлийн се облегна назад и се засмя. Наистина, неведоми бяха пътищата господни. Тя огледа залата.

Имаше гирлянди от бели изкуствени цветя, посивели от прах и мазнини. Масите по средата бяха покрити с мушама на цветчета, върху всяка имаше саксийка с изкуствено цвете, около която бяха разположени захарница, солница и пиперница, салфетиера и бутилчица сос „Барбекю“. Около стените бяха разположени дълбоки сепарета. Столовете бяха тапицирани в оранжево; на места тапицерията бе продрана и дупките бяха подлепени със сребристосив изолирбанд. Масите бяха от синя пластмаса, малко позахабени. Във всяко сепаре имаше по един малък музикабкс, вероятно с репертоар от кънтри и уестърн и хитове от петдесетте години. Шарлийн спря поглед на големия син бар, който разделяше помещението на две. Шофьорите на големите товарни камиони бяха насядали върху високите столчета, заболи очи в огромни чаши кафе. Имаше и две жени, които си говореха.

Възпълна жена с розова престилка хвърчеше към кухнята и обратно, понесла чинии с месо и някакъв тъмен сос, като през цялото време подвикваше поръчките към мексиканския готвач, който се потеше в кухнята.

Е, помисли си Шарлийн, по-хубаво е от „Мақдоналдс“. Поне ще има бакшиши. Джейк вече бе излапал поничката и сега бършеше голямата си уста с опакото на ръката.

— Та как се казваш? — повтори той.

— Шарлийн, Джейк. Кога почвам работа?

БОЛНИЦА „КОСМОПОЛИТЪН“

Пациент:	Мери Джейн Моран
Застраховка:	няма
Години:	трийсет и четири
Адрес:	№74, 19-а Улица Изток Ню Йорк
Дата на раждане:	22. 09. 1958

Дата:	22 юли 1990	Стойност на операцията
Вид на операцията:	Коремна пластика	
Хирург:	Д-р Силвърман	\$7425
Дата:	18 окт. 199-	
Вид на операцията:	Лицев лифтинг и липектомия	
Хирург:	Д-р Б. Мур	\$4300
Дата:	11 януари 199-	
Вид на операцията:	Резекция и лифтинг на бедрата	
Хирург:	Д-р Силвърман	\$3830
Дата:	21 април 199-	
Вид на операцията:	Пластика на клепачите	
Хирург:	Д-р Б. Мур	\$1540
Дата:	28 септ. 199-	
Вид на операцията:	Липектомия на провиснали мишници	

Хирург:	Д-р Силвърман	\$1950
Дата:	28 февруари 199-	
Вид на операцията:	Мастопексия и фиксиране на гръдните зърна	
Хирург:	Д-р Райт	\$4300
Дата:	1 април 199-	
Вид на операцията:	Абразия на кожата	
Хирург:	Д-р Б. Мур	\$1750
Дата:	3 юни 199-	
Вид на операцията:	Пластика на носа	
Хирург:	Д-р Б. Мур	\$4100

Из документацията на Лора Ричи

След като приключиха с всички изследвания и подготвителни процедури, Брустър Мур изготви план по дни. Предложи други двама хирурзи за някои от операциите, но той щеше внимателно да ръководи цялата програма. Повечето бяха колеги от клиниката за бедни деца, основана от него.

— Тази работа не ви ли потиска? — попита Мери Джейн.

— Не толкова, колкото разговор с някоя светска знаменитост, която идва за трети път да ѝ направя лифтинг на лицето — отговори рязко Брустър Мур. — Искате ли да се запознаете с другата ми дейност?

Тя почувства, че основателно са я смъмрили и прие поканата. Откакто се познаваха, той за пръв път ѝ разкриваше нещо за себе си и за своите интереси. Вече бе привикнала със студенината на хирурзите, но този човек не беше като тях. Освен характерната за хирурга увереност той притежаваше и някаква странна смесица от дистанцираност и състрадание.

При посещението на клиниката разбра тайната. Клиниката беше негова страст. Там постъпваха деца от цял свят, родени с толкова

плашещи и чудовищни деформации, че много от тях бяха изоставени и направо захвърлени, за да умрат.

— Надявам се, че разбирате — обърна се към нея Брустър Мур с делови тон. — Ние сме така устроени, че реагираме на усмивката на бебето. Някои от тези деца нямат уста, с която да се усмихнат. Дори и интелигентни родители мъчно могат да привикнат с това — поясни той. — А представяте ли си какво нещастие е, когато на беден селянин в Перу му се роди такова дете?

Той я запозна с Уинтърп, канадско момче, чиито родители загинали при катастрофа със собствения си самолет. Той оцелял, но бил напълно обезобразен от обгарянията. Сега имаше ново лице, направено от кожа, взета от гърба и бедрата му.

Запозна я и с тригодишната Хилда, подхвърлена в някаква бременска църква само ден след раждането ѝ. За една година бяха оправили заешката ѝ устна, но все още нямаше нос.

Там бе и Раул, дванайсетгодишно момче от Хондурас, което можеше да общува само чрез умните си очи и малките си находчиви рисунки, тъй като бе родено без език и без долна челюст.

Общите помещения и стаите бяха приветливи, апаратурата бе възможно най-добрата, а операционната бе може би най-модерната в страната.

— Откъде взимате пари за всичко това? — попита Мери Джейн, докато оглеждаше апаратите, съоръженията и забързания персонал.

Доктор Мур вдигна рамене.

— Получаваме малка субсидия от държавата и доста частни дарения. Останалото идва от моите хонорари. Нали правя козметични операции на много богати и влиятелни личности — усмихна се той. — Всъщност по този начин те финансират клиниката.

— Това ме кара да се чувствам още по-жалка — каза Мери Джейн.

Той спря наред фоайето и се обърна към нея:

— Не бива. Недейте вярва на пуританската идея за предопределението или на някаква старомодна нравственост, според която външният вид е само суета. Някои неща са се променили. За вас лицето ви е ваша съдба. Тези деца тук могат да го потвърдят.

Тя имаше пълно доверие в него. Глупаво беше да се бои. В края на краищата бе медицинска сестра и бе прекарала години по разни болници. Но въпреки това болничната обстановка я изнервяше.

Първата операция бе истински ужас. Дългото пътешествие в болничната количка — по коридорите и в асансьора за посетители бе крайно унижително. Санитарят, който тикаше количката, се отнасяше към нея като към кошница с продукти в супермаркет, а иначе се държеше така, сякаш е управител на болницата и спираше да разговаря с всеки, когото срещнеше. Испита истинско облекчение, когато стигнаха до операционната.

Може би ако оперираха не по нейно желание, а за да спасят дивота ѝ, не би чувствала толкова остро презрението на санитарите. Още един къс месо, което щяха да режат. Като че се подхилваха саркастично: „Пластична хирургия. Егоистични капризи. Истеричка. Егоцентричка“.

Бе свалила деветнайсет килограма и вече нямаше корем, но вместо тлъстината просто да се стопи и да ѝ остави плосък корем, на нейното място се бе появила отвратителна торба от разтеглена кожа. С помощта на коремната пластика щяха да я опънат. Операцията бе доста сериозна, но доктор Мур искаше да започнат с нея, за да остане повече време за възстановяване.

Брустър Мур ѝ бе казал:

— Свалихте почти всичко, което бе необходимо. Но сега трябва да поддържате това тегло.

— Все още изглеждам ужасно! — Тя вдигна ръцете си и ги залюля. Излишните тлъстини се клатушкаха насам-натам.

— Ръце на прилеп. Типично.

— Така ли се нарича?

— Аха. Много описателно, нали? Но с диета това не се оправя. Необходими са гимнастика и малка хирургическа намеса. Трябва да заздравим коремната ви мускулатура. Ще срежем и скъсим мускулите, ще махнем излишната кожа, а останалата ще опънем.

Въпреки че операцията минаваше за козметична, всъщност бе много сериозна. Необходим бе десетдневен следоперативен болничен режим. Насрочиха я за седем и половина сутринта в един мрачен сив

четвъртък. Вечерта преди операцията при Мери Джейн дойде санитарка, за да я „подготви“. Велики боже! Това означаваше бръснене.

— Трябва да избръснем всичко около района на хирургическата намеса, за да се намали рискът от инфекции и за да може по-лесно да свалим хирургическите конци и щипки — припяваше отегчено санитарката. Мери Джейн се утешаваше, че поне тази операция щяха да направят с пълна упойка.

Доктор Мур нямаше да я оперира лично, но той бе избрал хирурга. Дойде да я посети вечерта преди операцията и този негов жест я трогна.

— Боб Силвърман е много добър. Твоите тъкани са в добро състояние и няма да останат много белези. Но за операцията на гърдите се свързах със Силвия Райт. Тя има такъв усет за гърди, какъвто няма нито един от мъжете хирурзи, които познавам.

Докато я караха към операционната, Мери Джейн гледаше само в тавана и изброи всички лампи по коридорите. Знаеше, че би трябвало да е нервна, но инжекцията вече действаше и тя най-последно загуби чувството си на вина, срам и безпокойство. Вече не я беше грижа. Санитарят спря количката пред операционната в нещо като ниша. Нямахте представа колко дълго престоя там. Минути? Часове? Или пък всичко беше минало? Към нея се доближи сестра, която ѝ би още една инжекция.

— Сега ще влезем, мис Моран — каза тя и вкара количката през летящата врата. Бледозелена стая. На тавана имаше огромни ослепяващи прожектори. Имаше и група хора, облечени в някакви камуфлажни дрехи. Успя да се сети, че така са облечени хирурзите.

— Здравей, Мери Джейн! — обади се гласът на доктор Мур отнякъде. — Спокойна ли си?

Тя изобщо не бе очаквала, че той ще присъства на операцията.

— Напълно — измърмори тя.

— Сега бройте отзад напред — нареди ѝ човекът с маска. — Започнете от сто!

Тя се опита да каже нещо духовито и умно, но едва се справи с броенето.

— Сто, деветдесет и девет... — не можа да се сети какво идва след това...

Слава богу, всичко бе свършило.

— Сега може да заспите — каза сестрата.

Мери Джейн се опита да благодари, но не успя да продума.

Много по-късно отвори очи, но не можеше да се движи. Устата ѝ бе толкова пресъхнала, че усещаше езика си като парче гласпапир. Болката бе много по-лоша от всякакви стомашни болки, които бе изпитвала. Чувстваше се тъй, сякаш са я промушили с хладно оръжие. Опита се да извика някого, но от устата ѝ не излезе никакъв звук. Заплака, но и най-малкото движение засилваше болката, затова премина на скимтене. Разрезът бе като пламтяща рана, цялата ѝ коремна област бе скована, като да я бяха ритали в слабините милион пъти. После пак потъна в пълен мрак.

Разбра, че е спала или че се връща в съзнание. Отново отвори очи и видя, че не се намира в болничното си легло. Болката беше същата, но сега усещаше, че скоро ще се погрижат за нея, щом разберат, че се е събудила. Пак не успя да издаде звук. Не можеше да движи нито един от мускулите си. Поне засега.

Някаква ръка леко я докосна по рамото.

— Ей, искате ли да се събудите? Хайде, Мери Джейн, събудете се. Как се чувствате? — Гласът продължаваше да говори, приканваше я да дойде в съзнание. Това бе сестрата, която искаше да я изкара от упойката. Мери Джейн се опита да ѝ помогне:

— Вода! — бе всичко, което можа да каже. Искаше да добави и „болка“, но можа само да притвори очи.

Сестрата я разбра и Мери Джейн я благослови, когато усети убождане и после болката бавно, бавно започна да се оттегля. Почувства се добре. Последната ѝ мисъл, преди да се унесе, бе, че с първото изпитание е свършено и че я чакат само още осем.

Шевовете смъдяха ужасно. Но когато свалиха превръзките, Мери Джейн имаше корем на девойче. Тя се взираше в него очарована. Това нейната плът ли беше? Толкова гладка, толкова стегната, толкова опъната. Забрави болката, парите и мисълта, че излишната ѝ плът е изрязана и захвърлена някъде.

Повдигането и намаляването на бюста май бе най-страшната процедура, въпреки че Брустър Мур я увери, че болката при възстановяването ще е много по-слаба, отколкото при коремната операция.

— Няма да режем мускули, само мазнини. Имате много гърдна тъкан, но тя просто е прикачена прекалено ниско върху гърдния ви кош. Утре доктор Райт ще оформи нова обвивка от кожата ви, ще я запълни с тъкан и ще премести зърната в центъра...

— Ще премести зърната? Искате да кажете, че ще ми отрежат зърната?

— Да. Мислех, че сте разбрали това. От материалите, които сте прегледали заедно с доктор Райт. — Мур въздъхна. — Тя трябваше да ви обясни. Но белезите са почти изцяло скрити в ареолите.

Мери Джейн усети, че ѝ се повдига.

— Но ако ги преместят, те ще функционират ли? Искам да кажа... — Тя замлъкна смутено. — Ще мога ли да чувствам нещо?

— Е, с положителност няма да може да кърмите, но понякога чувствителността се възвръща. Според мен нервната тъкан не се възстановява. Това е важен въпрос. Мислех, че сте наясно по това. Разбира се, трябва да прецените дали жертвата си струва. Някои жени твърдят, че след такава операция сексуалната им чувствителност се е повишила. Според мен това произтича от задоволството и гордостта от променения им външен вид. Знаете, че съзнанието е най-важният сексуален орган.

— Но вие няма да ми оперирате съзнанието.

— Зная. И се надявам, че разбирате колко високо оценявам... смелостта, която проявихте досега.

— О, не! Смели са деца като Раул и Уинтърп или като децата, загубили половината си лице поради раково заболяване. Но съм ви благодарна за оценката. И ви предлагам сделка: доктор Райт може да ми отреже зърната, ако ми направи съвършени гърди, а вие ми оформите нос като носа на Май фон Трилинг.

— Трудна сделка ми предлагате, Мери Джейн — засмя се той. — Ще видя какво мога да направя.

Пак съм аз, Лора Ричи. Обзалагам се, че сте ме забравили, докато Мери Джейн се сражаваше с болките си в Ню Йорк. Нищо чудно. Холивуд е привикнал на къса памет. В този град всеки или се изкачва нагоре, или слиза надолу. Всички са като акули, които плуват в океана, никой не може да си позволи да стои на едно място. И мотивацията на всеки е: глад и страх. Гладът и страхът са и горивата, които подхранват взаимоотношенията между импресарио и клиент. Младите старлетки, които се надяват на успех, ревнуват филмовите агенти и се боят от тях, като да са боговете на Пантеона, известен под името Холивуд. Един импресарио може да създаде, а може и да разруши кариера.

Но страхът е двупосочна улица. След като утвърдят таланта си и станат знаменитости, звездите често зарязват своя импресарио, за да го заменят с някой по-могъщ от него.

Лайла надушваше страха в приемната на Ейра Сагарян и се надяваше, че тя самата не го излъчва. В приемната имаше десетина млади хора, един от друг по-красиви, всеки стиснал по някоя папка или прелистващ последния брой на „Варайъти“. Само на неудачниците им се налага да чакат! Тя мразеше чакането. Но Лайла бе сигурна, че нито един от тях няма среща лично с Ейра Сагарян. Сигурна беше и че чакащите са от клошарите, които редовно наобикалят приемните на всеки голям агент и всеки път се надяват, че в края на петминутното интервю ще получат работа като актьори, ще им дадат някаква роля на глухоням статист и дори ще се доберат до заветната цел да имат свой импресарио. Защото в Холивуд актьор без импресарио е просто без никакви шансове.

— Вие ли сте мис Кайл? — попита младата секретарка и всички погледи се извърнаха към Лайла. — Мистър Сагарян ви очаква. Моля, последвайте ме.

Лайла се усмихна доволно и вдигна чантата си, захвърлена на пода. Преметна я през рамо и последва момичето по дългия коридор, покрит с дебел килим. От двете страни по стените висяха фотографии в рамки, всичките с автографи. Минавайки забързано покрай тях, тя успя да различи Франк Синатра, Сами Дейвис младши, Люсил Бол, Дюк Уейн, Джоан Крофорд и много други. Всички посвещения започваха с думите: „На Ейра...“.

— Ето снимката на майка ви, мис Кайл. Правена е за реклама на нейния филм „Роди се звезда“.

Лайла позна снимката. Виждаше я бе много пъти вкъщи. Стените на библиотеката — бърлогата на Кукловодката — бяха покрити със стотици нейни снимки. Секретарката почука лекичко на вратата от палисандрово дърво.

Лайла беше неспокойна, но си повтаряше, че Ейра вече не е това, което е бил някога. Сега вече не представляваше Синатра, Дейвис, Уейн, Крофорд и Бол. Някои от прочутите му клиенти бяха излезли в пенсия, други бяха покойници. Той се нуждаеше от свежа кръв, но съвсем не от некадърниците, които чакаха в приемната. Имаше нужда от звезда като Мадона, Том Круз или... Лайла Кайл. От суперзвезда. От някого, който притежава заложбата да стане суперзвезда. Той имаше нужда от Лайла Кайл. Поне така мислеше самата тя.

— Влизай, влизай! — извика силно Ейра, щом вратата се отвори и Лайла застана на прага.

Кога ли го бе срещнала за последен път? Преди пет... десет години? Не бе очаквала да види това същество, което сега се доближи куцукайки към нея. Бе много прегърбен и отслабнал. Лявата му ръка висеше безжизнено, влачеше левия си крак. Лявата страна на устата му бе частично парализирана и затова приветствието прозвуча завалено. Всичко у него се бе смалило в сравнение със спомена на Лайла. Разбира се, че тогава съм била малка и може би той не е бил толкова едър и силен, колкото ми се е струвало. Но положително се е смалил. И явно е прекарал сериозен инсулт.

— Мистър Сагарян, колко любезно от ваша страна, че се съгласихте да ме приемете! Зная колко сте зает. — Лайла енергично се приближи към него с протегнатата ръка.

Ейра стисна дланта ѝ, после попи с ленена кърпичка слюнката, която течеше от устата му.

— Нищо подобно, мила моя. Очарован съм, че пак те виждам. За последен път те видях... чакай, кога беше това... трябва да си била на седем-осем години. Изпълни една сценка с майка си и с нейните кукли на някакво празненство в дома ви.

— Той я огледа с очите на познавач. — Доста си се потрудила да пораснеш оттогава. Ела, седни тук. — Ейра ѝ посочи канапето, върху което безразборно бяха разпръснати малки възглавнички, след което сам се тръшна върху голяма пухена възглавница с плюшена калъфка.

— Как е очарователната ти майка?

— Много е добре, мистър Сагарян. Естествено, изпраща ви най-сърдечни поздрави. Толкова ви е благодарна, че отделихте време да говорите с мен за кариерата ми. Както казва тя, ако мистър Сагарян не е твой импресарио, смятай, че изобщо не си в шоубизнеса.

— Моля те, наричай ме Ейра. Всъщност ние сме нещо като роднини. Сега кажи в каква професия очакваш да ти помогна? — попита той и пак обърса устата си.

— Аз съм актриса — каза тя и внезапно се почувства малко момиченце. Господи, трябва да се справя — по-скоро мама казва, че имам вроден талант и от години ме кара да започна кариерата си. — Лайла нервно опъна гънките на полата си и продължи. — Най-накрая се предадох. И ето ме, дойдох. — Тя отправи към него най-бляскавата си усмивка.

— Да, дойде, наистина. И си много красива, бих добавил аз. А сега какво очакваш да направя за теб, мила? — попита Ейра.

Лайла угасна. Смелостта, която я изпълваше, докато идваше към Ейра, се изпаряваше. Въпреки инсульта, въпреки възрастта си, той бе толкова... толкова уверен в себе си. Държеше се така достолепно и любезно. Не бе подготвена да изкаже молбата си. Той трябваше да се досети какво иска тя. Лайла със сигурност не мечтаеше да я покани на вечеря. Подиграваше ли ѝ се? Усети, че я обхваща пристъп на гняв, но опита да се овладее. — Ами... аз... исках да ви помоля да станете мой импресарио. Разбирате ли, отначало възнамерявах да започна в телевизията, но всъщност много повече ме привлича киното. — Тя припряно зарови из купчинката фалшиви препоръки, въпреки че в живота си не се бе появявала пред камера.

Ейра сбърчи вежди.

— Много съжалявам, че ти загубих времето, Лайла. Не се занимавам с млади таланти. Не смятай, че това е насочено лично срещу теб. Всъщност от години не приемам нови клиенти. Ако знаех, че това е целта на посещенияето ти, щях да ти спестя разкарването. Но може да ти помогна по друг начин. Искаш ли да ти посоча друг филмов агент?

Лайла беше на ръба на паниката. Нещата не следваха нейния план. И не искаше да я препращат към някакъв взел-дал или новоизлюпен импресарио с представи от миналия век, който да няма повече връзки от нея самата. Може би ласкателството ще свърши работа.

— Но аз не искам друг импресарио, Ейра. Само вас искам. Мама винаги казваше, че никой друг не проявява такова разбиране към темперамента на актьорите, никой режисьор дори. — Лайла сведе очи, уж за да прикрие сълзите си на разочарование и безсилие. — С вас искам да работя, мистър Сагарян.

— Навярно си мислила много по това — каза Ейра. — Сигурен съм, че майка ти те е подготвила за някои от опасностите, които крие такава кариера. Но нека ти обясня с две думи какво значи актьорска кариера в Холивуд. Виж как се развиват нещата: „Кой е този Глен Форд?“, „Дайте ми Глен Форд!“, „Намерете ми някой, който да прилича на Глен Форд!“, „Намерете ми млад Глен Форд!“. И после отново: „Кой беше Глен Форд?“. Зная, че това звучи малко цинично, но така вървят нещата в този свят. — Ейра отново избърса слюнката си. — Видяла си какво трябваше да прави майка ти, за да се изкачи на върха и да се задържи там толкова дълго. Сигурно не искаш до края на живота си да вървиш по този път, нали?

Боже мили! Да не започне сега с бащински съвети? Защо просто не вземе да млъкне, да си избърше устата и да я изпрати при Спилбърг, Лукас или поне при Робърт Олтман, по дяволите! Тя си пое дълбоко дъх. Оставаше ѝ само да започне с лъжи.

— Майка ми искаше да поема този път много преди аз самата да го пожелаая. Подготвена съм от кралицата на шоубизнеса.

— Хм, значи майка ти изцяло поддържа тази идея? — попита Ейра и вдигна вежди. — Значи тя е убедена, че притежаваш таланта и упоритостта да се справиш с тази професия? — Ейра пак си послужи с кърпичката, после продължи: — Странно. Не си спомням такова нещо.

Но паметта ми вече не е същата. Знаеш, че извънредно много уважавам мнението на Тереза. Навремето тя по-добре от всеки друг умееше да съзира таланта. Благодарен съм ѝ за откриването на няколко от най-даровитите актьори, които съм представлявал. Именно Тереза ми изпрати Мерилин, също и Джеймс Дийн. Ако Тереза мисли, че у теб има нещо, бих променил решението си. Естествено, може и да те хвали като майка, но тя не е глупава. Стар съм, боледувах и мислех да се оттеглям. Но може би... още веднъж... — Той замълча.

Лайла започна да се отпуска. Какво пък. Той захапа въдицата, а тя знаеше, че ако я изпрати само веднъж на пробни снимки, ще ѝ дадат роля, ще има на какво да стъпи. Тя се усмихна.

— Мама ме подкрепя сто и петдесет процента. Часове сме прекарвали да обсъждаме плюсовете и минусите на моето решение и тя бе извънредно откровена с мен, когато ставаше въпрос за шоубизнеса.

— Тогава ще ме извиниш. Искам набързо да се обадя по телефона, Лайла — каза Ейра и се пресегна да вземе телефона от масичката за кафе.

Сърцето на Лайла подскочи в гърдите ѝ. Нима всичко се уреди толкова лесно? Той ще се обади по телефона и аз вече започвам кариерата си? Лайла благодареше мислено на боговете на славата, които пърхаха върху рамото ѝ и прикри тържествуващата си усмивка. После чу, че той каза:

— Добро утро, Естрела. Тук е Ейра Сагарян. Мога ли да разговарям с Тереза О'Донел? — Той погледна към Лайла и се усмихна леко и накриво, после пак избърса с кърпичка ъгълчетата на устните си.

— Тереза, скъпа. Как си? Не съм те виждал, откак бях в болница. Толкова мило, че дойде да ме посетиш там. Познай кой седи сега тук до мен! — Ейра се заслуша в гласа на Тереза, който му отговаряше — Не! Тук е Лайла, дъщеря ти. Благодаря ти, че я изпрати при мен, скъпа. Мисля, че ще мога да ѝ помогна.

Лайла видя как изражението на лицето му се променя, докато слуша напрегнато какво му разправя Тереза. Той започна да гледа строго. Лайла усети как кръвта се качи в лицето ѝ, а стомахът ѝ се сви на топка. Господи! Какви ги дрънкаше Кукловодката? Не трябваше да идва тук! Не трябваше да слуша Роби!

— Съжалявам, че те обезпокоих, скъпа. Сигурно не съм разбрал нещо. Между другото, нали ще те видя на връчването на наградите „Еми“? — Изслуша какво му отговори тя и кимна: — Добре. Без теб приемът няма да струва нищо.

Ейра постави слушалката на мястото ѝ и се изправи. Отиде до бюрото си, отвори най-горното чекмедже, измъкна някакво шишенце и взе едно хапче. Сипа си чаша вода от сребърната гарафа, която стоеше върху бюрото му, и го изпи. После се обърна към Лайла и най-сетне я погледна в очите.

— Трябва да знаеш, че не съм вчерашен. Без малко не ме изпързала най-жестоко. Майка ти не само че не те е изпратила при мен, но и е решително против твоя избор на професия. — Ейра бавно заобиколи бюрото си и седна на стола. — Освен това тя смята, че имаш емоционални проблеми, които биха възпрепятствали желанието ти да живееш в обществото. Каза и че нямаш капка талант и никакъв опит. Тя те е молила да се върнеш в колежа и да си избереш друга професия. Но, честно казано, нищо не ме тревожи повече от това, че ме излъга.

— Ейра, мистър Сагарян, нека да ви обясня. — Гласът ѝ бе напрегнат поради обхваналата я паника.

— Няма какво да се обяснява. Всичко разбирам. Но няма да ти помогна по две причини. Едната е, че подложи на изпитание едно много старо и ценно приятелство, каквото не поддържам с нито една друга звезда. Втората е, че ме подцени. — Ейра вече не свалеше кърпичката от устата си, тъй като непрекъснато му течаха лиги. — И поради тези причини, Лайла, може да се смяташ за щастлива, че те изхвърлям само от кабинета си, а не и от професията. — Ейра натисна някакъв бутон върху бюрото си и вратата незабавно се отвори.

— Мис Бродли, моля придружете мис Кайл до асансьора. И още, мис Кайл вече няма да си урежда срещи с мен. Приключихме каквото имахме да уреждаме.

Ейра Сагарян се завъртя на стола си с лице към прозореца и хвана телефона.

Лайла последва мис Бродли, този път в мълчание. Когато стигнаха до асансьора и Лайла се качи в него, мис Бродли каза:

— Толкова много съжалявам, мис Кайл. Винаги съм обичала майка ви.

Вратата на асансьора плавно се затвори.

Останала сама, Лайла покри лицето си с ръце и се разплака.

Ако искате да изберете град, в който да изчезнете, едва ли има по-подходящо място от Ню Йорк. Мери Джейн с учудване разбра колко е лесно да изчезнеш, да се измъкнеш от живота, който си водил досега, и да се превърнеш в дух.

Вечно беше сама. Дните на безкрайно дълго ходене, през които не харчеше и не ядеше почти нищо, не разговаряше с никого и нямаше къде да отиде, освен в хотелската стая, бяха празни до безумие. Но ако искаш нещо ново, трябва да разчистиш място, повтаряше си тя постоянно. Нима е лесно да се ражда? Или да се родиш?

Спомените ѝ правеха компания. Спомени, в които тя се смееше с Нийл, ходеше на пазар с Моли, репетираше с трупата... Спомени за Сам.

Не можа да го забрави. Всъщност колкото по-дълго не го бе виждала, толкова по-често мислеше за него. Как ѝ даде роля в „Джак и Джил“, репетициите, началото на любовта им. Какво бе казал, как изглеждаше. Вероятно защото бе толкова самотна, споменът за него не избледняваше. Ставаше по-ярък.

Гладуването, физическото напрежение, операциите и възстановяването след тях бяха самотни занимания, дотолкова самотни, че почти прехвърляха предела на поносимото. Но благодарение на всичко това Мери Джейн научи нещо. Научи, че би могла да надживее едва ли не всичко и че може да осъществи едва ли не всичко, което поиска, ако си постави само една-едничка цел. Тя не мечтаеше да срещне мъж, да си намери приятели, да получи роля, да си избира дрехи, да си купи нова книга или дори да хапне нещо вкусно. Бе се съсредоточила само върху усъвършенстването на тялото си и върху изучаване на новата личност, в която щеше да се превърне: красива жена. И ако понякога самотата едва ли не я задушаваше под покрива на нийоркската изолация, все пак тя я предпазваше от разсейване.

При третата операция вече беше по-спокойна. Беше виждала материята, която щяха да вмъкнат в бузите и брадичката ѝ. Доктор Мур

й бе показал къде ще я поставят и как ще прикрият белезите от шевове. Преди операцията тя не се страхуваше, но след това петната и подутините бяха толкова ужасяващи, че си забрани да се поглежда в огледало. Плашеше се от себе си.

И освен това трябваше да бъде в съзнание по време на операциите. Това помагаше на хирурга да разбере как най-добре да опъне кожата върху лицето й. Брустър Мур я бе предупредил за това и тя го знаеше, но не предполагаше колко мъчно ще понася лицата с маски, стърженето на костта, докато работеха върху черепния обръч под веждите й, шума на бормашината. Но бе решена да изтърпи всичко. Вече забелязваше промяната. Сега с лекота можеше да носи най-малък размер дрехи, а гърдите й, макар и с белези, бяха стегнати и опъваха блузата й.

Е, утешаваше се тя, операцията на челюстта бе много по-лоша. Извадиха й осем зъба — четирите мъдреци и четири съвършено здрави кътници, за да се освободи място в устата й за останалите зъби.

— Не че зъбите ви са големи — бе казал доктор Клайнман — просто устата ви е много малка.

— Как ми се иска баба да можеше да ви чуе — промърмори Мери Джейн, като си спомни колко пъти й бяха повтаряли, че е „голяма ненаситна уста“.

Зъбите я боляха. Разбиха челюстта й и я трансформираха. Първо доктор Мур, после Клайнман, специалистът по ортодонтоза. В продължение на седмици не можеше да яде и отслабна с още четирипет килограма. Когато нямаше какво да прави, можеше да си брои ребрата.

Електролизата бе по-лоша от болката в зъбите. Французойката Мишел се зае с веждите и разделителната линия между челото и косата й, следвайки указанията на доктор Мур. Тя изгаряше с миниатюрна игла корените на всеки косъм. Беше истинска агония и на Мери Джейн й се доповръща от миризмата.

— По-лесно е да оголим челото, отколкото хирургически да ти го повдигнем — бе казал доктор Мур. — А косата ти е прекрасна.

За пръв път й правеше комплимент и тя усети, че се изчервява от удоволствие.

— Баба ми казваше, че имам коса като на индианка. Толкова е гъста и тежка, че се срамувах от нея.

— Формулирано на езика на медицината, баба ти е била истинско говедо — рече доктор Мур и тя се засмя, въпреки че не ѝ беше до смях.

Харесваше го. Много го харесваше. Винаги се държеше мило с нея по време на дългите и досадни периоди, които тя прекарваше в болницата, по време на прегледите в кабинета му, дори и при телефонните им разговори. Проявяваше състрадание. Като че тя бе сериозен пациент като Раул или Уинтърп, или като малкото момиченце с изгоряло при автомобилна злополука лице, или като поотрасналото момче, години наред затворено от родителите си в избата, или като някои от другите потресавачи пациенти, които чакаха в кабинета му с надежда да получат човешко лице, лице, което би им помогнало да се покажат пред хора, без да се срамуват.

Но дори и най-желязната решимост трябва да се съобразява с финансовата реалност. След единайсет операции Мери Джейн бе изправена пред необходимостта да осъзнае, че парите ѝ привършват. Не бе работила близо двайсет и два месеца, най-дългата „ваканция“ в живота ѝ. Не че да те оперират бе същото като да си прекараш деня на плажа. Брустър ѝ бе казал, че е щастливка. Нуждаела се само от пари и време. Е, сега стана ясно, че парите привършват. Единственото, с което разполагаше, бе фермата в Скъдърстаун, но след двете години, изминали от смъртта на баба ѝ, тя бе абсолютен мираж, поради заплетената юридическа ситуация, създадена от старицата. Тя твърдоглаво я бе завещала на сина си, въпреки че вече трийсет години той бе невменяем и го поддържаха на системи в болница за душевно болни. Мери Джейн бе разчитала, че след толкова време ще може да получи някакви пари. Дай ѝ на баба само да ми съсипва плановете. Дори и когато е мъртва.

Слейтър, адвокатът от Олбани, все още се мъчеше със завещанието, но уреждането ставаше много бавно и вероятно хонорарите му щяха да погълнат парите от продажбата на фермата.

Опита се да живее още по-пестеливо и продаде годежния пръстен на майка си. Но четиристотинте долара, които получи за него, щяха бързо да се стопят. Когато ѝ останаха само хиляда долара, тя вече нямаше друг избор, освен да отиде при доктор Мур и да му признае всичко.

Отново седеше срещу него в спартанския му кабинет.

— Засега трябва да прекратим операциите — каза тя. Опита се да не се издаде и да не прояви каквото и да е чувство. Спомняше си как рухна психически, когато за пръв път влезе в този кабинет. — Имам намерение да продължим. Само че трябва да поотложим операциите.

— Защо? — попита той.

— По лични причини — отговори тя. Наистина харесваше доктор Мур и бе разбрала какво състрадание се крие зад хладното му лице. Но не искаше да обсъжда проблемите си с него.

— Е, зная, че прекарваш мъчен период. Загуба на самоличността, на вярата в себе си, болка, безпокойство, страх, белези. Страшно много изискваш от себе си. Може ли по някакъв начин аз лично или целият екип да ти помогнем...

Мери Джейн видя, че той се обезпокои. Мислеше, че е извършил нещо нередно. Господи! Може би подозира, че тя се е разколебала!

— Свърших си парите — смотолеви тя.

— Какво?

— Нямам повече пари. — Каза го по-твърдо и по-ядно, отколкото искаше. Настъпи мълчание. Брустър Мур примига.

— Само това ли е? Господи! Аз пък мислех, че си започнала да съжаляваш или че е възникнал някакъв психологически проблем. Само заради парите ли?

— Само?

— Е, исках да кажа, че ако проблемът е единствено финансов, все ще измислим нещо.

— Трябва да си намеря работа. Изчерпах до дъно спестяванията си. А от заплата няма да мога да плащам и наема, и таксите за операции. Ще трябва да отложам всичко, докато не получа пари от имота на баба си. Ако изобщо получа нещо... — Очите ѝ се напълниха със сълзи. Толкова дълго бе отлагала времето, когато щеше да започне да „живее“. Можеше ли да понесе още отлагане и разочарования?

Но доктор Мур сякаш не я слушаше.

— Нали си била медицинска сестра? — попита той. — Отсега нататък ще можеш да работиш при мен.

— С мис Хенеси? Не, благодаря. — Все още я полазваха тръпки от сестрата. И усещаше, че сближаването ѝ с доктор Мур не се нравеше на мис Хенеси. Не че в него имаше нещо друго, освен професионалната връзка между доктор и пациент. Мери Джейн

веднъж-дваж се бе питала дали би ѝ се искало да съществува и нещо повече. И дали и сестра Хенеси също не си падаше по доктора.

— Е, тя не е толкова лоша.

— Така говорите, защото тя ви боготвори.

— Е, не е лошо някой да те боготвори, пък било то и мис Хенеси.

— Засмя се. — Нямах предвид да работиш тук. Мислех, че можеш да дойдеш в клиниката при децата.

— При Раул и другите?

— Да.

Тя усети как стомахът ѝ се сви на топка.

— Не бих могла.

— Мисля, че ще им бъдеш полезна. Искам те да виждат хора, които са оперирани успешно. Разбира се, че твоят случай не е толкова сложен като техните, но може да им послужиш за пример. А и ще спечелиш от общуването с тях. Освен това имам нужда от някого, който да ми помага, а ти имаш нужда от операция на носа. Сделката е изгодна за всички.

— Но ще ми трябва много време, докато спестя достатъчно за операцията.

— Виж какво. Ще продължим с операциите веднага, а ти ще ми платиш от наследството или когато спечелиш пари. Освен това, ако работиш в клиниката, бих могъл да уредя операциите да са безплатни.

Тя отново усети, че очите ѝ се пълнят със сълзи. Толкова беше мил. Само от съжаление и благотворителност ли правеше всичко това? Или от професионална амбиция, която го караше да завърши започнатото? Тя реши да не задълбава във въпроси и само да благодари.

И тъй, сделката бе сключена.

Мери Джейн седеше в отдалечено сепаре на китайски ресторант и ядеше безвкусно ястие от попарени зеленчуци. Дори и Буда не би харесал такова меню! Отмести чинията настрана. Брустър Мур се бе изразил пределно ясно. „За да поддържаш това не съвсем нормално за теб тегло и за да не загубим постигнатото чрез операциите, може да ядеш само по два пъти на ден, и то малко.“ Този следобед щеше за пръв път да отиде на работа в клиниката на Брустър и затова беше

нервна. Знаеше, че той се заема с най-тежки случаи на лицеви деформации. Какво ли биха почувствали тези бедни и обезобразени пациенти, ако разберат, че тя, макар да е била нормална, също се е подложила на толкова много операции?

Погледна чинията си. Досега винаги когато я обхванеше безпокойство, се бе утешавала с ядене, но това вече бе невъзможно. Сега дори и в стресово състояние имаше право само на попарени зеленчуци и малко кафяв ориз. Върху подложките за чинии имаше китайски хороскоп... Тя бе родена под знака на кучето. „Щедра и лоялна, притежавате дарбата да се сработвате с другите. Подхождате си с Кон и с Тигър. Несъвместим знак е Дракон: 1910, 1922, 1934, 1946, 1958, 1970, 1982, 1994.“ Родена беше през 1958 г. Е, наистина беше щедра и лоялна и добре се сработваше с другите, във всеки случай това напълно прилягаше на отношенията ѝ с Брустър, само да я нямаше ревнивата мис Хенеси. Потърси годината на раждане на Сам, 1952. Да, така беше — Дракон! Тъй значи, китайците са знаели, че отношенията им са обречени от самото начало. Там пишеше, че той е силен и страстен, че животът му е изпълнен с усложнения. „Подхождате си с Маймуна.“

Въпреки изминалите месеци, въпреки раздялата, въпреки болката от това, което изживяваше в самота, тя все още мислеше за него. Усмивката му. Дългите му ръце, които бавно се движеха по тялото ѝ. Смехът му, начинът, по който разтърсваше глава, когато чуеше нещо смешно. Въпреки всичко страшно много ѝ липсваше, не по-малко, отколкото когато я напусна. А дали тя изобщо му липсваше?

Зачуди се през коя ли година е родена Кристал Плинъм. Под знака на Маймуната бяха родените през 1944, 1956, 1968. Дали тази кучка бе две години по-възрастна от нея или десет години по-млада? Бяха ли ѝ правили пластични операции? Какви ли лъжи разправяше?

Е, реши Мери Джейн, дори ако промени възрастта си, тя самата винаги щеше да си остане Куче, ако не външно, то по китайските хороскопи. Но нямаше да бъде куче от 1958, а сякаш родено през 1970 г. Мислеше, че може да мине за по-млада с дванайсет години. Операциите на очите и лицевата хирургия бяха унищожили всички бръчки, а кожата ѝ бе толкова еластична, че не бе придобила напрегнатия вид, от който се боеше.

Все още се безпокоеше за носа си. Ненавиждаше огледалото, винаги го бе ненавиждала. Сега прекрасните скули и деликатната брадичка, оформени от скалпела на Брустър, като да се присмиваха на огромния нос, все още увиснал по средата на лицето ѝ. В известен смисъл сега бе по-грозна от преди. Избягваше всички огледала. Отсрещната стена на ресторанта беше огледална, но тя не поглеждаше натам.

Доктор Мур бе настоял операцията на носа да остане последна, след като мине всичко друго. Имаше му доверие, но въпреки стройното тяло, което сега изглеждаше добре дори и в много тесни джинси, въпреки женствената форма на челото, скулите, съвършения контур на линията на косата, зъбите и цветните контактни лещи, лицето, от което тя извърщаше поглед, не бе никак привлекателно. Нима операцията на носа щеше да промени това?

Е, добре, въздъхна тя. Работата в болницата щеше да постави нещата на мястото им.

И още към края на първата нощ, тя разбра, че е станало точно това. Брустър я бе помолил да работи нощна смяна. Нямаше много задължения: раздаваше болкоуспокояващи лекарства на децата в следоперативен период и утешаваше онези, които не можеха да заспят от уплаха. Брустър ѝ бе казал, че те се нуждаят от внимание и от общуване не по-малко от всеки друг. „Имат нужда от някой, който да ги гледа. Толкова много хора отвръщат поглед от тях. Гледай ги. Не се вторачвай в тях. Само им направи удоволствието да знаят, че някой ги е забелязал.“

Удоволствието, че някой ги е забелязал. Е да, това беше истински подарък, някой да те гледа с одобрение. С новото си стройно тяло Мери Джейн предизвикваше мъжете да ѝ подсвиркват по улицата. Всъщност тези, които я гледаха в гръб, предимно строителни работници, но щеше да излъже, ако не признаеше, че това ѝ доставя удоволствие. Нима не бе истина, че цял живот никой не я бе забелязвал? Трийсет и шест години бяха дълго време. Ще гледа децата и ще им дарява удоволствието, че някой ги забелязва. Мислено се закле, че няма да си разреши и мускул да трепне на лицето ѝ.

Тук имаше десетки хлапета, които независимо от плашещия си вид притежаваха дара, който имат всички деца: бяха невинни, любопитни и жадни за живот. Разбира се, тя веднага си намери любимци. Четиринайсетгодишната Сали, жертва на деформация на черепа. Фонтанелата ѝ се бе втвърдила преждевременно. Вече я бяха оперирали над десет пъти, за да оправят обезобразената форма на черепа и челюстта ѝ. А Дженифър — тригодишното чернокожо момиченце с брахицефалия, я гледаше с очи като пуканки. Но още от първата нощ тя се привързва най-много към Раул. Раул, който бе разговарял само с очи в продължение на дванайсет години. Раул, който бе роден в Южна Америка без език и долна челюст, който никога не бе сукал, защото деформираната му уста не бе могла да се справи с този бебешки инстинкт. Раул, изоставен след раждането си, който сега, с нови уста и език, се мъчеше да изговори думи на непознат език. Раул, който я караше да се смее.

Раул бе на дванайсет години, много будно дете. Претърпял бе шест сериозни операции на устата и езика и очакваше седмата. Първите три години от живота си бе прекарал в болница, после две години — в сиропиталище. И въпреки всичко притежаваше неизчерпаема жизненост и любов. Раул не можеше много-много да приказва, но затова пък можеше да напише или нарисува почти всичко. Мери Джейн дълго играеше с него на „морски шах“ и му подари книга с рисунки, маркирани само с точки, от които той бе толкова възхитен, че сам заизмисля нови фигурки. Още на втората седмица след постъпването ѝ в болницата той ѝ даде такава своя рисунка, за да я изпита какво може да направи.

Тя взе молив и започна да прокарва съединителни линии между точките. Получи се медицинска сестра, с удобни обувки и табелка на ревера, върху която бе изписано някакво име. Когато стигна до лицето, Мери Джейн разбра, че на рисунката е изобразена самата тя: изящни скули, бадемовидни очи и ужасен, смешен нос. Тя кимна и се опита да се усмихне, а Раул отново хвана молива. „Линда Мери Джейн“ написа той и обърна към нея лицето си, което излъчваше любов и преданост. За миг Мери Джейн се обърка, после си спомни, че на испански „линда“ означава „хубава“. Тя се вгледа в деформираното му лице. Не откри никаква следа от ирония. Той бе първият мъж в света, който я беше нарекъл „хубава“.

Недей да се самосъжаляваш, казваше си тя. Погледни Раул. И го гледаше. Нощ след нощ. И изведнъж ѝ се стори, че ужасните му белези са нещо съвсем нормално. Нормално и симпатично.

В началото на смяната Брустър Мур често наминаваше да я види, влизаше на визитация при децата, приемаше уплашените и съкрушени родители и прекарваше доста време с Раул. После пиеше с нея кафе. Тя свикна да очаква тези срещи. Когато той не дойдеше, изпитваше странно разочарование. Добре, де, казваше си, водя толкова ограничен живот, че мисля само за носа си и се влюбвам в хирурга си. Нищо лошо няма в това. Но може би е време да помисля как да започна ново съществуване.

Защото за пръв път в живота си тя се почувства привлечена от сестринската професия, от доктор Мур и децата. Мисълта, че ще ги зареже, както бяха правили всички досега, я измъчваше. По-добре се измъквай, преди да се почувстваш обвързана, повтаряше си. Махай се, преди да изгубиш кураж.

И тъй, през една нощ тя взе решение. След последната операция ще замине за Калифорния. Вече беше нов човек, време бе да продължи. През тези две години животът ѝ се свиваше все повече и повече. Сега бе дошло време да се разширява.

Имаше нужда от друго име. Новата ѝ възраст бе двайсет и четири години, зодиакалният ѝ знак си оставаше Куче, но годината бе различна. И въпреки че нямаше да променя професията си, сега се надяваше, че ще има повече успех, отколкото при първото си превъплъщение. Разбира се, пак се боеше, че ще се провали, но бе време да се справя с това чувство.

Естествено, след като се сдобие с нов нос.

Дали някога съм мислила да се подложя на пластични операции? Ако ми бяхте задали този въпрос, когато бях на двайсет години, може би щях да ви отговоря с „да“, но след като вече съм виждала толкова ужасни резултати, ще кажа „не“.

Така разправяше Ема Самс в интервю за „Пийпъл“. Мери Джейн захвърли списанието на пода. Писнало ѝ бе да чете как природно

красивите жени поддържат хубостта си. „Пия бутилирана вода в големи количества.“ „Никога не ям червено месо.“ „Просто правя леки йогийски упражнения и медитирам, за да може да се прояви вътрешната ми красота.“ По дяволите, вътрешната красота! Никой не я бе поканил на среща и никой не ѝ бе дал роля заради вътрешната ѝ красота. И всичко това бяха пълни глупости. Като че газираната вода „Перие“ може да промени костната ти структура или да изчисти кожата ти! Онази нова звезда Фиби ван Гелдер се кълнеше, че се храни само със зеленчуци, но преди години Мери Джейн бе чувала от Нийл, че тази мършава кучка по-скоро е на диета от наркотици, а освен това са ѝ правили сериозна пластична операция на носа. Ама моля ви се. Фиби ван Гелдер: диетата на новата епоха. Моркови и кокаин.

През последните няколко месеца, докато бе проучвала въпроса за красотата, тя бе изчела огромни количества тъпотии. „Как да свалим два-три килограма за един уикенд“, „Десет трика, за да не остареем“, „Топмоделите разкриват тайните на грима си за вас.“ Е, да де... Истинската тайна беше: „Трябва да си млада, висока и със съвършена костна структура“. Е, Мери Джейн сега вече знаеше тайната на красотата за невзрачната жена. Красотата означаваше болка, операции и ежеминутни грижи. Не оставаше време за никаква друга работа през деня.

Господи, май съм се побъркала, призна си тя. Хвърли бърз поглед в малкото огледалце, което сега носеше в чантата си. Петната под очите ѝ бяха почти напълно изчезнали. Тя извърна лице. От последната операция бяха минали няколко седмици. Все още не бе хубава. Носът ѝ още по-застрашително стърчеше върху лицето ѝ. Но доктор Мур ѝ бе обяснил, че се иска доста време, докато спаднат подутините. Оставаше само последната операция на носа, „облагородяването“, както го наричаше доктор Мур. Тя бе забелязала, че доктор Мур никога не казва „твоят нос“, а само „носът“.

„Повечето хирургически операции трябва да се извършват на етапи“, бе пояснил той. „По финансови, а и по емоционални причини мнозина хирурзи не си дават труда да правят това. Но тъканите в носа се подуват и понякога е необходимо да минат месеци, за да се нормализират. Повечето хирурзи са касапи. Те просто чупят хрущяла. Това предизвиква много подутини. Единственият начин да се проследи профила на костта, е да се наблюдава как тъканта прилепва към

арматурата на хрущяла и как кожата се опъва върху тъканта. Трябва да се чака. И после да се «облагороди». Кое то често означава втора операция. Повечето жени не желаят да се подлагат два пъти на операция. Но с твоето лице...“

Брустър ѝ обясни, че е избрал метод, при който не е необходимо да се чупи хрущялът. „А това означава по-малко подутини и никакви изменения на цвета на кожата. Но не искам да се захващам с носа, докато не приключа с всичко останало. И държа да поработя още веднъж, само върху края на носа.“

Подутините, вкусът на кръв в гърлото ѝ, безсънието вече бяха минало. „Облагородяване?“ Тя се засмя, но дори и от смеха болеше.

За нейно учудване последната операция бе много кратка. По-малко от час. Мери Джейн слезе от масата само замаяна, с бял памучен тампон на върха на носа. След неспокойна, почти безсънна нощ тя прекара следващия ден в опаковане на малкото, което притежаваше, и уведоми дежурната на рецепцията, че напуска. Не че на рецепцията, където служителите непрекъснато се сменяха, много ги беше грижа дали тя остава или напуска. Работи още една седмица в клиниката и се сбогува с децата. Направи всичко каквото бе необходимо, за да подготви заминаването си, освен да свали тампона.

Свършено бе с дългите месеци болка и очакване, с добротата, която ѝ дари доктор Мур. Скоро щеше да види онова, което той бе съумял да постигне. Лицето, с което щеше да живее занапред. И се боеше. Толкова се боеше, че не искаше сама да махне тампона. Не смееше да свали превръзката и избягваше да поглежда отражението си в стъклата на прозорците. Отдавна бе закрила огледалото на шкафчето в банята на хотела. Просто трябваше да има доверие в този дребничък човек, доктора, единствения ѝ приятел, и да види какво е сътворил.

Най-сетне в неговия кабинет настъпи „часът на истината“. Беше толкова нервна, че искаше да го помоли да му държи ръката, но се стесняваше. Като да знаеше какво изпитва, доктор Мур застана съвсем близко зад гърба ѝ. Сложи ръцете си на раменете ѝ и я заведе в ъгъла на стаята. Накара я да застане пред стенното огледало. После свали превръзката от носа ѝ.

Тя смаяна впи очи в огледалото.

Оттам я гледаше непознатата жена. Съвършено непозната. Овално лице, с почти неуловима масивност, твърдо очертана долна челюст. Широко, гладко чело, тънки извити вежди, високи скули. И носът. Носът! Дълъг, но със съвършена форма, абсолютно правилен, който под рязко очертан пръв ъгъл се накланяше към горната ѝ устна. Всичко бе променено и изящно. Тя беше красива! Всичко у нея бе различно, с изключение на очите.

За миг я обхвана паническото чувство, че собствените ѝ очи се взират в нея от някакво чуждо красиво лице, докато нейното собствено лице от отсамната страна на огледалото, не се е изменило. Неволно вдигна ръце и запримига, когато пръстите ѝ докоснаха лицето ѝ — върху лицето на чуждата жена в огледалото. Беше съвършеното лице и беше нейно.

Той ѝ остави достатъчно време. Тя все гледаше и гледаше и бе странно, че не изпитва никакво чувство на смущение пред него, може би защото и той по същия начин се бе вторачил в огледалото. Най-сетне Брустър наруши мълчанието:

— Доволна ли си?

Мери Джейн с мъка откъсна очи от огледалото и го погледна.

— Благодаря ви — изрече тя. — Просто нямам думи да изразя благодарността си. — Тя отново се втренчи в огледалото. То сега беше неин приятел.

Доктор Мур леко докосна лицето ѝ, нейното собствено лице. После тя му подаде ръка.

— Вие ми дадохте нов живот. Сега мога да си отида. Давайте ми втори шанс. Никога няма да мога да ви се отблагодаря.

Той погледна встрани. Може би тя го смущаваше. Но после бързо се обърна към нея и се усмихна.

— Подготвена ли си за нов живот?

Тя кимна с чувство на гордост.

— Всичко съм обмислила. Дори и новото си име.

Той повдигна вежди.

— Галатея?

Неин ред бе да се усмихне и тя поклати глава.

— Джийн — каза. — Винаги съм мразила Мери, но преди се страхувах да остана само с простото „Джейн“. Сега ще бъда „Джийн“. Не звучи толкова обикновено.

— И тъй, Джийн Моран.

Тя отново поклати глава:

— Не е Моран. Предпочитам ново име. Но искам да запазя инициалите си. Бих искала да използвам Мур... Искам да кажа — тя се изчерви — ако вие нямате нищо против.

— Очарован съм. Наистина. Това е чест за мен.

— Има още нещо, доктор Мур. — Тя замлъкна. — Може ли да ви пиша? И на Раул? От време на време. Знаем колко сте зает. Няма нужда да ми отговаряте.

— С най-голямо удоволствие. И ще отговарям на писмата ти — усмихна се той.

Джийн се изправи. Показа се, че да се сбогува, е по-трудно, отколкото бе очаквала. Много и най-различни чувства изпитваше към този творец, този голям доктор.

— Ще ида при Раул за последен път.

— Много ще го зарадваш.

— Надявам се, че ще ме познае без превръзките.

— Той е художник. Умее да вниква дълбоко в нещата. Ще те познае. Но никой друг не може да те познае.

— Напълно ли сте сигурен? Да?

— Мери Джейн, изглеждаш на двайсет и четири години и си прекрасна. Коремът ти е плосък, краката — стройни, гърдите ти са предизвикателни. Да не споменаваме носа на Май фон Трилинг. Кой би могъл да те познае?

— Никой — съгласи се тя и се засмя.

— Мери Джейн! Мери Джейн! — изкрещя Раул отдалеч, още щом я забеляза, че се приближава към отделението. Бяха истински приятели. Той рисуваше за нея чудесни картини, тя му носеше малки подаръци. Много щеше да ѝ липсва. Говорът му значително се подобри, след като тя започна да го занимава. Сега, колкото повече се доближаваше до него, толкова повече лицето му помръкваше. Блясъкът изчезна от кафявите му очи, усмивката изчезна от деформираната му уста.

— Buenos días, Раул — поздрави го тя. — Какво има? — За миг усети как стомахът ѝ се сви. Може би тя не бе такава, за каквато се бе

помислила. Може би той е разочарован от вида ѝ.

— Какво има, Раул?

— Докторът ли направи това? — попита момчето завалено. Все още бе мъчно да се разбере какво казва, но тя му бе свикнала. Тя кимна. Господи! Може би Брустър лъже. Може би не изглеждам толкова добре, колкото си въобразявам. Раул се извърна.

— Какво има?

— Сега ще си отидеш.

— Откъде знаеш?

— Защото вече си много красива — каза той и очите му се напълниха със сълзи.

— О, Раул — промълви тя и го прегърна.

Мери Джейн слушаше как телефонът в Олбани звъни и чакаше, да ѝ се обадят. Най-после мистър Слейтър вдигна слушалката.

— Мистър Слейтър, обажда се Мери Джейн Моран.

— Съжалявам, мис Моран, щях да ви се обаждам. Нищо не става с обжалването на завещанието. Мислех, че може да оставим баща ви за наследник, а вас да определим за изпълнител на завещанието и за негов пълномощник. Това би...

— Мистър Слейтър — прекъсна го Мери Джейн. — Искам да ви предложа нещо. Когато нещата юридически се уредят и фермата се продаде, колко, мислите ще струва?

— Е, пазарът не е добър, но може би четирийсет-петдесет хиляди долара. А може би и по-малко.

— Съгласен ли сте да вземете имота за сметка на вашите хонорари, а сега да ми изпратите чек само за десет хиляди?

На другия край на жицата настъпи мълчание. Алчността се бори с морала?

— Е, това предложение е много особено и не се знае кога ще се уреди всичко и кога ще продадем фермата...

— Зная. И точно затова искам толкова малко. Бихте ли поели този риск? — Тя знаеше, че той ще захапне въдицата, усещаше се по напрегнатия му тон. Всички тези дребни провинциални адвокати бяха еднакви. След като ще има личен интерес, ще уреди всичко само за

една седмица. Но тя се нуждаеше от парите сега, за да започне новия си живот. Напрегнато чакаше.

— Е, мисля, че няма нищо нередно да задействаме нещата така.

Чудесно, зарадва се тя.

— Още нещо, мистър Слейтър. Бих желала да си сменя името. Може ли да легализирате това, трябва ми за моята професия.

— Няма проблем, след като не сте омъжена. Изпратете ми свидетелството си за раждане и още няколко други документа...

— Имам всичко, което е необходимо, и ще ги пратя още днес, но днес очаквам и чека.

— Няма проблем — повтори той.

Сега наистина нямаше проблеми.

Джийн вървеше по Първо авеню и слънцето хвърляше отблясъци по лъскавата ѝ коса. Крачките ѝ бяха широки, държеше тялото си леко изпънато назад, което правеше походката ѝ по-привлекателна. Трябва много да упражнявам това, повтаряше си тя наум. Може и да не се беше родила красива и сексапилна, но наистина беше актриса и бе наблюдавала цял живот момичета от типа на Бетани, с каквито светът бе пълен. Тя можеше да играе красавица и сега вече фигурата и лицето ѝ нямаше да превръщат играта ѝ в гротеска.

Спря пред банков автомат на Шейсет и четвърта улица, извади картата си и се нареди на късата опашка от нетърпеливо чакащи хора. Пълничък младеж тъкмо вадеше портфейла си, когато тя застана зад него. Той не довърши движението си, ръката му застина в задния джоб, погледна я. Само я погледна. И каза:

— Моля. — И отстъпи реда си.

— Няма нужда. Така е добре.

— Моля — повтори той и почервеня до корените на оредяващата коса на челото си.

Тя просто се плъзна на освободеното място, приела възхищението и почитта, които некрасивите дължат на красивите. Пъхна картата си в автомата, набра кода и поиска баланса на сметката. На екрана се появиха зелени цифри: шестстотин деветдесет и четири долара и осемнайсет цента. Изтегли двайсет долара и прибра картата си.

— Благодаря ви — каза Джийн на пълничкия младеж.

— Аз ви благодаря — промълви той.

Тя грациозно го заобиколи, вживяла се в ролята си, и тръгна пеша към офиса на „Либърти Травъл“, който се намираше през една пряка. В офиса беше празно, имаше само една служителка, която правеше резервации. Служителката беше руса и красива по натрапващ се начин благодарение на бухналата си прическа. Джийн се приближи до нея.

— С какво мога да ви бъда полезна? — попита жената и я изгледа от глава до пети с погледа, с който хубавичките жени оглеждат конкуренцията.

— Казвам се Джийн Мур. Искам билет за Лос Анджелис. Отиване.

ОТКРИТИЯ

*Когато любовта и умението работят
заедно, очаквайте шедевър.*

Джон Ръскин

*В Холивуд „закуска“ означава, че може би
ще вършим работа, „обяд“ значи „да“, а
„вечеря“ — споделено легло.*

Ришар Руйар

Стига да не сте прекарвали последните две години като заложници в някоя вражеска страна на Третия свят, досега вече сте разбрали какво събра три толкова различни жени като Лайла, Шарлийн и Джийн. Но дори и вие, прозорливи читатели, не знаете как се случи това.

Ако си спомняте, вече казах, че всичко стана заради едно червило. Може това да звучи твърде опростено, но все пак е вярно. По-точно нещата се задвижиха благодарение на споровете около едно червило.

В продължение на период, който му се стори цял век (а всъщност трая само няколко десетилетия), Хайръм Фландърс трябваше да свири втора цигулка след майка си Моника. Моника беше кралицата на козметиката, оглавяваше управителния съвет на „Фландърс Козметикс Инкорпорейтед“ и се явяваше шеф на Хайръм, освен че му беше и майка. Нищо чудно, че той мразеше жените със силен характер.

Откакто пое компанията, поне като президент и изпълнителен директор, Хайръм все търсеше. Не нов козметичен продукт, както правеше майка му. В края на краищата знаеше, че всички боклуци, които продават, в общи линии са едни и същи. Той търсеше начин да отреже бюджета за реклама. Тъй като красотата се продаваше благодарение на рекламата, ако съумееше да намали астронимическите суми за реклама, като същевременно задържи клиентелата си, би станал герой в очите на всички. На всички, с изключение на майка си.

Моника отговаряше с „не“ на всяко предложение за намаляване на тези разходи. Сякаш вярваше на рекламата, както вярваха клиентките. А Хайръм гледеше как цените се покачват и пазарът се диференцира все повече и повече. „Фландърс“ поддържаше спектър от двайсет и три козметични серии: такива, които се харесват на младите, на най-младите, на не съвсем младите, на жените на средна

възраст, които се считат за млади, на жените на средна възраст, които... Е, списъкът край нямаше.

Хайръм пръв подхвърли на Лес Мърчант, директор на телевизионната мрежа, че би се съгласил да спонсорира програма, адресирана към всички поколения зрители. За разлика от кинематографията телевизията винаги се цели предимно в дамската публика. Хайръм и представителят на неговата рекламна агенция Брайън О'Мали от „Бейниън О'Мали“ се бяха запалили по тази идея. А Лес Мърчант, обхванат от паника, поради намаляващия зрителски интерес, обсъди идеята със Сай Ортис, един от най-могъщите представители на импресарските среди в Холивуд. На свой ред Сай с неохота прехвърли идеята на Марти ди Дженоаро, режисьора, който никога не грешеше (и който никога не работеше за телевизията).

Е, читателю, сигурно няма да се учудиш, ако чуеш, че повечето от програмите на телевизията, ако не и всичките, са примамки, които те карат да си купиш нещо. Може би си прекалено млад, за да помниш времето, когато производителите на телевизори спонсорираха разни предавания просто за да има какво да се показва по телевизията. Или пък следващата епоха, когато програмите откровено носеха името на своя спонсор: „Часът на супата Камбъл“, „Славата на Холмарк Хол“^[1]. Все още се прави така. Само че не се вижда с просто око. Е, понякога пък е съвсем очебийно. Информационни реклами, програми, излъчвани благодарение на Еди-кой си, и прочее.

И тъй, когато Моника Фландърс заяви на сина си Хайръм, че не е възможно да адресираш даден продукт към клиенти от различни възрастови групи, Хайръм реши да направи всичко възможно, за да докаже обратното. „Не ми губи времето — изпuffтя майка му. — Нито една жена няма да носи същото червило като майка си.“

Днес в Холивуд управляват импресарските агенции. Те дърпат конците на звездите и ги поднасят заедно с режисьори и писатели, също техни клиенти, готовички и опаковани за продажба на киностудиите. Най-голяма завист предизвикват шефовете, които имат огромни „конюшни“ със звезди — тях най-много ги търсят и най-много ги мразят. А измежду всички Сай Ортис бе обект на най-жестока завист — търсеха го най-често и го мразеха най-силно.

Сай Ортис изпъна дребното си тяло върху черен кожен фотьойл, нареден заедно с единайсетте си братя близнаци около заседателната маса в електриков цвят. Краката му не достигаха до пода. Отвърна поглед от снимките, разпръснати върху масата, и от изпълнените с безпокойство лица, вперили очи в него. Стана, отиде до прозореца и изпъшка. Въздъхна. Ей богу, писнало му бе от некадърници! А „Уайнбърг и Глик“ си знаеха работата. Това бе едната от двете най-добри филмови агенции в Лос Анджелис, които предлагаха актьори. Той се обърна към Милтън Глик.

— Виж какво, драги ми, ще ти обясня още веднъж. — Говореше бавно, гласът му се извисяваше във фалцет, който наподобяваше детски плач. — Марти е гений. А Марти иска три съвсем свежи актриси. Нови-новенички банкноти. Прясна мръвка. Не ми пробутвай двайсет и шест годишни боклуци, които от десет години си веят задниците из Холивуд. Марти иска нови лица. А каквото иска Марти, искам го и аз.

Глик облиза тънките си устни и кимна нервно, заровил пръсти в оредялата си коса, очевидно подсилена с малко къдрави кичурчета, имплантирани в кожата на черепа му. Сай извърна глава, не от деликатност към проблемите на Милтън, а от отвращение, което винаги пряко се отразяваше на стомаха му. Господи! Откъде ли се бяха взели тия прикачени къдрички? От гърба на Милт? От окосмяването под мишниците му? От по-деликатно място? Защо не си нахлупи шапка на главата, за да не кара почтените хора да драйфат, щом го погледнат?

В стаята цареше мълчание. Всичките млади нафукани служители бяха забили поглед в скута си. Като че щяха да отговарят с оная си работа, а не с главите си, помисли си Сай.

Милтън се прокашля.

— Мисля, че ще намерим подходящи хора, Сай.

— По нищо не личи! — отсече Сай и с един замах запрати на пода снимките на усмихнатите безупречни красавици. Никой не помръдна.

Сай Ортис вероятно бе най-могъщият импресарио в Холивуд, а и един от най-влиятелните хора в шоубизнеса изобщо. Той ровеше надълбоко и работеше като бесен. В Холивуд почти всеки би направил

всичко, за каквото го помоли Сай, ей тъй, за нищо. А сега седеше тук, пред куп малоумници, плащаше, за да получи добра стока, а насреща — нищо.

— Вижте какво — заговори отново той много бавно, сякаш всички присъстващи имаха някакви мозъчни увреждания. — Марти ди Дженаро досега никога не се е захващал с телевизията. Това ще бъде най-великото нещо, най-значителното откритие, след като изкуствените материи излязоха на мода. Той ще прави нещо съвършено ново. Нарича го „Шоу без сюжет“. А телевизионната компания му дава картбланш. *Картблани*, разбирате ли какво означава това, по дяволите! — Той сам бе уредил договора между Ди Дженаро и компанията и този договор просто нямаше равен на себе си. Но Марти настояваше за пълна секретност и затова го беше яд, че никой не можеше да се възхищава на неговото дело. Никой не оценяваше какво прави той. Наричаха го „най-влиятелният човек зад кулисите“, а с потайни клиенти като параноика Марти трябваше да си остане зад кадър.

Сай още веднъж бързо огледа разтревожените лица. Щеше пак да опита.

— Искаме да създадем нещо *ново*. Схващате ли? Това означава, че не желаем никакви евтини комедийни трикове, не приемаме никакви емигранти от реклами на бирата „Будвайзер“, никакви статисти, участвали в долнопробни филми. Тук става въпрос за Марти ди Дженаро! Марти иска свежа струя, а на вас ви беше предоставено изключителното право да му я предложите. Разбирате ли какво означава това?

Малкият човечец дишаше тежко и гласът му се извисяваше в крясъци. Взе да се задавя. Бръкна във вътрешния джоб на самото си, извади инхалатора и засмука от него въздух като огладняло бебе. Само да не е нов астматичен пристъп! Света Богородице, сигурно е от налягането. А мъглата, легнала над града, никак не му помагаше. Градът на ангелите, могат ли да ме хванат за задника! Тук работи само Ангелът на смъртта. Но бизнесът беше тъкмо тук, а Сай не бе станал най-влиятелният импресарио в този бизнес с дишане на чист въздух в Скотсдейл, Аризона.

Бедата не беше само в Милтън и в провала на неговата акция. Беда беше целият нов проект на Марти ди Дженаро. Марти може би

беше най-престижният и скъпо платен филмов режисьор в Холивуд. Марти означаваше екстра качество и огромни приходи. И сега изведнъж тази налудничавя прищявка да си цапа ръцете с телевизия. Гетото на развлекателния бизнес, с неговите сергии, отрупани със сюжети и актьори. Но Марти настояваше за телевизията. И тая негова налудничавя идея — авангарден тип сериал, който тече свободно, шоу за три момичета, прекосяващи Америка на автостоп. Що за дивотия? Марти беше гений и беше най-могъщият от клиентите му, но цялата тази история изнервяше Сай. „Не искам да се обвързвам с никакъв сюжет — бе казал Марти. — Писна ми да разказвам разни истории. Хайде да направим нещо ново.“

Ново! НОВО! Господи боже! Защо просто не кажеше „опасно“, „рисковано“, „касов провал“. Ако на Ди Дженаро му доставяше удоволствие да си чеше крастата, като губи на поразия в някое казино в Лас Вегас, Сай не възразяваше. Но за какъв дявол му беше тоя хазарт в професионалната кариера? Талант! Представи си! Талантът обича да ти го завира, и то право в мозъка!

И за да изкофти още повече работата, Марти отказа да вземе който и да е от клиентите на Сай. Цяла конюшня, пълна със звезди, всички съгласни да се унижат да снимат в телевизията, само и само да работят с Марти, а Марти вика „Не!“. Трябва да се търсят актьори за цяло шоу, да се сключват договори, да се раздава благоволение и да се вземат проценти, а Марти разправя „Издири ми нещо свежарско“. Докара Сай дотам, че сам да се хапе отзад. И тъй, сега той седеше в офиса на „Уайнбърг и Глик“, налупал инхалатора си, и търсеше „неотваряна консерва“. Защото, ако не му намери актьори час по-скоро, Марти ще тръгне да си ги намира чрез други и Сай оставаше с пръст в уста. При мисълта за подобна загуба Сай още по-здраво ухапа инхалатора.

Най-сетне дишането му се успокои. Вкаменилите се присъстващи все още седяха унило, безполезни като цици на монитор. Той се обърна към Милтън, който все още нервно ближеше устни.

— Милтън, тия момичета трябва да са голяма работа. Страхотна. Ще бъдат на корицата на „Телевизионен справочник“, ще ги показват в най-гледаните програми. Ще бъдат домакини в „Събота вечер“. И това е само началото. Ако всичко върви както трябва, те ще станат цяла киноиндустрия. Затова ги искам нови и свежи. Не искам да са

позирали голи за „Пентхаус“. Не искам да са се снимали в порносписания. Да нямат такива изпълнения, да нямат агенти, да не са представяли чекове без покритие, да нямат съпрузи, да нямат никакви проблеми. Нови и чистички, за да можем с кеф да си ги пипнем само за нас. И затова, Милт, не обиждай повече моята интелигентност. Недей да ми пикаеш на физиономията и да ме убеждаваш, че всъщност се потя. Намери ми нови лица!

Сай се обърна и тръгна към вратата. Вече на прага се завъртя на пета и каза:

— Защото, ако не ги намериш ти, ще ги намери Пол Грасо!

Сай видя, че Милт примига само при споменаването на бившия му съдружник, а сега върл враг.

— Давам ти срок до четвъртък.

— Ще се справя — увери го Милт, но Сай вече бе излязъл в коридора.

Ако на съвещанието в кантората на Глик страшилището бе Сай Ортис, то на следващото съвещание ролите бяха разменени. Но той си знаеше, че е най-дребната риба в компанията на Лес Мърчант, директора на телевизионната мрежа, Брайън О’Мали от „Бейниън О’Мали“, най-голямата рекламна агенция в света, Моника Фландърс и сина ѝ Хайръм. Вдигна рамене. Е, някои имаха по-лоша орис от тази да бъдат малки червени рибки тъкмо в това езерце. В стаята нямаше човек, чиято нетна стойност да е по-долу от петдесет милиона долара.

А нямаше нищо, което Сай да уважава повече от парите. Само мисълта за мощта, която излъчват петдесет милиона долара, караше коленете му да се подгъват. Някой ден и той щеше да има толкова и тогава никой нямаше да му дърпа конците. Не че сега успяваха да го водят за носа.

Както обикновено Сай бе дошъл навреме, но за негово учудване и останалите бяха точни. Това бе разликата между големия бизнес и шоубизнеса: големият бизнес дисциплинирано следваше програмата си. Сай се усмихна, докато подаваше ръка на всички, които седяха около масата. Никой не му отвърна с усмивка. Още една разлика.

Съвещанието се провеждаше в залата за конференции на „Бейниън О’Мали“; Сай присъстваше в качеството си на представител

на своя клиент Марти ди Дженаро. И двамата бяха решили, че така ще е най-добре. В края на краищата сделката беше вече факт, но беше разумно да поддържат колкото се може по-дълго доброто разположение на спонсора и на телевизионната компания. Така или иначе, днешното съвещание не бе свързано с напрежение за Сай.

— Господа, мадам Фландърс — започна Брайън О’Мали. Той беше ирландец, огромен и дебел. Глъстините му бяха грижливо прикрити от костюм, шит в Лондон в ателие на Савил Роу. Моника Фландърс, вероятно прехвърлила осемдесетте, с жест даде да се разбере, не повече приказки са излишни. О’Мали кимна.

— Мисля, че ще харесате това, което ще видите.

— Дано — отговори Моника Фландърс и погледна към сина си, президента на нейната международна козметична фирма. Той кимна. Лес Мърчант, висок и белокож, се изкашля да си прочисти гърлото. Сай бе подразбрал, че днешното съвещание е само формалност, че „Фландърс Козметикс“ ще спонсорира програмата и че Хайръм е упълномощен да има окончателната дума. Но забеляза, че всички се потят от напрежение да не би дъртата да не одобри проекта.

— Е, вие сте добре запознати с демографските проучвания — продължи О’Мали, а стената зад гърба му светна и затрептя в бляскави неоновы цветове, които очертаваха диаграма, прожектирана от невидим апарат.

— Наблюдаваме все по-голямо и по-голямо фрагментиране в пазара на дамски стоки. Най-голяма група представлява вече застаряващото следвоенно поколение. Следват две по-малки групи купувачки на козметика: тези в критическа възраст, обединени с още по-старите, и групата на по-младите: от юношеска възраст до жени, приближаващи четирийсетте.

Той се обърна към диаграмата и в същия момент сегментът „жени в критическа и по-стари“ изчезна от екрана.

— Като се абстрахираме от по-възрастните, които в общи линии или се придържат към определена марка в козметиката, и то при намаляваща покупателна способност, или пък са изгубени за каузата на потребителския пазар поради смърт или болест, ни остава лъвският пай от двата останали сегмента.

Сай забеляза, че Моника Фландърс примига, когато О’Мали спомена думата „смърт“. Синът ѝ заговори:

— Брайън, „лъвският пай“ може да означава много неща, не само най-голямото парче. Така или иначе ние знаем всичко това.

— Да. Но работата е там, че картината на пазара при застаряващото следвоенно поколение показва низходяща тенденция в покупките на козметика, въпреки че има леко нарастване в дела на продуктите, предотвратяващи стареенето. Докато при младите се наблюдава намаляване на покупателната способност в сравнение с тази на застаряващите, когато са били на тяхната възраст. Това обуславя нуждата от стеснени, скъпоструващи и целенасочени кампании в печата и телевизията, с които се цели нарастването на продажбите на дадена серия козметични продукти.

— Брайън, бих искала да ти напомня, че кампаниите със стеснен фокус ни ги пробутваше преди близо десет години — каза Моника Фландърс.

— Имало е защо. Нямаше друга алтернатива. Но ако сега ви кажа, че съществува начин да достигаме до четирийсет-петдесет милиона жени, да обхванем и младите, и застаряващите клиенти, и то с една-единствена кампания?

Моника Фландърс смръщи лице от нервност и досада.

— Според мен ти си луд. Дъщерите не купуват червилото, което употребяват майките им.

— Ами ако ти докажа, че ще го купуват?

— Господа, аз съм възрастна жена, но добре познавам своя бизнес. Брайън, колко цвята червило произвежда „Ревлон“?

Брайън помълча, после вдигна рамене.

— Сто и седемдесет. Най-много се търси „Вино с всичко“. „Есте Лодер“ произвежда деветдесет и пет. Най-добре се продава „Звездно розово“, преди десет години беше „Палисандрово дърво“, а преди петнайсет — „Перлена праскова“. Дори „Шанел“ трябва да произвежда шейсет и осем цвята. Защото пазарът е фрагментиран и защото дъщерите не купуват червилото на майките си. — Моника Фландърс стана от масата. — Хайръм, би ли повикал колата ми.

— Мамо, почакай малко. Моля те!

Моника изгледа своя оплешивяващ и шишкав шейсет и две годишен син, вдигна рамене и отново седна, без да продума.

— Мисис Фландърс, ами ако създадем шоупрограма, седмична телевизионна програма, която да привлече огромна аудитория жени от

всички възрастни групи? Ако направим филм, който да привлича всички поколения?

— Ако леля ми имаше колела, щеше да бъде трамвай — отговори тя. — Младите гледат програми, в които се показват млади хора. А по-възрастните гледат телевизионни сериали. Или предавания, в които показват около четирийсетгодишни жени. Или пък дебели домакини.

— Ами ако в сериала играят млади жени...

— По-възрастните няма да го гледат.

— Ами ако действието се развива в шейсетте години, когато застаряващите са били млади?

Моника Фландърс замълча. В продължение на почти половин век тя бе продавала красота на американските жени. Беше започнала с козметични кремове, които забъркваше сама в кухнята си, а сега притежаваше почти една трета от целия пазар на козметика в страната, който възлизаше на шест милиарда долара. Знаеше какво върви и какво — не и все още имаше най-точен усет за имената на новите продукти.

За пръв път заговори Лес Мърчант. От десет години неговата компания губеше зрители поради появата на кабелната телевизия и конкуренцията на „Туенти Сенчъри Фокс“. В новата програма той виждаше шанс за възраждане. Готов бе да рискува всичко заради това. Но за такава мащабна инициатива се нуждаеше от мощен партньор. Хайръм вече се бе съгласил да спонсорира програмата, но Мърчант не беше глупак и знаеше, че се нуждае от пълната подкрепа на старата дама.

— Моника, помисли върху това. Сериал от висока класа с красиви момичета. Той ще накара по-възрастните жени да копнеят по своята младост, а младите да копнеят по красотата. Изключително красиви момичета, Моника, с чар, на който никой не може да устои.

Тя не обичаше да признава, че е сгрешила, но не би станала толкова богата, ако беше глупава. Все още седеше неподвижно и безмълвно. Минаха две минути. Станаха три. Всички мълчаха. Просто не смееха да дишат.

— Може да излезе нещо — каза тя и наведе старата си глава. Въпреки пластичните операции и изкусния грим приличаше на малка изрисувана майmunка, облечена в костюм на „Шанел“.

О’Мали се усмихна, а Лес Мърчант продължи:

— Имаме договор за изключителни права. Режисьор ще бъде Марти ди Дженаро. За всеки епизод са предвидени по милион и половина. И нови таланти.

— Колко са момичетата?

— Три. Обикалят страната на автостоп.

— Искам блондинка, брюнетка и червенокоса. Искам тригодишни договори с всяка от тях за реклама в пресата. Те ще представят новата козметична серия. Всеки договор ще бъде за не повече от петстотин хилядарки. Включваме грим и козметични препарати, поддържащи кожата. Момичетата няма да използват нищо друго, освен нашите продукти, независимо дали са пред камерата, или не. И никакъв автостоп. Това са простащини. Сложете ги на мотоциклети. Секси е. Освен това ще привлечем и мъжката част от аудиторията. По Коледа ще им продаваме парфюми за техните момичета.

— Какви парфюми, мамо? — попита Хайръм.

— Новите парфюми. Ще носят имената на трите звезди. Как, по дяволите, се казват?

— Кара, Кримзън и Кловър — обади се Сай.

— Прекрасно — ухили се Моника.

— Но, мамо! Какво ще ни струва това! Да създадем и пуснем на пазара три парфюма за една година! Никога не съм смятал...

— Ако нямаш време, Хайръм, аз ще се заема с тази работа — троснато отвърна Моника и се изправи. Бавно започна да се отдалечава от масата, здраво стиснала бастун с дръжка от чисто злато в покритата със старчески петна лява ръка. За миг спря и отново се извърна към тях.

— Запазвам си правото да одобря изпълнителките на главните роли. Да няма наркоманки или курви. Свежи! Докарайте ги от Канада, ако трябва. Чувала съм, че там все още има девственици.

След тази реплика тя обърна гръб на мъжете и напусна стаята.

[1] Историческо седалище на гилдията на златарите в Лондон. Впоследствие знак за гаранция на качество. — Б.пр. ↑

След като взе куфара си от багажната лента на летището в Лос Анджелис, Джийн се насочи към гишетата за наемане на коли. В чантата ѝ бяха останали около шест хиляди долара от парите, които получи от Олбани. Най-добре да наема съвсем евтина кола, реши тя. В Ню Йорк да притежаваш кола беше лукс и след всичките години, които прекара там, се бе примирила с това. Но знаеше, че тук, в Лос Анджелис, колата е задължително условие. Доближи се до група бизнесмени, застанали пред гишето.

— Да ви помогна? — Висок мъж с посребрени коси и загоряло лице пренесе куфара ѝ.

— Благодаря — каза тя и му хвърли ослепителна усмивка.

— Боб — обърна се бизнесменът към спътника си, който чакаше на опашката — пусни дамата да мине.

— О, не е необходимо. — Джийн играеше ролята на Одри Хепбърн в „Закуска в «Тифани»“. Държеше се като лейди, но и като жена, която познава живота. Пред нея имаше дебелана, чийто зелен костюм се пръскаше по шевовете. Цветът никак не ѝ отиваше.

— С какво мога да ви бъда полезен? — обърна се към Джийн чиновникът зад гишето.

Зелената жена изскимтя.

— Аз съм преди вас — каза тя и я изгледа с омраза.

— Да, разбира се — съгласи се с нея Джийн.

Чиновникът с неохота се обърна към протестиращата.

— Имате ли резервация? — попита той.

— Не.

— Боя се, че няма да мога да ви помогна — каза самодоволно чиновникът. — В момента нямаме коли, освен за клиенти с потвърдени резервации.

Жената се отправи към друго гише.

С усмивка на облекчение служителят погледна към Джийн.

— И така, с какво мога да бъда полезен? — попита я той.

— Вероятно няма да можете — каза Джийн. — Исках да наема кола, но и аз нямам резервация.

— Каква кола искате? — попита той.

— Възможно най-евтината — призна си тя.

— Добре, за вас може би ще намеря нещо по-специално. За колко време искате да я наемете?

— Като начало за две седмици — отговори Джийн и въпреки че изпитваше чувство на вина, му хвърли още една усмивка а ла Одри Хепбърн.

Мотелът „Звезден прашец“ имаше само два плюса: стаята беше чиста и струваше двеста осемдесет и шест долара седмично в предплата. Беше от ниските сгради, сглобени от стандартни модули, които изглеждаха като паднали отнякъде върху черния асфалт. Сивокосата стара жена на рецепцията я предупреди, че мотелът не предлага никакъв излишен лукс, и не излъга. Джийн се настани в стая №29 с размери три на три метра. Имаше място за две легла с вградено нощно шкафче, закачалка, провесена на отсрещната стена и телевизор. Имаше и клетка с душ, не много по-голяма от ковчег. Но беше чисто и вратите се заключваха с две ключалки. Тук отсядаха предимно сменящи полети пътници и семейства на туристически обиколки, но нямаше сбивания и нощем не бе шумно. Джийн забеляза и рус дългокос младеж, който живееше в №28. Можеше да бъде къде-къде по-лошо.

Джийн лежеше на едното легло, а второто бе покрито с броеве на „Дейли Варайъти“, „Холивуд Рипортър“, „Уийкли Варайъти“ и още няколко други. Въоръжена бе с химикалка и бележник, купен в магазина на ъгъла за долар и двацет и девет цента. В една колонка вписваше всяка обява за прослушване, предаванията „Микрофонът е ваш“ и тъй нататък. Във втората си отбелязваше какво търсят. Странно бе, че след толкова години, прекарани в преглеждане на обяви, сега се насочваше към такива, в които се търсеха млади и привлекателни изпълнителки на главни роли.

Обзе я жажда и тя закопня за студена сода или бира, но в мотела „Звезден прашец“ нямаше дори автомат за сокове. Трябваше да отскочи до паркинга, където имаше минимаркет. Страницата вече бе

почти запълнена, въпреки че Джийн не очакваше много от подобни огледи. Внимателно бе подредила купчина свои снимки и към всяка бе прикачила по един екземпляр от творческата си биография. Преди да напусне Ню Йорк, бе похарчила почти две хиляди долара от скъпоценните пари от Олбани за тях, но трябваше да признае, че фотографът бе свършил прекрасно работата си. Черната грива на косата ѝ се очертаваше на фона на осветено петно, а лицето ѝ изглеждаше съвършено. Дори и сега още гледаше снимките като хипнотизирана. Когато не можеше да се срещне с някого, щеше да оставя снимка като визитна картичка.

Разлисти страниците на „Холивуд Рипортър“. Поместен беше рейтинг на всички нови програми на телевизията. Потърси шоуто на Нийл „Всички апапи на президента“. Губеше се някъде на дъното на дългия списък. Въздъхна. Гледала го бе няколко пъти, но беше много мъчително. Четеше отчаянието в очите на Нийл при всеки кадър в едър план. Каква ирония на съдбата — единствените хора, които познаваше в този град, бяха Нийл и Сам. Невъзможно беше да се обади на кой от двамата: на единия — защото бе влюбен в нея, на другия — защото пък не я обичаше.

Почука се и тя скочи. Бързо погледна дали е сложена веригата. На мястото си беше и тя се приближи с чувство на облекчение. Беше в безопасност. Бавно откряна вратата. Навън стоеше високият рус младеж от съседната стая, неловко облегнат на стената.

— Здравейте, аз съм Пийт Уорън — каза той и ѝ подаде бира. — Искате ли?

— Не, благодаря.

Изглеждаше симпатично момче, на двацет и две-три години, с красиви зъби, каквито се срещат само в Калифорния.

— Ей, ама аз само така... Имам излишна бира — каза той. Подаде я през откряната врата и си тръгна, като подхвърли:

— Доскоро!

Раменете му бяха широки и мускулите му играеха под тениската.

— Благодаря! — сети се да извика тя подир него, после затвори вратата. Отпи от кутията с чувство на благодарност, питайки се дали Пийт Уорън изобщо би забелязал Мери Джейн. Положително не. Бирата беше добър знак. Но може би ако изглеждаш добре и си млад, най-много, което може да получиш, е евтина кола под наем и

безплатно питие. Изпи бирата до дъно, като си задаваше въпроса дали някой импресарио или помощник-режисьор ще я забележи. Почука по снимките си за късмет.

Ако последните две години, а и всички преди това бяха истински кошмар, то тук се чувстваше като в приказка. Лос Анджелис бе толкова сияен след нюйоркския мрак — плажът, крайбрежният булевард и щедрото слънце. Но най-голямата промяна беше у нея самата. Така добре си пасваше с Лос Анджелис — на токчета тя бе висока, стройна, съвършена, като изключим няколко посребрени косъма. Прекрасно беше да ходиш по улиците. Прекрасно беше да се обличаш. Да се гримираш. Дори самото събуждане беше прекрасно. Ако не се брои, че от време на време я понаболяваше някой от шевовете, Джийн се чувстваше прекрасно. Бе изпълнена с надежда.

Всъщност ето къде беше истинската разлика. В Лос Анджелис имаше надежда.

Джийн си разработи програма за всеки ден. Всяка сутрин отиваше с колата си до гимназията, която се намираще наблизко, и пробягваше по три мили на училищната писта, връщаше се в „Звезден пращец“, вземаше душ, слагаше по един банан, обезмаслено мляко и бирена мая в миксера и изпиваше сместа, докато се гримираше. После се обличаше и потегляше по прослушвания, срещи и тъй нататък. В един часа отиваше или в „Замъгленото слънце“, където сядаше на открито и си поръчваше специалитета им, или пък се отбиваше в „Чин-Чин“, където за обяд предлагаха много хубава пилешка салата. И в двата ресторанта само след десетина минути на масата ѝ винаги сядаше мъж. Правеха ѝ различни предложения — един се натискаше да ѝ плати сметката, друг я канеше на вечеря, трети настояваше да я срещне със своя импресарио. Предлагаха ѝ да я заведат до Малибу, да ѝ покажат апартамента си или да я запознаят със собствената си анатомия. Техните предложения донякъде я шокираха. Не че беше чак такава пуританка. Просто не бе свикнала мъжете да се отнасят с нея по този начин. Макар винаги да бе предполагала, че някогашният ѝ външен вид се е отразявал върху живота ѝ, сега с положителност знаеше, че той всъщност го е съсипвал. Всичко беше лесно, когато

човек е млад и красив. Най-малко през следващите десет години никога нямаше да ѝ се наложи да се храни сама на маса.

От нея се искаше само да се гримира, да отиде там, където има много хора, да седне, да си набележи обект и да го гледа настойчиво, докато срещне погледа му. Бе забелязала, че осем от десет мъже чакаха само да им се усмихне, за да дойдат на нейната маса. Тя усъвършенства начина, по който ги гледаше. Постара се лицето ѝ да придобива израз, който сякаш им говореше: „Нали знаете за какво си мисля?“. Ловяха се на този поглед като пъстърви на въдица. Един на десет се нуждаеше от сериозен поглед без усмивка. Обикновено такива мъже бяха облечени в черно.

Един на десет изобщо не реагираше, но тя изчисли, че е нормално да има и известен процент гейове и порядъчни женени мъже. Не приемаше липсата на реакция като лична обида. След толкова години глад Лос Анджелис беше истински пир. Кога се бяха любили със Сам за последен път? Откога изобщо мъж не я бе докосвал?

Но въпреки че не бе равнодушна към мъжете и въпреки че изглеждаше на двайсет и четири години, тя в действителност беше на трийсет и шест и едва се сдържаше да не се изсмее на глас на репликите им. Всички бяха или продуценти, или добри приятели на някой продуцент, или пък работеха в независима продуцентска фирма, където заемаха някаква тайнствена длъжност. Никой не признаваше, че работи в застрахователна компания, в компютърна фирма или в банка. Всички бяха в „Киноиндустрията“. Тя разговаряше с тях, смееше се, флиртуваше. Смяташе, че по този начин си прави успешни репетиции, но не се сприятеляваше с никого и на никого не даваше телефонния си номер. Сигурна бе, че всичко това не е истинско. А и за нея би било прекалено уморително, след като цял ден играеше ролята на красавица, да продължава да я играе и вечерта. Имаше нужда да бъде сама, за да си възстанови силите.

Пийт Уорън, съседът ѝ по стая, продължаваше да се отбива при нея. Беше от Енсино и работеше като помощник-оператор. Беше сладък, чистокръвен калифорниец и много, много млад. Идваше в стаята ѝ почти всяка вечер, пиеха по няколко бири и гледаха заедно телевизия. Живееше в мотела само докато излезе наемателят на жилището му, което беше дал под наем, докато отсъствал от Лос

Анджелис. Лесно ѝ беше да общува с него, но имаше и нещо странно. Той вярваше, че тя е на неговата възраст, а тя не му признаваше истината. Но бе забравила различията между човек на двацет и четири и трийсет и шест години, между манталитета на човек от Ню Йорк и човек от Калифорния. Възприемаше го като дете, макар и сексуално зряло.

Пийт я насочи към театър „Мелроуз“ от Западен Холивуд. Сестра му работеше там като дизайнер по осветлението и можеше да уреди прослушване, ако Джийн поиска. Тя поиска.

Продължаваше да прекарва дните си в обиколки по обявите и оставяше навсякъде своя снимка. Щяха да я прослушат в театър „Мелроуз“, обадиха ѝ се и защото я бяха избрали за фон на реклама за бира на Венис Бийч. И това беше нещо. Обнадежди се.

Обнадежди се и Пийт. Вече бе неин приятел. Тя с нетърпение очакваше вечерта, за да му разправи приключенията си. Той бе оптимист и ѝ служеше за опора. Убеден беше, че в края на краищата тя ще получи роля. Освен това не ѝ се натрапваше като мъжете, които срещаше всеки ден.

Най-сетне той се опита да я целуне. Тя го отблъсна. На следващата вечер не дойде. Отсъствието му ѝ даде повод да разбере, че е самотна и че ѝ доставя удоволствие да гледа неговите силни и големи ръце, хванали бутилка бира. Когато почука на вратата ѝ след два дни, тя го посрещна с най-прелестната си усмивка.

— Как си? — попита Пийт.

— Добре.

Той влезе в стаята с традиционната вече бутилка бира. Приседна на ръба на второто легло.

— Джийн, мога ли да те попитам нещо?

Тя кимна.

— Не искаш ли да спиш с мене?

Тя се усмихна.

— Мисля, че не.

— Но ти не излизаш с друг мъж. Не ме ли харесваш?

— Харесвам те, Пийт. Но не чак толкова, че да спя с теб.

— Колко още трябва да ме харесаш? — попита той. Не бе агресивен. И не изглеждаше ядосан. Само смутен.

Тя се засмя.

— С точност не мога да ти отговоря.

— Джийн, наистина много те харесвам. Мислех дали няма да се съгласиш да се преместиш при мен, когато се освободи апартаментът.

— О, Пийт. Та аз почти не те познавам. И ти не ме познаваш.

— Е, няма ли това да бъде добра възможност да се опознаем? — Той се изправи и нежно я прегърна през рамо с дългата си ръка. Наведе лицето си към нейното и я целуна.

Тя усети приятна възбуда. Толкова приятно и топло бе да чувства неговата ръка на гърба си. Толкова отдавна беше всичко... Той пак я целуна и въпреки че съзнаваше, че не бива да прави това, и тя го целуна. Не успя да устои. Под тениската плътта му бе гореща и ухаеше на младост. За миг, но само за миг, тя се сети за Сам. После се остави на Пийт, който нежно я повали на леглото.

След като прекара повече от седмица в цупене и близане на рани, Лайла отново проговори на Роби. Честно казано, едва ли крясъци и разпавии можеха да минат за разговор, но все пак общуваха помежду си.

— През целия си живот не съм била унижавана така — крещеше Лайла.

— Хайде, хайде. Я си спомни по-добре — отговаряше Роби.

Прекрасните очи на Лайла се превърнаха в цепки.

— Като нищо мога да те убия! Правиш се на много важен и самоуверен. Като че познаваш някого! Като че можеш да отваряш врати! Ооо! Джордж Гец! И захлопнатата врата на Ейра Сагарян. Това е всичко, което можеш да направиш за мен!

— Лайла, успокой се! — тросна се Роби. — Откъде да знам, че Ейра ще седне да се обажда на Тереза? Не съм те карал да лъжеш! С лъжите си оплеска всичко. Той можеше и да те вземе за клиент, ако не беше го лъгала. Моят съвет беше добър.

— Недей да ме обвиняваш! Това си беше твой план, и то страхотно глупав. Майка ми е все още котенцето на Ейра. Ти си тлъст бивш швестер. Не! Дори и швестер не си бил. Просто си се въртял около всеки, който е ставал знаменитост. Като майка ми. — Внезапно ужасяваща мисъл прехвъркна през главата ѝ. — Знам, че все още се виждаш с нея.

Лайла престана да крещи. Може би Роби беше в заговор с Кукловодката! Може би те двамата я бяха накиснали. Лайла почувства, че ѝ прилошава. Вкопчи се в ръба на огледалната масичка за кафе.

— Лайла, виждам се с майка ти, защото тя ми е приятелка и има нужда от мен. И ти имаш нужда от мен.

— Нямам нужда от никого — изсъска Лайла.

Кен влезе в стаята с измъчено лице.

— Защо не престанете? И двамата.

— Виж какво, имам ново предложение — каза Роби, без да обръща внимание на Кен. — Нека засега оставим филмовите агенти

настрана. Да си насочим усилията към осигуряването на роля. На роля, каквато ти трябва. После ще можеш да си избереш който си искаш импресарио. Даже и Ейра Сагарян.

— Дано да го изберат за труп на годината! — отговори Лайла. — Но преди това искам да го видя да пълзи.

— Почакай до следващата седмица. Сега едва-едва ходи — пошегува се Кен.

Роби вдигна рамене, като че Кен бе досадна муха.

— Искам Лайла да започне актьорската си кариера в телевизията. Сигурно ще можем да открием нещо за нея — обърна се той към любовника си. — Кажй й да ме слуша, Кен. В телевизията ще си спечели най-голяма популярност! А тя разправя, че звездите не се снимали в телевизията. Мисли се за звезда!

Лайла хвърли на Роби убийствен поглед. За да отпусси клапана, Кен се намеси.

— Защо не, Лайла? Ако Марти ди Дженаро се е съгласил да се захване с телевизионен сериал, защо и ти да не можеш?

Лайла и Роби зяпнаха.

— Марти ди Дженаро не се занимава с телевизионни програми — каза Лайла.

— Сега се занимава — заяви самодоволно Кен.

— Марти ди Дженаро се е заловил с телевизия? — попита Роби.

Кен кимна.

— А откъде знаеш? — властно попита Лайла.

— Ама вие защо все искате първи да хванете бика за рогата? Още миналия месец в интервю за „Варайъти“ каза, че смята телевизията за ново поле на дейност. След революцията на кабелната телевизия, станала по-примамлива от киното, давала повече творчески възможности.

— За какъв дявол един от най-големите филмови режисьори ще се захваща с телевизия? — попита Лайла.

— Кажй ми, че да ти кажа. Факт е, че се е захванал. Знам го със сигурност. Води преговори с телевизионна компания, а Марти ди Дженаро винаги напипва пулса на шоубизнеса.

— Господи! Какво не бих дала, за да работя с него — въздъхна Лайла.

— Той наистина ли вече работи върху някакъв сериал? Има ли сценарий? Актьори? — попита Роби.

— Сигурно. Сега набират хора за техническите длъжности. Предложиха ми и на мен.

— Марти ди Дженаро ти е предложил да работиш в новата му програма?

— Не лично. Дино, асистент-режисьорът му ми предложи.

— Сразен съм — подсвирна Роби. Погледна към Лайла с изражение, което говореше: „Аз какво ти казвах?“. После легна върху канапето и придърпа широката периферия на шапката върху очите си.

— Оправяй се сама. Един тлъст бивш швестер без връзки едва ли може да направи нещо. — Той като че заспа. Но след това се смили над нея: — Може би ще мога да те представя на Марти. Чрез Поли Грасо. А може чрез Дино или някой друг от италианците, които се навъртат край него. Познавам и една машинописка в „Целер и Мосбахер“. Това са адвокатите на Ди Дженаро. Можем да проверим какви договори е сключил. Навремето имах връзка с един тип от фирмата на Ортис. Той е импресарио на Марти. Може да засечем нещата чрез него.

Лайла за известно време запази мълчание. Защо не, по дяволите! Може би нещо щеше да излезе от телевизията. Зависи какви позиции щеше да заеме там, но може би...

— Господи, какво не бих дала да работя с него — повтори тя.

— Какво представлява сериалът? — попита Роби.

— Пазят всичко в пълна тайна. Нещо за три момичета, които прекосяват Америка заедно.

— Три момичета ли? — попита Лайла и без да знае защо, се сети за Кльошавелка и Бонбонка.

Пол Грасо уморено вдигна поглед към режисьора, който все още приказваше. Дрън, дрън. Щеше му се да се върне в епохата на нямото кино, за да не трябва да слуша пискливия глас на това малко еврейче. Е, предположи той, даже и тогава хората от този бизнес са дрънкали. Разликата е била, че аудиторията не е трябвало да ги слуша. Ами да. Искаше му се да плати, за да не трябва да слуша тоя кретен. Пол въздъхна. Нямаше изгледи да престане. Плащаха му, за да слуша А. Джоел Гросман. Всъщност може би щяха да му платят.

— Имаме нужда от абсолютно свежи лица. От страхотно вълнуващи лица. Но не в общоприетия смисъл. Искам да намеря лице с особен израз... то ме преследва като видение... Невинност, която знае всичко, чистота, която разбира мръсотията...

Пол Грасо отново изключи. Дрън, дрън, дрън. И защо името му е А. Джоел? И защо, по дяволите, говори така? С това проклето акцентирание на всяка дума звучи като педал. Всички шибани и тъпи режисьори на търговски реклами са еднакви: не им стига само да си вършат работата и разиграват сценки, сякаш това е някакво изкуство, като че простацините, чрез които продаваха буици или крем за бръснене, или пък джинси, имат някакво значение. Господи, нима не знаят, че никой не дава и пет пари за всичко това. Най-страхотните актьорски етюди в Холивуд се разиграват от режисьорчета като това тук. Пол не можеше да повярва, че ролята му е сведена до това да почерпи ситното копеле с огромен сандвич в ресторанта на Гелер.

Господи, целият бизнес бе претъпкан с досадни дребни еврейчета. Спилбърг, Овиц, Целер, Ортман, Ейприл Айрънс и бившият партньор на Пол — Милтън Глик. Човек не може да купи имот, да сключи договор, да разпредели ролите в някакъв филм, без да налети на някой еврей.

Вярно, огорчен беше. Признаваше си го. Но това, че е огорчен, не означаваше, че не е прав. Едно време, когато работеха заедно с Милтън, той бе вътре в нещата. Когато успехът не ги напускаше и когато им се струваше, че поставянето на следващия голям филм има някакво значение. Но това беше отдавна. Милт и неговите примитивни еврейски номера. Нервите го хващали от моя хазарт, като че някога не съм си плащал дълговете от комар. Подписът на Пол Грасо се приемаше без възражения в целия град. Но той ме изтика от бизнеса. Господи! И после Милтън и всички от неговата порода просто затегнаха редиците си. Клан създадоха.

Е, Милт беше мухльо и този дребен режисьор — също.

— Цялата кампания се основава върху това... Истинската жена. Трябва да действаме с изключително внимание към подбора на героините. Трябва да се ръководим от чувство за отговорност. Ако нямате нищо против, *имиджът* е нещо повече от „образ“. Имиджът ни ангажира предварително...

Ама че помия! Този наистина ли каза „ангажира“? За какъв, дявол го взел, се мисли? Да не си въобразява, че е някакъв сър Ралф Ричардсън на търговската реклама или нещо от този род? Не! Вероятно му се иска да стане нов Спилбърг. Я ела на себе си, чекиджия такъв! Един мършав еврейски режисьор успя да стане гигант на телевизионната реклама, но мястото вече е заето. Я се връщай към „Недвижими имоти в Ямайка“ или към скапаната работа, която си имал на Източния бряг! Според Грасо тези копелета постоянно се фукаха с приноса си към изкуствата и науката. Да имат да вземат, лайнари такива. Освен че бълват само агенти и адвокати — и едните, и другите бич за човечеството — най-доброто, което са измислили, е говеждата пастърма. Той със задоволство ухапа голямо парче от сандвича си.

— ... въздействие върху подсъзнанието. Защото това е нещо много повече от търговска реклама. Ние казваме много не само за продукта, но и за нас самите.

Пол натъпка остатъка от сандвича с пастърма в устата си и кимна. Нека си дърдори глупакът... Но глупакът бе млъкнал. Гледаше го. Е тъкмо сега ли, когато устата ми е натъпкана с пастърма и ръжен хляб, трябва да отговаря на този жалък, ситен, шибан чифутин?! Пол преглътна набързо всичко, което бе събрал в устата си. Господи! Едва не се задуши от твърдата коричка на ръжения хляб. Сълзи потекоха от очите му.

Копелето се пресегна и го потупа по ръката. Пол успя да преглътне залька си. Исусе, тоя да не би да е истински педал? Той се нуждаеше от тази работа, но не чак дотам.

— Благодаря ви, че споделяте моите виждания — каза копелето. — Високо оценявам вашето отношение. Това че вие все още можете да пролеете сълзи за нещо, което за други изглежда празна работа, означава за мен много.

Какви ги дрънка? Лайнар! Да не си мисли той, че аз, Пол Грасо, ще се просълзя от неговата идея за реклама на джинси? Пол се озърна из ресторанта. Имаше ли свидетели на неговото унижение? Пое си дълбоко въздух и се изправи. Ако не беше проиграл всичко по време на последното си служебно пътуване до Лас Вегас, щеше да прати по дяволите този А. Джоел. Това наистина бе последното му посещение в Лас Вегас. Край!

Опита се да се усмихне на ситното копеле.

— Мисля, че зная какво момиче търсите. Елате да идем да я видим — успя да промърмори той.

Пол Грасо прегледа розовите бележки, разпилени върху писалището му. Повечето бяха от кредиторите му, имаше и застрашително напомняне от Бени Егс, който никак не си поплюваше. Нищо интересно, като не се брои бележката от Роби Лаймън. Пол се зачуди какво ли иска този дърт педераст. Услуга, няма съмнение. А. Джоел се покашля нетърпеливо. Пол се обърна към възпълната жена, която бе застанала на вратата на заседателната зала на „Грасо и сие“ и нервно потропваше крак в сандал с висок ток.

— Тя е в кенефа — обясни жената на Пол и повдигна рамене. Пол забеляза олющения пурпурночервен лак на палеца на крака ѝ, който стърчеше от сандала, а и подалия се жълтеникав нокът, позацапан с кал. Вдигна рамене. Каква свиня. Но бе виждал момичето и то бе цяло бижу. Може би то щеше да разреши проблемите на младия Айнщайн. Погледна към копелето А. Джоел.

— Мисля, че ще я харесате. У нея има нещо неизразимо. — Така де, най-хубавото дупе и най-плоския корем в Лос Анджелис. Плюс чифт щръкнали цици. Лицето ѝ беше наред. Всъщност, горе-долу. Достатъчно беше хубавичка, но по тукашния стандарт бе под средното. Така или иначе, за комерсиален сериал, който рекламира джинси, където няма кадри на лицето в едър план, важното е дупето. Пък за този скапан боклук, за който ставаше дума, тя бе самото съвършенство. Лошото бе, че малката никаквица беше само петнайсетгодишна. А може би и толкова нямаше. Майката показваше кръщелното ѝ свидетелство, но Пол и друг път бе виждал подобни фалшификати. Когато ставаше въпрос за непълнолетни, имаха проблеми с Отдела за защита правата на децата. Я да се опитат да търсят учител по време на двудневни снимки! Все пак за този сериал може би щеше да си струва. Всичко трябваше да направи, за да се отърве от онова еврейче. И от Бени Егс. И да прибави някой и друг долар към банковата си сметка.

Момичето влезе. Главата ѝ бе клюмнала, но въпреки лошата стойка Пол отново се възхити от дупето, от дългите крака, от хубавичките гърди. Сигурно кръстчето ѝ беше не повече от петдесет сантиметра. И сигурно нямаше петнайсет години. Той се молеше поне

да е на четиринайсет. Крадешком хвърли поглед към копелето. Найсетне дребният чекиджия мълчеше, впил поглед в момичето. Грасо тайничко се усмихна. Това означаваше хубав хонорар. Е, все още имаше нюх към тия неща.

— Можем ли да видим десния профил? — попита той.

Момичето бавно се обърна. Кестенявата ѝ коса почти закриваше лицето ѝ, но от този ъгъл се виждаше извивката на бедрата ѝ, подчертана от плоския корем.

— И тъй, Ейдриън, не би ли погледнала насам?

Момичето нищо не отговори, но повдигна главата си.

— Мисис Годовски, ще трябва да помоля Ейдриън да свали ризата и джинсите си — обърна се той към мамчето от бара за еротични танци.

— Тя ще направи всичко, каквото пожелаете, мистър Грасо — увери го жената с мазен тон, после се обърна към момичето: — Нали чу какво иска човекът, Ейдриън?

Милата, любеща майчица, помисли си Грасо, докато Ейдриън започна да разкопчава блузата си. Евтина синя блуза с увиснали ружчета отпред. Отдолу се показва червен дантелен сутиен с банели, който поднасяше гърдите ѝ като грейпфрути в купички. Грасо пак измери клиента си с поглед. Досега всичко вървеше добре.

Момичето изрита обувките си със заучено движение и се залови за ципа на впитите в бедрата бели джинси. Дръпна го и звукът на метала бе единственото, което се чуваше в стаята. Започна неграциозно да се измъква от джинсите, но ципът вероятно бе захапал и пликчетата ѝ, защото и те се смъкнаха заедно с джинсите. От кръста надолу беше гола. Застинала права в заседателната зала, облегна се с ръка върху шкаф за документи, тя изглеждаше невъзмутима, безразлична. Съвършената ѝ плът се издигаше като фонтан от бяла пяна от джинсите, смачкани на топка в краката ѝ. Никакъв белег, никакво петно не накърняваше съвършенството на дупето, на краката, на корема.

„Ето как мечтаят да изглеждат дебелините от Тенафлай, Ню Джърси, които носят дрехи палатки. Тази щеше да рекламира и продава джинсите.“ Момичето гледаше безизразно двамата мъже. Пол Грасо се обърна към своя клиент, хлапака режисьор.

— Много е стара — каза А. Джоел Гросман.

Шарлийн балансираше с чиниите, наредени върху едната ѝ ръка, докато с другата грабна каната с кафе. Втурна се към тримата полицаи, които седяха в ъгловото сепаре. Сърцето ѝ се разтуптя.

— Хайде, момчета! — каза тя с престорена веселост. — Печено в глинена тавичка и пюре за вас, чили с лук вляво и панирано пилешко за този хубавец в ъгъла. — Разпръсна чиниите по масата и наля кафето, като се стараеше да не гледа никого в очите.

Клиентите се заловиха да разместват погрешно доставените поръчки, без да ѝ правят бележка. Шарлийн се надяваше, че Джейк няма да забележи, че пак е разбъркала поръчките. „Север, юг, изток, запад.“ Е, никога не се бе справяла добре с географски карти.

— Извинявайте, момчета — каза тя тихичко. Полицайте я плашеха. Тресеше се като порцеланова чаша в каруца.

Младият офицер в ъгъла бе впил поглед в нея. Тя сведе лицето си колкото се може повече, но знаеше, че той въпреки това я вижда.

— Не сме ли се срещали някъде? — попита той.

Тя успя да овладее ръката си да не трепери, напълни и последната чаша с кафе, после се опита набързо да изчисти разляното.

— Ами да. Всеки път, когато идвате тук — пошегува се тя.

— Не, искам да кажа преди, някъде другаде.

Шарлийн усети как кръвта се дръпна от лицето ѝ, но се осмели да вдигне очи и да го погледне право в лицето. Сега трябваше да му пусне някаква въдица, за да го насочи към друга мисъл.

— Не, хубавецо, не мисля, че сме се срещали. Иначе сигурно щях да те запомня.

Останалите подсвирнаха и затропаха с крака. Тя се обърна да си тръгне, но полицаят се пресегна и хвана китката ѝ.

— Дааа, виждал съм те и по-рано. Издирват те всички полицаи в този щат.

Шарлийн усети как ръката ѝ замръзна. Издърпа я.

— Мене ли? — попита тя. — Сигурно нещо бъркате.

— Не, сладур. Само за теб си мисля. Отдавна. Като всички полицаи в Бейкърсфийлд. Всички те искаме.

— Влюбен е, пиленце — поясни дебелият полицай. — Не разбираш ли?

Шарлийн успя да си поеме дъх.

— Ами тогава, момчета, ние и двамата сме влюбени. Само че аз съм влюбена в мъжа си — каза тя и мина през летящите врати към кухнята.

Облегна се на омазнената стена в горещата кухня. Карлос, готвачът, я погледна, вдигна вежди, после отместа очи. Шарлийн отиде до мивката, наля си чаша вода и я изпи на един дъх. Я се стегни, заповяда си тя. Забрави Ламсън! Това беше отдавна и далече.

Отново се върна в ресторанта, опита се да махне влажната коса от врата си, взе салфетка, за да изтрие потта, не съзнавайки, че от вдигнатите ръце гърдите ѝ изпъкват предизвикателно. Когато свали ръце, видя, че на края на бара някакъв човек я гледа втренчено. О, господи, стига за днес, помоли се тя. Защо вечно съм прицел за всякакви неприятности? Въздъхна, сведе очи, взе менюто и се запъти към новодошлия. Видя, че той не престава да я гледа, докато се приближава към него. Не приличаше на мъжете, които идват тук. Беше на около петдесет години, незабележителен, с малки очи, скрити зад дебели стъкла, но не изглеждаше изхабен, като много мъже на неговата възраст. Косата му, вчесана назад, редеше, имаше силен и поддържан загар и носеше бяло ленено сако, което свободно падаше върху сивата му копринена риза. Бели панталони. Не беше бизнесмен, не беше и търговски пътник. Шарлийн не можеше да определи какъв всъщност е, но знаеше, че не спада към обичайните клиенти — шофьори на камиони.

— Искате ли менюто?

— Не, благодаря. Зная какво искам. Две бъркани яйца, без препечени филийки, без картофи, само нарязани домати. Кафе без мляко.

— Прието — каза тя и тръгна към кухнята, за да даде поръчката на Карлос. Но вече я бе забравила. Обърна се и видя, че онзи още я гледа.

— Какви яйца искахте? — попита тя. Тръпки я побиха, когато чу въздишката на Джейк, който седеше на касата. Милостиви Боже,

направи ме по-добра келнерка, помоли се тя.

Когато донесе поръчката, се обърна да напълни захарниците, тъй като клиентите бяха вече понамалели. Човекът изяде всичко набързо и поиска още кафе. Докато му наливаше, забеляза, че той се взира в името ѝ върху табелката, закачена на униформата.

— Шарлийн — каза той. — Хубаво име. Актриса ли си, Шарлийн?

Тя се извърна към него и се засмя.

— Актриса ли? Не, не. Не и аз. Аз съм само келнерка.

Сложи каната с кафе на бара и продължи:

— Но веднъж ме взеха за родеото. Пътувахме из цялата югозападна част на щатите. Това е нещо като шоубизнес, нали?

Човекът се изсмя, но не подигравателно.

— Ами да, нещо от този род. Но имах предвид сцената. Не си ли играла на сцена?

Тя отново се засмя и се запъти към кухнята.

— Не.

— Никога ли не си участвала в реклама, във филм?

— Не съм си и мечтала за такова нещо.

— Снимката ти никога ли не е попадала в списание?

— Ами веднъж на родеото някакъв младеж ме щракна, но после не ми изпрати снимката. Не съм се занимавала с такива неща.

— А не ти ли се иска да се занимаваш, Шарлийн?

Тя застина на място. Не искаше Джейк пак да ѝ прави забележки, че говори прекалено много, че не обръща достатъчно внимание на работата си, но този човек бе интересен. Различен беше. По съвсем друг начин говореше. Тихо, като да имаше много пари. Но по-добре да е предпазлива.

— Какво правите в Бейкърсфийлд? — попита го тя. — Актриси ли търсите?

— Точно това правех, но колата ми се повреди. Чакам да дойде пътна помощ. — Той се обърна и тя видя навън открития бял мерцедес, паркиран в прахоляка. Дийн би дал десет долара само за да го докосне с ръка. — Днес може би е щастлив ден за теб.

— А?

— Казвам се Милтън Глик и се опитвам да намеря актриси за телевизионен сериал. Мисля, че си подходяща за една от ролите.

Интересува ли те това? — Той изчака, докато тя възприеме казаното.

Сигурно си мисли, че съм по-наивна и от Дийн. Още малко и ще ми каже, че ще ме направи богата.

— Колко плащат за това? — попита тя.

Милтън се облегна назад и едва не падна от стола. Изглежда, че се забавляваше.

— Много — отговори той. — Много повече, отколкото може дори да мечтаеш.

Шарлийн се приближи към него.

— А какво ще ми се наложи да правя, за да получа тази работа? — попита тя с ръце, скръстени пред гърдите си.

— Нищо — отговори той, изправи се и се отмести от нея, за да си плати сметката. — Само трябва да дойдеш в кабинета ми следващата седмица и да се срещнеш с хора, които ще те интервюират. — Той продължи да слага банкноти върху бара. — Не мога да гарантирам нищо, но наистина можеш да получиш роля в сериала.

Подаде на Шарлийн картичката си и каза:

— Това не са измислици, Шарлийн. И не е свързано с никакви други задължения.

Тя взе гравираната картичка.

— Добре, мистър Глик. Ако реша да ставам телевизионна актриса, ще ви се обадя. — Отдалечи се бързо, защото намръщеният Джейк я гледеше втренчено.

— Обади се, Шарлийн — извика Глик подир нея. — Ако искаш да бъдеш много, много богата.

Джийн се изнесе от мотела „Звезден прашец“ с помощта на Пийт. Но не отиде да живее при него. Беше наела апартамент с още две съквартирантки. Местенето бе изморително и когато намери новото си легло на мястото му и оправено, тя с чувство на благодарност се пъкна в него. Спа сама, защото Пийт имаше работа рано сутринта, спа като човек, който си е заслужил почивката.

Джийн отвори очи, заби поглед в осветения от слънцето понапукан син таван и се усмихна. Ами да, това беше Калифорния. Новото ѝ жилище се намираше на пресечка на Мелроуз авеню. Нейната стая в апартамента, който делеше с две други актриси от трупата.

Толкова лесно бе станало всичко, но същевременно беше и странно. Откак свят светува правото на място под слънцето зависеше от лицето, от тялото, от името. Тя бе променила и трите. По начин, немислим в миналото. Беше смело, болезнено, рисковано. Но резултатите вече бяха налице.

Усмихна се и се протегна. Сега всичко беше различно. Не само името ѝ, лицето, тялото, но абсолютно всичко. Всяка сутрин се събуждаше с усмивка. Скочи от леглото. Обличането бе цяло удоволствие. Всичко, каквото и да е, ѝ стоеше чудесно. Джинсите се плъзгаха по дългите ѝ стройни бедра. Тениските прилепваха върху съвършено изваяните гърди. Да се гледа в огледалото бе хубаво, но още по-хубаво бе, че другите я гледаха.

Мъжете се вторачваха в нея. Като че всяко нейно движение ги омайваше и очароваше. Научила се бе да отмята главата си назад, да извива гърба си, да прави всичко, което по-рано презираше у хубавите жени.

Но сега просто не можеше да се сдържа да не го прави. Такъв ефект имаше! Та можеше ли да не кръстоса крака с елегантно наклонен връх на обувката? Или да не овлажнява красиво издадените си устни?

Знаеше, че и жените я заглеждат. Скрито, но, така или иначе, я заглеждаха. Сега тя наистина участваше в състезанието. Не беше само наблюдател. Всъщност ако се съдеше от начина, по който я измерваха с присвити очи, тя бе една от сериозните претендентки за шампионка. Косата ѝ е по-хубава. И носът, и гърдите. Тя усещаше как я класират и оценяват.

Преди жените от типа на Бетани просто я отписваха, като или я пренебрегваха, или се сприятеляваха с нея, но и двете реакции бяха предизвикани от снизхождение. Сега Джийн нямаше нищо против и да я мразят, ей така, без причина, само заради външния ѝ вид. Чувстваше, че омразата им е чест и признание, и я търпеше.

Защото за една жена красотата (а тя сега бе истинска красавица) отваряше повече врати от лампата на Аладин или богатството на Онасис. Ето например горката Кристина Онасис. Уби я невзрачният ѝ вид и отношението на баща ѝ и на света към посредствената ѝ външност. Жалко, че не бе срещнала доктор Мур.

Най-хубавото от всичко бе, че не се яви напразно на прослушването, на което я заведе сестрата на Пийт. Знаеше, че е малко рисковано да се захваща с театър в Лос Анджелис, където властваше кинокамерата. Но „Мелроуз“ в Западен Холивуд бе доста снобски театър, който се посещаваше от филмови агенти, директори на фирми за набиране на актьори, дори и от някои продуценти и режисьори. А какво по-добро за театрална актриса като нея от холивудски дебют на сцената? Всъщност никой не ѝ бе предложил нещо друго.

Много лесно получи роля. Главната роля в осъвременената версия на „Куклен дом“. Главните герои се бяха превъплътили в преуспяващ холивудски продуцент и зависимата от него съпруга старлетка. Странно, че старите Ибсенови теми за доминиращата роля на мъжа и за подчиненото положение на жената все още бяха актуални. Тъжно.

Ирония на съдбата бе, че тя — жената, която така и не бе познала лукса да разчита на мъж, щеше да играе Нора. Е, това бе роля, за която се бореха всички актриси, и тя бе страшно доволна, че се добра до нея, въпреки че ѝ плащаха само по сто седемдесет и пет долара седмично. По-малко, отколкото бе помощта за безработни в Ню Йорк. Но ако имаше късмет, щяха да я забележат хора, от които зависеше всичко.

Джийн стана от леглото и хвърли на земята смачкания чаршаф. Спеше в дълга памучна нощница и използваше за пеньоар бяла хавлия от евтин плюш. Единственото, което все още я смущаваше, бяха шевовете и бе решила никога да не ги излага на показ, нито пък много-много да ги разглежда. В банята ги подлагаше на струята на душа, а през останалото време беше облечена. Но белезите все още смъдяха. Понякога си мислеше, че сигурно мъждукат с червен блясък в тъмното. Винаги се любеше с Пийт на тъмно, а бе решила, че ако някога ѝ се прииска да спи с друг мъж, ще му мисли тогава. Вероятността не бе голяма. Защото сега, въпреки трийсет и шестте си години, тя се държеше като момиче. Играта ѝ допадаше много повече от резултата.

Хектор, художественият директор на театъра, слава богу, беше педал и ни най-малко не се интересуваше от нея, освен професионално. Но я ценеше, нея самата, не само външния ѝ вид. Дадоха ѝ ролята след първото прослушване. Хектор съвсем не беше гений и тя болезнено възприемаше несъвършеното му режисиране. Липсваше ѝ Сам.

Ако искаше да остане честна пред себе си, трябваше да признае, че всичко я караше да чувства липсата на Сам. Това бе второто, което помрачаваше безоблачното ѝ съществуване. Спомените за нещата, които бяха правили заедно, непрекъснато се връщаха, прожектираха се като безкрайна филмова лента в главата ѝ. Още по-странно бе, че сега тук, в Калифорния, където се намираше и той, новите преживявания я караха да чувства липсата му. Тя разтърси глава. Това е портокалово дръвче. Аз стоя под него и мога да си откъсна един портокал от този клон. Може би точно сега Сам стои под портокалово дърво. Глупави мисли от този род непрестанно минаваха през главата ѝ. Надсмиваше се над себе си. Ами да, надявам се върху главата му да падне портокал, тежък като снаряд. Въпреки това той ѝ липсваше и мисълта, че те двамата никога няма да стоят заедно под портокалово дърво извикваше сълзи в очите ѝ.

— Господи, аз съм непоправима мазохистка — изрече тя гласно.

Мисълта, която я измъчваше най-много, беше: ако тогава изглеждаше така, както изглежда сега, Сам щеше ли да я напусне? Ако ли не, това щеше ли да означава, че той щеше все още да я обича? Или пък това, че я напусна, означаваше ли, че никога не бе я обичал? Какво би казал той сега за външния ѝ вид? Красотата ѝ достатъчна ли бе, за

да го задържи, за да го задоволи напълно? Дали щеше изобщо да я познае?

О, абсурдно бе да мисли всичко това! Ала въпросите натрапчиво я преследваха. А от по-дълбокото ѝ съзнание изплува още по-коварна мисъл. Сега, когато хората я харесваха, когато Пийт искаше да я задържи, когато мъжете ѝ се усмихваха, а жените се прекланяха пред красотата ѝ, кого имаха предвид? Мери Джейн Моран или Джийн Мур? Ако преди светът не я харесваше, трябваше ли сега тя да го харесва? Опита се да не мисли за това. Бе получила всичко, което искаше, и все пак се изкарваше нещастна.

Свърши с обличането и сега, вече с дрехи, надзърна в огледалото. Новият ѝ образ я гледаше изпитателно — грациозен, съвършен. Достатъчно умна беше и знаеше, че не умее да се облича. В края на краищата кога бе имала време, пари и стимул, за да се научи? Затова се обличаше съвсем семпло. Гардеробът ѝ се състоеше от три чифта джинси и няколко бели блузи, две-три памучни поло блузи и един прекрасен наситено розов кашмирен пуловер. Пуловерът и ботушите бяха единственото разточителство, което си бе позволила. Беше си купила от най-тънките и меки кафяви кожени ботуши с висок ток. С тях придобиваше идеална височина и походка. Препаса евтиния си кафяв кожен колан и вече бе готова да започне гримирането. Не че имаше особена нужда от това. Но винаги си слагаше грим, защото амбицията да изглежда възможно най-добре бе част от ролята ѝ, а тя постоянно се чувстваше на сцената. Играеше ролята на хубаво младо момиче и никога не забравяше това.

Само нощем, след като се любеха с Пийт и тя успокоена лежеше в обятията му, си позволяваше малко преди да заспи, да се отпусне. Да се прави любов с Пийт бе атлетическо упражнение. На Пийт му липсваше изтънчеността на по-възрастен и опитен любовник. Той се хвърляше върху нея и всъщност изобщо не си даваше сметка от какво има нужда една жена. Но компенсираше несръчността си с ентузиазъм. След първия оргазъм той отново лесно се възбуждаше и тогава тя можеше да го има колкото си иска. Любеха се до изтощение. После, в тъмнината, когато прекрасното му младежко тяло лежеше до нейното, тя се чудеше всъщност коя е и къде бе отишла нещастната Мери Джейн.

По светло нямаше време за такива мисли. Беше си изработила техника за лесно и просто гримиране за през деня, за театрален макияж и за по-сложен грим за вечер или за по-забележителни събития. Всъщност нямаше къде толкова да ходи. Колегите ѝ от театъра според нея бяха скучни, а пък и си имаха друга среда. Но в края на краищата те бяха с по петнайсет години по-млади от нея. Въпреки че изглеждаше като тях, тя всъщност не беше това, което виждаха. Забелязваше как хубавичките момичета ходят с най-неподходящите мъже, правят глупости и си поставят погрешни цели.

Сега вече знаеше това, което имаше нужда да знае като млада. Прозираше какво се крие под повърхността, защото бе една трийсет и шест годишна жена, маскирана като момиче.

Сам вдигна поглед от монтажните листове, разпилени върху писалището му. Беше се стъмнило. Сигурно стаята му бе единствената, която още светеше в ниската дълга сграда.

Симор Левин от свитата на Ейприл му бе предоставил своя офис и секретарката си Рита. Докато снимаха филма, това кътче от Холивуд бе негово. Той огледа ниския таван и боядисаните с бяла боя дървени стени. Някога тук е било крилото на авторите в „Интърнешънъл Студиос“, в онези отминали дни, когато заплата са получавали десетки писатели, назначени, за да пишат по три филмови сценария месечно. Кой ли бе работил в тази стая? Робърт Бенчли? Ейджи? Дали тук не се е отбивал Уилям Фокнър, за да пийне чашка бърбън и да поклюкарства? Какво ли бе написано в тази стая и което беше много по-актуално: щеше ли той да напише нещо тук?

Сам разтърси глава и се помъчи да се съсредоточи. Едва стигнал средата на снимачния период на първия си филм, вече се безпокоеше за следващата си работа. Така ще полудееш ти, издекламира той мислено, но не можеше да престане да се тревожи. Бе се опитал да пробута на Ейприл две от старите си пиеси, но тя ги бе отхвърлила. Сам виждаше какво става с режисьор или с продуцент, когато работата му по договора приключи. Освобождаваше кабинета си и мястото на паркинга, където имаше табелка с името му, вдигаше си чукалата и се разкарваше.

А Сам не искаше да се разкара. След близо двете години, прекарани в ада на адаптирането на „Джак и Джил“ във филмова версия, вече му се искаше да бъде част от този град. А и към какво да се върне? Мисълта за Ню Йорк, за неговата студенина и сивота го смразяваше. Претенциите на трупата, дребните му постановки в някой забутан театър. Би ли могъл да се примири с този толкова ограничен живот? Би ли могъл да пише с часове сам в някоя тъмна стая? За какво да пише? За някакъв новак в Холивуд, който се проваля и разорява?

Сам знаеше, че се проваля. Въпреки че най-после бе овладял положението с филмовата постановка на „Джак и Джил“ и въпреки че

правеше всичко възможно, за да усвои техниката на правенето на филми, това си беше факт. И не само заради филма. Жените го подлудяваха, а той не се оправяше добре с тях.

Всъщност бе повече от уплашен. Направо беше ужасен. Откакто започнаха снимките на „Джак и Джил“, нямаше нощ, през която да не се събуди в три и петнайсет сутринта, усетил как страх скована слабините му. Изоставаше с програмата и правеше преразходи в бюджета още от първата седмица. Ейприл на два пъти безпощадно го бе скастрила.

Първото ѝ разярено телефонно обаждане го бе стреснало. Все пак те за кратко време бяха любовници. Но после бе започнал да спи с Кристал, още от първата седмица на репетициите. Когато Ейприл се обади, той очакваше, че тя ще му направи сцена заради това, а не заради бюджета.

— Така ли мислиш да я караш, драги? — студено запита Ейприл.

Сам си бе приготвил извиненията. Той и Ейприл нямаха никакви задължения един към друг, новата му връзка е почнала ей така, някаква химическа реакция между него и актрисата; сгрешил бе и ще ѝ се извини. Ейприл Айрънс не бе жена, която може да бъде обиждана. Сам си признаваше пред себе си, че в действителност се бои от нея.

— Съжалявам. Не исках да те наскърбя, Ейприл. Просто така се случи. — Дори и на него самия това прозвуча неубедително. Трябваше да опита пак, трябваше...

— За какво, по дяволите, говориш? — попита заповеднически тя.

Възможно ли бе да не е чула нищо? Сам не беше толкова наивен. Всички, които участваха във филма, знаеха, с изключение на съпруга на Кристал, а Ейприл никога не пропускаше пикантериите. Ако имаше някакъв пропуск, Симор Левин щеше да ѝ наклепа всичко. Официално той беше копродуцент, но би било по-точно да се нарече „таен доносник на корпорацията“. Баща му беше президент на „Интърнешънъл“ и шеф на Ейприл. Ейприл сигурно бе узнала за него и Кристал. За какво всъщност му се обаждаше? Но може би искаше той да се изповяда? На някои жени това доставяше удоволствие.

— Ние с Кристал... ами, просто така се случи.

— Господи, това ли било?! Тя спи с всички свои режисьори. Кой обръща внимание на тия работи! Ти кажи защо изоставаш с два дни от графика. Знаеш ли колко струва това? Дори не сме започнали да

снимаме. Симор смята, че ще проточим нещата най-малко със седмица.

Сам се опита да дойде на себе си и да превключи.

— Ще ми удържиш от заплатата!

— Хубаво предложение, но загубата вече превишава два пъти заплатата ти — незабавно изстреля тя ядосано. — Не знаеш ли какво струва един снимачен ден? Ония чекиджии от синдикатите живи ще ни одерат, ако им паднем. Да ги нямаме такива. Сериозно те предупреждавам. И за какъв дявол са ни тия репетиции? Това да не ти е Бродуей!

— Майк Никълс винаги репетира на мястото, където ще снима. А като актриса Кристал има нужда да...

— Ти, Сам, не си Майк Никълс. А Кристал не е никаква актриса. Започвай да снимаш, по дяволите, разбра ли?

Тя тресна слушалката.

Оттогава, обхванат от ужас, Сам горе-долу успяваше да се придържа към бюджета. Той може да беше, а може и да не беше нов Майк Никълс, но Ейприл бе права, че Кристал Плинъм не е никаква актриса. Беше звезда, а Сам едва сега започна да разбира, че това е съвсем друго. Тя се бореше с него непрестанно, докато той се мъчеше да разпали у нея някаква искрица актьорско майсторство. Искеше да играе ролята на Джил с холивудски грим, със съвършен маникюр, хубави дрехи и в благоприятен за нея план. Беше се молила да получи ролята, но после искаше да я промени, да я трансформира в шоуто на Кристал Плинъм.

Това щеше да доведе до провал и тя щеше да го повлече по нанадолнището. Едва сега, когато имаше какво да губи, го обхващаше парализиращ страх, че ще пропадне или че сам ще съсипе всичко. Струваше му се, че е невъзможно да овладее Кристал, а и всички останали. Надмощие над нея имаше само в леглото. Там я успокояваше, приласкаваше я да се откаже от суетата си, да не му създава затруднения. Прегръщаше я, милваше я и ѝ повтаряше безброй пъти как трябва да изиграе дадена сцена, колко велика може да стане. Нощ след нощ той я убеждаваше в леглото да се вживее в ролята, да играе човек, който губи, да играе простичко. Убеждаваше я, че има талант.

А после, всяка сутрин на снимачната площадка, фризьорът ѝ, гримьорката и специалистът по костюмите започваха всичко наново. Вече облечена и гримирана за ролята, тя изведнъж отказваше да се снима.

— Господи, приличам на плашило — повтаряше тя, встретила се като хипнотизирана в огледалото.

— Изглеждаш точно като Джил — уверяваше я Сам.

— Изглеждам стара! — отговаряше яростно тя.

— Изглеждаш както трябва. Ти си изнурена. Ти си самотна. Не ти е провървяло в живота. Така изглеждаш.

— Трябва да си сложа перука — скубеше тя тъмните корени на изрусената си коса. — Толкова оредя. Знаех си, че не трябва да се боядисвам.

— Без перука, Кристал. Така е съвсем добре. — Той хвана лицето ѝ с ръце и я принуди да отклони погледа си от огледалото и от себе си и да го погледне. — Прекрасна си. Всички ще се прехласнат по тебе. Това ще бъде най-доброто ти постижение.

— Наистина ли?

Понякога, когато го погледнеше така, докато го питаше нещо, Сам виждаше у нея детето, малкото момиченце, което винаги е било толкова хубавичко, което е разчитало на това, че е кукличка. Кое то е чувствало, че не може да предложи нищо друго, освен красотата си.

— Наистина! — увери я той и се помъчи да не мисли за пропиляния половин час.

Когато Кристал видя първите кадри в края на снимачния ден, тя изпадна в криза, която я държа два дни. Толкова много плака през нощта и на следващата сутрин, че не можаха да снимат нито на втория, нито дори и на третия ден, докато не спаднат подутините около очите и носа ѝ.

— Господи! Изглеждам толкова стара. Толкова ужасна! — продължаваше да стене тя.

— Изглеждаш като нормална жена на средна възраст — каза Сам, но тя се разрева още по-силно.

— *Не съм* на средна възраст — изкрещя му.

— Ти не си, но Джил е — напомни ѝ той.

— Не мога да се примиря с това. Тия номера минават на Фара Фосет, а аз не искам да прекарам остатъка от живота си, като играя

грохнали жени в телевизионни филми. Боже мой!

Той я успокои, увери я, че я обича, а после издаде нареждане никой да не гледа заснетите през деня кадри, освен Симор, самият той и продуцентът. Заключваше снимачната площадка, следеше бюджета. И по два пъти на нощ се любеше с Кристал. Програмата бе изтощителна, но той успяваше да се справи.

Освен това, въпреки напрежението, всички проблеми и страхове, той чувстваше, че най-после се намира в центъра на нещата; че влага своите виждания в нещо, което ще гледат милиони, а не само стотици; и че неговите идеи ще се съхранят, докато съществува филмовата лента. В известна степен той ставаше безсмъртен.

Нюйоркският период беше далеч във времето и пространството. Все още изпитваше неудобство, когато си спомнеше, че обеща да се завърне. Но дрипавата трупа актьори в подземията вече никак не го привличаше. Отлагаше да се обади на телефонните повиквания на Чък, докато накрая Чък престана да се обажда. Щяха да се почувстват предадени, щяха да кажат, че той е продажник, но те бяха хора, които никога нямаше да успеят, които никога не биха получили такъв шанс. Ако им се предоставеше, щяха да го сграбчат.

Сега Сам беше важна личност. Най-малкото, имаше кабинет в „Интърнешънъл Студиос“. Имаше и секретарка, а кинозвездата Кристал Плинъм му бе станала любовница. Той я притежаваше. Все още му бе трудно да повярва, че е истина. Все още го тревожеше мисълта, че тя е омъжена. Но Кристал му бе обяснила, че бракът ѝ съществува само формално. Изглежда, че наличието на съпруг ни най-малко не усложняваше тяхната връзка. Не пречеше и четиригодишната дъщеричка.

Това, разбира се, означаваше да се отърве от Бетани, но историята с Бетани си беше грешка от самото начало. В крайна сметка не ѝ бе обещаващо нищо, а тя получи билет за Лос Анджелис и безплатно жилище в този град. Дори успя да се докопа до някаква малка роля в рекламата на „Хюстън“ за сапун, която пускаха в най-гледаното телевизионно време. Нямаше от какво да се оплаква. Но, естествено, тя се оплакваше. Жените вечно мрънкаха.

С изключение на Мери Джейн. Образът ѝ отново се мяркаше в съзнанието му. През всичките тези месеци; откакто бе напуснал Ню Йорк, чувството му за вина, а и още нещо го възпираха да се обади.

Баща му обичаше да повтаря: „Миналото си е минало“. Но след толкова време той се изненада, че все още мисли за нея, че тя му липсва. Колко биха се смели на абсурдността на Лос Анджелис, ако бяха заедно? Всички жени досега сякаш изстискваха жизнените му сокове. Само Мери Джейн му вдъхваше доверие в самия него. Тя го успокояваше и утешаваше.

И въпреки това не ѝ се обаждаше. Не сега, не докато трае историята с Кристал. Тя обсебваше цялото му време. Филмът и играта на Кристал съставляваха съдържанието на живота му. Снимачната площадка, актьорите и целият екип бяха станали техният свят. Той изтръгваше от нея игра, която щеше да поразии всички. Името ѝ щеше да осигури касовия приход, а останалото щеше да свърши режисьорът. Щяха да забележат работата му. Само да намереше време да пише, всичко щеше да е наред.

Джийн си тръгна от сцената на театър „Мелроуз“, след като за последен път аплодисментите я принудиха да се поклони пред завесата. Те още отекваха в ушите ѝ. Възбудена от играта, тя бързо мина през кулисите, покрай Бевърли, директора на театъра, който набута някакъв вестник под мишницата ѝ.

— Има рецензия на трийсет и шеста страница. Чети и ликувай, Джийн. Трябва да си щастлива като птичка.

Джийн затвори вратата на гримьорната си и се облегна на нея, мъчейки се да си поеме дъх. Всъщност ѝ се искаше да се смее на глас. Днес беше петнайсетото представление на „Куклен дом“. С всяко представление аплодисментите нарастваха. Днес осем пъти я викаха на сцената след представлението, осем пъти! И тя не беше на себе си от радост. Нали всъщност затова беше всичко. И какво толкова, че театърът е в Западен Холивуд, а аудиторията не може да различи Ибсен от Йонеско! Тя се ощипа, за да не се разплаче от радост.

Съблече се и застана пред голямото стенно огледало. Сложи ръцете си на кръста и се обърна първо надясно, после наляво. Някогашните ѝ увиснали гърди бяха малки и стегнати. Забеляза някои от белезите си и бързо изтича до вратата да провери дали е заключена. Беше си създала навик да се заключва, когато се облича или съблича, и установи, че и сега не е пропуснала да го стори. Не искаше да рискува.

Белегът в долната част на корема ѝ бе сменил цвета си от яркочервено в бледокафяво и изтънялата черта почти се губеше. Но двата белега, които разделяха гърдите ѝ на две, от зърната до основата, все още се набиваха в очи. Мажеше ги с витамин Е всеки ден, но въпреки това червенината не изчезваше. Белезите около зърната ѝ едва-едва си личаха, но когато вдигнеше ръце, ясно се забелязваха разрезите от вътрешната им страна, от лактите до подмишниците. Личаха си и тези от вътрешната страна на бедрата. Освен Пийт никой не я бе виждал гола, а пред него тя упорстваше да се любят на тъмно.

Доктор Мур бе казал „качествена плът“ и излезе прав. Всички белези заздравяха бързо и постепенно завяхаха. Но винаги щяха да

останат някакви следи. Те ѝ напомнях за Ню Йорк, за това, което бе в миналото, за живота, който бе живяла. Не обичаше да се заглежда в тях.

Джийн си сложи памучно кимоно, намали термостата и отново започна да се разглежда. Ти си хубава, каза тя на отражението си. Хубава и талантлива! Най-после притежаваш и двете. Отпусна се в разнебитения шезлонг, какъвто имаше само в гримьорната на изпълнителката на главната роля, и разгъна вестника, който ѝ бе дал Бевърли — „Лос Анджелис Таймс“. Той бе разтворен на театралната страница и пред очите ѝ веднага попадна критиката на Блитцайн: „С каквито и намерения и цели да пристъпим към историята на «Мелроуз», това си остава историята на Театъра на Западния бряг. И въпреки че този театър не е «Лънт Фонтан» или «Уинтър Гардън» на Бродуей, «Мелроуз» може да се похвали с последователност в успехите. И всеки би могъл да завиди на този театър, че за него откриването на истински таланти е концепция, а неслучайно попадение. Сега за пореден път «Мелроуз» влезе в историята не само със смелата модернизация на «Куклен дом», пиеса, която си остава ненадмината, но и с избора на актриса за главната роля. Актрисата, проявила изключително театрално майсторство, се нарича Джийн Мур, а красотата ѝ е неопишуема. Изпълнявайки ролята на холивудска съпруга, попаднала в капана на затворения живот в Бевърли Хилс, която копнее да се освободи от позлатената си клетка, тя събужда... съжаление и състрадание — трудна задача, тъй като е много красива, а животът ѝ предизвиква само завист. Благодарение на таланта си Мур се справя с този проблем и ако можем да кажем, че модернизиранията постановка подлежи на критика, то изпълнението е безупречно“.

Джийн четеше и усещаше, че се вижда в рецензията с отворена уста, въпреки че тя не се различаваше много от няколкото други отзиви, появили се след премиерата. Всъщност другите критици не даваха толкова положителна оценка на постановката, но всички бяха единодушни, че Джийн Мур притежава голям талант. Това тук обаче бе от Блитцайн в „Лос Анджелис Таймс“. То щеше да доведе в театъра холивудската мафия.

В изблик на емоции тя притисна вестника до гърдите си, но после веднага го разтвори и заглади гънките. Това щеше да влезе в колекцията ѝ от вестникарски изрезки.

Шумоленето на вестникарската хартия бе заглушило слабото почукване. Тя изведнъж осъзна, че има някой пред вратата. Чукаше се леко, но при все това тя се стресна. Скочи да грабне халата си и извика:

— Кой е?

— Аз съм, Марти — отговори някакъв глас. — Марти ди Дженаро.

Джийн се захили и отвори вратата. Колегите ѝ бяха започнали да я подкачат заради успеха ѝ и ѝ играеха номера.

— Не познавам никакъв Марти ди Дже... — Тя рязко млъкна, с ръка върху дръжката на вратата. Той стоеше там, нисък мъж пред откренатата врата. Божичко господи!

— Мистър Ди Дженаро, много съжалявам — каза тя — помислих, че ме занасят... Знаете ли какви стават актьорите, когато някоя пиеса се превърне в хит? Искам да кажа, вие сигурно знаете. — Ако Марти ди Дженаро не бе наясно с хитовете, то кой ли друг бе?

— Мога ли да вляза? — попита той с очи, присвити от усмивката. Беше нисък и произходът му се набиваше на очи — италианец от Ню Йорк. Прекоси стаята и седна на един стол, без да каже нищо. Само я гледаше.

Джийн нямаше и представа какво да направи, затова и тя го погледна в очите. Мълчанието се проточи.

— Мистър Ди Дженаро, моля да ме извините, но се чувствам като Фани Брайс, когато отворила вратата на гримьорната си и видяла Ники Арнстейн. Малко ми се вие свят. Да ви предложи ли нещо за пиене? Или друго?

— Не, нищо не искам, Джийн. И моля ви, наричайте ме Марти. Трябваше да дойда да ви видя... да ви кажа колко прекрасно играхте тази вечер. Да си призная, не ми се идваше в театъра... довякоха ме приятели, които са полудели по вас. Когато приятели ми кажат: „Трябва да видиш Еди-кой си, голяма работа е!“, толкова често съм бил разочарован. — Той замлъкна, като продължаваше да я наблюдава, и погледът му бе толкова концентриран, че тя просто чувстваше как прониква през кожата ѝ. Дали не виждаше белезите под халата ѝ? Режисьорът се усмихна. — Днес не претърпях разочарование. Талантлива сте толкова, колкото твърдят всички. — Той се засмя. — За

пръв път съм съгласен с театралните критици. За мен беше чест да видя как играете.

Надигна се да стане и Джийн успя да проговори:

— Не зная какво да кажа. Всъщност, благодаря ви. Но трябва да разберете какво означава това за мен. Вие сте човекът, чието мнение уважавам най-много. Да чуя всичко това от вас... — Гласът ѝ пресекна. — Благодаря ви — рече през смях, после сниши тон и стана уж сериозна: — Ама вие наистина ли сте Марти ди Дженаро, а? Да не сте някой, който само прилича на него. Това да не е шега?

— Ей! Кой ли би признал, че прилича на мене — засмя се Марти и прекрачи прага, като да излизаше от живота на Джийн. Но сетне се поколеба, обърна се за миг, бръкна в джоба си, извади визитна картичка и ѝ я подаде. — Обадете ми се утре. Директният ми телефон е написан на гърба. Бих искал да работя с вас. — След това си отиде.

Джийн остана на вратата, гледайки как Марти се отдалечава.

— Ей, Сюзън — извика тя гримьорката си, после извика сестрата на Пийт и всички останали. — Бевърли, приятели, слушайте!

Някои спряха да вършат това, с което се бяха захванали, и вдигнаха очи. Мери се затича към нея.

— Слушайте! — обяви високо тя, размахала визитната картичка. — Марти ди Дженаро току-що ми каза, че иска да работи с мен.

Лицето на Бевърли грейна в широка усмивка, когато се обърна към всички, намигна и ги попита:

— Кой беше този Марти ди Дженаро?

Обикновено Джийн прекарваше вечерите след представленията сама, а веднъж-дваж седмично отиваше у Пийт. Бяха си изработили програма: той приготвяваше мексиканска тортила, пиеха бира, гледаха късните новини, после се любеха. Тялото му бе силно, лицето — красиво, беше изпълнен с ентузиазъм и нежност. Никога не говореше, докато се любеха, и никога не протестираше, че тя настоява да гасят всички лампи. Дори и да бе успял да усети някои от белезите ѝ в тъмното, не задаваше въпроси.

Но днес, след посещението на Марти ди Дженаро, тя настоя да излязат да вечерят навън. Имаше за какво да го черпи.

— Та нали от теб научих, че има прослушване в театъра.

Отидоха в евтин италиански ресторант на булевард Мелроуз. За да отпразнуват събитието, тя поръча бутилка „Кианти“.

— Какво е това? — попита Пийт.

— Италианско вино — обясни Джийн и едва сдържа въздишката си. Е, в края на краищата той бе млад и роден в Калифорния. Откъде можеше да разбира от европейски вина? От ресторантите, в които слагаха свещи в бутилки от „Кианти“ ли? Младостта и неопитността на Пийт понякога я караха да се чувства самотна. — Мислиш ли, че той наистина ще ме ангажира? — попита тя с известно кокетство. Всъщност бе истински уплашена. — Дали има предвид някаква роля за мен? Ще я получа ли?

— Няма съмнение — увери я Пийт.

Ако можеше да ѝ обясни защо е толкова сигурен, щеше да я успокои.

— Защо? — попита тя. Искаше той да разкрие нейните силни и слаби страни. Искаше да чуе от него някакви размисли за киното и за самия Марти ди Дженаро. — Защо? — повтори настоятелно тя.

— Защото си толкова хубава и умна — отговори той простичко.

Настроението ѝ се развали. Той не съумя да я убеди. Поръчаха вечеря, тя се опитваше да поддържа разговора, но усещаше как ентузиазмът ѝ бавно стихва. Продължи да пие „Кианти“, раздразнена, че неговата чаша си остана пълна.

— Не ти ли харесва?

— Не особено — призна си той.

— Добре тогава, поръчай си бира, за бога!

Нищо чудно, че не излизам с него. Той е невъзможен. Започна да се пита колко ли ще продължи тази връзка. И дали може да мине без утешителното му физическо присъствие. Вдигна очи и срещна неговите.

— Какво има? — попита тя.

— Нищо — отговори той и повдигна широките си рамене.

— Хайде, кажи ми — настоя тя.

— Ами ще стане това, което предрече сестра ми. Ти наистина ще преуспееш и после ще ме зарежеш.

Обвинението му я жегна. Още по-лошо бе, че тя току-що мислеше за раздяла. Досега винаги се беше показвала лоялна, винаги бе от тези, които биваха зарязвани, а не от тези, които сами напускаха

другия. За голямо свое учудване усети, че очите ѝ се напълниха със сълзи. Пийт бе много мил с нея, но страхът, че ще я изгуби, издаваше по-дълбоко чувство. Той ѝ бе правил компания като симпатично, дружелюбно голямо куче. Сега очакваше, че тя ще го забрави.

— Може би ще имам нужда от оператор — каза тя меко. — Бих могла да помоля Марти, стига той да ме ангажира.

— Разбира се, че ще те ангажира — каза тъжно Пийт, но все пак се усмихна. Приличаше на ухилен златист лабрадор или на някакво друго, не много умно куче, което се привързва силно.

Пол Грасо се бе затворил в неприветливия си кабинет. Неочакваният полъх на климатичната инсталация под прашния прозорец раздвижи страниците на календар — бележника. Движението накара Пол да отмести поглед от тавана, където търсеше разрешение на измъчващите го въпроси. Залови се да подрежда страниците на бележника, доволен, че си е намерил занимание. Но празните страници за ангажменти го гледаха укорително, като да потвърждаваха реалността на тревогата, която го бе обхванала.

Нищо! Ама нищо! Нищо не се бе случвало от месеци. Всъщност от година, ако искаше да бъде точен. Трийсет години бе прекарал в този бизнес, но сега това не струваше нищо. Ценят те само по последния ти договор, а в неговия случай това бе доста отдавна. Господи, как само мразеше киното!

Поне в моменти като този, когато драпаше за каквато и да е работа, като да бе изпаднал мексиканец, незаконно пребиваващ в щатите, само и само да не потъне съвсем. Преди, разбира се, не беше така. Той бе измежду най-добрите. Той и бившият му партньор Милтън Глик имаха репутацията на най-добрата фирма за набиране на актьори, най-качественото за телевизията, за киното, за каквото щещ. Тогава нямаше тъпи реклами, експлоататорски филми. Всяка нощ падаше по някоя нова мацка. Офис с изглед към океана. Тузарски апартамент в „Сандс“, където той наистина можеше да прави каквото си поиска. Разполагаше с много пари. Пол Грасо. Валяше се в мангизи. Господи! Толкова добър професионалист беше. *Беше?* Думата го охлади. Нима самият той говори за себе си в минало време? Не, не биваше да допуска това. Защото въпреки че съдружието с Милтън се разтури, въпреки че сега работата му не вървеше, той не беше „бивш“. Беше казал на Милтън, когато напускаше, че някога ще драпа да се върне при него. Милтън му бе изкрещял, че той, Пол Грасо, го бил погубвал, но Пол бе сигурен, че Милт ще се върне. Ще чака аз да направя голям удар. Да намеря истински таланти. Какво значение имат

дълговете ми от комар? Хайде, отпусни си душата, Милт, без мен ще пропаднеш.

Само че Глик не пропадна. Той продължи да плава по течението заедно с оня дебелогъз Уайнстейн и сега „Уайнстейн и Глик“ бе водещата агенция. „Ако искате актьори за филм на високо равнище, обадете се на «Уайнстейн и Глик».“ Така се говореше на Булеварда. А ако искате да наемете актьори за скапан рекламен филм за джинси, обадете се на Пол Грасо и после го разкарайте. Пропадналият се казваше Пол Грасо.

И ето докъде стигна, до жалките центове. Не че не печелеше пари, не беше това. Но каквото изкараше, стигаше само за голото съществуване. И не бе правил нито един от онези удари, с които бе свикнал в миналото. Но скоро пак ще направя удар, убеждаваше се той, после ще изплатя всичко на Бени Егс и на другите акули и отново ще попадна в топлистата. Ей богу, налагаше се много скоро да направи голям удар. Защото, ако се разчуеше, че Пол Грасо се е провалил, всички щяха да се нахвърлят върху него. Акулите щяха да затегнат обръча, докато не го разкъсат в яростно опиянение. Не биваше да позволи това да се случи. Не само заради себе си, но и за да не даде възможност на онзи кретен Милтън Глик да злорадства. Никой не бива да се надсмива на Пол Грасо!

Секретарката му се обади, за да каже, че Лайла Кайл, посетителката, записана за два часа, е вече тук.

— Кажете ѝ да чака.

Така вървяха нещата. Хората идваха да ти искат услуги, безполезни скапани сополанковци, приплоди на звезди, които се надяваха на малка роля, или пък режисьори, просещи някаква милостиня.

Сега трябваше да си губи времето и да баламосва чедото на Тереза О'Донел. Е, не можеше да откаже на Роби Лаймън. Тереза и той наистина бяха голяма работа навремето. Гонеше го и леко любопитство да види как изглежда детето на красавицата Тереза и на онзи фуклив второразреден актьор Кери Кайл, когото някои смятаха за по-красив от Тайрън Пауър... и с положителност по-отявлен педал от него.

Той нареди на секретарката си да помоли Лайла да влезе и ѝ напомни да прекрати срещата точно след петнайсет минути. Тя бе тренирана в тези работи. Пол бе решил, че ще се покаже достатъчно

любезен, ако отдели на Лайла петнайсет минути. Господи, дори и ако момиченцето бе втора Джулия Робъртс, той нямаше какво да ѝ предложи. Когато вратата се отвори и Лайла влезе, на Пол му бе необходимо време, за да стане на крака. Той стисна ръката ѝ и я покани да седне на стола до бюрото му. Боже господи! Ама че красавица! Страхотен бюст, невероятно дълги крака и цял водопад червена коса, която стига чак до чудесното ѝ дупе. И никак не бе лигава и развлечена като повечето сегашни девойчета. Момичето си беше тип-топ. Изпипана работа, лъскава като победителка на конкурс за красота.

— Лайла. Лайла Кайл. Не знаех, че се казвате така. Винаги съм мислил, че фамилията ви е О'Донел, докато Роби не се обади на секретарката ми завчера. Лайла Кайл. Нямам думи. С положителност може да се каже, че сте пораснали. На колко години сте сега? Двайсет и една? И две? — Той се изсмя, защото това прозвуча абсурдно. — Проклет да съм! Много сте красива, Лайла.

— Благодаря ви, Пол. Не сте се променили много. Все още пушите благоуханни пури, малко сте напълнели в кръста, но все още сте хубав мъж. — Лайла се усмихна и кръстоса крака.

Дрън, дрън, дрън. Карай с баданарката! Не че ще ти помогне... Е, хайде сега да проявим сърдечност, за да не се разядоса и да каже на майка си, че съм бил нелюбезен.

— Лайла, винаги съм знаел, че ще станеш още по-красива от майка си и баща си. Наричай ме просто чичо Пол.

Исусе Христе! Може би не трябваше да споменавам онзи швестер. Човек никога не е наясно какво знаят тия холивудски дечица. Той се приведе напред, с лакти, облеgnати върху бюрото.

— Ти беше прекрасно малко момиченце, но... малко пълничко, липсваше ти височина, нали разбираш? Но сега... — Той разпери ръце, тъй като вещественото доказателство на думите му седеше пред него. — Сега си страхотна красавица!

Припомни си Кери Кайл, голям хубавец, и отново се усмихна, когато забеляза израза на лицето на Лайла, докато слушаше комплиментите му. Нито мускул не помръдваше по него. Е, добре. Ще преминем към семейството. Дрън, дрън, дрън.

— Всъщност как е майка ти?

— Не съм дошла тук, за да се впускаме заедно по пътеката на спомените, Пол. Това не е присъщо и на двама ни и затова искам да

говорим по същество. Имам делово предложение, което ще бъде изгодно и за мен, и за вас.

Той се облегна назад в стола и запали угасналата пура, която бе оставил върху счупения скъп пепелник, коледен подарък от Милт. Имаше нужда от това движение, за да спечели време да премисли. Това не звучеше, като да идваше от средностатистическото детенце на квартала Бел Еър, което търси работа. Сигурно е чела премного детективски романи. За какво ли се мисли? За Мери Астор? Той пусна кълбо дим и попита:

— Добре, какво можеш да направиш за моя бизнес?

— Първо ми осигурете среща с Марти ди Дженаро.

Пол широко се усмихна и скръсти ръце върху коремчето си. В крайна сметка се стигна до същото обичайно дрън-дрън. Отново се чувстваше сигурен. Влюбена ли беше, или искаше Ди Дженаро да я направи звезда, или пък и двете?

— А това какво общо има с мен?

Лайла се придвижи до ръба на стола.

— Марти ди Дженаро ще режисира телевизионен сериал и търси нови таланти. Старомодни, девствени таланти.

Пол се изсмя.

— Марти ди Дженаро не снима *телевизионни сериали*. — Той произнесе последните думи така, като да ставаше дума за улична смет. Тая малката изобщо нямаше мозък.

Като да четеше мислите му, изразът на лицето ѝ се промени.

— Не се мъча от три седмици да си уредя среща с Пол Грасо, за да го оставя да се отнася с мен като към безмозъчно същество. Ако ме слушате, може и да научите нещо. Така ли е, чичо Пол? Марти ди Дженаро *ще снима* телевизионен сериал, разполага със сценарий, с идеи, с телевизионна компания — има всичко, с изключение на актриси за *главните* роли. Видях договора. Мислите ли, че ви лъжа?

Той кимна. В този град можеше и да има малки тайни, но да се запази в тайна нещо голямо бе просто невъзможно. А това май беше голяма тайна. Момичето почервеня, наведе се и започна да рови из голямата си бяла кожена чанта.

— Ето го. — Тя хвърли няколко хартии върху бюрото му. Облегна се и зачака Грасо да ги прегледа.

Наистина беше договор. Изглеждаше истински. Ама че сделка! Пол усети, че се бе изложил, но тя го държеше в ръцете си. Господи! Той играеше на карти с Марти по веднъж в месеца от много години, заедно с Джони Далаверата и други стари сънародници. Заедно ходеха в Лас Вегас, въпреки че от известно време не бяха се срещали. Истински ли бе договорът? А тя откъде знаеше, откъде се бе сдобила с тоя договор, след като той бе в неведение?

— Ако Марти иска да работи за телевизията, той ще се обърне към мен, Лайла. В никакъв случай няма да се захване с друга агенция. И няма начин аз да не знам какво прави той. Ние имаме общо минало.

— Така е, Пол, само че Марти ди Дженаро не гледа към миналото, а към бъдещето. Има нужда от три актриси за главните роли. От нови лица. Съвършено нови. — Тя посочи към стената, запълнена от черно-бели снимки на актьорите, на които Пол Грасо бе осигурил роли. Нито една от тях не бе правена отпреди по-малко от три години. — Защо да ви търси Марти ди Дженаро за актьори? Какво ново можете да му предложите? Има ли смисъл да ви търси?

Вътрешният телефон зазвъня, но Пол троснато изрева в микрофона:

— Моля, не ме смущавайте. Не искам да ме безпокоите!

Щеше да полудее. Или тая госпожичка знае какво говори, или пък е луда и го прави на глупак.

Тя изчакваше да чуе нещо, без да сваля очи от него.

Не, не е луда, реши той.

— Е, добре. Ако всичко това е вярно, ако аз ти уредя среща с Марти, ако той те хареса и ако ти получиш ролята, какво общо има това с мен?

— Сега-засега — продължи Лайла — старият ви приятел Милтън Глик е получил изключителните права върху подбора на актьорите. Но Ортис ги е подгонил. Разправят, че Уайнбърг и Глик миналата седмица се явили пред Сай Ортис по бели гащи и че Ортис е побеснял. Хвърлил всички снимки и биографии, и клипове в кошчето. Работата се закучила. — Тя се усмихна, облиза устни и пак кръстоса крака.

Пол вече гледаше на нея с други очи. Тя бе по-корава и от Мери Астор. А самото споменаване на името на Милтън му подежда като удар с камшик.

— И тъй — поде отново Лайла — те сега са затънали до шия в кучешки лайна и ако не изнамерят момичета, ще трябва да се простят със сделката. Знае се, че не е много хубаво да се изложиш пред Сай Ортис. — Тя придаде престорено намръщен израз на лицето си, старейки се да го провокира. — Но вие сигурно вече знаете всичко това, Пол, нали? Нали сте много близки с Марти ди Дженаро?

Лайла чакаше.

Умът на Пол щракаше бързо. Искаше ѝ се да играе безцеремонно? Добре, и той щеше да бъде безцеремонен.

— Е, и по какъв начин да те представя на Марти? Всичките му братовчеди се мъчат да го накарат да се съгласи да види по някое пиленце. И какво ще стане, ако уредя срещата? Ти си хубаво котенце, Лайла, но Марти не е вчерашен. Какво можеш да предложиш?

— Чела съм абсолютно всичко, писано за Марти ди Дженаро, най-големия режисьор. Той е израснал в света на старите филми и филмови звезди. Знаете ли каква колекция от оригинали на старата класика притежава? Вероятно е най-хубавата в света. И отгатнете кой е любимият му филм, Пол?

Пол вдигна рамене, за да покаже, че това не е важно. Защо не мога да си спомня кой е любимият стар филм на Марти, помисли си той.

— „Роди се звезда“. Говори ли ви нещо?

Така е! Тя беше права! Марти му бе споменавал. Той обичаше първия хит на Тереза О’Донел. Ами да, Пол вече си спомни. Веднъж Марти му бе казал, че бил гледал „Роди се звезда“ петдесет и два пъти или нещо подобно. Луда работа. Заради Тереза О’Донел! Разправяше, че тя е една от последните истински красавици с талант в Холивуд. Дрън, дрън, дрън. Пол никога не обръщаше внимание на брътвежи за „киното като изкуство“. Но това бе тема, която вълнуваше Марти. А тук бе дъщерята на Тереза. Истинска, естествено красива, тя седеше насреща му.

Пол усети, че го обхваща старият хъс. Това му падна от небето. Но то е по силите ми, помисли си той.

— И тъй, представям те на Марти. А после — какво?

Лайла започна търпеливо да му обяснява.

— Другото оставете на мене, Пол. Вече съм голямо момиче. И, повярвайте ми, когато уредим договора, Марти ще ви бъде страшно

благодарен, че сте свършили това, с което Милтън не е могъл да се справи. Страхотно благодарен. В сериала ще участват много актьори. Седмичен сериал! Цял час! Помислете си само!

Пол си помисли и облиза устни.

— Затова се обадете на Марти ди Дженаро и го поканете на вечеря, а аз ще бъда вашата дама. Само имайте предвид едно. Не му казвайте кои са родителите ми. Нито дума. Това е задължително условие.

— Ти полудя ли? Че тъкмо в това е примамката.

— Слушай, да не си посмял да споменеш името ми! Аз съм жената, която си поканил на вечеря. Кажи му, че мразя да говоря за бизнес и че ти само искаш да ме чукаш. Аз съм от онези дечица на Бевърли Хилс, които мразят Индустрията. Нямам амбиции, нямам талант, нямам илюзии. Разбра ли?

— Разбрах, но защо е всичко това?

— Важно е Марти да ме открие. Той може и да не ме погледне, ако смята, че ти искаш да ме пробуташ или че аз се натискам. Излизам с тебе, защото ти ме сваляш. И все не успяваш. Разбрано ли е?

— Добре. Дадено.

Тя тръгна към вратата, изведнъж спря и се върна при Пол, който все още седеше зад бюрото си. Наведе се и го целуна по темето, после отново си тръгна.

— Вече никой не окачва портрети по стените, Пол. Те издават възрастта ти, поставят те във времето. Махни ги. Сега получаваш за втори път шанс в живота си.

Пол за миг остана втрещен в затворената вече врата, после погледна към телефона.

Действай, заповяда си той, по дяволите, действай! После взе слушалката. Набра номера на Марти ди Дженаро, който знаеше наизуст.

Шарлийн лежеше върху неудобното легло, заслушана в дишането на Дийн. Обикновено, когато не можеше да спи, звукът ѝ действаше успокоително, но тази нощ просто я влудяваше. Не ѝ се искаше да запали лампата. Миналата нощ, когато светна, видя разбягалите се хлебарки. Щеше ѝ се утрото никога да не настъпи. Червената неонена светлина от фирмата на мотела проникваше в стаята през дупките на повредените щори. Шарлийн знаеше, че скоро ще нахлуе изгревът на още един безрадостен ден.

Стана и отиде на пръсти в банята, затвори зад себе си вратата и седна върху капака на тоалетната чиния. Лъхна я миризма на мухъл, затова измъкна цигара от кутията върху тоалетката, запали я и се облегна на стената, пускайки бели кълба дим. Мизерник! Не трябваше да ме уволнява. Не бях добра келнерка като Телма, но той не ми даде време. За бога, само от месец работех при него!

Знаеше, че всичко ѝ дойде от Телма. Джейк поне това си бе признал. Шарлийн въздъхна. Изглежда, жените я мразеха, колкото и мила да беше с тях. Мило се бе държала и с Телма. Безуспешно. Онази се бе уплашила, че Шарлийн ще ѝ отнеме дебелия съпруг. Шарлийн не преставаше да се чуди. Само да знаеше Телма колко противен ѝ беше Джейк като мъж. Но ако ѝ го беше признала, Телма щеше да се обиди. Шарлийн въздъхна, отново дръпна от дима, закашля се. Всъщност не пушеше истински. Купи кутията само защото бе разстроена и защото майка ѝ винаги казваше, че цигарите успокоявали. А на нея просто ѝ ставаше лошо от тях.

Е, няма значение, сега какво да правя? Нямам работа, Дийн печели по два долара и осемдесет и пет цента на помпата в бензиностанцията. Боже, дай ми знак! Шарлийн продължи да пуши, забила поглед в тавана.

Липса на уважение към Господа бе човек да пуши и едновременно да се моли, затова внимателно смачка цигарата, хвърли я в клозетната чиния, после коленичи върху мръсния линолеум и сведе глава.

Господи, зная, че съгрешихме, зная, че ни изпращаш в пустинята, започна тя. Моля ти се, Боже, толкова съм изтощена. От мръсотията, от бягството, от овехтелите ми дрехи, от това че се страхувам, от ужасните мотели, от скъсаните пешкири, от залоената храна.

Красивите ѝ сини очи започнаха да се пълнят със сълзи, които преливаха по прекрасните ѝ бузи и се стичаха по хубавичкия ѝ нос до розовата ѝ пълна горна устна. Тя преглъщаше като дете и продължаваше да се моли.

Моля ти се, мили Боже, дай ми знак! После се пресегна да вземе Библията на майка си, която държеше в аптекката, и с книгата в ръце отново седна върху капака на тоалетната чиния. Ще я отворя наслуки и тя ще ми подсказе какво да правя! Изтри лицето си с опакото на ръката си, подсмръкна и въздъхна дълбоко.

С ловко движение тя пъкна нокътя на показалеца си в Голямата книга и я разтвори. Попадна на Новия завет, на първата страница от „Деянията на Апостолите“.

Вторачи се в едрите букви на заглавието. Деяния. Действие. Пиеса. Тя вдигна поглед към олющения таван на банята.

Какво бе казал оня човек Милтън миналата седмица? Че мога да получа работа в телевизията и да спечеля много пари? Ама насериозно ли го каза? Тя се изправи и тихичко отиде до дрешника в спалнята, взе сламената си чанта и се върна в банята. Разтвори всичко и намери малкото листче, което търсеше.

Милтън Глик
„Уайнбърг и Глик“
Бул. Ла Сиенега 25550
Холивуд, Калифорния

— Неведоми са пътищата божи! — промърмори Шарлийн.

Пътуването от Бейкърсфийлд до Лос Анджелис не бе никакво удоволствие за Шарлийн. Климатичната инсталация на датсуна се бе повредила, а и на два пъти объркваха пътя. Когато се обади на мистър Глик, той ѝ обясни как да стигне до него, но беше много сложно, а и тя

беше зле с ориентацията. Освен това Лос Анджелис бе толкова по-голям и оживен от Бейкърсфийлд.

Загубиха се в някакъв опасен квартал. Когато най-сетне стигнаха до Ла Сиенега, тя си отдъхна облекчено. Беше се издокарала: елегантна пола и нова бяла блуза с дантелена яка и маншети със сребърни нишки. Носеше старите си бели обувки без пети — бе намазала подметката с ваксата, която използваше за униформените си обувки, когато беше келнерка при Джейк. Мислеше си, че изглежда добре, но когато излезе от колата, едва не се разплака. Полата ѝ бе съвсем изпомачкана, гънките не се оправяха, а блузата ѝ бе изпотена и залепнала на гърба. Лицето ѝ се бе зачервило от жегата, а косата ѝ висеше, отпусната от влагата.

— Дийн, нали ще ме чакаш тук?

— Дадено, Шарлийн. Ще си намериш ли друга работа?

Ами ако оня човек е измамник? Ако просто лъже и се опита да я изнасили? Ръцете ѝ трепереха, когато затвори вратата на колата и погледна към Дийн.

— Надявам се, миличък.

Запъти се към входа на сградата. Беше голяма и нова, с мраморен под и блестящи метални обкови на всичко, което не бе стъкло или огледало. Хладният въздух просто я блъсна, докато минаваше през въртящата се врата. Кожата ѝ настръхна. Е, нервна беше. Какво щяха да правят, ако не получеше тази работа? Стисна чантата си от мачкан лак. В нея имаше само седемдесет и шест долара и някакви дребни центове от бакшиши.

Ами ако мистър Глик е като другите мъже? Само да я подмамва, да я свали и да я вкара в беля? Спомни си предупреждението на Доуб. Когато се качи в асансьора и натисна копчето за дванайсетия етаж, се помоли да ѝ предложат сваятна работа.

— На кого трябва да се моля, Милтън, за да работиш почтено за мен? — питаше Сай Ортис.

— Сай, знай, че момичето ще ти хареса.

— Дано да ми хареса. И дано да хареса на Марти. Защото той иначе ще вземе оная гадна нюйоркска дрипа и ти си загубен.

Сай беше бесен заради Бетани Лейк, една никаквица от Източния бряг, която Марти се канеше да ангажира. Неин импресарио бе Джуди Пристли и тогава не оставаше място за Сай. А ако нямаше работа за него, нямаше да има работа и за Милтън. С положителност знаеше това.

Понякога отчаянието влияе на възприятията. Дори и Шарлийн Смит да не бе една от най-красивите жени на земята, тези двама отчаяни мъже щяха да я възприемат като такава. Но когато я натикаха в заседателната зала, тя изглеждаше по-мила от всякога. Евтините дрехи, разрошената коса, изчервяването, всичко допринесе тя да излъчва свежест и чувственост, на която никой не можеше да устои.

— Мистър Глик, помните ли ме? — попита тя. — Ами аз съм Шарлийн от Бейкърсфийлд.

— Но не сте родом от Бейкърсфийлд, нали? — обади се Сай вместо Глик. — Освен ако не подражавате на този диалект.

— На какъв диалект?

Мъжете се засмяха.

— Ами косата истинска ли е? — попита Ортис, като произнасяше думите също като нея.

— Моля?

Сай Ортис стана и се доближи до Шарлийн. Никой не ѝ бе предложил да седне, затова тя стърчеше наред стаята. Сай я обиколи, после погледна към Милтън.

— Почти бяло — руса е. Няма и помен от тъмни корени. Моника Фландърс ще я хареса. Изглежда истинска — обърна се той към Милтън. — Косата. Това вашата собствена коса ли е, Шарлийн от Бейкърсфийлд?

— Разбира се, че си е моя — каза тя.

— Я ѝ дай някакъв текст от сценария — нареди Ортис на Глик.

Милтън се зарадва. Подаде на момичето папка със сини корици и ѝ посочи какво да прочете.

— Ще изпробваме няколко реплики. Четете репликите на Кловър.

— Аха — отговори Шарлийн, но всъщност прозвуча като „Ъхъ“. Милтън прочете един ред, а Шарлийн се запрепва на следващия. После Милтън пак зачете.

Сай почти не слушаше. Знаеше, че Марти преди всичко се интересува кое как изглежда, а малката си изглеждаше добре. Дали слага някакъв грим? Няма значение. Можеше да изготви договор за Фландърс и вероятно да я накара да го подпише за по-малко от сто хиляди долара. Може би щеше да я обложи с почти толкова заради това, че я е открил.

Развълнуван, но прекалено опитен, за да се издаде, Сай хвана телефона и набра някакъв номер. Гледаше в празното пространство, докато слушаше как телефонът звъни в колата на някого. Каза „Здравей“, после се прехвърли на микрофона и сложи слушалката на мястото ѝ.

— Марти?

— Какво има, Сай?

— Марти, искаш ли да поздравяш новата си Кловър?

— Да, разбира се.

Сай прикани Шарлийн да се приближи.

— Кажя „добър ден“ на мистър ди Дженаро.

— Здравсти, мистър Ди Дженаро.

Марти изпръхтя; към пръхтенето се примеси и шумът от лошата връзка.

— Откъде идва този престорен пейзажен акцент? — попита той.

— От устата на най-красивата девица, която си виждал някога. — Изведнъж Сай се сепна. Не си ли играеха с огъня? Ако е малолетна, някакъв алчен родител би могъл да се намеси в сделката, Света Богородице! После се обърна към Шарлийн: — На колко си години?

— На деветнайсет — отговори тя с невероятния си акцент.

Марти, който слушаше по телефона, отново се изсмя:

— Нещо ме будалкате.

— Ела тук сам да я видиш — отговори Сай. — Тя да те избудалка.

Милтън Глик се усмихна за пръв път от един месец насам.

— Сай, ще те убия, ако ме караш по това време да излизам на магистралата за щяло-нещяло — заплаши го Марти.

— Това тук не е щяло-нещяло — увери го Сай.

През следващия час упражняваха Шарлийн да произнася репликите си. Тя започна да се тревожи за Дийн, но се страхуваше да ги попита дали не може да си отиде. Поискаха адреса ѝ, за да разберат откога живее в Бейкърсфийлд. Питаха я откъде е, има ли си адвокат и дали е омъжена. И още много други неща питаха. Повече от час стоеше права върху разклатените си високи бели токове. Вече я заболяха прасците.

— Моля ви се — претраши се най-после тя — мога ли да седна?

— Разбира се — отговори Милтън Глик.

Сай Ортис се досети, че досега момичето се е страхувало да зададе този въпрос. Пое си дълбоко дъх.

— Милтън, тя е истински шедъовър.

Шарлийн се бе изморила много. Страхуваше се да попита дали ще ѝ дадат работа, колко ще ѝ плащат и дали ще е за по-дълго от седмица-две. Прочете репликите, така както я бяха научили, стараяйки се да се хареса на мистър Ди Дженаро, който се въртеше неспокойно около нея, понякога се приближаваше, после съвсем се отдалечаваше, от време на време прилякваше, веднъж придърпа стол и го възседна със скок, и все я зяпаше.

— Невероятно — отрони той най-после. — Просто няма лош ракурс. Знаете ли колко лесно ще я щракаме?

Шарлийн дочу думата „щракаме“ и отстъпи към вратата. Може би тя бяха някакви гангстери. Ами това „Ди Дженаро“ си звучеше като мафиотско име. Облиза устните си, набра кураж и най-сетне зададе въпрос:

— Та ще ме назначите ли, или няма?

— О, мисля, че ще те назначим. Сигурно ще те назначим — каза Ди Дженаро.

Досега вероятно сте забравили Нийл Морели. А защо не? Забравиха го и няколкото милиона, които го бяха гледали по телевизията през краткото време, докато беше водещ в предаването „Всички апати на президента“.

Аз, Лора Ричи, го бях интервюирала още преди да започнат да излъчват програмата. Той бе поопиянен от успеха си и по-самодоволно арогантен от всеки друг артист, когото бях срещала. Караше някаква много лъскава кола. Ходеше с партньорката си от предаването, страхотна блондинка, на която се налагаше да обяснява всяка нейна реплика. Не беше приятна гледка.

Работата не бе в това дали идеята на шоуто е смешна, или не. Смешна беше. Разправяше се за някакъв смахнат астролог, който се ползва с благоволенieto на президента и е назначен в кабинета на новосъздадения пост „Министър на астрологията“. Шоуто можеше да стане побъркващо, стига авторите да ги биваше в писането на майтапи. Ала не ги биваше. Какво можеше да се очаква от хора, които цял живот пишеха тъпи вицове? Нийл знаеше, че може да пише по-добре от тях. Всъщност така и направи, но никой не си даде труда да прочете какви промени предлага той. Сценарият бе дело на „наемниците“ на Ортис, всички там бяха неудачници, некадърници и просяци. Уж Ортис бе негов импресарио. Какво ставаше, дявол да го вземе? Дори и продуцентът беше побъркан. Нийл отиде при него през главата на режисьора и му показа промените в текста, които искаше да направи. Е, може и да не беше много дипломатично. Може и да беше се надценил, но онзи реагира много бурно.

— Я изчезвай от кабинета ми — ревна Лени и го замери със страници от сценария. — И днес да не се мяркаш повече. Тук аз вземам решения, не ти! Като тебе — с лопата да ги ринеш и ако днес не правиш това, което ти казват, утре изобщо не идвай!

Последното истински го беше изплашило. Уж той бе звездата в това скапано предаване. Защо не се отнасяха с него като към звезда? Той си мислеше, че е извоювал нещо, че най-после е стигнал до място,

където към него ще проявяват уважение, че ще има някаква власт. Пак беше сбъркал. Е-ех, зелена главо! Когато излезе с колата си през портала, той потръпна при мисълта, че няма да може да се върне там. Най-после се класира, най-после се нареди в Холивуд и бе изгорил всички мостове зад гърба си. Връщане нямаше.

Но сценарият бе скапан, актьорът, който играеше президента, беше някакъв кух манекен, а изпълнителката на женската главна роля, първата лейди, бе тъпа кучка, която бе направила кариера с оная си работа. Ако се провалеше в тази роля, винаги щеше да се вреди за друго шоу по същия начин, по който бе попаднала и в това. Но той какво можеше да направи? Ако се провалеше, къде можеше да отиде? А по всичко личеше, че шоуто няма да се задържи и няколко месеца.

Нийл знаеше, че за него това е въпрос на живот и смърт. Явно не биваше да крещи на секретарката на Сай Ортис, може би трябваше отново да разговаря с онзи човек, с асистента във фирмата на Сай, как му беше името: Брад, Тад, Тод, Тед, нещо такова, който бе натоварен да се занимава с него. Макар че беше пълен невежа и нищо не вършеше. Издокаран в елегантни костюми, той се беше специализирал в ходене по съвещания и чуване на тъпите въртиопашки, които вечно му се натискаха.

Аз, Лора Ричи, писах в статията нещичко за проблема на Нийл. Но този проблем не беше необичаен. Всяка година пускат повече от четиристотин експериментални предавания. Само двайсетина от тях се задържат по-дълго. А от тях само едно-две вървят повече от година. Шансовете са малки. Трагедията на Нийл беше статистическа.

Промяната е отвратително нещо. Е, разбира се, не всяка промяна. Нека си кажем направо, никак не е трудно да свикнеш да живееш в къща край плажа, да караш беемве, да имаш домашна помощница, която да ти пере, готви и глади. Не е проблем да приемеш това, след като цял живот си прекарал в лишения. Нийл Морели набързо свикна с този живот. Къщата в Малибу, беемвето, хубавичката чистачка: като че цял живот бе живял така. Не е трудно да се нагодиш към подобни промени.

Различни обаче бяха промените, изникнали през последните няколко месеца след прекратяването на неговото предаване. Отново

трябваше да свиква с мизерен апартамент в Енсино, с мръсното бельо, което не се изпираше само, и с временната работа през деня.

Отново блъскаше като роб за мизерни пари и малко бакшиши. Нийл Морели се прибираше вкъщи изтощен и нещастен. Когато свалиха от екран „Всички апаци на президента“, Нийл не се учуди, тъй като още от самото начало знаеше, че сценарият е боклук и че авторите са четвърторазредни. Всъщност бе пророкувал, че предаването ще катастрофира, ако не се преработи основно. Бе направил всичко, на което е способен, да го подобри, да го закрепи, но в тези си усилия той се чувстваше по-самотен, отколкото ако беше на пустинен остров. Изглежда, че никой не виждаше какво ще стане и че никой, освен него не даваше и пет пари. Нито продуцентът, нито режисьорът, нито дори неговата партньорка, за която Нийл бе сигурен, че е или роднина или любовница на някой от големите шефове в индустрията.

Но това, че съзнаваше постепенния провал на предаването, не бе нищо в сравнение с опустошителното усещане, което изпита, когато в действителност го свалиха от екран. Първите седмици след това той прекара захапал телефона. Разговаря с всеки от фирмата на Ортис, който се съгласи да го изслуша. Тод, Тед, Брад и съдружници. След известно време от фирмата на Ортис му отговориха с неизбежното: „Не ни се обаждайте. Ние ще ви търсим“. А великият Ортис изобщо не пожела да разговаря с него. Нито веднъж. За какъв, по дяволите, се смяташе Сай Ортис?

Опита се както винаги да се оправи с чувството си за хумор. Спомни си, повтаряше си той, ако те залейт с лайна, това става по волята на Аллаха. Спомни си и какво бе казал Уди Алън за Холивуд. „Там е по-лошо от случая: куче кучето убива.“ Там е: куче и по телефона не отговаря на друго куче. Но шегите не помагаха. Нямаше я Мери Джейн, нямаше кой да се посмее с него. После настъпи период на затваряне и униение. Знаеше, че трябва да предприеме нещо. Парите му бяха на привършване, нямаше планове, импресариото му го беше зарязал, а не можеше, не искаше да се върне в Ню Йорк с подвита опашка. Затова се зае да върши единственото, на което бе способен. Продължи да пише хумористични скетчове. Пишеше и преписваше. Но да пишеш смехории, когато се чувстваш като вчерашен вестник,

използван за котешки клозет, не бе особено лесно. Просто не му идваха идеи, а и когато идваха, нищо не се получаваше.

Като че за една нощ се бе преместил от Малибу в Енсино, от беемве на стара износена хонда, от звезда в телевизионен сериал — в келнер от клуб — вариете. Чувстваше се разнебитен, сякаш го бе блъснала кола. Минаха месеци, а единственото, което той можеше да си каже, бе: „Какво стана?“.

Всичко се сговни. Ето какво стана, повтаряше си той на ум.

Нийл хвърли бялата си риза и черната връзка до разтегателното канапе, което никога не си правеше труда да сгъне, и се просна на голия матрак. Легнал по корем, той изрита черните си чехли, чиито подметки бяха вече целите на дупки, и чу как тупнаха върху купа мръсни дрехи. Зарадва се на звука — единствения звук в четири сутринта.

Матракът миришеше на мухъл и затова бе принуден да се обърне по гръб. Нямаше си никого, с когото да може да сподели нещастieto си, никой, който да не би изпитал злорадство. Дори и сестра му Бренда би му предложила само пари и малко съчувствие и би му казала да се върне у дома. Господи! Чувстваше се посрамен като бито куче. Докато лежеше в безмълвието на нощта, се сети отново за Мери Джейн. Само тя би могла да го разбере, само тя би го утешила. Никой друг не го разбираше, а нямаше и човек, когото Нийл да може да разбере. Стига тя да не се бе променила, след като измина толкова много време.

Когато се опита да я открие няколко месеца, след като бе пристигнал в Лос Анджелис, разбра, че номерът ѝ е закрит. Картичките, които ѝ изпрати, се върнаха обратно. Беше се преместила и не бе оставила новия си адрес. Все още му липсваше. Много повече сега, в нещастieto, отколкото преди, когато се радваше на успеха си.

Стана, разкопча панталоните си и ги остави да се свлекат върху пода, после ги изрита към отсрещната стена, хвърли и слиповете си. След това се замъкна в банята, пусна топлата вода, отиде в недоразумението, което хазаинът му наричаше „кухничка“, взе си бира от хладилника и зачака да минат десет минути — толкова време бе необходимо, за да потече топла вода от душа. Бутна на пода купчината стари вестници, която заемаше единствения стол, тръшна се и изпъна крака. Изпитваше чувство на облекчение, че е още нощ и че не се е зазорило. Надяваше се да заспи, преди да настъпи денят, преди утрото

да проникне в стаята му и да освети цялата мизерия, която сега бе милостиво прикрита. Но той знаеше, че дупката в килима си е на мястото, точно пред външната врата. В тъмното се криеше и голямата пукнатина на стената над кухненската мивка, причинена от някакъв теч на горния етаж. Мазнината върху колелата на печката. И всепроникващият мирис на гнило. Него и тъмнината не можеше да премахне, но миризмата на малцовата бира, която той държеше под носа си, го неутрализираше. Слава богу!

Върна се в плесенясалата баня, запали лампата и пипна водата. Топла. Точно за десет минути. Единственото, на което можеше да разчита в живота си. Той леко регулира водната струя, дръпна лепкавата завеса на душа и се пъхна под него. Протегна ръка за сапуна и изруга, когато видя, че се е стопил. Знаеше, че същото се отнася и за шампоана, затова се изми набързо. Хавлиената кърпа, която откачи от пилона на вратата, също миришеше, но това поне бе неговата собствена миризма. Взе силно да се трие, после хвърли кърпата върху влажната купчина на пода и се върна в кухнята. Потърси още една бира в хладилника, но там имаше само диетична кола и една поизгнила ябълка. Нийл тресна вратата на хладилника и се завлече до леглото. Затвори очи и се помоли поне тази нощ да го оставят на мира. Знаеше обаче, че нищо няма да излезе.

Известно време дишаше спокойно и тъкмо когато взе да се унася, пак се започна. Като че думите влизаха през лявото му ухо, пронизваха мозъка му и разтрисаха гръбначния му мозък. Това бе неговият глас, който произнасяше текста на скечовете, разигравани миналата вечер в клуба, и сега трябваше да преживее всичко още веднъж, дори и да не искаше.

Това се повтаряше от няколко месеца. Всяка вечер отиваше на работа, сервираше по масите и чакаше изпълнението си в последната от трите нощни програми. После се връщаше у дома, вземаше душ и преди да може да заспи, изслушваше отново всичко, като да бе на живо. По-рано винаги правеше записи на изпълненията си. Сега нямаше нужда, те се въртяха в главата му, слушаше ги пак и пак. През някои нощи бе поносимо и Нийл успяваше да спи спокойно. През други нощи, а те бяха повечето, той крещеше, че нищо не е както трябва, после ставаше, пишеше и преписваше скечовете, докато ги оправеше, добавяше тук-там по нещо, отстраняваше излишното. Сетне

отново заспиваше, но вече му оставаха само няколко часа, докато дойдеше време да отиде на работа, да се прави на келнер и после да изпълни преработения си номер. Най-после отново се връщаше вкъщи, за да чуе „автоотзивите“, както бе започнал да ги нарича.

Поне тази нощ отзивите бяха добри. Той слушаше скеча си за холивудските импресарски агенции и просто чуваше и тълпата, която се смееше. Да, това не бе лошо. След неколккомесечна суша, бе напипал нещо. Това е хубаво, а ще го направя и още по-хубаво. Ще получа втори шанс в живота. Протегна се, изтощен от кошмарния матрак. Няма да живея цял живот в тая дупка в Енсино. Някой ден... някой ден... трябва да изпера прането си.

После заспа.

Джийн се опитваше да запази спокойствие, докато шофираше към киностудията „Роли“. Охраната на входа провери тойотата, после погледнаха дали името ѝ фигурира в някакъв списък.

Какво прави човек, за да се подготви за големия шанс в живота си? Джийн бе отишла при най-добрия фризьор в Лос Анджелис. Виендра носеше тясна червена престилка и ортопедични обувки. Той огледа тежката коса на Джийн.

— Я да видим с какво разполагаме? — фалшиво усмихнат попита той. — Какво ще кажете за късо подстригване? Ще подхожда на лицето ви.

— Никакво рязане. Може ли просто да прикриете посивелите коси? — попита тя. Тук-там върху тъмната ѝ коса се открояваха бели кичурчета.

— Хммм... — Той се замисли, затамбува около стола ѝ и поклати глава. — Не! Това ще развали блясъка на косъма. Няма нищо по-лошо от черно боядисана коса. Имам по-добра идея. Ще сложим сини акценти.

— Сини ли? — попита тя, и вероятно гласът ѝ завибрира, защото той започна надълго да ѝ обяснява. От синьото останалата коса щяла да изглежда още по-тъмна и да се засили лъскавината на пищната ѝ грива. Джийн се съгласи да опита.

Сега тя разтърси коса пред охраната. Наистина, блестеше великолепно.

— Карайте право към трети корпус — каза портиерът.

Тя навлезе в територията на студията. Някога тук е бил павилионът за синхронни снимки, където са били заснети „Аз обичам Луси“ и много други експериментални телевизионни програми. Още по-рано тук е било седалището на „Зелцник Интърнешънъл Пикчърс“. Джийн зави и изведнъж пред нея се откри Тара, плантаторската къща от постановката на Зелцник на „Отнесени от вихъра“. Тя едва не зяпна като туристка, но тогава видя стрелката към трети корпус. Сега си спомни, че Зелцник бе използвал тази сграда като административна. Тя

отиваше там не като туристка, а като актриса, която работи. Също като Ингрид Бергман, Оливия де Хавиланд или Вивиан Лий. Паркира наетата тойота и направи няколко дълбоки вдишвания. Ръцете ѝ трепереха. Да играе тази роля бе много по-трудно, отколкото бе мислила. Тя наклони огледалото на колата и се взря критично в отражението си. Красива беше, нищо че бе малко бледа. Косата ѝ блестеше като гарваново крило. Спомни си гласа на Пийт, който нашепваше в ушите ѝ: „Толкова си красива! Невероятно красива си!“. Ако не беше красива, Марти ди Дженаро със сигурност нямаше да я покани.

— Красива си — прошепна тя на отражението си. — Красива си. Талантлива си. Влез и му го покажи. Покажи му колко си хубава и талантлива. — Ръцете ѝ още трепереха. — Не се бой — повтаряше си. — Това е приключение.

Пое си дълбоко дъх. Собственият ѝ глас не я успокояваше особено много, но до нея отново долетя ехото от гласа на Пийт. „Толкова си красива!“. На този глас можеше да се вярва.

Тя слезе от колата и тръгна по алеята към трети корпус. Последва напътствията на портиера, за да намери апартамента, в който бяха разположени офисите на Марти. Хубава жена, подстригана късо, я пресрещна пред вратата. Дали не посещаваше фризьора Виендра?

— Вие Джийн ли сте? — попита я тя. — Марти ви очаква.

Джийн мълчаливо я последва по дългия коридор, по който бяха вървели десетки, стотици, ако не и хиляди актьори. Ти си Джийн Мур, талантлива и красива, успя да си повтори тя почти свирепо. После я въведоха в кабинета на Марти.

Марти ди Дженаро бе потънал в огромно кожено канапе, заобиколен от цяла джунгла проводници, кинокамери и прожектори. Когато тя влезе, той скочи и пое ръката ѝ. Бе толкова нервен, дребен и жилив, че ѝ заприлича на хрътка.

— Седнете, Джийн.

Тя се отпусна в ниското кресло от бежова кожа. Той размаха ръце към неколцината мъже, които клечаха всред цялата машинария.

— Джийн, това са Бил, Стийв и Дино. Ако нямате нищо против, ние ще си приказваме, а те ще ни записват.

И таз добра, помисли си Джийн. Питаше се какво ли би станало, ако отговори, че не е съгласна, но знаеше, че това не е предвидено в

сценария. Усети, че се изпотява. Знаеше, че би могла да му направи впечатление на прослушване или дори ако само чете пред него, но да играе Джийн Мур не ѝ беше лесно. Отметна назад глава, вдигна рамене и се усмихна.

— Вие сте шефът — отговори тя.

Той се изкикоти с фалцет. От времето, когато засне два филма, които донесоха по десет милиона на ден, мнозина в Холивуд го наричаха „шефа“.

— Какво знаете за шейсетте години, Джийн? — запита той.

— Времето на хипитата и на техните послания за мир и любов ли имате предвид? — отговори тя на въпроса с въпрос.

— Точно така! — извика Марти толкова ентусиазирано, та тя реши, че той шаржира.

— Е — продължи тя — може да се каже, че това е ерата на Бийтълс. — Светкавично пресметна какво би могла да знае двацет и четири годишна жена за този период. И как леко да избудалка Марти. — Пол Маккартни не е ли бил в „Бийтълс“, преди да пее в „Уингс“? — попита невинно тя.

— Аха! — одобрително изрева Марти, а едно от момчетата, които снимаха, изпъшка. — Това те кара да се чувстваш стар, нали, Дино? Какво друго си спомняте, Джийн?

— Ами... — подхвана тя вече подготвената си реплика — Боби Кенеди е бил президент, докато не са го застреляли. — Усмихна се към камерата и навлажни долната си устна. — А някъде не е ли имало и някаква война?

Трябваше им цяла минута, за да осъзнаят, че тя ги занася.

— Добре, добре. Много остроумно! — Марти ѝ се усмихна. Той стана и мина от лявата ѝ страна към прозореца. Тя извърна глава, за да го вижда; камерата я следваше. Е, ако това наричаха пробни снимки, тя можеше да си играе с камерата, така както си играеше с публиката в „Мелроуз“. — Джийн, аз съм дете на шейсетте години и съм влюбен в онова време. Но мисля, че не съм изключение. Обича го следвоенното поколение, което тогава е изживявало младостта си, и по-младото поколение, на което му се ще също да го е преживяло. Знаете ли какво е КПИ?

— Не — призна тя.

— Означава коефициент на програмни идеи. Всяка година Институтът за проучване на общественото мнение прави анкета сред телевизителите за рейтинга на програмите. Моята идея за сериал, който се развива през шейсетте години, също влезе в анкетата. Получи най-висок рейтинг, както от групата на зрителите от шестнайсет до двайсет и пет години, така и от групата на зрителите от трийсет и пет до петдесет години. Това не се беше случвало досега. Искам да играете в сериал, чието действие се развива през шейсетте години. Ще използваме музиката и стила на периода, може да засегнем и политическите вълнения. Вероятно това ще предизвика вълна от носталгия, но и нещо повече. Има множество паралели с настоящето и мисля, че ще мога да ги изтъкна. — Той се върна на мястото си срещу нея. Тя кимна, отново отметна глава назад и видя как камерата я следва.

— Гледали ли сте „Волният ездач“? — попита Марти.

— Разбира се. Това е първият филм на Джак Никълсън, нали?

— Дааа. Е, искам този сериал да бъде нещо в този дух: да открием себе си, да открием Америка. Искам три момичета да направят това. Три момичета на мотоциклети.

— Изглежда интересно — каза Джийн. Господи, никога не беше се качвала на возило от този род, освен на мотопеда на Нийл. Кръстоса крака, усмихна се към камерата и каза:

— Съжалявам, че не съм облечена подходящо.

Марти се засмя.

— Имам страшно много идеи. Искам този сериал да бъде нещо съвсем различно. Ще работим само с една камера, ще снимаме, няма да използваме видеолента. И ще снимаме на най-различни места. Момичетата ще прекосяват Америка. Ще импровизирам, ще снимам със скрита камера. Няма да прилича на друг телевизионен сериал. Вече съм наел някои от най-виртуозните оператори.

Джийн кимна, въпреки че нямаше никакво понятие какво точно се има предвид.

— Какъв грим използвате?

Тя примига и не отговори веднага. Дали не бе забелязал някой от белезите? Дали великият режисьор не виждаше в лицето ѝ нещо, което другите не забелязваха?

— Само най-обикновен фон дьо тен. Май че е „Ланком“. И руж...

— Имате ли нещо против да подпишете договор с една компания, да носите само техен грим?

— Не.

Тя се постара да не издаде облекчението си.

— Ей, Дино, как изглеждаме? — попита Марти.

— Бомба, шефе — отговори Дино.

Джийн изпрати още една усмивка към камерата.

— Сега какво следва? — попита тя.

Марти ѝ подаде купчина листове.

— Искате ли да почетете оттук надолу? Ролята на Кара.

Тя взе сценария. Младо момиче разговаря с друго момиче за бившия си приятел, за родителите си, за обществото, за живота. Малко сантиментално и банално, но приятно. Чувстваше се и известна нотка нахаканост, от която всяко дете има нужда, за да не го възприемат като дете. Тя вдигна очи:

— Добре. Кой ще ми партнира?

— Ще ви подавам реплики зад кадър — отговори Марти.

И тя започна. Зачете с най-високия регистър на гласа си, за да звучи по момичешки, което придаде трогателност на детинската напереност. Монологът за бащата изчете много бързо, едва ли не неразбираемо, като да имаше нужда да изрече всичко това на глас, но не искаше да се чуе ясно. Репликата „Разбирате ли какво искам да кажа?“, с която свършваше сцената, произнесе с шепот и с поглед, вперен в камерата. Знаеше си, че се представи добре. Много добре.

Но дали това бе достатъчно?

Скъпи доктор Мур,

Вие сте велик хирург, който направи моето сега прекрасно тяло, но как бихте се справили като психиатър? Имам толкова много новини, че не зная откъде да започна.

Радвам се, че сте получили изрезките от вестници. Опитвам се да не отдавам особено голямо значение на

рецензиите, но публикацията в „Лос Анджелис Таймс“ доведе в театъра много хора, включително и Марти ди Дженаро. Не, не — не фантазирам! Дойде в гримьорната, за да ме поздрави, но това бе само началото! Предложи ми да се явя на пробни снимки и вчера ме покани да играя една от главните роли в новия му телевизионен сериал!

Е, добре: зная какво ще кажете. Нима си е струвало да мина през всичките тези мъчения, а и Вие да направите толкова много само за да стана следващата Вана Уайт? Но, доктор Мур, Брустър, това е Марти ди Дженаро! А сериалът е наистина много авангарден! Нарича се „Три момичета на път“ и вече видях сценария на първите няколко серии. Три момичета (да, да, аз минавам за момиче!) прекосяват заедно страната на мотоциклети. Същината е в майсторския диалог и прекрасните ефекти — паралелни епизоди, преливане на картината, необичайни ракурси на снимане. Действието не се развива последователно, а по пътя на асоциациите.

Боже мой, прочетох това, което съм написала. Звучи налудничаво, нали? Разберете ме, много съм възбудена, но това още не е окончателно. Марти (да, да: аз наричам Марти ди Дженаро „Марти“) казва, че трябва да намери изпълнителки за трите главни роли, за да види дали всяка от нас ще може да прояви своята индивидуалност, но моят импресарио вече трябва да започне да подготвя договора! Когато му казах, че нямам агент, той едва не припадна! (Всъщност колко удивителни има в писмото ми? Боя се, че прекалих.) Така или иначе, той каза, че ще ме свърже със Сай Ортис, неговият собствен импресарио. Сай Ортис! (Кълна се, че това ще е последната удивителна.) Но тук той е най-влиятелният филмов агент.

Освен това подразбрах, че Сай Ортис е гаден мръсник и зарязва всеки, който не му пуска редовно лепта. Не е някакъв добър чичко от детски сериал. Но тук цялата обстановка съвсем не е като в детски сериал.

Като споменах „обстановка“, се сетих, че си търся самостоятелно жилище (под наем, разбира се) и Роксана

Грийли от агенцията по недвижими имоти, която работи за всички филмови звезди, ми показа едно изключително симпатично бунгало с две спални, на самия бряг. Марти ѝ е дал името ми. Тук всички известни хора като че се познават помежду си. Няма да Ви споменавам какъв е наемът, защото сигурно бихте ме застреляли, но няма да го наема, преди да подпиша договор за сериала.

Що се отнася до парите, просто не ми го побира въображението. Говорят за трийсет и три хиляди долара на епизод, а те ще бъдат осемнайсет епизода. Не мога да умножавам такива големи числа. Първият чек, който ще напиша, ще бъде за Вас, за да Ви се издължа, и още веднъж искам да Ви благодаря, че ме изчакахте и че ми вярвахте.

Доктор Мур, Брустър, всичко дължа на Вас. Вие знаете каква съм всъщност: дебелината, обикновена, стара Мери Джейн Моран, и знаете точно какво Ви дължа. Никога няма да мога да Ви се отблагодаря достатъчно.

Най-странното е какъв ефект има това, че сега съм красива: то е като да притежавам някаква свръхсила. Само поради външния си вид мога да стопявам прегради, да карам хората да ме харесват, да прескачам небостъргачи. Е, добре де. Последното не мога да правя, но всичко останало е вярно. Побъркващо е.

Как е Раул? Успешна ли излезе операцията на носа му? Предайте му, че го обичам. И поздравете всички деца от мен.

Всъщност се чувствам като дете, но като щастливо дете в магазин за бонбони. Пишете ми!

С обич, Джийн

Няколко ресторанта в района на киностудиите в Лос Анджелис са по-големи театри от „Мелроуз“. Естествено, един от тях е „Мортън“, където вечерят създателите на звездите. Говори се, че Питър Мортън всъщност губи от заведението, но го поддържа, за „да остане на сцената“. Към тях спада и „Льо Дом“, центърът на мафията на гейовете, който „златната младеж“ нарича „Льо Хом“. Младите звезди посещават „Върбата“, където сервират само салати и вегетариански палачинки със зеленчукова плънка, които в неделя за късна закуска или ранен обяд можете да получите за по петдесет долара. Освен това, разбира се, съществува и „Спаго“. Туристите винаги са разочаровани от него. В крайна сметка отвън той прилича на квартален магазин за килими. Но вътре бляскат звездите. Марти избра да се срещне с Пол Грасо именно там. Щяха да вечерят заедно.

Марти седна в сепарето, докато оберкелнерът нагласяше най-представителната маса в „Спаго“. След като се спря при звезди и агенти за задължителните поздравии, Марти намери време да стисне в холивудска прегръдка собственика Волфганг и любезно остана прав, докато келнерът не настани на масата неговата дама Бетани. Едва след като седна, успя да ѝ обърне внимание:

— Съжалявам, че се забавих, но нали знаеш каква лудница е тук.

Той критично огледа съвършеното ѝ лице, изящните рамене, предизвикателната пътечка между гърдите ѝ, кожата ѝ — свежа като на бебе, равномерно и леко загоряла.

— Тази вечер си толкова хубава, Бетани — каза той механично, а същевременно си мислеше колко еднакви са всички тези кандидат-актриси в Калифорния. Чудеше се дали да не я ангажира за „Три момичета на път“, но не беше решил още. Беше хубавичка, дори красива, но в нея нямаше нищо индивидуално. Току-що бе открил блондинката — добре де, Сай и Милтън я откриха — невероятно

свежо създание, Шарлийн не знам си коя. Беше самата прелест. След като Джийн Мур почти бе подписала договора и бе одобрена от шайката на О'Мали, вече разполагаше и с брюнетка. Тя беше пламенна и умна, и щеше чудесно да контрастира на Шарлийн. Дали Бетани бе подходяща за липсващата роля в тази света троица? Имаше нужда от червенокоса; Бетани беше руса, но тутакси щеше да склони да се боядиса. Щеше да се съгласи дори да се обръсне, ако това ще ѝ донесе нещо. Но тя никак не отговаряше на изискването за девственост по отношение на медиите — вече се бе снимала в няколко евтини телевизионни шоу програми и едва ли би могла да се нарече „съвършено ново лице“. В този сериал всичко зависеше от изпълнителките на главните роли, а Марти трябваше да решава, защото времето напредваше.

Той сложи на масата сребърна табакера — същата, която Кари Грант бе използвал във „Филаделфийска история“ — извади цигара „Дънхил“, почука я върху капака на табакерата и я захапа. Всъщност не пушеше, никога не вдишваше дима, но обичаше да си помага с ритуала на пушенето. Услужливо огънче блесна до върха на цигарата в ръцете на обера и Марти дръпна само за да запали.

Тази вечер всичко щеше да е непринудено, като в доброто старо време; може би щеше и да е весело. Той държеше на старите си познанства и не искаше да говорят, че Марти ди Дженаро изоставя някогашните си приятели, но в последно време предпочиташе да не се среща много-много с Пол Грасо. Пол наистина прекаляваше с хазарта и вече му личеше като на алкохолиците. В този град на гуляйджии, които пропадат поради злоупотреба с наркотици, секс, пари и неподходящи връзки, Марти бе привикнал на много неща и не се учудваше на ничие падение. Но с Пол нещата не стояха така. Бяха израснали заедно от деца. Затова се мъчеше да го вразуми, макар от опит да знаеше, че никой не може да бъде спрян по нанадолнището.

Пол все още можеше да го размива. Той беше неизчерпаем на весели истории и забавни спомени от миналото. И тъй като Пол не го помоли за нищо, когато се обади по телефона, Марти предполагаше, че просто иска да прекара една вечер в ресторант със стар приятел. Пол никога не бе молил Марти за работа. Беше прекалено горд, а и знаеше какъв риск ще поеме, ако се опита да го стори.

Пол го бе уверил, че дамата му не е кандидат-звезда. Прехласнато разправи колко била красива, но подчерта, че е богата и че мрази професията, защото произлиза от известно семейство от средите на Индустрията. Пол само се стремял да ѝ смъкне гащичките. Типично за Грасо. Ако наистина бе толкова красива, както твърдеше, Пол щеше да я предлага на всеки продуцент в града, вместо да си хаби силите да я сваля.

Бетани наруши мислите на Марти:

— Кой друг ще дойде, Марти? Познавам ли ги?

В превод това гласеше: „Ще дойде ли някой, който да ми е от полза? Когато да помоля да ми помогне?“. Но Марти можеше да бъде толерантен към жена, когато тя е красива. А Бетани беше красива.

— Не, мисля, че не го познаваш. Стар приятел, Пол Грасо и неговата мадама. — Няма откъде да го познаваш, Бетани, тъй като той от много време нищо не прави.

Марти погледна стария си златен часовник „Патек Филип“, който някога бе купил на разпродажба в имението на Ерол Флин. Върху капака му бе гравирани надпис: „На Е. Ф. от Ш. Т.“. Често се бе питал кой се крие зад инициалите Ш.Т. Най-забавно му се струваше предположението, че това е Шърли Темпъл. Когато вдигна очи, вниманието му се насочи към входа, тъй като почти всички присъстващи бяха втренчили поглед в тази посока.

Жена, извънредно красива жена, стоеше сама на входа, стиснала копринена чантичка пред късата си рокля от черен муселин. На пръв поглед като да бе цялата само едни великолепни дълги крака. Според опитното му око илюзията се дължеше на изключително късата ѝ рокля, на оттенъка на прозрачните черни чорапи и на черните атлазени обувки. Роклята бе с дълбоко деколте и едва-едва се държеше на тънки презрамчици, опънати от предизвикателните ѝ гърди. И, господи, колко висока беше само! Може би метър и осемдесет, но с тези обувки изглеждаше още по-висока. А как да определи човек цвета на косата ѝ? Не беше червена, не беше само червена. Имаше по-дълбоки и тъмни нюанси и изглеждаше като жива. Единствените бижута, които носеше, бяха диамант на верижка около врата и диамантени обеци. В град, в който красиви жени с лопата да ги ринеш, в който всяка келнерка е била мис Еди-какво си в Тенеси и където съвършенството се среща под път и над път, тя караше сърцето ти да спира и те хвърляше в нокаут. У

нея имаше и нещо познато — черти, които бе виждал. Дали не се бяха срещали? Положително не. Марти никога не забравяше лица. Най-малкото, лице като нейното, изваяно така съвършено.

Макар тя явно да осъзнаваше, че е приковала всички погледи, той забеляза, че за разлика от другите красавици, които бе наблюдавал, тази не обръща никакво внимание на това. Излъчваше спокойствие... не, по-скоро дистанцираност, която я отличаваше от останалите хубавици. После до нея се приближи някакъв мъж, който дойде с оберкелнера, прихвана я за лакътя и двамата тръгнаха заедно.

По дяволите! Мъжът беше Пол Грасо! *Това момиче* с Пол Грасо! Марти тихичко се засмя, без да сваля очи от тях, докато те се приближаваха към масата. Я гледай, кучия му син! Досега не беше си имал работа с такова парче. Той се хвърляше на гърли от шоубизнеса в Лас Вегас или на разни никаквици, току-що изсипали се в Холивуд. Пол сигурно си беше загубил ума по нея. Вторачен в момичето, Марти пак изпита натрапливото чувство, че я е виждал. Отнякъде я познавам, чудеше се той. Или може би ми се ще да я познавам.

Както всички останали красиви жени в салона, Бетани бе забелязала ефектното влизане. Сега му говореше нещо. Бръщолевеше безспирно.

— Какво? — попита Марти.

— Питам кои са тия, които току-що влязоха. — Бетани знаеше, че не може да си позволи да се оплаква, но вече почти хленчеше. След като онова копеле Сам Шийлдс я заряза, тя нямаше намерение да остави Марти да ѝ се изплъзне. И тя, и Сам се нуждаеха от повлиятелни партньори. Като Кристал Плинъм и Марти ди Дженаро. Това, от което Бетани не се нуждаеше, бе да се състезава с тази амазонка.

— Да ви запозная. — Марти се изправи и протегна ръка на Пол, без да сваля очи от младата жена, която му напомняше някого.

— Пол, радвам се да те видя. Това е Бетани Лейк. Пол Грасо. Един от най-старите ми приятели.

Пол енергично се ръкува, явно в добро настроение.

— Марти ди Дженаро, Лайла Кайл и Бетани... Лейк ли беше?

— Да — отговори Бетани, но неудоволствието ѝ прозираше в начина, по който просто отсече отговора. Ама че гадост! Откъде се

изтърси тая кучка, която, изглежда, така и ще седи срещу Марти цяла вечер? Защо нямам късмет?

Оберкелнерът дръпна стол за Лайла точно срещу Марти и тя плавно се плъзна на него.

— Трябва да ви се извиня, че Пол закъсня заради мене, мистър Ди Дженаро. — Тя погледна Бетани, после Марти и се усмихна.

— Марти, моля ви наричайте ме Марти, Лайла. Много мило от ваша страна, че поемате вината за закъснението на Пол. Само че аз бях сигурен, че няма да дойде навреме. — Насочил усмивка към Пол, той добави: — Познаваме се от паметивека.

Марти забеляза, че Лайла настойчиво гледа Бетани, която просто бе окаменяла на мястото си.

— Бетани Лейк... Не играхте ли ролята на Лиора в „Хюстън“ през миналия сезон? — попита Лайла.

Бетани кимна някак отбранително.

— Тъкмо навреме напуснахте сериала — продължи Лайла. — Той после съвсем се скапа.

Марти усети как Бетани малко се поотпусна, но не сваляше очи от Лайла. Нито пък той. Мило, много мило. Всички знаеха, че това бе най-глупавият ход на Бетани: да напусне сериал, който се радваше на успех, за да се снима в някакъв посредствен филм, от който нищо не излезе. Нейният импресарио се бе опитал да я посъветва да изчака още една година. Но тя не щеше и да чуе. Искаше да налага по-голям залък, отколкото можеше да глътне. Бетани не бе готова за киното и по този начин всъщност провали кариерата си. Освен ако не получеше нова възможност. Марти погледна божествената червенокоса и го обхвана подозрението, че и тя знае това. Той се помъчи да започне разговор:

— Поръчах бутилка калифорнийско мерло, надявам се, че нямате нищо против. — Келнерът наливаше виното в чашите.

Лайла предупредително сложи ръка върху чашата си:

— Всъщност бих предпочела един „Манхатън“, ако не възразявате. — Обърна се към келнера и добави: — Без лед, с лимон.

После сведе очи и отвори чантата си. Марти кимна на келнера, после забеляза цигарата, която Лайла доближи до извитите си като лък устни с дългите пръсти на лявата си ръка. Марти веднага извади

запалката „Дънхил“, която иначе рядко използваше, и изпревари келнера, който тъкмо се канеше да ѝ поднесе огънче.

Тя дръпна дълбоко и обхвана лакътя на лявата си ръка с дланта на дясната. У кого бе виждал този жест? Господи, щеше да се побърка! Лайла вдигна поглед към тавана и изпусна бавно разгъваща се бяла лента дим, после наведе глава и каза, без да се обръща към никого:

— Надявам се, че нямате нищо против да пуша.

Познаваше я, сигурен беше, че я познава. Жестовете ѝ, гласа. Толкова му бе познато всичко това, а и напълно чуждо. И все пак как е могъл да я забрави? Раздразнен беше, че трябваше да прибегне до най-изтърганото клише от наръчника по сваляне, но нямаше друг избор:

— Струва ми се, че ви познавам отнякъде — каза Марти. — Срецали ли сме се вече? Изглеждате ми толкова позната.

Бетани, която отпиваше от виното, се задави, сложи чашата на масата, като едва не я разля, и продължи да кашля. Пол я потупа по гърба.

Лайла се усмихна и вдигна учудено прекрасните си вежди, вложила достатъчно изразителност в жеста.

— Да не сте идвали в девическия колеж „Уестлейк“? — рече Лайла, после погледна встрани, като да се отегчаваше. — Не, съжалявам, никога не сме се срещали.

— Не играете ли в киното? Сигурен съм, че съм ви гледал в нещо.

— Това, което никога не съм правила, е да играя. Майка ми се опита да ме вкара в бизнеса, но аз устоях.

— Ей, ама нали нямаше да говорим за бизнес днес, да ви вземат дяволите — напомни Пол. Той взе менюто. — Я кажи, Бет, кое е най-хубаво?

Бетани за миг свали поглед от Марти и Лайла, но знаеше, че не може да си позволи това. Марти продължи да изучава Лайла, без да обръща никакво внимание на останалите.

— Какво е правила майка ви, Лайла?

— По отношение на какво? — измърка тя.

Марти се засмя. Тази жена му доставяше удоволствие, а и се виждаше, че благодарение на нея Пол отново е станал какъвто си беше преди. Само Бетани се чувстваше неловко тази вечер. Не си беше на

мястото. Е, помисли си Марти с чувство на симпатия, сега тя загуби шанса на живота си. Това би накарало всекиго да се разтревожи.

Марти се усмихна на Лайла и прехвърли топката на разговора през мрежата.

— По отношение на живота, свободата и стремежа към щастие. Пък и по отношение на заплатата ѝ. Или е била родена богата?

— Родила се е бедна и е забогатяла. А аз съм се родила богата и възнамерявам да си остана богата. Само дете не съм измислила как да постигна това. Майка ми е имала талант. Аз само външно приличам на нея. — С леко кимване тя даде на келнера да разбере, че иска да ѝ се налее втора чаша. Марти пак се зачуди на познатия жест — сладострастен и възбуждащ и въпреки това естествен. Лайла го погледна. — Ето, вие сте се родили беден и сте станали богат, и Пол се е родил беден и е станал богат, после пак беден и отново богат. — Тя закачливо ръгна Пол. Засмя се. Смехът ѝ беше като дълбоко мъркане.

— И ти можеш да играеш, Лайла, постоянно ти го повтарям — обади се Пол. — И майка ти вечно се дърпаше. По-трудно ми беше *нея* да увеща за някоя роля, отколкото да накарам продуцентите да я ангажират.

Изведнъж му просветна. Ама, разбира се! Приликата си беше под носа му, не само с майка ѝ, но и с легендарния ѝ баща, човекът, който бе прекалено красив за мъж. Марти се усмихна, сложи чашата си върху масата и каза:

— Дъщерята на Тереза О’Донел! — За малко да се обърка. Щеше да е по-лесно, ако Лайла му бе помогнала. Тя очевидно не беше типичното детенце, което повтаря „Мамчето е звезда!“.

— Бих предпочела хората да казват, че тя е майката на Лайла Кайл, но още не съм измислила как да ги накарам да правят това. Във всеки случай съм дъщеря и на Кери Кайл. — Оглеждайки се, тя продължи: — Умирам от глад. Няма ли кой да убие някое угоено теле?

— „Дни и рицари“ от четирийсет и девета! — възкликна Марти. — Това е велика реплика от първия филм на Тереза. Тя играеше професионална танцьорка във водевил.

— Четирийсет и осма — поправи го Лайла. — Но откъде знаете? Това са малко далечни неща за човек, който точно сега е на върха на славата си.

Марти съзря изненада върху лицето ѝ.

— Сниман е през и осма, но е пуснат по екраните едва през и девета.

— Дявол да го вземе! — каза Лайла, очевидно впечатлена.

— И мисля, че именно в този филм тя се среща за пръв път с Кери Кайл.

Келнерът, който от известно време стоеше дискретно край масата, леко се покашля. Дадоха поръчката, сервираха им ордъоврите. Ядяха и бърбеха. Или по-скоро те ядяха, а Марти бърбеше. За всеки филм поотделно. За петдесетте и шейсетте години в Холивуд.

— Знаете ли колко е тъжно, че тази епоха е вече минало? Но съм благодарен, че притежавам някои от първите копия на филми от този период. — Той задъвка и се замисли за миг.

— Е, Лайла, разправи ни как си се чувствала като малка, като дете на Тереза О'Донел и Кери Кайл — попита Бетани. — Сигурно към теб са се отнасяли много специално.

— Ако бъда честна, трябва да кажа, че когато бях дете, не мислех, че съм по-различна от другите деца. А когато станах достатъчно голяма, за да тръгна на училище, ходех заедно с други деца като мен. Нали разбирате — Тори Спелинг, момчетата на Нелсън, дъщерята на Кари Грант. Затова аз просто бях като всички останали.

Марти гледаше как Лайла разчупи на две кифличка и си намаза малко масло.

— В гимназията беше същото. Е, не съвсем, но тогава четях много повече за живота отвъд холивудското гето. Въпреки това, то не ми се струваше достатъчно реално. Мисля, че съм била отглеждана като в оранжерия — каза тя и отново захапа кифличката. — Но аз приемах всичко като дължимо... Спомням си няколко наистина изключителни истории.

Марти забеляза как тя огледа всички на масата, за да провери дали наистина се интересуват.

— Веднъж чичо Кари игра ролята на Дядо Коледа у нас и аз седнах на скута му. Веднага разбрах, че е Кари Грант. Майка ми имаше всичките му филми, а и във всяко филмово списание поместваха снимки и истории за Кари Грант. Косата му бе посребрена, вече не беше млад, но все още си оставаше много хубав. Въпреки това бях ужасно разочарована, защото в тази роля исках истинския Дядо Коледа, а не някакъв стар актьор. Разплаках се и казах:

— Ти не си Дядо Коледа, ти си само чичо Кари! Скочих от скута му и вече не исках да се върна. Не можах да разбера защо жените в стаята се смяха толкова много.

Бетани взе думата от името на всички:

— Кари Грант е идвал у вас и се е правил на Дядо Коледа заради тебе?! — изсмя се тя с пресилен гърлен смях и добави: — Хайде стига, Лайла! — После отпи от чашата си, като си даде вид, че повече не иска да бъде лъгана.

Лайла сякаш се смути и прозрачната ѝ бяла кожа незабавно порозовя. За професионалното око на Марти красотата ѝ изпъкна още повече, тъй като през цялата вечер той я следеше като през кинокамера. Тя е по-красива от майка си, има очите на баща си, кожата ѝ е като кожата на Мърл Оберон, има гласа на Лорен Бакол и тялото на Ан Маргарет, но е по-висока. Ама че съчетание!

Лайла повдигна само едното си рамо. Много елегантно движение.

— Ето какво става, когато разправам за детството си. Хората започват да ревнуват.

Бетани изведнъж престана да се смее.

— Да ревнуват ли? Аз не ревнувам. Просто не ти вярвам. Не мога да си представя как Кари Грант си слага брадата на Дядо Коледа и разрешава на някакво сополанче от Бевърли Хилс да седи на коляното му. Защо да прави това?

— Защото искаше да чука майка ми. И това влизаше в сметката — отговори Лайла. — Така или иначе, това не беше нещо особено. Когато едно от децата на Манкиевец се заключи в банята, докараха Тримата палячовци да изиграят някакво шоу на полянката, за да го накарат да излезе. Тогава взимаха още евтино.

В този момент Марти задраска Бетани. Улови се, че се е вторачил в Лайла. В нея виждаше нещо повече от красотата ѝ, тя притежаваше самоувереност, интелигентност и инстинктът му подсказваше, че има и талант. И лице, което камерата обича и ще изпрати във всяка дневна в Америка. А и във всяка спалня. Питаше се дали тя и Пол не го бяха подлъгали с идиотската си история за девицата, която не бута. Но какво от това? Зелцник никога не се бе оплакал, когато импресариото на Вивиан Лий му я бе домъкнал точно в навечерието на снимките на

„Отнесени от вихъра“. Марти можеше да се възползва от случая, без значение дали работата е била нагласена, или не.

— Лайла, мисля, че Пол има право. Бих ви предложил сериозно да се замислите дали да не започнете да играете в телевизията.

— Но телевизията е боклук — отговори тя.

— Не и когато аз режисирам нещо.

— Вие не снимате за телевизията.

— Сега ще снимам. И с това ще я променя за вечни времена.

Марти гледаше Лайла, която, без да сваля очи от лицето му, сложи вилицата си на масата и се облещи. Най-последно тя проговори:

— Да не се шегувате?

— Не, не се шегувам. И ако ми се обадите утре по телефона, имам готово предложение за вас.

Лайла се хвана за гърлото, отметна главата си назад, така че водопад от червена коса се разпиля върху гърба на стола. Като да търсеше думи някъде по тавана на „Спаго“.

Пол Грасо, който дълго време бе мълчал, се обади:

— За бога, Лайла, просто кажи „Благодаря ви, мистър Ди Дженаро“ и после ме целуни, че те изведох на вечеря.

Лайла се усмихна и каза:

— Благодаря ви, Марти. Ще обмисля предложението.

След коктейла по случай завършването на филма „Джак и Джил“ Сам Шийлдс се прибра в апартамента си. Ликуваше, понеже знаеше, че лентата в рулоните е съхранила потенциала на голям филм. Изпитваше прекрасното чувство на твореца, огледал работата си и преценил, че е добра. Думите му бяха получили плът и тази плът бе прекрасна.

Разбира се, че не бе постигнал това без мъки и страдания. И компромиси. Разбира се, другояче не можеше и да бъде при творба, чието заглавие е „Джак, Джил и компромисът“, убеждаваше се той. В края на краищата целият живот бе компромис. Не бе ли именно това истината, която се опитваше да изрази? И според която да живее?

За миг, но само за миг, се сети за покъртителната интерпретация на Джил, направена от Мери Джейн Моран. Докато изграждаше филмовата роля, той често си спомняше за нея. Едно време, в Ню Йорк, чувстваше как лицето ѝ, обикновеното ѝ лице, наподобяващо поничка, озарява сцената. Е, бе успял да изтръгне от Кристал Плинъм доста добра игра. Може и да не беше пламенна и чувствителна като играта на Мери Джейн, но все пак беше добра. Кристал никога не бе работила като театрална актриса. Сега, само защото бе прехвърлила трийсет години и вече бе получила главните роли в редица филми, тя искаше да опита и на сцената.

Усмиваше се, когато излезе с колата на магистралата. Дори и сега, след като бяха минали толкова много месеци и той бе на прага на славата, все още се чудеше, че спи с филмова звезда. С Кристал Плинъм.

И трябваше да си признае, че го обхващаше вълна от възбуда, когато съзираше безупречното ѝ лице, докато се любеха. Това бе лицето, което той бе виждал да изразява екстаз на екрана, докато тя се любеше с Мел Гибсън, Уорън Бийти, Кевин Костнър и други звезди. А той го правеше в живота! Копринената ѝ кожа, съвършено оформените ѝ гърди, дългите ѝ крака — всичко му принадлежеше. Това безспорно увеличаваше удоволствието му, увереността, че тя е една от трите най-

красиви и желани звезди в страната, а може би и в света. И тъй я притежаваше.

Сам я притежаваше, притежаваше и нейния образ в рулоните на филма. Безсмъртие в рулони! Имаше още толкова много да се прави и да се учи. Да се изрязват кадри, да се монтира, да се наслага звукозаписът, да се обработи лентата. Оставаше и да се изкажат благодарности на спонсорите и тъй нататък. Много по-лесно щеше да му бъде сам да научи следващите трикове на професията, без да се излага на погледите на всички актьори и на техническия персонал. От днес до деня на премиерата той и неколцина специалисти щяха да работят сами.

После — премиерата. Той забеляза отражението си в огледалото на колата и видя, че глуповатата тържествуваща усмивка не е напуснала лицето му. Е — защо пък не? Добре си свърши работата и бе почти сигурен, че ще му възложат да режисира друг филм. За миг вълна от безпокойство помрачи настроението му. Не разполагаше с друг сценарий.

Обстоятелството, че не бе написал и дума, откак пристигна в Лос Анджелис, не трябваше да го тревожи. В края на краищата работата върху „Джак и Джил“ запълваше цялото му време. Но перспективата да довърши филма си и после да се оттегли не го привличаше много. Е, по-късно ще направи решителната крачка. Междувременно трябваше да подготви триумфа си.

Не можеше да не признае, че една от най-приятните перспективи бе да покаже филма на баща си и майка си. Те никога не бяха проявявали интерес към неговата театрална кариера. За тях успехът в театъра означаваше Бродуей. Сега бе успял да ги впечатли. Беше ги поканил да дойдат от Флорида за две седмици по време на снимането на филма. Живяха в къщата му в Лорел Каньон, плуваха в басейна му, посещаваха го в кабинета му, гледаха го как работи. Майка му, както винаги безупречна и съвършена, все още много хубава въпреки възрастта си и данъка, който плащаше на алкохола, прие твърде хладно всичко. Той копнееше тя да прояви малко топлина, да даде някакъв признак на одобрение: да го прегърне, да го целуне, да го погледне с любещ поглед. Най-накрая на летището тя го бе погледнала със сълзи в очите и с разтреперан глас му бе казала: „Ти не приличаш на баща си“. Това, разбира се, не бе прегръдка, но за Сам означаваше благословия.

Баща му го хвана за ръка и далеч от ухото на майка му посочи ления му костюм, слънчевата светлина наоколо, палмовите дървета, лимузината, която ги бе докарала на летището, и каза:

— Гледай да не си проиграеш шанса!

Е, това не бе израз на доверие, но все пак бе известно признание.

И ако наистина имаше нещо, което Сам бе решил да не прави, бе да не си проиграва шанса. Странно, колкото повече се изкачваше над бездната на неизвестността към слънчевия блясък на успеха в Лос Анджелис, толкова повече се увеличаваше решимостта му да не отстъпва нито крачка назад. Искаше не само да има успех, но и всичко, което съпровожда успеха — да сяде на най-хубавата маса в ресторанта „Поло Лаундж“, да има сметка в банка „Мортън“, хората незабавно да отговарят на телефонните му обаждания. Не се интересуваше особено много от парите. Е, хубаво бе да имаш пари, но той предпочиташе властта и всичко останало, което произтичаше от парите.

Сега Сам шофираше по серпантините на шосето към Лорел Каньон. Пътят към къщата му бе скрит от буренясалите храсталаци и боровите дървета, които създаваха характерния за Калифорния пейзаж. Къщата бе малка, елегантна. Стените бяха от бежови тухли, интериорът бе издържан в стила на Санта Фе, допълваха го индиански занаятчийски предмети, ярки килимчета, големи керамични съдове. Около покритите с плочки алеи и басейна растяха гигантски тръстики и папури. Той мина бързо покрай тях и влезе в дневната през стъклената врата, която водеше към лазурносиния басейн. Хвърли сакото си върху канапето. Както обикновено, тръгна право към барчето, но по навик се спря, за да пусне телефонния секретар. Слушаше кой му се е обаждал, докато си наливаше водка с малко лед. После седна, за да се наслади на двете си дози наркотик: питието и телефонните обаждания.

Лентата на апарата се пренавиваше, издавайки обичайните звукови сигнали. После се разнесе глас: „Здравей, Сам. Тук е Бетани. Получих страхотна роля във филм на Марти ди Дженаро, но се появи неочаквано препятствие. Затова се питах дали не мога да използвам името ти? Виж какво, би ли ми се обадил в...“.

Чрез дистанционното управление Сам превключи на следващото съобщение. Отдавна бяха скъсали и от разстояние можеше да надуши капан за одобряване. Но какво пък, ако беше вярно? Сам ценеше

Марти ди Дженаро повече от всички останали американски режисьори. Е, Бетани знаеше това и го използваше.

„Тук е кабинетът на Ейприл Айрънс. Може ли да ѝ се обадите в седем вечерта?“

Сам бързо си записа номера. Смяташе да прекара вечерта с Кристал, за да отпразнуват приключването на филма, но можеше да се обади на Ейприл по пътя.

„Сам, Моли е. Напоследък не съм ти се обаждала и само искам да зная дали си добре и дали случайно не знаеш нещо за Мери Джейн...“

Сам въздъхна и отново превключи на следващия запис. Дяволите да я вземат. Моли и Чък го караха да се чувства виновен и го отегчаваха, като му показваха, че са обидени, задето ги е изоставил. Това му напомняше колко ограничен живот бе водил. Отново звуков сигнал:

„Сам, обажда се Кристал. Боя се, че довечера няма да можем да се видим. Друг път.“

Това го обезпокои. В края на краищата той владееше техниката на диалога. Нали беше драматург. Не му хареса репликата ѝ. Звучеше много официално. Премного. А фразата „друг път“ бе казана механично.

Той повторно прослуша съобщението. Дявол да го вземе, не беше само плод на въображение! Винаги разбираше, когато нещо не бе наред. Имаше интуиция. Точно затова бе добър режисьор. Той вдигна телефона и набра номера на Кристал. Прислужницата се опита да го разкара, но той поупорства и успя да я накара да го свърже.

— Кристал, искам да ти кажа за довечера — започна той бързо. — Ейприл току-що ми се обади и трябва да се срещна с нея. Може ли да отложим срещата, или пък ти да дойдеш у дома по-късно?

— Не чу ли съобщението ми?

— Не, току-що влизам.

— Ами съобщих ти, че днес съм заета.

— Прекрасно! Така е удобно и за мен. Ще ти се обадя утре.

Последва кратко мълчание.

— Няма смисъл, Сам.

Той усети как дланите му се овлажняха и изведнъж слушалката на телефона стана лепкава. В миг на лудост пред очите му се мярна

лицето на майка му, толкова каквото го помнеше от летището. Той разтърси глава, за да се освободи от натрапилия се образ и да чуе ясно гласа на Кристал.

— Слушай, Сам. Беше страхотно, но всичко свърши — говореше тя. — Глупаво е да влачим нещата, не мислиш ли?

Въпреки че дланите му се овлажниха и устата му пресъхна, той успя спокойно, дори хладно да ѝ зададе въпрос.

— Значи ей така?

— Ами — започна да обяснява тя — в крайна сметка снимките свършиха. Нали така, Сам?

На следващия ден, след като подписа договорите за ролята на Кримзън и за козметиката на „Фландърс“, Лайла се събуди рано. Снимката ѝ заедно със снимките на останалите две момичета бяха поместени на трета страница на „Дейли Варайъти“, а Арми Арчърд бе написал за тях статия. Лайла си наля чаша портокалов сок и излезе с безжичния телефон на верандата. Парите от козметичната компания щяха да ѝ дойдат добре. Разбира се, че и за миг не ѝ минаваше през ума да се маже с тия евтини боклуци, но какво от това? Щеше да си купи хубава кола, нови дрехи и собствено жилище. Освен това щеше да започне да си го връща тъпкано. Знаеше с кого да започне. Набра номера.

— Ейра Сагарян, моля. Обажда се Лайла Кайл. — След като изслуша това, което ѝ отговориха, рече: — Знам какво е казал Ейра, мис Брадли. Но ако му предадете, че му се обаждам, защото трябва да взема решение коя импресарска агенция да ме представлява, той ще се съгласи да разговаря с мен. Не... ще чакам.

Не се наложи да чака дълго.

— Добро утро, Лайла. Малко съм учуден, че пак ми се обаждаш.

— Ейра, аз ужасно злоупотребих с теб и много съжалявам. Искам по някакъв начин да загладя нещата. Няма да искам никакви услуги, само един съвет. Нали знаеш, че получих роля в новия телевизионен сериал, който ще снима Марти ди Дженаро? Е, аз всъщност почти подписах договор със Сай Ортис, но бих желала да получа твоето одобрение. Правилно ли постъпвам?

Лайла чу как Ейра диша на другия край на жицата. Мълчанието се проточи. Дали щеше да налапа въдицата?

— Нищо не ми дължиш, Лайла. В шоубизнеса е така. Много се радвам, че са ти дали ролята и че имаш толкова престижен импресарио като Сай Ортис.

— Ти си истински джентълмен, Ейра. — Тя остави въдицата да се размахва. Той налапа и зададе въпроса. Тогава тя се усмихна и отговори:

— Не, все още не съм подписала договора със Сай.

— Лайла, това е важна стъпка в живота ти. Разреши ми да те заведа днес на обяд, за да те обезщетя за начина, по който се отнесох с тебе. Да кажем в „Поло Лаундж“ в един часа?

— Великолепно! Тогава ще се видим скоро. — Тя затвори телефона усмихната.

Години наред „Поло Лаундж“ бе мястото, където хората, които дърпаха конците на всичко, се срещаха за закуска или обяд. Но когато затвориха хотел „Бевърли Хилс“ за ремонт, мнозина се отказаха от навика си да посещават ресторанта, дори и след като го обновиха и отвориха отново. Ейра не се отказа. Гордееше се с лоялността си към всичко превъзходно.

Той седеше на ъгловата маса, която навремето бе най-престижната. Лайла се появи с десетминутно закъснение. Той се изправи с голямо усилие, за да я поздрави. Лайла великодушно го целуна по хълтналата буза.

— Толкова ти благодаря, че ме покани, Ейра. Боях се, че наистина съм те отблъснала от себе си. — Тя се наведе към него. — Не бих могла да го понеса. Прекалено високо мнение имам за теб.

Ейра се усмихна. Но любопитството му бе твърде разпалено, за да си бърби ей тъй.

— Лайла, как успя да накараш Марти ди Дженаро да ти даде роля в този сериал?

Тя отметна глава и се засмя.

— Кръвта вода не става, Ейра — отговори тя.

След миг Ейра също се засмя.

— Е, личи, че се справяш много добре сама. Изглежда, нямаш нужда от импресарио.

— Да, но, както знаеш, предстоят още много неща. Сигурна съм, че сериалът на Марти ще има голям успех и това ще повлече договори за филми, лицензи, разправят, че ще играят милиони. Това не е просто нов сериал, Ейра. Може би е цяла нова индустрия. Лес Мърчант залага на него престижа на своя телевизионен канал. Имам нужда от някого, на когото да мога наистина да разчитам. Някой, за когото да съм сигурна, че ще защитава моите интереси. Човек, какъвто ти си бил за майка ми. — Тук Лайла сведе очи. — Сай Ортис такъв човек ли е, Ейра?

Той протегна старешките си пръсти, които приличаха на нокти на хищник, и я хвана за ръката.

— Боя се, че трябва да ти кажа „да“, мила моя.

Клепачите на Лайла затрепкаха.

— Точно от това се боях! Знаеш ли, отначало не ми беше приятно, че така се отнесе с мен, но след като егото ми се възстанови, разбрах, че мога само да уважавам лоялността, която прояви към майка ми. Въпреки че тя вече не носи никакви пари, ти все пак защити своя клиент! — Лайла погледна Ейра право в очите и добави: — Това ми харесва.

Ейра извади чиста ленена кърпичка и деликатно попи устата си. Следващият ход беше негов и тя разбра, че той знае това.

— Не съм сигурен, че можеш да очакваш същата привързаност от Сай Ортис — заговори той тихо. — Но ти каза, че още не си подписала договора, нали?

— Не, не съм — отговори Лайла небрежно и се залови със салатата.

— Ами тогава... — Ейра се запъна.

Лайла запази мълчание. Не ѝ се щеше да го улеснява в този му ход.

— Ами — започна Ейра и облиза устни.

Да, тържествуваше Лайла. Да! Старият пръч щеше да се хване! Не е чак толкова стар, нито чак толкова болен, за да се откаже. Кога за последен път е сключвал договор с нова и сензационно талантива актриса!?

— След като не си подписала договор при Сай Ортис, може би е време да поговорим за някакви взаимоотношения между нас... — Ейра загреба лъжица доматиена супа и несигурно я приближи до устата си.

— Да видим... както казваш, ще трябва да се подписват чекове и бъдещи филмови проекти. Ще започнем с това да търсим какво може да правиш в промеждутъка, след като приключат снимките за сериала. И ще има договори, договори... О, списъкът край няма. Между другото, някой вече прегледал ли е договора ти с Марти? Той трябва да ти оставя различни възможности за решения. Има редица ситуации от рода на „Ами какво ще стане, ако...“, които човек вероятно не може да предвиди, освен ако не го е вършил в продължение на много години...

— Някой като тебе ли? — попита Лайла, само за да затегне кукичката, преди да започне да дърпа.

— Не някой като мен, мила моя, а лично аз! — изрече Ейра и попи слюнката от устата си.

— Мислех, че мама няма да ти разреши да ме вземеш. Ще побеснее.

— Ще се справя с Тереза — отговори Ейра. — В края на краищата сега тя не е особено активна и няма да се получи никакъв конфликт.

— Боя се, че нещата може би ще се сведат до „или тя, или аз“, Ейра — каза Лайла и усети тръпка на удоволствие. Дали наистина щеше да се уреди толкова лесно?

— Тереза никога не би постъпила толкова глупаво, че да постави въпроса по този начин.

— Не говоря за Тереза, Ейра. Говоря за себе си. Ако ти станеш мой импресарио, ще трябва да прекратиш взаимоотношенията си с Тереза О’Донел.

Ейра сложи лъжицата си върху масата и отново поднесе ленената кърпичка към устните си. Встречено гледаше Лайла. За миг тя почувства, че контактът между тях се губи. Но примамката беше прекалено голяма и кукичката се бе забила много дълбоко. Ейра, умиращата стара акула, бе помирисал прясна кръв. Лайла едва не се изсмя на глас, когато видя, че той се пребори със себе си и се предаде.

— Разбирам, Лайла. Това е естествено, ще действам колкото се може по-деликатно.

Лайла го дари с бляскава усмивка, после се извърна и повика келнера, който минаваше наблизко:

— Моля, донесете телефон на мистър Сагарян. — Не свалеше очи от Ейра, докато не донесоха телефона и не го поставиха от дясната му страна, незасегната от инсулта. — Деликатността, Ейра, не ме занимава особено много. Интересувам се от сроковете. Бих искала да проявиш лоялност към мен. Сега, Ейра! Обади ѝ се, сега. Знаеш номера.

Почти хипнотизиран, той не отместваше поглед от Лайла. Набра номера, после бръкна в джоба си и си взе нова книжна кърпичка, за да избърше силната струя слюнка. Най-последно отклони очи. Дали това, което тя забеляза в тях, не беше срам?

Лайла се облегна назад и се заслуша. Усмивката не напускаше лицето ѝ.

— Тереза, моля — почти прошепна той, а Лайла си представяше как Естрела отива с телефона при Кукловодката. Като в някакъв прекрасен сън Лайла слушаше само репликите на Ейра. Беше далеч по-вкусно от прочутия мус с бял шоколад, който предлагаха в „Поло Лаундж“.

Когато Ейра свърши и затвори телефона, Лайла се наведе към него и го потупа по бузата.

— Е, сега това е уредено — каза тя със задоволство. — Какво искаш за десерт?

Всъщност цялата работа е само едно надбягване на плъхове, мислеше си Сай Орлис, докато караше из каньона. А има различни видове плъхове. Сай разглеждаше думата *плъх* катер акроним, съставен от *помияри*, *лайнари* и *хиперталанти*. В това, се състоеше неговият личен кодекс, едва ли не цялата му теория за живота.

Помиярите съставляваха огромното мнозинство от човечеството, всички нещастници, които работеха от девет до пет, всички, които имаха тъпи професии: застрахователните агенти, келнерите, търговските пътници, продавачите в разните магазини — ето това бяха посредствените — потребители на машината за сънища, която създаваха хора като Ортис. Помиярите зяпаха сънищата и кошмарите на други хора върху големи и малки екрани, докато самите те водеха безинтересен живот и дори не притежаваха достатъчно въображение, за да имат свои собствени сънища. В Холивуд ги наричаха „насам-натами“, масите, които все се движат насам-натам между Източния и Западния бряг.

Хиперталантите бяха клиенти на Ортис. Бяха необикновени хора, чиито сънища омайваха помиярите. Толкова много помияри имаше и толкова малко хиперталанти. Господи, каква досада, когато някой започнеше да разправя „Миналата нощ сънувах страшно интересен филм“. Дръжки! Единствено хиперталантите със своите странности, видения, ексцентричности бяха наистина интересни. Ортис работеше с най-интересните хора на света. Писатели, които записваха прекрасните си сънища, актьори и актриси, които изглеждаха като прекрасни мечти, режисьори — които свързваха двете в едно и създаваха прекрасни съновидения, пленителни мечти.

Вярно беше, че понякога хиперталантите създаваха затруднения, понякога прекаляваха с наркотиците, понякога имаха големи дългове към пенсионноосигурителните фондове, имаха проблеми в брака, но какво от това — нали произвеждаха! Сай знаеше как да се оправя с хиперталантите. А с помияри почти си нямаше работа.

Средната категория, лайнарите, му създаваха най-много главоболия. Те си мислеха, че са хиперталанти, и не те оставяха на мира, докато сами не те принудеха да ги смачкаш и да ги размажеш с подметката на обувката си като кучешки лайна, каквито всъщност си бяха. Най-големите проблеми на Сай идваха, когато трябваше да разкара лайнарите, които по погрешка бе взел за хиперталанти, а най-лошият му кошмар бе отмъщението на хиперталант, който бе причислил към лайнарите.

Ето и сега: той тип Морели го тормозеше. Чиста проба лайнар. Възложиха му предаването, провали го, не издържа на състезанието. Сега защо просто не си допълзи обратно до дупката, откъдето се бе пръкнал, вместо да вбесява Сай с телефони и налудничави писма и да го причаква в засада около кантората му. И той, и всички останали лайнари...

Всъщност Морели не беше сериозен проблем. Сай почти беше сигурен, че този тип си е лайнар. Стига да не притежава оръжие, Сай можеше да си позволи и пет пари да не дава за това какво мисли или дрънка тая невестулка.

Ейприл Айрънс. Тя беше хиперталант. Страхотен хиперталант! Толкова хиперталантлива, че сега почти управляваше „Интърнешънъл Студиос“, една от последните големи компании във филмовата индустрия. А Сай, за свой вечен срам и позор, я бе сбъркал с лайнарка. Беше я прецакал лошо в една сделка с Марти ди Дженаро отдавна, по времето, когато можеше да си позволиш да прецакаш Ейприл и да си живееш спокойно, но кучката никога не забрави това. Господи боже, откъде можеше тогава да предположи човек, че един ден тя ще управлява студио?

И затова знаеше, че на предварителната прожекция на последния филм на Кристал Плинъм, чийто продуцент бе Ейприл, щяха да го натикат някъде в задните редици, при лайнарите. Въпреки че беше импресарио на Кристал и въпреки че (сега се налагаше да си напомни сам на себе си) беше един от най-мощните задкулисни играчи в Холивуд. Разликата се състоеше в това, че Ейприл проявяваше мощта си пред кулисите, че никога не забравяше и никога не прощаваше.

Разбира се, че и Сай не забравяше и не прощаваше, но той зависеше от благоразположението на своите хиперталанти. Такава бе ориста на импресариото. Вбеси се, че Марти, неговият човек, неговият

гениален режисьор, не само снимаше този глупав телевизионен сериал, ами взе, че нае лично една от малките кучки за проклетия си филм, без дори да се консултира с него. Последната „находка“ на Марти вече си имаше агент — този взел-дал дърт дракон педал Ейра Сагарян, поне така разправяха. Ейра бе импресарио и на майка ѝ. Сега Сай вече нищо не можеше да направи, освен да се хапе отзад. Вместо това той пак посегна към инхалатора, който лежеше на седалката до него. Милтън Глик ще си плати за това! Е добре: Милт бе докарал блондинката и здраво я бяха обвързали, както си знаеха, но пък Марти лично бе открил третата актриса, оная, нюйоркчанката. Сай задължително трябваше да я хване с договор. Двама от трима актьори му даваха максималното, за да ги представлява, въпреки че не така единодушно, както копнееше.

Поне Глик уреди нещата с малката глупачка. Беше лесно, а Сай разбра, че и в бъдеще нямаше да бъде никакъв проблем да си я премята, както си иска. „Подпиши се тук, направи това, хубавичко се усмихни.“ Защо винаги не върви така?

Телефонът в колата му иззвъня. Той се намръщи, пресегна се и го вдигна. Господи, колко мразеше да говори и да кара едновременно. Изнервяше се, а това засилваше астматичните му пристъпи. Въздъхна и се обади:

— Ало?

— Мистър Ортис, обажда се Майкъл Маклейн — чу той гласа на собствената си секретарка. — Да го свържа ли?

— Да.

Последва дълго щракане и пращане. Сай вече се приближаваше до разклонението на Бърбанк. Господи боже!

— Мистър Ортис? Мога да ви свържа с Майкъл Маклейн.

Този път бе секретарката на Майкъл. Все още караше хората да чакат да им се обади. Е, на това вече му се виждаше краят, ако още веднъж се провали така, както се провали с „Акбар“.

— Ами знам, че можете, дявол да го вземе!

— Хей, здравей, дърто испанско куче! Как е?

Сай изви колата, за да избегне сблъскване с някаква тойота. Едва не изтърва телефона, после го вдигна и се опита да вдъхне дълбоко.

— Какво има, Майк? — попита той. Знаеше, че Майкъл мразеше да го наричат „Майк“.

— Виж какво, кажи ми какво става с Адисън и със сценария, който ми хареса?

Сай въздъхна. Нямаше никакъв шанс Рекс Адисън да вземе Майкъл за главната роля в новия си екшън. По дяволите, Рекс беше само на двацет и осем години. Той е гледал Майкъл на екрана от дете. За Рекс Майкъл беше просто дъртак. На рекламните слухове, че Майкъл не използва каскадьори, вярваха само баламите, а Рекс имаше пипе.

— Боже мой, мисля, че можем да осигурим нещо по-добро от това — каза гласно Сай. — Сценарият няма стил, не е престижен.

— Я затаковай престижността. Последните три филма на Адисън бяха страхотно касови. Пет пари не давам за стила.

„Ама че тъп задник!“

— Виж какво, Майк, имам нещо много по-добро. Филм с две главни роли. Прегледах сценария тази седмица и просто няма грешка.

— И кое приятелче ще ми партнира? — подозрително попита Майкъл.

— Рики Дън.

— Кой?

Майкъл отлично знаеше кой е Рики Дън. Вече имаше два невероятно хубави филми зад гърба си. Анкетата на списанието „Пийпъл“ го бе определила за „най-сексуалния мъж в света“. Сай намали скоростта, тъкмо навреме, за да не прегази някакъв възрастен човек.

— Той вече има договор за ролята на младия архитект в новия филм на Бенсън.

— Страхотно. А аз да играя дъртака, който му обяснява как да строи небостъргачи. Я зарежи това!

— Майкъл, в кариерата на всеки човек идва момент, когато той трябва да разшири...

— Аз съм измежду актьорите, чието име стои на първо място. Искам над заглавието на афиша да стои само моето име.

Сай знаеше, че това е невъзможно. По дяволите, сигурно и на Майкъл му бе ясно, че е невъзможно. Въпреки че не се знаеше с положителност. Тия копелета бяха такива грандомани, че често губеха връзка с действителността. Сай посегна да вземе инхалатора.

— Слушай, амиго, защо искаш по такъв начин сам да си отрежеш клона? Имената на двамата ще докарат и всички почитатели

на Рики Дън...

Сай бе наясно, че Рики няма да се съгласи да не бъде на първо място в афиша. И за какъв дявол да го прави? От друга страна, Майкъл не бе изкарвал истински успешен филм от три години. Би трябвало да е благодарен, че му се предоставя такава възможност. Сай знаеше, че трябва да го убеди да приеме. Защото, ако Майкъл се съгласи, той ще натрупа състояние от сделката. Сай представляваше и Бенсън, и сценария.

— Майк — започна той с вразумяващ тон — това е много хубав шанс. Робърт Редфорд иска да види сценария.

— Виж какво, само не ми разправяй, че ако свиря втора цигулка на някакъв сополанко новобранец, означава да разширявам сферата на... — изкрещя Майкъл.

— Виж какво прави Пол Нюман — започна отново Сай.

— Пол Нюман вече кара седемдесетака. А аз съм на четирийсет и шест!

— Майкъл, ти си на петдесет и три години и всички го знаят, с изключение на тебе.

— Слушай! Все още играя не по-зле от когато и да е. Все още чукам. Дори по-хубаво отпреди!

— Слава богу, че не ми се налага сам да проверявам това — отговори Сай. Той натисна спирачките, едва не си блъсна главата в предното стъкло и едва не се надяна на говедото в мерцедеса пред него. *Madre di Dios*, магистралите бъкат от леваци!

— Чуй ме, Майк, само ми направи тази услуга. Помисли си за филма с Рики Дън. Точно от такъв филм имаш нужда сега.

— Я си такова майката! — изрева Майкъл и тресна телефона.

Madre di Dios, трябваше ли да бъде толкова груб? Напоследък Майкъл бе в криза, пък и застаряваше, но все още значеше *нещо* и Сай искаше да го задържи като клиент, поне за година-две. Сай усети, че отново не му стига въздух, и посегна към инхалатора. Добре де, разстроен съм! Обикновено не се оставяше и не позволяваше такива дреболии да го тревожат. В края на краищата той беше на гребена на вълната. В цял Холивуд нямаше по-печен в професията. Ейприл Айрънс може да беше всемогъща и присъствието ѝ да се налагаше, но тя не беше от неговата кръвна група. Никой не беше от неговата група.

Отдавна, през двайсетте години, индустрията се ръководеше от хора като Ласки и Майер — великите шефове на студиите бяха султани, които произнасяха присъди за живот или смърт на екрана на целия харем изпълнители. После, в края на четирийсетте, нещата започнаха да се променят. Звездите станаха самостоятелни, а системата на студиите се разпадна. Но нито една от звездите, колкото и популярна да е била, не притежаваше безгранична мощ. Уорнър и Майер успяха да се задържат на върха, благодарение на това че контролираха десетки звезди, а нито една от студиите не можеше да си позволи да плаща на десетки филмови звезди.

Но агентите не плащат на звездите. Тъкмо обратното. Прекрасен механизъм. Колкото повече таланти представляваш, толкова по-голямо влияние имаш и толкова повече пари печелиш. Издигнаха се неколцина суперагенти. През четирийсетте години на върха бяха Лю Васерман и Леланд Хейуърт; през петдесетте и шейсетте всесилни бяха Лю Васерман и Ейра Сагарян; през седемдесетте — Лю Васерман и Сю Менгърс; през осемдесетте — Майк Овиц. Сега, мислено изрече Сай усмихнат и свали инхалатора от носа си, сега съм аз. Следващият Лю Васерман.

Повтаряше си, че трябва да бъде щастлив. И повече от щастлив. Богат! Защото Сай Ортис си имаше тайна. Е, имаше много тайни, но една от тях беше много голяма. Тя се състоеше в това, че той си поддържаше бодега^[1], както го беше учила баба му.

Сай и петте му сестри бяха отгледани от баба им. Тиа Мария, както я наричаха всички, въртеше местната бодега и всичко живо наоколо. И точно баба му го научи как да върти бизнес много повече, отколкото Уортън^[2].

— *Пепито*, ако аз бях на мястото на Рокфелер — казваше тя, като го гледаше дълбоко в очите — щях да бъда по-богата от него. Знаеш ли защо?

Той клатеше глава.

— Защото щях да си задържа и бодегата.

Сега Сай, богат почти колкото Рокфелер, освен всичко друго си имаше и своя собствена бодега. Беше прекалено трудно да си изкарваш прехраната просто като пробутваш жива стока на продуцентите и вземаш процент от това, докато стоката забогатява. Вярно бе, че когато

вървеше, наистина вървеше. Но Сай още в началото на кариерата си разбра, че трябва да се опита да поддържа и бодега.

Това и направи. Създаде бутафорна корпорация, всъщност бяха вече две. Едната продаваше сценарии, купени почти без пари и почти негодни за нищо, на фирмите за издирване на звезди и на студиите. Другата изкупуваше търговските права от клиентите на Сай само за по един долар и ги продаваше на баснословни суми. Конфликт на интересите? Може би. Но много, извънредно много изгоден. А досега не се бе задавала толкова изгодна сделка като с „Фландърс Козметикс“. Актрисите, ангажирани за „Три момичета на път“, щяха да бъдат лансирани като стока пред цяла Америка, и стига той да не е пълен идиот, щяха да ги разграбят по-бързо от презервативи в бардак.

Сега Сай вече бе само на четири пресечки от кантората си. Мина на червено и зави по широкия булевард. Отдъхна си с облекчение. Е, понякога нещата лесно се нареждаха. Поне тази миришеца на ферма блондинка лесно подписа договора, а иначе беше страхотна. Ама наистина страхотна. Шарлийн Смит. Необикновено красиво момиче. Глик просто я измъкна от ръкава си като фокусник.

Но въпреки това трябваше да се бори, за да се задържи на този хлъзгав връх. Ето, червенокосата бе загубена за неговите игри. Опита се да диша дълбоко. Крачка по крачка. Днес го чакаха три неща: да сключи договора с оная нюйоркска актриса на Марти, да навие Майкъл Маклейн да играе във филма с Рики Дън и после да се унизи пред Ейприл Айрънс на премиерата. Това беше, а също и да продължи да диша.

Джийн седеше пред бюрото на Сай Ортис и го наблюдаваше, докато говори по телефона. Боже, колко мразеше такива мазни и сервилни копелета. Търговци на плът. Сутенъори. Напаст за индустрията. Но с неохота трябваше да признае, че са необходима напаст. Никак не ѝ се искаше да идва тук. Но Марти ѝ бе предложил да се срещне с Ортис. А Джийн вършеше онова, което ѝ предложеше Марти. На снимачната площадка и през свободното си време тя изпълняваше всичко, което ѝ препоръчваше Марти. Е, почти всичко.

— Говорих с Майкъл Маклейн — каза Сай.

И помен нямаше от някакво притеснение, че я е накарал да го чака, като че името беше достатъчно извинение.

— Та докъде бяхме стигнали?

— Обяснявахте ми какво бихте могли да направите за мен, ако станете мой импресарио. — Джийн помълча малко. — Ще разрешите ли да ви попитам откога работите за Майкъл Маклейн?

— С Майкъл — поправи я Сай. — Ами, може би от десет-дванайсет години. Защо?

— Това значи, че той вече е бил филмова звезда, когато е дошъл при вас. Вие не сте го открили и не сте създали кариерата му. Той вече е бил на пистата. — Тя гледаше как Сай оправя ръкавите си под сакото от „Армани“.

Въпреки че фирмата на Сай се наричаше „Зората на актьора“, тя обикновено не откриваше нови звезди. Всъщност експлоатираше вече утвърдени звезди. Разправяха, че Сай е настоявал за името на фирмата, за да може той да се нарича „Херцогът на Зората“.

— Е, той снимаше, ако имате това предвид. Но не беше богат и именно тук се намесих аз. Не ме разбирайте погрешно. Той можеше цял живот да си печели добре и сам. Но не и да стане богат. — Сай се изкикоти. — Това той дължи на мен. — После я погледна право в очите. — А и за вас бих могъл да направя това... позволявате ли да ви наричам Джийн? Богата и известна! — Той не сваляше поглед от нея и усмивката не слизаше от лицето му.

Джийн знаеше, че има право. Той бе направил Майкъл по-богат и известен. А и много други. А тя не търсеше ли точно това? Пари и слава? Те означаваха възможност да си избира ролите.

— Парите, разбира се, са важно нещо. Искам да имам достатъчно, за да бъда независима. Но славата? Искам да имам такава репутация като актриса, че да мога сама да си избирам ролите и да се съгласявам да играя само което ми харесва. Това ще ме направи щастлива.

— Искате да бъдете като Мерил Стрийп ли?

Дали на устните му не играеше ехидна усмивка?

— Точно като Мерил Стрийп — отговори Джийн.

Сай стана от бюрото си, заобиколи го и приседна върху ъгъла със скръстени ръце.

— Само че, Джийн, всъщност никой не достига дотам. Дори и Мерил Стрийп. Тя може да избира измежду няколко роли, но, така или иначе, тя нали игра в „Жената демон“? Спомняте ли си този сензационен провал? А „Смъртта ѝ прилича“? Още по-лошо. Е, защо талантлива и утвърдена актриса приема такава роля и рискува касовите си приходи? — Сай се наклони към нея. — Нека да ви обясня. — Изведнъж акцентът му пролича. — Един импресарио е нещо повече от посредник, който сключва договори. Той създава кариери. Някой е дал погрешен съвет на Мерил и колкото и да е талантлива, все пак не е могла обективно да прецени кой филм ще е истински хит. Актриса от ранга на Мерил ще отскочи наново. Но може би вече не така високо.

Джийн започваше да го разбира. Всъщност ставаше дума за същото, което накара Марти да ѝ препоръча да се срещне със Сай.

— Значи именно тук се намесва добрият импресарио? — попита тя, като спести на Сай труда да изтъква очевидното.

— Точно така. И не само добрият импресарио. Добрият бизнесмен. Някой, който вижда нещата мащабно, който достатъчно добре познава индустрията, за да знае къде да ви намести, с кого и кога. А този човек съм аз. Това правя аз. Това правя за Майкъл Маклейн и за другите. — Той махна с ръка към стената, покрита със снимки на известни актьори. — Точно това ще направя и за вас, стига да се съгласите. — Сай разпери ръце в очакване на нейния отговор.

Джийн бе влюбена в изкуството си, но пък не беше глупачка. Тя реши да забрави предразсъдъците си и протегна ръка на Сай.

— Съгласна съм — рече тя.

— Майкъл Маклейн на първа линия, мистър Ортис — обади се секретарката по вътрешния телефон.

Сай за миг задържа ръката си върху слушалката, преди да я вдигне. Дявол да го вземе. Само той ми липсваше. Какво иска, за бога? Въпреки че срещата с Джийн Мур накрая приключи много добре, и той я спечели за клиент, Сай се вкисна. Винаги се вкисваше, когато трябваше да прикотка нов клиент. А тази беше нафукана. Трябваше малко да ѝ се посмачка фасона. Докато се съгласи да подпише отдолу на листа, така агресивно го притисна до стената, че му отне

удоволствието от триумфа. Сега пък Майкъл щеше да го влуди. Сай въздъхна и вдигна слушалката.

— Да не ми се обаждаш, за да кажеш, че ще участваш в оня филм с Рики Дън?

— Може би. Просто си спомних нещо, което още не сме обсъдили...

Сай подпря глава върху ръката си, внезапно почувствал умора.

— Аз ли да гадая, или ти ще ми кажеш за какво става дума?

— Момичето е за мен. Не за Дън. За мен. И моето име да стои над заглавието. Съгласен ли си?

Главата на Сай едва не се търколи върху писалището. Този съвсем ще ме свърши.

— Ще трябва да разговарям с представителите на Дън.

— Ти си „представителите на Дън“. Значи за мен най-високото заплащане и момичето. После ще обмисля предложението.

— Майкъл, сценарият е много особен. Ти не можеш да играеш ролята на любовника. Не може човек като тебе, един Оливие на екрана, да се чука с деветнайсетгодишна. Нелепо е. Твоите почитатели очакват от тебе нещо по-изискано. — Сай усещаше как дар — словото му се възвръща. Сега вече се вихреше: — Нали знаеш, че над заглавието се слага името на оня, който взема мадамата. Но твоето име ще е с по-големи букви. С много по-големи от буквите на Рики.

— Какво му е нелепото, по дяволите? Аз постоянно чукам деветнайсетгодишни, Сай. Ти прекрасно го знаеш. Те просто извират отнякъде. Нелепо било значи!

Сай се чувстваше притиснат до стената. Обикновено той овладяваше положението. Днес обаче не беше така. Може би ако тази малка кучка Джийн Мур не бе седяла тук да го изнудва — него, Сай Ортис, да ѝ плати по най-високата тарифа, като да беше начинаещ в професията... Господи! От двайсет години бе в тази професия и някаква мацка с вирнат нос да вземе инициативата! Но с Майкъл трябваше да се отнася търпеливо.

— Нелепо е, когато разликата в годините е трийсет и четири... Все едно да гледаш как Шон Конъри чука Дрю Баримор!

— Аз съм я чукал! — изперчи се Майкъл.

Господи! Да не би да е вярно? Но пък кой ли се интересува от това?

— Нима? Ама ти си страхотен бе, Майкъл! И смяташ, че можеш да свалиш всяка мацка, която пожелаеш, така ли?

Майкъл се засмя.

— А как би погледнал на истинско предизвикателство? Обзалагам се, че няма да успееш да чукаш трите звезди от новия сериал на Ди Дженаро. Те са хлапачки, деветнайсет-двайсетгодишни, но бас държа, че няма да успееш.

— А ако успея? Какво ще получа?

— Гарантирам ти, че името ти ще се изписва над заглавието в този филм.

— А ако не успея?

За пръв път, откакто разговаряха, Сай се изсмя.

— Ще се снимаш в този филм, без да получиш най-високото заплащане, и ще участваш в още два филма, които ти посоча аз.

Майкъл мълчеше.

— Хей, какво има, Майкъл? Това за теб не е проблем, нали? Майкъл Маклейн никога не се съмнява в мъжеството си, нали?

— Дадено, педераст такъв! И трите!

— Браво! Но искам доказателства, Майкъл. Не само приказки. Доказателства!

Сай затвори телефона. Ако Майкъл прибави Джийн към бройките си, това сигурно малко ще ѝ свали носа. А ако не успее да я чука, тогава ще участва в каквито филми му нареди Сай. За пръв път през този ден Сай дишаше с пълни гърди. И се чувстваше много по-добре.

[1] Пуерториканска бакалница. — Б.пр. ↑

[2] Известен филаделфийски банкер. — Б.пр. ↑

Подобно на Дантевия „Ад“ Холивуд има различни кръгове. И обитателите им се срещат или рядко, или никак, освен по време на работа. Аз, Лора Ричи, съм присъствала на театрални постановки, на снимки в киностудиите, на снимки за телевизионни филми и на снимки на открито и може да ми вярвате, че това не се променя никога.

Техническият персонал, операторите, звукоорежисьорите, специалистите по осветлението, кранистите, майсторите, сценичните работници — всички принадлежат към един от кръговете. Друг кръг обитават директорите на продукции, счетоводителите, администраторите, хората от рекламата, маркетинга и тъй нататък.

После следват актьорите с малките роли и статистите — те са част от актьорското съсловие, но не съвсем. Игрят дребни роли, играят в масовките, придават колорит, съставляват фона на продукцията.

След това идват звездите. В телевизионните сериали всичко е изградено за тях, графикът се прави заради тях, снабдяват ги с каквото пожелаят. С една дума, всички им угаждат.

Най-накрая е кръгът на режисьорите. Дори и при филми, в които звездите просто властват, режисьорът е все пак последна инстанция. Но помнете: това е просто най-дълбокият кръг на ада.

Тяхната работа означава да се съберат триста души, да се закарат където трябва, да се облекат с каквито дрехи е необходимо, да се осигури подходящо време на деня, за да се получи желаното осветление, да се набавят необходимите сценарии, да се ръководи актьорска игра, така че всичко, което се записва, филмира и играе, да е съобразено с вижданията на режисьора. Поне теорията е такава. А Марти ди Дженоаро бе решил да приложи цялата теория на практика. Той щеше да създаде сериал, великолепен сериал, който да превъзхожда всичко, показвано досега по телевизията. И за да постигне това, трябваше само да се съсредоточи върху

постановката. Май че Ланфорд Уилсън бе казал, че стилът се състои в концентрацията върху едно-единствено нещо.

Марти имаше материала, необходим, за да направи хит. Вече разполагаше със сценарий за първите три серии, разполагаше с актьори и с екип. Единственото, което сякаш му липсваше донякъде, бе възможността да се съсредоточи.

Защото откакто бе срещнал Лайла Кайл, тя не излизаше от ума му.

Марти ди Дженаро огледа гъмжащата от хора сцена — неговата лаборатория за създаване на мечти. Дори и сега, след почти двайсетгодишен успех, му бе трудно да повярва, че всичките играчки са негови. Малко смешно италианче, израсло в нюйоркския квартал Куинс, той бе прекалено дребничък, за да си играе със съседските грубиянчета. Беше слаб ученик, не му вървеше с момичетата, никакъв го нямаше в спорта и отгоре на всичко беше несръчен. Винаги когато имаше възможност, бягаше в спасителния мрак на киносалоните. В „Рокси“, в „Корона“. Там беше неговият рай, неговият дом и все още не можеше да повярва, че киното му е създало и живота, този почти прекрасен живот, който водеше.

Успехът, парите, положението в обществото, възможността сам да създава филми. Всичко бе просто невероятно. Само в личния му живот нещо понакуцваше. Защото бе трудно, а може би и невъзможно да разбере кои всъщност са истинските му приятели. Дори и Джоуни, бившата му жена, с която разводът щеше скоро да приключи, го бе използвала. Изгради кариерата си благодарение на неговите връзки. Той нямаше нищо против това, но когато настоя да имат дете и тя да си стои в къщи с Макс, Джоуни реши да го напусне.

Сега жените, всички останали жени, почти без изключение, бяха достъпни за него. Дори му налитаха. Премного му налитаха. Защото въпреки успеха, въпреки огромното богатство и връзките си той знаеше, че все още си е Марти ди Дженаро, слабичкото, смешно италианче, което бе доста несръчно в леглото. Подозираше, че всички жени са разочаровани от него и симулират оргазъм. Твърде интензивният секс беше бремене. И минаващите като на парад анонимни хубавици, с които се срещаше, откакто бракът му се разпадна, не

получаваха покана да го посетят втори път или да прекарат цялата нощ при него. Работа, работа и още работа — ето това бе неговата орис. Също като в детството му в Куинс — единственото място, където се чувстваше добре, беше киното, по време на снимки, само че вместо да наблюдава магията, сега той я създаваше.

Иди, че разбери!

Това бе нещо като професионално мото на Марти. Всъщност беше поантата на стар еврейски виц. Някакъв човек отива на лекар, за да му направят пълни медицински изследвания. След като преглежда резултатите, докторът, стар евреин, който говори лошо английски, му казва: „Мистър, вие в много форма за човек на ваша възраст. И дроб, и сърце всичко е голяма форма. Щастлив човек, много здрав човек. Ще живее още сто години.“ Пациентът благодари на лекаря, облича се, излиза от кабинета и пада мъртъв на прага заради някакъв тромб. Докторът поглежда трупа, вдига рамене и казва: „Иди, че разбери!“

Холивуд не преставаше да се чуди на неизменния успех на филмите на Марти. Питаша се каква ли е тайната на магическата формула. Само Марти я знаеше. Знаеше, че няма никаква магическа формула.

Ако банкерите си въобразяваха, че правенето на филми не е най-големият хазарт на този свят, той нямаше да седне да ги разубеждава. Но Марти знаеше колко голям е рискът. И въпреки възбудата от опасността вече бе започнало да му дотяга. Винаги бе търсил силни усещания, но сега малко по малко правенето на нов филм и получаването на нов „Оскар“ вече го отегчаваше.

Тогава се сети за телевизията. Това бе огромна територия. Онова нещо, което наричаха „медия“, види се, защото всичко в него беше на средно равнище, ако не и по-лошо. Все пак той започна да гледа. Гледаше, гледаше. Ами ако той сам се залови да помогне на една от западащите телевизионни мрежи, един от динозаврите, чийто живот гаснеше, поради Ем Ти Ви, поради кабелната телевизия, поради домашното видео? Той можеше да бъде герой за Лес Мърчант и нещо, което беше по-важно, щеше да разполага с автономия, с творение, което да не трябва да се самоутвърждава всеки път, когато тръгне по широкия свят. Щеше да разполага с часове, през които да изгражда характерите на действащите си лица, сезон след сезон, вместо да

трябва да се вмести в скъпоценните сто и дваайсет минути. Ами ако направи нещо, каквото досега не е правено и което не са виждали?

Идеята го заинтригува и когато прегледа захвърления сценарий на „Три момичета на път“ от онази никому неизвестна жена Грейс Уебър от Ню Джърси, той разбра, че има отправна точка. Беше купил сценария почти без пари, случайно, и сега за пръв път от години насам бе отново въодушевен от някаква идея. Въодушевен и уплашен.

Напомняше си, че е необходимо само да се концентрира. Имаше сценарий, актриси, снимачен екип. Но все пак се боеше. Защото ако се провалеше и паднеше по корем, всички завистливи копелета в града (а в този град всички копелета бяха завистливи) щяха да злорадстват.

Джийн и Пийт дойдоха в студиото поотделно. Той ѝ бе благодарен за работата и прие нейното обяснение, че е добре да запазят дискретност пред Марти и екипа.

Но дали само това бе основанието ѝ, питаше се тя самата. Превъзбудена, със свит на топка стомах, Джийн знаеше, че присъствието на Пийт на снимачната площадка е още едно усложнение, нещо, което не ѝ се иска да има. Отношенията им вървяха под девиза „По-добре това, отколкото нищо“. Той бе топло тяло в тъмното, щедро на ласки мило момче, но никога нямаше да я разбере.

В известен смисъл връзката им я караше да се чувства още по-самотна. Защото как би могла да сподели с него какво я вълнува? Как можеше едно младо момче като Пийт, почтено, чистичко и простодушно, да разбере какво преживява тя? Нямаше как да му обясни. Честно казано, тя и пред себе си не можеше да обясни много неща. Толкова различни чувства се въртяха като вихър в душата ѝ, че едва смогваше да се справи с тях.

Но точно сега, през първия снимачен ден, Джийн много добре знаеше какво ѝ е. Бе обхваната от едно-единствено чувство, силно и дълбоко, примесено с вкус на метал под езика. Страх.

Шарлийн излезе от караваната, която бяха определили за нейна гримьорна, и сложи ръка върху облегалката на креслото, върху чийто гръб бе изписано нейното име. В другата си ръка държеше Библията на

майка си. До този момент всичко ѝ се струваше нереално: договорът, рекламните снимки, срещите с тези важни хора. Но тук това беше истинско. Помъчи се да си спомни, не, сигурна беше, че никога не е виждала изписано името си, освен от самата нея. Искаше ѝ се Дийн да дойде тук, за да види надписа на стола, но нямаше право да го води на снимачната площадка. Толкова много имаше да му разправя довечера!

— Мис Смит — обърна се към нея човек със слушалки върху главата — мистър Ди Дженаро ви моли да присъствате на съвещанието.

Шарлийн тръгна предпазливо, като избягваше кабелите и жиците — просто се страхуваше да стъпи, за да не развали нещо. Голяма суетня беше — едни носеха някакви надписи, други бяха със слушалки, но особени слушалки, не уокмени.

— Шарлийн — каза мистър Ди Дженаро, който се приближаваше към нея. — Съжалявам, че те оставихме да чакаш. Искам да те представя на всички.

— А! Няма нищо, просто си седях и си гледах наоколо. Прилича на цирк, какъвто съм виждала в родния си град. Всичко става едновременно. Само че в цирка имаше един, който ръководеше нещата. — Тя се обърна към хаоса; през който току-що бе преминала. — Всички ли знаят какво трябва да правят?

Марти се засмя.

— Ами да. Аз им казвам какво да правят. Аз съм режисьорът — нещо като онзи от цирка, и е хубаво да знам кой какво трябва да прави, иначе ще ме изхвърлят. Това е Тед Сингълтън, той отговаря за звуковите ефекти, този е Дино — дясната ми ръка, а оня там е Боб Бъртън, той е по костюмите, Джим Спърман, осветител, ей оня ниския шишко е моят асистент Бари Тилдън, ето и Чарли Брадфорд, технически консултант от „Харли и Дейвидсън“.

— Чакайте, чакайте, мистър Ди Дженаро, стига толкова! Ами оставете ме да си поема дъх. Не ги разбирам тия длъжности и ако сте съгласен, ще се опитам да им запомня само имената. Ууф! — възкликна тя и се засмя. — Аз дори не зная каква е моята работа, но нали съм тук, за да науча. Казвам се Шарлийн — обърна се тя към екипа и седна на мястото си около масата за съвещания. Защо Лайла и Джийн още ги нямаше? Вече се бе срещала с тях, но те малко я плашеха. Те наистина бяха красиви. Шарлийн се огледа и се усмихна.

Зарадва се, че всички отговориха на усмивката ѝ. Толкова са мили тук, в Холивуд. Много по-мили, отколкото бяха хората в Бейкърсфийлд.

Джийн нямаше нужда да ѝ се напомня за днешното първо съвещание. Знаеше, че впечатлението, което ще направи, е изключително важно. Сега ще се формират взаимоотношенията с Марти и с останалите две изпълнителки, сега трябва да се постави както трябва пред снимачния екип. Марти вече беше дошъл и Джийн бе сигурна, че там са вече всички от екипа. Обикновено звездите идват последни. Съзвездието в този случай, поправи се Джийн. Питаше се кога ли ще дойдат Шарлийн Смит и Лайла Кайл. Не беше ги виждала от коктейла по случай подписването на договорите. Шарлийн ѝ хареса и инстинктивно усети, че тя с нищо не я застрашава. Боеше се, че с Лайла нещата можеха да се развият другояче. По-добре да изчаквам и да наблюдавам, преди да си съставя мнение, реши тя.

Съвещанието се провеждаше в звуконепроницаемото студио № 14. Марти ди Дженаро я посрещна на половината от пътя ѝ през огромното, подобно на хангар помещение, взе я под ръка и я придружи до масата.

— Шарлийн, нали вече познаваш Джийн Мур, една от твоите партньорки?

После представи на Джийн всички присъстващи, а Джийн гледаше да не пропусне да се ръкува с някого. Знаеше, че всяка постановка зависи от усилията на целия екип. И знаеше, че тя самата зависи от тях. Може и да беше изпълнителка на главна роля и звезда, но ако всички от екипа не си вършеха работата както трябва, нищо нямаше да излезе. Пийт също беше там, седеше зад Джин Бърд, главния оператор. Той ѝ се усмихна, но прояви достатъчно дискретност, за да не направи нищо повече.

Джийн се присъедини към групата.

— Здравей, Шарлийн — поздрави тя и седна до момичето. — Как си?

— Джийн! — Шарлийн се наведе към ухото ѝ и зашепна. — Работата не е в това как съм, а в това какво правя тук. Не казвай на никого, но ми се струва, че спя и сънувам.

Джийн се засмя и погали Шарлийн по ръката. Да, момичето ѝ харесваше. Стига да беше искрена. Но искрена или не, тя бе главозамайващо красива. Щеше да изпълнява ролята на Кловър, момиче от Тексас, а Джийн щеше да играе Кара, нюйоркчанката. Джийн слушаше как Шарлийн си бърби с осветителите, като да ги познава от години. А може и да ги познава, мислеше си Джийн. Може и те да са от Тексас. Само дано да запази невинността си, каза си Джийн и после се изсмя на мисълта си. Нямаше много шансове. Тук беше Холивуд! Момичето се нуждаеше от много по-сигурна закрила, отколкото можеше да ѝ даде малката книжка, която стискаше. Особено след като имаше такова тяло.

Джийн забеляза единствения празен стол на масата и разбра кого очакват. Лайла Кайл. Тя все още не бе излязла от гримьорната си. Но къде се губеше сега? Днес костюми и грим изобщо не бяха нужни. Това бе само предварителна среща, за запознаване. Тя видя, че Марти се наклони към секретарката си и прошепна нещо в ухото ѝ. Клер кимна, стана от масата и се запъти към гримьорната. Боже господи, помисли си Джийн, нима Лайла вече се прави на „звезда“? Много бърза! И то пред Марти ди Дженаро?

Джийн преди всичко беше професионалистка. В миналото понякога бяха критикували нейния начин на интерпретация, външния ѝ вид, но никога не бяха поставяли под съмнение нейната всеотдайност. Тя се гордееше, че никога не закъснява, че винаги си знае ролите наизуст и освен това бе убедена, че последната дума принадлежи на режисьора.

В даден момент тихият шум от разговорите замря и Джийн вдигна очи към приближаващата се Лайла. Тя се движеше бавно, преминаваше през кабели и заобикаляше апарати със заучена хореография. — Джийн можеше да се обзаложи, че е така. Носеше тесни панталони от черна кожа, черни ботуши с висок ток и черно кожено яке с много ципове и огромни рамене. Ботушите и подплънките на раменете стояха добре на високата ѝ фигура. А ролята бе напълно подходяща за нея: Кримзън, богато момиче от Сан Франциско, избягало от родителите си. Лайла спря, когато стигна до масата, а Марти стана, за да я поздрави. Преди Марти да успее да я представи, тя го целуна по бузата и сама се обърна към всички присъстващи със звучен глас:

— Здравейте, аз съм Лайла Кайл. — И седна.

Джийн се огледа. Всички мъже бяха станали на крака. Дяволско момиче! Как успя да ги накара да направят това?

Докато сядаше, Лайла чуваше в ушите ѝ да отеква любимата реплика на майка ѝ: „Не се будалкайте с мен, момчета!“ Е, добре, те хубавичко схванаха това, мислеше си тя, докато мъжете отново сядаха по местата си. Едно от нещата, които бе научила от Тереза, когато като малка я придружаваше на снимки, бе как да се появиш. Трябва да дойдеш последна. И после да им дадеш да разберат, че си истинска дама. Тогава свалят гарда. И остават със зяпнала уста.

В това време Марти представяше всекиго по име. Лайла не се оглеждаше наоколо. Само беше леко усмихната. Вече се бе срещала с Шарлийн и Джийн, но не бе ги виждала в дневно облекло. Лайла погледна Джийн, която седеше от едната ѝ страна и слушаше какво разправя Марти, като да бе господ. Знаеше, че Джийн има актьорски опит в Ню Йорк, но всъщност, освен с външния си вид не можеше да се похвали с нещо особено. Русата пък изобщо нямаше никакъв опит като актриса. Келнерка! Господи! Но беше хубавица.

Няма от какво да се безпокоя, заключи Лайла. Защото въпреки че Марти настояваше звездите да бъдат три, Лайла бе решила звезда да бъде само тя, каквото и да си разправяше той.

Лайла усети ръката на Шарлийн върху рамото си, обърна се и я изгледа хладно.

— Толкова са красиви тия панталони! Къде ги купи? — попита Шарлийн.

— Шити са по поръчка. От Флоренция са — отговори Лайла. Е, нищо нямаше да ѝ стане, ако прояви малко любезност.

— Би ли ми дала телефонния номер на Флоренция? — попита Шарлийн. — Бих искала и на мен да ушие такива панталони.

Лайла запримига, после се насили да се усмихне. Погледът ѝ попадна върху Библията, която Шарлийн бе поставила на масата пред себе си. Мама миа!

— Флоренция е град в Италия — каза тя, а Шарлийн се изчерви. Лайла огледа всички около масата. — Как се наричат три блондинки, седнали в кръг? — попита тя. Лицата на всички очаквателно се обърнаха към нея. — Кръг от идиотки! — отговори тя и бе възнаградена със залп от смях.

Само Джийн не се включи в смеха. Обърна се към Шарлийн:

— Флоренция е град в Италия и е известен с хубавите си неща от кожа — разясни тя на изчервеното момиче. — Но повечето хора произнасят името на града на италиански: Фиренце.

Мръсна кучка — мислено изруга Лайла.

Марти ди Дженаро се облегна назад в стола си и се огледа. Срещата вървеше много добре, наистина чудесно. Тайничко се усмихна. Всеки професионалист, с когото се заприказваше, се опитваше да му даде някакъв съвет. Казваха, че най-големият му проблем ще бъде да ръководи три страхотни мадами, които никога не са работили за телевизията. Разправяха му, че не е възможно да се поддържа такова равновесие, че и трите да са доволни. Марти тайничко се кикотеше. Питаше се дали и на Джордж Кюкор бяха приказвали същото, докато бе снимал „Жените“ през трийсетте години. След като той се е справил с Джоан Крофорд, Полет Годар, Розалинд Ръсел и Марджъри Мейн в един филм, Марти бе сигурен, че ще се справи със своята тройца.

И трите бяха блестящи и изглеждаха страхотно на екрана. Знаеше, че една от тях е просто родена за камерата не само защото беше красива, но някак си заради начина, по който гледаше към нея. Мерлин Монро притежаваше това качество. Тя съумяваше да гледа в камерата и в очите, вперени в нея. Тя прозираше бъдещето и мъжките души. И не съзнаваше, че притежава такава дарба.

Марти отново погледна Лайла. И тя притежава същата дарба, но за разлика от Монро го съзнава. Това я прави опасна и сигурно трудно управляема. Но, господи, колко бе възбуждаща!

Кюкор бе съумял да укроти своите расови кобили. Успял бе да ги накара да играят като екип, без да се нарушава индивидуалността на всяка от тях. И бе създал шедьовъра на живота си. Филм само с женски роли.

Марти щеше да докаже, че може да направи същото. В края на краищата той е Марти ди Дженаро, а и ставаше въпрос само за телевизионен сериал.

След снимки Джийн се прибираше вкъщи страшно уморена. Пийт ѝ звънеше и се отбиваше почти всяка вечер. Джийн си мислеше, че не само от снобизъм крие тази връзка. Всъщност, честно казано, това едва ли можеше да се нарече връзка. Той бе мил и всеотдаен. Любеха се, но между тях почти не съществуваше друго. За Пийт разговорите с нея се свеждаха до обсъждане на телевизионните предавания. В леглото с него се отпускате като във вана и той ѝ действаше успокоително подобно на топла вода. Ала иначе толкова се различаваше от Сам.

Тя все още мислеше за него. Е, в това нямаше нищо чудно. Питаше се дали я е обичал истински, дали не я бе изоставил, защото му се е приискало по-хубава любовница. Питаше се и дали сега е достатъчно красива да го привлече и задържи, ако го срещне. Дали ще я познае и дали... Опита се да не мисли повече за това. То беше някакъв вид лудост, натрапчива мисъл. Лошото бе, че почна да спи с Пийт единствено от скука и самота. А и нямаше нужда от мъж. Но сега трябваше да постави нещата на мястото им. На горкия Пийт нямаше да му е лесно. Когато телефонът отново иззвъня, Джийн въздъхна. Знаеше, че е той. Не ѝ бе приятно отново да му повтаря да не идва.

— Джийн?

— Аха — опита се да не въздъхне в слушалката тя.

— Може ли да дойда?

— Страшно съм изморена, Пийт.

— И аз съм изморен. Тази нова снимачна техника просто ме изцежда. Но искам да те видя само за минута. Мисля, че трябва да поговорим.

Това прозвуча толкова необичайно, че тя се съгласи и след десетина минути той се появи на вратата. Джийн седна на канапето, но Пийт остана прав, облегал на стената.

— Джийн, аз не съм Айнщайн, но все пак успях да разбера какво става. Не искаш да разговаряш с мен по време на снимки... добре, това го разбирам. Благодарен съм ти и за работата. Но сестра ми вече

предрече какво ще стане. Ти ще направиш страхотна кариера с филма и няма да имаш нужда от някакво си операторче. Сега можеш да имаш когото си поискаш, а аз виждам, че мен не ме искаш.

Джийн седеше мълчаливо. Как можеше да му обясни, че не професията, а възрастта му го прави неподходящ за нея? А и как би могла съзнателно да продължава да го задържа при себе си за свое собствено удобство?

За пръв път тя осъзна, че по свой си, малко хлапашки начин той я обича, макар и да не натрапва любовта си. Толкова отдавна никой не я бе обичал, че ѝ бе трудно да го проумее. Но всъщност кого обичаше той? Промененото ѝ тяло? Красиво измисленото ѝ лице? Пийт с положителност не знаеше коя е тя всъщност, нито пък можеше да вникне в душата ѝ.

— Може би имаш право — каза тя и го остави да си отиде.

Парите никога не бяха заемали особено място в мислите ѝ. Просто не ѝ се бе налагало да борави с големи суми, докато не почина баба ѝ. А после всичко бе така ясно насочено към доктор Мур и болничните разходи, че нещата не се промениха много. Тя бе работила за театъра и срещу заплащане, и безплатно и съумяваше да си изкара необходимото от сестринската си професия.

У дома, в Ню Йорк, винаги бе живяла извънредно скромно — наем на евтино партерно апартаментче, телефон и телефонен секретар. Спестовната ѝ книжка бе почти винаги празна и за пръв път си извади кредитна карта, когато откри сметка в Кемикъл Банк, но никога не си позволяваше излишества на кредит. Бе живяла скромно, на ръба на бедността, и отгоре на всичко си въобразяваше, че това е много хубаво — част от бохемския живот. В края на краищата никога не бе виждала нещо друго.

Сега парите просто течаха, като всяка следваща вълна бе по-голяма от предишната. Първо получи чека от „Фландърс Козметикс“. Все още се притесняваше, че трябва да рекламира някаква стока, но се налагаше да подпише договора, за да получи ролята. А да имаш пари беше чудесно. Тя преведе на доктор Мур всичко, което му дължеше, и въпреки данъците, таксите на агенцията на Сай и хонорарите на адвокатите все още ѝ оставаха повече от деветдесет хиляди!

После, когато получи чек за първата си заплата — почти петдесет хиляди долара — и разбра, че след две седмици ще получи нов, главата ѝ се замая. Когато подписа договора със Сай, видя, че ще получава по трийсет и три хиляди за всеки епизод, но във възбудата си някак не успя да го осъзнае. Тя си откри сметка в Калифорнийската национална банка и внесе сумите от филмовия хонорар и от „Фландърс“, но когато чековете продължиха да идват, направо се сбърка.

Сега Джийн се взираше невярващо в месечното извлечение от банковата си сметка: двеста и седемнайсет хиляди шестстотин шейсет и три долара и четирийсет и седем цента! Просто не можеше да повярва. А знаеше, че това е само началото. Въпреки че още не бяха започнали да излъчват сериала, Сай Ортис вече ѝ бе предложил няколко нови сценария. Противни телевизионни халтури, но хонорарът за всяка от тях не падаше под двеста и петдесет хиляди долара. Четвърт милион за петседмичен труд! Недоумяващо клатеше глава. С тежък труд тя никога не бе изкарвала повече от трийсет и пет хиляди годишно.

Ортис искаше да поговорят и за реклами на кожени изделия, джинси, тапети и какво ли не, които щяха да текат паралелно със сериала. Колкото и да беше безвкусно и нелепо, това означаваше още много пари. И въпреки че нямаше никакво намерение да участва в реклами, тя разбираше, че е изпаднала, не че се е издигнала до някакъв поток от пари, който течеше безспирно, поне за известно време. Ами ето, след първия си голям телевизионен хит Джаклин Смит и Кейт Джаксън не слизаха от екрана — поне веднъж седмично се появяваха било в телевизионен филм, било в комедийна програма. Дори и Сюзън Сомърс и Фара Фосет все още участваха в реклами на спортни артикули. До неотдавна само нощните гърнета носеха доходи на Мери Джейн. А и сестринската работа и актьорството в Ню Йорк бяха синоним на тежък труд. Тук всичко беше обидно лесно. И всичко носеше пари.

Струваше ѝ се съвсем нереално. По същия начин, по който реагираше на несправедливостта в Ню Йорк да не може да се препитава от театъра, сега реагираше на абсурдното положение срещу малко труд да получава главозамайващи хонорари в Лос Анджелис. Нима само видът ѝ бе отворил вратите за неочакваното богатство?

Чиста ирония на съдбата бе, че бе заплатила за външността си с около петнайсет процента от сегашните си приходи. Възвръщаемостта на капиталовложението не е малка, усмихнато заключи Джейн. Поне не ме мъчат угризения за финансовото ми благополучие. След толкова години гладно съществуване ми се полага малко охолство, въпреки че нямам намерение да затлъстявам.

Но как ли стояха нещата при актьорите, които не се бяха борили като нея? Актьорите, които бързо и рано бяха постигнали успеха? Нищо чудно, че те често свършваха като наркомани и се разораваша. Сигурно не успяваха да се справят с чувството на вина, с бремето на отговорността. Дори и тя, прекарала толкова години в борба, се вторачваше в банковата си сметка с чувство на безпомощност и екзалтация и се питаше какво ще прави с толкова много пари.

Разбира се, част от тях щеше да изхарчи. Сега най-после можеше да си позволи да си купи хубави дрехи, а и имаше тяло, на което си струваше да ги облече. Можеше да си позволи да харчи. Но всъщност това ли искаше? Вероятно по-скоро искаше да си намери хубав дом. Но не ѝ се щеше да купува тук къща, нито да плаща много за наем. Отново се вторачи в извлечението от сметката. Може би трябва да даде някакви средства за благотворителни цели или да ги използва за помощи на актьори и драматурзи? Но как? Нали не можеше ей тъй да изпрати чек на Моли и Чък или на някой бедстващ драматург от Бродуей?

Всъщност би могла да изпрати чек до отец Дамиен. Неговата църква бе предоставила убежище и служеше на толкова нийоркски актьори. За него десет хиляди долара щяха да означават много, а за нея — почти нищо. Реши да прати чек. Но редно ли бе да дава пари на отделни актьори? Да подпомага изкуствата? Докато продължаваше да размишлява, осъзна, че макар да бе минала през страдания, когато бе избирала това поприще, изборът си бе неин и именно в това се състоеше разликата. Мери Джейн никога не бе мислила, че субсидиите и даренията в областта на изкуството са истински полезни. Не, не искаше да става меценат на културата. Едно от нещата, които искаше, бе да си наеме малко симпатично бунгало в квартала Бърдланд. Щеше да го наеме мебелирано. И без това отношенията със съквартирантките ѝ се обтягаха. Въпреки че и двете момичета постоянно разправяха колко се гордеят с нея и колко се радват, че живеят заедно, и двете вече

я бяха молили за заеми и настояваха да им уреди пробни снимки за участие в сериала. Чувстваше, че и двете се взират в нея и се питат: Защо да е тя, а не аз? Усещаше, че е нещо като трън в очите им и че негодуванието им би могло да избухне всеки момент.

Най-после престана да гледа банковото извлечение. Да, решено е — ще си наеме хубаво жилище. А част от парите ще вложи в банка. Чиста и сигурна работа. А какво да прави с останалите? Тогава изведнъж се сети какво може да направи, не — какво трябва да направи. Спомни си за децата, които не бяха избирали съдбата си, но бяха жертва на ужасна несправедливост — децата, които съдбата бе измамила, лишавайки ги от нос или уши, онези, които не можеха да говорят и дори не притежаваха способността да се усмихват, деца като Раул, осъдени завинаги да носят белези, привличащи безжалостните погледи на хората.

Припомни си агонията, която преживяваше като младо момиче, щом се взреше в огледалото у дома в Скъдърстаун. А все пак бе нормална, макар и не красива. Но сега всичко, което получаваше, се дължеше на красотата. Как ли се чувства човек, деформиран по рождение, колко ли дълбоки рани носи? Просто не можеше да си представи, но въпреки това очите ѝ се напълниха със сълзи, когато се опита да се вживее в ролята на деформирано момченце от Лима или Перу или момиченце от Гватемала с лице на чудовище. Е, добре — това поне си струваше! Джийн стана, отиде до бюрото си и извади хартия за писане. Бремето на парите се вдигаше. Извади чековата си книжка и написа чек за сто хиляди долара. После започна писмото си: „Драги доктор Мур...“ Усмихна се, сложи тире и добави „Брустър“.

Припомних си, че веднъж изчислихте колко струва месечно преносимата медицинска апаратура за пластична хирургия: 20 000 долара. Прилагам чек за пет такива апаратури, което по мои пресмятания означава нови лица на около петдесет деца. Постарайте се да не приличат всичките на мен.

Ваша признателна приятелка,

Джийн Мур

Шарлийн гледаше светлозеления чек в ръцете си и мигаше. Трябваше да внимава с тия цифри. Трудно ѝ бе да си представи, че това са нейни пари. Тя погледна мистър Ортис.

— И това е само, за да се мажа с някакво червило? Какво да правя с тия пари?

— Внеси ги в банката.

— В коя банка? — попита тя.

— В твоята — отговори Сай Ортис.

— Ами, мистър Ортис, аз си нямам банка — засмя се Шарлийн.

И тя, и Дийн бяха пътували толкова много и никога не бяха разполагали с пари. Банките, училищата и полицейските участъци — всички такива официални учреждения я изнервяха. Тя държеше парите си в Библията на майка си.

Видя как мистър Ортис се облегна върху въртящия се стол, без да сваля очи от нея, после се наведе и хвана телефона.

— Кажете на Лени да дойде в кабинета ми. — Той остави слушалката и отново я погледна. — Сладурче, ние всичко ще уредим. Имам човек, който може да се погрижи за сметки, за инвестиции, за данъци — за всичко.

Чу се учтиво почукване на вратата и в кабинета влезе висок слаб мъж със сериозно изражение. Той огледа Шарлийн и на лицето му не мръдна и мускул. Въпреки това Шарлийн му се усмихна.

— Шарлийн, това е Лени Фармър. Той ще управлява твоите финанси. — Сай вдигна очи към Лени и посочи чека в ръката на Шарлийн. — Открий банкова сметка за мис Смит и подготви необходимите документи. Извади си пълномощно. И нареди на Анита да ѝ отпусне аванс. — Сай се обърна към Шарлийн и се усмихна. — Е, днес ще можеш да попазаруваш. И сега, след като вече получаваш много пари, ще ти намерим къща, кола под наем, ще ти открием сметки в няколко от най-добрите магазини, ще ти издадем кредитни карти. Ще имаш всичко, каквото пожелаеш. Само нареждаш на Лени, и готово. Вече няма да се безпокоиш за пари.

Бреме се смъкна от плещите на Шарлийн. За миг се запита дали е редно да повери толкова много пари на Лени Фармър или на когото и да е. Но в края на краищата нали щеше да получи друг чек за повече пари, отколкото тя и Дийн можеха да изхарчат!

Шарлийн излезе от кабинета на мистър Ортис и прекоси паркинга, за да стигне до Дийн, който я чакаше в датсуна. Бежовият луксозен плик, който счетоводителката Анита ѝ даде преди малко, тежеше в ръцете ѝ. Преди да проговори, отвори плика и надникна вътре.

— Господи! Господи! Господи! — измърмори тя.

— Какво има, Шарлийн? — попита Дийн. Шарлийн вече му бе обяснила, че ще участва в телевизионен сериал, сериал като „Анди Грифит“. Никога не бе съвсем сигурна какво разбира той от това, което му обясняваше. Всъщност, признаваше пред себе си, че и самата тя не разбира много.

— Какво има? — попита отново Дийн.

— Нищо, моето момче. Нищо лошо. — Шарлийн потупа Дийн по рамото и се усмихна. — Само получих първите си чекове и затова можем да отидем да пазаруваме. Имаме много пари, Дийн. Какво ти се иска най-много? — Тя се обърна към Дийн и видя, че се затруднява да отговори на въпроса ѝ.

— Ами не знам, Шарлийн. Нищо не искам. Имам и теб, и колата, пък и живеем в хубав апартамент. Вече не гладуваме. — Дийн помълча и после рече: — Ами не знам, Шарлийн, нищо не ми трябва.

Шарлийн настояваше:

— Не може да бъде. Зная, че има нещо, за което отдавна копнееш. Помисли си, Дийн.

Дийн сбърчи вежди от усилието, което мисленето му причиняваше.

— Е, ами винаги съм искал куче. Кученце. Знаеш, че обичам лабрадорите. Може би куче като онова на Доуб.

Вече имаха котка — черна дебела помярка, която Дийн бе нарекъл Опра, но за куче Шарлийн все още се колебаеше. Защо пък не?

— Ами добре тогава, какво чакаш? — попита тя и помахна с ръка.

Дийн широко разтвори очи.

— Сериозно ли говориш? Толкова ли много пари имаме?

— Дийн, след като започнах да играя ролята на Кловър, имаме повече пари от най-богатия човек в Ламсън.

Дийн настъпи педала на газта и изхвърча от паркинга с боен индиански вик.

Магазинът за домашни животни не беше никакво изключение за Лос Анджелис, осъзна Шарлийн. Всичко в този град бе първокласно. Продавачът, облечен в сив костюм и бяла престилка като ветеринарен лекар, се приближи към тях.

— Какво искате да ви покажа?

Дийн изрече на един дъх:

— Искаме малко кученце.

— Бихме желали да видим черен лабрадор, стига да имате — каза Шарлийн и се огледа. В помещението нямаше нищо друго, освен снимките на кучета, закачени по стените. Мога да се обзаложа, че всички миришат хубаво, помисли си тя. — Къде държите кучетата?

— Имате късмет. Обикновено е необходимо да си назначите предварителна среща, но днес отказаха поръчка в последния момент и можем да ви предоставим няколко кучета за избор. — Той натисна някакво копче върху бюрото си. — Лайза, моля те, донеси черния лабрадор, който се канехме да покажем на Мери Тайлър Мур. — Той огледа Шарлийн с оценяващ поглед. — Донеси и сетера и другото ловно куче — добави той с приглушен глас.

След няколко минути млада жена, също облечена в безупречно бяла лекарска престилка, отвори вратата и вкара количка, в която имаше кошница с три кучета. Господи, изрече наум Шарлийн, когато забеляза, че на шията на всяко куче е вързана синя атлазена панделка.

Дийн бе приклепнал на пода около кошницата. Шарлийн гледаше как той доближава лицето си до всяко куче и притваря очи, когато то оближе устата и бузите му.

— Господине — обади се той — защо не им махнете тия панделки? Само ги мъчат. Може ли да ги пипна?

— Разбира се.

Той напъха ръцете си в кошницата.

— Ей, Шарлийн. Я ги виж какви са красивички! — Той я погледна с умоляващи очи. — Не мога да избира едно и да зарежа

останалите.

— Боже мой — обърна се Шарлийн към продавача — защо трябваше да донасяте три кучета? — Тя попипа чантата си, в която бяха натъпкани Библията на майка ѝ и бежовият плик с парите. Усещането бе приятно, вдъхна ѝ сигурност, а и мистър Ортис бе обещал, че другата седмица отново ще има такъв плик. Тя погледна Дийн, който държеше сетера на скута си, галеше лабрадора в кошницата, а ловното куче бе излязло на пода и дърпаше ръкава му. Дийн се смееше щастливо.

— Ще вземем и трите кучета — каза тя и извади плика от чантата си.

— Всичките ли, Шарлийн? Ама наистина ли? Ще можем ли?

— Разбира се. Но как ще ги кръстим, Дийн? — Тя погледна лицето му, което сияеше от щастие. Искаше ѝ се да заплаче. Никой от тях не спомена кученцето, което баща им бе убил.

— Вече не можем да кръстим никое Опра — каза Дийн и потупа черния лабрадор. — Хайде да наречем кафеникавото Кловър!

— Ами да, Дийн — съгласи се Шарлийн и започна да се смее — тя ще бъде Кловър, черната ще е Кара, а червеникавата ще се казва Кримзън, също като в сериала!

Когато се качиха обратно в колата, Шарлийн се опита да надвика лаенето, разнасящо се от кутиите на задната седалка.

— Трябва да свършим още нещо, Дийн. Ще отидем в супермаркета, за да купим храна за кучета и да напълним хладилника и фризера в къщи. Съгласен ли си?

Магазинът имаше размерите на футболно игрище, каквото бяха виждали по телевизията.

— Откъде да започнем? — попита Дийн объркан.

— Ще си вземем кошница — отговори Шарлийн. — После ще вървим из редиците и ще си вземаме всичко, чуваш ли, Дийн, всичко, което ни се прииска, и по толкова, колкото ни се прииска. Като на телевизионните състезания, в които участниците трябва да напълнят кошниците си за пет минути и печели този, който е взел най-много. Хайде да направим така. Ще взема една кошница и започвам ей от онзи

край, ти вземи друга и започваш оттук. Ще се срещнем по средата. Съгласен ли си?

— Дадено!

— Готови! Старт!

Спечели Дийн. Той пръв стигна средата и в кошницата му имаше най-много продукти. Всъщност не една — имаше три кошници.

— Шарлийн, никога не съм си представял, че в супермаркет човек може да се забавлява толкова много! Всъщност се потрудох доста, но може и друг път да го направим. — Той пъхтеше и се опитваше да регулира дишането си.

— Разбира се, миличък. Още утре, ако искаш. Но това не е всичко. Сега идва най-хубавото. Ще плащаме!

Холивуд винаги е бил град, в който властват службите за връзки с обществеността, където дори и най-изпечените играчи понякога осигуряват връзки не за себе си, а за другото. Аз, Лора Ричи, зная това с положителност и го използвам всеки ден: покани за приеми, командировки за сметка на вестниците, подаръци и дори винаги изкусителното „консултант“, което е просто узаконен подкуп, чрез който се подпомага успехът на някакъв скапан филм или ново телевизионно шоу. Разгласяването се купува по един или друг начин.

Най-странното нещо в Холивуд е това, че продуцентите и хората от индустрията вярват в рекламата, когато им я пусне някой друг. Щом се вдигне шум около някакъв филм или актьор, този шум като да заживява свой собствен живот. Понякога той е достатъчен, за да осигури успех. Дали защото професионалистите нямат чувство за преценка? Дали защото всички отчаяно се надяват на успех? Ако си послужим с израза на Марти ди Дженаро, трябва да кажем: „Иди, че разбери“.

Със сигурност можеше да се твърди, че вече бяха започнали да шумят около филма на Ди Дженаро „Три момичета на път“ или „Трите мацки“, както го наричаха по-вътрешните. Разбира се, че имаше най-различни отправни точки: три свежи лица, възраждането на шейсетте години и най-важното: дебюта на Ди Дженаро в телевизията. Двайсетте години, преживени в Холивуд, ме карат да вярвам, че в този случай шумът беше истински. Не платена реклама, а истинска възбуда за нещо, което можеше да бъде хитът на сезона, на всички сезони. А Лайла Кайл, Шарлийн Смит и Джийн Мур бяха изгряващи звезди.

Създаването на телевизионна постановка е мерна работа. Джийн си мислеше, че знае какво значи черен труд заради работата си в Ню Йорк, където често сама бе дизайнер на костюмите си, осветител, а от

време на време ѝ се бе налагало и да подрежда декорите. Но темпото, с което снимаха сериала в Холивуд, я караше да гледа на нюйоркския си опит като на ваканция.

Всички седмици си приличаха. Тя получаваше сценария едва вечерта преди деня, в който щяха да снимат, изчиташе го и учеше ролята си наизуст. На следващия ден бе на снимачната площадка, вече гримирана в шест часа сутринта. После Марти правеше светкавичен прочит и епизодите се оформяха, но за репетиции не оставаше време. Тя просто трябваше да си знае репликите, да знае откъде снима камерата и тогава, едва тогава — ако все още имаше сили — можеше и да играе ролята си. До седем вечерта бе вече съвсем изстискана и скапана и беше благодарна, че са осигурили лимузина, която да я откара вкъщи към осем часа. После хапваше малко, съвсем малко, изчиташе сценария и си лягаше, за да започне на следващия ден всичко наново. Така минаваха шестте дни от всяка седмица. В неделя, съвсем изтощена, се отдаваше на почивка, но вечерта вече трябваше да учи репликите си за понеделник. Ха се опитай да играеш емоционално, след като седмици наред живееш на такъв режим. Джийн придоби уважение към телевизионните актьори, на които се бе надсмивала заедно с Моли и останалите си колеги в криптата на „Свети Малахий“.

Все още се срещаше с Пийт на снимачната площадка и за нея той бе просто част от снимачния екип: услужлив, приятен, но съвсем чужд. Е, не можеше да продължава повече така. Да го използва, когато има нужда, а останалото време да ѝ служи за фон. Смяташе, че е редно да се разделят. Нямаше излишна енергия, освен тази, която влагаше в работата си. Вечерите прекарваше като монахиня, а ако по време на снимки се чувстваше отегчена и самотна, неговото присъствие нищо не променяше.

В създадения вакуум започнаха да я измъчват сънища и спомени за Сам. Той ме захвърли, повтаряше си тя. Той ме лъжеше. Не спазваше обещанията си. Но въпреки че всичко това бе вярно, той бе страстен, чаровен, емоционален. Сам истински слушаше какво говори тя, наистина я гледаше, наистина я познаваше. Умееше да създава изкуство, да обсъжда играта на актьорите, театъра, филмите... И да я размива. Когато имаше свободни мигове, на снимачната площадка или вкъщи, тя си спомняше неговия смях, *техния* смях и шеги. Това я

разсейваше. Пречеше ѝ да се концентрира. Но пък мисълта за Сам ѝ правеше компания.

Защото работата в телевизията наподобяваше режима в армията „Бързай и чакай“. Изморително бе винаги да си на разположение, да чакаш и най-сетне да започнеш да играеш, само миг след това да ти кажат, че трябва да се промени осветлението или че някакъв микрофон не работи, или пък че някой си е забравил част от реквизита, че някаква сянка била не намясто. Минута време на екрана изискваше цял час снимачна работа, а често и много повече. Това бе изтощителна и сериозна работа.

Всъщност по време на снимки единствената, която се смееше, бе Шарлийн.

Сега Джийн и Шарлийн бяха възседнали мотоциклетите си пред една от циклорамите, използвани в павилиона за синхронни снимки. Както обикновено имаше проблеми с осветлението и след като най-после го оправиха, оказа се, че Лайла още я няма. Джийн усещаше, че гримът ѝ се стича и челото ѝ започва да лъщи от пот. Най-сетне Лайла се появи и с небрежна походка отиде до мястото си, без изобщо да се извини.

— Пускай! — извика Дино и всички прожектори светнаха.

— Хей, момчета! — обърна се Лайла към техниците. — Знаете ли как блондинка пали осветлението, след като се е чукала?

Всички замлъкнаха и наостриха уши.

— Отваря вратата на колата! — поясни Лайла и се усмихна едва-едва, докато от заобикалящия ги мрак се разнесе гръмък смях. Шарлийн се изчерви до корените на косите си и Джийн я съжали.

— Готова ли си най-после? — обърна се тя рязко към Лайла. — Или ще трябва да слушаме още вицове?

— Е, няма да ви бавя, като повтарям по осем пъти репликите си — отговори Лайла, с което наново искаше да нанесе удар върху Шарлийн. Вярно беше. Шарлийн се объркваше и често забравяше репликите си. Джийн знаеше, че момичето много се смущава. Враждебността на Лайла никак не помагаше.

— Хайде стига. Всички по места! — нареди Марти, който бе заменил Дино. Лайла го изглежда хладно, после праметна невероятно дълъг крак върху мотоциклета си марка „Триумф“. Щом бе научила, че

за снимките ще се използват два мотоциклета марка „Харли“, тя настоя нейната героиня да получи „Триумф“.

Марти ди Дженаро не бе глупак и въпреки че не изискваше от тях кой знае каква игра, Джийн долавяше, че той залага много и на контраста между трите си героини. Макар и да си приличаха — млади и хубави момичета, те много се различаваха помежду си. А и съчетанието момиче — мотоциклет безспорно бе сексапилно и интересно във визуално отношение. След като вече от няколко месеца работеше под ръководството на Марти, Джийн не бе в състояние да каже дали го харесва и дали му има доверие. Не разбираше какво точно прави той професионално, но уважаваше таланта и проницателността му.

Що се отнася до проницателността на Лайла, тя несъмнено бе придружена от наглост. Джийн многократно се бе натъквала на подобни момичета в Ню Йорк — амбициозна старлетка, която се ръководи от принципа „На всяка цена бъди централна фигура на сцената!“, но като че в Калифорния тази амбиция придобиваше десетократни размери. Може би това се дължеше на пукнатината Сейнт Андреас, на изобилието от кристали или пък на това, което калифорнийците наричаха „вибрации“, но бе ясно, че красивата Лайла е обладана от стопроцентов нарцисизъм. За нея на снимачната площадка не съществуваше никой, ако присъствието му не можеше да се оправдае с това, че я обслужва. А и изглежда, че при Марти Лайла се ползваше със „статут на най-облагодетелстваната нация“. Очите на Марти я следваха навсякъде, дори и когато към нея не бе насочена камера. Джийн се питаше дали те двамата не прикриват някаква сексуална връзка.

Шарлийн се намираще на другия полюс. Ако Лайла се държеше, сякаш целият екип е там главно за да изпълнява желанията ѝ, Шарлийн правеше каквото ѝ нареди всеки. Дори и кранистите и пиротехниците ѝ се бяха качили на главата. Тя се обръщаше към всеки с „господине“ и проявяваше смешна признателност и при най-незначителния знак на внимание. Джийн чу как тя три пъти благодари на гримьора, защото я напудри преди снимките. Джийн все още не се решаваше да прецени дали Шарлийн е рядко природно явление, или пък е най-ловката измамница, която бе виждала някога. И каква беше тая Библия? В паузите Шарлийн винаги седеше кротко с Библия върху скута си. Дали

не беше старлетка, която — превъплътена в нов образ — търси нова кариера?

Джийн чувстваше, че тя самата се е адаптирала много добре. Нейната героиня Кара бе интелектуалката на сериала и всички останали приемаха това като даденост и за самата нея, просто защото играеше ролята на Кара. Екипът вече, изглежда, я харесваше и уважаваше, а с Марти бе успяла да си създаде непринудени и приятелски отношения. Но забелязваше, че той се дразни, когато му задава премного въпроси за това, което върши. Всякакви разисквания, свързани с мотивацията или дори с конкретен момент от сценария, не се посрещаха добре. Марти си беше своеобразен маниак. Имаше си свои идеи, които искаше да претвори на екрана. Работата на Джийн се състоеше в това да изпълнява каквото той искаше. Съвсем различно от работата със Сам върху „Джак и Джил“. Марти заповядваше: „Скачайте!“, а те само питаха „Къде?“ и тутакси скачаха. С изключение на Лайла, която понякога изпитваше нужда да направи сцена. Според Джийн всичко това бе много уморително. В крайна сметка тя не бе на двайсет и четири години, въпреки че върху лицето ѝ нямаше нито една бръчка и че в биографията ѝ пишеше тази възраст.

Всъщност ако искаше да бъде съвсем честна пред себе си, трябваше да признае, че я обхваща разочарование. Беше се надявала, че под ръководството на Марти ще се формира страхотен екип, че ще създадат съвсем различна телевизионна постановка. Още в началото се разочарова: Марти бе шефът и единственото, което го интересуваше, бе да движи героините си на фона на декори и природна среда в съответствие с някакво свое виждане, което никога не споделяше с другите. Но може би правеха някакво изкуство, което същевременно гарантираше търговски успех.

В епизодите, които вече бяха заснели, не се проявяваше бог знае какво актьорско майсторство, мислеше си Джийн със съжаление. И толкова по-добре, защото нито Лайла Кайл, нито Шарлийн имаха актьорски талант. Всяка една от двете притежаваше свои качества и Джийн бе готова да признае това. Камерата ги следваше с любов и двете се държаха напълно естествено. Джийн се боеше, че тя самата, като по-школувана актриса, всъщност няма да играе толкова добре, и че не е достатъчно издръжлива.

Джийн се притесняваше от гардеробиера повече, отколкото от сценария, камерата и Марти. При първата проба се уплаши, преди да влезе в помещението. Дали ще трябва да се разголва? Дали нямаше да зърнат белезите ѝ? Носеше обичайните си дрехи — прилепнали джинси, бяла блуза, каубойски ботуши. Под дрехите си имаше тънко еластично боди. То прикриваше почти всичко. Но ако човек се взреше внимателно... Щяха ли да я карат да се разсъблича? Джийн колебливо пристъпи прага.

Вече се бе срещала с Боб Бъртън, шеф на „гардероба“, и с една възрастна жена, чието име бе забравила. Той наистина я помоли да свали дрехите си. Тя изрита ботушите, измъкна се от джинсите и от меката блуза. Стоеше изложена за погледи, като сребърна змиорка в гладко прилепналото боди. Почти не дишаше. Щеше ли да се наложи да свали и него? И тогава какво щеше да се случи?

— Вече съм скроил дрехите. Защо не започнете да изпробвате това с Май? — попита Боб, размахал някакви клоширани панталони, след което излезе от стаята.

Май, възрастната жена, която бе главна гардеробиерка, стана от затрупаната с платове маса, която ѝ служеше и за писалище, и се приближи към Джийн с шивашки сантиметър в ръка.

— Трябва вземе мерки за дизайнер — каза тя със силен акцент, който напомняше за героинята Наташа от комикса „Роки и Блинки“. Ако не беше така напрегната, Джийн сигурно щеше да се изсмее. — Ето, първо тук трябва премери — каза Май с вибриращо „р“ и взе мярка на гръдния кош на Джийн.

Кимна, записа си в бележник и после премери обиколката над гърдите, като прокара метъра под мишниците на Джийн.

— Вие много потите — каза без заобикалки.

От нерви Джийн се бе изпотила като кон на надбягване.

— От прожекторите е — поясни тя и вдигна рамене.

— Не хубаво за костюми — заключи Май и също вдигна рамене. После продължи да взима мерки, а Джийн продължи да се поти.

— Да направи ли нещо? — попита Май. — Да ви даде пешкир или да включи климатик?

— О да, моля ви. Включете климатичната инсталация. — Джийн добре знаеше, че изпотяването ѝ не се дължи на топлината. Но може

би хладината щеше да помогне. Възрастната жена продължи да ѝ взема мерки и да си ги записва. Досега не бе помолила Джийн да се съблече до голо и като че ли нямаше да се стига дотам. Джийн наруши мълчанието:

— Какви са костюмите? Виждали ли сте скиците?

— Ммм — отговори Май. — Костюми! Жинси и тениски, ето какви костюми! И за това трябвал на тях дизайнер. — Тя поклати глава.

„Жинси“? Джийн се засмя:

— Хващам се на бас, че ще бъдат хубави джинси.

— Да, да, хубав жинс! И хубава блуза. Коприна. Ваш цвят бъде син. Най-хубав цвят за телевизия. Бяло не хубав, прави уморено лице — каза доверително Май, после се отдръпна от Джийн и попита: — Така добре, нали? Вие бъдете синя.

Джийн се замисли за миг. Като Мери Джейн никога не бе носила синьо. Синьото просто не ѝ отиваше. Но сега, след като имаше синкави кичури в косата си, цветът с положителност можеше да бъде и син. Тя се усмихна на Май.

— Да, синьото е мой цвят.

Май също се усмихна.

— Ваше тегло идеално за камера. Няма тлъстини. Камера прави човек пет кило по-дебел и вие трябва да компенсирате. Ама вие не и много слаба. Но руса скоро ще напълнее. Вие прави много да бъде слаба. Май разбира това.

Едва ли Май би могла да знае колко много усилия ѝ бе струвало. Засега нямаше как да разбере какво друго бе правила Джийн с тялото си. Замисли се за времето, което ѝ бе отнело това в Ню Йорк — не само операциите, но и глада, на който се бе подложила. Диетата, която все още спазваше. Безкрайните самотни нюйоркски следобеди, когато обикаляше евтините кина, за да не мисли за храна. Когато почти нищо не ядеше и само ходеше, ходеше, ходеше, и в студ, и в дъжд, защото се боеше да се прибере вкъщи, боеше се да хапне, да легне, да си почине. Тогаваше се интересуваше само от отслабването си и от стари филми. Тук, в слънчева Калифорния, където всички бяха стройни, загорели и щастливи, бе трудно да усети връзка с другия си живот, с другия свят. И тук обаче се страхуваше от храната. Закусваше с кафе и плодове,

обядваше със сирене и салата, а за вечеря си разрешаваше малко пилешко месо и задушени зеленчуци.

Джийн не обичаше да си спомня Ню Йорк, но нещо у жената, която сега, коленичила в краката ѝ, си вършеше работата, по странен начин я подсещаше за Ню Йорк. За филмите в Ню Йорк. В кината, които бе посещавала, сигурно бе имало немалко самотни възрастни емигрантки, но на тази ѝ личеше, че е била красива. Въпреки бръчките, хлътналите бузи все още се виждаше структурата на лицето ѝ. А носа и скулите ѝ... Джийн изведнъж се вгледа по-внимателно в лицето на жената.

Тук, в гардеробиерната, Джийн изведнъж бе осенена от странна мисъл. Бе запазила някакъв спомен за това лице не защото го бе виждала из редиците на публиката на някой киносалон, а защото го бе видяла младо. То я бе гледало от екрана, красиво лице на звезда, играла в предвоенните филми на фон Щернберг, единствената актриса от този период, която можеше да бъде сравнявана с Марлен Дитрих, жената, която според Джийн бе по-красива и от Дитрих.

— Божичко господи, вие сте Май фон Трилинг! — възкликна Джийн.

Жената поклати глава и се усмихна. Лека, любезна усмивка.

— Не, не — поправи тя Джийн. — *Аз била* Май фон Трилинг.

Ейприл очакваше в кабинета си някакъв тъп журналист от „Лос Анджелис Таймс“, който трябваше да пише хвалебствена статия за нея. Щеше да го въведе новата ѝ секретарка. Нямаше време за такива глупости, но след като снимката ѝ се появи на корицата на списание „Уест Коуст“ с коментар, че заема първо място в някаква класация за най-лош работодател, по-лош и от надзирателите в южноафриканските диамантени мини, от рекламния отдел бяха предложили контрамярка. И затова сега тя трябваше да губи четирийсет минути от ценното си време за някакъв чекиджия от пресата.

Ейприл Айрънс бе своето най-голямо изобретение и като всяко голямо изобретение, функционираше отлично. Всъщност хората говореха, че тя вече не може да прави друго, освен да работи, но Ейприл пет пари не даваше какво разправят хората. Човек не се захваща да ръководи голямо филмово студио, ако го е грижа какво дрънкат шайка натегачи.

Като директор на продуцентите в „Интърнешънъл Студиос“ тя всъщност стоеше над всички. Одобряваше проектите на останалите продуценти, независимо че и тя самата вършеше същата работа. Имаше власт, власт над всички и власт да прави каквото иска, стига печалбата да удовлетворяваше Боб Левин и акционерите.

На четирийсет и четири години (макар навсякъде да пишеше, че е само на четирийсет и една), тя най-после можеше да прави каквото пожелае и да бъде каквато си иска. След толкова години, прекарани в несигурност, когато трябваше да се продава за мизерни пари, за да може да напише някоя и друга книга и пиеса, най-сетне притежаваше солидни банкови сметки. Не ѝ бе помогнал никой от гадните кинаджии. Бе работила при Уорнър четири години. Там изготвяше резюмета на всяка скапана хартийка, която се получеше по пощата, и отчаяно се стремеше да привлече благоразположението на някого, на когото и да е, стига да е влиятелен. Беше се молила да получи работа при Рей Старк, при Джон Хюстън. И получи: разпределяше пощата. „Нона — един живот“ бе филмът със скромнен бюджет, чрез който успя

да пробие. И го направи без ничия помощ. Вложи в него всичките си спестявания: шейсет хиляди долара, завещани ѝ от дядо ѝ; вложи и парите от ипотеката на къщата на майка си в Бруклин. Когато успя да осигури разпространението му чрез някаква независима фирма, трябваше да плаща авансово за рекламните афиши. Но критиците изпаднаха във възторг и филмът си намери публика — младежта и хипитата, после и богатата интелигенция от предградията. Накрая „Орион“ го откупи и тогава дори и широката публика трябваше да го гледа. След това тя пусна „Запитването“. Ейприл бе убедила Анджела Блейк да участва в гола сцена. Този път киноразпространението само пое филма. През първата седмица приходите възлязоха на осем милиона, а бюджетът на филма бе точно толкова.

И в това всъщност бе целият „номер“. Ейприл изостави независимото продуцентство и се залови със студио, където работеше с чужди пари — имаше пари наготово и не се налагаше сама да ги търси. И вече знаеше формулата. Действай умно и смело, работи здраво и никога не позволявай някой да ти каже „не“.

Сега тя очакваше журналиста. Имаше три разновидности — свръхамбициозни гъзолизци, които в замяна на добри отзиви в пресата настояваха да получат работа, после идваха умерено амбициозните гъзолизци, които просто искаха да установят връзки с нея, за да имат шанс и друг път да пуснат някоя статийка, а към третата група се числяха озлобените гъзолизци, готови да те пекат на шиш и да те цитират погрешно, само и само да публикуват нещичко, да им подхвърлят няколко долара и да имат отдушник за безмозъчната си злоба.

Цял Холивуд я наричаше „Желязната дева“. Иронията пък се криеше в това, че половината я наричаха нимфоманка, а другата половина — лесбийка. Това удвояваше възможностите ѝ, но пък нали никога не бе имала проблеми с намирането на сексуални партньори. Особено пък сега, когато притежаваше такава власт.

Репортерът, офрашкан хлапак на двайсет и няколко години, влезе с неуверена походка и нервно седна. Тя направи опит да се усмихне, помоли секретарката да им донесе кафе и впери в него внимателен поглед. Интервюто започна с обичайните полуидиотски въпроси: трудно ли е за жена да заема такъв пост; с какви свои постижения се гордее най-много; какви са тенденциите в развитието на

киноиндустрията? Тя отговаряше, а умът ѝ препускаше към следобеда. Трябваше да си остави време да се поосвежи малко преди обяда, на който я бе поканил Сам Шийлдс. Изглежда, че „Джак и Джил“ тръгна добре и тя вече обмисляше нов договор със Сам.

Освен това разсъждаваше дали Сам не би могъл да изпълнява и по-лична роля в живота ѝ — да ѝ кавалерства в обществото. До гуша ѝ бе дошло от жалките мъже, с които излизаше: тези, които нямаха отношение към индустрията, я отегчаваха, а по-вътрешните винаги гледаха да я използват. Сам Шийлдс я забавляваше. Привличаше я неговата дистанцираност — един вид снобизъм, характерен за Източния бряг, който Ейприл намираще за наивен и старомоден. Освен това бе мъж, който наистина харесваше жените, а наоколо имаше твърде малко нормални мъже.

Може би чувствата на Сам към жените не можеха да се нарекат любов, но пък има ли мъж, който наистина е обичал жена? Ала Сам ценеше у жените това, което те самите ценяха у себе си: нежността, мекотата, цветовете, които им приличаха, женствеността, женското начало. Ейприл се бе наслаждавала на краткотрайната им връзка. Естествено, че след това Сам се хвърли на Кристал Плинъм, така както всеки мъж ѝ се хвърляше. И както винаги Кристал откликна на чувствата му. Ейприл просто го очакваше, защото знаеше, че Кристал е спала с всички режисьори, с които е работила. А пък Ейприл и пет пари не даваше за такива неща.

Но сега филмът приключи и тя добре знаеше, че е приключила и връзката. Кристал щеше да се върне при своя съпруг и мениджър, след което щеше да си намери нов любовник. А Сам вече бе готов за нещо ново. Ейприл реши това нещо да бъде самата тя. Той изглеждаше много добре, вероятно щеше да се прочуе като новия талантлив режисьор и щяха да бъдат добър екип. Можеше дори да се оженят. Защото на четирийсет и четири години бе крайно време една жена да се омъжи. Ейприл реши да отдели на хлапака с химикалката още само три минути. После отиваше да обядва със Сам в ресторант „Грил“.

— Имате ли още въпроси? — попита тя бодро и извади вишнегото си червило, за да освежи безупречния си грим.

— Ами... всъщност четох, че преди да уволните последната си секретарка, цял месец сте ѝ викали „кучка“. Това вярно ли е?

Ръката, с която Ейприл държеше червилото, замръзна пред устата ѝ. Нима никой не бе разяснил на този малък пикльо, че не трябва да задава подобни въпроси?

Тя го изгледа студено със сините си очи.

— Чуйте ме добре. Никога не съм наричала тази курва „кучка“.
— Ейприл се изправи. — А сега може да си вървите.

Докато караше към ресторанта, Ейприл се обади по телефона на рекламния отдел, за да уредят нещата с интервюто за вестника и затова едва ѝ остана време да оправи външния си вид. Той седеше на бара и я чакаше. Дългото му тяло се бе превило в огорчена въпросителна. Е, Сам несъмнено излъчваше някаква мрачна загадъчност. Точно затова го харесваше. До гуша ѝ бяха дошли и калифорнийският блясък, и бизнесмените.

— Постнатална депресия? — попита го тя, докато се приближаваше към бара. Един от независимите продуценти, който наскоро се бе опитал да я изиграе, седеше на високото столче до Сам и незабавно отстъпи мястото си на Ейприл. Тя го зае, без да му благодари, и зачака за отговор.

— Това не се ли отнася за родилки след раждането на бебето? — попита Сам.

— Да, но се отнася и за режисьорите, и то точно за периода, след като си родят бебето.

Сам не отговори, а остана, впил мрачен поглед пред себе си.

— Ако ще трябва сама да си донеса пиетието, за какъв дявол съм седнала тук? — попита кокетно Ейприл.

Сам направи опит да се отърси от лошото си настроение.

— Съжалявам, Ейприл. Какво би желала?

— За пиене ли?

Сам внимателно я изгледа.

— Да... И за... друго...

— Хубаво реагираш. Поръчай ми „Столичная“ с лед и, за бога, вземи си някакво истинско питие вместо тази бира. Нека да седнем там, на моята маса. — Ейприл се отдалечи от бара, а Сам я последва с пълни чаши. За себе си също носеше водка.

— И така, ще ме заведеш ли на премиерата? — попита тя. Постара се това да прозвучи безразлично.

— Ако се налага да присъствам, няма човек, с когото бих отишъл с по-голямо удоволствие.

— Разбира се, че трябва да присъстваш. Има сериозна причина.

— Искаш да кажеш заради приходите за благотворителни цели ли?

Тя се изсмя.

— Не, имам предвид акционерите.

— Кажи ми едно — винаги само за индустрията ли мислиш?

— Разреш ми да ти кажа не едно, а повече неща. Първото вече споменах: режисьорите получават депресия, когато приключат с работата по някой филм. То е естествено. Точно затова правим заключителен коктейл — да смекчим удара. — Ейприл отпи от водката. — Другото, мистър Бродуей, е, че всеки режисьор чука звездата на своя филм и че всяка звезда се чука със своя режисьор. Това никога не означава любов, а и твърде рядко отношенията се основават на респект един към друг. Това става, защото осигурява общуване между режисьора и звездата, което те по друг начин не биха имали. Понякога проличава на екрана. Полезно е за филма.

Сам се ухили и поклати глава.

— Ти си страхотна, Ейприл. Високо оценявам нежната ти загриженост, но от къде на къде ще се тревожиш за мен. Аз съм голямо момче. Сам мога да се грижа за себе си. Ако сега съм в депресия, после ще се оправя. А връзката с една актриса не означава любов. Не се заблуждавай, Ейприл. Хубавото чукане си е хубаво чукане. И като свърши, значи е свършило.

Ейприл се изненада колко много ѝ допада този мъж. Почти се забавляваше с него.

— Е, тогава откъде идва мировата скръб?

Сам не отговори веднага, отпи от чашата си, постави я обратно върху масата и я погледна право в очите.

— Предстои ми да взема някои решения. Трябва да реша каква да бъде следващата ми работа, дали да остана тук, или да се върна в Ню Йорк. Имам много проблеми...

— Ами тогава прибави към тях още един и започни да го дъвчеш. Не искаш ли да направиш още един филм за мен?

— Ти отхвърли пиесите ми.

— Нямам предвид пиеси. Ясно казах *филм*.

— Какъв филм?

— Не мисли за това и просто ми отговори на въпроса. Искаш ли пак да работиш за мен?

Сам даде воля на усмивката си.

— По-скоро бих гълтал натрошени стъкла — отговори той и продължи да се усмихва.

— Как да разбирам това? Ако означава „да“, значи обичаш да си похапваш натрошени стъкла, а ако означава „не“, значи не си любител на това ядене. Кое от двете? — Сега и тя му се усмихваше.

— Едно трябва да ти кажа, Ейприл. Умееш да уреждаш всичко. Никога не съм работил с някого, който да е над всичко. Симор е задник. Но ми прави удоволствие, когато научавам за твое решение. Да те гледам как вземаш решения също ми прави удоволствие.

— Значи да приемем, че отговорът ти е положителен. А вече съм взела едно от фамозните си решения. Искам да заснема нова версия на „Роди се звезда“. Успях да докопам авторското право. Искам ти да си режисьорът!

Сам престана да се усмихва, погледна някъде встрани и поклати глава.

— Не правя нови версии на стари филми.

— Гледал ли си първия филм?

— Не — отговори той малко тъпо.

— Добре. Ето, значи няма да бъде нова версия. За теб е първа версия. Ще се заемеш ли?

— Имаш сценарий ли?

— Да не искаш ти да го напишеш?

— Заклел съм се никога да не работя с чужд сценарий.

— Ами сега се налага да промениш становището си. Та това е класически филм. Застаряващ мъж се влюбва в момиче, което е в началото на кариерата си. Романтична история. Трагична. Но ще направим напълно модерна постановка. Постановка на деветдесетте години. Без предразсъдъци.

— Кого си определила за мъжката роля?

— Майкъл Маклейн.

— Майкъл Маклейн ли? Боже мой! Но, Ейприл, тоя каубой вече преваля хълма!

— Тъкмо! Това се нарича разпределяне на ролите съобразно с възрастта на героите и е просто гениална идея, повярвай ми. Пък и сега вече можем да му плащаме по-малко и да разчитаме на него. Подразбрах, че нещо не му е по вкуса последният договор за филм с Рики Дън, който може би няма да правим. След неуспеха на „Акбар“ тук трябва да даде всичко, на което е способен, иначе излиза от играта.

Сам се замисли за миг.

— Кого предлагаш за женската роля?

— Имаш ли предвид някого?

— Не. Но след като се спряхме на Маклейн, защото е застаряващ, нека вземем някакво наистина обещаващо момиче. *Cinema verité*.

— Кого например?

— Може би Фиби ван Гелдер. Или момичето, което игра в последния филм на Редфорд.

— Да, приемливо е.

— Или пък някое от момичетата в сериала на Марти ди Дженоаро? Те са обект на страхотна реклама и мисля, че сега са голям хит.

Ейприл го погледна замислено и кимна. Не беше ли едно от момичетата дъщеря на Тереза О’Донел? На звездата на първия филм? Този факт бе нещо, което пресата щеше да ухапе. След малко тя каза:

— Не зная. Телевизията не е кино.

— Само киното е кино. Но ще се получи идеално разпределение на ролите. Те са нови и свежи, и всяка от тях би била чудесен контрапункт на старата проститутка Майкъл Маклейн.

— Освен това не е зле, че са страхотни парчета и стават за чукане, нали? Но могат ли да *играят*? — Ейприл се изсмя. — По-скоро бих рискувала с начинаеща киноартистка, отколкото с телевизионна звезда.

— Може би някоя от тях ще успее да превключи.

Сам въздъхна.

— Е, сега страшно много приказват за сериала и тия момичета. Не си ли заслужава да ги погледнем?

— Приказките още нищо не значат. Особено приказките, преди да тръгне сериалът. Но ако проявяваш интерес, мога да взема рулоните и да ги видим.

— Хайде де. Никой изобщо не може да проникне там. Ди Дженаро е маниак на тема секретност.

— *Мога* да ги взема.

Това си струваше труда. Особено ако Марти се вбеси. Да. Разбира се, струваше си да се направи.

Сам цял се извърна към Ейприл и я огледа.

— Нима познаваш всички и знаеш всичко?

— Всекиго и всичко, което заслужава да се знае — отговори тя и бавно облиза тъмночервените си устни.

Лайла се прибра при Роби със страхотно главоболие, след като цял ден бе обикаляла да си търси къща. Просна се върху леглото, помасажира челото си и намести възглавниците така, че да подпират врата ѝ. Очите ѝ сълзяха от слънчевата светлина, а болката в слепоочията бе непоносима. Но сега поне знаеше, че е дошъл краят на гостуването ѝ у леля Роби. Щеше да се отърве от него, от постоянното му шпиониране и досаждане. Щеше да наеме къщата на Надя Негрон — звездата от нямото кино, която бе играла в първия филм „Роди се звезда“. Това бе повече от съвпадение. Просто ѝ бе предопределено да живее там. Имаше нужда от свой дом. Марти ди Дженаро и телевизионният сериал бяха само трамплин за голямата кариера, която я очакваше. Истинско опъване на нервите бе, докато стане ясно дали сериалът е добър, или не. Ако се провалеше, тя бе сигурна, че Кукловодката ще затанцува танц на победата. После Ейра ще я зареже. Дори и Роби ще се разочарова от нея.

Ако си имаше свой дом, щеше да бъде по-недостъпна, по-усамотена. А и може би — само може би — щеше да изтърпи, ако Марти ди Дженаро я докосне, стига той да не иска нещо повече. Но първо трябваше да е сигурна, че той я желае страхотно много. Страхотно. А това тя знаеше как да постигне.

На вратата се почука, това дразнещо тихичко чукане, което Роби прилагаше тогава, когато изобщо не бе време да ѝ досажда.

— Какво има? — попита Лайла нервирано.

Роби се изтърколи в стаята, стиснал безжичния телефон, и лицето му изразяваше престорена възбуда.

— Търси те режисьорът ти — пошепна той.

Лайла вътрешно се усмихна. Но пред Роби само направи гримаса.

— О, господи! Пак ли? Защо не каза, че ме няма?

— Защото това е Марти ди Дженаро, най-великият режисьор на Холивуд и твой шеф. Ето защо. За бога, не можеш ли да направиш малко усилие?

Разярена, Лайла посегна към слушалката. Питаше се какъв ли претекст ще измисли сега. Да изгледат сериите насаме? Допълнителни снимки? Откакто започнаха да снимат, Лайла усещаше, че Марти иска все по-настойчиво да се среща с нея извън снимачната площадка. Но тя трябваше да се увери, че той желае само нея. А не коя и да е от трите.

— Какво има? — каза тя в слушалката.

— Как си, Лайла? Май че не си добре.

— Имам главоболие.

— Съжалявам. Ако знаех, нямаше да те безпокоя.

— Нищо. Какво има? — повтори тя.

— Исках да зная дали не би вечеряла с мен. Но, разбира се, ако не се чувстваш добре...

— Обади се на Джийн или на тъпачката. Може и с тях да се нахраниш.

— Хайде, хайде! Наистина ли си болна? Не искаш ли да ти донеса нещо? Лекарство против главоболие или пилешки бульон?

— Не, благодаря ти, Марти, ще се оправя. Ще се видим утре.

— Добре. Но се надявам, че скоро ще ти мине.

— Едва ли — отговори тя.

Но след като затвори и Роби излезе от стаята, Лайла откри, че главоболието ѝ е изчезнало.

Коравосърдечните биха нарекли Майкъл Маклейн сводник, но без да влагат в това много злоба. Той се радваше на достатъчно престиж и връзки, та не си струваше да се оплюва застаряващия му образ на хубаво момче. А ако питате за мнението на Лора Ричи, тя ще добави, че е сводник на квадрат. Също като Сай Ортис, и Майкъл Маклейн бе решил да си има бодега. Още като млад актьор бе предвидил, че приливите на славата са непредсказуеми. Трябваше да си подготви защитен вариант, нещо, което да го задържа в ползрението на публиката, та когато не получи роля, която да му осигури слава, все пак да си запазва по-изгодна позиция, за да понася житейските бури.

А има ли по-добра позиция от лежащата? Политиката на Майкъл се свеждаше до това да вкара най-популярната нова звезда на Холивуд в леглото си. Ако първата му професия бе филмова звезда, втората бе да чука най-красивата и желана жена на планетата, което непременно да се разтръби от пресата. Приятна професия, стига да можете да я практикувате, но все пак работата си е работа. Майкъл бе усъвършенствал не само сексуалната си техника, но и всички малки трикове на ухажване, които го правеха неотразим и незаменим за звездите на сезона в Холивуд.

И кой ли би го обвинил, че се оттегля в момента, когато блясъкът на звездата поизбледнее? Всички правят така. Това е част от съдбата на всяка нова звезда. В края на краищата кой би се съгласил да спазва диета само от сладолед с орехи? Нито един американец няма да се съгласи. Американецът ще поиска след ореховия сладолед черешов, после фъстъчен, после ще се вострасти в сладоледа „Шумолене на дъждовна гора“ и ще реши, че да вкусиш „Френски пралини“ е не само ново удоволствие, но и необходимост. В крайна сметка да не е дал обет, че ще се придържа само към един вид сладолед? А Майкъл Маклейн бе много предпазлив. Той никога не обещаваха каквото и да е.

Майкъл лежеше върху портативната маса за масаж, която неговата физиотерапевтка бе разгънала за редовния седмичен сеанс. Върху малка масичка бяха поставени прозрачни пластмасови маркучи.

— Хайде по корем! — нареди Марша.

Всяка седмица тя му правеше по една голяма клизма, също като на десетки други звезди и съпрузи на звезди. Майкъл много държеше на прозрачните маркучи, за да е сигурен точно колко материал ще изкара. „Чистата клизма е здравословна клизма“, твърдеше той. Лудата му сестра го бе поверила в ръцете на Марша и за пръв път не сгреши. За него това бе време за размисъл и той установи, че въпреки неприятното усещане от забучения в задника му маркуч задоволството, което изпитваше, щом виждаше как токсичните вещества изтичат от него, си струваше усилията. Тогава най-добре развиваше мисловна дейност.

Ето, и сега обмисляше как да действа. Нямахше никакви съмнения, че ще спечели баса, на който се хвана със Сай, и ще преспи и с трите момичета от новия сериал. Нямахше да бъде лесно. Но Майкъл бе врял и кипял в трудни кампании и почти никога не приемаше отказа за отговор. Освен това наградата бе толкова примамлива. Нямахше предвид мацките — Майкъл отдавна не гледаше на жените като на удоволствие, а като на трудов обект. Важното бе да се издигне на първо място в афиша над този сополив пич Рики Дън. Рики бе станал знаменитост, каквато Майкъл бе преди двайсет години. Всичко, до което се докоснеше, се превръщаше в касови приходи. Ако Майкъл се задържи над Рики и си спечели нова слава пред публиката от шестнайсет до двайсет и една години, той щеше да докаже, че все още го бива.

Работата бе в това как да причисли към бройките си трите нови телевизионни котенца. Внезапно почувства спазъм в червата си, защото Марша бе включила водата.

— Хей! Я внимавай! — скастри я той.

— Извинявай, Майкъл.

Той коленичи; задникът му стърчеше. Усещаше налягането на водата във вътрешностите си.

— Уф! — извика той и се вгледа в маркуча, за да види дали изтичат повече фекалии от обикновено.

— Съжалявам, Майкъл. Да не би да си ял месо?

— Не, да те вземат дяволите! — Писнало му беше да го обвинява за сметка на своята собствена несръчност. Колко много други рехабилитатори биха се избили за възможността да му правят клизма. — Внимавай! — нареди той и допря брадичка до коленете си.

Мислено оценяваше момичетата. Вече бе видял, че Шарлийн, блондинката, не е никакъв проблем. Беше направил известни проучвания и бе установил, че тя живее с някакъв момък, което не го безпокоеше особено. В крайна сметка той не искаше да има никакви връзки с нея. Ако се организират добре нещата, едва ли ще му трябват повече от няколко срещи, за да могат да ги снимат заедно. Такава никаквица като русата вероятно ще се съгласи да я чукат в колата. Така ще може да осигури и свидетел, ако Сай Ортис настоява за това.

Джийн Мур, тъмнокосата, щеше да създаде повече проблеми. Говореха, че по време на снимки тя не се погажда особено с Лайла Кайл. Може би бе добре да им покаже, че ухажва и двете. Нека тогава се състезават за него! Ако не се обичат много, значи ли това, че се мразят достатъчно, за да се ревнуват една от друга? Щяха ли да се конкурират за него така, както се конкурираха на снимачната площадка?

Той изсумтя, защото Марша взе по-силно да изсмукува съдържанието на червата му. Неее. Това може би нямаше да доведе до резултати. Джийн Мур бе от Ню Йорк и изпълняваше единствената роля, за която бе необходима някаква актьорска игра. Всъщност, когато Майкъл за пръв път дойде в Холивуд, той бе участвал в никакви превзети интелектуални филми. Дали малката Джийн Мур знаеше това? Тези филми бяха правени преди двайсет и пет години, по-стари бяха от нея самата.

От трите най-много затруднения щеше да му създаде Лайла Кайл. Съмняваше се, че може да ѝ направи впечатление с никакви сантиментални истории за филмови звезди. Естествено, със само едно участие в телевизионна серия тя още не беше звезда. Но цял живот бе наблюдавала играта. Носеха се слухове не само за наглото ѝ поведение, но и за това, че Марти ди Дженаро просто копнеел за нейните номера. Ако е вярно, щеше да се наложи да ѝ излезе насреща с нещо по-привлекателно. Тук нещата се усложняваха. Майкъл се усмихна. Може би Лайла ще иска женската роля във филма с Рики Дън. Майкъл бе

пресметнал, че си заслужава човек да има връзка с Лайла. Ами да! Ако ще има филм, в който Рики получава момичето, Майкъл ще я има в истинския живот... Разбира се, че тя щеше да изглежда страхотно на снимки. По-важно бе, че дори и телевизионният сериал да се провали, Лайла представляваше най-младото поколение холивудски кралски особи. Ако Майкъл се фотографира с Лайла, ще остане вечно млад. Усмихна се. Преди повече от двайсет години бе имал краткотрайна връзка с Тереза О'Донел, по времето, когато налиташе на по-възрастни жени. Тереза бе ненаситна в леглото. Крушата не пада по-далеч от дървото, реши Майкъл.

Шумът от маркуча намаля.

— Свърши ли? — попита той.

— Като нов си — отговори Марша.

Шарлийн чу как бейзболната бухалка се стовари върху черепа на баща ѝ. Бух. Бух. Затвори очи, обърна се, тогава пък чу звука на полицейска сирена. Не, на телефона! Тя сънува, а телефонът звъни. Звукът на телефона нахлуваше в мъглата на съня ѝ, докато Шарлийн не осъзна, че е будна и че звъни телефонът до леглото, в което спяха с Дийн. Погледна часовника и видя фосфоресциращите цифри: 20:00. Лягаха си почти винаги преди осем. Ами нали трябваше да става в пет! Трите кученца спяха сгущени в завивката при краката им. Тя отмести ръката на Дийн, която я бе обгърнала, и я постави внимателно край тялото му, после се наведе да вдигне слушалката.

— Ало? — измънка тя, после прочисти гърлото си.

— Привет! Шарлийн ли е на телефона?

— Да — отговори тя, все още неразсънена. Кой ли звъни? Номерът ѝ знаеха само Сай Ортис, мистър Ди Дженаро и Лени, финансовият ѝ консултант. Номерът го нямаше в указателя. А, и Доуб го знаеше, стига да си получава пощата. Гласът не бе на никого от тримата и Шарлийн не можеше да си представи кой ли се обажда. Но гласът звучеше познато.

— Обажда се Майкъл Маклейн. Да не би моментът да е неподходящ?

— Хайде стига! — Дали някое момче от екипа не бе узнало номера ѝ? Бари Тилдън, помощник-режисьорът все се закачаше с нея.

— Разбира се, че е неподходящ — добави тя саркастично. Нямахте да се хване на тая въдица! После чу смеха от другия край на линията. Господи! Наистина приличаше на Майкъл Маклейн — звучеше като в сцената от филма „Последният скитник“, където лошият полицаи го предизвиква и макар да знае, че губи, той се смее...

— Ако се обаждам в неподходящо време, моля да ме извините...

— Гласът му секна.

— Откъде сте научили номера ми? — Шарлийн разсъждаваше бързо. Ако наистина е Майкъл Маклейн, защо ще вземе да ми се обажда?

— Сай ми го даде. Сай Ортис. Той е и мой импресарио. Съзнавам, че проявявам известна волност — каза Майкъл, но бе ясно, че не се смущава ни най-малко. Той замълча, а после добави в по-нисък регистър: — Имате ли нещо против?

— Ама вие *наистина* ли сте Майкъл Маклейн? — попита Шарлийн.

Той отново се засмя. Не. Няма грешка! Шарлийн седна в леглото. Дийн продължаваше невъзмутимо да спи.

— Мистър Маклейн, ами аз... не... нямам нищо против. Но сигурен ли сте, че не сте сбъркали номера?

— Не съм, стига вие да сте Шарлийн Смит, звездата от новия телевизионен сериал на Марти ди Дженаро — прозвуча отново познатият смях.

— Една от звездите — поправи го тя. Държеше на честността. — Всъщност няма звезда.

Дийн се размърда в съня си. Бе страшно изморен, защото цял ден бе боядисвал новата им къща, и заспа далеч преди осем, дори едва изяде „Големия Мак“, който тя му бе донесла от близкия „Макдоналдс“. Шарлийн също си бе легнала рано. Всяка вечер се прибираше изтощена. Но сега бяха минали шестте снимачни дни и, слава богу, утре бе почивният ѝ ден.

— Мистър Маклейн, бихте ли изчакали за минутка?

— Разбира се — отговори той.

Шарлийн сложи телефона на пода и стана от леглото. Бяха толкова богати, че имаха телефон в дневната, в кухнята и дори в банята. Тя се обърна и внимателно зави Дийн с чаршафа, после на пръсти прекоси стаята, като заобикаляше разпръснатите найлонови

торбички и се надяваше, че няма да го събуди. Влезе в празната дневна, затвори зад гърба си вратата на спалнята, запали лампата и запримига, когато шестте голи крушки на тавана безмилостно светнаха в очите ѝ. После седна с кръстосани крака на пода до телефона; късата ѝ нощница не защити много тялото ѝ от хладния под. Дали наистина ѝ се обаждаше Майкъл Маклейн, или бе някаква шега, или пък сънуваше? Ощипа се. Заболя я. Значи не сънуваше. Вдигна слушалката и каза:

— Благодаря ви, че ме изчакахте, мистър Маклейн. Просто исках да се настаня по-удобно. — Шарлийн облиза ощипаната си длан.

— Само Майкъл, моля ви. Сама ли сте?

Шарлийн огледа голямата празна стая.

— Ами всъщност съм сама. — Е, Дийн спи в спалнята, но нали не е тук, значи съм сама. Тъй или иначе, сигурно ще говорят за работа.

— Много добре. Тогава искате ли да вечеряте с мен?

— Да вечерям? Вие искате да вечерям с вас? — Ако се обаждат Бари Тилдън или някое от другите момчета, сигурно ме вземат за много глупава. — Искам да кажа, с удоволствие. Кога?

— Какво ще кажете още за днес?

Шарлийн погледна късата си нощница.

— Ами аз вече хапнах — отговори тя. Вече беше девет. Обикновено хората вечерят в пет-шест. Нямах намерение да отказвам на мистър Маклейн, нито искаше да бъде груба. Редно ли бе да излезе и да остави Дийн сам? Но можеше ли да отхвърли поканата на Майкъл Маклейн, ако наистина бе той? Всъщност тя вече бе казала „не“. Шарлийн въздъхна.

— Добре тогава. А едно питие?

— Ами аз не пия. — Шарлийн замълча. — Но ако искате, може да прием кафе.

— Прекрасно! — рече Майкъл. — Ще ви взема след двайсет минути. Вие сте от другата страна на Долината, нали?

— Да. Но ако нямате нищо против, нека бъдат трийсет минути — отговори Шарлийн. — Трябва да се преоблека.

Шарлийн затвори телефона и за миг остана неподвижна, все още седнала на пода, с ръка върху слушалката. Нима това се случва с мен? Майкъл Маклейн не се обаждат просто така на непознати момичета, за да ги кани на вечеря! Но тук бе Холивуд и тя щеше да бъде

телевизионна звезда, след като пуснат сериала. А нима това не бе още по-голямо чудо? Бързо скочи и изтича до спалнята по лъщящия дървен под. Сега вече не се мъчеше толкова много да пази тишина — трябваше да реши какво да облече. Разкъса опаковката на новата лампа и я запали. Огледа стаята и многобройните кашони и куфари и реши да започне с големия кафяв куфар, който бе напълнила с покупки. Издърпа го до себе си и започна да бърка из купчината нови-новенички дрехи. Избра копринена блуза в пастелно синьо и бели джинси.

Бързо се облече, после отиде в банята и изми лицето си. Сложи си прозрачния фон дьо тен, така както ѝ бе показал Марсел на снимачната площадка. После, малко руж над скулите. Бързо разреса косата си и я върза на конска опашка със син копринен шал.

Когато отново премина през спалнята, Дийн едва-едва размърда ръката си.

— Какво правиш там, Шарлийн? — Гласът му бе сънен.

— Спи, спи, миличък. Трябва да изляза за малко по работа.

— Много работиш — измърмори Дийн и главата му отново потъна във възглавницата. Тя го погали по гърба и когато чу, че диша дълбоко и равномерно, излезе тихичко от стаята, угаси лампата и затвори вратата. В дневната си обу леките сандали, които носеше в ръка, и излезе от къщата. Щеше да чака Майкъл навън, за да не се събуди Дийн от шума на мотора или от клаксона. Застанала сама в мрака на меката калифорнийска нощ, Шарлийн почувства трепетна възбуда. Тук бе тяхната собствена къщичка — малка и хубава, с градина и басейн. И още, мамо, сега ще изляза с твоя любим филмов актьор!

Шарлийн седна на градински стол пред вратата от ковано желязо, загледана във виещата се до хоризонта магистрала. Лени им бе намерил тази къщичка и те много я харесаха. Освен това Дийн се пристрасти към градинката. Тя помахаше с ръка на Бърт, патрулиращия квартален полицай, и едва се сдържа да не се похвали, че чака Майкъл Маклейн. Ослепителната светлина на фарове я накара да затвори очи и когато ги отвори наново, видя, че пред предната врата спира най-красивата лимузина, черна и лъскава, а хромираните ѝ части блестяха като сребро. Не беше от обикновените коли, май беше някаква английска марка. Може и частите наистина да са сребърни! За миг ѝ се прииска Дийн да е до нея, за да види този автомобил. Но реши, че това

може да доведе до недоразумения. Видя, че Бърт се доближи до колата и се наклони да разговаря с шофьора, свалил униформената си шапка. От задната врата излезе човек, който се запъти към вратата. Шарлийн усети как ръцете ѝ изстинаха. Майкъл Маклейн! Той беше! След миг стоеше пред нея усмихнат. Най-после тя успя да проговори:

— Вие наистина сте Майкъл Маклейн!

Майкъл взе ръката ѝ с двете си ръце, като да искаше да я стопли, разсмя се и каза:

— А вие наистина сте Шарлийн Смит.

Шарлийн се изкиска, но преди това измъкна ръката си от неговата, за да закрие уста.

— Разбира се, че *сте*. И двамата *сме*. Искам да кажа... — Тя се изправи, все още вперила поглед в легендарните му сини очи. — Ама очите ви наистина са сини! — добави тя.

— Всичко при мен е натурално — отговори Майкъл и я прихвана през лакътя, за да я отведе до колата. Бърт отвори задната врата. Потеглиха по булеварда.

— Къде отиваме? — попита Шарлийн. Не че имаше значение. Би отишла навсякъде с Майкъл Маклейн.

— Където пожелаете — отговори той. — Все още ли държите на кафе?

— Разбира се. Знаете ли някое хубаво кафене?

— Знам само едно. В западната част на Холивуд. Около Ла Брия.

— Никога не съм била там.

Тя забеляза, че Майкъл отново я огледа.

— Вие наскоро сте се преселили тук, нали? — Без да изчака отговор, той продължи: — Магазините по Мелроуз авеню се различават от всички останали магазини в Лос Анджелис. Сега повечето са затворени, но можем да минем край тях и да разгледаме витрините. Всички правят така.

— А какви са те? — попита тя. Какво ли е да се разхождаш пред очите на хората с Майкъл Маклейн? Просто свят ѝ се завиваше.

— Там са най-страхотните магазини в града. Ще видите някои от най-изисканите бутици, последният вик на модата. Не че се нуждаете от това. Прекрасна сте, такава, каквата сте.

Тя запримига, почувствала се неудобно от комплимента.

После той започна да ѝ задава въпроси. За сериала, за колежките ѝ, за живота, който бе водила преди. Хубаво беше, стига да не се тресеше от нерви да не би да спомене за Дийн и баща си, и Ламсън. Но той я караше да се чувства непринудено. Изглежда, че се интересуваше от нея. Колата намали ход, след като завиха към Ла Брия. Майкъл каза:

— Пристигнахме. Хайде да паркираме и да се поразходим.

Шарлийн никога не бе виждала нещо подобно. Дори и по време на родеото. Имаше магазин, в който продаваха само кожа, дори и бикините бяха от кожа. В магазина „Максуел“ имаше модели от японски дизайнери. Шарлийн никога не бе виждала такива дрехи, дори и в Лос Анджелис.

— Трябва да ви доведе отново тук, когато всичко работи — каза Майкъл, когато минаха покрай магазин, на чиято табела пишеше: „Перверзия“. Шарлийн погледна витрините и се съгласи. Всички дрехи бяха хем много прилепнали, хем много раздвижени.

— Не трябва да разрешават на момичета под двайсет години да носят такива дрехи — каза той. — Много са разголени. Но вие имате идеалната фигура и може да си го позволите — добави той.

Шарлийн усети, че лицето ѝ пламна, и бързо заприказва, преди той да забележи, че се е изчервила.

— Я вижте как се казва този магазин: „Уейко“. Като в Тексас! — побърза да добави тя. — Харесва ми.

Майкъл забави ход, погледна рекламата и също се засмя.

— Хайде да отидем в Джексън и да пием капучино! — предложи той и я хвана за лакътя. В жеста му имаше нещо грубо. За миг Шарлийн изпита старите си страхове. После бързо си напомни, че това е Майкъл Маклейн, а не шофьор, който кара камион по разбит път в Тексас.

— Джексън ли? Да не искате да кажете Майкъл Джексън? У тях ли ще пием кафе?

Майкъл се засмя и тя отбеляза, че смехът му не бе подигравателен.

— Всъщност не. Това е само името на кафенето. Но кафенето е много добро. И там всички ме познават.

Шарлийн се засмя:

— Хората навсякъде ви познават.

Майкъл поздрави управителката на малко име, докато си пробиваха път към маса в задната част на заведението. След като се настаниха, Майкъл поръча две чаши капучино, а после погледна Шарлийн в очите. Смутена, тя отклони поглед към бляскавото кафене.

— Тук всички ви гледат — каза тя.

— Не, Шарлийн, за тях аз не съм нищо ново. Гледат вас.

Шарлийн леко се размърда на мястото си и с облекчение видя, че към тях се доближи келнерка.

— Извинете ме за момент — каза той точно когато сервираха кафето и излезе от ресторанта. Господи! Какво да правя сега? Нима се държах толкова глупаво, че той да си отиде? Дали да извикам такси или да се обадя на Дийн? Но само след няколко минути Майкъл се върна на масата.

— Съжалявам, трябваше да уредя нещо.

— Всъщност още не мога да разбера защо ми се обадохте — каза Шарлийн, след като той седна на масата. — Мистър Ортис ли ви помоли? Той смята, че не излизам навън достатъчно, но като се има предвид работата ми, новото ми жилище и запаметяването на репликите, аз просто... — Тя разбра, че се разприказва твърде много, и отпи глътка. — Това кафе наистина ми харесва. Никога не съм пила нещо по-хубаво!

Майкъл се усмихна, бръкна в джоба на сакото си и извади оттам малка кутийка, опакована в красива синя хартия и вързана с бяла панделка. Подаде ѝ подаръка в прекрасната опаковка.

Шарлийн се обърка.

— Какво е това? — попита тя, без да протяга ръка към кутийката.

— Малък подарък от мен за теб. За „добре дошла“ в този град. Хайде, отвори го!

Шарлийн развърза панделката и разопакова кутийката. После махна тънката хартия и извика:

— О, Майкъл!

Беше колие. Тя извади нежната верижка. Върху нея имаше три звезди, а камъкът върху средната приличаше на брилянт. Шарлийн никога не бе притежавала брилянт. Тя го доближи към лицето си и го загледа:

— Прекрасно е — каза тя тихо, после погледна Майкъл и добави. — Но не бих могла да го взема. — А в сърцето си копнееше за него.

— Ще ме обидиш, ако не го вземеш. А и не мога да го върна. Задръж го!

— Благодаря ти — каза Шарлийн с овлажнели очи — никога не съм притежавала нещо такова.

— Разбира се, че не — усмихна се широко Майкъл. Правено е по поръчка за теб.

— Така ли? Но защо? — попита Шарлийн, стиснала колието в дланта си.

— Защото си звезда. Едната от три звезди, но от това, което чувам, разбирам, че именно ти си истинският брилянт.

— Наистина ли? — попита Шарлийн. — О, не! — Но почервенея от удоволствие. Досега бе смятала, че е на последно място от трите. Но Майкъл Маклейн се обади не на друга, а на нея!

— Носи го за късмет — каза той. — Мисля, че си късметлийка — усмихна се и ѝ помогна да закопчае колието. — Сега би ли си допила кафето, защото искам да ти покажа нещо друго.

— Свърших — отговори Шарлийн и скочи на крака. Наистина прекарваха страхотно!

Майкъл плати сметката и последва Шарлийн към изхода. Докато минаваха покрай масите, Шарлийн забеляза, че я гледат. Но не бе сигурна дали това не се дължи на обстоятелството, че е с него.

После блеснаха някакви светкавици — две-три. Тя примига и подскочи от изненада.

— Няма нищо — обясни Майкъл. — Това са репортери. Утре ще видиш снимката си във вестниците.

Когато влязоха в колата и потеглиха, Шарлийн се обърна към Майкъл и го попита:

— Защо си толкова мил към мен?

Майкъл се усмихна.

— Защото си нова в този град и може би ти трябва приятел, за да ти обясни как да се справиш. — После нежно постави ръката си върху коляното ѝ и я погледна. — И защото никак не е мъчно човек да бъде мил към теб.

Никак, ама никак не е мъчно, каза си Майкъл, отчасти доволен, отчасти отегчен. Тя или е много умна, или съвсем тъпа, и той

подозираше, че второто е по-вярно. Нямахте да издържи в този град. Междувременно разполагаше със снимки, на които се виждаше, че са заедно, и се виждаше колието около врата ѝ. Може би това щеше да е достатъчно за Сай, но Майкъл чувстваше, че е по-добре да играе честно. В крайна сметка, тя бе много привлекателна.

Френското шампанско бе добре изстудено. Джим си знаеше работата и вършеше всичко както трябва. Вече от шест години взеше Майкъл в ролса, като поддържаше колата в безупречен вид и дискретно му асистираше при поредното прелъстяване. Без да му се каже и дума, знаеше къде точно да ги закара — към хълмовете, на място, което Майкъл често бе използвал. Ясната нощ и звездите също помагаша.

— Толкова е красиво тук на лунна светлина. Никога не съм идвала насам — каза Шарлийн. — Може ли да спрем за малко? Искам да погледам светлините на града.

— Прекрасна идея — отговори Майкъл. — Ще помоля Джим да ни отведе до едно местенце на върха на хълма. Почакай да видиш изгледа оттам.

Беше невероятно красиво. След като толкова години бе водил тук мадама след мадама, изгледът все още му правеше впечатление. Градът на блясъка. Целият разстлан под тях с блещукащите си светлини.

— О, вълшебно е! — каза си задъхано репликата момичето, тъкмо на място.

Джим спря колата.

— Хайде да отидем до оная скала — предложи Майкъл. — Оттам гледката е поразителна.

Извади бутилката „Мое“ и две чаши за шампанско и я поведе към скалата.

Шарлийн го последва. Нощният въздух за пръв път беше прозрачен и напоен с всепроникващия мирис на евкалиптово дърво. Под тях лежеше целият Лос Анджелис. Тя отиде до ръба на скалата и застана там. Светлините на града блестяха под нея, като че обсипаното със звезди небе се беше преместило долу.

— Господи! — бе всичко, което тя можа да изрече. — Господи! — повтори и обгърна тялото си с ръце.

Зад гърба ѝ Майкъл отвори бутилката — тапата изгърмя. После застана до нея и ѝ подаде една от пълните чаши.

— Шампанско. Каза, че не пиеш, но това почти не е алкохол. Все едно че поглъщаш слънчева светлина. Пие се, когато трябва да се отпразнува нещо важно. Например нашето приятелство. Опитай — настоя той. Разчиташе, че на светлината на звездите тя ще забележи най-подкупващата му усмивка.

Шарлийн отпи от студеното питие, после сбърчи носле.

— Значи това е шампанско? — попита тя. — Не разбирам защо толкова се превъзнасят по него. Има вкус на горчива бира от джинджирил.

Майкъл се изсмя.

— То като че ли се усеща по-късно — поясни той. — Ела, седни тук. Това е най-хубавото място.

Безмълвно Джим донесе от ролса одеяло и възглавници, после пак се прибра в колата. Шарлийн седна върху пухкавите възглавнички и отпи още една глътка. Вгледа се в бляскавата мрежа от светлини под тях и каза сънливо:

— Знаеш ли, такива неща човек вижда по филмите, но не вярва, че съществуват в действителност и че може да попадне на такова място. А аз съм тук.

Ама тя наистина е много мила, помисли си въодушевено Майкъл.

— Пия за теб, Шарлийн — каза той и вдигна чашата си. — Ти си част от Холивуд.

Шарлийн също вдигна чаша. След опияняващия звън на кристал тя отпи още една глътка. Протегна се, намести гърба си върху възглавничките и каза:

— Чувствам се много щастлива.

— Ето, затова хората обичат шампанското — обясни Майкъл. — Помага им да се чувстват щастливи. — Той си наля още една чаша и кимна към нейната. — Да ти сипя ли още малко? Само ще ти долея чашата.

Шарлийн бързо глътна на два пъти от питието и се закашля. Майкъл нежно я потупа по гърба:

— Накриво ли глътна, Шарлийн? — усмихна се на слабата светлина той.

— Нищо ми няма. Просто се задавих малко.

— Пийни още една глътка, да си прочистиш гърлото.

— От това човек не се ли напива? — измърмори тя.

— Е, ако пиеш много. Ние ще изпием само тази бутилка — увери я Майкъл и доля чашата ѝ. Тя трябваше да отпие голяма глътка, за да не се полее. Той реши, че е по-добре засега да се въздържа. Вече не можеше да пие и да чука, както преди десет години.

— Ооох! Толкова ми е добре. Струва ми се, че бих могла да се пресегна и да хвана една от ония звезди на небето. — Гласът ѝ звучеше опиянено.

Време е, реши Майкъл.

— Звездите приличат на диаманти — промърмори тя.

Майкъл нежно погали диаманта на шията ѝ. Тя също бе вдигнала ръка да го пипне и пръстите им се докоснаха. Той се наведе над нея, лицето му почти доближаваше нейното.

— Никога не съм познавал някого, който да прилича на теб — каза той. После я погледна в очите и я целуна нежно по устните. Усети, че тя се отдръпна и докосна тила ѝ със свободната си ръка. Сега, бавно, нареди той сам на себе си. Бавно. — Много си красива. Много по-красива от другите момичета. И си много по-сладка. — После се отдръпна от нея.

Не бързай! Пресуши почти празната си чаша и със знаци прикани Шарлийн да стори същото. После напълни отново чашите.

— Пия за твоя успех. Зная, че ще станеш много прочута звезда!

— Благодаря ти — отговори тя и той съзря размътения ѝ поглед. Ето шампанското и чара на Майкъл Маклейн. Тя приличаше на бяло зайче, изненадано от фаровете на кола. Но беше много красиво зайче.

— Ще ти помогна с всичко, което мога. Стига да ми разрешиш. Ще те науча на много тайни. — Той се наклони над нея и отново я целуна. Този път тя не се отдръпна. Майкъл взе чашата от ръцете ѝ и я прегърна. Бавно, много бавно той я просна до себе си върху одеялото.

— Разреши ми да те обичам, Шарлийн — каза той и се изгърколи върху нея.

Шарлийн гледаше към Майкъл, но в тъмното не виждаше нищо друго, освен звездното небе. Звезда, беше казал той, прочута звезда. Възможно ли беше? Тя дори не го искаше, но така бе казал Майкъл Маклейн. Може би сега вече няма защо да се страхува. Да се страхува,

че ще загуби работата си, да се страхува от Лайла, която беше зла, или от Джийн, която бе умна, да се страхува от полицията, от кошмарите си за Ламсън, да се страхува, че и тя, и Дийн ще бъдат разкрити. Усети как топлата длан на Майкъл докосва блузата ѝ и я гали през тънката материя. Различно беше, съвсем различно от докосването на Дийн. Отново усети устните на Майкъл върху своите и вкуса на шампанското, когато леко отвори уста. Майкъл пъкна ръката си под широката ѝ блуза и докосна с дланта си голата ѝ плът. После се отдръпна бавно и сложи лицето си върху голия ѝ корем. Целуна пъпа ѝ и мястото под него. После отново пъпа. Тя едва не се разсмя. После отново я целуна под пъпа и тя чу звука на отварящ се цип. Разбра, че бе ципът на нейните джинси.

— Не — каза тя и се опита да се надигне върху възглавниците. Като че звукът на ципа я бе пробудил от някакъв сън. Но това не беше сън. Господи! Как стана това? Не бе и помисляла за такова нещо.

— Не! — повтори тя.

— Да — прошепна той. Едната му ръка прихвана гърба ѝ, с другата прикова рамото ѝ върху възглавничките.

— Не ме ли харесваш, малката ми? — попита той.

— Харесвам те, но...

Устата му отново запуши нейната.

— Само да. Да — промърмори той.

Господи! Не искам да оскърбявам чувствата му! Нима тя го бе подвела? Не беше нарочно. Та тя едва го познаваше. Ръката му се придвижи към гърдите ѝ, устните му бяха ту върху зърната ѝ, ту върху пъпа ѝ. Тя се опита да го спре, но като че отново потъваше в някакъв сън. Звездите се въртяха над главата ѝ. Чувстваше се тъй, сякаш се рееше над града.

Майкъл дръпна надолу джинсите и откри бедрата ѝ. Господи, какво прави той? Главата му все още бе върху корема ѝ, устните му се движеха по плътта ѝ.

Шарлийн за миг затвори очи. Усещаше как под клепачите ѝ бликват сълзи, които потекоха по бузите ѝ. Какво правеше тя? Всичко се въртеше. Отвори очи и видя силуета на Майкъл, изправен на звездната светлина. Той събу панталоните си и издърпа ризата през главата си само с едно-единствено движение. Нима иска да го направи, да прави това... точно тук? Трябваше да му каже да спре.

— Шофьорът! Джим! Може да ни види. Спри, моля те!
Майкъл отговори спокойно.

— Никой не може да ни види.

После наново легна върху нея и разтвори краката ѝ, докато бедрата му вече се движеха ритмично.

— Не! — извика тя. — Моля те!

Но беше късно.

— Никой нищо няма да види — увери я Майкъл в момента, в който Джим тихо измъкна фотоапарата с инфрачервени лъчи от жабката на ролса.

Навсякъде другаде един прием може да си остане просто прием, но в Холивуд, или ако бъдем по-прецизни, на Холмби Хилс, приемът никога не е просто прием. Приемът е място, където те виждат, а и ти ги виждаш, там се установяват контакти, сключват се сделки. А ако Холивуд винаги е бил известен с приемите си, най-изисканият, бляскав и недостъпен бе приемът, организиран от Ейра Сагарян в навечерието на годишния конкурс за телевизионни награди „Еми“. През първите години най-знаменитите филмови актьори и актриси се подхилваха пренебрежително към актьорите, населяващи малкия екран. Но от години малкият екран бе придобил такова значение, че вече не предизвикваше пренебрежение. На този прием цял Холивуд се показваше в най-непресторения си вид и затова бе дотолкова недостъпен, че дори журналисти не се допускаха. Бе много престижен и всеки, който се смяташе за нещо, никога не си признаваше, че е бил в града по времето на приема, в случай че не е бил поканен. Това е единственият прием, за който аз, Лора Ричи, никога не съм получавала покана.

Въпреки изтънчените си маниери и изисканата си любезност Ейра безмилостно отсяваше списъка на гостите. Джоан Колинс не получаваше покани далеч преди да свалят „Династията“ от екрана. Том Селек вече не фигурираше в списъците. В края на краищата приемът за най-първа ръка хора си запазва категорията само когато на него присъства каймакът на каймака на обществото.

Но както става с всички принципи, Ейра нарушаваше своите в един-единствен случай. Тереза О’Донел. От двацет и две години, откакто Ейра даваше приема „Еми“ Тереза винаги получаваше покана. Защото, въпреки че блясъкът ѝ отдавна бе изчезнал, тя бе първата голяма звезда на Ейра. Независимо от хъркането, хапчетата и параноята си тя все още бе легенда. Тереза бе негов талисман и доказваше пред света, тоест пред неговите клиенти, настоящи и потенциални, че Ейра Сагарян е лоялен спрямо тях. Но сега, след като вече не бе неин импресарио, той не я погани и се чувстваше

виновен, ужасно виновен. Ейра градеше самоуважението си върху усещането, че е джентълмен в страна, обитавана главно от ята скакалци.

Но накрая изневери на Тереза. Фактът бе безспорен. Единственото му оправдание бе, че въпреки възрастта си, мозъчния удар и последвалата физическа немощ той все още искаше да не изпадне от играта, искаше да е водач, а не само част от глутницата. Искаше все още да дава най-недостъпните приеми и да представлява най-ярките звезди. А знаеше, че вече запада. „Конюшната“ му старееше. Чувстваше, че трябва да поеме шанса, който му предоставяше Лайла Кайл.

Нийл Морели взе последната табла със сандвичи от камионетката и я занесе в кухнята. Дебелакът церемониалмайстор непрекъснато сочеше някакво табло с набодени на карфици малки листчета и излайваше нарежданията си на рояка келнери и готвачи. Единственото, което му липсва на този задник, е полицейска свирка, помисли си Нийл. Чувстваше се унижен, че трябваше да се съгласи на такава работа, въпреки че се нуждаеше от пари. Откакто преустановиха неговата телевизионна програма, той живееше ден за ден и си лижеше раните, докато не похарчи и последните си долари. Сега, вече напълно фалирал, бе принуден да приема всичко, което му падне. Защото Сай Ортис не му осигури никаква друга работа в индустрията. Господи! Сай дори не отговаряше на телефонните му обаждания. Затова Нийл отново се насочи към различни дейности, с помощта на които се издържат актьорите, когато са „временно неангажирани“: таксиметров шофьор, келнер, като отново и отново правеше опити да получи някаква роля.

Сегашната му работа не бе от най-лошите. Поне не разнасяше малки коктейлни кюфтенца на публично място, с което да се унижава пред всички. Подобни приеми бяха частни — на богати зъболекари, на адвокати, на големите корпорации. Дървеници.

Сега, едва след като посредникът остави голямата група келнери пред портала, някакъв по-главен им каза на кого принадлежи къщата, в която щяха да работят тази вечер. Приемът „Еми“ на Ейра Сагарян. Исусе! Сълзи напиреха в очите на Нийл. Още от дете следеше този

прием в светските рубрики на вестниците. Просто гълташе с очи снимките на знаменитостите, застанали край басейна — всички засмени и неземно красиви. Мечтата му бе да е сред тях. Като равен. Той, Нийл Морели, трябваше да бъде от другата страна. За това бе дошъл в този град — искаше да му сервират, а не той да сервира. Стоеше до вратата на кухнята като парализиран; не бе много сигурен, че може да принуди краката си да пристъпят прага на задната врата на къщата.

— Ей ти там, Носалино такъв! Мърдай. Хващай таблата! — изрева дебеланкото.

Когато Сай Ортис се обади на Джийн, за да я покани на приема „Еми“ на Ейра Сагарян, тя се изненада.

— Това е чист бизнес — бързо поясни Сай. — Трябва да се появяваш на публични места.

За Джийн се говореше много, но все още всички, които не принадлежаха към индустрията, а и мнозина от индустрията изобщо не я познаваха. Затова тя се съгласи, макар че едва понасяше Сай. Въпреки че той бе полезен като човек, който можеше да я представи, бе повече от ясно, че появяването в неговата компания има и негативни страни. Ейра бе любезен, но хладен към Сай. Естествено, кой ли може да харесва Сай Ортис.

Джийн се безпокоеше за дебюта си на сцената на холивудското общество. Сай бе настоял, но обеща, че ще отидат късно и ще напуснат рано. Сега, с топка, заседнала в гърлото ѝ, тя се обърна към него.

— С кого искаш да те запозная? — попита той небрежно. — С Шер? Ето, виж Майкъл Кийтън там, до бара. Не е стъпвал на прием, откак Батман се завърна.

Джийн се огледа. Огромен мъж, висок над два метра, който сигурно имаше сто и двайсет килограма, стоеше край басейна. Сигурно бе Марвин Дейвис. Джеф Каценбург стоеше до бара, заобиколен от голяма група. Преди Джийн да успее да каже нещо, Сай я хвана за лакътя.

— О, виждам човек, с когото непременно трябва да се запознаеш. Сай се доближи до нечий гръб и го потупа: — Майкъл, кажи „добър вечер“!

Мъжът се обърна и Джийн се озова срещу сините, много сини очи на Майкъл Маклейн. Той ѝ се усмихна и тя не можа да се сдържи да не отвърне на усмивката му.

— Всеки приятел на Сай е човек, с когото трябва да се внимава — каза Майкъл. После протегна ръка: — Здравейте. Аз съм Майкъл Маклейн.

— Това е Джийн Мур. Тя играе в новия сериал на Марти ди Дженаро, който скоро тръгва на екран.

— О! Нима Марти прави телевизионен сериал? За какво става дума? — обърна се Майкъл към Джийн.

Тя започна да му обяснява и с учудване установи, че да се разговаря с него е много лесно, поне след като преодоля особеното усещане, че стои до Майкъл Маклейн в човешки размери. Не че бе висок. Всъщност стигаше до ухото ѝ. След като години го бе гледала на екрана в едър план, където изглеждаше поне три метра висок, ѝ бе трудно да го възприеме на живо. Нищо чудно, че хората винаги установяваха, че в „истинския живот“ филмовите звезди са по-ниски, отколкото на екрана. Но въпреки недостатъчно високия си ръст Майкъл Маклейн изглеждаше много добре. Все още бе хубав мъж и обстоятелството, че кожата на врата му бе леко провиснала и че около очите му имаше бръчки, не дразнеше Джийн. Няколко минути те си побъбриха съвсем приятелски.

— Сигурен бях, че вие двамата ще си допаднете — каза Сай, преди да се отдалечи. — Но внимавай, Джийн, момичета като теб той изяжда на закуска.

— Само ако те самите искат да бъдат изядени, Сай — усмихна се Майкъл, въпреки че този път усмивката му не достигна до невероятно сините очи.

Кристал Плинъм оправи гънките на прочутия си тънък бял шал около не по-малко белите си рамене и влезе в залата малко преди съпруга си. Това бе част от споразумението помежду им. Винаги влизаха поотделно и излизаха заедно. Тя усети раздвижването, което причини появата ѝ, моментното затихване на шума, последвано от още по-силна звукова вълна, и се усмихна, когато и мъжът ѝ се появи зад нея.

— Уейн — каза тя тихичко, когато той я приближи — моля те да не се отдалечаваш и за миг. И ми подсказвай имената. Знаеш, че не се оправям.

Кристал ужасно объркваше имената, а в този град бе особено важно да свързваш образ с име. Хората държаха да бъдат разпознавани, независимо дали са известни, или не. И особено много им харесваше, когато една звезда ги познава. Освен това, като ѝ се подсказваха имената, тя не си губеше времето с незначителни личности. Макар Кристал да знаеше, че на този прием няма случайни хора. С изключение на съпрузите и съпругите, разбира се.

Миналата година Ейра пропусна да ѝ изпрати покана. Тя взе да разправя наляво и надясно, че заминава за Ню Йорк, а после се укри за известно време в хотел „Бел Еър“. Но сега „Джак и Джил“ бе посрещнат с похвални отзиви от кинокритиката и имаше добри касови приходи, особено като се вземе предвид, че главната роля се изпълнява от жена. Предложиха кандидатурата ѝ за наградата на нюйоркските филмови критици и за „Златния глобус“. Дори се заговори за „Оскар“. Рисковете, които бе поела: да играе жена на средна възраст и да изглежда отвратително, както и напъните ѝ да играе (не като звезда), а като актриса, не бяха отишли на вятъра. Кристал отново бе на върха. Не биваше все още да се разделя с Уейн. Знаеше, че в момента е необходимо да насочи усилията си към разтакаване на нещата и после да започне нов филм, преди да ѝ спадне рейтингът. Развод, и то с мъж, който отгоре на всичко бе неин мениджър, би ѝ излязъл скъпо, а и щеше да раздвои вниманието ѝ. Честно казано, изобщо не биваше да се омъжва за него. А време за развод щеше да се намери и по-късно.

— Кристал! — приветства я Ейра и се отправи към тях, провлачил левия си крак. — Колко мило, че дойде!

— Това е Ейра Сагарян — бързо прошепна Уейн.

— Него добре го познавам, Уейн! — изсъска раздражено тя. Дали не би могла да си разреши лукса да се разведе още тази година?

Кристал се обърна към вече приближилия се до тях дребничък човек и каза:

— Благодаря ви, че ме поканихте. За мен е чест да бъда тук, Ейра. По-доволна не бих могла да бъда, дори и ако аз самата получавах наградата тази вечер. Само че, разбира се, нямам предвид телевизионна награда.

И двамата се засмяха.

Пол Грасо се бе сгушил на тъмно, на задната седалка на таксито. Отсреща частният път към къщата на Ейра Сагарян бе празнично осветен от мигащи градински лампи и гъмжеше от бляскавите гости, които излизаха от охранявания паркинг. Той огледа трагично смачкания си смокинг, докато седеше изпотен в мрака.

„Трагично“ бе думата, която му прилягаше най-добре. Трагично, че след като прекара трийсет години в този град и от двайсет играеше голямата игра, беше пренебрегнат от един стар сакат маниак. Какво искаше да каже Ейра с това? Че Пол Грасо вече не заслужава да бъде канен?

Пол знаеше, че ако достъпът му до филмовите среди се прекрати, трябва да си вдига чукалата и да се маха оттук. А той нямаше такова намерение. Налагаше се да бъде на приема. Дължеше прекалено големи суми, нуждаеше се от работа и не можеше да рискува да се разбере, че е бил пренебрегнат.

Наблюдаваше и чакаше удобен случай. Храсталаците в градината на Фред Уайзман бяха непроходими — не градина, а джунгла. Е, трябваше да се възползва от това преимущество. Защото имението на Уайзман граничеше с територията на Ейра Сагарян. Надяваше се, че Сагарян не се охранява с кучета.

Пол предпазливо се измъкна от таксито и освободи шофьора. Не знаеше как ще може да се прибере, но за това щеше да мисли после. Той се прокрадна към храсталаците, които се разпростираха по протежение на границата между двете имения.

Ейприл Айрънс мълчаливо подаде празната си чаша на Сам Шийлдс и се огледа наоколо, докато кавалерът ѝ отиде за питиета. Разговаряха за новия филм, на който тя бе продуцент, за съвременната версия на „Роди се звезда“. Само да разбере това Марти ди Дженаро! Ейприл знаеше, че Марти обича този филм. Може би трябва да представи Сам Шийлдс на Марти като режисьор на новата версия. Сигурно щеше да се пръсне от завист! А Сам щеше да ѝ падне в

краката от благодарност. Ейприл не намираше, че е необходимо протежетата ѝ да имат достъп до когото си поискат.

Очите ѝ престанаха да шарят из залата, когато забеляза хубав мъж с русокоса кралица на красотата. Щом погледите им се срещнаха, тя го прикани да дойде, като помахаше с показалец.

Отдалече той направи въпросителен жест с ръка и се видя, че устата му оформи въпрос:

— Аз ли?

Ейприл няколко пъти кимна. Мъжът започна да си пробива път към нея, прихванал с ръка гърба на красавицата. Ейприл поклати глава и видя, че той веднага пошепна нещо в ухото на дамата си и продължи към Ейприл сам.

— Ейприл, ласкаеш ме! — възкликна той и ѝ отправи въздушна целувка. — Но защо не искаш да се срещнеш с Дженифър Сейлз? Тя играе във филма на Дино де Лаурентис?

— Не, благодаря. Писнало ми е от такива. Става дума за бизнес. Трябваше да ми се обадиш за сценария — рече Ейприл.

— Това да не е просто цупене? Ейприл Айрънс ми се сърди? — попита Майкъл, а в очите му присветваха пламъчета.

Господи! Тия актьори! — помисли си тя. — Никога не изпускат случай за флирт.

— Вече от десет години не се цупя, сваляч такъв. Ти ме помоли да видиш сценария и аз ти го изпратих. Не последва нищо. Какво смяташ, че трябва да правя? Да те гоня из града, за да те накарам да приемеш роля, за която всеки голям актьор мигом ще се навие? Аз да не съм някоя от двайсетгодишните ти мацки?

Той се наклони към ухото ѝ.

— По нищо не се различаваш от тях — прошепна той с тембъра, който довеждаше всички американки до оргазъм. Ейприл вдигна рамене, въпреки че всъщност обичаше да се разгрива с Майкъл Маклейн.

— Това съвсем проваля нещата — каза тя, но вече с усмивка. — Е, трябва да продължи. Имам работа в тази зала. Значи или ще ми се обадиш, и то скоро, или ще разглася, че на Майкъл Маклейн не му става.

Майкъл придаде на лицето си израз на престорен ужас.

— Само това недей да правиш! В продължение на месеци няма да ми остане една нощ да се наспя. Всички жени в тоя град ще приемат слуха като най-страхотното предизвикателство!

Сам Шийлдс стоеше до бара и нервно въртеше в ръка пълна чаша уиски. Всъщност той не бе канен на приема. Когато Ейприл му се обади, за да го помоли да я придружи, Сам се изненада. Не бе сигурен дали подтекстът е работа или удоволствие, а въпреки че искаше отново да работи с Ейприл, не бе много сигурен дали иска да спи с нея. Тя бе властна любовница и у нея имаше нещо, което го плашеше. Казано накратко, той чувстваше, че Ейприл използва мъжете по същия начин, по който повечето мъже използват жените. Това го изнервяше.

Изнервяха го и приеми като днешния. Сам обичаше да се мисли за „играч“, но когато бе заобиколен от преуспяващи знаменитости, се чувстваше ужасно несигурен в себе си. Никой не го търсеше, а на приеми той не умееше да предразположи никого. Искаше му се да си отиде. За да убие времето, наблюдаваше гостите, които минаваха край него. Опитваше се да ги разпознава. Със звездите, разбира се, бе лесно. Концентрираше се върху „брокерите“ на могъществото: Брандон Тартикоф, Майк Медовой, Майкъл Овиц, Дон Стийл, Каценбърг.

После изведнъж видя червенокосата. Заедно с Марти ди Дженаро. Всъщност Марти ди Дженаро се бе впил в ръката ѝ. Може би щеше да бъде добър избор за „Роди се звезда“. Изглеждаше млада и темпераментна. Погледна към Ейприл. Тя продължаваше да разговаря с различни хора — последният бе Майкъл Маклейн. Сега, като видя, че за миг е свободна, той се доближи до нея.

— Вече ми дотегна — каза тя. — Само да поговоря още с няколко души, а после... какво ще кажеш да идем у нас и да се чукаме?

Джийн стоеше край басейна. Светлините, които проникваха през хрусталаците, примигваха като мънички звезди. Никой не я познаваше и в сянката тя се наслаждаваше на този миг самота.

На прием като този не бе достатъчно просто да си красив, за да привлечеш внимание. Трябваше да си красив, преуспяващ и известен.

Защото това бе прием на най-красивите, преуспяващи и известни хора в света. И тя, Джийн Мур, бе тук.

Е, разсъждаваше тя, сигурно вече съм достигнала целта. Иначе нима щях да бъда тук. Сега тази нереална сцена бе нейната действителност. Но действителността, в която живееше, ставаше все по-нереална и по-нереална. Тя вдишваше аромата на жасмина, който цъфтеше нощем, леко примесен с мириса на хлор от басейна.

Докато гледаше безцелно наоколо, от тъмнината на храсталаците изскочи мъж. Нисък и тъмен, почти като сянката, от която излезе. Той я погледна.

— Здравейте! — поздрави небрежно, докато поизтупваше омачкания си смокинг. — Търсех портфейла си — обясни той и се смеси с тълпата.

Зад гърба ѝ две жени започнаха да клюкарстват. Бяха възрастни матрони, сигурно съпруги на важни особи от индустрията.

Едната от тях се провикна:

— Охо! Я гледай! Това е Мери Джейн!

Джийн усети как нещо опари стомаха ѝ. Имаше чувството, че се разпада, и се изпоти до върха на ушите. Боже мой! Нима са от Ню Йорк? Но откъде може... После към двете матрони се приближи друга възрастна жена.

— Мери Джейн Уик, запознайте се с приятелката ми Естер Гудбоди — обади се едната от дамите. После думите ѝ бяха заглушени от шума.

Джийн чуваше само бученето в главата си. Опита се да диша: дълбоко, йогийско дишане, което раздвижваше дори и слънчевия сплит. Понечи да направи няколко крачки, но се олюля върху прекалено високите си токове и едва не се подхлъзна. Съвземи се, Джийн! — заповяда си тя, после вдигна очи. Видя го от другата страна на басейна. Бе облечен в черно и бяло, като всички останали мъже. Не можеше да повярва на очите си. Толкова време бе изминало, откакто се бяха видели за последен път в Ню Йорк.

— Господи! — изрече тя на глас.

Не може да бъде. Сигурно съм разстроена от споменаването на старото ми име. Отмести погледа си другаде, направи още няколко дълбоки вдишвания и отново си заповяда да запази спокойствие. Сега ще погледна и сигурно ще разбера, че съм сгрешила. Но когато

погледна над малките светлилки, които като лотоси плуваха по повърхността на басейна, разбра, че не греши. Беше Нийл. Облечен като келнер, разнасяше сандвичи на гостите.

С пълна чаша в ръка, Пол Грасо леко се полюляваше напред-назад, като от време на време разтърсваше единия си крак. Дрън, дрън, дрън. Мразеше тези скапани професионални соарета. Но трябваше да се добере до Марти и най-после го зърна.

Човек би си помислил, че всичко ще се уреди много по-лесно, защото Марти беше с Лайла Кайл. Но Пол знаеше, че в този град благодарността е дефицитна. Пол си спомни за италианската поговорка: „Тя защо ме мрази толкова много? Никога не съм ѝ правил услуга!“. Защото Лайла определено го мразеше. Тя получи ролята, но не се постара да му възложат да подбере второстепенните актьори, както му бе обещала. Работата, на която той отчаяно се надяваше. Изобщо не отговаряше на телефонните му обаждания. Сега стоеше до Марти, великолепна и много отегчена.

— Хубав смокинг имаш — пошегува се Марти ди Дженаро твърде саркастично.

Пол се постара да не обръща внимание на това. Трябваше да получи някаква работа, но нищо не бе по-недостойно от това да проси тук, на подобен прием. Ала все пак не можеше да пропусне шанса.

— Какво правиш напоследък? Бил ли си наскоро в Лас Вегас?

— Не — отговори Марти. — Страшно съм зает.

— Как върви сериалът? Нищо не стига до ушите ми. Имаш ли нужда от актьори? Бих могъл да ти помогна...

— Искаш да кажеш, че може би аз мога да ти помогна? Работа ли търсиш, Поли?

— Не бих ти отказал, ако ми възложиш да ти подбера актьори.

— Обади ми се утре в кабинета — каза Марти и Пол разбра, че осребрява последния си чип, но и че отново влиза в играта.

Лайла се прокашля и се премести от единия на другия си крак. Досадата ѝ просто биеше на очи. Ейра я бе поканил, тъй като беше негова клиентка, а Марти си бе получил поканата, независимо от нея. Лайла първо отказа да дойде с него и предложи да се срещнат на приема. Сега съжаляваше, че изобщо дойде. Толкова тъпо беше.

— Ще вляза вътре — уведоми тя Марти и без да се сбогува или да изчака какво ще ѝ отговори той, прекоси моравата и влезе в огромния хол. Някъде по средата имаше кресло, около което се бе насъбрала група надвикващи се кретени. Лайла не искаше да се покаже заинтригувана, затова се доближи небрежно, питайки се кога ли тя ще бъде център на вниманието. Когато стигна до групата, някакъв мъж се извърна да я огледа.

Висока тъмнокоса жена разговаряше с висок тъмнокос мъж. Той ѝ се усмихна и Лайла отговори на усмивката с усмивка.

— Мис Кайл? — попита високият мъж.

Лайла кимна.

— Аз съм Сам Шийлдс, а това е Ейприл Айрънс.

Лайла отправи бляскава усмивка към Ейприл. Ейприл Айрънс бе асът на игралните филми. Първокласни игрални филми. Марти се присъедини към групата.

— Здравей, Ейприл — обади се той и прихвана Лайла за лакътя.

Лайла усети как у нея се надига вълна от възмущение. Той не ѝ бе собственик. Издърпа лакътя си.

— Какво замисляш, Ейприл?

— О, имам един малък нов проект. Ето — Сам ще бъде режисьорът.

— Така ли? — Марти се усмихна вдървено. — Имаш ли работно заглавие? — добави той, защото нямаше какво друго да каже и явно се отегчаваше.

— Нарича се „Роди се звезда“ — изчурулика Ейприл.

Нийл стоеше до портала при задния вход, захапал цигара. Ръцете му трепереха. Сам Шийлдс! Проклетият Сам Шийлдс! Преди малко Нийл разнасяше черен хайвер и се доближи до малка групичка. Разпозна Майкъл Дъглас, Кевин Костнър, Ричард Гиър, Марти ди Дженоаро и Кристал Плинъм. После обслужи Мишел Пфайфър, Фиби ван Гелдер и Кърк Киркорян и оная кучка продуцент Ейприл Айрънс. После човекът пред него се наведе над купата с хайвера и изгреба всичко, което бе останало. Нийл едва не изтърва таблата, когато разпозна Сам Шийлдс. Инстинктивната му реакция бе да запрати

гадната купа с рибешки яйца в лицето му, после осъзна, че трябва да се махне.

Унижението пареше болезнено. Това, че Сам не го позна, предизвика у него и облекчение, и обида. Сам дори не погледна човека, който му сервираше. Единственото, което мръсното копеле виждаше, бяха безплатните четиристотиндоларови рибешки яйца.

— Казах ти, Носалино такъв, че тук почивки няма!

Пак беше дебеланкото — надзираваше го, застанал на вратата на кухнята.

— Ти ли ще ми кажеш! — отговори Нийл, захвърли цигарата си в храсталаците и тръгна в обратна посока, като разкопчаваше глупавата си черна папийонка.

— Къде отиваш, Носалино? Имаш работа за вършене!

— Така е, Тлъстелино. Но не тая работа!

Нийл стърчеше на края на частния път към вилата на Ейра. Сега какво ще правя, по дяволите? На автостоп не мога да се прибера. Не и в района на Холмби Хилс. А нямам пари за такси. Отсреща край магистралата бе спряла кола и някаква жена се показва през прозорчето и му помахна. Нийл бавно се доближи, благославяйки късмета си. Никога не бяха го вземали на автостоп в този град. Всъщност никъде. Може би сега късметът му щеше да проработи.

Когато стигна до колата, жената слезе. Не беше хубава. Хайде бе, грозна беше. И стара, е... да кажем на средна възраст. Но какво от това. Той пък да не беше мистър Америка, а и бе заседнал тук без транспорт.

— Здравей! — поздрави го жената. — На приема ли сервираш? — попита тя и кимна в посоката на къщата на Ейра.

— Да, всъщност сервирах. Току-що напуснах.

— Ще ти дам сто долара за келнерската ти униформа — предложи тя.

За миг Нийл нищо не отговори. Трябваше да се досетя. Натрапница. Сигурно хората биха дали какво ли не, за да ги видят на приема на Ейра.

— Само сто ли? — попита той. — Джон Ритър^[1] би ми дал хиляда.

Само вдигнах рамене. Да, аз бях, Лора Ричи. И Лора Ричи бе паднала толкова ниско, за да получи информация от първа ръка.

— Ами тогава защо не преговаряш с Джон Ритър?

— А с какви дрехи да се прибера до вкъщи? С твоята рокля ли?

Отворих задната врата на колата и извадих черни панталони.

— Имам панталони, трябва ми само ризата и връзката ти. Ще ти дам и коженото си спортно яке в добавка към стоте долара. Така ще можеш да стигнеш до вкъщи.

— Пусни и двайсет долара за такси и всичко, което имам, е твое — отговори Нийл, докато разкопчаваше ризата си и я измъкваше от панталона.

[1] Треторазреден холивудски актьор. — Б.пр. ↑

— Получи ли видеокасетата? — попита Сам Шийлдс, когато двамата седнаха на леглото. Ейприл изхлузи блузата си през глава.

— Разбира се. Защо? — попита тя.

— Ще ми се да хвърля едно око — отговори той, пресегна се да вземе дистанционното и включи телевизора.

Искаха да отпразнуват сделката, която бяха сключили. Сам щеше да пише нов сценарий за „Роди се звезда“ и да режисира филма. За това получаваше половин милион долара, два пъти повече, отколкото за „Джак и Джил“. Просто не можеше да повярва на късмета си.

— Какво правиш, Сам? — попита Ейприл, без да прикрива раздражението си. — Я загаси тая гадост! Сега не е време за това.

— Зная, зная — опита се да я успокои Сам. — След като вече видях Лайла Кайл, искам да хвърля поглед на сериала, само за две минути. Всички говорят за него. Къде е касетата?

— В чантата ми, ей там.

Отмъкването на касетата на „Три момичета на път“ се оказа трудна задача дори и за Ейприл Айрънс. Марти ди Дженаро работеше в пълна секретност и не желаше краден екземпляр от сериала да се появи преди излъчването му. Но все пак тя успя да се справи.

Ейприл гледаше как Сам прекосява стаята съвсем гол, ако не се смятат елегантните боксьорски гащета. Той приклепна, извади касетата и я постави във видеото. Очите му просто се впиха в екрана още докато течаха благодарностите към спонсорите.

— Само искам да видя какво може да направи Марти ди Дженаро!

След радушния прием на „Джак и Джил“ Ейприл реши, че ще възложи на Сам още един филм. А Сам бе доволен, че Ейприл му отправи това предложение. След като от две години не бе написал нищо, може би засега подновяването на стар филм бе най-подходящо за него.

С положителност се нуждаеше и от Ейприл. Щом се прибраха от приема на Ейра, веднага се озоваха в леглото, както преди. Тя нито

веднъж не спомена Кристал и, изглежда, изобщо не му се сърдеше за тази връзка. Сам предполагаше, че заслугата му да накара Кристал да играе свястно бе отчетена от Ейприл. Сега вече обсъждаха предснимачния период на новия филм. Разходи, актьори, всичко, което върви покрай една продукция. Ейприл му имаше доверие.

Вдигна очи. Тя бе излязла от стаята.

— Чакай! Къде отиваш? — извика Сам подир нея. — Върни се. Искам да видиш нещо... геният в действие.

— Ами да, за разнообразие! — сопна се тя още на вратата, но любопитството ѝ бе възбудено. Баща ѝ обичаше да казва: „Трябва да познаваш враговете си по-добре от приятелите си“. А тя мразеше Марти ди Дженаро. Надяваше се сериалът да претърпи пълен провал. Много се говореше за него: нова снимачна техника, конфликти на снимачната площадка, огромен бюджет. Може би това ще провали този самонадеян хвалипръцко. Нищо няма да ми стане, ако видя за какво приказват толкова много, реши тя. Седна в най-отдалечения край на леглото.

Сам потупа мястото до себе си.

— Хайде, ела, нали става въпрос за работа! — каза той с помирителен тон.

Ейприл се облегна върху гърдите на Сам и пое дълбоко въздух. Беше си свалила контактните лещи, защото разчиташе, че веднага ще започнат да се чукат, и сега не виждаше добре екрана. Но какво от това? Нали беше само някакъв телевизионен сериал.

Няколко минути гледаха мълчаливо, после Ейприл седна и се изпъна към екрана с присвити очи. Това не бе просто порция неделна телевизия. Но пък и как ли другояче можеше да бъде, след като все пак това бе Марти ди Дженаро. Той беше гадно, но талантливо копеле. Сериалът бе добър. Приличаше повече на истински филм, отколкото на телевизионен. Но се различаваше и от двата вида.

— Сам, подай ми очилата. В чекмеджето на нощното шкафче са — нареди тя, без да сваля очи от екрана.

Гледаше внимателно. Бе използвал всички известни прийоми, но много ефектно. Имаше и сладникави нотки, но самите момичета бяха еманципирани, мъжки момичета. Усещаше се някаква носталгия. Паралелният монтаж, затъмненията поразително се различаваха от

традиционните. По-добро, по-сензационно и по-модерно от кабелната телевизия.

А може би, само „може би“, тук щяха да намерят и изпълнителката на главната роля в „Роди се звезда“?

— Какво мислиш за червенокосата? — попита Сам, като да четеше мислите ѝ. — Видяхме я на приема на Ейра.

Ейприл наблюдаваше момичето. Тук, разбира се, примамката за рекламата щеше да е обстоятелството, че майка ѝ, Тереза О’Донел, е играла главната роля в първата версия. Това добре. Но Ейприл все повнимателно се взираше в момичето. Великолепна беше. И малко опасна, но... Ейприл в никакъв случай не искаше филмът да бъде само лъскава втора версия. Не.

— Ами ясно какво мисля. А русата не може да играе.

Сам продължаваше да гледа напрегнато екрана.

— Дааа. Я погледни третата! Тъмнокосата.

Ейприл последва съвета му. Безспорно момичето бе красиво, но у нея имаше нещо друго. Гласът ѝ, движенията ѝ... всичко у нея бе толкова естествено. Умееше да играе.

— Не е зле — призна тя.

— Имаме нужда от нова актриса за ролята.

— Е, тя би могла...

Набързо извъртяха касетата докрай. Вече течаха надписите. Ейприл погледна към Сам и видя, че се е възбудил.

— От нея ли ти стана, или от мене? — попита тя.

— От тебе и за тебе — отговори той и погали лявата ѝ гърда. — Но нека преслушае актрисата.

— Сам, малко е вероятно, че ще можем да използваме телевизионна звезда, дори и ако я прикачим към Майкъл Макнейн така, както възнамерявам да направя. Трябва ни филмова актриса.

— Дааа. Ами вземи тогава Джулия Робъртс.

— Хайде де! Нейният импресарио иска и майка си, и баща си. Не давам шест процента от бруто печалбата на никого. Помни това Сам: не правя минет, не давам проценти от брутната печалба и не разрешавам никой да се меси във финансовите разчети.

Тя бе подписала с него договор за сто хиляди долара — за пръв вариант на сценария и още един — за четиристотин хиляди долара, ако се стигне до снимки и той стане режисьор. Евтино ѝ излезе, смотаният

му импресарио се огъна в момента, в който Ейприл го заплаши, че ще напусне стаята. Сам не знаеше, че тя разполага с още четвърт милион, който възнамерява да вложи във филма. Смяташе да използва парите за рекламен форшпан на Майкъл Маклейн. Щеше да свърши добра работа.

— Ейприл, все пак няма ли да ми предоставиш окончателния монтаж? — попита той с умилкване. Дни наред спореха по този въпрос.

— Още от „Небесните порти“ нито един режисьор не се меси в тия неща.

— Но Уди Алън се меси!

Тя вдигна вежди и го погледна.

— Ако парафразирам думите на сенатора Бентсън, ще ти кажа: „Ти, Сам, съвсем не си Уди Алън“.

— Но аз съм по-добър с езика.

— На твое място нямаше да се изхвърлям толкова — подметна тя. — Сега... какво друго? Или просто да кажем, че сделката е сключена, и да проверим прав ли си.

— Не обичам да смесвам работата с удоволствието — каза той, вече захилен.

— Не обичаш, но точно това правиш. Хайде сега, престани. — Тя протегна едната си ръка към слабините му, а с другата загаси телевизора.

След като видя Нийл на приема на Ейра, Джийн започна да го търси навсякъде. Дискретно, разбира се. Първо се обади на телефонни услуги, където предоставяха номера на абонати, които не са включени в телефонния указател. После потърси името му в „Белите страници“. Когато и там не откри нищо, отиде в Централната градска библиотека и прегледа миналогодишните указатели. Можеше ли да има номер, който да не фигурира никъде? Или още по-лошо — можеше ли Нийл изобщо да няма телефон? Актьор без работа, който няма и телефон, е просто бивш актьор. Напълно ли се бе предал Нийл?

Той ѝ липсваше, а пък и се тревожеше за него. Питаше се какво може да предприеме, ако го намери. Да се разкрие ли пред него? Струваше ѝ се, че не би могла. Вероятно щеше да му помогне по някакъв косвен път. Да му изпрати запис или да помоли Марти да му даде малка роля в сериала.

Мечтаеше да има приятел, какъвто ѝ бе едно време Нийл. Пийт бе много мил, но между тях нямаше почти нищо общо. Все още се държеше дружелюбно с нея, но не ѝ беше приятел. Мило се държеше и Шарлийн, но тя беше твърде ограничена. Джийн съзнаваше, че е самотна. Липсваха ѝ саркастичните водопади на Нийл, откровените разговори с Моли, задълбоченото интелектуално общуване със Сам.

Разбира се, че възбудата от сериала бе забавна. Но освен работата, тя просто не водеше личен живот. След като свикна с ритъма на снимачната площадка, всичко вече беше ако не лесно, то рутинно. Тя изглеждаше много добре на екрана, дори и в едър план. В началото най-много я плашеха прожекторите. Не бе и мислила за тях, докато не се озова под сноповете светлина. Осветлението в телевизията бе много по-силно от осветлението в театъра. То проникваше във всяка пора и ако човек не бе гримиран както трябва, се виждаха малки кратерчета по кожата. На сцената прожекторите акцентираха, движеха се. В павилиона за синхронни снимки, изглежда, че искаха да имитират истинско слънце. Понякога Джийн се движеше под прожекторите и знаеше, само знаеше, че това, което в огледалото на спалнята ѝ

изглежда като незабележим белег с дебелината на косъм, тук се превръща в дълбока червена рана. Сдържаше дъха си от страх, когато операторите снимаха в едър план, и все чакаше някой да издаде вик на изненада при неочакваното разкритие.

Гримьорната обаче бе място, където тя можеше да държи нещата под известен контрол. Загрижеността ѝ за грима далеч превишаваше обичайния професионален стремеж към съвършенство. Тя нарочно се бе сприятелила с гримьора. И тъй като всеки ден, след като я гримираше, той отстъпваше назад и я съзерцаваше, сякаш е създал Мона Лиза, Джийн се успокояваше, че подготовката за камерата е добра.

Но в крайна сметка заставането пред камерата съвсем не бе вълнуващата перспектива, която Джийн бе очаквала в началото. Марти ди Дженаро бе режисьор. Тя си бе въобразявала, че това означава филм далеч над средното равнище, що се отнася до операторска работа, текст, костюми. За нейно голямо съжаление тя вече болезнено остро усещаше колко ограничена е властта на режисьора. Според нея текстът бе отвратителен. Цяло едно писаческо братство създаваше диалог, който звучеше тъй, сякаш Дейвид Мъмет се прави на патока Доналд. Диалогът бе осакатен, зле балансиран, трудно се пригаждаше към ритъма на действието. Трябва да забравя какво е изкуство, си бе помислила Джийн, след като прегледа за пръв път сценария. Е, може би когато всичко е завършено и започне да се излъчва, нещата ще изглеждат другояче.

Междувременно характерните особености на трите героини на сериала вече се проектираха върху изпълнителките. Джийн възприемаха като „умница“, Лайла — като „секси мадама“, а Шарлийн — като „шантавелка“. Просто ги принуждаваха да играят ролите си и в живота. Джийн знаеше, че е умна. Или може би бе по-точно да се каже, че имаше опит. Тъй като я вземаха за твърде по-млада, тя, естествено, ги впечатляваше като много умна. Лайла бе наистина секси мадама, което не означаваше сексуална жена според преценката на Джийн. А бедната Шарлийн? Не беше вярно, че е тъпа. Просто никога не бе имала шанс да научи нещо повече и да придобие по-голям опит. Джийн бе сигурна, че момичето не е глупаво.

Но от трите само Лайла се показва достатъчно хитра, за да се постарее да влезе под кожата на Марти. Сега, след като Джийн изгледа

първите шест епизода, лесно може да забележи, че в едър план най-много снимаха Лайла, че на нея се падаха най-добрите реплики. А „умната“ Джийн все по-малко и по-малко имаше възможност да се прояви в обсега на камерата и получаваше все по-малко и по-малко реплики. Разбира се, че всъщност всички реплики бяха глупави, но... Джийн не можа да се сдържи да не се разсмее. Спомни си вица за двете възрастни госпожи, които се срещат във фоайето на хотела след вечеря. Първата казва: „Храната е отвратителна“. А втората отговаря: „Да, и порциите са толкова малки“.

И тъй, порцията от лоши реплики на Джийн намаляваше. Колкото и да бяха глупави, тя си признаваше, че би желала да ѝ сервира повече.

Джийн бе в гримьорната, където заедно с Май работеха върху костюмите за следващата седмица. Джийн се вслушваше във всичко, което кажеше Май.

— И тогава напуснах него, мила моя. Какво друго можела да прави? Винаги щял да ревнува от мои успехи. Това тровило него. След време сам щял да престане да обича мен.

— Но ти си го обичала, нали?

— Разбира се. Той бил моя най-голяма любов. И той обичал мене сама. Не образ на екран. После видяла как други мъже виждали не мене сама, а мой образ на екран. Още по-лошо, че мене сравнявали с мой образ на екран. Разбираш, нали? „О, тя не толкова висока, както мислел, нейни зъби не толкова хубави. Тя по-слаба, по-ниска. Не е каквато мислел.“

Такава жестока несправедливост бе да гледаш тази сбръчкана старица, коленичила край краката ти, да си спомня годините на своята слава. Как ли се чувства тя сега, когато никой не я поглежда, поне не като жена, когато вече не може дори да търгува с лицето си или с тялото си, а е била поразително красива. Една от най-прелестните жени в света. Какво ли изпитва сега?

Джийн не притежаваше достатъчно смелост и жестокост, за да ѝ зададе този въпрос. Отново погледна надолу и видя, че Май е впила поглед в нея.

— Ти странна жена — заговори Май. — Твои очи са много по-стари от твое лице. — Тя извади последната карфица от устата си и я заби здраво в плътната материя. Джийн усети как косите ѝ се изправят. Нима е толкова проникателна?

— Ти винаги мисли — заговори отново Май — като да си в опасност. За какво да мисли младо хубаво момиче? Аз никога не мислила, докато не станала на четирийсет.

— Имам навик да мисля — отговори Джийн и ѝ се усмихна, докато слизаше от малкия подиум пред огледалата.

— Не навик. Ти странна.

— Защо? — Джийн се опита въпросът ѝ да прозвучи небрежно. Но бе уплашена. Нима се е издала с нещо?

— Ето, ти мен оставя да говори такива неща. И идва тук, а не кара мен да идва при теб.

— Но ти ми вършиш услуга. Това е най-малкото, което мога да направя за теб!

— Глупаво момиче. Да върши услуга на звезда е удоволствие. Това значи пари в банкова сметка, застраховка...

— Каква застраховка? — попита Джийн смутено.

— Застраховка от безработност — отговори Май и се засмя, докато бавно и вдървено се изправяше. — Сега, ако имам щастие, ти няма да разреши да ме уволнят.

— О, Май! Никой няма да те уволни. Боб те обича! Ти си фантастична!

— Фантастична днес, безработна утре — вдигна рамене Май, после погледна отражението на Джийн в трикрилото огледало. — Ти се харесва?

Джийн се вгледа. Май наистина вършеше чудеса. Бе разпорила напълно джинсите, доставени от дизайнера на костюмите, и ги бе префасонирала. Преди това, въпреки пластичните операции и диетата, Джийн не изглеждаше толкова слаба, колкото другите две момичета. Сега коремът ѝ бе съвсем плосък.

— О, Май, приказни са. Наистина. Как го направи?

— Магия на Холивуд! — рече жената и започна да събира от пода ножици, парченца плат и карфици.

— Не, не. Нека ти помогна — каза Джийн и се наведе.

Май отново я изгледа.

— Виждаш ли? Ето това странно. Вдига от пода. Така нова звезда не прави. Много в начало са учтиви. Но за жена природно красива като теб, това много странно. А когато каза, че ти много хубава си, ти взела за комплимент. Може би ти била сляпа като дете? — попита тя. После се засмя. — Ето ти сега вижда как могат мене да уволнят. Аз също като теб мисли много. — После погледна празната си чаша. — Това е хубав бира. За мен хубав бира по-добре от шампанско. Пък и моя кесия не за шампанско. Искаш още една чаша?

На Джийн ѝ се стоеше тук, но не можеше да поема повече калории преди сутрешните снимки.

— По-добре да не пия — отговори тя, не особено убедително.

Когато вечерта се прибра в къщи изтощена след десетчасовия снимачен ден, Джийн бе толкова уморена, че едва можа да отключи пощенската кутия. Тя обикновено беше празна. Нямаше колетчета от къщи, нямаше пощенски картички от приятели. От време на време пристигаше писмо от доктор Мур или рисунка на Раул. Точно затова и сега се спря пред кутията, колкото и изморена да беше. Това може и да не беше много, но то съставляваше личния ѝ живот.

Мрачно си напомняше, че дотук стигна по свой избор. Липсваха ѝ и Нийл, и нийоркските ѝ приятели, събиранията в някое гръцко кафене, евтините вечери с пица или макарони. Най-много ѝ липсваше Сам. Но за стотен път си повтаряше колко зле завърши връзката ѝ с него.

Питаше се дали и сега всичко няма да има лош край. Какво ще стане, ако сериалът се окаже неуспешен? Или ако бързо загуби популярност, след като заглъхнат фанфарите? Или пък ако трудно загуби популярност и тя остане за три сезона прикована в преизподнята на телевизията? Сериал, който да е на шейсет и седмо място в класацията и нито се гледа, нито го свалят от екрана?

Понякога благодарение на новото си лице, на новото си тяло и новия живот Джийн изглеждаше неуязвима в собствените си очи. Всичко бе дързък хазарт — тя рискува и спечели. Но друг път, както и сега, всичко ѝ изглеждаше като лъжливо обещание. Също като „Джак и Джил“ и Сам. Стомахът ѝ се свиваше от страх. Бе достатъчно възрастна и уморена, за да опитва наново.

Работата я изтощаваше, а това, че непрекъснато играеше ролята на Джийн Мур, просто я съсипваше. Поддържаше кореспонденция с хирурга си, държеше се приятелски със снимачния екип, разговаряше с Май, но освен това трябваше да се мобилизира, за да има сили да прекарва безкрайно дългите дни.

С въздишка отвори вратичката на пощенската си кутия и изпразни съдържанието ѝ върху седалката, на наскоро наетата зелена спортна мазда. Същото като всеки ден, разочаровано реагира тя. Нямахте писмо от доктор Мур. Няколко сметки, два каталога, няколко реклами, адресирани до „Наемателя на жилището“. Но имаше и голям плътен кремав плик. Бе надписан лично за нея с черно мастило. Пощенското клеймо беше от Лос Анджелис. Ако е реклама за откриването на нов бутик, са се изхвърлили много.

Когато паркира колата и влезе в бунгалото, тя хвърли сценария, каталозите и всичко останало върху едно кресло и отвори големия плик.

ЕЙПРИЛ АЙРЪНС
ИМА ЧЕСТТА И УДОВОЛСТВИЕТО
ДА ВИ ПОКАНИ ВЪВ ВТОРНИК СЛЕДОБЕД
НА КОКТЕЙЛ

Над адреса бе надраскано с непознат почерк: „Много бих се радвала да Ви видя. Елате с кавалер. Ейприл“.

Ейприл? Ейприл Айрънс? Най-влиятелната жена в Холивуд ѝ праща покана и я подписва лично? Тя, Джийн Мур, поканена от съвсем непознатата личност и отгоре на всичко много известна. И тази личност „би се радвала“ да я види?

Джийн вдигна рамене. В края на краищата тук бе Холивуд и тя живееше в приказка. Нали току-що искаше да не бъде сама? Желанието ѝ се изпълни. Получи покана за бала. Но сега, след като я поканиха, Пепеляшка се чудеше откъде да намери кръстница, която да ѝ осигури рокля, стъклени обувки, карета и — което бе най-важно — принц.

Перспективата да се появи като Джийн Мур, млада красива и обещаваща актриса, пред цялото холивудско общество я плашеше, и то

много. На приема у Ейра Сагарян ѝ бе неприятно. Но нали трябваше да излиза, да се среща с хора, да си създаде нов живот? Усети, че се изпотява. Кой ли би разговарял с нея? За какво можеше да разговаря тя? Кой ще се интересува какво казва тя? И как да се облече? Усмихна се на последния си въпрос. Можеше да попита Май как да се облече, можеше дори да ѝ дадат някаква рокля на заем от гардероба, Боб щеше да уреди това. Или да иде да си купи рокля? Да пазарува с Май! Ами да — ето това е! Пазаруването можеше да ѝ достави удоволствие! Но как да се държи на приема? И с кого да отиде?

С Пийт? Бяха скъсали и не можеше да си представи как Пийт ще разговаря с Ейприл Айрънс. Колко глупаво се получаваше. И двамата биха изглеждали идиотски. Не, това не вървеше!

Можеше да се обади на Сай Ортис. Той сигурно щеше да ѝ намери подходящ кавалер. И щеше да е доволен, че я канят на такова място. Винаги настояваше тя да се „показва“. По дяволите! Да не би той да бе уредил да я поканят?

Джийн се пъкна във ваната, после си наля чаша божоле и нагласи реостата на слабо осветление. Топлата вода ѝ действаше успокояващо. Постава поканата върху етажерката, която заобикаляше ваната, подпря я върху някакъв шампоан, отпи от виното и се залови да я съзерцава. Може би точно това бе Началото.

— Първо ми кажи за какъв дявол искаш да отидеш у Ейприл Айрънс? Тя е кучка от световна класа.

— Искам да отида. Може ли да бъда сама?

— *Madre di Dios!* Дума да не става! Ще ти намеря подходящ кавалер.

— Да се появя с напълно непознат човек, като на среща, уредена от бюро за запознанства. Мразя това!

— Джийн! Тук е Холивуд. Само Стиви Уондър урежда срещи с непознати. Мислиш ли, че Майкъл Джексън и Мадона са отишли на церемонията по раздаване на наградите „Оскар“, защото са имали любовно randevу? Ще ти измисля кавалер — това е бизнес. Някой, който ще подпомогне кариерата ти.

Джийн въздъхна.

— Е, добре.

Рокля се намери лесно. Май донесе три, от които избраха една. Наистина страхотна рокля. Дълга, от тафта, в синьо и черно, която падаше на невероятни вълни до пода.

— Ето, това е начало за тебе — каза Май със задоволство.

— Толкова се страхувам, че сърцето ми ще се пръсне — призна си Джийн. — Боя се, че никой няма да разговаря с мене, че ще кажа нещо глупаво.

— Шшт, шшт — прошепна заклинателно Май. — Мъжете винаги ще те разговарят... е, поне още десет години, може малко повече. И няма защо да безпокои да търси някой, който да не говори глупости. И да не се грижи какво говори ти самата. Другите по-глупави от тебе са. Ще видиш, че Май е права.

Сай седеше зад стола на бюрото си, а краката си бе вдигнал върху ниския бюфет. Пак неприятности. Джийн Мур му създаваше главоболия. А Джийн Мур плюс Ейприл Айрънс означаваше сериозно главоболие. Сай не би казал, че не обича жените — във всеки случай не и жените като майка му или съпругата му, които си знаеха мястото. Сай мразеше само агресивните. Жени като Джийн. И Ейприл, разбира се. Какво щеше да стане, ако той самият придружи Джийн на приема на Ейприл? Това ще вбеси Ейприл Айрънс. А той ще може да държи и двете под око — прекрасен план. Сай се усмихна и махна инхалатора от носа си.

Но може би трябваше да се направи нещо по-добро. Все още му оставаше да убеди Майкъл Маклейн да се съгласи на първо място в афиша да остане само името на Рики. Басът, на който се бяха хванали с Майкъл, бе глупав. Майкъл му събщи, че вече е чукал Шарлийн. Тия хлапачки само му създаваха неприятности. Но сега може би ще успее да удари с един куршум два заека. Ще помоли Майкъл Маклейн да кавалерства на Джийн. Тя не бе лесна плячка като Шарлийн. И след като Майкъл запецне, Сай ще може да преговаря с него за Рики Дън. Сай вдигна телефона и се усмихна.

Джийн бе нервна, но не можеше да остане безразлична към онова, което виждаше. Аз съм тук и това е най-важното, повтаряше си тя. Бе застанала на прага, хванала Майкъл Маклейн под ръка, и оглеждаше къщата. Тя бе съвършена — елегантна в простотата на стила „Тюдор“. Огромните двойни врати на входа водеха към галерия за приеми, която бе толкова голяма, че в нея можеше да се играе футбол. Разположената на подземно равнище дневна стая бе омайна фантазия: тапицерия в цвят на слонова кост и старинни мебели от тъмно дърво. И свещи, стотици свещи осветяваха помещението. Виждаше се и трапезарията, с приканващо наредената маса и огромните канделабри. Тук биха могли да се поберат поне сто души, реши Джийн. Но този прием бе за много ограничен кръг: имаше не повече от десетина гости.

Около гостите се движеха келнери със сребърни подноси, които отразяваха блясъка на свещите и го препращаха към кристалните чаши. Сервираха разнообразни ордъоври и напитки. Джийн слезе надолу по трите стъпала, които водеха до дневната, където я приветства тъмнокоса, болезнено слаба жена в рокля от кремав сатен. Джийн бе сигурна, че това е Ейприл Айрън.

— Джийн, толкова се радвам, че приехте поканата ми — каза Ейприл и протегна ръка.

Джийн се усмихна, благодари и се обърна към Майкъл, за да го представи.

Ейприл я изпревари.

— Майк! Радвам се да те видя. Много време ли ти трябваше да откриеш този нов талант?

Майкъл се усмихна.

— Ако нямате нищо против, ще вечеряме веднага. После ще ви покажа един филм, надявам се, ще ви допадне. Съгласни ли сте? — попита Ейприл.

— Разбира се — отговори Майкъл, после се обърна към Джийн: — Нали не възразяваш?

— Чудесно — отговори Джийн и тримата прекосиха излъскания паркет, за да влязат в трапезарията. Майкъл дръпна стола и ѝ помогна да седне. Ейприл започна да представя гостите си един на друг. Джийн едва не се ощипа, за да се убеди, че не сънува.

После изведнъж го видя.

Беше закъснял. Взе трите стъпала с един разкрач на дългите си крака и леко и грациозно, както обикновено, се придвижи до единственото празно място на масата.

Джийн нито изгърва чашата си, нито остана с отворена уста. Но бе втренчила погледа си в Сам, в нейния Сам, изпиваше го с очи. Като че не бе изминало никакво време, не бе претърпяла страдания, операции, нямаше ново име, нова кариера, не бе триумфирала в театър „Мелроуз“, нямаше Марти ди Дженаро и телевизионен сериал. Като че времето бе замръзнало.

И както винаги го желаше силно.

СЛАВА

Спомняте ли си, когато Пинокио отива при Стромболи и Стромболи го убеждава да стане актьор? И Пинокио му изиграва нещо, а Стромболи го затваря в клетка? Е, много прилича на онова, което става в действителност. Искате да направите нещо и напълно сте завладени от мечтата си. Постигате я. И изведнъж се оказвате в клетка.

Бет Мидлър

Пред дома ми по цял ден висят фотографии, които ме плашат.

Джулия Робъртс

Нима всеки от нас не се е чудил понякога как ли ще се чувства, ако си извоюва място сред звездите? Не само като наблюдател подобно на мен, Лора Ричи, а като една от тях? Не само да го търпят като репортер или пък да проявяват снизхождение като към почитател, а да го приветстват като равен?

Как ли се чувства човек, когато седне да вечеря с дузина от най-прочутите, най-красивите и най-талантливите хора в света? Какво ли е усещането, когато Елизабет Тейлър — никога „Лиз“ — те нарича по име или пък Шер те моли да ѝ подадеш маслото, когато Уорън Бийти ти се усмихва и те разпитва за работата ти, като че ли наистина го интересува? Досега Джийн живееше в периферията. Тази вечер се озова в епицентъра.

Джийн преживяваше за пръв път подобно нещо, но изобщо не можеше да се съсредоточи. Трябваше да мобилизира всичките си сили да не се излага като глупачка заради Сам Шийлдс. Не поглеждаше към него и извърщаше глава на другата страна, към Майкъл Маклейн, към Елизабет и Лари, към Ейприл Айрънс.

Ами ако Сам я познаеше? Разбира се, тя сега беше съвсем различна — не само по външност, но и по маниерите, които бе възприела, и по начина, по който се движеше. Беше сигурна, че играе добре ролята на Джийн Мур. Но никой не я познаваше така, както Сам. Положително би могъл да разкрие играта ѝ и тогава какво щеше да стане? Щеше ли да я издаде? Щеше ли да я презре?

Сърцето ѝ тупкаше толкова силно, толкова бързо, че сигурно Майкъл, който бе от лявата ѝ страна, го чуваше. Тя самата чуваше само това — блъскането на сърцето в ушите си. Плътта ѝ започна да лепне и тя почувства как се изпотява.

Опита се да вдигне кристалния бокал с вода за столчето, но ръцете ѝ трепереха ужасно. Огледа се да види дали някой е забелязал и

стисна двете си длани в скута. Само Ейприл я гледаше, но Ейприл се усмихна и ѝ кимна.

— Къде живееш, Джийн? — попита тя.

— В Бърдланд — обясни Джийн. — Край Ориол.

— Купила ли си къщата? — попита Майкъл.

— Не. Живея под наем — успя да отговори тя.

— Добра ли е охраната? — попита Голди.

Заговориха за охраната и за относителните предимства на Малибу пред Бел Еър и пред Холмби Хилс. Джийн ги слушаше как се оплакват от разходите, чудеше се дали някои от тях имат телохранители.

— Е, аз винаги съм си бил добре в „Бевърли Уилшир“ — каза Майкъл. — Оставям тревогите за охраната на хотела. Най-добрата в света.

— Това не важи, когато има деца — каза някой сухо. — Хотелският апартамент не е дом.

— За мен е такъв вече десет години.

— Не можеш да живееш без въртяща се врата — пошегува се някой и всички се разсмяха.

Джийн за миг се почуди дали пък не се смееха и на нея — сигурно я вземаха за последното завоевание на Майкъл. Огледа се и видя, че Сам Шийлдс е приковал поглед в нея. Тя се извърна.

— Човек има нужда от ограден периметър — говореше Ейприл. — За да е в безопасност, особено ако има деца.

— О, не е ли това малко параноично? — попита Сам. Гласът му прозвуча по-прекрасен от когато и да било, музикален и плътен, с остротата на нюйоркския акцент. — Искам да кажа, че след Ню Йорк всичко тук ми прилича на детска игра. Аз живея в каньона и го обожавам.

— Не казваше ли същото и Шарън Тейт? — попита Майкъл.

— Не, не е параноично — отвърна Ейприл. — Бари Дилър например има денонощна охрана на паркинга си във Фокс. Ето това е параноично.

Разговорът около Джийн продължаваше. Тя едва вкуси от ордьовъра със скариди и почти не хапна от писията с аспержи. Поне не трябваше да се притеснява за диетата си — задави се с една троха. Блюдата бяха аранжирани изкусно, рибата бе във венец от аспержи, а

златният ръб на чинията блестеше наред със златния ръб на кристалните бокали и позлатените свещници. Джийн гледаше в чинията си, опитвайки се да следи разговора, който ту замираще, ту се подемаше отново. Ще си помислят, че съм няма, каза си тя. Трябва да кажа нещо.

Вдигна глава, разговорът се прехвърли от охраната към недвижимата собственост, а после отново към охраната.

— Откакто напуснах „Бевърли Уилшир“, се ползвам от услугите на Ла Брек — каза Майкъл.

— Скъпичък е — промърмори някой от останалите.

— Да, но е най-добрият. А в случая говорим за опазване на живота ми — каза Майкъл.

— Не е ли малко мелодраматично? — чу Джийн гласа на Сам. Още не смееше да го погледне, само хвърляше крадешком по някой поглед в неговата посока.

— Искате да говорим за мелодрама ли? — попита Майкъл. — Някакъв затворник ме заплашва със смърт в писмата си от седем години. Обвинява ме, че съм бил разрушил първия му брак... жена му била моя почитателка. След като я убил, получил двацет години затвор, кълне се, че ще ме докопа. Не трябва ли да съм нервен?

Всички около масата замърмориха съчувствено. Сам се изкашля.

— Мисля, че докато е в затвора, всичко е наред.

— Е, едва не го помилваха миналата година. Ла Брек не оставя такива неща. Изпрати писмата на комисията по помилванията. Има и други признания. Той неутрализира нещата. Доколкото може. Във всеки случай писателите и режисьорите не познават това... само ние актьорите на предната линия го знаем. — Майкъл се обърна към Джийн: — Твоята къща безопасна ли е?

— Не зная — призна тя. — Никой никога не ме е безпокоил.

— Дано да е все така, но не бих разчитал на това. Кога е премиерата на твоя телевизионен сериал?

— Идната неделя.

— Колко ли се вълнуваш — каза Елизабет любезно.

— Как върви? — попита Ейприл.

— Е, не знам с какво бих могла да го сравня — призна Джийн — но мисля, че върви добре.

Господи, не можеше ли да каже нещо умно? Не можеше ли да бъде поне духовита, ако не очарователна? Затова пък наистина звучеше като двайсетгодишна наивница, осъзна тя.

— Сигурен съм, че ще имате голям успех — усмихна се Кърт, а Голди кимна.

— В крайна сметка всички основни показатели са налице — Майкъл ви ухажва — добави Ейприл.

Отново се разсмяха и Джийн пак се почувства обърквана. Анет сръга Уорън и двамата се изкискаха. Но Джийн не видя по лицата им злоба. Въпреки че се шегуваха, не беше за нейна сметка. Правеха ѝ комплимент, включваха я в групата. Тя се усмихна.

За десерт имаше лимоново — ментов крем. Разговорът се прехвърли върху последния благотворителен концерт за жертвите на СПИН и после гостите станаха да пият кафе в дневната. Джийн обаче имаше нужда да остане за миг насаме със себе си. Насочи се към терасата. Докато прекосяваше дневната към отворените арки, усети, че краката ѝ треперят. Диплите на роклята ѝ шумоляха нежно.

— Майсторска работа — прошепна гласът на Сам до рамото ѝ.

Джийн усети как пребледнява. Обърна се да го погледне. Дали пък не говореше за новото ѝ превъплъщение? Може би вече я бе разгадал?

— Майсторска работа — повтори той. — И роклята, и косата ви. Съвършено съчетание. Толкова семпло и изящно.

Беше близо до нея. Усещаше ухание на карамфил от неговия лосион за след бръснене и сладкия аромат на дъха му. Беше ѝ трудно да повярва, че тук, в топлия нощен въздух до нея стои мъжът, когото бе видяла за последен път преди повече от три години във влажната сива нюйоркска зима. Ето го мъжа, за когото мислеше и копнееше и когото се опитваше да забрави. Ето го тук, беше тръгнал подире ѝ и сега стоеше до нея. Почувства, че се разтреперва. От гняв, от желание или от страх? На верандата беше тъмно и той стоеше съвсем наблизо. Виждаше ли я добре?

— Значи живеете в Бърдланд — каза той.

Тя не отговори.

— Винаги съм си падал малко отшелник.

— В живота или в каньона? — направи опит да пококетничи тя.

От дневната долетя смях и протестиращият глас на Майкъл.

— По-добре да отидем при тях — каза Джийн и пристъпи към светлината.

— Мислили ли сте да играете в киното? — попита я Сам.

Тя се спря и се обърна към него. Как можеше да му каже, че едно време бе мислила, преди да пропилее цялото си време по него? Извърна поглед през терасата към стройно подредените овощни дръвчета в градината.

— Някой ден може би — отвърна.

В дърветата зашумоля вятър. Джийн усети как кожата ѝ настръхна, а чудесната рокля на Май зашептя.

— Струвате ми се подходяща за една роля в мой филм.

Джийн се изсмя високо. Не можа да се удържи. С тази ли реплика излизаше на Бетани и всички останали? Всъщност нима не даде роля на Мери Джейн, преди да си легне с нея?

— В момента съм много заета с Марти ди Дженаро — каза Джийн.

— И с Майкъл Маклейн ли? — попита той.

Господи, какво ставаше? Той флиртуваше с нея. Какво да прави? Докога ще оставя този мъж да ѝ причинява болка? Тази идея в никакъв случай не беше добра. Отново чу смях от ярко осветената стая, където се бяха събрали другите. Виждаше как блясъкът на кристала и светлината на полилея се отразяват в басейна. Сам стоеше до нея с лице, скрито в мрака.

Сега се махни, сгълча се тя строго. Махни се и стой настрана. Не позволявай отново да започне нещо.

— Това всъщност изобщо не ви засяга — отвърна тя и го остави сам в мрака.

Майкъл Маклейн ѝ помогна да седне в колата му, като умело прибра шлейфа ѝ в лимузината, преди да затръшне вратата. Очевидно имаше богата практика. После мина от другата страна и седна.

Сега, след като мъките на вечерта бяха свършили, Джийн се почувства като че ли излиза от филм, най-хубавия филм в живота си. Но красотата, постиженията и бъдещето ѝ нямаше да изчезнат, щом се пробудеше. Беше желана, беше успяла и можеше да контролира съдбата си. Какво по-добро от това — да отхвърлиш мъжа, който ти е

причинил болка, и сега да седиш до този идол и да се возиш в ролс-ройс с подвижен покрив през Холивуд Хилс? Джийн си пое дълбоко дъх. Не само че бе оцеляла. Тя тържествуваше. Успехът я опияняваше по-силно от всякакво вино или марихуана.

— Благодаря, че ми кавалерства — каза тя на Майкъл. — Беше мило от твоя страна.

Той се разсмя.

— Удоволствието беше мое — каза. — Само че явно току-що си пристигнала в този град, щом благодариш.

— Е, знам, че Сай те е помолил да го направиш и аз...

— Задължен съм му. Което между другото е точно онова, което Сай обича.

Тя се усмихна.

— Как се чувстваш, изтощена ли си?

— Да!

— Типично. Марти ще те товари до смърт, той е такъв перфекционист. А Сай непрекъснато ще те кара да откриваш супермаркети, стига да се навиеш.

Джийн се разсмя.

— Е, точно сега никак не ми се ще да отказвам. Мисълта ми е, че преди година по това време нямаше кой да ме напсува.

— О, да. Доброто старо време. — Той отмести поглед от пътя и ѝ се усмихна. Имаше приятна усмивка.

— Всъщност мразя да се снимам за „Фландърс Козметикс“ — призна тя. — Аз съм актриса, а не модел или продавачка. Но нямаше да получа ролята, ако не се бях съгласила на това. Снимките продължават с часове. Позирам, докато всичко ме заболи.

— Сигурен съм, че не те боли от парите — каза Майкъл. — Не бъди жестока към себе си. Всички се борим да оцелеем. Дори и Елизабет продава парфюми.

Когато стигнаха до дома ѝ, тя се чу, че го кани да влезе. Той сви рамене, кимна и я хвана под ръка, докато стигнаха до вратата. Усещането за ръката му в нейната почти я замая. Джийн отвори вратата и светна лампите.

— Седни. Ще донеса нещо за пиене.

— Не се бави. Приятно ми е да те гледам — отвърна ѝ той.

Не можеше да отрече, че я привличаше. Симпатичните бръчки около очите, когато се усмихваше, двете дълги бразди, затварящи в скоби пълните му чувствени устни. Да, беше зрял мъж, не момче като Пийт. И с положителност във възрастовата група на Сам. Може би дори я бе попрехвърлил. Подхождаше ѝ по възраст. Въпреки префасонирания си външен вид, тя в крайна сметка приближаваше четирийсетте. А той трябва да бе над петдесет. Беше една от филмовите звезди, в които тя открай време бе малко влюбена, а ето че сега седеше на дивана ѝ и я желаше. Беше сред царуващите в Холивуд — приет от всички в най-висшите кръгове.

— Харесвам те — каза ѝ Майкъл простичко. — Ти си мила. Бас държа, че можеш да бъдеш много мила.

Джийн усети комплимента. Майкъл Маклейн бе имал всички хубави жени в Холивуд през последните двайсет години. Нима не се бяха шегували с това по време на вечерята? А сега желаше нея. В известен смисъл това бе като покана в много отбрано общество — клуба на красивите жени.

Тя извади охладената бутилка бяло вино, което пазеше за гости, грабна две чаши и седна при Майкъл на дивана. Егото ѝ ликуваше, но чувстваше и сексуална възбуда и любопитство. Ръката му беше толкова топла, а кожата му изглеждаше така, сякаш под нея тече повече кръв, отколкото у обикновените хора. Какво ли е усещането да се любиш с Майкъл Маклейн? Няма ли той да е свършената противоотрова срещу Сам? Защото тя възнамеряваше твърдо да не попада отново под магията на Сам. Беше прекарала повече от три години в усилия да пъди мислите си за него, да не си позволява да мечтае за Сам. Сега нямаше да се предаде. Погледна Майкъл и си представи устните му върху своите.

Но после се намесиха разумът, моралът или страхът. Да не си откачила? — попита се тя. Дори не го познаваше. Ами СПИНа? Понятието случаен секс вече не съществуваше. Това бяха деветдесетте години на века. И Майкъл съвсем не бе проявявал дискретност в миналото. Да не би да искаше личният ѝ живот да лъсне из всички булевардни вестници? Ами най-лошото — белезите ѝ? Да се любиш с Пийт в абсолютен мрак бе едно, но Майкъл нямаше да склони на това. Какво си въобразяваше тя?

— За какво си мислиш? — попита Майкъл и тя откри, че се изчервява.

— Мислех си колко ми е уютно да седя тук с теб — излъга тя, защото чувстваше много неща: бе възбудена, разколебана, поласкана, изгубила чувство за реалност... Но нито едно от тях не се покриваше с думата „уютно“.

— Жените непрекъснато ми повтарят това — разсмя се той. — Сигурно защото са ме виждали на екрана и са свикнали да ме гледат.

— Сериозно ли? — разсмя се и тя.

— Не се шегувам — отвърна ѝ той през смях. — Ще видиш. Веднъж да излъчат твоя телевизионен сериал, и хората ще смятат, че те познават лично. Ще се приближават до теб на улицата и ще те назовават по име. Ще открият домашния ти телефонен номер. Ще ти пишат. Ще те сънуват.

— Тази мисъл ме плаши — съгласи се тя. Усети как космите на ръката ѝ настръхнаха. — Но винаги съм смятала, че въпреки недостатъците, славата е ценна стока — нещо, което можеш да заложеш. Да го продадеш за власт и контрол над живота си. Измъкна ли се веднъж от неизвестността, надявам се да я използвам, за да се снимам в игрални филми. Да получа наистина добри роли.

— Вече си имаш такива — каза той, ухилен шеговито.

Тя се разсмя и усети, че отново настръхва. Това положително прозвуча като покана. О, боже! Чувстваше се като ученичка.

Изправи се и отиде до прозореца, поглеждайки към блесналите светлини.

— Не е ли красива тази гледка? — попита, наблюдавайки светлините на града как блещукат като килим от гигантски светулки.

Майкъл застана зад нея, но не я докосна, не бързаше.

— Щом я харесваш, твоя е — пошегува се той.

— Не, на никого не е — каза Джийн, все още взирайки се в светлините. — Този град е като вода. Не можеш да го задържиш, все изтича през пръстите ти.

Майкъл я обърна нежно към себе си.

— Малко цинично за толкова младо и толкова ново момиче в Холивуд. Някога старлетките тръпнеха от тази гледка. Като от сбъдната мечта. — Отпи от виното и направи гримаса — не беше много хубаво. — Цинична ли си, Джийн? Или си много мъдра?

Джийн се замисли за малко. Въздухът помежду им бе като наелектризиран, но говореха като в лош филмов сценарий.

— От двете по малко — отвърна. — Ами ти? Още ли се вълнуваш? Или си помъдрял?

Той сложи ръка върху нейната. Беше топла, толкова топла и усети как той потръпва. Господи, Майкъл Маклейн тръпнеше заради нея! Заради нея. Сигурно не се преструваше. Тя не се отдръпна.

— Хубостите на това, че съм звезда, вече не ме вълнуват. Възбужда ме талантът. Нешлифованият спонтанен талант. Като твоя.

— Знаеш ли — каза Джийн, надничайки в очите му — иска ми се да вярвам, че Майкъл Маклейн ме смята за талантлива. Че съм тук, сред толкова много момичета в града, и Майкъл Маклейн казва точно на мен, че съм талантлива. И че това го възбужда. — Сви рамене и отстъпи, прекъсвайки контакта помежду им. — Хубаво е да го чуеш и така нататък, но да си кажем право, едва ли съм първото момиче с грейнали очи, току-що дошло в града, на което казваш това. А и изобщо не си ме виждал как работя. Откъде можеш да знаеш?

— Никога не лъжа за таланта — каза Майкъл. — Защо да го правя? За да накарам някоя жена да легне с мен ли? Нямам нужда от такива лъжи.

Джийн се сети за Сам и за репликата му, че може да ѝ даде роля във филма си. Потръпна.

Майкъл продължаваше да я гледа в очите.

— Ти си една от трите истински талантливи жени, които съм срещал в продължение на дванайсет години. Няма да споменавам другите две... кавалерството не ми позволява... но, повярвай ми, Джийн, ти имаш талант. Гледах те в театър „Мелроуз“. — Наведе се напред и прошепна в ухото ѝ: — Изключителен талант. И много странна душа.

— Майкъл — изсмя се Джийн — след малко ще ми кажеш, че се познаваме от някой предишен живот.

Но остана трогната, че наистина я е видял как играе.

Майкъл избухна в чаровния си дълбок баритонов смях.

— Просто искам да кажа, че си много зряла. Особена.

За миг помежду им увисна тишина, после Майкъл се наведе и я целуна. Джийн не отвърна, само прокара език по устните си, които запазиха усещането за целувката му, след като вече се бе отдръпнал.

Беше приятно. Може би опасно, но приятно! От колко време не беше си говорила, ама истински, с някой мъж? Откакто се раздели със Сам, осъзна тя. Твърде дълго.

Тогавя Джийн разбра, че вече е решила да спи с Майкъл. Изглеждаше ѝ грижлив, нежен и интересен. И се целуваше хубаво. Ами белезите ѝ? Дали ще го отблъснат? Беше ли достатъчно сложен като личност?

Джийн вдигна ръка и я плъзна зад главата на Майкъл, привличайки го по-близо. Този път тя го целуна, първо нежно, после по-настойчиво. Той отвърна, притискайки я силно до гърдите си. Ръката му бавно се плъзна по гърба ѝ, промушвайки се под роклята.

Тя го отблъсна, много нежно.

— Майкъл, почакай. Претърпях катастрофа. Имам... ммм, белези.

Той се разсмя.

— Че кой няма белези в този град? — попита и я притегли обратно на дивана. — Ти си много красива. Никакъв белег не може да загрози тази красота — започна да я съблича той.

Роклята — това прекрасно творение на Май — се свлече на пода в мастиленочерен облак. Джийн си пое дълбоко въздух и после в меката, но плашеща светлина на всекидневната започна да смъква от себе си трикото. Знаеше, че не го прави елегантно, но и Майкъл се помайваше със своите дрехи. Едва после се обърна към нея. Какво ли щеше да каже?

Не каза нищо. Просто се пресегна през пропастта, която ги делеше, и прокара лекичко пръст по белега на слабините ѝ, после по двата, които минаваха през средата на гърдите ѝ. Докосването му бе леко като полъх. Тя се почуди дали вече е видял белезите под ръцете ѝ и какво ли щеше да каже за другите, от вътрешната страна на бедрата. Никой не би могъл да ги сбърка с белези от катастрофа — бяха твърде симетрични, твърде съвършени. Потръпна в очакване на реакцията му.

Но той просто взе ръката ѝ и я притегли на дивана. Поспря, извади презерватив и си го сложи, след това я положи да легне и я покри с топлото си тяло.

Докато лежеше под него, тя се разтрепери.

— Моля те, за пръв път някой ме вижда след... — прошепна му и замълча. Как можеше изобщо да му обясни? Отново пое дълбоко

дъх, който прозвуча като ридание. — Страхувам се от това как изглеждам.

Майкъл се повдигна на лакти и погледна надолу, обгръщайки гърдите ѝ с поглед, прокарайки върха на пръста си по тънките белези от зърното до гръдния ѝ кош. Най-сетне, след като я разгледа, се взря в очите ѝ.

— Прелестна си — каза той. — Изглеждаш прекрасно.

Телевизионните премиери не приличат на филмовите, помисли си Джийн, намятайки старата си хавлиена роба, тръгнала боса към телевизора. За премиерата на сериала по телевизионната мрежа тази вечер не трябваше да се облича официално, нямаше театрален салон с прожектори по тавана, не пристигаха звезди, режисьори, продуценти, агенти. Нямаше отразяване на събитието на живо от репортери. Толкова по-добре, помисли си Джийн. И бездруго бе страшно нервна. Защото тази вечер щеше да определи бъдещето ѝ, както го бе определил скалпелът на доктор Мур.

Тази вечер за първи път цяла Америка ще може да гледа „Три момичета на път“ и всичкото време и пари, всичките усилия, въображение, пот, технически трикове, часове очакване, мигове игра, целият грим, осветление, музика, всичките бодове на Май, всички каскади — цялата им работа щеше да бъде аплодирана или отхвърлена от публиката.

Част от екипа се събираше да гледат заедно. Но тя не беше поканена. Дали защото бе скъсала с Пийт? Дали беше предизвикала неприязън, защото бе изоставила един от тях? Или просто защото влизаше в действие кастовата система на Холивуд? Или вече се беше разчуло, че се среща с Майкъл Маклейн? Или мислеха, че се държи като старлетка? Или смятаха, че за нея те са само техници? Чувстваше — надяваше се — че никога не е била сноб, че харесва и уважава екипа. Но дали и те я харесваха и уважаваха? Не беше сигурна. Знаеше само, че колкото повече се приближаваше дебютът на сериала, толкова повече се отдръпваше екипът.

С изключение на Май фон Трилинг. Благодаря ти, господи, за Май. Джийн чувстваше Май като единствената си приятелка в Холивуд. За момента дори в целия свят, с изключение може би на доктор Мур и малкия Раул. У възрастната жена имаше нещо, което очароваше Джийн. Тази вечер Май бе предложила да дойде у Джийн да гледа епизода и тя бе приела с благодарност. Да гледаш собствената

си телевизионна премиера съвсем сама едновременно с още десет-двайсет милиона души щеше да е много мъчително.

На вратата се почука и Джийн скочи да отвори. Май стоеше на прага с кафяв книжен плик в ръце. Огледа Джийн, забелязвайки старата роба и още мократа ѝ коса.

— Не знаех, че го даваме официално — каза тя сухо и влезе покрай Джийн във всекидневната. Както винаги бе облечена с бяла тениска и меки черни памучни панталони, които заедно с ослепително белите кецове като че ли бяха част от търговската ѝ марка.

Сложи плика на ниската масичка и извади от него бутилка „Въов Клико“.

— Наполеон и Жозефина пили такава. Разбира се, само чувала. Дори и аз не чак толкова стара. — Огледа се наоколо. — Не вярвам да има чаши за шампанско? — попита. Джийн поклати глава. — Толкова по-добре тогава, че донесох тез. — Май измъкна две невероятно изящни чаши ръчна изработка — но кофичка за лед? Това трябва да имаш дори и ти.

— Дори и аз ли? — попита Джийн с усмивка, докато отиваше да вземе прозрачната пластмасова кофичка и я пълнеше с ледени кубчета. — Такава дивачка ли ти изглеждам?

— Всички до четирийсет години са диваци. И аз била такава. — Май измъкна втора бутилка шампанско от плика. — И аз като млада не вижда отлежали френски вина. Аз, дъщерята на шивач. Моя красота ме вкара в клуба, а после трябвали десет-двайсет години да разбера как стоят неща. Поне научила се. Глория Суонсън, тя остана дивачка.

Джийн се изкиска на неодобрението ѝ.

— Защо две бутилки, Май? — попита тя. — Какво разточителство!

Колко ли струваше бутилка отлежало „Въов Клико“, почуди се тя? Можеше ли Май да си го позволи? Знаеше, че няма как да ѝ предложи да плати едната... Май беше горда.

— Е, да не всеки ден да имаш национален дебют? Друг път ще бъдем по-консервативни.

Май седна сковано, докато Джийн сложи едната бутилка в хладилника, а втората в кофичката с леда. Внимателно махна оловния печат, освобождавайки тапата.

— Сега ли да я отворя? — попита.

Май погледна часовника си и кимна.

— Имаме шест минути до започване на епизод. Да вдигнем тост, а?

Джийн кимна свенливо. Бавно измъкна телената мрежичка от тапата. Тапата се освободи с тихо пукане и бутилката закипя. Май бързо подаде двете чаши, а Джийн ги напълни мигом, без да излее и капка.

— Чиста работа — похвали я Май. — Невинаги ми било тъжно, кога жените трябва сами да отваря шампанското.

Джийн кимна и неволно си спомни за Майкъл. Щеше да бъде хубаво, ако бе дошъл, но от сряда не ѝ се беше обаждал. Чувстваше се възбудена и засрамена от нощта, прекарана с него. Може би тя беше за него просто още едно завоевание? Изглеждаше ѝ толкова сърдечен, толкова искрен. Не беше сигурна какво изпитва към него, но знаеше, че ѝ се иска той да я харесва.

Обърна се към Май, която се бе настанила удобно и се беше приготвила, гледайки някаква търговска реклама на „Буик Скайларк“ в последната минута. Ако епизодът минеше, ако беше добър, Джийн може би щеше да започне кариерата, за която бе мечтала, една достойна кариера. Ако ли не... Тя поклати глава.

— Започва! — възкликна Май и екранът угасна. Засвири музиката — на фона на дълбок басов ритъм Марта и „Ванделас“ запяха първия куплет от „Танцувам на улицата“. През екрана се изви червена нишка, последвана от още десет, а после от още стотина. След това към нея се присъедини бяла нишка, също пулсираща в динамичния ритъм. И тя бе последвана от още стотина бели нишки. Върху тях се насложи образът на жена, караща мотоциклет. Към нея се присъедини още една. Най-сетне и трите бяха там. Екранът зад тях се изпълни с нишки, които сега ясно оформиха редуващите се ивици на флага в бяло и червено, с черно-син квадрат в горния ляв край. След това камерата се оттегли и даде във фокус първо Лайла, после Джийн и най-сетне Шарлийн. Кримзън, Кара и Кловър. Имената им се изписаха под лицата. Сега, въпреки че флагът остана като фон, той се развяваше като коса от смесените коси на трите момичета, разпилени от вятъра, невероятно дълги, танцуващи под звуците на музиката. После се появи заглавието „Три момичета на път“, изписано с бели звездички.

Епизодът започна с шум, с откъслечни сцени на хаос. Беше сериата за антивоенната демонстрация, която бяха заснели в Бейкърсфийлд. Марти се бе постарал всичко да е безупречно и на Джийн кадрите ѝ се сториха почти документални, докато не се появи самата тя на екрана. Марти използваше в монтажа някакво психеделно размиване, за да прелива един кадър в друг, така че в крайна сметка епизодът не приличаше на нито един от познатите на Джийн документални филми. Съдържанието бе като от шейсетте, но с привкус на деветдесетте години. Джийн наблюдаваше как нейната героиня Кара се среща за пръв път с Кримзън на стъпалата пред съда. След това срещу тях се нахвърлят полицаите и ги тикват в ареста. Диалогът звучи добре, помисли си тя. Следваше монтаж на черно-бели кадри — вземане на отпечатъци, снимки. Приличаше ѝ малко на „Нощ след тежък ден“, но със злободневна заостреност. Сериалът си имаше собствен стил. Беше уникален.

— Добре е — каза Май в първата рекламна пауза.

— И аз така мисля — съгласи се Джийн.

Но достатъчно ли беше добър, за да стане популярен? Не беше ли твърде добър? Щеше ли да стигне до публиката? Тя разбираше, че Марти прави сериозна заявка за по-добра, по-обещаваща ера, като същевременно експлоатираше хубостта, младостта и сексапила им. Двете с Май гледаха мълчаливо.

Така както бе снимано само с една камера, предимно на открито, а не в студио, както бяха използвани триковете, прочутите специални ефекти, всичко изглеждаше наред. Джийн знаеше, че всеки епизод струва над милион долара. Вече бяха заснели първите единайсет.

Е, нямаше от какво да се срамува. Сериалът беше качествен. Но някак си ѝ беше тъжно да седят двете с Май сами в мрака. Чудеше се дали някой от познатите ѝ са я гледали, дали хората в Ню Йорк или съученичките ѝ от гимназията са включили телевизорите си да я видят.

Телефонът иззвъня. Джийн погледна Май.

— Никой не ми знае телефонния номер — каза тя.

Не беше съвсем вярно — Майкъл Маклейн го знаеше, а също Сай и Марти. Май сви рамене. Телефонът иззвъня отново. Джийн протегна ръка за слушалката.

— Бяхте страхотна. Както и епизодът. Но вие сте най-добрата в него.

Беше гласът на Сам. Джийн усети как ръката ѝ със слушалката се разтрепери.

— Благодаря ви — успя да каже.

— Аз съм Сам Шийлдс. Надявам се, че съм първият, който ви поздравява, както и първият, който ви предлага нова работа.

Джийн погледна към Май. Усещаше ли Май колко е обърквана? Пое си дълбоко въздух. Нима наистина ѝ бе говорил сериозно на терасата у Ейприл? Или това беше просто поредната глупава навивка?

— Интересува ли ви? — попита той. — Става дума за нова версия на „Роди се звезда“. Мисля, че сте идеална за главната роля. Ще си помислите ли?

— Обадете се на моя агент Сай Ортис — успя да промълви Джийн. — Дайте ми възможност да видя сценария и после ще ви отговорим.

— Действате като истинска звезда! — разсмя се Сам. — Ще му изпратя сценария още утре. Имайте предвид, че е само работен вариант. Мога да направя по-добър. Вторият вариант винаги ми излиза по-добър.

— Ще имам предвид — каза тя и остави слушалката на вилката.

Лайла седеше в мрака на плажното си бунгало, в празната стая на втория етаж, от която се виждаше Тихият океан. Едно време това е била спалнята на Надя. Стаята, в която Надя бе умряла. Надя Негрон — актрисата в първата версия на „Роди се звезда“. Е, стаята не беше съвсем празна. Покрай всички стени Лайла бе наредила свещи — черни свещи — от всякакви размери и дебелени. Сега всички те бяха запалени. След сбирката у Айра Лайла бе обзета от едно-единствено натрапчиво желание, една-единствена цел. Така щеше да я постигне. Чрез жертвоприношение. Двойно жертвоприношение. Защото Лайла искаше — трябваше на всяка цена — да получи ролята на Надя, ролята на Тереза в „Роди се звезда“.

На единствената полица на стената в празната стая Лайла бе направила нещо като олтар. Там бе поставила снимката на Надя, още две свещи в сребърни свещници, съдинка с димящи благовония и видеокасетата на „Роди се звезда“, в която играеше Тереза. Откакто научи за новата версия, Лайла нямаше друга цел.

Тя стана и се поклони пред снимката на Надя. После запали една свещ, вдигна я от олтара и тръгна да обикаля стаята, палейки фитил подир фитил. Тази вечер имаше да моли Надя за много неща. Искаше майка ѝ — Кукловодката — да гледа „Три момичета на път“ и да почувства завист. Премиерата на сериала трябваше да получи страхотен рейтинг. Ейприл Айрънс трябваше да я гледа. Но най-вече Сам Шийлдс трябваше да ѝ даде ролята в „Роди се звезда“.

Лайла се просна на пода, с лице, притиснато в голите плочки, с разперени ръце. И изрече на глас единствената молитва, която бе казвала някога: „Каквото и да струва. Каквото и да струва“.

Шарлийн изключи телевизора и се обърна към Дийн, който седеше до нея на пода и довършваше последните пуканки.

— Е, какво мислиш?

— Ти беше добра, Шарлийн. Страхотно добра — каза той.

— Вярно ли? Наистина ли мислиш така?

— Разбира се.

Тя усети колебанието му.

— Но...

— Е...

— Каж ми.

— Е, този сериал не е чак толкова добър, колкото „Шоуто на Анди Грифит“.

„Фландърс Фийлдс“ бе най-голямото частно имение в Бел Еър. Вътре, в централния апартамент, Моника Фландърс седеше до пекинеза си върху тапицираното с атлаз и брокат легло с балдахин. Не просто някакво си легло с балдахин, а легло, принадлежало някога на Жозефин, в онези времена, когато тя била непретенциозно момиченце от Антилските острови. Естествено, че тя, Моника, даде да го претапицират изцяло, но въпреки всичко произходът му имаше значение за нея. Това бе леглото на жена, която, без да бъде голяма красавица, се бе издигнала до императрица със своя чар и ум. Жена, с която си приличаха.

— Ще желаете ли нещо друго, мадам? — попита домашната ѝ прислужница.

Нейната прислужница ирландка, а не някаква си чернилка, с каквато много жени трябваше да се примиряват. Не. Наричаха Моника Фландърс „Кралица на козметиката“ и тя живееше като кралица. Всички други велики се бяха оттеглили от бизнеса или бяха умрели. Елена Рубинщайн. Елизабет Арден. Коко Шанел. Сега бизнесът се управляваше от корпорации — безсърдечни и безмозъчни институции, които съществуваха и продаваха, ръководейки се от статистическите данни, изследванията, пазарния дял и резултатите от дискуссионните групи за проучване на пазара. Мъже като сина ѝ Хайръм. Може би беше добро момче и добър баща за децата си, но малко бездушен, а?

Какво знаеха тези контролиращи бизнеса мъже за женските нужди? Вече половин век Моника продаваше на жените мечта — мечтата за красота и усъвършенстване. Може би новият крем за лице, различните сенки за очи щяха да извършат чудо — да ги направят красиви, обичани, щастливи. Това, че чудото не ставаше, като че ли нямаше значение; тя продаваше надежда, която просто караше повечето от тях неуморно да търсят съвършения продукт — онзи, който ще направи чудото.

Бе започнала, като изслушваше оплакванията им в малък козметичен салон в Манхатън — измамник съпруг, развален годеж, кошмарен брак, несигурност, нещастие, недоволство. И тя кимаше на всяка и съчувствено цъкаше с език, дори се просълзяваше. Тя ги разбираше. А после казваше: „Опитайте това. Опитайте, и нещата ще се променят. Ще се почувствате по-млада, ще сияете. Хората ще забележат тази нова жена у вас. По-добра. По-изящна. Свежа. Нова. Млада“.

Оттогава досега се промениха малко неща, с изключение на пазарния ѝ дял. Тази вечер Моника чувстваше, че е усъвършенствала прицела си. Тази вечер милион, десет милиона, може би дори петдесет милиона жени ще гледат новия сериал, на който тя даде живот. И всяка от тях, независимо от възрастта и външния ѝ вид, ще зяпа в екрана и ще завивда на образите, поставени там от нея. Сериалът бе като едночасова търговска реклама. Може би още по-добър. А тя бе приготвила продуктите и рекламите, които да насочат копнеещите за

красота жени какво да правят, за да изглеждат като тези три съвършени момичета на екрана.

— Включи телевизора и ми донеси дистанционното управление и очилата — каза тя на прислужницата. — Трябва да гледам нещо по телевизията.

Моника бе заложила милиони, за да успее този сериал.

И както винаги не бе сгрешила.

В Бейкърсфийлд Джейк затваряше закусвалнята в неделя вечер. Това бе единствената вечер от седмицата, когато можеше да остане сам без Телма и да гледа телевизия. Първо програма „911“, после „Спасителен отряд“, а след това повторения по кабелната. Той изпъна крайниците си върху подставката за крака и свали облегалката на шезлонга почти до легнало положение. Ровейки под себе си по седалката, изкрещя „Телма“. След като никой не му отговори, изкрещя още веднъж. А, излязла е. Намести се отново и въздъхна, готов за една приятна вечер.

После като гръм от ясно небе Телма се втурна в семейното огнище, изрита деформираните си гумени сандали и стовари туловището си на кариерния диван.

— Какво има, Джейк? — попита, като че ли не знаеше, и сложи помежду им чиния с пуканки заедно с две бири, които отвори. После за негово смайване взе дистанционното управление.

— Ей! — каза той. — Започва „911“.

Телма бръкна в джоба на домашната си рокля, извади хартиена кърпичка, издуха си носа, а после го погледна спокойно.

— Не и тази вечер — каза и натисна бутона. Шейсет и седем сантиметровият екран на телевизора избухна в цветове.

— Какво говориш, Телма? Ти не гледаш телевизия в неделя вечер. Мислех, че отиваш да играеш бинго в клуба. — Джейк не можа да прикрие разочарованието в гласа си.

— Бингото вече не е в неделя. Не помниш ли? Преместиха го в понеделник. Заради телевизионния сериал.

Какъв сериал, помисли си той. Само да не е онзи, който се опита да го накара да гледа миналата седмица. Исусе, ето че се сети — тя и

тогава дойде. Ще трябва да иде в закусвалнята да си гледа програмите на черно-белия телевизор, който беше в кухнята. Лайнарщина.

— Аз пък си мислех, че е само някакъв си телевизионен филм или нещо подобно. Искаш да кажеш, че ще го дават всяка неделя вечер, така ли?

— Ти да не си паднал от небето? Това е най-гледаният сериал в Америка — каза тя. — Къде ти е патриотизмът? Във всеки случай има нещо, което искам да ти покажа. Нещо като изненада.

Джейк се облегна назад със скръстени на гърдите ръце. Беше бесен. Поредната лимонада като оня боклук „Жени дизайнерки“ или нещо такова — артистките целите във финтифлюшки и с шантави прически. Погледна към екрана — пустиня в Юта или там някъде, високи скали, канари. Когато камерата се приближи, видя мотоциклетите, върху всеки кацнала по една мадама в кожени дрехи, якетата разгърдени, разкриващи сочни гърди под плътно прилепнали тениски. Хубави цици. Е, и какво?

— Отивам в закусвалнята.

— Никъде няма да ходиш. Тук ще стоиш. Гледай внимателно. Виж ги тия момичета.

Телма го оставяше да гледа цици? Нови двайсет! На екрана момичетата удариха рязко спирачки и гумите застъргаха по чакъла. Дадоха лицата им отблизо.

— Спомняш ли си, миналата седмица ти казах, че съм виждала оная русата някъде преди? — попита Телма. — Ами виждала съм я. Както и ти. Погледни я сега отблизо.

Джейк присви очи към екрана. Телма беше права — нещо в това момиче му беше познато.

— Може би. Какво от това?

— Джейк, май току-що ни вписаха на картата. — Телма вдигна парче картон с едри букви: *Закусвалнята на Джейк. Домът на Кловър от „Три момичета на път“*.

Камерата се приближи още малко и лицето на Джейк светна. Ето я, като жива. Шарлийн!

— Искаш да кажеш, че това е оная, русата сервитьорка, която работеше при нас? Че това е тя? По дяволите, Телма. Права си. Мамка му стара, имали сме си истинска звезда в закусвалнята! Само че ти я изгони.

— И добре направих. Иначе ти щеше да се изложиш като кифладжия, а нея нямаше да я показват по телевизията!

В манхатънския Ист Вилидж театралната труппа от „Свети Малахий“ премести „подвижния си банкет“ — от събота в неделя вечер. Малката всекидневна на апартаментчето в един жилищен блок бе препълнена с насядали хора — по изтърбушения диван, върху купчините възглавници, дори и на голия линолеум. По-рано актьорите се хранеха на импровизирани маси, но това бе преди „Три момичета на път“ да се превърне във фокуса на ежеседмичните им събирания. Този път храната бе сервирана като студен бюфет, наредена върху сандъци в кухнята. Всички гледаха сериала.

— Някой да иска нещо? — извика Моли от кухнята. — Почне ли, повече няма да ставам, така че казвайте сега.

Телевизорът беше включен от няколко минути, но без звук.

— Почва — каза Чък, който бе заместил Сам като режисьор на състава, и увеличи звука. „Кловър! Ау, човече! Психеделна тръпка!“ После проговори друг глас. „Жестоко! Нямам сили.“

Моли примигна. За миг гласът прозвуча точно като на старата ѝ приятелка Мери Джейн. Да не би Мери да си бе уредила някаква роличка на крайбрежието? Моли се втурна към вратата. Но беше само Джийн Мур — една от трите звезди, която говореше. Моли въздъхна. Откакто Мери Джейн изчезна без следа, Моли все я „виждаше“ в подлезите, по автобусите и музеите, а веднъж и на един ескалатор, който вървеше надолу в „Блумингдейл“. Но както и този път, грешеше. Мери Джейн беше изчезнала.

На екрана с началните надписи се появи снимка в едър план на всяка от трите актриси.

— Красиви жени — въздъхна Моли — *наистина* красиви. — И млади, помисли си тя. Много-много млади.

— Там само това важи — каза Шарън Малоун. — Затова предпочитам сцената. Тук можеш да минеш само с *талант* — натърти тя със силен сарказъм в гласа.

— Хайде вече да спрем приказките — извика Моли напевно.

— Вярно е, но понякога могат и да играят. Виж Джийн Мур. Четох, че я открили в някаква Ибсенова пиеса в театър „Мелроуз“. Не

много скапан — напомни им Чък.

— Още ли четеш това списание „Пийпъл“, а, Чък? — подкачи го някой.

— Виждаш ли онази, най-високата, Лайла Кайл? — попита Шарън. — Прочетох в „Телевизионен справочник“ колко ѝ било трудно, че не я смятали за актриса, защото и двамата ѝ родители били толкова известни и прочее.

— Чакай малко, ти вярваш ли на подобни глупости? Спомняш ли си какво казваше Нийл Морели? Бедничкото богато момиче. Хайде стига. Лайла Кайл не е била открита, докато е работела в заведение за наркомани. Открил я самият Марти ди Дженаро... докато вечеряли заедно, за бога! Ти кога за последен път си вечеряла с Марти? — попита Харви Джулет саркастично.

— Май че не само аз плюнча „Пийпъл“ — засмя се Чък. — Опитай се да не се ядосваш чак толкова, Харви.

— Ей, мога цял час да импровизирам по този въпрос, но Нийл щеше да го направи по-добре — каза Харви. — А къде е Нийл Морели сега, когато наистина имаме нужда от него? — поклати той глава, приковал очи в екрана.

— Къде наистина е Нийл Морели? — попита Моли не за пръв път. — Някой да е чувал нещо за него?

— Като си говорим за изгубените и изселените, мислите ли, че Сам Шийлдс го е забучил на някоя от тия сладурани? — попита Харви. — Може би наистина е имал късмет. Знаете какъв беше в Ню Йорк.

— Харви — каза Крейг, друг безработен актьор — дори Сам не е в този отбор. Тия момичета работят с Марти ди Дженаро и Сам няма никакъв шанс.

После епизодът започна и те млъкнаха, попивайки с очи бързия монтаж, преливането на образите, странните новаторски ракурси, засукания диалог. И младостта, и красотата на трите момичета. Епизодът свърши твърде бързо. В кръга на насядалите се чуха въздишки. Утре всички ги чакаше работата, която работеха през деня.

В Лос Анджелис Джордж Гец седна в креслото и включи отскоро купения си телевизор. Като рожба на шейсетте години, Джордж мразеше телевизията. Той беше кинаджия. Но най-сетне малко късно

откри за какво студентите му толкова възбудено говореха в час. „Три момичета на път“ май щеше да стане феномен на десетилетието. Реагира едва когато чу имената на трите звезди. Лайла Кайл — бившата му ученичка, играеше в сериала на Марти ди Дженаро.

Това в никакъв случай не навреди на бизнеса му, помисли си той. Групите му се разраснаха двойно и, за бога, вече имаше списък на чакащи кандидати. Най-сетне беше щастлив. От парите е, каза си. Не, от парите и признанието, което толкова дълго му отказваха.

Гледаше тазвечерния епизод напрегнато. Стил без никакво съдържание, ако го питат него. Но излъчването на сериала по една от медиите, на която винаги ѝ бяха липсвали и стил, и съдържание, бе сериозен пробив. Днешният епизод предостави повече снимки на Лайла в едър план и повече реплики, отколкото преди, забеляза той. Лайла си знае работата, помисли си. Винаги умееше да привлече вниманието към себе си! Докато течаха заключителните надписи, Джордж си сви още една цигара с марихуана и я вдигна в безмълвен тост към екрана.

— Аз я научих на всичко, което знае — каза на глас към празната стая и всмукна дълбоко сладкия дим.

Тереза О’Донел присвиваше очи към екрана в дневната, която бе до нейната спалня, опитвайки се да накара удвоените образи да се съберат в едно. Протегна ръка за чашата с топла неразредена водка, оставена на масичката край нейния шезлонг. Кевин влезе в стаята, погледна бистрата течност в чашата ѝ и понечи да каже нещо.

— Сядай и си затваряй устата — изръмжа Тереза, преди той да успее да отвори уста.

Откакто Лайла заряза Кевин, Тереза го наследи. Той живееше при нея, като внимаваше чашата ѝ да е пълна и ѝ правеше компания за голямо отвращение на Роби и Естрела. Е, Тереза нямаше избор. В крайна сметка той знаеше тайните ѝ. Майната ѝ на Естрела. Нямаше никакво значение дори да я напусне. Тя все още имаше двете си момиченца.

Обърна се към дървената фигурка до нея на дивана.

— Трябва ли да гледаме това? — попита Бонбонка.

— Толкова е досадно! — изписука Кльошавелка.

— А, вие май завиждате! — упрекна ги Тереза, но се усмихна. — В крайна сметка тя ви е сестра.

— Тя е една коравосърдечна кучка! — промърмори Кльощавелка.

— Внимавай с приказките, моля! Или ще ти измия устата със сапун. — Но Тереза продължи да се усмихва, докато не започна сериалът и не се появи лицето на Лайла. Тогава усмивката ѝ се стопи.

Тереза наблюдаваше Лайла на екрана вече трета седмица поред. Лайла — звезда. Тази новина съвсем не беше добра. Правеше я да изглежда стара. Какво ще стане сега с мен, чудеше се тя. Тази малка кучка не помисля ли за някой друг, освен за себе си? Кой ще ме вземе сега, когато е обществена тайна, че имам толкова голяма дъщеря?

Исусе, и то по телевизията. Телевизията беше свършена, край. Всички знаеха това, с изключение би на Марти ди Дженаро. И Лайла. Никога обаче нямаше да е същото, както в нейното шоу, шоуто на Тереза, както по времето на „Люси“, на „Младоженците“ и на Ед Съливан. Според Тереза денят, в който те с Ед бяха напуснали телевизията, там всичко тръгна по нанадолницето — само боклуци и реклами.

Изхвърлянията с този сериал бяха смешни. Дори и в един град, известен с пресилените си реклами, бяха надминали себе си. Света Богородице, нямаше нито един вестник или списание, които да не публикуват нещо по въпроса. И то съвсем нездравословни неща. Не като онези, които правеше тя едно време.

— Прилича на скитница — каза Кльощавелка.

— Както и другите две — съгласи се Тереза.

— Ама прочути скитнички — подразни ги Бонбонка.

— Ако чуя още една лоша дума от вас, ще повикам господин Кълвача! — заплаши ги Тереза.

Но Бонбонка беше права, Лайла беше известна. Както и другите скитнички, които дележа с нея главната роля. А когато славата им стане толкова огромна, че и най-малката подробност от живота им се разгласи, какво ще прави тогава Лайла?

— Казах ѝ да стои настрани от бизнеса. Казах ѝ, но тя не ме послуша.

Тереза погледна към Кевин, който отвърна на погледа ѝ, а после сви рамене, сякаш четеше мислите ѝ. Тя гаврътна чашата си и му я

подаде. Без да продума, Кевин стана, напълни я отново и я върна на Тереза.

— Наричат я една от трите най-красиви жени в света — каза той на Тереза.

— Свети Йосифе! Скоро ще стане любимка на Америка. Това ще е следващият номер. Най-хубавото момиче в света.

Каквато майката, такава и дъщерята, помисли си Тереза и горчиво се разсмя на неизречената шега, а после едва не се задави с питието си. Може би е твърде безмилостна, твърде обидена. Сигурно имаше начин да обърне всичко това в своя полза.

Може би това е начинът, помисли си. Да използва вълната на нейния успех. Шоу с майка и дъщеря. Чудесно! Този сериал тук нямаше да изтрае дълго. В него нямаше нищо — нито песни, нито танци. След като се провали, аз ще ѝ помогна да се качи отново на върха, ще я спася с нашето шоу.

— Не се тревожете, момичета — каза тя на Бонбонка и Кльощавелка. — Това няма да продължи дълго. Аз имам план.

Можеха да започнат репетиции още утре, да поосвежат някои стари номера, може би да измислят един-два нови. Можеше да накара Роби да хореографира танц за тях двете.

— Забрави за плановете си — каза Кевин ядно. — Вече не ѝ трябваш.

— Затваряй си скапаната уста! — озъби му се Тереза. — Ще допълзи на колене, когато разбере, че няма да се оправи без мен.

— Ще допълзи! — изкрещя Бонбонка.

— Кевин, махай се оттук — добави Кльощавелка. — Искаме да го гледаме сами.

Кевин стана и клатейки глава, бавно напусна стаята.

Тереза се настани отново да догледа епизода. Може би в крайна сметка нещата щяха да се подредят възможно най-добре.

Доуб седеше в телевизионния салон на хотел „Уейфеърър“ в Едмънд, щата Минесота, и мълчаливо гледаше екрана. До него седеше някакъв търговец. Администраторът, облегал на рамката на вратата, за да чуе, ако звънне някой телефон, бе погълнат от действието на екрана.

Доуб закри устните си с пръсти, опасявайки се, че може да се усмихне от удоволствие и хората наоколо да почнат да го разпитват на какво се смее. Когато се занимаваш с измами, по-добре е да не привличаш внимание върху себе си. Но беше трудно да не се усмихва на красивата блондинка на екрана. Шарлийн сияеше, осветяваше стаята, караше го отново да се чувства млад. Беше щастлив като баща заради дъщеря си. Добро момиче, каза си. Успя. Гордея се с теб, дете.

Търговецът се наведе към Доуб и прошепна:

— Виж какви цици има блондинката.

Доуб го изгледа право в лицето и усмивката му угасна.

— Внимавай, господинчо. Говориш за дама — строго каза той. После отново обърна поглед към екрана.

Брустър Мур седеше пред телевизора, екранът потрепваше пред очите му. Трите жени бяха невероятно красиви, избрани повече заради външността, а не заради таланта си. Но доктор Мур знаеше, че Мери Джейн винаги бе имала талант. Сега благодарение на него имаше и красота.

Следеше внимателно образа ѝ на екрана. С какво чувство — професионално или лично, почуди се той. Писмата, които му пишеше, бяха въодушевени, но в тях се долавяше и тъга — разказваха не само за успеха, но и за самотата в новия ѝ живот. А Брустър Мур, разведен от пет години, поназнайваше нещичко за самотата, за която пишеше Мери Джейн. И той имаше своята работа, но за разлика от нея разбираше, че тази работа никога не може да бъде достатъчна.

Струваше му усилие да не пише твърде често на Мери Джейн. Нямахше да е редно. Беше изградил новата ѝ външност, сега тя трябваше сама да изгради новия си живот. Той не можеше да играе роля и в двете. Хората искаха да забравят за неговата работа, след като привършеше. Тя нищо не му дължеше и той не искаше да ѝ напомня за услугите си. Пациентите рядко желаеха това. Но поне получаваше писмата ѝ.

Сега не можеше да откъсне поглед от Мери Джейн Моран... Джийн Мур, поправи се той. Мое творение, помисли си. Моята Галатея. Аз я създадох, а не Бог. Разбира се, никога пред никого не

можеше да каже това на глас. Триумфът му бе самотно удоволствие. Но въпреки това му бе невероятно приятно.

След всичките му хирургични корекции на жертви от обгаряния, на деца с вродени дефекти, на лица, които въпреки цялото му умение, никога нямаше да се доближат до нормалното, след всички матрони от Парк авеню, които настояваха за пластични операции, след моделите с изящни носове, които мечтаеха за още по-изящни, Джийн Мур бе уникална. Съвършено постижение, безпогрешно и цялостно. Прекрасна. Смела.

Жена, която би могъл да обича.

Нийл Морели не притежаваше нищо, освен дрехите в килера и цветния телевизор с трийсет и три сантиметров екран, който бе купил от един тип в клуба, продаващ крадени корейски телевизори само по петдесет долара. Всъщност още не беше го купил, тъй като му дължеше двайсет долара.

Нямаше пари, нямаше кола, нямаше приятели и нямаше къде да отиде. Имаше отвратителна работа като шофьор на такси. Но си имаше телевизор и докато той работеше, Нийл можеше да се чувства все още свързан със света. Беше неделя вечер, но би могло да бъде и всеки друг ден от седмицата. Календарите не означаваха вече нищо за него. Интересуваше го само кога даваха „Зайнфелд“, „Вечер в Импрув“ и предаването с Пол Провенца. За да може да им завижда и да ги мрази. Тази вечер обаче бе положил специално усилие да гледа сериала, който всички задници в бранша превъзнасяха от седмици наред. Утре нямаше да признае пред никой, но тази вечер за пръв път щеше да гледа „Три момичетата път“. Само да види за какво толкова, по дяволите, всички са откачили и особено момчетата в таксиметровия гараж.

Както бързо откри, никак не беше трудно да го гледа. Тези жестоки мадами със страхотни цици и крака, които подскачаха пред очите му. И всичките боклуци от шейсетте години. Мъниста против уроки. Панталони с широко дъно. Той лежеше на разтегателния си диван легло, а телевизорът стоеше на стол до него. Беше го приближил до лицето си, да не изпусне нещо. Всъщност за Нийл от твърде дълго време това бе най-близкото подобие на среща с жена. Усети как членът

му се втвърдява, докато действието се развиваше, и се опита да пофантазира коя от трите би чукал, ако им дадеше шанс.

До края на епизода все още не беше решил, въпреки че започна да се гали и беше на път да свърши. После потекоха имената на актьорите. Нийл винаги дебнеше за новаци. Трите момиченца бяха успели въпреки всичко да пробият в големия бизнес. Толкова по-добре за тях. Прочете имената им. Шарлийн Смит. Джийн Мур. Лайла Кайл.

Чакай малко. Лайла Кайл ли? Нийл знаеше коя е тя, беше я проучил заради номера си. Беше издънка на двойна династия, с двама родители звезди. Усети как членът му омекна в ръцете и осуетената му възбуда се изля в гняв срещу поредната мишена на Отряда за борба с непотизма. Тая сигурно беше получила ролята си с връзки. Майка ѝ я е уредила. Тя пътуваше безплатно, а той — Нийл Морели — не пътуваше за никъде.

Ти, кофа проклета, помисли си той. Иде ми да те убия!

... Можеше да я накара да изглежда зле.

Ако политиката събира странни партньори в леглото, помислете си само до какви чифтосвания води Холивуд. Дорис Дей и Рок Хъдзън. Мадона и Майкъл Джексън. Майкъл Джексън и Брук Шийлдс. Мадона и Уорън Бийти. Майкъл Джексън и Даяна Рос. Мадона и всички останали.

На пръв поглед сигурно Марти ди Дженаро и Лайла Кайл ще ви се сторят също толкова невероятна и смешна двойка. Но ако надникнете в произхода им, ще откриете учудваща симетрия. И двамата са самотници. И двамата са прекарвали детството си в тъмни стаи, вторачени в екрана. Всъщност и двамата са се прехласвали по едни и същи филми. И Лайла, и Марти обичаха „Роди се звезда“ и ако Лайла имаше майка, която играеше във филма, това само подсилваше всичко останало за Марти.

Така че въпреки грозното лице и невпечатляващият ръст на Марти, и блясъкът и дългите крака на Лайла двамата имаха помежду си много повече общи неща от другите странни двойки в Лос Анджелис.

А нима една красива жена, хванала под ръка грозен, по-нисък, по-възрастен, но властен човек е изглеждала някога не на място в Холивуд?

Марти ди Дженаро се облегна назад в лимузината и вдигна крака на сгънатата седалка отпред, наслаждавайки се на мига. Всичко бе повече от хубаво. „Три момичета на път“ беше приет с истинско въодушевление. Току-що научи, че телевизионната мрежа подновява договора за следващите тринайсет епизода. Моника Фландърс бе в екстаз. Новата ѝ козметична серия вече носеше печалби. И отгоре на това Лайла Кайл прие поканата да вечеря с него. Всъщност тя прие толкова ненадейно, че не му остави време да планира както трябва нещата. Нещо необичайно за човек, побъркан на тема овладяване на ситуацията. Колко пъти я беше канил да излязат? Едва ли не всеки ден,

откакто започнаха да снимат сериала, и отговорът винаги бе един и същ. Ледено „не, благодаря“. И изведнъж прие. Иди, че разбери.

Може би внезапно бе проумяла, че той всъщност направи онова, което ѝ бе обещал — да я превърне в звезда. Само за един месец сериалът си спечели небивала по размер публика. Човек не можеше да мине покрай вестникарска будка или универсален магазин, без да се натъкне на снимките на момичетата. Защо тогава да поставя под съмнение късмета си? Или пък нейните мотиви? Беше толкова възбуден. Както в детството си, когато очакваше да започне някой филм с Джоан Крофорд. Или пък с Мирна Лой. Или пък с Мърл Оберон. Другите деца гледаха неделната телевизия заради анимационните филми. Ала не и Марти. Той си падаше по красотата. Нямаше търпение поредната му звезда да грейне на екрана на стария „Дюмон“ след започване на програмата „Ранно шоу“.

Звездата му за момента определено бе Лайла Кайл. Само че тя бе истинска — от плът и кръв — а не някаква цветна емулсия върху целулоид. От мига, когато я зърна за първи път, разбра, че тя е различна от другите, особена. В крайна сметка във вените ѝ течеше синя холивудска кръв. Бе съчетание от величието на старите звезди с нещо съвършено ново и съвременно. Вечер, след привършване на снимките, той не можеше да я избие от главата си — огненочервената ѝ коса, тънката ѝ талия, дългите крака, които сякаш започваха от сливиците. Хващаше се, че я гледа, когато се готвеше да снима Джийн или Шарлийн и вниманието му трябваше да бъде приковано върху тях. И най-безумното във всичко това бе, че тя сякаш пет пари не даваше, че той — Марти ди Дженаро — ѝ обръща толкова много внимание. Всъщност като че ли изобщо не го забелязваше. Не че той не можеше да мине без това, но да си кажем право — като дадеш на никому неизвестна мадама шанс, който идва веднъж в живота, все очакваш нещичко да ти признаят в замяна. Не задължително с чукане. Той не обичаше принудителното чукане. Но поне благодарност, уважение, приятелство, топлина...

И най-странното бе, че той не я подозираше в преструвки. Тя не му се правеше на хитра и труднодостъпна, както първата му жена. Лайла просто бе безразлична. Срещаше се с него само на снимачната площадка. А тази вечер се бе съгласила да вечерят заедно, само те двамата, но помолите да не е навън. Усмихна се сърдечно — не обичала

тълпите. Искала само да си поговорят. Всичките му други познати искаха не само да идат в най-нашумялото заведение на града, но и да седнат на централна маса. Жените искаха да ги виждат в компанията на Марти ди Дженаро. Една кучка дори беше довела свои собствени фотографии да увековечат тази мимолетна случка. Не и Лайла. Не можеше да я разбере. А това предизвикваше у Марти ди Дженаро ерекция.

И в момента имаше ерекция, докато прехвърляше в ума си плановете за вечерта. Обади се в офиса по телефона. Секретарката му Стейси се беше погрижила за повечето подробности по обичайния си маниер, но Марти също искаше да направи нещо, да сложи свой собствен отпечатък върху вечерта. Това не беше просто поредна среща с поредната старлетка. Изкоментира няколко от съобщенията на Стейси и сложи слушалката, но бе твърде неспокоен, за да седи просто така. Отново взе телефона и започна да набира разни номера. Най-напред се обади на цветаря си.

— Обажда се Марти ди Дженаро — каза и изчака продавачът от другия край да свърши да му се подмазва.

Тази вечер можеше да му позволи това. Тази вечер всеки трябваше да получи онова, което искаше. Най-сетне щеше да вечеря с Лайла Кайл и можеше да си позволи да бъде снизходителен.

— Брайън обикновено декорира къщата ми с цветя всяка седмица, но тази вечер е по-особена. Трябват ми огненочервени гладиоли — беше прочел в някакво тъпо интервю, че това били любимите цветя на Лайла. — Няколко дузини: Кажи на Брайън, че искам поне петдесет броя — в спалнята, в столовата, във всекидневната и една-две дузини в кошници около басейна. И непременно огненочервени, а не от онези оранжеви боклуци. Искам да ги докарате и аранжирате не по-късно от седем и половина. — Помълча малко. — Разбира се, че тази вечер.

Той планираше важните си срещи, както планираше филмите си. Искаше всяка подробност да бъде безупречна. После дойде ред на доставчиците. Трябваше да се увери сам, въпреки че Стейси вече им се беше обадила. Прехвърли в ума си цялата програма.

Питиета и ордьоври в осем. Вечеря в девет. В десет в леглото? В крайна сметка тя сама помоли да не излизат. Помисли си за гладката й

кожа, за дългата ѝ лъскава червена коса. Какво ли е усещането тази коса да обвие гърдите, корема му? Изръмжа сладострастно.

— Сали — обади се по интеркома на шофьора си.

— Да, мистър Ди?

— Искам да вземеш с колата мис Кайл в седем и четирийсет и пет. Точно.

— Разбрано, мистър Ди. Седем и четирийсет и пет, на секундата.

— И искам да си сложиш бяло сако и да сервираш питиетата, а след вечерята да изчезнеш. Не ходи обаче никъде. Може да имам нужда от теб по-късно, така че се навъртай около басейна. Погледай телевизия. Няма да пиеш и няма нищо да смъркаш, разбрано? Дежурен си, докато не те освободя.

— Не се притеснявайте за мен, шефе. Ще бъда на разположение, докогато пожелаете, както винаги. Можете да разчитате на мен, мистър Ди.

И Марти знаеше, че наистина може да разчита. Познаваше Сали още от първите си стъпки в Лос Анджелис. Сали бе подарък, наследен в общи линии от един мафиотски шеф в Ню Йорк, който искаше да се отнасят с Марти „както трябва“. И Сали бе възможно най-подходящият човек. Той като че ли нямаше личен живот, а, изглежда, просто живееше живота, който Марти бе избрал за себе си. Но пък и Марти винаги се стараеше да се грижи добре за Сали. Да има жени, понякога малко кокаин — само най-добрия — удобен апартамент до басейна. И Сали съвсем оправдано му бе благодарен. Последната му длъжност преди това бе при един хитрец, който ходеше по ръба на закона двайсет и четири часа в денонощието, човек, по когото непрекъснато стреляха. Сали реши, че животът му бе направо подарен, когато хитрецът умря в леглото си. Вече не се потеше, докато включи стартера, и не се молеше да няма бомба под седалките. Да работиш за Марти бе като да живееш в Дисниленд.

Лайла умееше да обръща лошото в добро. В крайна сметка детството ѝ с Тереза О'Донел я беше понаучило на някои неща. Затова когато един самовлюбен стар пръдльо като Майкъл Маклейн ѝ се обади и я покани на вечеря, тя му отказа. Не защото бе поостарял плейбой — за каквото всъщност го смяташе — не защото се

страхуваше, че няма да може да изкара вечерта, без да си събуе гащите. Просто не ѝ се излизаше с никого. Най-малкото с мъж, който някога е чукал майка ѝ. Тереза се хвалеше с всички мъже в живота си и по едно време Майкъл Маклейн водеше в класацията ѝ — когато беше по-млад, а Тереза само малко по-стара от него. При тази мисъл Лайла я побиваха тръпки. Майкъл беше от онези мъже, които ухажваха по-стари жени, когато бяха млади, и по-млади, когато остарееха. Повдигаше ѝ се от него.

Но той беше важен. Той все още познаваше всички, които заслужаваха това. Нямаше смисъл да го разсърдва. Затова, когато я покани, на Лайла ѝ се наложи бързо да премисли какво да му отговори: „Съжалявам, но съм заета с режисьора си. Може би друг път“. Не искаше да отблъсква Майкъл, а само да го разкара от главата си. Марти беше добро прикритие, освен това, като си помислеше, може би дори беше дошъл момент да го попритисне малко, за да види не може ли той да ѝ осигури ролята в „Роди се звезда“.

Затова сега, след дългите часове на снимачната площадка, тя отново се обличаше и гримираше. Облегна се назад пред огледалото на тоалетната маса и примигна. Великолепно, помисли си, както правеше винаги след умело нанасяне на туша за мигли. Тереза я беше научила да се гримира още на девет години и понякога Лайла се оприличаваше на японските танцьорки на кабуки, които усвояват женските си хитрини още преди пубертета. Всъщност, като се сети, те всички не бяха ли мъже? Но съвършени в женските си роли, без да имат какво повече да научат. И Лайла нямаше какво повече да учи. Оттук нататък бе време да играе. Годишите, в които бе изпълнявала ролята на дубльорка на Тереза, щяха да ѝ се отплатят. Тя щеше да поеме ролята на Тереза и щеше да я надмине в играта.

Но щеше ли да убеди Ейприл Айрънс да ѝ даде ролята в „Роди се звезда“? И щеше ли да успее да накара Марти да ѝ помогне? Мисълта, че това ще съсипе Тереза, предизвика усмивка на устните ѝ. Марти вече толкова се е заплеснал по мен, че ще направи и задно салто. Лайла знаеше — много добре знаеше — как той я следи с очи, където и да отидеше на снимачната площадка. Преструваше се, че не забелязва, забелязваше. Всеки път. И точно така го искаше.

Е, беше се опитала да се измъкне, но може би срещата с него бе неизбежна. След Кевин идеята за среща я плашеше. Сега обаче се

чувстваше много по-добре, дори можеше да прекара една вечер с мъж. Марти беше мъж, с когото можеше да се справи. А той имаше повече влияние в Холивуд от всеки друг, когото познаваше. С положителност повече от Майкъл Маклейн. Тя застана пред трикрилото си огледало и опита няколко пози, очевидно харесвайки онова, което виждаше. Тази вечер ще е много успешна за мен, каза си тя и се усмихна на отражението си.

Звънецът на входната врата звънна и Лайла подскочи. Кой, по дяволите, е успял да стигне до вратата на къщата, та да звъни на звънеца? Лайла живееше в Малибу точно, за да бъде сигурна, че няма да ѝ се случва подобно нещо. Кой е минал покрай охраната и как? Тя слезе по витата стълба и погледна през шпионката. Човекът на Марти... как му беше името, Сали... стоеше отвън с шапка в ръка. Лайла отвори рязко вратата.

— Какво правиш тук, Сали? — попита тя. — Да не си се изгубил?

— Не, мис Кайл. Мистър Ди нареди да ви взема в седем и четирийсет и пет. — Той посочи часовника си. — Сега е седем и четирийсет и пет — добави и се усмихна.

— Аз шофирам сама, Сали. Тази вечер иди да почиваш.

Блъсна вратата в лицето му и се качи по стълбите до гримьорната си. Какво значеше това? Не ѝ харесваше мисълта да се окаже в къщата на Марти като в капан без кола. Прекара за последен път четката през косите си, оправи ръбовете на чорапите (реши, че на Марти страшно ще му харесат чорапи с ръб), метна черен дантелен шал на главата и изтича по стълбите с ключовете от колата в ръка. Когато отвори вратата, Сали все още бе там, практически в същата поза, в която го бе оставила преди няколко минути.

— Защо си още тук? — озъби се тя, докато крачеше към черния си ленд роувър.

— Мис Кайл, обещах на мистър Ди да ви заведа до дома му. Защо не седнете при мен? Обещавам да карам бавно и да ви върна, когато пожелаете. Хайде, мис Кайл, мистър Ди ме накара да обеща.

— Онова, което си обещах на мистър Ди Дженаро, няма нищо общо с мен. На мен ми се кара и точно това смятам да направя.

Тя вдигна синята си велурена пола и седна зад волана, увивайки шала около косата си, за да не се разроши от вятъра. Включи на задна,

после на първа и изхвърча по автомобилната алея, наблюдавайки в огледалото как Сали притича до лимузината, за да тръгне подире ѝ. Поспря, където пътят се вливаше в крайбрежната магистрала, а после се мушна между две коли, отрязвайки на Сали всякаква възможност да я следва. Но когато отново погледна в огледалото за обратно виждане, делеше ги само една кола. Лайла натисна педала на газта, сновейки от едното в другото платно, и пристигна пред дома на Марти задъхана, но усмихната. Марти ѝ отвори сам. Е, щеше да го изненада.

— Къде е Сали? Къде е моята кола? Чий е този джип? — Пороят от въпроси срещна мълчание вместо отговор.

— Колко се радвам да ви видя, мистър Ди Дженаро. Благодаря ви за комплиментите. Тази вечер обърнах специално внимание на косата си. — Лайла остави в гласа ѝ да пропълзи сарказъм. — И може ли да вляза, или ще ме пуснете само дотук?

Едва тогава лимузината на Марти се втурна по алеята и Сали изскочи почти преди да спре двигателят.

— Съжалявам, мистър Ди. Тя не искаше да дойде с колата. Настоя да дойде със своята.

— Добре, Сали — каза Марти. — Влизай, Лайла.

Но Сали не се отказваше.

— Опитах се да я следвам, мистър Ди, но тя кара като мъж. Искам да кажа, че нито една жена не кара толкова добре. Не ща да ви обидя, мис Кайл. Божичко, съжалявам, мистър Ди. — Той въртеше шапката в ръцете си.

Марти погледна Лайла, която се усмихваше широко и невинно.

— Не бъди такъв мъжкар, Сал. Трябваше да съобрази. Благодаря ти за старанието. Влез вътре и ни направи по някое питие, после имаш свободна вечер.

— Какво да ви донеса за пиене? — попита Сали Лайла.

— Има ли шардоне? — отвърна му тя кротко, продължавайки да стои на стъпалата.

Марти подскочи.

— Лайла, извинявай. Къде ми отиде възпитанието? Влез вътре. Мислех първо да пийнем на верандата. Имаш ли нещо против?

Прекошиха мраморното преддверие с внушителното стълбище и излязоха на облицованата с мрамор веранда. Сали донесе кофичката, в

която се изстудяваше виното, и я постави до Марти. След като наля две чаши бяло вино, влезе вътре.

— За какво да пием, Лайла? Чувствам, че случаят е толкова важен, че трябва да му придадем тържественост с тост. Да пием ли за успеха на сериала, или това вече не е новина?

— Какво ще кажеш да пием за онова, което той или тя искат. — Тя чукна чаша в неговата и отпи голяма глътка.

— Е, аз май вече имам всичко, което искам. Нашумял телевизионен сериал, хубава къща и най-хубавата жена в Америка, седнала насреща ми. Какво повече да си пожелаеш?

— Аз пък си пожелавам да стана звезда.

— Ти вече си звезда. Ще бъдеш на кориците на всички списания в страната и по-голямата част от Европа. Дори и в Южна Африка. Колко писма получаваш вече от почитателите си? Пет-шест хиляди на седмица, нали? Да продължавам ли?

— Това е популярност, Марти. Не е истинска слава. Славата идва, когато направиш нещо трайно, като например първия ти филм, който ти разкри всички останали възможности.

— Ще си получиш и шанса за слава. Дръж се за мен. Не бъди нетърпелива. Ти си много млада. Порадвай се на това и после продължи. Ще ти попадне идеалната роля, която плаче за теб и за никой друг.

Лайла се наведе напред.

— Вече се появи. Искам мнението ти. И помощта ти, за да я получа.

Усети, че е възбудила любопитството на Марти.

— Коя е? — попита той, сбърчил чело.

— „Роди се звезда“ — отвърна Лайла и се облегна назад, за да наблюдава израза на лицето му.

Едва ли имаше филм, който Марти да обича повече от „Роди се звезда“. Преди години се опита да получи правата за заснемане на нова версия. Сега го беше яд, че ще я прави някой друг. И то не просто друг, а старата му *bête noire*^[1]. Е, тя със сигурност щеше да провали всичко. Нима не беше нейно дело втората версия на „Заглавната страница“ с Бърт Рейнълдс и Катлийн Търнър? Светотатство. Господи, колко би искал да снима отново „Роди се звезда“. Как ли се бе докопала Ейприл до филма?

Въпреки всичко не можеше да се изложи пред Лайла, като ѝ покаже, че не се владее. Лайла, чиято майка бе играла главната роля във филма.

— „Роди се звезда“ ли? Ти луда ли си? Втора версия на филм, който поначало не е много добър? Единственото хубаво нещо в него е Тереза О’Донел, а в онзи миг от кариерата ѝ, каквото и да направеше, все щеше да подлуди публиката.

— Искам да постигна същото в новата версия — отвърна Лайла тихо.

— Повторните версии са загубена работа, Лайла. За бога, аз го знам, ти го знаеш, публиката го знае. Те са по-лоши от сериалите. Единственият човек, който не съзнава това, е Ейприл Айрънс, и то, защото главата ѝ е завряна в задника. „Роди се звезда“ ще се издъни, повярвай ми. Сега си спомням какво чух — посредствен сценарий, който ще унищожи и това, което е било. Свършен е. Ако искаш да играеш в лош филм, поне аз да те режисирам.

— Би било чудесно. Но първо искам да играя в „Роди се звезда“.

Марти стана и закрачи назад-напред по верандата. Не беше очаквал това. Защо не се радваше за „Три момичета на път“? Къде ѝ беше благодарността? Къде ѝ беше уважението?

— Лайла, чуй ме. В момента си изключително скъпа. За първия си филм можеш сама да назовеш цена, да избереш който сценарий си поискаш. Защо трябва да съсипваш кариерата си с такъв боклук? Все едно да пуснеш всичките си възможности в клозетната чиния.

— Значи няма да ми помогнеш да получа ролята? — попита тя, оставяйки за пръв път тази вечер вълнението да ѝ проличи.

— Да ти помогна ли? Та аз ще направя всичко възможно да те спра. Няма да ти позволя да опростиш нещо, за което така си се старала. Нещо, за което и аз съм положил толкова труд. Докато играеш в „Три момичета на път“, аз ще одобрявам филмовите ти роли. Вписано е в договора ти. Няма да те оставя да го направиш, Лайла, и туй то. — Допи виното в чашата си и отиде да си налее още.

Лайла се изправи, вдигна шала от раменете на главата си и се обърна към Марти.

— Не можеш да ме спреш. Никой не може, Марти. Искам тази роля и ще я получа — завъртя се и тръгна навън по пътеката към

джипа. — Ако наистина съм толкова известна, колкото твърдиш, ще я получа.

Лайла не се изненада много, когато отново ѝ се обади Майкъл Маклейн. Роби танцуваше наоколо като откачена дебела балерина на кънки.

— Майкъл Маклейн! — пригласяше той. — Тооолкова е готин.

— Тооолкова е дърт — отвърна Лайла, посягайки за листчето с неговия номер. Спомняше си от майка си как ставаха тези неща. Ако всичко вървеше добре, скоро мнозина щяха да ѝ се обаждат.

— Били от офиса на Сай Ортис каза, че може би щял да играе в някакъв филм с Рики Дън.

Лайла спря на път за спалнята си.

— Наистина ли? — попита. Рики бе търсен актьор. — Е, може би ще му се обадя.

— Може би? Може би ли?

Господи, мразеше Роби да ѝ досажда непрекъснато. Вечно искаше да му описва в подробности всеки ден в студиото, всяка клюка, която можеше да издои и после да преразкаже на приятелите си. Тя въздъхна.

— Казах „може би“.

— Обади му се сега. Нека да слушам по деривата.

— Дума да не става — рече Лайла.

Господи, задушаваше се. Сега, след като живееше в къщата на Надя, очакваше да има малко спокойствие, но Роби вечно се мотаеше тук.

— Нямахте да бързаш толкова да му отрежеш квитанцията, ако знаеше онова, което знам аз.

— И какво е то? — попита тя със заядлив глас.

Той винаги се преструваше, че има някаква информация от вътрешен човек, но Лайла вече разбираше, че Роби е просто дребна риба и сведенията му идват от педалите сервитьори и секретарите, населяващи периферията на индустрията.

— Е, сигурно не те интересува роля в „Роди се звезда“ — каза той и се плъзна с валсова стъпка навън.

— За какво говориш? — провикна се тя.

— Чух, че Ейприл Айрънс иска Майкъл Маклейн да играе в „Роди се звезда“.

— Марш оттук! — изкрещя му тя. — Той е взел-дал.

— Ти не му бери грижа. Ще намери сили да си изиграе главната роля заедно с Рики Дън — заяви Роби. — Къде ти да имаше такъв късмет.

Лайла се опита да остане равнодушна. Нямахте да достави на Роби удоволствието да прояви интерес.

— Много важно — присмя се тя. Но знаеше, че за нея е важно.

На другия ден от караваната в студиото се обади на номера, който ѝ бе записал Роби. Трябва да беше домашният номер на Маклейн, защото той лично вдигна слушалката и заговори с дрезгав глас. Дали беше сънен, или се опитваше да ѝ пробутва глупавия си сексапил? Е, нямаше да ѝ навреди, ако бъде любезна с него. Щеше да го изтрае, ако ѝ осигуреше главната роля в „Роди се звезда“.

— Обажда се Лайла Кайл. Струва ми се, че сте ме търсили.

— Не можах да се въздържа.

Спести ми това, помисли си тя.

— Всъщност не ви познавам — каза Лайла и се почуди дали той си спомняше кога се бяха срещали за последен път.

— Бихте ли искали да ме опознаете? — попита той с настоятелен глас. — Разбрах, че сте скъсали с вашия приятел режисьора.

Исусе, в този град клюките се разпространяват със скоростта на светлината. Но как да разбере дали клюката на Роби е вярна? Не можеше да попита ни в клин, ни в ръкав къде ще играе Майкъл Маклейн. Е, щеше да се наложи да се срещнат.

— Не само че бих искала — отвърна. — Ще бъда очарована.

[1] Омразница (фр.). — Б.пр. ↑

При безпощадната снимачна програма на „Три момичета на път“ рекламната дейност за „Фландърс Козметикс“, жестоките упражнения и тренировки за поддържане на форма и редките тайни срещи с Майкъл Маклейн, Джийн бе успяла да се натовари достатъчно, за да не мисли за Сам Шийлдс. Докато Сам не ѝ се обади. Оттогава ѝ бе трудно да го изхвърли от ума си. Някъде дълбоко в подсъзнанието ѝ се таеше мисълта, че Сам съществува — откакто ѝ се беше обадил, тя все очакваше да чуе, че са изпратили сценарий на агента ѝ. Затова обаждането на Сай Ортис не я изненада.

— Позвъниха ми от кантората на Ейприл. Искат да играеш в някаква нова версия на стар филм, която се канят да снимат. Интересува ли те?

Тя усети как сърцето ѝ заби учестено, но се опита да покаже, че ѝ е все едно.

— Защо не? — попита.

— Според мен е под достойнството ти. Като че ли не си най-търсеното момиче в града — изпръхтя Сай. — Във всеки случай по-добре избягвай Ейприл. Тя е истинска акула. И чух, че искат да използват оня тип Шийлдс за режисьор. Оня, който унищожи Кристал в последния ѝ филм.

— Но аз четох, че филмът бил актьорският ѝ триумф. Отзивите бяха добри.

— Остави ги ти отзивите. Беше я направил на вещица. Оттогава не е получавала свестен сценарий.

— Е, няма да ми навреди да ида, ей тъй, за опит — каза му Джийн.

— Имам други предложения, които по ми допадат. Пък и дочух, че имали неприятности със сценария. Изпратиха ми само резюме.

— Е, с какво ще ми навреди? — повтори тя.

И наистина, с какво щеше да ѝ навреди, запита се. Щеше да види Сам и после можеше да отхвърли предложението му. Тъкмо да му извърти номер, след като я беше зарязал така навремето. И най-

хубавото бе, че той никога нямаше да разбере защо го прави. Това щеше да е възмездието на горкичката Мери Джейн Моран.

Но истината бе, че не можеше да се удържи да не види Сам поне още веднъж.

Джийн застана до бюрото на салонния управител в „Чейзънс“, където се хранеха асовете на Холивуд. Хенри незабавно се приближи. Въпреки че никога преди не бе идвала тук, той я знаеше по име.

— Мис Мур, колко ми е драго да ви видя. Мис Айрънс ви очаква. Моля, последвайте ме.

Той я заведе до една централна маса за шест души и тя внимателно погледна най-напред Ейприл Айрънс и едва тогава Сам. Още веднъж се запита какви ли са отношенията им.

— Благодаря ви, че се отзовахте на поканата ни, Джийн — каза Ейприл, след като размениха задължителните любезности и поръчаха питиетата. — Зная, че сигурно сте много заета с този сериал и всичките ви други задължения. Май издържате на напрежението забележително добре. Така ли е?

— Е, и аз си имам своите тежки моменти — отвърна Джийн и после прехапа устната си отвътре.

Казвах това през цялото време в Ню Йорк, помисли си тя. Днес, преди да излезе от къщи, тя разговаря със себе си пред огледалото, напомняйки си, че това е върховната проверка. Ако Сам не заподозре нищо след днешния обяд, никога няма да разбере. Внимавай какво говориш, каза си тя. Това е единственият начин, по който може да бъде разкрита Мери Джейн Моран.

И бързо добави на глас:

— Но като цяло всичко е страхотно. Просто връх!

Джийн хвърли поглед на огромното меню и осъзна, че е много гладна. Винаги огладняваше, когато беше нервна. Но отново от седмици беше на диета. Разбира се, че нямаше да може да яде. Беше почти невъзможно да задържи теглото си на 53 килограма. Нямаше да се провали заради Сам я.

— Умирам от глад — каза тя. — Затова ще изям голяма салата с фирмения сос на заведението.

Ейприл също си поръча салата, но Сам поиска филе миньон със сос беарнез. Ето че някои неща не се бяха променили. Джийн се усмихна вътрешно на немодното увлечение на Сам по телешкото месо.

Никога нямаше да забрави вечерята по случай рождения му ден в „Олд Хоумстед“ в Ню Йорк, където пържолите бяха толкова големи, че висяха от чиниите.

Сам я поздрави, но разговорът за филма се водеше от Ейприл. Джийн, разбира се, знаеше всичко за „Роди се звезда“. Беше гледала класическата версия с Тереза О’Донел. Но само бе хвърлила поглед на резюмето на Сам. Очевидно сценарий все още нямаше. Тя попита защо.

— Сам, обясни на Джийн... Мога ли да ви наричам Джийн?... Обясни на Джийн идеите си за проекта. — Ейприл седеше изправена, със сплетени пред себе си ръце и гледаше втренчено Сам, докато говореше.

— Гледали ли сте „Роди се звезда“, Джийн? — попита Сам.

— Да, и много ми хареса.

Беше взела под наем видео едва миналата седмица и въртя филма три-четири пъти. Старомоден и мелодраматичен. После се хвърли направо.

— Не съм сигурна дали подхождам по възраст за ролята на Тереза О’Донел. Тя е била около трийсет и пет, трийсет и шест годишна, когато я е изиграла, нали? — Джийн усети един от белезите си от вътрешната страна на бедрото — като че ли я лазеше гъсеница — и бавно скръсти крака под масата. — На колко години е според вас героинята?

— На вашата възраст, Джийн — изрече бързо Сам. — Тереза е била всъщност твърде стара в онзи момент от кариерата си, за да играе невинно момиче. Но е имала силен магнетизъм и хубава кожа, затова е получила ролята. — Той сдъвка парченце месо и избърса ъгъла на устата си със салфетката.

Ейприл се съгласи с него и поговориха още малко за филма. Как да се осъвремени фабулата, как да я направят ефектна. Джийн ровеше из салатата си и се опитваше да изглежда интелигентна.

Но в действителност тя бе тук само за да гледа Сам. Наблюдаваше го през цялото време, като част от нея поддържаше разговора и се интересуваеше от подробностите по сценария. Е, това наистина я бе заинтригувало, въпреки всичко, което ѝ наговори Сай. Но имаше и друга нейна част — Джийн, която седеше и наблюдаваше Сам, без той да знае за това. Беше като да стоиш пред къщата му и да

надничаш през прозореца, за да го гледаш как се храни. Ако не друго, то поне изглеждаше по-хубав, отколкото тя си го спомняше. Калифорния несъмнено му понасяше. Беше с черни ленени панталони и когато тя скришом погледна към края на дългия му, толкова дълъг крак, видя, че тесните му ходила са боси, обути в очевидно скъпи мокасини. Беше почернял и бялата риза открояваше до блясък зъбите и бялото на очите му. Това беше ново — Сам в бяло. Единствената друга промяна, която успя да забележи, бе, че косата му, все така плътно прибрана отзад на конска опашка, е вече прошарена. Дори и посивелите коси отиваха на Сам.

Това наблюдение я накара да се почувства странно, но ѝ даде възможност да го види в светлина, в която не бе го виждала преди. Винаги беше смятала, че Сам е господар на себе си, който не се слага на никого. Сега обаче се вслушваше в Ейприл. Дори и простият жест на избърсване на ъгълчетата на устата със салфетката свидетелстваше за това. Джийн го помнеше като човек с размах. Никога не си бършеше ъгълчетата на устата. Движението бе заучено.

Тя проумя, че той съзнава всеки свой жест и като че ли иска да направи впечатление. Но на кого? На Джийн Мур? От това почти ѝ се зави свят. На Ейприл Айрънс? Разбира се, той флиртуваше с Ейприл, както и с Джийн. Какви ли им бяха отношенията?

Тя се отърси от мислите си и видя, че са сервирали кафето.

— И така, Джийн — попита Сам, като я погледна право в очите — ще се явите ли на пробни снимки? Мога ли да се надявам, че ще работим заедно?

Джийн се усмихна първо на Ейприл, после на Сам. Обядът бе минал толкова бързо и очевидно тя се бе представила успешно. В най-важната си от всички роли — тази на Джийн Мур.

— Това наистина е възможно — каза тя. — Все отнякъде трябва да се започне.

Погледна в почти празната си чаша от кафе и видя, че Сам се е облегал на масата. Ейприл бе заета с червилото си и златното огледалце на „Диор“, в което се оглеждаше. Джийн отмести поглед и усети тръпка в дясната си ръка. Беше неговата ръка — ръката на Сам — която докосваше нейната. Просто края на малкия му пръст до ръката ѝ, но тя помнеше — о, тя всичко помнеше — колко нерешителен бе винаги — полузакачлив, очакващ нейната реакция.

Сега за пореден път ръката му докосна нейната. И бе приятно, почти колкото някога... може би дори по-приятно. Защото бе минало толкова време и той толкова ѝ бе липсвал.

Косъмчетата на ръката ѝ настръхнаха и тя си каза — не. Прекаляваше. Къде отиде решителността ѝ? Вече бе свързана с Майкъл. Да не би да е станала уличница? Нима винаги е била вярна само поради липса на избор? Каква ужасна мисъл! Ами какво ще стане, ако спи със Сам? Сигурно той тогава ще разбере коя е. Ами ако спи с него и той не разбере? Джийн не знаеше кое от двете е по-немислимо. А после ѝ хрумна онова, което наистина беше немислимо.

Изобщо да не спи с него.

Шарлийн седеше с плътно долепена до ухото слушалка и се опитваше да не се ядосва на Сай Ортис, който дишаше тежко от другия край. Той правеше това за нейно добро, каза си тя. Учеше я на маниери и тъй нататък.

— Звездите не ходят на сбирките на екипа. Просто не го правят — чу го да ѝ повтаря отново.

Шарлийн въздъхна.

— Но защо не? Била съм на всичките. И винаги ми е било приятно. Какво се е променило?

— Всичко! Да си видяла снимката на някой от екипа на корицата на „Телевизионен справочник“? Ще спечелят ли милион долара тази година? Шарлийн, имаш нужда да се срещаш с хора на твоето равнище. Със звезди. Кажете, Майкъл Маклейн свърза ли се теб? Пита ме за телефонния ти номер.

Шарлийн се изчерви. Радваше се, че не разговаря лично с мистър Ортис, защото не ѝ се искаше да си спомня за онази нощ. Чувстваше се объркана, засрамена. Удоволствието да излезеш с филмова звезда, любезността на мистър Маклейн, неговият подарък, предсказанието му за кариерата ѝ. Но после дойдоха питиетата, замайването и онова нещо на хълма, когато той... когато стана, каквото стана.

Не я изненада, че изобщо повече не ѝ се обади. Беше се държала като уличица. Той бе престанал да я уважава. Е, съжаляваше и я беше срам. Чувстваше се омърсена и се опитваше изобщо да не мисли за това.

— Обади се. Но само веднъж — каза тя на мистър Ортис.

Сигурно вече се срещаше с някое друго, по-свастно момиче.

Вдигна ръка до врата си, където още висеше колието, точно над ключицата ѝ. Заболя я, когато Майкъл Маклейн повече не ѝ се обади, но не се изненада.

— Значи сега съм звезда? И всичко се е променило?

— Точно така. Виж, сладурче, ти си голяма работа. Твърде голяма, за да ходиш на сбирките у някакъв каскадьор от Западен

Холивуд. — Сай помълча. — Шарлийн? Помисли за безопасността си. Тези сбирки са достъпни за всекиго, няма охрана, която да проверява, когато отиваш. Ако се разчуе, че ходиш — а ще се разчуе, повярвай ми — тоя купон ще се превърне в меле. И никой не може да те защити. Не поставяй човека в такова положение. Те са симпатични момчета и наистина те харесват. Но нали знаеш, не можеш просто да се обадиш и да се самопоканиш. Те знаят как стоят нещата. И няма да ти откажат.

— Аз правех картофената салата на тия сбирки и те си облизваха пръстите. — На Шарлийн ѝ се дощя да зареве на глас, въпреки че нямаше да го направи по телефона пред мистър Ортис. — И момчетата ме наричаха Шар. Сега ме наричат мис Смит. Това не е много приятно, знаете ли? И ми липсват.

Сай понижи глас.

— Знам, че ти липсват, сладурче. Но можеш да имаш по-различни приятели. Може би Майкъл. Или друг. Да накарам ли някой да ти се обади?

— Не! — побърза да каже Шарлийн. Онова, което се случи с мистър Маклейн, бе твърде плашещо. Не искаше да се повтори.

— Не ти ли харесва Джийн Мур?

— Разбира се, че ми харесва. Допада ми. Но не сме приятелки — въздъхна Шарлийн. — Просто ми се ще да ида отново на някое събиране. Само работя и вземам уроци. Пея и танцувам, и всички ония неща, дето сте ми наредили. И упражненията! Мистър Ортис, толкова съм измъчена и капнала. Искан ми се да се позабавлявам. Да се видя с някакви хора. В нечия къща. Да срещна някой нормален човек, нали разбирате?

— Е, не се тревожи, ще срещнеш. Слушай, Шарлийн, какво мислиш за идеята ми за записите?

Хайде, пак почна! Беше ѝ писнало всичко това.

— О, мистър Ортис, та аз не мога да пея.

— Разбира се, че можеш. И много хора ще си купят албума.

— Ще се чувствам неловко. Достатъчно ми е трудно да бъда актриса, която не може да играе. Но да стана и певица, която не може да пее? Аз...

Усети как самотата отново я изпълва, но се опита да не ѝ се поддава. От това само ѝ се доплакваше, а за какво толкова да плаче в крайна сметка? Имаше си Дийн и новата къща, и всяка стая,

мебелирана точно както искаха едно време по един стар каталог на „Сиърс“. Странно, че сега, когато имаха пари да пазаруват, каталогът излезе от употреба! Но една служителка при мистър Ортис им намери всичко, както го искаха. Беше забавно да прелистват каталога с Дийн вечер след работа и да избират каквото си поискат, а после да наредят на дамата от кантората на мистър Ортис да уреди доставката и да им прати декоратор, който да дойде и да подреди мебелите, за да изглеждат досущ като в каталога. Но след като купиха всичко, което им трябваше — всичко, което искаха, поправи се тя — останаха им празните вечери, без да имат къде да идат и с кого да се срещнат.

За Дийн не беше чак толкова зле. През деня той поне можеше да ходи където си поиска, без да се тревожи, че ще го смачка тълпата в супермаркета, защото са го познали от сериала, или пък от снимките по списанията. Така че Дийн ходеше в разни заведения като например в „Опашката на кутрето“ и в близката пицария без нея, пазаруваше и пристигаше с два пъти повече неща, отколкото им трябваша.

Във всеки случай, дори и да не я познаеха, тя не можеше да излиза много заради всичките тези уроци. И позирането за рекламите на „Фландърс Козметикс“, и официалните снимки, и всички онези обществени появи, които ѝ уреждаха от кантората на мистър Ортис, и интервютата. Тя погледна часовника си.

— Трябва да тръгвам. Имам урок по пеене след шест минути. А мис Кардоза е много строга.

— Добро момиче. Значи ще направиш албума и няма повече да се занимаваш с екипа. Нали, Шарлийн?

— Е, ще видим. Не желая да ходя там, където не съм добре дошла. Наистина не искам да затруднявам никого. Само дете се чувствам като... като затворничка. — Мразеше плачливите нотки в гласа си, но сега вече не можеше да се удържи. — Мистър Ортис, трябва да си сменям телефонния номер всяка седмица. Никога не си давам номера, само на вас и на мистър Ди Дженаро. Но обажданията... да бяхте чули някои от тях. Не мога повече да вдигам телефона. Нещата наистина са се променили. — Шарлийн започна да се смее. — Имаше време, когато нямах пари да се обадя от уличен телефон. Сега имам телефони във всяка стая... О, божичко, включително и в тоалетната... и не мога да вдигам слушалката. А и на кого да се обадя? Малко е странно, нали?

— И да, и не, Шарлийн — отвърна мистър Ортис. — Може сега, в момента, да не ти е много добре, но почакай. След като свикнеш, ще можеш да се оправяш.

— Ще мога ли някога отново да пазарувам в супермаркет? — Чу как мистър Ортис се разсмя.

— Надявам се, че не, сладурче.

Шарлийн сложи слушалката и огледа голямата стая в новия им дом. Трябваше да напуснат онзи наистина приятен едностаен апартамент в града — хората щяха да седят по стълбите цял ден да я чакат. Лени от кантората на мистър Ортис им намери тази къща в долината, с голяма градина и дървета. И висока ограда с висока порта. Мистър Ортис нае охрана да пази на портата и да обикаля денонощно наоколо. Но дори и те правеха всичко възможно да я зърнат, когато излизаше на моравата или сядаше на слънце. Направо настръхваше, но трябваше да се съгласи с мистър Ортис. Какво друго ѝ оставаше да прави?

Знаеше какво ѝ се иска. Искаше ѝ се да върви по някоя улица, да зяпа по витрините, да премери някоя рокля, може би да си купи чифт обувки, да хапне един хамбургер в „Макдоналдс“ и да отиде на кино. Всички онези неща, за които толкова копнееше в Тексас. Всички онези неща, които сега бяха достъпни, след като печелеше толкова пари. Повече пари, отколкото можеше да си представи. Повече пари за една седмица, отколкото мистър Хардиман — най-богатият човек в Ламсън, печелеше за година. За десет години.

Но Шарлийн не можеше да иде в „Макдоналдс“. Вярно е, че можеше да си купи хамбургер за дванайсет долара в един от онези претенциозни ресторанти, в които ходеше, откакто печелеше пари. Но да направиш резервация, за да ядеш хамбургер? И после целия този труд да се накантиш и да вземеш лимузина с шофьор. Дийн не обичаше да слага връзка и не се чувстваше на място в тези заведения. А дори и там, в шикозните ресторанти, където се хранеха само знаменитости, дори там я зяпаха и закачаха. И ѝ досаждаха. Мистър Ортис каза, че ѝ е време да си наеме телохранител, но Шарлийн категорично отказа. „Аз не съм президентша, мистър Ортис. Без ФБР“, възпротиви се тя.

И все пак нямаше нищо по-хубаво от един голям хамбургер. И Дийн отиваше да ѝ купи и ѝ го носеше у дома с ванилен шейк, но не

беше същото. Не беше нормално. Тя взе един от каталозите, които секретарката на мистър Ортис ѝ изпрати, когато ѝ се оплака, че не може да излиза. Счетоводителят ѝ каза, че може да поръча каквото пожелае. Всичко, което пожелае. Щял да ѝ каже, когато харчела повече от онова, което има. Все още не ѝ беше казал нищо и все още всеки ден ѝ доставяха вещи, а някои от тях така си и стояха неотворени в кутиите. Шарлийн знаеше, че трябва да тръгва за урока, но продължаваше да седи и да прелиства лъскавите страници, а цветните снимки се сливаха пред очите ѝ. Да пазаруваш по каталог вместо от магазин. Да поръчваш да ти донесат в къщи храна, вместо да излезеш да вечеряш. Да гледаш филми по видеото и по огромния японски телевизор, вместо да идеш на кино. Навремето всичко това би ѝ се сторило райска работа. Но преди наистина да вкуси какво представлява славата. Е, трябваше да върви. Вече бе закъсняла с десет минути за часа.

Шарлийн чу как в далечината се затръшна външната врата. Бавно се надигна и тръгна през хола към Дийн.

— Здравсти. Какво си взел за тази вечер?

— „Топ гън“, един филм с Том Круз — каза той — и „Терминатор 2“. Това е за онзи тип...

Шарлийн въздъхна.

— Дийн, не сме ли ги гледали вече?

— Да, ама са страхотни — каза Дийн и отиде в телевизионната стая да пусне видеото. — О, да. Купих пица с пеперони, точно както я обичаш.

Шарлийн простена.

— Какво има, Шарлийн? — разтревожи се искрено Дийн.

— Нищо — каза тя с дълбока въздишка. — Само дето съм уморена. Не ми се ходи на пеене. А после имам гимнастика.

— О, що не ги зарежеш? — попита я Дийн.

— Хей, та нали плащаме за тези уроци?

— Е, и какво?

Мисълта просто да не отиде никъде ѝ се стори толкова примамлива, толкова неудържима, че тя се усмихна за пръв път този ден.

— На работа съм чак вдругиден. Но дори и да зарежа всичко, никъде не мога да изляза, нищо не мога да правя. Как можем да се

забавляваме? — Тя се тръсна на дивана.

— Мога да ти покажа нещо страхотно — каза Дийн. Той подсвирна и трите кучета седнаха. — Кажете си молитвите — рече им той и едно подир друго кучетата се изправиха на задните крака, скръстиха лапи и наведоха глави.

Шарлийн просто нямаше как да не се разсмее.

— Как ги накара да го правят? — попита.

— О, не знам. Просто ги упражнявах. Това не е грях, нали?

— Разбира се, че не. Страхотно е, Дийн. — Тя го прегърна.

— Хей, имам идея — изведнъж каза Дийн възбудено. — Искаш ли да играем на „Не се сърди човече“? Този път ще те оставя да спечелиш — ухили се той.

— Дийн, миличък — каза Шарлийн много търпеливо. — Прочетох всички списания, гледах всички филми, играх на всички игри. Дори прелистих всички тези нови каталози. Ходи ми се на разходка. А и двамата знаем, че не мога да ида.

— Можем да повикаме онзи, готиния, с дългата лимузина. Да ни повози малко. Какво ще кажеш? — попита Дийн с надежда. На Шарлийн не ѝ се искаше да го разстройва, а виждаше, че точно това прави. Усмихна се насила.

— Не, миличък. Ще се оправя. Пусни първо „Топ гън“.

Докато слагаше касетата във видеото, телефонът иззвъня и Дийн вдигна слушалката.

— Какво? — чу го тя да казва и после: — Ти мръсно лайно. Само да те пипна, ще ти отрежа... — И тресна слушалката.

— Дийн, не се разстройвай толкова. Просто тази вечер ще изключа всички телефони. Сега хайде да се отпуснем и да ни е приятно, нали?

— Да, Шарлийн — съгласи се той, но лицето му беше червено, а очите насълзени. — Как могат хората да са толкова подли и гадни? Не мога да повярвам на онова, което онзи тип току-що изрече за теб. Казвам ти, Шарлийн, нещо не е наред, ако не могат да те оставят на мира в собствения ти дом.

Той включи дистанционното управление и екранът светна. Шарлийн седна до него и започна да гали меката му сламено руса коса. Странно, би трябвало да е щастлива, защото имаше всичко, за което бе мечтала — хубава къща, нов телевизор, много дрехи и хубава храна.

Господ Бог се беше погрижил за тях. Тя би трябвало да му е благодарна.

О, Господи, помисли си Шарлийн. Трябваше да съм повнимателна с желанията си. Сигурно не съм вярвала, че ще ги изпълниш.

Потокът от коли внезапно забави ход след завоя на шосето. Сигурно има катастрофа, помисли си Джийн и намали. Шофьорите в колите от двете ѝ страни, изглежда, се мъчеха да разберат какво има отпред, но Джийн не виждаше причина за задръстване. Колите продължаваха да се движат и в четирите платна и в нито едно от тях нямаше спрели или катастрофирали. Какво по дяволите ставаше? Имаше среща със Сай Ортис след половин час и не искаше да закъснява.

Джийн проследи с поглед вдигнатите глави на другите шофьори и забеляза, че колите са забавили ход във всичките осем платна на шосето. После видя. Таблото беше високо поне колкото четириетажна къща и изобразяваше трите жени от телевизионния сериал, застанали една до друга, рамо до рамо, с развени коси, с ръце на хълбоците и предизвикателно разкрасени крака. Черните им кожени якета бяха разкопчани, разкривайки дълбоките деколтета — всъщност якетата едва скриваха зърната на гърдите им. Единственият надпис на таблото бе: „В неделя вечер“.

Джийн отби встрани от пътя, спря върху сухата кафява трева, слезе от колата и вдигна очи към гигантските фигури на огромното табло, което в миналото сигурно щеше да бъде едно от седемте чудеса на света само заради големината си. Това съм аз. Това е Джийн Мур. Или пък другата аз, Мери Джейн Моран. Която и да съм. Това съм аз. Искаше ѝ се да го каже на някого на глас, но наоколо нямаше никой. Само лица в бавно движещите се коли, зяпащи трите красавици на таблото. Беше ѝ трудно да го възприеме. Беше ѝ трудно да си поеме дъх. За миг ѝ прилоша и тя наведе глава, за да нахлуе кръвта в нея.

Беше успяла. Дори и да не направи нищо друго в живота си, преди или после, поне бе постигнала това. Беше там, петдесет пъти по-голяма, отколкото в живота, над шосето. И веднъж седмично я гледаха петдесет милиона души.

Волята ѝ, мъката ѝ, куражът ѝ я бяха докарали дотук. За разлика от другите две момичета тя не бе красива по рождение или пък с

връзки, които да ѝ помогнат. И въпреки че не участваше в пиеса на Шекспир, въпреки че бе само телевизионна актриса, тя се бе издигнала от блатото на сивотата.

— Госпожице? — дочу зад себе си глас. Едва не подскочи от изненада, после се обърна и видя полицаи от Калифорнийската пътна полиция, застанал до патрулната кола. — Да не сте в беда?

Джийн поклати глава, после започна да се смее. След това, схващайки, че сигурно прилича на луда, опита да се спре.

— Не — каза — просто гледам таблото.

— Госпожице — промълви полицаят, пристъпвайки предпазливо към нея. — Всички гледат проклетото табло. По-добре се върнете в колата и си вървете по пътя. Опасничко е да стоите тук.

После млъкна, погледна я отново, взря се внимателно в лицето ѝ и пак погледна към таблото. Сети се.

— Хей, та вие сте умницата!

Джийн се засмя и кимна.

— Така е — отвърна тя и се качи отново в колата си.

ПРОГРАМА НА ТЕЛЕВИЗИЯТА

НЕДЕЛЯ

20:00 — *Звезди търсят прочути двойници*. Тази вечер — Рия Пърлман

21:00 — *Три момичета на път*. Кримзън в сърцето на студентския град в Кент — Охайо, точно преди да пристигне Националната гвардия. Кловър и Кара идват навреме, за да я възпрат да стреля.

ПЪЛЕН ПРОВАЛ НА ПРОТЕСТНАТА ДЕМОНСТРАЦИЯТА ПРОТИВ „ТРИ МОМИЧЕТА НА ПЪТ“, ОРГАНИЗИРАНА ОТ ДЖЕС ХЕЛМС

Уинстън — Салем, Северна Каролина. Широко рекламираната протестна демонстрация, организирана от Джес Хелмс и организацията „Християнско семейство“

срещу телевизионния сериал „Три момичета на път“, се оказа най-незначителното събитие в значителния обществен живот на въпросния сенатор, изпълнен с протести срещу онова, което той нарича омаловажаване на семейните ценности. Демонстрацията бе насрочена за девет часа в неделя вечер, но се събраха само шепа от най-пламенните му поддръжници. Хелмс, с когото се свързахме днес в кантората му във Вашингтон, не можа да обясни липсата на присъствие в подкрепа на онова, което той нарича „масова съпротива срещу телевизионния сериал“. Сенаторът отказа да коментира предположението на репортера, че сигурно всички са си останали у дома да гледат сериала.

ДЕСЕТ ОСНОВНИ ПРИЧИНИ ЗАЩО МЪЖЕТЕ ГЛЕДАТ „ТРИ МОМИЧЕТА НА ПЪТ“

от програмата „Късно вечер“ с Дейвид Летърман

10. Обичат мотоциклетите
9. Не могат да се уредят
8. Разбрали са, че в един от епизодите Кримзън ще се бори с Кловър в калта
7. Има толкова малко интересни предавания по телевизията
6. За да са квит с жените си, които се захласват по голия задник на Принс
5. Заради фабулата
4. Заради великолепната операторска работа
3. За да накарат гаджетата си да се понапънат
2. Защото предпочитат шест вместо само две...
1. Обичат да са им пълни очите

Харолд от пощенския отдел почука на вратата на гримьорната на Лайла и когато тя му отвърна, влезе. Лайла бе дала ясно да се разбере,

че никой не трябваше да влиза без нея в гримьорната ѝ, която непрекъснато се заключваше.

— Мис Кайл, къде да оставя пощата ви? — попита той. Искаше да се махне възможно най-бързо. Всички в студиото знаеха, че Лайла може да бъде опасна, дори и да не я предизвикаш. Но такъв му беше късметът, когато в отдела теглиха ези-тура и ето го сега тук.

Лайла дори не се обърна да го погледне.

— Къде, на майната си, мислиш, че искам да оставиш пощата ми? На писалището!

— Но, мис Кайл...

Лайла се извърна към него.

— Недей да го правиш на въпрос. Просто сложи пощата на писалището, там, където ти казах да я сложиш. И се омитай.

Той я проследи с поглед как отново започна да реши дългата си коса, сви рамене и излезе. Вдигна единия от големите пощенски чували от количката и влезе отново.

— И извади писмата от чувала — изкрещя му тя.

Харолд вдигна чувала и изтърси съдържанието му върху писалището. Отново излезе и внесе вътре другите два, изпразвайки всеки от тях върху вече затрупаното писалище. Щом тази кучка иска писмата да не са в чувала — няма да са в чувала.

Затвори тихичко вратата зад себе си и вече буташе празната пощенска количка към отдела, когато чу крясъците на Лайла. Вратата на гримьорната ѝ се разтвори с трясък и тя се развика подире му.

— Ти, тъп задник такъв, върни се веднага. Не знаех, че са толкова много. Не мога дори да мина! Връщай се веднага да сложиш писмата в чувалите. До едно, чуваш ли?

Харолд въздъхна, върна се в караваната на Лайла и започна да прибира писмата обратно. Кучката го погледна.

— Общо колко чувала са? — попита го Лайла.

— Седем, мис Кайл. Има още четири, които не можах да натоваря на количката.

Тя помълча малко. После свъси вежди.

— Колко получиха Смит и Мур?

НЕДЕЛЯ

20:00 — *Звезди търсят прочути двойници.* Тази вечер — Ивана Тръмп

21:00 — *Три момичета на път.* В Сан Франсиско Кара се запознава с последовател на Тим Лиъри и се увлича по него. Кримзън, Кара и Кловър опитват ЛСД. Кратка поява на Лиъри и Донован.

Пол Грасо се облегна назад във въртящия се стол и се протегна, докато слушаше дърдоренето в телефонната слушалка. Дрън-дрън-дрън.

— Мел, чуй ме, съжалявам, но сме задръстени до февруари. Ще говорим тогава, може би ще можем... — Още дрън-дрън с австралийски акцент. — Виж, разбирам, че тогава си на снимки извън студиото, но по-рано не можем да те вкараме. Всичко живо иска епизодично участие. Не, не, в никакъв случай не може да променим графика. Съвсем сериозно, човече. Виж, съжалявам. Може би в първия епизод догодина. Разбира се. Зная, че е чудесно. Чуй сега какво ще направя — утре ще говоря с Марти и неговите хора ще се обадят на твоите хора, нали? Може би те ще намерят пролука. Правилно. И ти, бебчо.

Грасо сложи слушалката и разтри очи. Усети наболата брада по страните си. По дяволите. Снощи игра покер и се събуди толкова късно, че нямаше време да се обръсне. Бръкна в едно странично чекмедже и извади електрическа самообръсначка „Браун“, включи я и започна да бръсне лявата си буза. Нямаше нужда от огледало и слава богу, защото сигурно изглеждаше като самата смърт след девет часа на масата за покер. Попипа обръснатата си страна. Трябваше да им се признае обаче на нацистите, че знаят кое как се прави. Прехвърли самообръсначката от другата си страна. Телефонът отново иззвъня.

— Да? — Божичко, тази работа щеше да го съсипе. Ту не можеш да пробуташ дори скапана реклама за джинси, ту се оказваш един от

каналите към най-нашумелия телевизионен сериал в страната. — Какво искаш, Пати?

— Още един.

— Няма ме — каза ѝ той. — Ти се оправяй.

— Не мога.

— Няма ме — повтори ѝ той. Пати беше умна, по дяволите, тя можеше да върти проклетата кантора и без него, но понякога обичаше да се налага.

— Брандо е — каза Пати.

През шума на самообръсначката не се чуваше ясно.

— Брандън Тартикоф ли? Какво, по дяволите, иска?

— Не Брандън. Брандо — изкрещя Пати.

— Свети архангели! — продума Пол Грасо. — Да не би да иска да влезе инцидентно в кадър?

— Очевидно.

Пол Грасо се разсмя и изключи самообръсначката.

— Хей, Пати, мислиш ли, че този дивчо все още може да кара мотор?

Джийн стисна нервно ръце зад гърба си. Арсенио бърбеше оживено с един цветнокож актьор. Джийн съжаляваше, че се съгласи да даде интервюто. Тя е актриса, а не някаква знаменитост. Нийл обичаше такива неща. Какво ли щеше да направи? Пеперудите в стомаха ѝ размахваха криле като лястовички. После дойде помощник-продуцентът, преведе я през тъмно фоайе и я остави да влезе под ослепителните светлини. Арсенио — вече лично — стана на крака и ѝ протегна ръка. Тя я пое, усмихна се и седна. Интервюто започна.

— И в живота ли сте също толкова политизирана, Джийн, колкото в телевизионния сериал?

— Всъщност не. — Тя знаеше, че трябва да каже още нещо, да блесне, да бъде смешна или оригинална, но беше само актриса и нямаше готова реплика.

— Значи нямате отношение по разните въпроси.

— Е, правата на жените...

— Като например абортите?

— Да. Аз съм абсолютно против това жените да правят аборти. — Усети как Арсенио замръзна, а някой от публиката изсъска. — Освен ако не са бременни — довърши тя и след секунда бе възнаградена с бурен смях. Благодаря ти, Нийл Морели, помисли си Джийн и интервюто продължи като по вода.

ПРОГРАМА НА ТЕЛЕВИЗИЯТА

НЕДЕЛЯ

20:00 — *Звезди търсят прочути двойници.* Тази вечер — Дари Фортенски

21:00 — *Три момичета на път.* Кримзън, Кловър и Кара отиват на концерта в Уудсток, щата Ню Йорк. Гостуващи звезди — Боб Дилън и Нийл Йънг.

Днес имаха почивен ден и Джийн се чувстваше изтощена. Кой би могъл да си представи, че успехът е толкова изморителен? Сай й намекна, че предложенията за участие във филми текат като река — предимно сценарии за въртене на задник в кожени панталони, но положително щяха да последват и по-добри. Интервюто с Арсенио бе минало изненадващо добре. След първоначалната сценична уплаха тя се бе отпуснала и се бе представила като оперена и забавна. Сега Сай я тормозеше за нови интервюта. Тя погледна купчината покани за филми, сценариите за идната седмица, раздаването на автографи и въздъхна. Не, днес щеше просто да си почине. Беше си купила една книжка от Ан Тайлър и сега щеше да легне до басейна и да почете. Но преди това взе броя на „Вог“. Отвори на вложката в средата, където на две страници се разпростираше тяхната снимка. Великолепна художествена фотография. Всичките изглеждаха прекрасни. Само те трите си знаеха колко часове прекарваха под ослепителните лъчи на прожекторите, за да постигнат това съвършенство с цял екип, който

неспирно ги заобикаляше, за да създава илюзията. Но, Божичко, тя изглеждаше приказно. Джийн не можеше да откъсне поглед.

Доктор Мур я беше предупредил да се пази от слънцето и тя се беше подготвила. „Слънцето е вредно за всички, но за теб е направо смърт — беше й напомнил в последното писмо. — Успях да постигна такива резултати само защото никога не се беше пекла, така че кожата ти въпреки стареенето бе запазила в голяма степен еластичността си. Но за в бъдеще — никакво слънце, никога!“ Единствената причина да не се пече бе, че никога не бе могла да си позволи това финансово. Сега си имаше свой собствен басейн. Тя се намаза цялата със специално плажно масло, изля половин шише балсам върху косата си, уви я в хавлиена кърпа и си сложи големи черни очила. За да й бъде хладно, наметна бяла памучна роба от чудесен египетски памук, потънък от коприна. А прислужникът й направи кана с изстуден чай. Днес за пръв път щеше да прекара цялата сутрин просто наслаждавайки се на топлината, на басейна и на гледката. После щеше да хапне нещо, да поработи с треньора, а в два щеше да дойде препоръчаната от Май специалистка да масажира гърба и краката й. Джийн се протегна доволно, отвори първата страница на „Може би светец“ и въздъхна дълбоко.

Най-напред я връхлетя звукът. Чу как пред къщата се сменят скорости, като че ли осемнайсетколесен ТИР се катереше по хълма отпред, а след това екна нещо като радио, надуто до дупка. Дали пък някакви политици не бяха тръгнали на разходка с високоговорител? После вече различи думите.

... ЧАСТНАТА КЪЩА НА ДЖИЙН МУР, ИЗВЕСТНА КАТО КАРА В „ТРИ МОМИЧЕТА НА ПЪТ“. АКТРИСАТА ЖИВЕЕ ТУК САМА В ДВУСТАЙНО БУНГАЛО С ДВЕ СПАЛНИ И БАСЕЙН. МОЖЕ БИ ДОРИ В ТОЗИ МИГ СИ Е У ДОМА.

Джийн подскочи с разтуптяно сърце и се обърна. От мястото, където стоеше, зърна горната част на прозорци на автобус. Значеше ли това, че и те можеха да я видят? Притича по-близо до оградата и надникна в една пролука между посивелите дъски. На автобуса отстрани бе написано с всички цветове на дъгата „Виж звездите“, а на нивото на покрива се мъдреше табло с надпис „Обиколка до холивудските домове на любимите ви телевизионни и кинозвезди“.

Не знаейки дали да плаче, или да се смее, Джийн се обърна и изчезна в къщата, оставяйки разтворената книга и недокоснатия чай.

Из списание „Адвъртайзинг Ейдж“...

„ФЛАНДЪРС КОЗМЕТИКС“

ПРАВИ СТРАХОТЕН ПРОБИВ

„Фландърс Козметикс“ направи исторически пробив с най-успешното представяне на нова продукция в индустрията. Ударът бе страхотен и по замисъл, и по изпълнение. Обвързването на новата им серия от козметични продукти с нашумелия телевизионен сериал „Три момичета на път“ бе майсторски щрих на познаване на пазара и много усилен труд. „Хрумна ми и го осъществих“, заяви Моника Фландърс. Агенцията „Бениън О’Мали“, която се занимава с проекта, потвърди...

— Само тениски, Фил. Сделката за плакатите и останалите продукти е отделно. — Сай погледна мъжа, изчакал три седмици, за да се срещне с него.

— Сай, моля те, та това е само върхът на айсберга, дяволите да го вземат... Извинете, мис Смит. Хайде, дайте ни тениските и плакатите, а ние ще вземем само по пет процента на парче. Какво ще кажеш? — молеше се на Сай той, но гледаше Шарлийн.

Сай поклати глава.

— Вече дадохме плакатите, Фил. Можех да дам и тениските на същите момчета, но исках да ги пусна на теб. Аз не забравям приятелите си, но не ставай алчен. Тениските, и толкоз. И ще получиш пет процента от чистата печалба. — Сай почака Фил да отговори и когато онзи кимна утвърдително, подписа купчина документи, които подаде на Шарлийн. След като и тя се подписа, той ги връчи на Фил. — Помоли моето момиче да направи копия, като си тръгнеш.

Когато вратата се затвори зад Фил, Шарлийн най-сетне проговори.

— Само пет процента ли? Че как горкият човечец да спечели нещо?

Сай се ухили.

— При пет процента, сладурче, този юнак ще може да се пенсионира. Имаш ли представа какъв брой от тези тениски ще продадем? Над пет милиона през първия месец от продажбите. Пет милиона тениски! Той ще спечели стотици хиляди още първия месец.

Шарлийн недоумяващо поклати глава.

— И ние ще получаваме пари от всяка една тениска, така ли?

Сай кимна, изчаквайки да види дали Шарлийн ще пресметне своя дял.

Тя обаче не го направи. Сай едва не се разсмя. Това селянче беше направо мечта. Какво удоволствие да срещнеш хубавица без компютър в сърцето. Това значително облекчаваше неговата бodega.

— Точно така, сладурче. А дори не сме пресметнали плакатите, пликите за писма, дрехите, химикалките, кожените якета, раниците, кутиите за храна... Сладурче, говорим за милиони. За милиони.

— За милиони ли? Само заради портрета ми върху тия неща? Мистър Ортис, сигурен ли сте, че сте разбрали правилно?

Сай се разсмя.

— Шарлийн, за такива работи никога не греша. Казах милиони и точно това имам предвид.

ПРОГРАМА НА ТЕЛЕВИЗИЯТА

НЕДЕЛЯ

20:00 — *Звезди търсят прочути двойници*. Тази вечер — Мили Ванили

21:00 — *Три момичета на път*. Кловър се запознава с „Мери Пранкстърс“ и заедно с Кара и Кримзън „яхват автобуса“ в обиколка на Сан Франсиско. Гостуващи звезди — Мишел Пфайфър и Марлон Брандо.

Носталгичните телевизионни серии с три героини едва ли са явление в нашето време на имитации и плагиатство.

Но „Три момичета на път“ — да, поредният носталгичен телевизионен сериал с три героини — е нещо различно. Под ръководството на известния филмов режисьор Марти ди Дженаро („Женски работи“, „Задните улици“, „Бъркотия в Тауър“) — очевиден наследник на Джордж Кюкор в режисурата на женски филми, сериалът носи стила и неспокойния дух на деветдесетте години, като същевременно експлоатира забавните моменти и психологическите белези от шейсетте години. Ди Дженаро — „царят на стила“ предлага повече форма от съдържание, но затова пък каква форма! Трите звезди — Шарлийн Смит, Джийн Мур и Лайла Кайл (виж рубрика „Личности“ в същия брой) — олицетвориха всичко добро и красиво в Америка. Страхотно, нали! Нищо подобно. Но това несъмнено е явление от гледна точка на въздействието върху психиката на телевизионната публика (значително увеличена, благодарение на сериала).

По-заплетен от „Разкрития на север“, по-стилен дори от най-чудатите творби на Дейвид Линч, по-възбуждащ от „Маями Вайс“, „Три момичета на път“ е стъпил здраво върху цели шест крака. При разходи над милион долара за епизод, филмът съчетава документални архивни кадри, нови снимки и специални ефекти. Този телевизионен сериал си спечели седмична публика, с която могат да се похвалят малко сериали — и продължава седмица след седмица. Докато критиците роптаят, че е банализирал времето (един попита дали пък в някой епизод Кара няма да си уреди любовна среща с Мартин Лутър Кинг?), популярността му съживи кретащата телевизионна мрежа. Безспорно последствията ще се отразят не само върху бъдещите предавания, но и върху структурата на

телевизионните програми изобщо и ще се почувстват в най-горните ешелони на изпълнителните директори в Студио Сити.

Списание „Тайм“

До: Ейра Сагарян

От: Лайла Кайл

Относно: Вж. приложеното писмо

Ейра, какво по дяволите, става? Получих това писмо от свой обожател и, както виждаш, почитателите на Шарлийн Смит и Джийн Мур са получили копринени тениски. Очевидно това е дело на Сай Ортис. Мислех, че си уговорил всичко с телевизионната мрежа. Онези типове от „Рекламата“ да не би да живеят на друга планета?

Не искам да се разправям лично за това със Селма Голд. Затова, Ейра, вкарай ги в пътя! Аз се скъсвам от бачкане тук ден след ден, а после откривам, че „Рекламата“ си има любимци. Искам това хлапе да получи две дузини тениски и четири дузини снимки с автограф — цветни, осем на десет, гланц... в най-различни пози. Както и значки, медали, комплекти за членове на клуба от мои почитатели — всичко. Накарай Голд да включи хлапето в списъка с предимство. То е също толкова важно за мен, колкото и ония скапаняци от списание „Тайм“.

За всичко ли трябва да мисля аз? Не изпускай юздите, Ейра. Сай Ортис праметна и теб... и мен. Какви ги реди той с Голд? Обади ми се.

Л. К.

Джийн стоеше на опашката за експресно обслужване в магазина на мисис Гучис, където пазаруваха знаменитостите. Мястото беше приказно. Плодовете и зеленчуците бяха подредени като скъпоценности и струваха почти толкова. Тя бе нахлупила перука с

голяма сламена шапка. Носеше стар изтънял шлифер, въпреки че навън бе горещо, и чифт опърпани маратонки.

Чувстваше се като бежанка от неизвестна страна, инкогнито, рискуваща да бъде смазана от тълпата, защото това бе за предпочитане от седенето зад заключени врати. Беше ѝ смешно, но тя се опитваше да не привлича излишно внимание към себе си. Пазаруването от супермаркета изведнъж се бе превърнало в смела лудория.

Джийн сложи кошницата си на тезгяха в очакване да стигне до касата. От всички списания я гледаше лицето и името ѝ. Взе първото, което ѝ попадна. „Три тайни за красота от трите хубавици“ гласеше надписът на корицата. Джийн прелисти страниците, докато стигна до статията. „Джийн Мур — звездата брюнетка от «Три момичета на път» използва само...“ Е, да, помисли си тя. Тя използва само най-добрия пластичен хирург. Какви глупости. Когато връщаше списанието на мястото му, жената зад нея заговори.

— Вярвате ли им на тези трите? — попита тя, сочейки снимката върху корицата на едно списание.

Джийн се усмихна и кимна.

— Направо ме вбесяват, да знаете. Нима може някоя от нас да изглежда като тях? Искам да кажа, аз например какво да направя? Мислите ли, че ако ядете моркови и правите по петдесет хиляди пъти коремни преси, нещо във външността ви ще се промени? Вижте, винаги съм твърдяла, че ако Бог не ви е дал, значи го нямате. Така че се примирявам с каквото имам.

Точно тогава дойде редът на Джийн на касата.

— Разбирам какво имате предвид — отвърна тя, вземайки плика с покупките си и излезе навън.

До: Шарлийн Смит и Джийн Мур

От: Сай Ортис

*Относно: Приложен материал от „Спортс
Илюстрийтед“*

Четохте ли това?

*Обади ми се Бил Готлиб от „Спортс Илюстрийтед“.
Какво ще кажете да се снимате в броя им за банските*

костюми всяка година? Вече го обсъдихме с Марти и той е изцяло „за“.

Да поговорим.

С. О.

Стейси, секретарката на Марти ди Дженаро, отвори вратата и завъртя очи.

— Непоносимо! — каза тя. — Ако тази каша продължи, напускам!

Марти вдигна очи от отрупаното си с книжа писалище.

— Какво? Влез. Седни. Ще ти донеса кафе. Какво има?

— Какво има ли? Ще ме подлудят. Всеки задник в Холивуд, не, в Калифорния, не, може би в цялата страна, се опитва да ме тормози, за да се добере до теб. Момичетата са откачили. Само тази сутрин ни се обаждаха трима твои „братя“, „докторът“ ти за някакви „резултати от изследвания“ и истерично обаждане от „Джоуни“ във връзка със сина ти...

— Да не се е случило нещо на Саша?

— Да, има откачен човек за баща. Те не бяха твои братя, доктор или Джоуни: Бяха задници. И подаръци... какво ще кажеш за златен „Ролекс“ с диаманти, гравирани „На моя приятел Марти от Лари“?

— Кой е Лари?

— Още един кретен. Някакъв продуцент от не знам къде си, който иска да говори с теб за някакъв филм. Ииска две от трите момичета, но пише, цитирам: „Няма значение точно кои две и ако предпочиташ, ще махнем лесбийските сцени, където са в кадър напълно голи“. Приложил е и някакъв адски сценарий.

Марти се разсмя.

— Хайде, Стейси. Това не е първият хит, който преживяваш с мен. Оплакваш се като едно от хлапетата на Кати Гибс. Оправяла си се и с по-страшни работи.

— Да, но не толкова дълго време. Искам да кажа, седмици наред. Филмът излиза, става хит, ние реагираме и после всичко свършва. А това няма край. Марти, не си ме чул да ти се оплаквам досега, нали? Е,

изтощена съм. Не знам дали ще мога да издържа този път. — Стейси се облегна на стола и умората пролича в тъмните кръгове около очите ѝ.

— Добре, вземи си секретарка.

— Но аз самата съм секретарка.

— Вече не. Сега си мой асистент — изпълнител. С повишение на заплатата. Така че наеми си секретарка веднага, обучи я за няколко дни, а после си вземи една седмица отпуск и се настани в хотел „Дел Мар“ в Сан Диего. Плащам. — Марти посрещна с усмивка изненадата, изписана по лицето на Стейси. — После си ела отпочинала и отново се залови за работа.

— Марти, благодаря. Аз само така си говоря. Просто обичам да вдигам скандали. Не знам... Не съм дошла да те притеснявам... Просто исках малко да се разтоваря... Благодаря ти, Марти — наведе се през писалището и го целуна по челото. — Ами ти? И ти имаш нужда от почивка. Да идеш някъде.

— Да ида някъде ли? Цял живот съм работил, за да стигна дотук. И ще остана, докато издържа.

ПРОГРАМА НА ТЕЛЕВИЗИЯТА

НЕДЕЛЯ

20:00 — *Звезди търсят прочути двойници*. Тази вечер — Шърли Маклейн

21:00 — *Три момичета на път*. Кара помага на старо гадже да се спаси от военния набор. Кримзън и Кловър инсценират диверсия и той избягва в Канада. Гостуваща звезда — Рики Дън.

ДЕСЕТ ОСНОВНИ ПРИЧИНИ ЗАЩО ЖЕНИТЕ ГЛЕДАТ „ТРИ МОМИЧЕТА НА ПЪТ“

от предаването „Късно вечер“ с Дейвид Летърман

10. За да могат да се мразят на другата сутрин

9. Обичат мотоциклети

8. Гаджетата им ги карат
7. Ако отслабнат малко и си намерят подходящи джинси, ще изглеждат точно като Кловър
6. За да могат после да се обадят на приятелките си и заедно да оплюят сериала
5. Съпрузите им ги карат
4. Изтрила им се е касетата с „Телма и Луиз“
3. Обичат да се изтезават
2. Кримзън, Кара и Кловър са много по-хубави от Леона Хелмсли, която краде милиарди, от Тами Бакър, която краде милиони, и Бес Майерсън, която краде от „Улуърт“
1. От чувство за солидарност към своите сестри

„Извратени“, „Просяци“, „Отрицателни“ и „Истински почитатели“. Надписите бяха залепени върху празни кутии и Лайла обясняваше на секретарката и помощничката, които бе наела за тази цел, как иска да бъде разпределяна пощата от почитателите ѝ всеки ден. Лайла знаеше от майка си, че писмата от почитателите са важен показател за това как един артист се котира на пазара.

— Бълвоча от болните мозъци искам да предавате всеки ден на началник — охраната на студиото. Записвайте имената, адресите и телефонните номера от всяко писмо, но те обикновено ги пращат анонимно. Прилагайте плика, в който е пристигнало писмото, в случай че някой от тях е твърде опасен и трябва да бъде проследен.

Секретарката Майра, възрастна негърка, кимна. Беше се занимавала и преди с подобни боклуци.

— На просяците пращате снимката ми със стандартно любезно писмо, плюс списък на благотворителните центрове, където могат да пишат. Аз да не съм Червеният кръст! — Лайла извади червило и мазна нацупените си устни. Секретарката забеляза, че червилото е марка МАК, а не „Фландърс“.

Лайла продължи.

— Няма да ми показвате критичните писма, но ги пазете, в случай че някой ден реша да ги прегледам. Положителните, онези, които идват от истинските почитатели, искам да ги прочета до едно. До едно. Разбрахте ли? — попита тя двете жени.

Майра кимна.

Джийн продължаваше да се изненадва от това колко ѝ харесва Лос Анджелис. На Източното крайбрежие Сам и нюйоркските ѝ приятели винаги говореха за него с насмешка, презрение и горчивина. Но той беше красив. И в него се живееше по-лесно. Много по-лесно, отколкото в Ню Йорк. Как го беше кръстил Бертолучи? „Голямата цицка“. Да, в някои отношения беше точно така.

Джийн харесваше малката къщичка, която държеше под наем в Бевърли Хилс — само две стаички и голям хол, но имаше тераса с изглед и малък плувен басейн. Всичко това се допълваше с приходящ прислужник и портокалови дръвчета!

Естествено, отначало ѝ трябваше време да свикне. Да живееш сама в къща бе доста по-различно, отколкото да си завряна в тъмна дупка на четвъртия етаж без асансьор на Петдесет и четвърта улица. Не че ѝ оставаше много време да си седи у дома — с тази нейна работа и десетките делови срещи, фризьора, козметичката и маникюристката, пробите и снимките за „Фландърс Козметикс“ тя не се завърташе тук много-много. А когато си беше у дома, часовете се нижеха в самота. Затова Джийн си взе котка — чудесна черна персийска котка. И в типичен пристъп на своенравност я кръсти Снежанка, в чест на котката, която бе имала като момиче в Скъдърстаун, и с мисъл за горката Негрита — бялата котка, която остави в Ню Йорк.

Сецаше се за Негрита и за много други неща от миналото си. Всъщност, откакто видя Сам в ресторанта, не спираше да мисли за приятелите си в Ню Йорк. Надяваше се, че и те като Негрита ще намерят онова, от което имат нужда. Какво ли щяха да кажат, ако я видеха сега? Телевизионна звезда, която живее в голяма къща, с пари в банката и любовни отношения с Майкъл Маклейн.

Все още я смайваше мисълта, че звезда от неговия ранг се интересува от нея. Беше толкова мил, що се отнасяше до белезите. Изслуша проблемите ѝ на снимачната площадка, даде ѝ добри съвети и дори порепетира малко с нея. Ако представянето му в леглото беше

малко нещо... е, като представяне... тя реши, че цената не е чак толкова висока. Беше добра компания и чудесен слушател.

Но старите приятели продължаваха да ѝ липсват. Тогава изобщо не ѝ мина през ум, че може би не е редно да изчезне просто така. Ала сега дори и да искаше, щеше да е повече от неловко да се обади на Моли или Чък, или на Нийл, или на когото и да било от тях и да каже: „Здрасти! Съжалявам, че се покрих така, но сега съм прочута, красива и богата. Имам свой телевизионен сериал. Вие как сте?“.

С хубавата си къща, новото лице, съвършеното тяло, симпатичното коте, новото увлечение и бляскавата кариера, Джийн смяташе, че няма от какво да се оплаква. Ако всичко бе малко повърхностно — тъй да бъде. Пишеше всяка седмица на доктор Мур, който сега работеше в подвижна болница по пластична хирургия нейде из Хондурас. Каква ирония само, че най-добрият ѝ приятел, човекът, който я познаваше отблизо, бе в друг свят. Беше отделил обаче време миналата седмица да ѝ напише дълго писмо.

Ала всичко това някак си не беше достатъчно, за да прогони мислите ѝ за миналото. Мислите за Сам.

Знаеше, че решението е да си намери нови приятели. Но беше по-трудно, отколкото очакваше. Вероятно можеше да се сближи с Шарлийн. Беше се сприятелила и с Май. За другите ще ѝ е нужно време. Тя знаеше, че постепенно светът ѝ ще се разшири и докато се запознава с нови хора и проверява верността им, ще си изгради нов свят. Преходът е тежък, напомняше си тя, и се сецаше за първите си прослушвания, за отказите в Ню Йорк, за първия си летен ангажимент. Тогава беше сама и сега бе напълно естествено отново да бъде сама.

Откакто обаче видя Сам, нещо се промени. Самотата, която тя се опитваше да разтуши отначало с Пийт, а сега с Майкъл, като че ли нарастваше — бе станала осезаемо, истинско чувство в гърдите ѝ. През деня — натоварения ѝ, хаотичен работен ден — всичко беше наред, но вечер се хващаше, че преживява отново срещите със Сам, опитвайки се да разгадае смисъла им.

Беше я видял, но не беше я познал. В известен смисъл бе изкарала проверочния изпит — преобразяването ѝ бе пълно. Тя бе съвършената актриса. Ако никой не знаеше, достатъчно бе, че тя го знае. А сега трябваше да го забрави. Но споменът за ръката му върху

нейната или за краткия им разговор на терасата у Ейприл непрекъснато я спохождаше.

Гордееше се с играта си. Обърнах му гръб и си тръгнах, казваше си тя. Не му се обадох за пробните снимки. Но я преследваше аромата на лосиона му и топлия му дъх. Това е пътят към лудостта, промърмори тя и се опита да забрави как я беше погледнал, одобрението в очите му, когато ѝ направи комплимент за косата, за роклята. Два пъти след това тя я бе обличала отново и заставаше пред огледалото да гледа онова, което бе видял той. Той бе флиртувал с нея. Тя го привличаше, беше я избрал сред останалите. Ще може ли да работи с него? Какво да прави, ако той ѝ позвъни заради филма? Какво да прави, ако я покани да излязат?

Може би ще мога да го виждам, помисли си тя. Може би ще мога да го накарам да ме обикне, а после да го напусне. Абсолютното отмъщение. Почти се усмихна, после поклати глава. Беше се обучила да играе безмилостна хубавица, фатална жена, но можеше ли наистина да постъпи така? Как ли щеше да се почувства да го накара да я желае, да я обикне, а после да го отблъсне? Сам си го заслужаваше, но можеше ли да се довери на себе си, че няма да се увлече? Може би най-лошото във всичко това бе чувството ѝ за вина към Майкъл. Ето на, седеше тук и мислеше за Сам, а тази вечер имаше среща с Майкъл Маклейн! Той бе добър с нея, но тя знаеше, че го използва. Държа се като мъж, помисли си тя. Те спят със заместители, когато не могат да се докопат до оригинала. Беше объркана, но трябваше да признае, объркването ѝ бе главозамайващо и възбуждащо.

Точно в момента обаче нямаше място за това. Седна с крака на ниския парапет на верандата и зачака Лора Ричи. Щяха да я интервюират! И то не някой глупав драскач от „Телевизионен справочник“, ами за водещата статия във „Венити Феър“. Аз и Деми Мур, ухили се тя на себе си. Не съм бременна и не съм гола. Разбира се, беше нервна, въпреки че я бяха интервюирали самостоятелно и преди.

Как щеше да протече интервюто с Лора Ричи, никой не можеше да каже, но Джийн знаеше със сигурност, че няма да се чувства много непринудено с Лора. Ричи имаше репутация на журналистка, която рови за мръсотийки и те кара сам да разказваш за тях. В телевизионните си интервюта се мъчеше да напипа уязвимото място в

незащитената долна част на корема. Твърдеше се, че мрази да се занимава с някой, ако не може да извади от него и майчиното му мляко. Джийн знаеше, че днес я очаква разходка по въже — трябваше да изглежда откровена и достатъчно интересна, за да поддържа любопитството на Ричи, като същевременно не биваше да бъде толкова глупава, че да ѝ помогне да надуши истинското положение на нещата.

От „Рекламата“ на телевизионната мрежа предложиха да присъства техен представител, за да отклонява въпросите, които интервюиращите имат навик да хвърлят като бомба. Джийн обаче реши, че ще е по-добре интервюто да бъде на четири очи. Не искаше да си раздвоява вниманието.

От „Рекламата“ също така ѝ поразказаха някои неща за Лора Ричи. Недостатъчно, за да се успокои съвсем, но достатъчно, за да разбере, че Лора може да бъде коварна. Бяха определени основните правила. Интервюто щеше да се съсредоточи и върху „Три момичета на път“, а не само върху Джийн Мур, така че това щеше да намали натиска върху нея.

Джийн реши, че най-добрият подход е полуистината. Живот в малко градче. В северната част на щата Ню Йорк. Няма да уточнява много датите — родена е в Година на кучето. Ако я притисне, ще разкаже за автомобилната катастрофа, въпреки че едва си я спомняше. И ще каже, че и двамата ѝ родители са умрели. Ще играе ролята на сираче, Господ ѝ е свидетел, че винаги се бе чувствала такава. Затвори за миг очи, представяйки си ролята, която щеше да изиграе, както правеше често, преди да излезе на сцената или да застане пред камерата. „Здравейте, аз съм Джийн Мур“, каза си и почака, докато усети смисъла на думите си.

Когато отвори очи, в автомобилната алея на дома ѝ влизаше кола. Джийн стана и отвори входната врата, преди Лора Ричи да стигне до най-горното стъпало.

— Здравейте — каза звездата — аз съм Джийн Мур.

За пръв път се срещам с Джийн Мур. Стоях пред вратата на малкото шикозно бунгало в Бърдланд и се чудех след колко ли време ще се премести в Лоръл Каньон. Отвори ми сама, облечена в бели панталони и копринена тениска в моркосиньо. Покани ме да вляза,

заведе ме в кухнята и ми посочи високото столче на бара. Наля ми кафе и извади поднос с ръчно приготвени сандвичи, които доставчикът на телевизионната мрежа сигурно бе оставил сутринта, заедно с асортимент от петифури. Сега, разбира се, ми се ще да ви кажа, че някак си надуивах как съм на прага на най-големия удар на десетилетието в шоубизнеса, но няма да е вярно. За мен беше обичаен портрет и се надявах да не се проточи много. Искам да кажа, какво толкова интересно може да има в една двайсет и четири годишна телевизионна звезда?

Както би казал Марти ди Джено: „Иди, че разбери.“

— Значи готвите — изкоментирах, наблюдавайки как Джийн грациозно се движи из кухнята. Ако ме излъжеше веднага, че е направила сандвичите, щях да знам къде съм.

Джийн спря и се опита да разбере шегувам ли се, или не. Засмя се.

— Не, само затоплям или притоплям. Едно време готвех доста, но сега с тази програма... — Остави обяснението си да замре.

Е, издържа първата проверка.

— Каква приятна къщичка, мис Мур. — Обичам да започвам официално, за да видя как ще реагират на номера с „мис“ и да разбере как ще се обръщат към мен. Холивуд е непринуден град, но по-добре е човек да си знае мястото, преди някой да го е поставил там.

— Моля ви, само „Джийн“. И ако може, и аз да ви наричам „Лора“.

Изкара и втората проверка. Изглеждаше ми приятно дете.

— И аз харесвам много къщата — съгласи се тя. — И по големина е съвсем подходяща. Удобна е за поддържане.

Джийн взе подноса с кафето и сандвичите и тръгна към хола.

— Имате ли нещо против да седнем вътре? — попита. — Аз все още не съм свикнала с толкова много слънце.

Това бе абсолютно вярно. Кожата ѝ бе бледа. Заведе ме в хола. Обзавеждането бе очарователно — големи кресла тип Мики Маус със стари поизбелели калъфи на цветя, тук-таме по някоя хитра джунджурийка. Джийн пушна белите завеси, смекчавайки светлината. Може би, за да не мога да я разгледам много отблизо? Но тогава не обърнах внимание.

Седнах на дивана и огледах стаята.

— Направили сте много за толкова кратко време. Разбирам, че е ваше дело?

— А, просто една мебелирана къща под наем. Но някои неща са ми отпреди, а купих и нови, откакто съм тук. Някак си го чувствам като дом.

Поклатих глава.

— Не знам. Аз пък видях нещо в магазина, реша, че е хубаво, отнеса го в къщи. Погледам го ден-два, а после се чудя откъде се е взел този мой вкус. Винаги изглежда скапано и никога не е удобно. Все трябва да търся съвет на специалист. Вие сте късметлийка. Имате великолепен усет.

Джийн ме погледна и сви рамене. Харесваше ми. Приличаше на човек, който не баламосва никого, включително и себе си. Иди, че разбери.

— Костюмът ви е великолепен, Лора. Поне имате добър вкус за дрехи. Аз мразя да пазарувам и никога не си купувам дрехи сама.

Наведох се напред, пренебрегвайки комплимента. В крайна сметка не бяхме тук, за да говорим за мен, а и костюмът трябваше да е хубав — срещу две хиляди и шестстотин долара в „Ескада“ би трябвало да се купи нещо добро.

— Може ли да смятаме това за начало на интервюто? — попитах. — Зная, че читателите се интересуват от тези подробности. Как си избирате дрехите, как е обзаведен домът ви. Всички тези хубави неща. Интервюирали ли са ви и преди?

Извадих малък черен касетофон от чантата си и го поставих на масата помежду ни.

— Смятам интервюто си с вас за първото си истинско интервю. Май наистина ви бива, щом сте успели първа да интервюирате и трите ни.

— Неее, не че ме бива, мила, ами съм упорита. Винаги съм казвала — не сваляй пръст от звънеца на входната врата. Като продавач на прахосмукачки. Много скоро все някой ще отвори вратата просто за да те разкара. — Оставих чашата с кафе на масата, взех си бележника и го разгърнах на чиста страница. — Сега малко фон. Как стигнахте дотук, където сте сега?

Понякога е достатъчно да задам този тън въпрос, за да приказват с часове. Всички актьори са нарцисисти.

Джийн обаче само сви рамене.

— И аз си задавам същия въпрос. Отначало си казвах, че е талант... той винаги изплува отгоре като каймак. После реших, че и външността ми не е за изхвърляне. После, е, съобразих, че ми е дошло времето. Сега — тя отново сви рамене — мога само да кажа, че е стечеше на обстоятелствата. Нищо повече.

— Това е много трезво разсъждение, Джийн. Но сигурно времето, през което сте упражнявали занаята си, се е оправдало. Откриха ви в театър „Мелроуз“, нали? Разкажете ми как получихте тази роля.

Джийн се разсмя и заговори. Обичайната сага за момичето, дошло в Лос Анджелис, потърсило работа и случило.

Поразпитах я малко за миналото ѝ. Вече съм слушала записа поне десет пъти, но нищо в него не намеква, че не е онова, което изглежда... С изключение може би на краткото мълчание, когато попитах дали винаги е била толкова хубава. Сега ми се струва, че гласът ѝ звучи напрегнато при въпроса: „Какво имате предвид?“, но тогава не забелязах нищо.

— Били ли сте грозното пате? Имали ли сте тежък пубертет? Или винаги сте били царица на танцовите забави? — попитах.

Странно нещо. Почти всяка интервюирана от мен хубавица обича да разказва колко е била невзрачна като дете. Като че ли изпитват вина, че са хубави. А много от тях се опитват да ме убедят, че и сега не са толкова хубави.

Джийн обаче само се разсмя. Като че ли малко по-продължително, отколкото налагаше въпросът. Каза само:

— Мисля, че винаги съм изглеждала добре.

— Някакви мъже в живота ви? — Направих всичко възможно да задам този въпрос ненадейно. Понякога това ги предизвиква към откровение. Бях чула слухове за нея и за един много по-възрастен женкар. Плюс това я видях да разговаря с Майкъл на сбирката на Ейра. Тя обаче остана невъзмутима.

— В момента не, но в миналото — да, а надявам се и в бъдеще. Точно в момента мога само да работя и да спя. Влюбена съм в работата си.

Точно преди да стана да си вървя, аз се обърнах към нея и казах:

— Вие сте забележително зряла за едно толкова младо момиче. Успех, Джийн. — Наведох се и я целунах леко по бузата.

Навън хвърлих бележника си на седалката на колата. Хубаво момиче с късмет. Истински скучно, но приятно интервю. Нищо ново.

Толкоз по въпроса за нюха на Лора Ричи да издирва новината, нали?

На Джийн ѝ трябваше малко време да дойде на себе си след интервюто. Тази жена има очи като ками, помисли си тя. И онзи въпрос съвсем неочаквано я изнерви напълно. Винаги ли е била толкова хубава? Джийн не знаеше да се смее ли, или да заплаче.

Тя се изкъпа и си приготви дрехите за вечерта — първата ѝ публична холивудска среща. Първата ѝ поява като знаменитост.

Джийн откриваше, че знаменитостта е като членство в клуб. И ако има някой в клуба, с когото искаш да се запознаеш, трябва само да помолиш друг негов член за това. Така Сам Шийлдс и Майкъл Маклейн бяха научили телефонния номер на Джийн. Сега тя беше член на този клуб.

Може би се съгласи на среща на обществено място заради чувството на вина. Отначало те с Майкъл бяха решили всичко да остане само между тях, но какво имаше да се крие? Ако Майкъл искаше да я използва за своя реклама, от това щеше да спечели и Джийн. В крайна сметка не използваше ли и тя Майкъл, за да обуздава нарастващото увлечение по Сам?

През деня позвъниха на вратата и Джийн се намери пред огромен букет, закрил нисичкия разносвач.

— За мис Джийн Мур — каза той и се ухили, разпознавайки я, докато тя му пъхаше двайсетдоларова банкнота. Когато си знаменитост, трябва да даваш големи бакшиши, предупреди я Сай. Бяха рози — три дузини от най-бледорозовите, които бе виждала някога. На картичката пишеше: „Хубостта ти кара всички рози да поруменят. Майкъл“. Най-голямата глупост, която бе чувала, но красотата на розите спираше дъха. И беше мило от негова страна.

Тя вдигна цветята с вазата и ги прегърна пред себе си като на плакатите за Мис Америка, докато същевременно се наблюдаваше в огледалото в цял ръст. Беше облечена в семпла, разширяваща се

надолу рокля, ушита от Май. Подплатата бе от черно копринено жарсе, а роклята — от прозрачна синя батиста. Поредният шедьовър на непретенциозност от Май. Джийн притисна лице във великолепните цветя и вдъхна дълбоко омайния им аромат. Сега разбираше значението на думата „да припаднеш“. Беше ѝ трудно да повярва, че животът ѝ е реален, а не телевизионна версия на някакъв глупав роман от Даниъл Стийл. Имаше само един човек, който можеше да разбере какво чувства в този миг. Утре сутрин най-напред ще пише на доктор Мур.

Майкъл дойде да я вземе без шофьор. Това беше приятно. Само те двамата в луксозния ролс. Интериорът му приличаше на подплатено с кожа кадифено ковчеже за скъпоценности. Когато пристигнаха в ресторанта, Джийн се зарадва на оригиналния избор на Майкъл. Тя предполагаше, че ще идат в някое от прочутите големи заведения, и се беше облякла за такъв случай. Но елегантният тайландски ресторант бе направо идеален. Беше обзаведен с виещи се палми и сигурно имаше триста саксии с орхидеи — всичките пурпурни като стените. Сякаш прочел мислите ѝ, Майкъл се обади:

— Всички тайландски заведения, в които съм влизал, са боядисани в този цвят. Сигурно е нещо патриотично. Но нямаше да те доведе тук, ако роклята ти не подхождаше на интериора.

Джийн се усмихна.

— Много мило от твоя страна да ми изпратиш цветята — каза тя.

— Удоволствието беше мое. Не беше ли чудесно, че Сай ни събра? Той рядко има такива приятни хрумвания. Сай не се разбира с твърде много хора.

— Наистина ли? Като кой например?

— Ами, като Ейприл Айрънс. Тя не го обича.

— Нито пък аз.

Майкъл се разсмя.

— Една точка в твоя полза — каза.

— Не зная какво да поръчам. Всичко звучи страхотно. Разкъсвам се между червено кърви и юфка с червен орехов сос.

Вечерята беше великолепна. И Майкъл се държеше толкова изискано. След като пристигнаха, Джийн усети как започва да се отпуска. Излизаше за пръв път от месеци насам. Заговори с него за

работата, както правеше винаги. Всъщност той проявяваше едва ли не по-голям интерес към работата и кариерата ѝ, отколкото към тялото ѝ.

— Какво ще правиш, когато свърши сезонът? — попита той.

— Мислех си да изиграя някоя роля във филм по време на почивката.

— Добра идея. Ще можеш ли да я вместиш в графика си?

Тя кимна. Чувстваше се твърде виновна, за да спомене името на Сам или пък „Роди се звезда“.

— Разбира се, остава ангажиментът ми с „Фландърс“. Господи, колко мразя такива работи. Никога не съм искала да бъда модел.

— Носят известност. Видях снимките във „Вог“ и в „Харпърс“. Много са стилни.

— О, та това са просто реклами. Мразя ги. Унизително е. Не мислиш ли?

— Унизително е за артист — отвърна Майкъл.

Джийн се усмихна, доволна, че гледа на нея толкова сериозно, и в същия миг осъзна, че можеше да седи така и да си приказва с Майкъл още три часа, но не можеше да хапне нито хапка повече. А трите чаши чай бяха повече от достатъчни да се преборят с действието на шампанското, поднесено от прелюбезните съдържатели по време на вечерята. Майкъл плати в брой и остави огромен бакшиш за сервитьорката. На Джийн ѝ бе толкова приятно, че не ѝ се искаше вечерта да свършва. Какво от това, че навлеците журналисти ги снимаха, когато излизаха? Надяваше се да се види във вестниците. Зарадва се много, когато Майкъл предложи да идат в един клуб.

— Истинска дупка е — обясни ѝ той — но напоследък е страшно моден. Гарантира ти, че ще попаднеш в рубриката на Арми Арчърд. Ще видим и някои мои приятели.

Пред заведението се тълпеше народ, но след като папараците отново ги заслепиха със светкавиците си, портиерът махна на Майкъл и Джийн да влязат. Някои от жените, които чакаха на опашката, започнаха да викат Майкъл по име, но Джийн остана изненадана, че хората ѝ обръщаха почти толкова внимание, колкото и на Майкъл. След като влязоха, тя забеляза, че клубът е по-голям от очакванията ѝ и май всички маси бяха заети. Салонният управител обаче ги поведе към предната част на помещението и изневиделица там изникнаха масичка и столове, които сложиха специално за тях точно пред малката сцена.

— Кевин Лиър е тук — каза Майкъл, след като махна за поздрав на красивия актьор в другия край на помещението. — С последната си годеница, Фиби ван Гелдер.

— И Кристал Плинъм е точно отпред — каза Джийн, кимвайки по посока на актрисата. Стомахът ѝ се преобърна, когато видя жената, изиграла Джил.

— Познаваш ли ги? Искаш ли да те запозная?

Джийн поклати небрежно глава в знак на отказ, полагайки усилие да не покаже неудобството си. Нямахше нищо против да се запознае с Кевин Лиър, но съвсем не желаше да се запознава с Кристал Плинъм. Имам своя собствена успешна кариера, напомни си тя, но въпреки всичко се чувстваше измамена.

— Този клуб е на най-долното стъпало от комедийната мрежа — обясняваше ѝ Майкъл. — Тук работят само новациите, които нямат почитатели и нямат опит. След известно време започват да се появяват и в другите клубове, но в този трябва да прислужват като сервитьори и в замяна на това вечер получават достъп до микрофона. Обичам да се отбивам тук по няколко пъти в месеца. Обикновено изпълненията не са много добри и съм виждал хора, които насила ги свалят от сцената с освиркване. Но от време на време има по нещо свежо. Има един откачен, който представя страшен монолог. Зъл, но смешен.

Джийн бе преживявала подобно нещо около десетина пъти в Ню Йорк с Нийл. Тя само се усмихна и изтърпя два изключително несмешни номера. Приказките с Майкъл бяха забавни, но подобно нещо се понасяше трудно. Публиката като че ли идваше не само за развлечение, но и за да унижава комиците. Може би това я развличаше. Но тези момчета бяха толкова слаби, че изпита неудобство заради тях.

Майкъл отново безпогрешно усети настроението ѝ.

— Има още един номер и после можем да си тръгнем. Това е човекът, за когото приказват и когото те доведох да видиш.

Конферансието — който всъщност бе един от сервитьорите — излезе на сцената да обяви следващия изпълнител. Въпреки че сигурно бе казал името му, Джийн го позна внезапно едва когато той префуча през дансинга и скочи на сцената.

Нийл. Нийл Морели! Тя се опита да осмисли факта, но Нийл вече започваше номера си. О, господи! Нийл в лосанджелески клуб на последното стъпало на ресторантската верига! И като сервитьор!

Сервитър, който трябва да снове с поднос между масите, за да си изпълни номера. Въпреки ужаса си обаче наостри слух.

Нийл вече говореше, още по-бързо (ако това беше възможно), отколкото в Ню Йорк.

— Тази вечер тук има няколко знаменитости. — Нийл засенчи очи с ръка и се взря в мрака. — Кевин Лиър, дами и господа, имах удоволствието да му сервирам тази вечер. Благодаря за долара бакшиш, Кевин. Ако майка ми живееше в Лос Анджелис, сега можех да си позволя да ѝ се похваля по телефона.

Публиката се смееше, но Джийн се смрази. Нийл огледа помещението, след това се закова, като че поразен от изненада.

— О, боже, та това е Майкъл Маклейн. И... я виж той е със старлетка! Правилно, кой би могъл да повярва? Той е тук с една от звездите в „Три момичета на път“ — Джийн Мур.

Джийн се стъписа. Трябваша ѝ няколко секунди и едно побутване от Майкъл, за да се изправи. После бързо седна на мястото си с разтреперани крака.

— Всички знаят, че Майкъл обича да яха. Мотоциклети де.

Плахи хихикания от публиката. Джийн бе изтръпнала. Нийл се подмазва на публиката? С тъпи мръсни шегички? Това не беше в неговия стил.

— Добре, изпуснах ли някого? — Нийл направи пауза. — Някой от семейство Фонда? Няма ли? Ами някой и друг Копола? Та те са навсякъде. Сигурни ли сте? Я се огледайте. Да проверим, защото имам да ви кажа нещо много важно, но първо трябва да се убедя, че тия хора ги няма тук.

Той почти шепнеше в микрофона с настойчив глас.

— Някой Карадайн? Бриджис? Арнези? Добре, и най-сетне да не би Тори Спелинг да е сред публиката? — Когато никой не отвърна, Нийл заговори с друг тон, малко по-високо и по-заговорнически. — Моля, наблюдавайте вратата и ми кажете, ако някой от тия хора влезе.

Той отново огледа помещението, после спря поглед върху Джийн. Изглеждаше още по-мършав отпреди, направо кожа и кости, а очите му блестяха параноично.

— Мис Мур, извинете ме, но с какво се занимаваше баща ви?

Джийн усети как кожата ѝ се смрази.

— Беше на държавна служба.

— Като дипломат ли?

— Не, при военните — излъга тя.

Нийл се разсмя.

— Просто исках да се уверя. Не сте като другата ви колежка Лайла Кайл, нали? С майка Тереза О’Донел и баща Кери Кайл. Сега отговорете ми, мис Мур, колко ли е трябвало да се напъва Лайла Кайл, за да получи ролята си? Трябвало ли е да се напъва като вас? Смятате ли, че фактът, че вашият баща е бил в армията, а бащата на Лайла е бил нафукан идол на матинета, е имал значение за продуцентите на вашия сериал? Не, не ми отговаряйте, не искам да ви поставям в неудобно положение. — Нийл тръгна към другата страна на помещението. — По чисто съвпадение Лайла Кайл е учила в колежа „Уестлейк“ с Тори Спелинг. Там се приемат само стотина души годишно. Да видим сега... — Нийл се престори, че пресмята нещо. — В моята гимназия в Бронкс от четиристотин души випускници нито един, ама нито един не се вреди в значителен телевизионен сериал. Направо да не повярваш. Какви неудачници, нали? А от „Уестлейк“ — две звезди. Трябва да имат страхотна учебна програма, а? Плюс това съвсем не вреди, че мамчетата и татковците на тези момиченца владеят индустрията — изрече Нийл и поклати глава. Дочу се смях. — Виждате ли, хора, все по-ясно става от ден на ден, че единственият начин да пробиеш в този бизнес е да си член на семейство от шоубизнеса, да си от династията.

Приличаше на луд — напрегнат, зъл, язвителен. Изкара си стария нюйоркски номер, който Джийн беше чувала, но имаше и нови неща. Още по-заядливи.

Джийн не можеше да откъсне очи от него.

— Не говоря за случаите брат — сестра. Като Пени Маршал и Гари Маршал или Ранди и Денис Куейд. — Нийл говореше все повисоко. Крещеше едва ли не. — Когато едно дете помага на друго, това е добре. Хей, и аз помагам на сестра си Бренда. Но онова, което ме отвращава — съвсем се разкреця Нийл — онова, което ме отвращава, е шибаната *случайност*, донесла на шибаната Тори Спелинг главната роля в онзи сериал. Сериалът, на който баща ѝ съвсем случайно е продуцент. И за какво мислите разказва този сериал, момичета и момчета? За годините на богато копеленце от Бевърли Хилс в гимназията. Тя всъщност дори не играе, нали, Тори? — публиката се разсмя. — Тя ще бъде втората Сигърни Уивър. Какво? Не знаехте ли?

— Нийл погледна с изненада публиката. — Да, бащата на Сигърни Уивър е тежка артилерия в телевизионната мрежа. Нима не подозирахте? Как, по дяволите, иначе тя щеше да получи ролите си? Сигърни обаче е потайница. От онези, чиито семейни връзки не се знаят от всички, както на Шон или на Фонда. Току-що научих, че Симор Левин, синът на Боб Левин... знаете го, шефа на „Интърнешънъл Студиос“... го направили помощник-продуцент. Някой от вас тук да знае, по дяволите, с какво се занимава един помощник-продуцент?

Останалата част от номера на Нийл бе почти същият, както в Ню Йорк, само че изречен по-остро, по-безмилостно, по-ядно и поточаяно. О, Нийл, помисли си тя, какво е станало с теб? Винаги е бил краен, но сега беше страшен.

— Кръвта талант не става — говореше той. — Откраднах тази сентенция от някого. Но какво от това, по дяволите, тия копелета крадат моите роли. — Нийл привършваше. — Знаете ли кои са единствените хора в този град, издигнали се със собствени сили? Крадците на коли и курвите.

Най-сетне свърши, за бога. Но преди да си отиде, Нийл призова както винаги да се основе лига за борба с клановщината, с цел да се избият всички Торита и Лайли в бизнеса. На Джийн ѝ се повдигаше.

— Можем ли да си вървим, Майкъл? — попита тя плахо.

В колата се почувства още по-зле — виеше ѝ се свят. Нийл изглеждаше зъл и бесен, като бито куче. Отново я заля ужасно чувство на самота.

— Май не ти хареса — каза Майкъл. — Съжалявам. Може би това ще компенсира нещата.

Той спря ролса до тротоара и бръкна в жабката, измъквайки красиво опакована кутийка. Протегна ръка.

— За теб е.

На Джийн ѝ трябваше секунда да дойде на себе си, после погледна към Майкъл, взе подаръка и отвори черната кадифена кутийка. Поспря за миг, а после измъкна колието от атлазената подплата. Три златни звезди, средната с диамант, на златна паяжинна верижка.

— Много е красиво — каза тя. — Как мога да приема такова нещо, Майкъл?

— Много просто — отвърна ѝ той, вземайки колието от ръката, за да го закопчае на врата ѝ. Погледна я в очите. — Току-що го направи.

Джийн беше трогната. В мига, когато се чувстваше толкова самотна и ограбена, той ѝ бе предложил дар от сърце, щедро. Никога не беше получавала скъп подарък от мъж. Никога не беше имала диамант, макар че сега можеше да си го позволи. Цялата празнота, която чувстваше в началото на деня, целият ужас от срещата с Нийл като че ли се разсеяха. Очите ѝ се напълниха със сълзи и за миг отмиха болката. Този човек, как можа толкова да ме трогне, помисли си тя.

Наистина беше успял. Трогна я и я направи щастлива.

— Звездата говори сама за себе си, Джийн. Поела си пътя към големия успех. Някой ден, когато си там, горе, на върха, ще се сетиш ли за мен и за тази нощ и ще докоснеш ли звездата на врата си? Надявам се да го направиш.

Изведнъж я заля такава благодарност, толкова удоволствие от сърдечността му, от одобрението му. Отидоха в неговата къща. Той напълни ваната и ѝ помогна да се изкъпе, като че ли е малко дете. Като че ли разбираше колко нещастна е, колко се е разстроила. После я уви в една хавлия и я отнесе в спалнята си. Майкъл я повдигна с лекота, като че ли според старото клише от песните тя бе „перце в ръцете му“.

А любенето бе толкова облекчение. Не мислеше, само откликваше. След целувките и разтриването на гърба, след като тя пламна от желание, той я повдигна над себе си без никакво усилие. Дразнеше я, като приближаваше лицето ѝ, за да я целуне, но в следващия миг я отблъскваше. Най-сетне проникна в нея и започна да я повдига и сваля, отново и отново, без никакво усилие, като че ли на игра.

Тя се почувства лека, мъничка и женствена. Движеше я грациозно, със сила и умение.

— Благодаря ти — прошепна тя. — Благодаря ти.

Усещаше колието около врата си. Изстена от блаженство.

После, докато лежеше до него, се чудеше на издръжливостта му.

— Как го постигаш?

— С доста лицеви опори, но си заслужават до една — засмя се Майкъл.

— Напомня ми за онзи стар библейски въпрос: „Колко ангела могат да танцуват на главичката на топлийка?“ — изкиска се тя.

— Хей, това не е топлийка — запротестира той.

— Е, и аз не съм ангел — отвърна му Джийн и се повдигна да го целуне по устните.

Кръвта бучеше в ушите ѝ. Толкова по-добре, защото така не чуваше тихото бръмчене на въртящата се видеокамера.

Докато Нийл Морели си поемаше дъх след монолога си и Джийн спеше в прегръдките на Майкъл, Сам Шийлдс крачеше назад-напред по кахления под на кабинета си. Заобикаляха го десетки смачкани на топка, захвърлени листове. Никак не напредваше с проклетия сценарий. Може би защото бе остаряла, безнадеждна мелодрама или може би защото той бе остарял, безнадеждно мелодраматичен сценарист, но независимо от причината не се получаваше. И въпреки че Холивуд го беше съблазнил, все още бе останало достатъчно от стария Сам, който вярваше, че фабулата има значение, че героите трябва да са смислени и че трябва да се стреми към единство.

Прокара пръсти през разрошената си коса, измъкнала се от връвчицата, с която я прибираще на конска опашка. Хвърли поглед към отражението си в огледалото, монтирано на вратата на кабинета. Приличаше на луд. Е, та той си беше луд. Върна се до писалището и се взря в екрана на компютъра.

Господи, беше по-лошо, отколкото си мислеше! Въпреки всичко го разпечата, за да го види черно на бяло. Боже! На хартия беше още по-зле! Смачка страницата и я запрати сред другите захвърлени листове в краката си.

Задущаваше се. Като Карим Абдул Джабар, който можеше да стреля отвсякъде в движение, но не можеше да вкара кош от фаллинията пред зрителите. Беше му се събрало твърде много напрежение. Но кой го гледаше него? Сам откри, че е много по-лесно да си смел, когато няма какво да губиш. Сега той вече не бе новакът с първо предложение за нискобюджетен филм. Сега вече беше успелият режисьор на „Джак и Джил“, но вместо това да подсили увереността му, той имаше чувството, че ще се провали.

Защо не бе забелязал досега опасностите по пътя към успеха? Ако Боб Левин не дадеше зелена улица на сценария, с него, Сам, беше свършено. Ако започнеха да снимат и той надхвърлеше бюджета или ако Ейприл не харесаше заснетия материал — с него бе свършено. Ако ли пък успееше да допише сценария, да намери актьори, да заснеме

филма в рамките на бюджета и да го пусне по екраните, но публиката не го харесаше — с него пак беше свършено. Толкова много вероятности да се провали и толкова крехка надежда за успех — нищо чудно, че не можеше да спи.

Сам злобно ритна смачканите листове наоколо. По-добре да почисти, защото — и това беше най-лошото — трябваше да придава на всичко благополучен вид. Това беше Холивуд. Никога не признавай, че си гладен, сърдит, самотен или изморен. И никога, ама никога не признавай, че те е страх. В онези вечери, когато имаше среща с Ейприл, се изтощаваше от фалшива страст и фалшиви уверения, че всичко е наред. Да можеше само да общува като равен с нея, да обсъди проблемите и страховете си, вероятно щеше да му потръгне, но Ейприл не беше Мери Джейн Моран.

Сам въздъхна и се сети за времето, когато Мери Джейн го изслушваше как излива цялата си несигурност и проблеми. Тя знаеше кога да подсказе отговор и кога само да слуша, оставяйки го да намери решението сам. Може би онова, което работеше с нея, се получаваше толкова добре поради намесата ѝ.

Намеса ли? Е, май отиваше твърде далеч. Неговите творби принадлежаха единствено на него самия. Тя просто бе една добра слушателка.

Той знаеше какво му е нужно. Нужно му беше да се отпусне в нова сексуална връзка, при която да не е непрекъснато нащрек. Сети се за обяда с Джейн Мур. Виж, там би искал да пробва. Тя му изглеждаше нещо повече от обикновена хубавелка. Бе мислил дълго за нея. Като че ли го привличаше, като че ли топлотата ѝ бе магнит, а той — обикновена желязна стружка. Изглеждаше толкова млада и свежа. И в нея имаше онзи актьорски глад да играе, който толкова го възбуждаше. Чувстваше, че може да бъде и добра слушателка. Е, ще притисне Ейприл отново да ѝ направи пробни снимки.

Сега имаше нужда от добър слушател. Имаше нужда да засипва с идеите си някого, който няма да ги омаловажава или представя за поевтини. Защото, както вече разбираше, Сам се беше нагърбил с кучешка работа. Как може човек да вземе остарял, но боготворен класически филм и да го осъвремени до нещо истинско и реално, без да отблъсне старата публика, привличайки нова?

Сам се тръшна на изтърбушения диван. В сценария бе залегнала фабула, която все още носеше смисъл — преуспял мъж наблюдава как приятелката му се издига, докато неговата звезда залязва. Темите за съперничеството, ревността и любовта. Но как, по дяволите, да ги драматизира?

Сам скочи и отново закрачи из стаята. В края на седмицата щеше да има обсъждане на режисьорския сценарий и той нямаше да им сервира това лайно. С въздишка, която се изтръгна издълбоко, Сам седна на писалището си. Хайде, стегни се, каза си той.

Тази вечер снимките на открито се проточваха и никой не беше в настроение. Колкото и да е странно, но успехът на първоначалните епизоди на „Три момичета на път“ не разведри атмосферата на снимачната площадка, нито пък я развесели, както е типично за успеха. Тя като че ли още повече се напрегна. Чувах приказки само за неприятности и имах трима души от екипа, които ми разказваха всички кърливи истории. Присъствах само за да хвана малко колорит за статията във „Венити Феър“. В момента заснемаха сложна сцена със специална камера. Един нещастен оператор, натоварен с четирийсеткилограмовото чудовище, слизаше пред трите звезди по стълбите на зданието, което трябваше да изобразява Центъра за конференции в Чикаго.

Снимаха шести дубъл. Проблемът беше в това, че Лайла все обсебваше сцената. Това ми напомни за старите слухове, че по време на снимките на „Магьосникът от Оз“ и лъвът, и тенекиеният човек все избутвали Дороти от жълтата тухлена пътечка. Горкичката Джуди. Сега пък Шарлийн все объркваше репликите си. Отгоре на всичко се стъмваше.

— Окей, да започнем отгоре — каза Марти и се опита да се усмихне, сочейки най-горното стъпало на стълбите. Операторът още веднъж се изкачи безропотно с тежкия си товар. Плащаха му на час. Какво му пукаше? Марти вече беше блъснал трийсет и пет хиляди долара в този епизод и искаше кадърът да се получи. Две минути екранно време. Може би само деветнайсет секунди. И трийсет и пет хиляди бона дотук.

Този път, преди да започнат дубъла, трябваше да стегне Лайла. Марти се изкачи уморено по стълбите до нея.

— Вече те сложих в средата — каза ѝ той. — Изкарах те пред другите две. Но не мога да те оставя сама. Ти си в центъра, но ми е необходимо да ги оставиш в кадър. Моля те, Лайла!

Лайла тръсна коси. След неуспешната им вечеря тя се държеше особено хладно с него.

— Не ги изключвам — нацупи се тя. — Какво да правя, като не могат да ме настигнат?

Той въздъхна. Понякога беше страшно досадна, но тук, на поразителния фон на библиотеката в края на деня, в онази особена светлина, която наричаха „магически час“, тя бе невероятно красива.

Той погледна към Джийн и Шарлийн, които гримьорите пудреха.
— Готови ли сте? — попита.

Шарлийн кимна, но той видя, че е объркана. Отново въздъхна. Марти просто трябваше да заснеме сцената тази вечер — вече беше надхвърлил бюджета и не можеше да си позволи безбожно скъпата камера още един ден.

— Изглеждаш страхотно, Шарлийн. Сега просто слез по стълбите и като стигнеш долу, обърни се към мен и си кажи репликата. Окей?

Шарлийн кимна безмълвно.

Лайла погледна към режисьора с досада. След онази вечер трябваше отново да уравни нещата. Да го заплаши или да му обещае нещо, да дръпне каишката. Марти проявяваше твърде много търпение към Шарлийн, която си издънваше репликите дубъл след дубъл.

— Докога ще се мотаем, защото някой си пелтечи? — попита Лайла високо. — Имам среща.

Нека Марти поразмисли върху това.

— Всеки да гледа себе си, окей? — помоли Марти уморено, без упрек в гласа.

— Шарлийн не е просто тъпа блондинка — каза Лайла окуражена. — Ако си боядиса косата кафява, знаете ли как ще ѝ викат?

Снимачният екип отдавна се бе уморил от неспирното заяждане на Лайла с другите две. Операторът обаче, който бе нов на снимачната площадка, се хвана на въдицата. Той я погледна въпросително.

— Изкуствен интелект — каза Лайла и се изсмя.

След като снимките за деня най-сетне свършиха, Лайла рязко се запъти към колата си. Както можеше да се предполага, Шарлийн пак се издъни, стъмни се доста и трябваше да приключат. Лайла се усмихна. Не чакаше с нетърпение дългото шофиране от Пасадена до Малибу,

нито пък срещата си тази вечер. Просто трябваше да го направи. Знаеше, че слуховете с кого излиза ще стигнат до ушите на Марти. Това беше начинът да се държиш с един мъж. Или поне тя си мислеше така.

Лайла не обичаше да се сеца за това, но когато се замислеше, признаваше, че повечето мъже, сред които бе израсла, бяха хомосексуалисти. Баща ѝ е бил такъв или пък е бил бисексуален — или може би омнисексуален, ако имаше такова нещо. Очевидно е живял по правилото — щом мърда, чукай. Тя знаеше за прословутото дело за изнасилване на тринайсетгодишно момиче. Това, разбира се, е било, преди да се роди тя, но беше виждала албумите с изрезки на леля Роби — бяха толкова изчерпателни, колкото могат да бъдат само под ножицата на един досаден педал от зодия Дева.

Не че бе прекарала много време с баща си. Той и Кукловодката се бяха развели малко след раждането ѝ. Появяваше се от време на време, но Кукловодката бе получила родителските права, разбира се. Във всеки случай Лайла фактически не го познаваше.

Но тя познаваше Роби и всички онези педерастии, които се въртяха около Кукловодката. Фризьорът ѝ Джери, дългогодишният ѝ бизнесмениджър Сами Брадкин, а после Боби Майзер — вторият ѝ бизнесмениджър, третият ѝ бизнесмениджър Рон Удроу (Кукловодката имаше неприятности с бизнеса) и Ален не знам кой си — абсолютно безнадеждният фъфлещ оператор, и фотографът, чието име Лайла не можеше да запомни, но чиято идея за страхотно прекарване бе да стои цяла нощ и да гледа как Кукловодката плаче. И, разбира се, Кевин. Отвратителният измамник Кевин. Все още висял у майка ѝ, каза Роби. Е, беше ѝ писнало от всичките.

Но и тя бе наследила един от тях. Изглежда, че сега Роби прехвърляше вниманието си от Тереза към Лайла. Там, където нещо ставаше. Беше започнал да казва „ние“, когато разправяше как Лайла получила роля в сериала. Като че ли беше направил и той нещо. Освен че я бе подслонил, какво друго бе направил за кариерата ѝ? Ако Лайла не беше сигурна, че Роби веднага ще хукне при Кукловодката начаса, щом го накара да си събере багажа, би му затворила вратата още преди месеци. Но нямаше да достави това удоволствие на Кукловодката.

Във всеки случай, призна си Лайла, тя бе израсла сред куп педеруги. И всички те бяха „чичо“ Джери или „чичо“ Боби, или „чичо“

не знам кой си с изключение, разбира се, на „леля“ Роби. Нищо чудно, че с тези мъже тя се чувстваше най-добре.

Предполагаше, че затова бе казала „да“ на Кевин — в известен смисъл знаеше за него.

Не че одобряваше това. Лошото при педалите бе, че те винаги мислеха и говореха само за секс. Беше толкова досадно, ей богу. Сексът бе нещо, за което тя не желаше да мисли, още по-малко пък да говори. Според Лайла той бе леко отблъскващ, както и крайно смешен. Помислете си само — да пъхаш израстък от плът от едно тяло в канал от плът на друго. Тя потръпна. Лайла знаеше, че най-много от всичко иска да бъде секси и най-малко от всичко иска да прави секс. А при швестерите сексът бе основното нещо в живота.

Тя, разбира се, съзнаваше, че усещанията ѝ може би са малко..., ммм, изместени или нещо подобно поради цялата откаченост на Кукловодката. Ходеше по психоаналитици от единайсетгодишна възраст, така че не беше от собствената ѝ глупост. Надяваше се, че всичко ще се промени, след като порасне и се сдобие със собствен дом. Но сега, когато беше на снимачната площадка, в истинския живот, сред хетеросексуални мъже, те като че ли не се различаваха много от онези с обратната резба. Е, разбира се, държаха се различно, но всички искаха просто да чукаат. Само че в случая нея.

Отгатваше го по очите им. Лайла делеше хетеросексуалните мъже на две категории. Едните бяха като Марти и Майкъл Маклейн, които обичаха много жените, искаха да прекарват времето си в тяхната компания и забелязваха всичко, свързано с тях. Как се обличат, как миришат, как се движат и дори как мислят. Що се отнасяше до Лайла, тази категория мъже можеха като нищо да бъдат хомо. От тях ѝ се повдигаше. В другата категория бяха типове като Сай Ортис и онзи дебел червей Пол Грасо, които говореха за цици и задници, но всъщност обичаха само да правят сделки и да прекарват времето си в мъжка компания. Като си помислеше човек, и тази категория мъже приличаха на хомосексуалистите. Всичките бяха хомо.

От цялата работа я заболяваше глава — една от онези непоносими мигрени, ако размишляваше твърде много по въпроса. Затова избягваше, тъй като трябваше да запомни само един основен факт — в общи линии мъжете бяха безполезни и тя ги мразеше. Мразеше и обратните, и редовните, мразеше ги как говорят и как

ходят. Мразеше това, че са космати, че си въобразяват, че целият шибан свят им принадлежи, че я засенчват, че дори когато я желаят, я карат да се чувства като плюнка. Нямахме вяра на нито един от тях. Страхуваше се от всички. И мразеше всички — дори Роби, дори Марти. Особено Марти. Нямахме съмнения по въпроса — Лайла мразеше мъжете.

Работата обаче беше там, че колкото и да мразеше мъжете, Лайла знаеше, че още повече мрази жените.

Най-много майка си, естествено. Това се подразбираше. На снимачната площадка обаче омразата ѝ бе разширила обхвата си. Работата с Джийн и Шарлийн ѝ даваше възможност да се упражнява в женомразство. До участието си в този сериал Лайла не бе контактувала много с жени. Тереза нямаше приятелки. Нито пък като се има предвид с какви се заобикаляше.

Така че на Лайла не ѝ беше трудно да разбере защо е станала такава. Особнячка. Единачка. Всъщност това бе реалистичен подход. Защо да се заобикаля с хора, с които да се конкурира? Инак се конкурираше само с Бонбонка и Кльоцавелка и Лайла продължаваше да ги мрази. Естрела бе единствената истинска жена, докато Лайла растеше в дома на Кукловодката, но тя не влизаше в сметката. Мексиканка, и то прислужничка.

Сега пред Лайла имаше две красиви жени, нейни връстнички, които бяха твърде близо до нея, за да се чувства добре. Не бе свикнала на миризмата им, на това да вижда красотата им всеки ден, на метър от самото ѝ лице. Това я изнервяше. Ядосваше я. Защото Джийн и Шарлийн — макар и да не можеха да ѝ съперничат — означаваха присъствие. Присъствие, забелязвано от останалите, които се съобразяваха с тях, търсеха мнението им, умилкваха им се. Не толкова Марти — Марти в момента бе единственият, който имаше значение на снимачната площадка — но другите.

През по-голямата част от соло сцените ѝ знаеше, че всички погледи са приковани в нея. Но в груповите сцени, когато и трите бяха пред камерата, Лайла чувстваше — почти чуваше — как очите и камерата се местеха напред-назад от нея към другите две. Като че ли Лайла не им стигаше.

Така че ключът беше у Марти като режисьор. Лайла не можеше да контролира погледите на хората, но можеше да контролира върху

какво ще спре обективът на камерата. Можеше да контролира това чрез Марти.

Още онази вечер, когато Пол Грасо ги запозна, Лайла разбра какво влечеше Марти. Красотата, разбира се. И талантът, но не толкова, колкото красотата. Онова, което наклоняваше везните за Марти, което неудържимо го привличаше и с което спекулираше Лайла, бе недосегаемостта — на милиметър, но да не може да те докосне, да бъдеш обещаваща, но недостижима. Нима това не бе същината на красотата? У нея имаше някаква загадъчност, която липсваше на Шарлийн и Джийн. А именно подмамването доставяше удоволствие на Марти и на толкова още други мъже. Мърл Оберон и всички онези актриси от миналото, които Марти обожаваше. Дженифър Джоунс. Полет Годар. И Тереза О’Донел. Лайла знаеше по какво си приличат.

Те не можеха да бъдат притежавани. Само примамваха. Както щеше да примамва тя. На Лайла й беше лесно. Тя не възнамеряваше да предлага никому нищо от себе си, освен на камерата. Но искаше да убеди Марти точно в обратното. Лайла бе усъвършенствала този талант, тази магия. Бе наблюдавала майка си в старите й филми. Беше достатъчно умна, за да разбере, че трябва да използва всичко, което й се предоставя. В това отношение знаеше, че е по-умна от другите две. Те бяха толкова буржоазни, толкова открити, толкова много даваха. Не умееха да скрият нищо. Затова точно тя щеше да успее.

Сега се чудеше дали глупавите клюки на Роби не са по изключение за вярване. Истина ли беше, че Майкъл Маклейн ще играе във филм с Рики Дън и че същевременно му предлагат главната роля в „Роди се звезда“? Е, ще разбере след малко на вечерята с него. Досегашните й откази само го бяха направили още по-упорит. А ако свързането на името й с това на Майкъл Маклейн накара Марти да се амбицира — всичко ще бъде наред.

Майкъл седеше срещу Лайла в просторната трапезария на хотел „Бевърли Уилшир“ и се усмихваше. Лайла забеляза тънките бръчици в ъглите на очите, които като паяжина отиваха към слепоочията му. Кожата му все още бе в добро състояние — е, как няма да е, като тя знаеше със сигурност, че ходи два пъти седмично на масаж, но се

замисли докога ли ще издържи. Всъщност на колко години беше той? Представи си как трябва да го целуне пред камерата и усети, че стомахът ѝ се преобърна. Но може би ролята е за гадже на Рики Дън? Той поне не беше сбръчкано зайче. Е, дори и да не е така, няма да ѝ навреди да играе главна роля с партньор Майкъл. Той бе голяма звезда от миналото, а тя смяташе да стане голяма звезда на бъдещето.

— Боже, боже. Вече си голямо момиче, Лайла. От колко време не съм те виждал?

Дали пък това нямаше да бъде поредната стара холивудска разходка по улицата на спомените? От онези боклуци в стил „спомняш-ли-си-партито-у-Нивън-онази-Коледа“? Нямаше нищо против да разпалва носталгията у Марти, но с Майкъл очакваше нещо по-хипарско. Напомни си, че може да ѝ помогне да премине от телевизията в игралното кино, и го озари с най-лъчезарната си усмивка.

— Откакто бях на шест-седем години. Мисля, че беше на рождения ми ден.

— Наистина ли? — Усети го как вътрешно се дръпна.

Наложи ѝ се да потули усмивката си. И той като Тереза бе една от холивудските мумии, които искаха да използват някогашния си успех и връзки, същевременно отричайки възрастта си. Е, Лайла знаеше как се играе тази игра. Трябва да си сигурен за връзките и мъгляв по отношение на времето. Тя отново му се усмихна.

— Едно време идваше често у нас — измърка тя. — Наистина ми липсваше, когато престана да идваш.

— Майка ти още ли живее в Бел Еър?

— Тереза продължава да живее там, но аз живея в Малибу. В къщата на Надя Негрон. Тя е играла главната роля в нямата версия на „Роди се звезда“. — По-добре да се върне на темата, реши тя.

— Наистина ли? Къде? И аз живях известно време в Малибу.

И преди Лайла да успее да го върне към въпроса за „Роди се звезда“, той започна да ѝ разправя някаква дълга история за седемдесетте години, за Стив Маккуин и някаква гнусна сбирка. Тя се опитваше да кима където трябва. Знаеше, че ако мига често, очите ѝ се навлажняват и сияят. Това обикновено помагаше. Най-сетне свърши.

— Ами такива са били времена — заключи тя.

Майкъл се изкашля. По дяволите! Отново го беше накарала да се почувства стар. Исусе, та той *беше* стар. Тя се усмихна и прекара език през зъбите си. Трябваше да позамаже работата. Отново да предразположи Майкъл. Сервитьорът донесе рибата на скара и намигна конфиденциално на двамата, като че ли нямаше да разкаже всичко, което беше чул, утре на вестниците. И въпреки това Лайла продължи да се усмихва.

— Значи наистина си познавал Стив Маккуин? — попита тя и отвори широко очи.

— Мислиш си, че не знам как ми се смеят? — попита Шарлийн с насълзени очи. — Знам, че ми се смеят, задето бъркам, но се опитвам да не забелязвам. Така ми казваше мама, когато в училище момичетата ми се подиграваха.

Джийн кимна и подаде на Шарлийн още една книжна кърпичка. От съжаление я беше последвала в караваната ѝ, след като снимките най-сетне приключиха. За пръв път се намериха сами двете.

— Знаеш ли, може би ще ти е по-лесно, ако изчитаме заедно репликите.

— Да изчитаме репликите ли? Искаш да кажеш да се упражняваме? Само ние двете?

Джийн се усмихна на момичето.

— Не да се упражняваме, Шарлийн. Да репетираме. Да изчитаме репликите.

— Ще направиш ли това за мен? Не, не мога. Защо да те притеснявам?

— Ще ми е приятно, Шарлийн. И аз ще имам полза от репетицията — излъга Джийн. — Ти ми кажи кой още ти се подиграва.

Чувстваше се виновна за собствените си подмятания по адрес на Шарлийн.

— Е, Лайла, разбира се. Виж какво направи само преди малко. Разтрепери ме цялата. Знам, че не е от злоба, ами просто тя самата е нервна, но се разстройвам. Толкова се старая, всяка вечер си чета репликите отново и отново. Знам, че всички от екипа мразят да повтарят едно и също нещо безкрай, но се обърквам. И съм тъй уморена. Когато Лайла ме прави на парцал става още по-лошо.

— Да — кимна Джийн мрачно. — Тя обича да се гаври. Но ни мрази и двете. Опитай се да не го приемаш лично. Кой още те тормози?

— Ами мистър Тилдън, асистент-режисьорът, онзи ден ме нарече Ели-Мей Кламбет. Разсмя всички от екипа.

— Не разбирам.

— Ами от „Нашенци от Бевърли Хилс“. Спомняш ли си я?

Джийн кимна. Разбира се. Бари Тилдън бе злъчен хомосексуалист на средна възраст. Но не е трябвало да се подиграва на Шарлийн пред екипа. Тя се превръщаше в изкупителна жертва.

— Знам, че хората ме мислят за неграмотна и съм точно такава. Но не съм глуха, нито сляпа — подсмръкна Шарлийн.

— Не, не си — съгласи се Джийн и ѝ протегна още една кърпичка. — Не си вече малко дете. Сега притежаваш власт. Знаеш ли, че ако Бари Тилдън те оскърбява, можеш да поискаш да го уволнят?

Шарлийн вдигна глава, отмятайки настрана дългия сребърно рус бретон, който се отдели от лицето ѝ като бял вимпел. Въпреки зачервените очи и сълзите лицето ѝ бе все така красиво. Господи, помисли си Джийн, та тя е прекрасна дори когато плаче.

— О, никога не бих могла да направя това — каза Шарлийн. — Та той си печели хляба. Може да има деца, които трябва да храни.

— По-скоро два пекинеза — каза Джийн сухо. — Във всеки случай въпросът не е в това да накараш да го уволнят, а в това, че можеш, ако пожелаеш. Ти си важна за тази продукция. Всички други актьори и хората от техническия екип разчитат на теб, на мен и на Лайла за работните си места. Така че никой не би трябвало да ти се подиграва. Като нищо могат да ги уволнят, ако кажеш на Марти или на Сай, че не искаш да ги виждаш на снимачната площадка.

— Уволнявали ли са те някога? — попита Шарлийн с по-тих и спокоен глас.

Джийн отново излъга, поклащайки глава.

— Е, мен са ме уволнявали. И няма нищо по-лошо от това да изгубиш работата си, когато имаш да плащаш наем и няма какво да ядеш.

Джийн се усмихна на Шарлийн.

— Ти си много добра — каза тя. — Не те подучвам да искаш уволнението на Бари. Просто му дай да разбере, че можеш да го направиш.

Шарлийн проумя съвета.

— Ами какво да сторя?

— Просто го погледни ето така и кажи: „Никога повече не разговаряй с мен по този начин“. Той е гаден, но не е глупав. Ще спре на секундата.

— Може би ако това си ти или Лайла, но не и аз.

Джийн се втренчи в нея. Май попрекаляваше с играта на добро и скромно непретенциозно момиченце. После я погледна по-внимателно. Шегуваше ли се? Това пристодушнo държане не беше за вярване, но можеше ли да е истинско?

— Шарлийн, не знаеш ли? — попита я Джийн тихо.

— Какво да знам?

— Не знаеш ли, че си най-голямата сензация от откриването на говорещите филми насам. Точно ти! В този миг има момичета, които се подстригват като теб, тичат да си купят яке като твоето. Жените кръщават бебетата си Шарлийн в твоя чест. Не разбираш ли?

— Хайде, стига.

— Точно това правят. — Джийн си пое въздух. — Не четеш ли вестници? „Трите съвета за красота на Шарлийн към подрастващите момичета“, „Шарлийн Смит предлага ослепителен нов гардероб!“, „Как да приличаме на Шарлийн Смит“. Не си ли видяла списанията? Шарлийн, ти си толкова търсена в момента, колкото изобщо може да бъде търсена една звезда.

— Е, ние с Дийн не излизаме много и не четем пресата.

— Мисля, че трябва да знаеш какво става. Ние сме явление. Като Гарбо.

— Кой?

— Не знаеш ли нищо за Гарбо?

— Май не се сещам за него. Да не е един от братята Маркс?

Джийн се изсмя на глас.

— На колко си години?

— На деветнайсет.

Джийн въздъхна.

— Шарлийн, сега си много, много известна. И хората вече искат да знаят всичко за теб. Като онази Лора Ричи. И всичките журналисти. Искат да те лапнат цялата. Какво закусваш, колко тежиш, къде пазаруваш, кой е любимият ти цвят.

— Но защо?

— Това, мила моя, е загадката. Може би хората са самотни или отегчени и ние им осигуряваме нещо, с което да се занимават. Или пък им приличаме на техни съседи, или запълваме липсата от компания, ако си нямат такава. Други просто обичат да боготворят някого. Да се

интересуват от него. Може би ни пожелават късмет. Трети пък не могат, ако не презират някого. Може би се чувстват по-велики, когато не ни върви. Така че независимо от причините много хора наистина се интересуват от теб. Гледат те по телевизията, харесват те как изглеждаш и какво говориш и искат да знаят повече за живота ти.

Шарлийн се разстрои.

— Но онова, което казвам по телевизията, не са мои думи. Сценарият ги казва.

— Зная, но хората, които гледат, не правят винаги разлика.

— Ала аз не искам! — извика Шарлийн.

— Е, не можеш да имаш всичко. Имаш пари и слава. Не можеш да имаш и спокойствие.

Джийн видя как руменината се изцеди от съвършеното лице на Шарлийн и как в очите ѝ се появи ужас. Горкото дете наистина беше беззащитно. За миг Джийн изпита дълбока жал към момичето. В крайна сметка, каза си тя, ако това ти се беше случило преди петнайсет години, и ти нямаше да знаеш как да се справиш. Може би и сега не знаеш.

— Шарлийн, не е чак толкова зле. Просто трябва да внимаваш при интервютата и да не разкриваш личния си живот.

— Като как? — За миг Шарлийн вдигна ръка към челото си, сякаш отблъскваше удар, и Джийн видя, че ръката ѝ трепери. Исусе, какво ли имаше да крие едно простичко дете като нея?

— Е, трябва да внимаваш на кого се доверяваш. Внимавай с журналистите като онази Лора Ричи. Не разказвай тайните си на всекиго от екипа. Внимавай с кого спиш. Да не избереш някого, който може да продаде разказа си на пресата за хиляда долара. Не води дневник, не се доверявай на сервитьори, фризьори и прислужници. Те могат да бъдат преоблечени репортери.

— Ами ако вече съм била невнимателна? — попита Шарлийн.

Тази нощ, след разговора с Шарлийн и дългото шофиране от Пасадена до дома, Джийн не можа да заспи. Изпита обаче облекчение, че е сама. Да спи с Майкъл или с Пийт не беше толкова вълнуващо. Въпреки вниманието му към нея и подаръка Джийн не изпитваше дълбоки чувства към Майкъл. Освен това тя всъщност нямаше време и

за сексуален живот, и за кариерата си. Иронията на положението не ѝ убягна — сега, когато най-сетне бе желана, тя нямаше време за това. Покрай вечерите с Майкъл, мислите за Сам Шийлдс и напрежението на снимачната площадка Джийн не беше спала няколко нощи. А не можеше да си позволи да не спи, да изглежда измъчена. Но откакто съзря Нийл Морели да сервира в клуба и да чака реда си пред микрофона, сънят просто ѝ бягаше.

Това, че видя Нийл, беше ужасно. Искаше ѝ се да изтича до стария си приятел, да го прегърне, да го утеши и да му разкаже колко чудесен е станал нейният живот, което — като Джийн Мур — не можеше да направи. Но също така ѝ се искаше да избяга от онзи клуб, да се свие под одеялото, да изключи околния свят, като че ли всичко това щеше да направи нещата по-малко унижителни за Нийл. Тя, разбира се, бе прочела за спирането на пробното му участие и го беше видяла да сервира на сбирката у Ейра, но след като не успя да го издири, предположи, че се е върнал в Ню Йорк и е продължил оттам, откъдето заряза всичко. Честно казано, надяваше се да се е върнал, та никой от двамата да не трябва да изживява онова, което тя изживяваше сега. Да се чувства безпомощна и тъжна. И много разтревожена за стария си приятел.

Нийл никак не го биваше да се справя с ударите на съдбата. Животът доста го бе очукал. Но когато го видя, разбра, че за него връщане назад няма. Той винаги си изгаряше мостовите, докато тя беше консервативна, помирителка. Разбира се, и Джийн си беше изгорила мостовите от онова време. Е, помисли си, сега имаме повече общи неща.

Продължи да се върти в леглото няколко часа. Знаеше какво трябва да направи — идеята я споходи малко преди съмване — и сега, сутринта, набра номера в кантората на Сай Ортис.

— На телефона е Джийн Мур. Мога ли да говоря с него? — попита учтиво тя.

Не ѝ се наложи да чака.

— Здравей. Готова ли си за пробните снимки в „Роди се звезда“? Искат да те видят. Но аз продължавам да твърдя, че е загуба на време. В момента имам три по-добри сценария.

Тя усети как стомахът ѝ се сви. Значи Ейприл се беше обадила! Пламна от гордост и притеснение. Е, ще има време да се овладее.

— Да, но...

— Не знам защо те интересува. Това е едно нищо.

— Сай, в момента ти звъня, защото имам нужда от услуга.

— Само кажи — отвърна Сай, както и очакваше.

Сега, когато не й трябваха услуги, достатъчно бе само да си отвори устата.

— В града има едно момче, комик на хонорар. Видях го и мисля, че е много талантлив. Искам да му уредиш епизодично участие в „Три момичета на път“. Сай, той наистина е добър.

— Ще направя всичко възможно, Джийн. Как се казва?

— Нийл Морели — отвърна тя и се заслуша в тишината от другата страна на жицата. Продължителна тишина. — Сай, какво има? Чувал ли си за него?

Сай проговори.

— Да, чувал съм. — Отново мълчание. — Всъщност представя го моята импресарска кантора. Или поне го представяхме. И да ти кажа честно, Джийн, не знам дали, ако му намерим работа, ще постъпим правилно. Носи повече неприятности, отколкото си струва. Темпераментен е или умствено нестабилен, знаеш ли? Създаде си няколко врагове в „Апапите на президента“.

Това не изненада Джийн.

— Просто го направи заради мен, обещавах ли?

— Не знам, Джийн. Не съм аз човекът, който определя актьорския състав. Грасо се занимава с това. Може би няма да искат да го вземат.

Какви глупости, помисли си Джийн. Като че ли Сай не можеше да понатисне тук-там. Мразеше да се държи нахално, но очевидно й се налагаше.

— Чуй ме, Сай. Спах много лошо миналата нощ, а трябва да съм в добра форма за пробните снимки. Представявах две от трите звезди в сериала. Бих казала, че това ти дава известна тежест пред Грасо. Искам само Нийл Морели да получи възможност да се появи в „Три момичета на път“, може би дори с продължение. Не говорим за нещо голямо. Веднага щом е възможно. Зарадвай ме, Сай.

Джийн мразеше да насилва хората почти толкова, колкото мразеше да насилват нея самата, но това бе единственият начин да потръгне на Нийл.

— Нека те попитам, Джийн. Какъв ти е този тип все пак?

Джийн се опасяваше от този въпрос и дори си бе подготвила отговор.

— Приятел е на едно... лице, което познавах. Дължа й услуга.

— Както ти казах, ще направя всичко въз...

Джийн започна да губи търпение.

— Както гласи рекламата на „Найк“, Сай — просто го направи. Това е единствената услуга, която съм ти поискала, откакто ме вкара в конюшната си. Нали помниш думите си, че работата на агента била като двупосочна улица? Е, сега нещата са в твоето платно. — Понечи да остави слушалката, после размисли и каза: — Благодаря ти.

Облегна се назад в креслото и въздъхна дълбоко. Защо, по дяволите, всичко трябваше да бъде толкова трудно в този град? Чак толкова сложно. Е, нищо, направи услуга на приятел. И я очакваха първите й пробни снимки. За какво толкова се ядосваше? Нещата можеха да бъдат и много по-трагични.

На другия ден следобед трябваше да заснеме малка сцена с Лайла. Слава богу, кадрите със стедикама най-сетне бяха готови! След разговора си с Джийн предната вечер Шарлийн се чувстваше малко по-добре. Репетициите с Джийн бяха точно онова, което й трябваше. А и се надяваше, че Лайла ще е в по-добро настроение, отколкото вчера.

Шарлийн се бе запътила към караваната си да се преоблече, когато видя как един асистент изтича към Лайла с вездесъщия портативен телефон, който всички използваша при снимки извън студиото.

— Мис Кайл — извика той задъхано — на телефона е Майкъл Маклейн.

Лайла издърпа телефона от ръката му и го отпъди с помахване.

Шарлийн замръзна на място. Майкъл Маклейн се обаждаше на Лайла? За какво му е притрябвала? Шарлийн се приближи до Лайла и я чу да споменава разходка из каньона. Шарлийн се задъха. Сигурно няма да й каже как се е разхождал с мен из каньона? Мислите на Шарлийн препускаха трескаво. Или пък може би се кани да направи с Лайла същото, което направи с мен?

Повдигна ѝ се. Лайла се държеше зле с нея, но дори и тя не заслужаваше това. Какво да направи Шарлийн като християнка? Изправи се пред Лайла. Лайла вдигна очи, а после се обърна, изненадана, че вижда Шарлийн пред себе си. Всички знаеха, че Лайла е откачена на тема уединение и че никой не може да се доближава до нея или караваната ѝ без покана.

— Извини ме за миг, Майкъл — каза Лайла с насилено спокойствие. После впи изпепеляващ поглед в Шарлийн. — Ти за каква се мислиш, да ми заставаш тук и да слушаш личните ми разговори?

— Лайла, трябва да ти кажа...

— Нищо не трябва да ми казваш. Просто се махай оттук и си гледай работата. Върви се пригответи за снимките и гледай да не пелтечиш като вчера.

Шарлийн се опита да каже още нещо, но Лайла се обърна и с телефонната слушалка, залепена за ухото, закрачи към караваната си. Докато изчезваше вътре, Шарлийн успя да чуе само как гърлено се изсмя, говорейки с Майкъл.

Хичкок го беше казал най-добре — всички актьори са говеда. Ейра Сагарян го знаеше и цели петдесет и една години това му бе помагало да се справя с тях — от истеричната Клодет Колбер до бясната Джоан Крофорд и заядливия Шон Пен. Бе забелязал кое е общото за клиентите му, всички те искаха онова, което не можеха да имат.

Например Лайла Кайл. Плакати с лика ѝ по всички магазини в страната, лицето ѝ в половината женски и във всички мъжки списания. Пристигат купища сценарии, цял отдел от кантората на Ейра се занимава само с разпращане на нейните автографирани снимки, интервюта за страната и чужбина, дори покана от Белия дом. Имаше всичко, освен предложение за главната роля в повторната версия на „Роди се звезда“. Затова, разбира се, Лайла искаше именно тази роля. Ейра бе изморен от капризите им и вечното недоволство. *Vagos*. Луди. Всичките бяха луди.

Той се отпусна върху мекия диван в кантората си и натисна интеркома на масичката за кафе.

— Свържете я с мен, мис Брадли — каза той и се облегна с въздишка, изпъвайки крака. — Лайла, скъпа, как си?

— Обади ли ѝ се? — озъби се Лайла.

Лайла бе елиминирала любезния поздрав още преди десетина телефонни разговори.

— Тя е в Ню Йорк, Лайла. Казах ти. Като се върне, ще ми позвъни.

— Обади ѝ се в Ню Йорк тогава. Защо не те е потърсила досега? И там има телефони, Ейра. Не знае ли кой си? Може би изобщо не са ѝ...

Сега какво, Лайла май щеше да го поучава как да си играе играта? Ейра я беше измислил. За днес му стигаше.

— Лайла, скъпа, Ейприл ще бъде в кантората си днес следобед. Ако не ми се обади до три, ще ѝ позвъня сам. А сега бъди добро

момиче и потърпи, докато те потърся. И помисли за филма с Рики Дън. Той ми харесва повече.

— Пет пари не давам какво ти харесва и какво — не. Трябва да се срещна с Ейприл Айрънс. Искам тази роля!

Ейра си я представи как произнася думите през стиснати зъби и поклати глава. Знаеше точно какво иска Лайла. Искаше да има всичко, което бе имала нейната майка. Включително и самия него.

— Ще поговорим след три часа — каза той възможно най-кратко и затвори.

Лошото бе, че това момиче не можеше да играе. Сигурно и сама го съзнаваше. Не беше трагедия. Не беше дори необходимо. Лайла безспорно беше красива и нещо повече — привличаше внимание. В нея имаше нещо загадъчно и изплъзващо се, което караше хората да искат да я гледат, да научат повече за нея. Беше като Елизабет Тейлър.

— Мис Айрънс на телефона, мистър Сагарян — проговори интеркомът няколко мига по-късно.

Ейра все още лежеше на дивана.

— Как беше Голямата ябълка^[1], Ейприл? — попита Ейра.

— Гнила до сърцевината, скапана.

Той се изхили.

— Ейприл, знаеш защо ти се обадох... обяснил съм във факса. За „Роди се звезда“. Лайла Кайл иска да играе... — Ейра замълча и използва паузата да избърше уста и мустак с ленената си кърпичка. Напоследък му се налагаше да я използва все по-рядко благодарение на терапията в „Седарс“.

— О, Ейра. Неприятно ми е да ти го съобщя, но почти възложих ролята. Ще правим пробни снимки и момичето ми изглежда добро. Сам Шийлдс се съгласи да я вземем.

Ейра усети съжаление в гласа на Ейприл. И защо не? Беше ѝ помагал в дребни, но важни неща по пътя на издигането ѝ. А и в едно-две големи. Нямахше причина да не вярва на Ейприл. Какво да прави?

Е, все още имаше надежда. Тя каза „почти“.

— Това ме поставя в доста трудно положение, Ейприл. Изглежда, мис Кайл смята, че ѝ е достатъчно само да се срещне с теб, и ти мигом ще я ангажираш. Смята, че ролята ѝ приляга като ръкавица... и че тя ще е идеалният ти избор. Не мога да кажа, че съм абсолютно

несъгласен, тъй като майка ѝ играеше в стария филм. — Отново избърса уста по навик, макар че нямаше нужда. — Кого си избрала?

— Колкото и странно да е, едно от момичетата, които играят с нея. Джийн Мур.

Ейра заглуши стона с кърпичката си.

— А кой ще играе ролята на Джеймс Мейсън?

— Може би Майкъл Маклейн.

— Разбирам идеята ти. Вземаш една залязваща и една изгряваща звезда. Добър удар. Че да изглеждат като две звезди, нали, Ейприл? Но и на двамата плащаш наполовина.

— Надявам се да изглежда така — изкикоти се тя.

— Тогава, скъпа, защо да не вземеш Лайла, след като ще играе начинаеща актриса? Какво значение има коя точно ще бъде? Да не говорим, че ако вземеш Лайла, която е дъщеря на предишната звезда, само рекламата ще бъде достатъчна да увеличи приходите.

— Ейра, сладурче, чуй ме. Не ща кич. Говори се, че тази Джийн Мур наистина можела да играе. Ние не искаме лице, Ейра, искаме актриса.

Ейра въздъхна.

— Разбира се, че си абсолютно права. Но като лична услуга не би ли се съгласила поне да се срещнеш с Лайла, уж като че я преценяваш? Толкова е завладяна от тази мисъл, че не мога да я накарам да разбере колко неподходяща може би е за ролята. Искам да я насоча другаде, но тя от дума не разбира.

Ейра мразеше такива неща, но ако не свържеше Лайла с продуцента, щеше него да изкара виновен. Но ако я свържеше и продуцентът я отхвърлеше — тогава вината щеше да е нейна. Обикновено Ейра се опитваше да опази хората си точно от такива неща, но повече не желаше да щади Лайла. Може би трябваше да я отхвърлят веднъж-дваж. Да се понаучи на смирение.

Ейприл не беше глупава. Тя познаваше играта.

— Ейра, моля ти се, не ме карай да правя това. Не ми пука, че ще бъда лошата, но в момента съм затънала в лайна чак до ушите.

— Хайде тогава да извикаме спомените, Ейприл. Спомняш ли си как те измъкнах с гаранция от онова чудо на Сталоун? Аз предложих гениалния начин да се вземат и Нюман, и Редфорд. Така ли беше? И тогава...

— Предавам се, дърто копеле такова — разсмя се Ейприл. — Дай ми номера ѝ.

Ейра Сагарян не беше единственият филмов агент в Холивуд, на когото не му вървеше тази седмица. Сай Ортис също не беше щастлив. Може би не трябваше да се смее, когато Си Ей Ей покани един китайски специалист, който да гарантира, че мястото имало „положително излъчване“, преди да построят новите си кантори в Уилшир. Може би и „Ърли Артистс“ трябваше да направи същото. Защото Сай улавяше само отрицателни флуиди.

Майкъл Маклейн му бе като трън в окото. Като дървеница в задника, пришка на оная работа, зъбобол, пъпка с черен връх, къдрав косъм в кафето, херпес на срамно място, набрал нокът на крака, голям хемороид — всички онези проклети неща, които можеха да вгорчат живота на човека. Майкъл беше като китайските мъчения с вода, унищожаваш клетка по клетка тялото на Сай. Сай погледна телешкото в чинията си. Тънко нарязано. Майкъл си беше поръчал месо на кокал и имаше затруднения при рязането.

Най-сетне обаче Майкъл стигна до кокала.

— Не ми говори повече за Рики Дън. Господи, Сай, всъщност ти на чия страна си? Работиш за мен, така ли е? Тогава забрави Рики Дън, за бога, и слушай. Няма да играя в това лайно с него. Разбираш ли? Освен ако името ми не е на първо място в афиша, а може би дори и тогава не. На испански ли искаш да ти го кажа? *Mi non esta* да играя в *miio stupido* проклет филм на Рики Дън. *Comprende, amigo?*^[2]

Сай вече не можеше да реагира. Не за пръв път подхващаха с Майкъл Маклейн въпрос за роля. Всъщност това бе цял ритуал. Сай намираще предложение за Майкъл, анализираще го, проучваше го, лягаше и ставаше с идеята. След няколко дни предъвкване отиваше с нея при Майкъл.

И всеки път Майкъл казваше „не“. Тогава Сай му обясняваше защо трябва да приеме ролята. Майкъл пак отказваше. И Сай започваше ритуалния танц. Защо е добра. Защо има нужда Майкъл да я изиграе. Защо е страшен удар. И най-сетне след ритуалния танц и всички молби Майкъл неохотно се съгласяваше. А после — и това най-много вбесяваше Сай — след известно време ставаше така, като че ли

Майкъл сам я беше открил и е трябвало да увещава Сай да сключи договора.

Обикновено Сай не се косеше. Абе аз да си прибера паричките, повтаряше си, почнеш ли твърде много да се ангажира емоционално. Но този път нямаше да се хване.

И защо му трябваше? Беше на върха. За търговията с рекламни продукти се очертаваше изключителна година. Тази дейност му носеше повече печалби от импресарската агенция! Плюс всички „подаръци“ в брой, недеklarирани пред данъчните, които получаваше от производителите, които или искаха да разширят гамата от стоки, или пък разрешение да използват снимки на някоя от звездите му за фланелки и торбички. Той наистина бе сполучил с бодегата. Дните на дребните сметки бяха зад гърба му. Какво от това, че Майкъл бе първата голяма звезда, която Сай бе отнел от Си Ем Ай? Сай си имаше сега цяла конюшня, претъпкана с печеливши таланти. А двете момичета от сериала бяха направо златна мина. И щяха да му донесат изключителна независимост.

— Сега, след като се разбрахме по този въпрос, да преминем към добрите новини. Смятам да играя в „Роди се звезда“ — каза Майкъл. — Може би точно този филм е за мен. Айрънс финансира и е намерила страхотен млад режисьор. Това по става, Сай.

Какво ги беше прихванало всички с „Роди се звезда“? Първо Джийн Мур, сега Майкъл. Дали Ейприл не го правеше нарочно, за да го вбеси? Знаеше ли Майкъл, че Джийн се интересува от филма?

— Това ли е окончателното ти решение? — попита Сай. — Независимо какво мисля, ти все пак ще играеш? Трябва да ти кажа, че съм изненадан.

— Защо изненадан?

— Че не даваш парите.

— Така ли? Откога? За какво говориш?

— За нашия малък облог. Че ще чукаш и трите момичета от сериала.

— Да, и?

— Е?

— Какво „е“?

Това бе импровизация, за да спечели време. Майкъл знаеше, че не може просто да излъже — беше твърде рисковано — но, разбира се,

нямаше да каже и истината. Не беше успял да забодее Лайла. Поне още не. Когато се опита да я целуне, тя се разсмя. Мисълта за красивото лице на Лайла Кайл, сбърчено от недоверие и отвращение, бе твърде болезнен спомен и съвсем неподходяща тема за обсъждане със Сай Ортис.

— Е какво, свали ли ги всичките?

— Снимки ли искаш?

Сай кимна. Майкъл извади от джоба си снимка. Сай я взе.

— Божичко — каза, взирайки се в снимката на Шарлийн. — Тя е истинска блондинка!

Майкъл хвърли на масата още няколко снимки. Сай впи очи в тях. Майкъл погледна в чинията си. Имаше нещо отблъскващо в любопитството на Сай. Колко ли пъти на гуцер като него му се случваше да чука, помисли си Майкъл. Знаеше, че Сай има някъде жена мексиканка, но никога не се появяваше с нея пред хора. Сега се ухили над снимката на Шарлийн.

— Ами Джийн Мур? — попита жадно.

— Ще ми уредиш първо място на името в афиша, нали?

— Да. — Сай се задъхваше. Харесваше му мисълта да понатрие малко носа на надутата Джийн.

— Нямам снимки. Но имам видеозапис.

— Видеозапис ли? — Сай се изсмя на глас. — Трябва да го видя.

— Знаеш ли какво си мисля, Сай? Че това е като да вземеш на дете бонбона и започвам да си мисля, че не е джентълменско да целуваш някоя и после да разказваш.

— Бабината ти. И Лайла Кайл ли оправи?

— Забрави за това, Сай.

— Значи не си могъл да я събориш! Мислиш ли, че Марти е успял?

— Не съм казал, че не мога или че не съм. Само казах, че не искам да говоря за това. Мисля, че трябва да се откажем от баса.

Сай го погледна втренчено за миг. Майкъл се опитваше да се прави на морален. Сай вирна острата си брадичка и просто се разсмя. Смехът му прозвуча като лай на хиена.

— Не беше лошо, Майк. За момент реших, че си откачил по нея като Марти. Но не си, нито пък си я чукал. Така че недей да ми въртиш студийни актьорски номера. Аз не съм някой мухльо от „Уилям

Морис“. — Сай стана и отиде до парапета на терасата на ресторанта. — Какво представлява тази кучка? — промърмори той. — Да не би да е девственица? Или може би дъвче черджето? Но кога ли пък това е спирало една амбициозна лесбийка да влезе в леглото на режисьора? Или пък е достатъчно умна, за да се прави на недостъпна? Нямаше да се учудя, ако не бутне на него или на теб, защото я чука Брад Дилън или Рики Дън, или някое друго младо парче, но ние проверихме. *Nada*^[3]. Кълна се в Господа, завъртяла е акъла на Марти. А като споменахме Рики Дън, струва ми се, че ми дължиш една среща с този господин.

— Сай, казах, че искам да се откажем от баса. Това е...

— Не можеш да се откажеш от него, защото си го изгубил. Обзаложи се, че ще чукаш и трите от сериала, ако ли пък не, ще участваш във филма на Рики Дън, без името ти да е на първо място в афиша. Май си тръгнал надолу и вече не ти става, а? Време е да си седнеш на задника.

Майкъл не можа да понесе това.

— Оправих и трите! — озъби се той. — Ще ти изпратя видеозаписа и другите снимки днес следобед. Сега ти ми дължиш една среща. И да уредиш името ми на първо място в афиша, Сай. Над заглавието на филма. А ако не успееш, ще се прехвърля в импресарската агенция на Майк Овиц.

Сай се върна в кантората си бесен. Ако Майкъл не лъжеше, той, Сай, трябваше да се опита да придума Рики Дън да отстъпи първото място в афиша. Почти невъзможно! Посегна за инхалатора си. Ще се изложи, ако не успее, а не беше сигурен, че ще успее. Той беше агент и на Дън, но Дън не пасеше трева. Защо ще отстъпва първото място? Как можеше Сай да го убеди да направи това?

Както винаги, когато беше изнервен, Сай започна да мисли как да си увеличи процента. В крайна сметка парите означаваха власт. Имаше нужда от някакви нови методи да вади пари от своите клиенти. Беше гушнал две от най-търсените нови звезди след Джулия Робъртс и не вадеше нищо от тях, като оставим допълнителните хонорари от сделката с „Фландърс Козметикс“. Не можеше да разчита на Джийн Мур да се заеме с друга реклама, на бански костюми например. Вярно,

че щеше да прави пробни снимки за „Роди се звезда“, но той знаеше, че това няма да му донесе никакви пари — Ейприл беше стисната и хитра, а дори и да отстъпеше, повторните версии никога не носеха печалби.

Ами Шарлийн Смит? Тя поне беше лесна. Ще трябва да я изнуди да склучи договора за запис с Хал Кинг, който отдавна се натискаше. Само лицето ѝ щеше да продаде поне половин милион плочи. Не можела да пее ли? Е, и какво от това? Само да склони да се покаже и да изджафка като куче, колко му е да я дублират. Трябваше да я попритисне. Защото Хал Кинг му беше обещал седемдесет хилядарки на ръка, на табличка, ако Сай успее да докара тая хлапачка в студиото. Щом Хал Кинг може да натиска за сделка, Сай Ортис може да натиска двойно повече, помисли си той и посегна за слушалката.

Беше говорил за това с Шарлийн поне двайсет пъти. Този път трябваше да я убеди. Сай нетърпеливо забарабани с пръсти по писалището.

— Хайде, вдигни де... Ало? Дийн? Мога ли да говоря с Шарлийн, моля? — Момчето загръвяше по-трудно дори от Шарлийн. Кой беше той? Гадже ли? Съпруг ли? Слава богу, че го държеше подалеч. — Здравсти, Шарлийн, Сай Ортис е на телефона. Съжалявам, че те безпокоя, но трябва да получа одобрението ти за записите.

— Ами аз...

— Какво ще кажеш да се обадя в някое студио и да уговорим... ами за след няколко дни?

— След няколко дни ли? Не зная дали ще мога, мистър Ортис. Искам да кажа, че не съм взела достатъчно уроци и...

— Виж какво, Шарлийн, сигурен съм, че ще си наред. Толкова добре се справяш с телевизионния сериал и съм сигурен, че ще можеш да запишеш и плоча.

— Просто не знам — промърмори Шарлийн.

— Виж — в гласа на Сай се промъкна леко ръмжене — просто ела в студиото за звукозапис и да опитаме. Ако не ти хареса как звучиш, ще зарежем всичко.

— О, не мисля...

Сай опипваше писалището си. Къде, по дяволите, ми е инхалаторът, промърмори той. Задави се, загъркори и го грабна.

— Мистър Ортис, добре ли сте? Не искам да ви разстройвам, мистър Ортис. Ако наистина мислите, че ще стане, сигурно ще мога да го направя. Просто непрекъснато съм толкова изморена...

Сай вдъхна дълбоко от инхалатора и с въздишка на облекчение каза:

— Браво, Шарлийн. Ще ми благодариш през целия път до банката.

— Банката ли? Не мога да ида сега, мистър Ортис. Вече минава пет.

Сай се разсмя.

— Не се тревожи. Ще се видим след няколко дни, Шарлийн.

Сай остави слушалката и се облегна в кожения си стол, вдигайки крака на края на писалището. Това означаваше седемдесет бона на тепсийка. Усмихна се и погледна инхалатора. *Madre de Dios*, ако единственото нещо, което трябваше да направи, за да накара някой клиент да отстъпи, бе да получи пристъп на астма, ще пробва да умилостиви и Майкъл Маклейн... Ако не успееше, както и подозираше, оставаше да склони Рики Дън името на Майкъл да бъде на първо място в афиша.

[1] Ню Йорк (жарг.). — Б.пр. ↑

[2] Няма да играя в изключително глупавия... Разбираш ли, приятел? (исп.). — Б.пр. ↑

[3] Нищо (исп.). — Б.пр. ↑

Джийн изпълни обещанието си. Сега, след като бяха репетирали репликите повече от час, Шарлийн се чувстваше по-уверена.

— Това наистина ми помага — каза тя бодро. — Толкова съм ти благодарна, Джийн.

Бяха в къщата на Джийн. Джийн забеляза, че двете имат нещо общо — и Шарлийн никога не разпитваше хората за дома им, нито пък споменаваше миналото или личния си живот. Но сега, когато репетицията им свърши, малката сякаш искаше да си поговорят. Тя се изправи, протегна се и разтърси невероятната си коса. После отиде до камината.

— Спомняш ли си какво ми каза онзи ден — да не разкривам личния си живот.

— Аха.

— Е, мисля, че сгафих.

Джийн се усмихна.

— Ако не си откраднала нещо в магазин и не си спала с женен мъж, едва ли ще видиш името си на първите страници на „Инкуайрър“ или „Информър“.

Шарлийн взе един пепелник от полицата над камината и го завъртя разсеяно в ръце.

— Майкъл Маклейн нали не е женен? — попита тя.

Името на Майкъл и нелогичността на въпроса удариха Джийн почти като плесница. Откъде знае Шарлийн за връзката ми с Майкъл? Дали пък снимките от единствената им поява в обществото не бяха попаднали във вестниците? Усети как стомахът ѝ се сви. Или пък той разнасяше името ѝ из целия град? Да не би да разправяше наляво и надясно? Нещо повече, дали разправяше за белезите ѝ?

Уплашена и шокирана, Джийн погледна и видя, че Шарлийн я наблюдава внимателно, с полуотворени свършени устни, с учудени очи.

— И тебе ли те е чукал? — попита Шарлийн. — О, извинявай — добави и се изчерви. — Обикновено не използвам мръсни приказки.

Просто се изненадах.

Джийн не можеше да проумее.

— Ти си спала с Майкъл Маклейн?

Шарлийн кимна. Джийн дори забрави учтивостта.

— Кога? — попита само.

— Съвсем наскоро. Обади ми се и ме покани да излезем. Да вечеряме. В девет часа вечерта! Не вечеряхме, аз просто исках да изпия едно кафе. И той беше мил. Наистина мил. Не трябваше да го правя, но той беше толкова добър и толкова се интересуваше от моите работи. И наистина слушаше какво му говоря. Даде ми някои ценни съвети.

Джийн призна в себе си, че подходът напомняше за Майкъл. Усети как стомахът ѝ се преобръща.

— Значи излизате?

— Не. Само онзи път. И тогава... — Тя помълча и пое дълбоко въздух. — Той ме закара с колата си в каньона и пихме шампанско и... е, както казват, не ми се обади на другата сутрин!

На Джийн ѝ се виеше свят. Дали се е срещал с Шарлийн точно тогава, когато я заведе на сбирката у Ейприл? Е, вярно, че никога не се е правил на девственник. Нито пък ѝ е казал, че излиза само с нея. Срещнал се е с Шарлийн и я е извел веднъж. И какво от това?

— Подари ми това — каза Шарлийн свенливо и Джийн видя точно копие на своето колие под полото, което носеше Шарлийн. Но изведнъж Шарлийн се разрида. — Онова, което направихме, не беше хубаво. Не постъпих добре. — И после разказа объркано какво точно се е случило.

Джийн не вярваше на ушите си! Нима това беше същият човек, който толкова лесно прощаваше несъвършенствата ѝ? Да напие Шарлийн и да я насили против волята ѝ? Джийн усети как стомахът ѝ се сви.

— Шарлийн, но това си е чисто изнасилване.

— Какво?

— Изнасилване, Шарлийн. След като не си искала.

Джийн потръпна. Трудно ѝ бе да повярва, че нежният любовник Майкъл е способен на това. Но Джийн бе сигурна в едно — това момиче не лъжеше.

Шарлийн унило сви рамене.

— Получих си заслуженото, че измавих Дийн. Чувствам се толкова жалка. — Погледна към Джийн. — Май трябваше да се сетя, че не съм достатъчно умна за него. — Помълча и избърса очи. — Той наистина ли те харесва, а? И ти го харесваш, нали?

— Харесвах го — въздъхна Джийн. — Шарлийн, той и мен ме харесва. Но не ме е насилвал. И не е твоя вината, че така се е случило.

О, как можа да бъде толкова глупава? Всъщност беше се хванала на приказките му, на старите номера. Никога не бе споменавал за Шарлийн. Но сигурно подходът е бил същият. Съветите, колието. Да, помисли си Джийн сухо, а ти си мислеше, че си нещо особено. Погледна Шарлийн. Детето е искрено. А той е праметнал и нея. Горкичката. Джийн щеше да признае на Шарлийн, но не цялата истина. Не защото все още поддържаше връзка с Майкъл. Нямахше да е за дълго.

— И аз спях с него — призна тя. — Не много пъти — добави.

Шарлийн помълча за миг.

— Хареса ли ти?

Джийн се изненада от прямия въпрос.

— Е... — помисли малко. — Харесваше ми идеята. Харесваше ми мисълта, че прочутият Майкъл Маклейн е с мен, но ако бъда честна, не беше кой знае какво. Все ми се струваше, че всичко е хореография.

— Какво е това хоре-о-графия?

— Като че ли го е правил хиляда пъти преди това... като че ли е репетирал всичките си движения.

— Да, знам какво искаш да кажеш. Като че ли не е там.

— Именно. Правеше всичко, каквото трябва, но не можех да го почувствам.

— Аха. Като бъдника в камината по Коледа, дето го показват по телевизията. Прилича на огън, но не можеш да почувстваш топлина.

Джийн се разсмя.

— Точно така.

— Не исках да се стига дотам, ала въпреки това наистина го харесах — призна Шарлийн. — Но после той вече не ми се обади. Сигурно се е влюбил в теб.

Джийн се разсмя.

— Едва ли. — Господи, помисли си. Станала си на трийсет и седем години и все още се хващаш на актьорските номера. Нямахте ли да се научи някога? След колко ли време Майкъл щеше да я зареже? Е, тя щеше да е първа. Край. Наведе се към Шарлийн. — Но аз не съм знаела за всичко това, иначе нямаше да се срещам с него. Съжалявам, ако съм те огорчила. Никога не бих постъпила така с приятелка. Правили са ми този номер и знам, че боли.

— О, Джийн! Коя жена може да ти отнеме мъж? Толкова си страхотна и талантлива, и умна.

Джийн само се усмихна.

— И аз съм минала по пътя на грозното пате — каза тя.

Шарлийн кимна.

— Сигурно си минала, защото, ако винаги си била хубава, нямаше да имаш жалост към грозните момичета. А минала ли си по пътя на глупостта и тъпотата?

Джийн отново се разсмя.

— Мисля, че сега минавам — каза.

— Джийн, не ми е работа, но само искам да знаеш, че вчера Майкъл Маклейн се обади на Лайла.

— На Лайла ли?

— Спомняш ли си, когато каза на Марти, че има среща? Мисля, че отиваше с Майкъл.

— Откъде разбра? — попита Джийн остро. Гадеше й се, ръцете й се изпотиха.

Шарлийн обясни какво е дочула случайно. Джийн съвсем се обърка. Каква игра играеше Майкъл? И колко тъпа се бе оказала тя самата?

— Не мога да повярвам, че съм била толкова глупава — каза Шарлийн.

— Искаш ли един съвет?

— И още как.

— Не мисли за това, Шарлийн, и не го споменавай пред никого. Не е било твоя вина. Междувременно ни се е случило нещо наистина странно и наистина голямо. Като на Пепеляшка. Единият ден метем край огнището, а на другия сме принцеси. И невинаги знаеш кой е принцът, кой жабата. — Отново се сети за Майкъл. Истинска жаба. — Това е голяма промяна, за да се приспособиш лесно. Така че и двете

малко сме откачили. Нека си обещаем една на друга, че повече няма да грешим така. — Джийн протегна ръка.

Шарлийн пое ръката ѝ и я раздруса въодушевено.

— Дадено — каза тя. Помълчаха малко. — Знаеш ли, Сай Ортис ме кара да записвам плоча.

— Не подозирах, че можеш да пееш.

— Не мога. Но той казва, че от това ще паднат доста пари. И много иска да го направя. Мислиш ли, че трябва?

— Не знам, Шарлийн. Може би, ако ти го желаеш. Сай Ортис не иска да правя пробни снимки за един филм, но аз все едно ще ги направя утре сутрин.

— Браво на теб. Притесняваш ли се?

— Малко. Всъщност много.

— Може ли да те питам нещо друго?

Джийн кимна отново.

— Сериозно ли говореше, като каза, че не би направила нищо подло на приятелка? — Помълча неловко, но после попита: — Мен за приятелка ли ме имаш?

— И още как — изимитира я Джийн съвършено. Шарлийн се разсмя.

— Хей, май е време да тръгваме. Трябва да ходя в студиото за тия записи — въздъхна тя.

Двете колебливо и стеснително се прегърнаха. Но докато Шарлийн сядаше в колата, Джийн се сети за нещо друго.

— Майкъл откъде ти беше взел номера? — попита.

— Мистър Ортис му го дал.

Джийн замръзна на място. Сай беше уредил и нейната първа среща с Майкъл.

Шарлийн и Дийн спряха колата на алеята пред звукозаписното студио. Моторът още бръмчеше, когато една млада жена отвори задната врата.

— Мис Смит, толкова съм щастлива най-сетне да се запознаем. Каква чест.

Момичето беше с набрана памучна пола, мексиканска блуза и сандали, които според Шарлийн наистина биха я превърнали в бедна

мексиканка, само дето беше руса и окичена с бижута за десетина хиляди долара.

— Казвам се Сандра — продума момичето. — Аз съм прикрепена към вас, докато сте тук, в студиото, затова, ако има нещо, което мога да направя, за да се почувствате по-добре, каквото и да е, просто ми кажете.

Сай Ортис застана помежду им, отпъди Сандра с жест, хвана Шарлийн под ръка и я поведе по стъпалата към входа. Дийн подскочаше пред тях нагоре по стълбите.

Каубойската шапка, която Сай Ортис даде на Шарлийн тази сутрин, се бе смъкнала напред, засенчвайки очите ѝ. Иначе се чувстваше добре в избелелите джинси и неизгладената мъжка бяла риза, вързана под гърдите ѝ, но каубойската шапка я притесняваше, затова сега, припомняйки си думите на Джийн, свали шапката и я взе в ръка за ремъчето. По дяволите, та тя не носеше такава и в Тексас. Защо точно сега? Новите ботуши я стягаха. Целият ѝ костюм беше идея на Сай.

— Тези хора са свикнали да работят с всички музикални светила. Лично Хал Кинг е бил продуцент на Кристал Гейл, Рой Ейкъф и всички хит — албуми на „Ню Озарк Бойс“. Ще се чувства по-сигурен, ако разбере, че си сериозна, Шарлийн. Нека те види в тексаския ти облик. Това ще му помогне да определи атмосферата за звукозаписа.

Макар Шарлийн да знаеше, че няма друг, освен тексаския облик, както го наричаше Сай, тя реши да подкрепи идеята му. Засега се беше оказал прав за автографите и другите сделки, които уреждаше. А що се отнасяше до нея, тя беше съвсем боса в деловите преговори. Затова се усмихна благодарно на Сандра и тръгна подир мистър Ортис.

Беше ѝ малко неудобно, че взе Дийн, но не можеше все да го оставя в къщи сам.

Когато приближиха входа, пред тях се отвори стъклена врата. Нисък мъж с гръден кош като барабан излезе да ги посрещне и забоботи гърлено.

— Е, здравей младо момиче. Искам да се запозная с теб още откакто те видях на телевизора първия път. Името ми е Кинг — протегна той огромна лапа, която Шарлийн пое и бързо пусна. — А ти сигурно си Дийн, приятелят на Шарлийн. Всички приятели на

Шарлийн са и мои приятели. — Той раздруса енергично ръката на Дийн.

Сай Ортис побърза да се намеси.

— Има ли някъде място, където да може да се освежи? Пътувахме дълго.

Хал отскочи назад и отново отвори вратата.

— Ама, разбира се! — Обърна се към Сандра, която се промуши точно преди да се затвори вратата. — Сандра, заведи мис Смит в апартамента на звездите и ѝ осигури всичко необходимо. Къртис — обърна се той към един младеж наблизо — защо не поразведеш Дийн из студиото, което ще използва мис Смит, и не му покажеш електронния пулт?

Като че ли Дийн можеше да различи микрофон от усилвател! Не че Шарлийн разбираше кой знае колко повече. Тя го проследи нервно с очи. После те с мистър Ортис тръгнаха след Хал по един коридор с отворени врати, от които надничаха секретарките, опитвайки се да зърнат Шарлийн. Най-сетне стигнаха до тежка стоманена врата, над която имаше надпис „Звукозаписно студио. Не влизай при червена светлина“. Хал бутна вратата и им кимна да го последват. Отвори още една врата вдясно и Шарлийн веднага се намери в нещо като приемна. Единственият признак, че са в звукозаписно студио, бяха четирите огромни високоговорителя, разположени изкусно на различни места на височината на тавана.

— Надявам се, че ви харесва, мис Смит — прошепна Сандра почтително.

— Разбира се, че ми харесва. Наистина е уютно. — Шарлийн се обърна към мистър Ортис. — Бих искала да си почина няколко минути и да пийна една кола. Имате ли нещо против, мистър Кинг?

— Разбира се, че не. Но трябва да ми направите услугата да ми викате Хал. Всички ми викат така. — Натисна бравата и подхвърли през рамо: — Обадете се по интеркома, когато сте готова. А сега си починете. Сандра, набави всичко, каквото пожелае мис Смит.

— Хал — извика подире му Шарлийн — наричай ме Шарлийн. И бъди така любезен да ми изпратиш Дийн, след като свърши обиколката си.

Когато останаха само с мистър Ортис, Шарлийн седна и с мъка смъкна каубойските си ботуши.

— От дете краката не са ме болели толкова. Не ме карайте повече да ги обувам, мистър Ортис.

Мълчаливо разтрива стъпалата си няколко минути. Защо ли изобщо се съгласи на това? Въпреки уроците Шарлийн знаеше, че не може да пее. Не можеше да изкара нито една мелодия, без да прозвучи фалшиво.

Облегна се назад, полюшвайки леко крака, за да ги охлади на лекия ветрец. Разсмя се и се плесна по бедрото.

— Ако съучениците от гимназията ми чуят, че записвам кълнтри — албум, ще паднат от смях. Веднъж се опитах да пея соло в хора и ме освиркаха. Никога не съм могла да пея.

— Единственото нещо, което трябва да направиш, е да се държиш като на снимачната площадка преди няколко месеца. Спомняш ли си сцената, в която те режисираше Марти? Ти поправяше един счупен мотоциклет и той предложи да си тананикаш нещо, докато поправяш. Спомняш ли си?

— Ама, разбира се, само че всъщност не пеех. Имитирах Патси Клайн.

— Ти така си мислиш, детенце, но екипът откачи, когато те чу. Тогава ми хрумна идеята да запишеш албум.

Шарлийн го погледна подозрително. Никой тогава не каза и дума за пеенето ѝ. Май нещо я будалкаше.

— Дори и от това, че съм имитирала някого ли? Не ми изглежда правилно да печеля пари, като подражавам на други хора.

— Хайде да не започваме отново, окей? Ти твърдиш, че само имитираш Лорета и Патси, но не е така. Повярвай ми, Шарлийн. Гласът ти е страхотен. Изчакай само да чуеш плейбека. Ще разбереш какво имам предвид.

Вратата рязко се отвори и в стаята се втурна Дийн, възбуден като дете на панаир.

— Шарлийн, кълна се, че имат всички джаджи и машинарии. Басирам се, че Нашвил не е по-екипиран. Къртис ми показва всичките му там цветни екрани. Може да пише на тях музика и те могат да свирят по нея без инструменти. А Сандра ми разказа за нейната работа. Знаеш ли, трябвало е да извади всички зелени бонбончета М&М от бонбоньерата, защото разстройвали Лорета Лин.

Сай погледна към Дийн.

— Дийн, как мислиш, Шарлийн може ли да пее?

— Да пее ли? Мисля, че да. Понякога пее.

— Виждаш ли, Шарлийн? Дори Дийн смята, че можеш да пееш.

— Ама не звучи много добре — каза Дийн.

— Виждаш ли? И Дийн смята, че не ставам за пеене. Това нищо ли не доказва?

— Доказва, че имаш друг начин да печелиш пари, Шарлийн — отвърна Сай. — А ти продължаваш да твърдиш, че точно това искаш.

— Добре. Окей. Готова съм — каза тя и прокара пръсти през косата си.

Когато тази вечер се прибраха с Дийн у дома, Шарлийн наистина бе изтощена. Цял ден се опитва да изпее няколко мелодийки и знаеше колко ужасно звучаха. Беше притеснена и засрамена и ѝ се искаше никога повече да не се връща там.

После, точно когато се канеше да се тръгне на дивана, телефонът иззвъня. Тя изстена. Не желаше да говори с никого — дори и с Джийн. Просто беше скапана.

— Шарлийн, можеш ли да се обадиш? Трябва да изведа кучетата — извика ѝ Дийн.

— Добре. Дано само не е някой откачен — протегна тя ръка към слушалката. — Ало?

— Здравей, млада госпожице. Как е моето момиче?

— Доуб? — Шарлийн почти погледна в слушалката за потвърждение.

— Единствен и неповторим, млада госпожице. Доуб Самюълс, жив и здрав. Как сте двамата с Дийн? — попита с бодър глас.

— Доуб! Доуб, почти не мога да повярвам. Къде си? Как ме намери? — Шарлийн не беше на себе си от радост. — Ние се преместихме, откакто ти изпратих последния си адрес. А този телефон го няма в указателя.

— Имам си начини и ти би трябвало да знаеш това, млада госпожице.

— Можеш ли да дойдеш?

Чу сърдечния му смях.

— Не веднага. Сега съм в Орегон.

— Какво правиш там? — попита тя. Искаше да го помоли да дойде в Лос Анджелис. Божичко, беше толкова приятно да чуе гласа му!

— Работя по една сделка, сладурано, и не мога да се измъкна. Но искам да те помоля за една услуга.

Шарлийн замълча. Хубавото чувство изчезна почти толкова бързо, колкото се бе появило. Трябваше да се досети. Всичко вървеше така, откакто започна телевизионният сериал. Всички искаха да им направи някаква услуга. Малцина се интересуваха от какво има нужда тя самата. После отпъди разочарованието си. Е, ако имаше някой, комуто да дължи нещо, те с Дийн наистина бяха длъжници на Доуб Самюълс. Ще се радва да услужи на Доуб, но преди да го изрази на глас, Доуб каза:

— Виж, сладурче, ако си много заета, нищо, старият Доуб ще те разбере. Не искам да те товаря допълнително.

— О, не, Доуб. Няма да ме натовариш. Ще се радвам да ти върна услугата.

— Така те искам, моето момиче — каза Доуб отново със сърдечния си глас. — Искам да направиш следното. След три седмици има търг на митническата служба във Федералната сграда в центъра на Лос Анджелис. Искам да идеш на търга и да наддаваш за едно нещо вместо мен. Искам да наддаваш за... запиши си сега... артикул шестстотин и четири. Можеш ли да го направиш, Шарлийн? Търгът започва в девет сутринта и ще трябва да почакаш, докато дойде редът на артикула, но за мен е наистина важно. Аз, разбира се, ще ти заплатя всички разходи, но най-високата ти ставка трябва да е петдесет долара. Максимум седемдесет и пет.

Шарлийн записваше бързо на листче хартия. Защо му беше нужно това на Доуб? Дали не беше някаква шмекерия?

— Чакай малко. Какво е това, за което ще наддавам, Доуб? Каж ми точно. Да не са ония червени хапчета? Да не са наркотици или нещо подобно?

— Шарлийн, всичко е сто процента законно. Просто една сделка с федералното правителство, а аз не се забърквам с правителствените служители с черни очила.

— Добре. Значи след три седмици отивам на търга и наддавам за този артикул. А после какво?

Доуб ѝ описа процедурите на регистриране и плащане за търга. После ѝ даде един телефонен номер, на който да му са обади, когато всичко свърши, така че той да прибере стоката.

— Ясно ли е, детенце?

— Разбира се, Доуб. Можеш да разчиташ на мен — въздъхна тя.
— Ще те видим ли отново някога?

— Ще намина при вас другия месец, Шарлийн. И ще му седнем някъде, ти, Дийн и аз, и ще ми разкажеш хубаво ли е да си богата холивудска звезда.

— Доуб — прошепна тя — не е чак толкова хубаво. Всъщност е много самотно. — И за свой ужас се разплака.

— Хайде — хайде. Горкото момиче. Казах ти, Шарлийн. Не е лесно да си хубава жена, особено богата и красива жена. Но засега, сладурче, задръж тия сълзи. Доуб ще дойде идния месец да се погрижи за вас двамата.

— Доуб, липсваш ми — прошепна тя, но не бе сигурна дали той я чу, преди да пусне слушалката.

Съжалете нещастната писателка. Мен, Лора Ричи. Защото аз струвам само толкова, колкото последната ми скандална книга. А скандалите наоколо не са чак толкова много. Е, това може би не е вярно — има много средни по размер, категория и класа скандали, но от тях не се получава бестселър. Така остават само скандалите за легендите или легендите за скандалите, а кой не е писал за това? След чуждите книги за Нанси и за онова нещастно английско кралско семейство и моите за Кристина Оносис и Шер не остана кой знае какво за писане. Така че взех да се ослушвам за нова тема.

Защото, да си кажем правичката, хората търсят най-доброто сред клюките. Содомията и паричните измами изобщо не правят впечатление, освен ако органите и сумите не са с небивали размери. Дори и тогава скандалът лесно заглъхва, щом не е намесена някоя известна личност. Историята на прикрит травестит е гадна и жалка, ако въпросното лице не обува известни на цял свят слипове. А като се има предвид какво става сред тези хора, останаха малко шокиращи неща. Погледнете горкичката Мадона. Трябваше да падне до снимане на секс с куче, за да продължи да привлича вниманието на хората.

Моят издател ме притискаше. Колебаех се между историята за Уди Алън и Мия Фароу или един неодобрен Майкъл Маклейн, но се опасявах, че Уди е твърде типичен нюйоркски евреин, за да допадне на всички. Майкъл пък датираше още от Всемирния потоп. Освен това клюкарските книги ги купуват обикновено жените и те предпочитат клюки за жени. Секретарката ми настояваше за тройна биография на момичетата от сериала. Но въпреки невероятната реклама, на която се радваха в момента, на мен ми се струваше, че историите им едва ли ще стигнат за нещо повече от тънко книжле с меки корици. А аз съм свикнала да пиша само висококачествени клюки с твърди корици.

Откъде да съм знаела...

След като Джийн научи за Майкъл от Шарлийн и поразмисли малко, тя изрепетира начините да отреже квитанцията на Майкъл. В най-добрия случай той беше сексуален маниак, който не можеше да се контролира, а също и лъжец. В най-лошия случай... не ѝ се мислеше. Джийн репетираше наум какво ще му каже, когато ѝ се обади. Обвиненията и обидните думи ѝ хрумваха с лекота. Но всеки път, когато започваше да се навива, тя си спомняше не само колко внимателен бе с нея по въпроса за белезите ѝ, но и колко много всъщност знаеше. Може би няма да е безопасно да го превърне в свой враг?

На този въпрос не ѝ се наложи да отговаря. Майкъл Маклейн повече не ѝ се обади.

На Джийн ѝ бе необходима цяла седмица, за да разбере, че Майкъл Маклейн я е зарязал. Напомняше ѝ старата реплика: не можеш да ме уволниш — напускам! Но въпреки че не му се обади, трябваше да направи нещо, за да заличи спомена за случилото се. Един следобед, докато шофираше по булевард Уилшир, тя мина покрай ранчото „Ла Брия“ и спря встрани от пътя. Катранените ями на „Ла Брия“ бяха едно от най-странните места в Холивуд — пълни с праисторическа кал, в непосредствена близост до филмовите и телевизионните студии, небостъргачите и Музея на изкуствата. В тях имаше някакъв символизъм, който човек не трябваше да търси дълго. Джийн излезе от своята мията и отиде до оградата, която заобикаляше ямите. Ето едно подходящо място за подаръка на Майкъл, помисли си тя, и извади диамантеното колие от джоба си. Първото бижу, подарено от мъж в живота ѝ. Поклати глава и си помисли дали е получил отстъпка в цената заради бройката.

Въпреки шегата обаче бе уязвена. Не че обичаше Майкъл. Просто го харесваше и мислеше, че и той я харесва, че я разбира. Е, не е била права. Сега погледна трите звезди в дланта си. Мразеше това колие и с всичка сила го запрати във въздуха. Слънцето проблесна за миг в диаманта, преди колието да потъне в зловещата чернота на ямата. Щеше ѝ се да отхвърли така от себе си и този стар динозавър Майкъл. Колието потъна без следа. Нека бъдещите археолози се

блъскат над тази загадка, помисли си тя и се запъти обратно към колата си. После отиде у дома, за да се подготви за пробните снимки.

Ако Джийн си въобразяваше, че телевизията я е подготвила за киното и че малкият екран е като големия, тя бързо откри, че не е така. Гримът например беше съвсем различен. Художник — гримьорът Бил Угъл като че ли нарисова ново лице върху нейното за пробните снимки. А нагласяването на прожекторите отне цял час. Джийн нервно въртеше в ръцете си няколкото листа от сценария, който ѝ бяха дали. Не беше кой знае какво четиво. Беше сцената на спречкването между нея и главния герой.

Отведоха я в павилиона за синхронни снимки и тя с изненада — не, с ужас — установи, че там няма нищо друго, освен едно оправено легло под прожекторите. Огледа пространството, търсейки Сам, и нервно се изкашля. В леглото ли очакваха да изиграе тази сцена? После го зърна с крайчеца на окото си. Облечен както винаги в черно, той се запъти към нея и тръсна глава, отмятайки конската опашка от рамото си — едно от обичайните му движения, които помнеше.

— Джийн! — извика той бодро и тя усети приближаването му като енергийна вълна. Завибрира.

— Какво е това? — попита тя, кимайки към леглото с уж безразличен тон.

Той се усмихна.

— Джийн, ще имаш ли нещо против да ти издърпам черджето изпод краката? С пълно право можеш да откажеш. Но аз никак не съм доволен от сценария, който ти изпратих. Поне засега. Вместо да се обременявам с него, реших да работим с нещо, което няма да ме отвлича. Нещо, което ми е познато. — И той ѝ подаде друг сценарий.

Джийн погледна корицата. Там пишеше „Джак, Джил и компромисът“. Въпреки невероятната яркост на прожекторите за миг ѝ притъмня пред очите.

— Но аз не съм готова — изрече тя най-голямата лъжа на десетилетието.

— Зная. Твърде много е да искам това от теб. Ще се опиташ ли да го изиграеш, все едно си на сцена в театър?

Тя бързо прехвърли наум всичките си възможности. Може да откаже, но тогава той ще смята, че се страхува да опита неподготвена. Може просто да я помоли да се подготви или да реши изобщо да не

работи с нея. Ако ли пък се съгласеше, положително познаваше този материал по-добре от който и да било друг. Може би щеше да го шашне. Но нямаше ли той да я познае и щеше ли да издържи така да си къса сърцето пред очите му? Можеше ли да понесе да я заснемат в роля, която бе изгубила завинаги?

— Дай ми минута да помисля — каза му.

— Разбира се — съгласи се той и отиде до един стол в ъгъла. — Не бързай. Отбелязал съм монолога, който бих искал да опиташ.

Тя го изчака да се махне и да иде при оператора и микрофонния техник. Но вече знаеше. Разбира се. Това беше монологът „Никога не са ме обичали“. Беше го произнасяла всяка вечер, а в сряда и неделя и по два пъти в продължение на четиристотин двайсет и шест представления. Тогава си мислеше, че е обичана поне от Сам. Бе намерила силата да го произнася като ранена птица, но какво щеше да прави сега? Отвори сценария. Усети как от кожата на главата ѝ по врата се застича пот. Белезите на гърдите ѝ я засърбяха. Беше мокра под мишниците, а гримът на Бил сигурно се стичаше по лицето ѝ. Какво да прави? Какво да прави?

Прехвърли с поглед сценария и после ѝ дойде вдъхновението. Не патетично. Сърдито. Не тъжно и уязвимо, защото никога не са я обичали, а гневно. Прегледа текста. Ще стане. Ще стане дори по-добре. Премисли всичко наум. Изправи се и отиде до Сам.

— Мога да го направя.

Джийн изкара миятата на шосето и шумно и продължително въздъхна. Получих я, помисли си тя. Направих първите си пробни снимки и направо го побърках.

Разбира се, в нищо не можеше да бъде сигурна. Но бе взела неговия монолог, *нейния* монолог, и го бе изиграла в съвсем нова светлина. Вместо трогателния вик „Никога не са ме обичали“, от нея се изтръгна вик на ярост и възмущение. А когато се разплака на последните думи, това бяха сълзи на гняв.

Екипът ѝ ръкопляска. Джийн бе достатъчно добра професионалистка, за да разбере колко рядко се случва това и ако изобщо познаваше Сам, знаеше кога той проявява интерес да работи с някого. А Сам определено проявяваше интерес да работи с нея.

Искаше ѝ се да излезе от колата, да се раздвижи, да повърви. Нямахше да ѝ е лесно да дочака обаждането му. Едно време щеше да иде хубавичко да си похапне или пък още по-добре да излапа някой забранен кейк или сладолед. Но сега не можеше да си позволи да наддаде нито грам. Е, когато играта загрубее, грубиянът отива на пазар, помисли си тя и почти изстена от глупостта на фразата.

Въпреки всичко това щеше да я разтовари и добре да я възнагради. Тя спря колата в огромния подземен паркинг на търговския център от западната страна на Сентър Сити. Докато се изкачваше с ескалатора на първия етаж, осъзна, че хората, които слизаха с другия ескалатор надолу, я гледаха и си шепнеха. По дяволите, помисли си тя, забравих си очилата. Е, просто ще трябва да гледа в земята. Но докато оглеждаше някаква витрина, една майка с момиченцето си изтичаха до нея.

— Вие не сте ли Джийн Мур? — попита момиченцето. — Ще ми дадете ли автограф?

То ѝ тикна в ръцете измачкана хартиена кърпичка и писалка, с която Джийн бързо се подписа, вперила поглед във входа на магазина. По-добре беше да влезе. Но една друга жена я изпревари и се присъедини към майката и детето.

— Може ли и на мен, мис Мур?

Джийн осъзна, че за миг е заобиколена от тълпа. Все така бързо тълпата се удвои. „После на мен“, изкрещя нечий глас и две жени започнаха да се блъскат. „Джийн Мур!“, изкрещя друг глас. „Кара!“, викна трети. Тълпата се заблъска. Започнаха да блъскат и нея. Притиснаха я от всички стани. Някой изпищя.

Джийн се бореше с паниката, която я задавяше. През главите на тълпата видя висок чернокож мъж от охраната, който излезе от магазина и започна да си пробива път. Усети нечий лакти в гърба си и натиска на телата. После някой я хвана за косата. Отново писъци и името ѝ, което се повтаряше пак и пак. Имаше чувството, че се дави.

— Насам, мис Мур — каза мъжът от охраната, когато най-сетне стигна до нея и протегна ръка. Джийн я хвана и остави мъжът да я насочва из тълпата, блъскайки сляпо протегнатите към нея ръце.

— Мис Мур, моля ви се, за моето момиченце — извика една жена. Джийн бързо сграбчи листчето и го подписа в движение. Друга жена грабна листчето, трети глас закрещя: „Това е мое, дайте ми го!“.

Джийн зърна две жени, които се биеха, и за пръв път се уплаши за живота си.

— Дай и на мен един, Кара! Щом даде на тая кучка, защо да не дадеш на мен? — изкрещя някаква жена, когато мъжът от охраната спря пред вратата на магазина и с мъка я отвори.

— Днес няма да има повече автографи! — извика той.

— Много си важна за нас, Джийн, така ли? — изкрещя някаква дебелана на средна възраст. Тя остана с наведена глава. — Майната ти! Ние те направихме това, което си, кучко такава!

Последните думи сигурно щяха да я оставят вцепенена на място, ако мъжът не я беше издърпал най-сетне в безопасност от другата страна на вратата, която после заключи. Отведе я в задната част на магазина. Джийн, зашеметена и на път да припадне, го чу как вика полицията по портативната си радиостанция, оставяйки жените да се въртят около витрината като акули в аквариум, преди да им хвърлят храна.

Когато рухна на малкия диван в офиса, на Джийн не ѝ беше нужно да се поглежда в огледалото. Знаеше, че е бледа.

— Изпийте това — каза една жена в униформа и протегна чаша с вода.

Тя я изгълта, просто за да направи нещо. Но се почувства по-добре.

— Какво се случи? — попита.

— Какво се е случило ли? — попита мъжът от охраната. — Вие сте случката.

— Аз нямах представа. Искам да кажа, че никога не съм виждала подобно нещо.

Двама полицаи влязоха забързано в кантората през вратата откъм склада.

— Последвайте ме, мис Мур — каза единият рязко. — Ще ви преведем през гаража за камиони и ще ви закараме до колата ви. После ще ви следваме с патрулната кола, докато се приберете у дома.

— Благодаря ви, нямам думи.

— Не ми благодарете. Просто никога вече не правете така. Следващия път елате със собствена охрана, както всички други.

За Джийн се оказа изненадващо трудно да си уреди среща с Джералд Ла Брек. Беше ѝ неприятно. Може би просто свикваше да се държат с нея като със звезда — нещо, което мислех, че презирам, каза си тя мрачно, докато го чакаше да дойде. И Майкъл Маклейн, и още някой от кантората на Марти ѝ го бе препоръчал, но въпреки обажданията ѝ минаха цели две седмици, преди да уреди той да я посети. Две седмици, през които нямаше никаква вест от Сам Шийлдс.

В четиринайсет и трийсет — точно в четиринайсет и трийсет, отбеляза Джийн — на вратата ѝ се позвъни. Не е грозен, помисли си тя, докато отваряше. Е, добре, толкова ли си закъсала? Май ще почнеш вече да си търсиш потенциални любовници сред момчетата от Профсъюза на телохранителите и личните треньори.

Пробните снимки, срещата със Сам и тълпата несъмнено я бяха изнервили. Колко странно, че това я накара да се почувства много самотна. Трябваше да ѝ се случи, за да разбере, че сега вече е друг човек. Особена и самотна. После Сам не ѝ се обади. Може би я беше познал? А може би просто не беше харесал играта ѝ? Две седмици я измъчваше този въпрос. Нищо чудно, че търсеше любов там, където я нямаше. Тя се усмихна любезно на консултанта по въпросите на охраната.

Но Ла Брек наистина не беше грозен. Среден на ръст, мургав, с добре подстригани мустаци, които изглеждаха много меки, макар че всичко останало в него съвсем не излъчваше мекота. Огледа я нескрито — очите му бяха особени, съвсем светлосиви, почти безцветни — и прие поканата да седне, но не и да пийне нещо.

— Съжалявам, че се забавих с тази среща, мис Мур, но точно сега направо съм затънал до гуша в работа.

— Моля ви се — чу се да казва тя и наистина нямаше нищо против, макар че само преди две минути изпитваше неприязън към него. Изглеждаше ѝ толкова... ммм... истински. Господи, кога за последен път бе разговаряла с човек, който да не работи във филмовата индустрия? С никой през последните пет месеца. Дори домашният ѝ прислужник беше безработен актьор.

Той я погледна през масичката за кафе.

— Защо не ми разкажете как стоят нещата в момента?

Изречението му завърши с толкова недоловим въпрос, че почти не го схвана като питане. По-скоро като заповед.

— Ами всъщност става дума за охраната, искам да кажа, че ако не беше така, нямаше защо да ви безпокоя. Охрана тук и когато съм навън. Не че искам телохранител или нещо подобно. Може би се презастраховам, но имаше няколко... инцидента. И писма от почитатели.

Всъщност писмата от затворниците я тревожеха най-много. Прочете първото със състрадание и смътно чувство, че дължи отговор. После другото. Вече можеше да ги разпознава веднага сред купищата други, с номера в горния ляв край на плика и печата на затвора вместо марка. Някои бяха почти нормални, други неприлични, но най-ужасните бяха посвещенията от петдесет страници, с рисунки или стихове. Имаше други, много по-лоши, но писмата от затворниците наистина я плашеха.

— Изнервят ме. Но може би нищо не значат. Религиозни откачалки или фукльовци в пубертета. Знаете ги...

Но вместо да ѝ се усмихне окуражително, той само потри с ръка страната си с някакъв оценяващ жест.

— Пазите ли ги? — попита.

— Писмата ли? Не. Те са ужасни. Защо да ги пазя?

— За да се предпазите.

— Да се предпазя от какво? — попита тя с надигащ се страх и гняв. Господи! Беше чакала да се срещне с него и използва за целта един от безценните си свободни следобеди, за да я успокои. А той, изглежда, се опитваше съвсем да ѝ изкара акъла. Така ли си печелеше хляба? Като засилва нарастващата параноя на холивудската тълпа? — Да не искате да кажете, че това е въпрос за полицията?

Ла Брек отново потри страната си.

— Боя се, че не. Те се намесват едва след като вече нещо се е случило. Преди това нещата са в мои и ваши ръце и в ръцете на съда.

— Но това са обикновени откачени писма. Вие ги знаете.

— Не, не ги знам, защото не съм ги видял. И сигурно по-голямата част от тях са точно такива. Но има други, в които проличава психически разстроения човек. А ние имаме заложени в компютъра опасните луди, които са ни известни, и се опитваме да следим къде се намират. Постоянно попълваме нашата база данни. Важно е да пазите писмата.

— Получавам много писма от затворници. Някои ме плашат — призна тя най-сетне.

— Е, те поне са зад решетките. Мен ме тревожат другите. Ребека Шефер. И снайперистът, който застреля Джени Логан например. Вътре в стаята й. Този случай не беше разкрит. Тя не беше моя клиентка — огледа се наоколо той. — Не ми се сърдете, мис Мур, но сте доста небрежна по отношение на безопасността си. Всеки може да влезе тук, стига да иска. И няма как да ги спрете, дори и да не искате да влязат. Тази къща ваша ли е?

— Не.

— Добре. Защото не може да се охранява. Не и тук, в Бърдланд, в близост до шосе. Наричат тази част от Холивуд Швестерските Алпи. Има много хомосексуалисти. Не че те са опасни, но има доста, които предлагат услугите си на улицата.

— И какво да правя?

— Можете да се преместите. Да си купите къща. Ще направим постъпка за засекретяване на банковите ви сметки, така че никой да не може да получи адреса ви. И ще проверим всяка къща, която решите да купите — дали може да се обезопаси. Трябва да се махнете оттук.

— Но аз я наех съвсем наскоро! — Едва се беше настанила и беше започнала да се чувства удобно, а и не можеше да развали договора току-тъй.

— Мис Мур, въпросът е на живот и смърт.

Джийн го погледна, очаквайки да се усмихне на хиперболата. Той не се усмихна.

— Чували ли сте за Робърт Бардо?

— Не.

— Той позвънил на Ребека Шефер. Тя играела главната роля в един камерен сериал. Живеела в къща, която много приличала на вашата. Никога не била виждала Бардо. Не го познавала. Отворила вратата. Дала му автограф. Била мила и любезна с него. Това не му било достатъчно. Върнал се още веднъж. И я убил.

Джийн потръпна.

— Ще направя каквото кажете.

— Ще имаме нужда от доста встъпителна информация.

— Като например?

— Имена на приятели, бивши любовници, евентуални врагове. Случаи на професионална ревност и сегашни работодатели, ей такива неща. Роднини, адресите им, сегашни връзки.

За миг Джийн изпита паника. Да разкрие ли миналото си или да твърди, че няма такава? Да му разкаже за Сам, Майкъл, за Майкъл и Шарлийн, за Майкъл и Лайла? О, Исусе Христе, животът ѝ ставаше неуправляем!

— Разбира се — каза той — всичко това ще бъде абсолютно поверително. От моята организация никога не е изтичала информация.

— И колко ще ми струва?

— Боя се, че доста. Засега ще ви дам охрана, на която ще плащате дневно. После ще ви представя предложение заедно с предполагаемите разходи. Ще има първоначална вноска, а след това суми, които ще внасяте месечно. Целогодишната ви охрана ще ви струва петцифрено число.

Тя седеше зашеметена и само го гледаше. Петцифрено. Като, да речем, петдесет хиляди долара? На колко ли пациенти на доктор Мур можеше да помогне с тези пари! И да си купи няколко тоалета от Дона Каран. Тя въздъхна.

— Може би ще ви бъде по-леко, ако гледате на това като част от разходите за възможността да работите — каза ѝ той меко.

Тази мекота в гласа му, наред с блясъка на брачната му халка, когато потриваше бузата си, я накараха да се просълзи. Защото изведнъж ѝ се дощя да потрие с ръка нейната буза и да ѝ каже, че всичко ще бъде наред. Да се погрижи за нея.

Джийн прекара вечерта, като нахвърля някои неща в един сак и телефонира по хотелите. Не знаеше какво да прави. Междувременно се обади на Май и спа в нейната къща.

Когато се върна на другия ден да си прибере една част от багажа, тя все още се чувстваше зашеметена от оценката на Ла Брек за нейната безопасност. Колко уязвима ѝ каза, че била, как трябвало да се премести да живее другаде, колко ще ѝ струва това, как ще трябва да внимава какво прави на обществени места. Беше толкова потискащо и ограничаващо.

И самотно. Почти се изчерви, когато се сети как реагира на вида на Ла Брек, сякаш от години не бе виждала мъж. Той, разбира се, не долови нищо от това. Нито пък изрази на лицето ѝ, когато забележа брачната му халка. Поне така се надяваше.

Джийн се приближи до писалището си, което, както вече ѝ бе известно, я излагаше на опасността от снайперистки изстрели отвън. Въпреки това седна, взе един лист от специално поръчаната хартия за писма — с адреса ѝ тук — която вече щеше да бъде безполезна, и започна да пише на единствения приятел, който имаше в целия свят.

Скъпи Брустър,

Благодаря за рисунката от Раул. Става все по-добър.

Радвам се да науча и за подобрението в говора. Няма значение, че иска само да псува, стига да изговаря псувните добре.

Предполагам, че говорната му терапия е успешна.

Липсват ми — и той, и ти.

Можеше ли да напише това? Не беше ли твърде лично? Сигурно ще прозвучи патетично и ще създаде у него погрешна представа.

Телефонът иззвъня и Джийн остави писалката. В момента всеки бе добре дошъл да ѝ се обади, макар че не можеше да си представи кой би могъл да има номера ѝ, освен Сай и някои други типове от индустрията, с които не желаше да говори. Тя въздъхна.

— Джийн, обажда се Ейприл Айрънс. Да не е неудобен моментът?

— Напротив. Всъщност просто си седях и се наслаждавах на гледката, и си мислех колко е хубаво човек да бъде в Калифорния. Вие как сте, Ейприл?

— Не бих могла да се чувствам по-добре. А и вие сигурно ще се почувствате така, след като ви кажа защо ви се обаждам. Ние със Сам направо сме влюбени във вас. Прожектирахме пробните снимки поне десетина пъти. Смятам, че сте абсолютно подходяща за ролята на Джуди в „Роди се звезда“.

Джийн усети как сърцето ѝ подскочи в гърдите. Права беше! Направо бе побъркала Сам!

— Направихте ме щастлива, Ейприл. Много щастлива. Благодаря ви.

Но какво бе това чувство, което я обхващаше? Не беше радост или триумф и дори не облекчение, че е „изкарала“ пробните снимки. То се съсредоточи върху местоимението „ние“. Ейприл бе казала „ние със Сам“. Тя говореше за себе си и него като за „ние“. И защо не ѝ се обади Сам?

— Разбира се, ние ще уточним подробностите с вашия филмов агент, но исках първа да ви съобщя лично тази новина. Между другото вашият агент все още ли е Сай Ортис?

Джийн долови натъртването.

— Да, той е.

Ейприл въздъхна.

— Добре. Тогава ще разговаряме с него. Но знам, че просто ще бъдете приказна.

— Е, благодаря ви. Наистина. Благодаря — измънка Джийн. Божичко! Постигна го. Щеше да се снима във филм. Не, щеше да играе главна роля във филм. Ако пожелаеше. Но Сай щеше да побеснее. Неведнъж ѝ беше повтарял, че идеята е глупава. Е, кариерата и решенията ѝ си бяха нейни, а не на Сай. — Ейприл, изпратете договора първо на мен. Бих желала да го обмисля. И бих желала аз да го връча на Сай.

— Чудесно. И поздравления, Джийн.

Джийн остави слушалката и обгърна раменете си с ръце. Не мога да повярвам! Макар да смяташе, че се е справила добре с пробните снимки, макар да бе сигурна в себе си, тя всъщност не вярваше, че това може да се случи — ще се снима във важен игрален филм, ще бъде звезда, филмова звезда, и ще може отново да работи със Сам!

Затанцува из стаята, а после спря отново пред телефона. Господи, трябваше да каже на някого! На кого да се обади? На Май! И ще ѝ намери работа във филма да ѝ подготвя гардероба! И за двете това бяха добри новини!

— Ура за Холивуд! — извика и дръпна завесите, за да не я уцелят снайперистите.

На Лайла ѝ се струваше, че май няма хора в живота ѝ, които да не искат нещо от нея. Марти искаше благодарността ѝ, Майкъл искаше тялото ѝ, Роби искаше славата ѝ и всеки глупак из околността искаше нейния автограф. Този следобед тя желаше единствено да бъде за малко сама, но никой не я оставяше на мира.

Лея Роби се обади и помоли да дойде. Нямахте да бъде само приятелско посещение, Лайла бе сигурна в това. Тонът му ѝ подсказа, че има нещо. Но каквото и да беше, Лайла не даваше пет пари.

Изтегна се на шезлонга, тялото ѝ блестеше под тънкия слой плажно масло. Зад гърба ѝ се простираше плажът на Малибу, ослепително бял под слънцето, а вълните прииждаха безспир. Тя усети как възлите на напрежение започнаха да се развързват и си наложи мислено да отпусне мускулите на тялото си. Чу стъпки, отвори очи и видя едрото тяло на лея Роби, което се измъкваше зад ъгъла на къщата.

— Къде са ти ролковите кънки? — извика тя и отново затвори очи. — Остави да се сетя сама. Хосе ли е виновен?

Лайла чу как Роби се довлече до другия шезлонг и се плъсна с грухтене.

— Този швестер залепи проклетите колела. Стегнато, като дупе на жаба.

Лайла отвори очи и се надигна, прибирайки облегалката на шезлонга до седнало положение. Взе една кърпа и попи потта по челото си.

— Ако искаш нещо за пиене, ще трябва да си вземеш сам — каза тя. — А на мен донеси диетична кола.

— Къде е Йоланда?

— Стегни се, Роби. Йоланда беше пред-пред-пред-предпоследната нелегална мексиканка. Изхвърлих последната мързелива кучка тази сутрин. Кармен или Кармела, която и да е.

— Защо? Да не си я хванала да ти мери короната или нещо подобно? — озъби се Роби, докато отиваше да вземе питиетата.

Това прозвуча твърде остро, за да се хареса на Лайла. Усети как мускулите ѝ отново се стегнаха. Просто ще трябва да се отърве от него. Изчака, докато Роби се върна.

— Просто ценя дискретността. Ако им кажа да не влизат в някоя стая, те отиват точно там. Ако заключа някое чекмедже, искат да знаят защо. — Лайла въздъхна. — Така че, Роби, ако имаш нещо наум, изплуй го, за бога. Мразя тези твои заобиколни заяждания. Напомнят ми твърде много за едно лице, което познавах.

Тя остана да наблюдава как изразът на Роби се променя от престорена изненада в покорство.

— Добре — каза той и отпи от своята водка „Колинс“, като че ли да смаже гласните си струни. Лайла чакаше.

— Видях се с майка ти — каза Роби и замълча, сякаш на Лайла изобщо ѝ пукаше.

— Не е ли умряла още? — попита тя.

— Зле е, Лайла. Направо се разпада.

— И Съветският съюз се разпада. И двата случая са ми абсолютно безразлични.

Роби стана, приближи се и седна в краката на нейния шезлонг.

— Лайла, имам нужда от помощта ти да я постегнем. Тя направо се унищожаваша, а Кевин ѝ помага. Моля те, Лайла, и ти имаш пръст в това падение. — Отпи още една глътка от питието си, а после вдигна запотената чаша и се загледа в нея. — В крайна сметка ти си ѝ дъщеря.

Лайла не се замисли нито за миг. Вдигна двата си крака и ритна Роби достатъчно силно, за да се изтърси направо върху дървената настилка. Не видя шокираното му лице, усещаше само собствения си гняв.

— Ти, проклет лицемер такъв — закрепя тя, застанала над него. — Просто ревнуваш, че прекарва повече време с Кевин, отколкото с теб, и след това имаш нахалството да пробутваш точно на мен най-стария номер с вините, измислен на тази планета? Като че ли собствената ти майка не живее от социални помощи някъде из Минесота... не знаеш дори къде... и имаш нахалството да учиш мен на синовен дълг? Е, не съм ѝ дъщеря. Разбра ли? Не съм и никога не съм била!

Роби се изправи с мъка на крака, докато Лайла отиде до портата. Но продължаваше да скимти.

— Не мога да се справя сам, Лайла. Тя има нужда от помощ, а няма кой да ѝ помогне, освен теб и мен. Кен не ще да се приближи до нея, не иска да я вижда вече в къщата. Ти трябва...

— Бабината ти трябва, Роби. Чуваш ли ме? Бабината ти. Тя е твоя приятелка, а не моя. — Лайла се завъртя рязко и влезе в къщата, а Роби тръгна по петите ѝ.

— Ако не направиш нещо...

— Какво? Какво ще стане, Роби, ако не направя нищо? Какво може да се случи на Лайла Кайл, ако тя не направи нищо за Тереза О'Донел?

Роби потриваше задника си на удареното място.

— Иди да я видиш, Лайла. Обади ѝ се. Тя те обича по свой си начин. И ѝ липсваш.

Изведнъж Лайла стана ледено спокойна. Мислеше, че Роби я разбира, но сега виждаше, че е грешала. През цялото време е бил на страната на Тереза. Беше мил с Лайла само за да е близо до действието, за да може да стори онова, което се опитваше да стори днес — да върне Лайла обратно в ноктите на Тереза.

— Тя не обича нито мен, нито който и да било друг. Просто иска да играе. Исква да се върне в Холивуд. Липсва ѝ публиката, а не дъщерята. Върни се при тази кофа и ѝ кажи какво съм казала: време ѝ е да мре. И докато ѝ го съобщаващ, пукни и ти с нея, предател такъв.

Лайла отиде спокойно до стълбището, което водеше към спалнята ѝ, после се обърна.

— Сега си върви, Роби, и вече не се приближавай до мен. Не искам повече да те виждам тук, никога вече. Заразен си, точно като нея.

Тя тръгна по стълбите и още преди да се изкачи догоре, усети, че е сама в къщата.

Единственото по-лошо нещо от безвъзвратно провалената телевизионна програма като тази на Нийл Морели е програма — хит. Ако Холивуд мрази губещите — а, повярвайте ми, наистина ги мрази — той още повече мрази и завизжда на преуспяващите.

Марти ди Дженаро и преди бе голям режисьор, и то с търговски успех, но сега бе голям режисьор с търговски успех, който задължително и непрекъснато трябваше да прави страхотни филми. Досега бе свикнал да прави по един филм на всеки две години; телевизията обаче го принуждаваше на всеки две седмици да изкарва някакво подобие на филм.

Имаше проблеми със сценаристите, със снимките, с разполагането на камерите, със спонсорите и с баровците от телевизионната мрежа.

Марти бе свикнал да се справя с проблеми, но никога не се беше справял с толкова бързо нарастващ и масов интерес към един проект, над който още работеше. Обикновено средствата за осведомяване, рекламните агенти, критиците, финансистите започваха да се занимават с работата му, когато бе окончателно готова. Сега непрекъснато му висяха на главата, докато той нямаше нито един свободен от снимки час седмици наред! Нищо чудно, че Дейвид се беше отказал от „Туин Пийкс“.

Такъв интерес проявяваха към сериала — просто знаеше, че няма да намогне. А сега бе успял да направи сценарий за последния пълен с напрежение епизод в края на сезона, който щеше да ги накара да заплачат за още. И какво от това? После ще трябва да прави епизода за откриването на новия сезон.

Надяваше се да направи хит. Направи го. Надяваше се да промени облика на телевизията, да я революционизира. Успя. Искаше картбланш да пише както си знае. Получи го. Сега напрежението го убиваше.

Иди, че разбери.

Най-зле бе положението с Лайла. Той, Марти ди Дженаро, си тежеше на мястото. Вече бе спечелил няколко „Оскара“, а сега, след като пое риска, всъщност получи признание и създаде невероятно касов филм за телевизията, но въпреки това нямаше никаква, ама никаква тежест пред Лайла Кайл — звездата, създадена от него, жената, която не само че измъкна отникъде, но ѝ даде и най-добрите реплики, осигури ѝ най-добрите снимки. От първата до последната им среща — нищо.

Когато тя възразеше, той отстъпваше. Когато помолеше, той даваше. Снимките ѝ бяха по всички списания в страната, получаваше повече предложения за филми, отколкото би могла да поеме дори ако имаше близначка, и за това трябваше да благодари на Марти. Но тя не му благодареше.

Не искаше да спи с него. Не, по-лошо! Не искаше дори да излиза с него!

Не че имаше някой друг. Сали бе проверил това. Марти би разбрал, ако съществуваше друг. Нямаше да му хареса, но щеше да разбере. Една среща с Майкъл Маклейн. Свършила рано. Нищо друго. Сали вървя по петите ѝ навсякъде повече от две седмици. Нищо. Да не би пък да бе обратна? Но тя нямаше и жени приятелки. Сали му каза, че Лайла няма приятели, поне никой, който да я посещава у дома ѝ в Малибу. Марти никога не беше влизал в проклетата ѝ къща. Само откаченият стар швестер Роби не знам кой си. Само той идвал и си отивал, като че ли живее там. Но, от друга страна, пък в долината нямаше нито една старлетка, която да си няма любим домашен педал.

Може би Лайла бе твърде целеустремена, влагаше цялата си енергия в кариерата си и не ѝ оставаше излишна за нищо и за никого? Марти се опита да си спомни някои други актриси, с които бе работил. Те всички бяха с едноръчно мислене, но той бе спал с повечето от тях, поне с онези, с които искаше. Всъщност най-амбициозните се чукаха най-лесно. Тогава защо не и Лайла?

Да не би да е откачена на тема религия? Няма начин. Лайла нямаше нито една духовна брънка в тялото си. Това го разбираше и Марти. Тогава какво — въздържание? Страх от СПИН? Студенина? Какво, по дяволите, беше? Не съм чак толкова грозен, помисли си той.

Имам пари, поддържам тялото си в доста добро състояние, чувствителен съм, неегоистичен в леглото — щедър дори.

Някога, преди много години, беше дрипав хлапак от Куинс, с когото никой не искаше да се чука. Но това беше много отдавна. Дори и сега Марти не обичаше да си спомня какво е да си тронав и недодялан аутсайдер с фантазии, които никога няма да се изпълнят. Лайла обаче го караше да си спомня. Тази кучка не знае ли, че все още мога да я издигна или затрия?

Разбира се, че Лайла знаеше. И почти като че ли не й пукаше. Дори му заяви, че си падала изцяло по тази повторна версия на „Роди се звезда“ на Ейприл Айрънс. И при това има нахалството да го моли да ѝ помогне. Никоя друга актриса не се беше държала така с него. Всички откликваха на предложенията му — в бизнеса това се очакваше. Актрисите спяха с режисьорите — това бе закон на Холивуд. Преди много време Марти бе решил да не подлага на съмнение мотивите им, задоволяваше се с тяхното внимание. А те му обръщаха доста внимание.

Не и Лайла обаче. А това само караше Марти да я желае още повече.

Напрежението при заснемането на телевизионен сериал е извън представите на обикновения телевизионен зрител (онези, които Сай Ортис би нарекъл „помиярите“). Звездите и екипът прекарват много повече време заедно, отколкото със собствените си семейства. И всичкият страх и съперничество, ревност, несигурност и дребнавост — цялата грозота у хората под напрежение — се засилва и набъбва. На фона на поведението на снимачната площадка дори Сенатът на САЩ изглежда зрял.

Естествено, избухват вражди и въпреки усилията на рекламните агенти често до редовите граждани достигат слухове за капризите на звездите на снимачната площадка. А примери за подобно поведение колкото щеш. Жените се държат като деца, а мъжете се държат като бебета. Моят опит обаче показва, че когато се спречат жени, медиите им обръщат много повече внимание. Разправиите са по-интригуващи. А кой ви е казал, че животът е справедлив? Читателите ми продължават да ме четат и само това е от значение.

Понякога е лесно да се поддържа мир — просто задоволявате желанията на звездата. Когато има само една голяма звезда, за да има мир, отстъпваш или я изхвърляш. В „Далас“ Лари Хагман командваше парада. В „Династия“ само Джоан Колинс се правеше на примadona. А в „Заговорничещи жени“ накрая можеше да се мине и без Делта Бърк. В „Три момичета на път“ обаче бяха необходими и трите актриси и всяка от тях бе трудна по свой собствен начин.

Никога неприязненото чувство не е било толкова силно, съперничеството — толкова остро, залозите — толкова големи, колкото в този сериал. По време на снимките на „Ангелите на Чарли“ и актьорите, и снимачният екип наричаха една от звездите Омразната Джексън. Прякорите в „Три момичета на път“ просто не са за печат. А когато се стигна до последния епизод за сезона, злъчта се лееше като вино. И точно в разгара на тази сцена бодро се появи откаченият Нийл Морели.

Нийл слезе от автобуса и извървя пеша последните две пресечки до студиото. Ако все още имаше кола, пътуването нямаше да трае повече от двацет минути. Но с автобуса, смените, спирането и тръгването то му отне почти цял час. Местното старческо превозно средство. Откъде се вземаха всичките тия бабички, почуди се Нийл. Дали пък когато стигнеха до определена възраст, правителството не ги изпращаше тук? Би трябвало да има закон. Ако ти трябват над пет минути да се качиш на автобуса, няма да се возиш.

— Нийл Морели — обясни с усмивка той на пазача, който го огледа от глава до пети, преди да погледне в списъка. — Колата ми е спряна от агентите на пътната полиция.

Пазачът вдигна очи и сега вече с усмивка каза:

— О, да, мистър Морели. Очакват ви. Пети павилион. Тръгнете наляво от главната сграда.

Той докосна с два пръста шапката си, докато Нийл изимитира шума на автомобилен мотор, смени скоростите и бръмчейки с уста, отпътува, въртейки въображаемото кормило.

Така е по-добре, помисли си той, приближавайки павилиона. Тук, където ми е мястото. Нийл бе изненадан — не, смаян — когато кантората на Сай Ортис го откри и му съобщи за този единичен ангажимент. Не бе разговарял със Сай, но може би този тип не беше абсолютно лайно. Може би щеше да се окаже човек. Трябва да му се обадя по-късно и да му кажа, че всичко съм му простил, напомни си Нийл. Някои от бележките, които му изпратих, бяха доста грубички. Това обаче само доказва, че трябва да им висиш на главата на тия копелета, за да получиш каквото искаш. Постоянството се възнаграждава, особено ако нямаш връзки.

Голямата стоманена врата беше отворена и Нийл влезе в сграда, подобна на хамбар. Суетенето вътре покачи адреналина в кръвта му и той едва не тръгна на пръсти, толкова бе замаян.

Нийл се приближи до асистент — режисьорката, облечена в тениска и джинси, която размахваше някакъв списък. Тя се занимаваше със заснемането на специално определени кадри и фоновы сцени и някои от масовките, но му заприлича на ръководителка в детски лагер. Липсваше ѝ само свирка на врата. Стоеше пред полукръг от лица,

които приличаха на ангелите на Чарли, но Нийл определено ги разпозна като костюмирани актьори. С изключение на един тип, който се интересуваше повече от ноктите си, отколкото от това какво говори асистент — режисьорката.

Когато актьорите бяха отпратени, Нийл се обърна към нея с най-подкупващата си усмивка.

— Здравейте, аз съм Нийл Морели.

— Да — каза тя, продължавайки да се отдалечава, погълната от написаното в жълтия си тефтер. Сигурно списък на онези, които трябваше да бъдат разстреляни на разсъмване.

— Участвам в този епизод. Станало е някакво объркване и не получих сценарий. Но аз запаметявам бързо.

Тя се спря и го погледна, надзърна в списъка и отбеляза нещо в тефтера.

— Аз съм Рони Вагнер, асистент-режисьор. Вземете си сценария там от онази маса — посочи тя със златната си писалка марка „Крос“ — и си прочетете репликите. Започваме след един час. — И тръгна отново.

— Каква е ролята ми? — попита той, надявайки се, че ще остане на място достатъчно дълго, за да му отговори.

Отговори му, но нетърпеливо.

— Не знам. Сервитьор или нещо подобно.

— Не е постоянен персонаж, така ли? — попита той, стараейки се да скрие паниката в гласа си.

Рони го погледна и занарежда подробностите.

— Имате единично участие, не сте персонаж. Четири реда реплики или по-малко, без договор. Не ви ли обясни това онзи, който ви е наел?

Той не хареса тона, нито пък отношението й. Който ме е наел ли? Усети как кипва.

— Хей, кучко, талантът ми осигурява работа. Агентът ми само уточнява подробностите. А той е Сай Ортис. И още не съм научил подробностите от него. Ще се срещнем след снимките днес. И ще спомена името ти. Така че благодаря.

Грабна сценария от масата и затърси репликите си. Кашалотски лайна. Отново играеше роля, по-долна от кашалотските лайна на дъното на океана. „Първи сервитьор“ бе оградено с жълто. Исусе, кой,

по дяволите, е „втори сервитьор“, запита се той. Който и да беше по-долен от кашалотските лайна, отговори си. Не че от това му стана по-добре. Кучката беше права, помисли си, когато прочете репликите докрай. По-малко от четири реда. Е, поне нямаше да плаща комисиона на агента си. Но ако Сай не получава такава, защо си е дал труда? Какво, по дяволите, ставаше? Огледа репликите. Та те дори не бяха смешни.

— Как се справяш? — чу зад гърба си глас. — Аз съм Тод Стенли, вторият сервитьор. — Широка усмивка на твърде широкото и твърде загорялото му лице. — Приятел съм на Рони от училище. От един край сме, от Северозапада.

За бога, никой ли в този град не попълваше молба и не се явяваше на пробни снимки? Не, каза си Нийл, никой не го правеше. Дори и секретарките.

— Хубаво е да имаш връзки — рече Нийл на хлапето. — На кого трябваше да духнеш, за да получиш пет реплики?

— А ти на кого си духнал? — отвърна му то все още с усмивка.

Нийл усети как кожата на главата му настръхва от надигащата се ярост.

— Чукам Рони Вагнер три-четири пъти седмично през последните няколко години. Тя каза, че ако се изпедепцам в тази работа, ще ми даде дори по-голяма роля следващия сезон. — Нийл се запъти към телефонния автомат, без да обръща внимание на увисналото чене на Тод.

Набра вече познатия номер на кантората на Сай. Но първо се обади все още познатата ужасна секретарка.

— Хей, Лора, свържи ме с него. Искам да му благодаря, че ми е намерил работа — насили се Нийл да се усмихне.

Свързаха го изненадващо бързо и без чакане.

— Хей, Сай, благодаря за еднократното участие, човече. Не, знам, че наистина бях задник... добре де, гадник... но просто исках да ти кажа, че наистина оценявам този шанс. — Нийл помълча. — Особено след като не получаваш процент от него, тъй като е под четири реда и половина. — Нийл почака Сай да каже нещо, но той мълчеше. — Ще се реванширам, Сай. Почакай само. Обещавам. Ще превърна това участие в постоянен персонаж в три епизода, помни ми думата. Но кажи ми, Сай, трябва ли да благодаря на още някого? Искам

да кажа, как се сети да ми дадеш това участие? Не искам да бъда неблагодарен към никого, знаеш ли, така че как стана?

Помълча, докато слушаше задъхването на Сай, който бе захапал апарата си.

— Марти ди Дженаро ли? По дяволите, ако знаех само, че е бил сред публиката, щях наистина да се постарая. Но това е чудесна новина. Режисьорът харесал скеча ми в клуба. След като обаче съм бил толкова добър, искам да кажа... — Той отново помълча — ... защо тогава не ми е дал смешни реплики?

Сай измънка още нещо, предупреждавайки го да не бърза, да се държи добре. Обичайните глупости.

— Разбира се, разбира се. Прав си. Мога да бъда и търпелив, както всички други. И още веднъж благодаря, Сай.

Рони извика всички на снимачната площадка — интериор на хипарски ресторант. Сърцето на Нийл заблъска, когато видя трите звезди на шоуто да идват от своите гримьорни. Той не ставаше за почитател, но те наистина бяха страхотни. Нийл не беше готов за подобна реакция. Беше си поставил за цел да не гледа най-популярния сериал в Америка просто защото беше такъв и защото онази хлапачка от филмовата династия — Лайла Кайл — играеше в него. Когато обаче получи еднократното си участие, едно от момчетата, с които работеше, снабди Нийл с касети на всички епизоди от първия до последния и Нийл прекара затъпяващо денонощие да ги изгледа на едно видео, взето под наем. Би могъл да се зарече, че се е имунизирал против трите красавици, но вместо това откри, че ги зяпа с отворена уста. Колкото и да му бе неприятно, Лайла бе още по-красива в действителност, отколкото на екрана. А и другите две не бяха за изхвърляне.

Марти ди Дженаро се присъедини към тях и незабавно започна работа. Нийл не успя да се впечатли от това човече, също толкова ниско и кльоцаво като него. Започна да се отпуска. В момент на някакво затишие дори пусна лека шегичка. Заснемането на блока вървеше добре, докато най-сетне Лайла не го погледна в лицето.

— Чакай малко — каза тя, спирайки репетицията. — Не те ли познавам отнякъде?

— Никога не съм имал удоволствието, мис Кайл. Аз съм Нийл Морели — отвърна той с усмивка и протегна ръка, а после я отпусна

до тялото си. Леко се изчерви. Всички на площадката гледаха. Но, боже, тя беше страхотна.

— Точно това си помислих. Чух за теб. Ти си онзи тип, който има какво да каже по адрес на семействата във филмовия бизнес. Хубаво е да види човек, че не си чак толкова претенциозен, та да не желаяш да спечелиш някой долар покрай тях.

Нийл забеляза как Шарлийн Смит трепна, извърна очи и скръсти ръце на гърдите си, а Джийн Мур колебливо пристъпи напред и спря.

— Работя, когато мога, мис Кайл.

Шарлийн дойде и се представи.

— Радвам се, че сте с нас, Нийл. Чух, че сте били много забавен.

Подире ѝ веднага дойде Джийн Мур. Потупа го бързо по рамото и се отдръпна.

Напрежението на снимачната площадка бе осезаемо. И Нийл ставаше все по-нервен с приближаване на участието му. При първия опит Лайла застъпи репликите му, а после го изгледа яростно, като че ли той бе сгрешил. При втория го блъсна с лакът и го обвини, че не се бил включил навреме. На Нийл му се искаше да удуши тази кучка. Толкова беше напрегнат, че със сигурност сега сам щеше да сгреши. Тази вещица му действаше.

Направиха трети опит, после четвърти — твърде много за една толкова простичка реплика. Нийл започна да се поти, сигурен, че това е краят на участието му. И наистина.

— Искам да се посъветвам нещо с теб, Марти — каза Лайла, като отиде при него.

И Нийл я чу как нарочно изрича на висок глас:

— Разкарай тоя тип от снимачната площадка.

Но този път Марти поклати глава и я отмина. Исусе, какво да правя сега? Нийл знаеше, че всички очи ще бъдат приковани в него и ще оглеждат всяко негово движение под лупа. И тогава се закле пред себе си. Някой ден ще убие Лайла Кайл. Междувременно обаче ще гледа да не се изложи.

Той се опита да разведри напрежението и се наведе към Шарлийн.

— Лайла била ли е някога монахиня? Напомня ми за една моя учителка в трети клас.

— О, не — отвърна Шарлийн без всякакъв проблясък на усмивка. — Цял живот е била в шоубизнеса.

— Не стига, че днес ще правя пробни снимки за „Роди се звезда“, но сега трябва да търпя и този нахал. Марти, като парцал съм. Не мога да работя с него. Много съм разстроена. — Тя притисна ръка до челото си, като че ли беше с ужасно главоболие.

— Добре. Нека да заснемем сцената, за да можеш да се подготвиш за пробните си снимки. Забрави за момчето, Лайла.

— За бога, Марти, не мога да забравя за него. Той е онова копеле, което се гаври с мен, сравнява ме с Тори Спелинг! Разстройва всички. Виж израза на лицето на Джийн.

Видя Марти да се обръща към Джийн, после отново към нея.

— Права си, Лайла. Окей? Сега обаче ще ми помогнеш. А после аз ще ти помогна със сценария за пробните снимки.

— Махни го от снимачната площадка — каза тя достатъчно високо, за да е сигурна, че ще я чуят. Искаше, когато го изхвърлят, проклетото влечуго да знае чие дело е това.

Марти поклати глава.

— Не мога, Лайла. Дължа услуга на някого. Трябва да го задържа поне за един епизод. — После се извърна и отиде при другите актьори.

Лайла се почувства унижена. Всички я чуха, че иска да изритат този тип. А сега всички знаеха, че Марти ѝ е отказал. Обикновено не правеше това, но този път ѝ дойде повече, отколкото можеше да понесе. Да застане на страната на този тип срещу нея! На тази малка невестулка, на този нищожен гризач! Всички знаеха за гаврите му. Лайла беше чула хора от снимачния екип да се кикотят. Тя проклинаше Нийл и проклинаше Марти.

Опита се да не мисли за това. Имам други неща, с които трябва да се оправям днес, помисли си тя. Голямата роля, шансът на целия ми живот. Роля в „Роди се звезда“. Ще има достатъчно време да се справи с всички Нийловци по света. После, когато получи ролята. След днешния ден, когато стане по-прочута от майка си. Почакай само Ейприл Айрънс да ме види. Марти казва, че мога да стана добра. Но аз знам, че ще стана велика. Тогава, точно тогава ще размажа с крак

хлебарките. Лайла се завъртя към караваната си и отвори рязко вратата.

Вътре беше сравнително тъмно и тя не си даде труд да запали лампата. Мракът и прохладата носеха облекчение след силните прожектори. Тя започна да сваля потната си блуза и сутиена с телени подложки. Проклетото нещо като че ли побиваше дупки в гръдния ѝ кош. После разкопча ципа на кожените джинси и ги остави да се свлекат на пода.

— Извинете ме... — чу глас със силен акцент от мрака. — Току-що оставях новия ви костюм...

Лайла се обхвана с ръце и се сви на две, опитвайки се да прикрие тялото си. Затърси в мрака кърпа, роба, каквото и да било, за да се прикрие. Какво, по дяволите, правеше който и да било в нейната каравана?

Май Фон Трилинг ѝ подаде една памучна роба от закачалката до тоалетката. Лайла я изтръгна от ръцете ѝ и започна да я навлича, откъсвайки един ръкав, докато бясно се мъчеше да си промуши ръката.

— Какво, по дяволите, правиш тук? — разкрещя се тя. — Кой ти позволи да ме шпионираш?

— Съжалявам много, аз само...

— Само си пъхаш носа. Джийн ли те накара да ровиш из вещите ми? Взела ли си нещо?

Кльощавата стара кучка се измъкваше заднешком из вратата. Да не би да мислеше, че това е всичко? Да не би да се надяваше, че ще се отърве само със смърряне? Всички ли смятаха, че могат да се държат безнаказано с Лайла Кайл като с боклук? Лайла я последва до вратата и се развика, за да я чуе Марти.

— Ето! ЕТО! Искам да уволниш тази кучка! Казвам ти го сериозно, Марти.

Целият снимачен екип се обърна по посока на крясъците. Джийн, Марти и още неколцина изтичаха до вратата. Всички виждаха, че Лайла вече не може да се владее. Беше бясна.

— По дяволите! Колко пъти трябва да казвам на тая стара брантия, че искам малко лично спокойствие? — крещеше Лайла.

Лицето на Май беше бледо и Джийн забеляза ситни капчици пот по челото и под носа ѝ.

— Господи, и тя яде с таз уста! — промълви Май и за миг Джийн се усмихна.

Майкъл Маклейн вече бе дал на Сай снимките с Шарлийн. После му изпрати видеокасетата с Джийн Мур. Но трябваше или да легне с Лайла, или да фалшифицира нейна снимка, за да си запази реномето и да си осигури първото място на афиша, пред Рики Дън.

Е, помисли си той, другите две доказателства са редовни, какво от това, че ще трябва да изфабрикувам третото? Всяка дългокрака и висока мадама от бранша ще свърши работа, ако си сложи червена перука и не е на фокус. В крайна сметка какво очаква Сай? Едър план ли?

Но цялото това приключение остави у него неприятно чувство. Не че му пукаше за тая кучка Лайла или за Шарлийн. Всъщност му харесваше Джийн — беше умна и забавна — но той бе доловил, че тя нито си е изгубила ума по него, нито пък се престарава да му достави удоволствие. А Майкъл обичаше жените да са точно такива. Освен това тези белези. Грозни, почти зловещи, но толкова потайни, че бяха почти еротични. Майкъл не повярва нито за миг, че са от автомобилна катастрофа. Преди всичко бяха твърде симетрични. А и каква ще е тази катастрофа, че да трябва да има белези от вътрешната страна на бедрата, по обиколката на таза или под всяка половинка на задника? Очевидно се бе подложила на пластична хирургия, но до каква степен? В крайна сметка момиче на нейната възраст бе твърде младо за подобни операции.

Сбърчи чело, после си напомни да не се мръщи. Всеки път това му струваше терапия с колаген. Е, можеше да се откаже от Джийн Мур. Нямаше проблеми. И въпреки гадния характер на Лайла щеше да се съсредоточи върху нея. Нека до Сай стигнат слухове, че излизат заедно. Той поглади челото си и набра номера на Лайла.

Джийн седеше на голямото меко кресло в апартамента си в „Риджънт Бевърли Уилшир“. Беше опънала тук временно палатка, докато си намери нова къща и Ла Брек я одобри. Къмпингът беше

много луксозен. Телефонът, който звънеше наблизко, бе един от шестте в двете големи стаи — имаше още един на писалището, по един на двете нощни шкафчета и дериват в банята. Джийн се чудеше кой ли разговаря с приятелите или партньорите си, когато се къпе или се облекчава. Самата баня бе великолепна и по-голяма от нюйоркския ѝ апартамент. Цялата беше в бял мрамор и освен двата умивалника, тоалетната и ваната с размери на басейн имаше отделна кабина с парни душеве и бял шезлонг.

— Обявиха номинациите — каза Сай по телефона с тържествуващ глас.

Джийн си спомни, че номинациите за „Еми“, официално известни като предложения за награди на Академията по телевизионно изкуство, трябваше да се обявят тази седмица.

— И какво ни е положението? — попита тя.

Въпреки че никак не зачиташе наградите на филмовата индустрия, актьорите и снимачният екип на „Три момичета на път“ бяха се трудили толкова усърдно. Не беше онова, което очакваше, но сериалът заслужаваше нещо.

— Искаш да кажеш, че още не си научила? Вътре си.

— Номинирана съм? Божичко господи!

Джийн си спомни за играта си в „Джак и Джил“ и за наградата, която получи за изпълнението си. Приятелите ѝ в „Свети Малахий“ се побъркаха от радост, както и тя самата. И Сам. Тогава всички ѝ предричаха голямо бъдеще.

— Ами сериалът? Ами останалите актьори? — попита тя отново.

— Забрави за малко сериала, Джийн. Забрави за другите. Предложили са те за... наградата „Еми“. Само след шест месеца игра в телевизията. Разбираш ли какво означава това за кариерата ти? С твоя талант и номинацията за „Еми“? А може би и с наградата? Хей, детенце! Ще ни удавят в предложения.

Джийн трепна. Тя бе съобщила на Сай резултата от пробните снимки за „Роди се звезда“. И за предложението. Но не му бе казала, че е решила твърдо да приеме. Щеше само да се опита да я разубеди.

— Сай, благодарна съм за признанието, наистина съм благодарна. Но знаеш ли, „артистът струва колкото последната си роля“. — Тя се разсмя. — Ако след година-две дойда да те моля да ми осигуриш някакво дребно участие... а знаеш, че и това може да се

случи... искам да си спомниш за този разговор. И когато ти кажа: „В крайна сметка бяха ме предложили за наградата «Еми»“, не искам да отговаряш: „Да, но къде си се снимала напоследък?“. Чуваш ли, Сай?

Сай на свой ред се разсмя.

— Много си цинична за толкова младо момиче.

— Предпочитам да го нарека отчитане на всички възможности.

— Надявам се, че и Шарлийн ще ги отчете. И тя е предложена.

— И двете ли? Нали не се шегуваш?

— Не се шегувам. И Лайла също.

— Предложили са и трите ни?

Колко типично. Да не би да се свършат историите за съперничеството помежду им. Господи! Холивуд! Това нямаше да сваля напрежението на снимачната площадка.

— Чуй ме, Сай, прегледа ли договора ми за „Роди се звезда“?

— Ти ме чуй — имам три по-добри предложения за теб.

— Забрави ги. Получи ли договора?

— Да.

— Чудесно. Само това ме интересува. Защото ще играя в този филм. Не ми казвай повече нито дума. Ще се обадиш ли на Шарлийн с добрата новина?

— Да.

Усети го как беснее вътрешно.

— Чудесно. И аз ще ѝ се обадя да я поздравя.

Но преди да го направи, телефонът отново зазвъня. Тя вдигна слушалката до ухото си и едва не я изпусна, когато чу гласа на Сам Шийлдс.

— Поздравления.

— Добрите новини се разчуват бързо! — засмя се тя.

— Как ще го отпразнуваш?

— Още не съм решила.

— Какво ще кажеш за един обяд с режисьора си в петък?

— Не — подразни го нарочно тя. — Мразя да ям с Марти.

Той се разсмя.

— С твоя филмов режисьор. Подписа ли договора?

— Дотогава ще го подпиша — обеща тя.

— Чудесно! Тогава ще отпразнуваме две неща! В петък в Музея на Гети? В един часа?

В Ню Йорк Сам често определяше срещи в кафенетата на музеите. Бяха евтини и обикновено красиви, макар че храната рядко бе артистична. Колкото повече се променят нещата, толкова повече си остават все същите, помисли си тя.

— В един часа — съгласи се тя и притисна слушалката до ухото си дълго след като той вече бе я оставил.

Шарлийн затвори телефона и се обърна към Дийн.

— Какво има? Да не се е случило нещо лошо?

Дийн гледаше „Шоуто на Анди Грифит“, епизода, в който леля Бий вкарва туршиите си в състезанието. Шарлийн знаеше, че го е гледал хиляда пъти, отдавна е разбрал, че Анди и Опи мразят туршиите ѝ и са ги сменили с купешки и когато леля Бий спечелва състезанието, налага се да ѝ кажат. Дийн знаеше всичко това, но гледаше, като че му е за първи път. Шарлийн въздъхна.

Тя седна в другото кресло и му посочи с жест да изключи видеото. В стаята изведнъж стана тихо.

— Не, всичко е наред, Дийн. Всъщност всичко е както трябва. Току-що научих, че са ме предложили за награда. За наградата „Еми“.

— Тъхъ — отвърна той в очакване Шарлийн да продължи.

— Бих искала мама да можеше да види всичко това — каза Шарлийн. — Мисля, че наистина щеше да е доволна.

Дийн кимна, а после подсвирна и Кара, Кримзън и Кловър дотичаха и седнаха пред него.

— Шарлийн е спечелила награда — каза той и плесна с ръце.

Трите кучета заудряха предните си лапи, като че ли ръкопляскаха. Нов номер. Шарлийн се усмихна. Дийн винаги успяваше да я разведри.

— Още не е награда. Но Сай казва, че това ще ми помогне да си намеря нова роля.

— Нова роля ли? Нали имаме толкова много пари сега, че няма да трябва никога вече да работиш?

Шарлийн се замисли.

— Мистър Ортис го обясни другояче. Има данъци и такси и разни такива неща. Но, да кажем, че искам друга роля след тази. Сай казва, че номинацията ще помогне.

— Какво е номинация?

Шарлийн се опита да изясни за себе си нещата, докато обясняваше на Дийн.

— Ами всички хора в телевизионния бизнес пишат коя е най-добрата телевизионна актриса според тях. Избират няколко и ги определят за награда. „Номинирани“ значи нещо като „подбрани“. После гласуват само за тях и който спечели най-много гласове, получава наградата.

— С една дума, получила си я вече.

— Не, аз съм една от онези, които са ги избрали за полуфиналите като... ами, знаеш ли, като във футбола.

— Значи ли това, че ще трябва да участваш във финалите?

— Не, сладък. Повече не мога да направя нищо, за да получа наградата. За досегашната ни игра ще гласува комисия.

— Изглежда ми глупаво да преценяват хората като туршията на леля Бий — каза Дийн. — Хората не са туршия. Но след като вече нищо повече не можеш да направиш, защо ми изглеждаш толкова разтревожена?

Шарлийн се съгласи, че не знае защо.

— С кого ще се състезавам? — озъби се Лайла по телефона на Ейра. Когато той не ѝ отговори веднага, тя отново попита: — С кого, Ейра. Кажи ми!

— Лайла, това не е важно точно сега, нали? В крайна сметка си номинирана за наградата „Еми“ — каза Ейра.

— Това е само кандидатура. — Какво казваше майка ѝ за номинациите? Те били като последните десет секунди в играта при равен резултат. Но само крайният резултат има значение.

Ейра не се опита да потисне въздишката си.

— Шарлийн Смит и Джийн Мур.

— Ти сигурно ме будалкаш, Ейра? Тия ли две дървенячки? Та те играят второстепенни роли. Толкова са смотани! С тях ли ще се състезавам? — Лайла вече крещеше.

— Състезание няма, Лайла — въздъхна Ейра тихо. — Виждаш колко е било трудно за Академията да избере една от трите, като се има предвид разпределянето на ролите в сценария.

— Не виждам нищо подобно, Ейра. Съсипах се с тия серии. Не ми беше лесно да си намеря работа, след като съм дъщеря на звезда. Трябваше да се напъвам двойно повече от всички останали, за да получа онова, което имам. А тия две невзрачни същества станаха известни за двайсет и четири часа. Това просто не е честно, Ейра. А какво става с „Роди се звезда“? Още ли няма нищо?

— Научих, че все още е в подготвителна фаза, Лайла. Нови неприятности със сценария. Пробните ти снимки били добри. Сега повече нищо не можеш да направиш за „Еми“ или за „Роди се звезда“.

Лайла тресна слушалката.

Захапа кокалчето на пръста си. Сигурно има нещо, което мога да направя. Поне нещичко. Лайла за пръв път се почувства самотна в новата си къща. Нямахте на кого да разкаже за номинирането, нямахте с кого да крои планове, нямахте кой да я похвали или да я обожава.

Лайла зарея поглед през стъклените врати към океана. Какво беше казала в деня, когато реши да купи къщата? Когато научи, че това е къщата на Надя Негрон? Тя ще ми донесе късмет. Къде ми е късметът, Надя?

Надя бе спечелила един от първите си „Оскар“ за ролята в „Роди се звезда“. Лайла четеше всичко за нея, откакто купи къщата. Но около тази награда имаше нещо. Дали другите кандидатки не бяха умрели? Не, имало е някакъв скандал. Огромен, мръсен скандал. Той унищожил другите претендентки и осигурил на Надя „Оскара“.

Сега вече Лайла си спомни. Надя е била в дъното на целия този скандал, за който се говорело с години след това. Лайла вярваше на слуховете. Надя Негрон е била влиятелна. Не е седяла да чака. Може би Надя ще ѝ помогне. Може би именно тя ще ѝ помогне.

— Ще се опитам да се свържа с Надя — каза Лайла на глас, докато се качваше по стълбите.

Майкъл Маклейн едвам тътреше крака по коридора на „Шато Мартен“, което в никой случай не се отразяваше добре върху ръчно изработените му ботуши от змийска кожа за хиляда и седемстотин долара. Отиваше на предварителната среща със Сай, Лайла Кайл и онзи гаден хлапак Рики Дън. Без други агенти, без адвокати. Просто задушевна сбирка.

Закъсняваше, но какво от това? В крайна сметка той бе човекът, който бе дал своето. Когато този дваисет и три годишен некадърник успее да се задържи две десетилетия на върха на хлъзгавата купчина, наречена Холивуд, тогава ще заслужи уважение. Майкъл реши да играе в проклетия филм, но хлапето трябваше да му отстъпи първото място на афиша. Както при Нюман и Круз в „Цвета на парите“. Просто в знак на почит и уважение, а онзи филм бе донесъл и добри касови печалби. Така че той щеше да играе във филма, а Сай щеше да му осигури първото място на афиша.

Сай бе видял видеозаписа с Джийн и фалшифицираната снимка с Лайла и бе принуден да уреди тази среща, за да уточнят нещата, да им даде възможност да се срещнат лично. Но Майкъл още отсега изпитваше досада. Защо, по дяволите, я уреждаха тук, а не в кантората на Сай, или пък в компанията продуцент? От „Шато Мартен“ го побиваха тръпки. Беше калифорнийският еквивалент на хотел „Челси“ в Ню Йорк, където хипарите отиваха да умрат от свръхдоза. Скъп, но западнал, което караше Майкъл да се чувства много неловко.

Сега стоеше пред стая 711. Щастливо число. Майкъл се изправи в целия си ръст, прибра корема си и почука.

Отвори му Сай. Странно, но ако Сай искаше да се прави на домакин, това си беше негова работа.

— Майкъл! — възкликна Сай, като че ли изненадан и изключително доволен да го види. Майкъл не му отвърна и влезе.

Стаята изглеждаше доста мизерна. Провисналите сини завеси не достигаха с десет сантиметра до пода, килимът беше син, от онези, пръсканите, които са набедени, че мръсотията не им личи. Тя обаче си

личеше наред със следите от угасени цигари отстриани на бюрото, евтините стъклени пепелници на масичката за кафе и дивана, който май бе тапициран с някаква изкуствена материя. Освен гадната мебелировка в стаята нямаше никой.

— Къде е онова копеленце? А Лайла?

— Майкъл, той се обади. Имало някакъв проблем. Нещо там с монтажа, който не бил както трябва. Ще дойде всеки миг.

— Значи закъснява? Закъснява за среща, определена от него самия? — Майкъл добре знаеше, че той самият бе закъснял поне с двацет минути. Това означаваше, че онова лайно щеше да закъснее с половин час и повече. — Да не би да си мисли, че ще седя него да чакам? Каза ли му, че и аз закъснявам?

Точно в този момент Лайла Кайл излезе от банята. Е, страхотно, сега и тя стана свидетел на унижението му. По дяволите! Майкъл направи гримаса. Ортис въздъхна.

— Майкъл, моля те. Това не е начин да се започне съвместна работа във филм. Той ще пристигне всеки момент. Просто...

Лайла му се усмихна.

— Не искаш ли да разговаряш с мен? — попита.

— Не, освен ако не настояваш името ти да е на първо място в афиша — изгука Майкъл.

— На първо място ли? Та аз ще съм щастлива да играя в който и да било филм с теб — отвърна му тя.

Исусе, не знаеше кога е по-лоша — когато се преструваше, че го боготвори, или пък когато проявяваше истинската си същност на акула. Е, той не беше дошъл тук да й урежда роля или пък да набира точки за Сай Ортис.

— Майкъл, тази среща е много важна — каза Сай. — Лайла иска да се запознае с Рики, той иска да се срещне с теб, и всички ние имаме нужда да поговорим за някои неща. Все още ни предстои да уредим въпроса кой къде ще бъде на афиша...

— Знаете ли, може би трябваше да доведе Ейра — каза Лайла.

— Не. Не. Съвсем не. Той е стар човек. Болен човек. Ще изчакаме, докато се поизгладят нещата.

Майкъл изпръхтя. Да де, когато Сай си уреди договор да представя Лайла. Господи. В крайна сметка какво имаше да се изглажда?

— Да ги поизгладиш ли? Мислех, че вече всичко си оправил.

— Е, отчасти. Но има някои въпроси, важни въпроси, и тази среща...

— Що не си я завреш тази среща знаеш къде! — изкрещя Майкъл и тъкмо закрачи към вратата, когато тя се разтвори широко. В стаята влезе мършав мъж, подобен на скелет — най-бледият и слаб човек, когото Майкъл бе виждал някога. Целият облечен в черно. Подире му вървеше малкото гаднярче Рики Дън, който, както Майкъл тутакси забеляза, съвсем не беше малък. Хлапето бе по-високо от него с цели пет сантиметра.

Дън беше облечен с чифт оръфани мръсни джинси, нещо като камуфлажна тениска и яке от промазан брезент, което сигурно бе взето от гардероба на някой филм за австралийските пущинаци. По образ и подобие на Мики Рурк, но чист. Също така носеше чифт големи черни очила с огледални стъкла. Не ги свали, макар че в стаята беше мрачно.

— Аз съм Шей Райт — каза скелетът, протягайки ръка на Сай, който очевидно вече го познаваше, но я стисна. Майкъл не посегна и Шей свали скелетоподобната си ръка. — А това е Рики Дън.

Шей кимна на Ортис и Лайла, но Рики не им обърна никакво внимание. Двамата отидоха до дивана и седнаха толкова близо един до друг, като че ли бяха скачени в бедрата. Сай притегли за Майкъл едно кресло и Майкъл седна неохотно. Лайла се усмихна на Рики. Майкъл забеляза, че тя си облиза устните и тръсна коса, преди да кръстоса дългите си крака пред очите им. Господи, защо направо не ги разкрасеше?

— Съжаляваме, че закъсняхме — каза Шей.

— Няма проблем — измърка Лайла.

— И аз току-що влизам — каза Майкъл. Копелета.

— Чудесно, чудесно — каза Сай. — Е, Рики, приключи ли всичко по последния ти филм?

Рики се обърна към Шей, наведе се още по-ниско и прошепна нещо в ухото му.

— Мистър Дън каза, че е много доволен от първоначалния монтаж.

Майкъл не вярваше на очите и ушите си. Преди да успее да си отвори устата, Сай продължи:

— Как ви хареса да работите с Карпентър? Чувал съм, че е страхотен режисьор.

Рики отново се наведе и промърмори нещо неясно в ухото на Шей. Шей кимна.

— С цялото си уважение мистър Дън казва, че Бил Карпентър е лайнар, който не би могъл и регулировчик да стане.

Сай примигна. Майкъл забеляза, но прочутият агент се съвзе, без да гъкне. Какво влечуго!

— Определиха ли дата за излизането му на екран?

Този път Шей отговори без подсказване.

— На Коледа.

Сай кимна.

— Е, да поговорим сега за бъдещата ни работа.

Майкъл се наведе над Сай и прошепна:

— Какво, по дяволите, става?

Лайла, която продължаваше да се усмихва, следеше всичко с очи на сфинкс.

Сай само сви рамене.

— Имаме няколко въпроси относно Бък — персонажа, който ще играе Майкъл.

— *Може би* ще играе — поправи го Майкъл. Беше му писнало от всичко това. Защо да не се заемат направо с въпроса? — Но по-важното е, че трябва да поговорим за имената на афиша.

— Не избързваме ли? — каза Сай и се изкашля.

Какво, по дяволите, трябваше да означава това? Майкъл хвърли поглед на Сай.

— Очаквам, че името ми ще е на първо място в афиша — заяви Майкъл.

Лицето на Рики остана безизразно, както и това на Шей, но Рики отново започна неясното си мърморене. Когато свърши, дойде ред на Шей да се изкашля.

— Без желание да ви оскърби мистър Дън казва, че по-скоро ще се навие да чука Майкъл Джексън, отколкото да остави името си под това на мистър Маклейн. Нали разбирате, че аз само повтарям думите на мистър Дън?

Майкъл се изправи на крака, събаряйки масичката за кафе.

— Чакай! Чакай! Ако мистър Дън желае да каже нещо, той преспокойно може да си го каже и сам. Ако чуя от теб още само една дума, ти, скапан безкръвен труп, ще те направя на кайма...

— Няма нужда да разговаряте така — подхвана Сай. — Ние сме разумни хора и...

Без думичка от страна на Рики Дън Шей се наведе напред.

— С цялата ми почит към вас ще предам позицията на мистър Дън: ще остави името ви на първо място в афиша, ако ви пораснат цици и хвъркнете.

— Достатъчно! — изрева Майкъл Маклейн. — Няма ме в шибания ви филм.

Той ритна масичката встрани и закрачи към вратата.

Лайла хукна подир Майкъл и го настигна чак навън.

— Това, предполагам, означава, че за мен няма да има роля — каза тя почти без дъх, когато го настигна. — Виж какво, никога не съм смятала, че Рики Дън става за нещо. Но ние двамата в „Роди се звезда“...

Майкъл подаде бележката за колата си на пиколото и едва тогава се обърна към нея.

— Забрави го — изрева той.

За миг тя остана безмълвна. После тръсна червената си коса. Като че ли това щеше да ѝ помогне. Майкъл изпръхтя.

— Виж какво — каза му Лайла — мислех, че сме се разбрали. Че имаме споразумение.

Тестаросата пристигна и Майкъл почти изрита пиколото от нея в бързането си да седне зад волана.

Сай Ортис вдигна глава и се втренчи в Джийн.

— Ти луда ли си? — попита тихо. — Луда ли си? — повтори.

Беше опитал вече всички разумни доводи, за които се сети, за да я разубеди. Изпрати ѝ десетина факса на снимачната площадка и в хотела. Врънка я по телефона. Извика я в кантората си на тази специална среща. Но тя не искаше да го слуша, не искаше да помогне. Първо Майкъл издънва срещата с Рики. Второ, в отчаянието си иска да играе в това преработено лайно, и то от кого? От Ейприл Айрънс, а сега и тази, от която той направи човек, му пристига ледена като

дайкири и му заявява — заявява му, а не го моли — че ще играе главната роля в „Роди се звезда“. Без да му е казала и дума преди това. Той получава от Ейприл договора, всичко е свършен факт. Посегна към празния си инхалатор и го погали, като че ли бе някакъв вълшебен амулет, който щеше да накара Джийн Мур да изчезне.

— Ти луда ли си или какво?

Имаше още само едно нещо, което можеше да направи. Ще трябва да я сплаши. Тогава може би ще се държи прилично.

Тя отвърна нахално на погледа му. Беше дръзка. Още от самото начало.

— Мисля, че не съм — отвърна му тя.

Сай се разсмя.

— Да де, сигурно мислиш, че си хитра или талантива, или някакви други подобни напompани глупости. Новата Сара Бернар. Е, нека ти обясня едно — друго. Ти не си тук, защото си талантива, хитра или трудолюбива и прочее измишльотини. Това не обяснява присъствието ти. Просто ти провървя. Точно сега в момента си една от трите най-големи късметлийки на земята. Но си твърде глупава, за да го разбереш.

— Това сигурно означава, че не смяташ „Роди се звезда“ за добра идея — каза тя хладно.

— Чудесно. Великолепен сарказъм. Може и да не си толкова глупава.

Сай усети как се задушавя. Задръж, каза си. Губиш контрол. Трябва да ги изплашиш, но не така, че да си отидат. И въпреки всичко беше възмутително. Сай Ортис, абсолютният сделкаджия, отрязан от преговорите дори без да го питат. Оставен на сухо. Не от един, а от двама свои клиенти. Ейприл сигурно се киска като хиена в павилиона на смеха. Което само показваше колко пари струва тя самата и „Интърнешънъл Студиос“. Мисълта за Ейприл Айрънс пристегна гърдите му като в обръч. Кога ще донесе секретарката му новия инхалатор?

— Сай, сделката е добра. Обещаха ми процент. Пет процента не е лошо.

— Пет процента от нето печалбите. Такова нещо няма! Това е фалшива работа. Дори „Батман“ не събра нето печалба. На теб ти

трябва процент от брутото, а в този случай просто нищо. Трябва ти да не се захващаш.

— Защо?

— Ще се мотае до края на света. Все още няма снимачен сценарий. А ти имаш само десет седмици отпуск. Ще е необходимо двойно повече време за заснемането му, ако изобщо стане. Отгоре на това, просто не става за теб — опита да се успокои той. — Слушай, Джийн. Говоря ти като на дъщеря. Не може хем така, хем онака. Играеш в най-големия телевизионен сериал. Най-големия, който са показвали. Може да спаси проклетата телевизионна мрежа. Ти си на най-доброто възможно място. Защо да рискуваш с „Роди се звезда“? Те нямат дори свестен сценарий! — повтори той. — Как можеш да се обвържеш с нещо, без да си видяла завършения сценарий? Всички ли са откачили? Ами ако се окаже голяма издънка? Защо да рискуваш златна мина заради птица в небето?

Кучката се усмихна. Добре, значи я е разубедил. Но, света Богородице, тия жени щяха да го уморят!

— Аз не виждам така нещата.

Той не повярва на ушите си.

— Какво? — попита Сай с хриплив глас.

Когато му се обади и каза, че иска да поговорят, той не беше готов за това. И кой ли щеше да бъде? Но тя излезе с идеята да се снима във филма на Ейприл Айрънс по време на отпуска си от „Три момичета на път“, а после му сервира, че ще й трябват още четири седмици отпуск. Като че ли сериалът можеше да чака. Като че ли Марти щеше да го преглътне. Като че ли мрежата нямаше да откачи. Като че ли не беше нищо. Беше на връх света, а ето че зад гърба му искаше да снима някакъв скапан римейк с новоизлюпен режисьор, вместо да се държи за питомното.

— Истината е, Сай, че или ще ми издействаш отпуск, или ще напусна.

— Какво? — прошепна той.

— Виж, така, както го виждам, сериалът оттук нататък ще върви само надолу. Той печелеше, защото беше нещо ново. Но другия сезон вече няма да е така. И ще започнат имитации. Ако напусна сега, ще бъде нещо ново. Да си отида в разгара. В крайна сметка сериалът не е онова, в което искам да играя. Той беше само начално стъпало. А

диалогът между Хюи, Дюи и Луи направо ме съсипва. Искам да играя в нещо сериозно.

— Откога боклук като „Роди се звезда“ се смята за нещо сериозно? Това не е „Хеда Габлер“, за бога.

— По-добър е от боклука, в който съм сега. И е игрален филм. Мразя телевизията. Гълбрайт ли беше казал, че нямаме равни в това да правим лишени от морал телевизионни програми? Искам да прекъсна договора с „Фландърс Козметикс“ и изобщо не желая да играя в сериала.

Невероятно. Жените от цялата страна биха дали мило и драго, за да се появят в тези реклами, а тя искаше да ги зарязва. И да напусне сериала, така ли?

— Чакай малко. Сега казваш, че искаш изобщо да напуснеш сериала?

— Ами защо не? Подписала съм договор само за една година.

— Защо не? Защо не ли? Защото ще те заменят толкова бързо, че никой няма да си спомни дори името ти след една година. Името ти ще стане синоним на баналното.

— Може би. Но мога да мина и с по-малко слава, отколкото в момента. Ако не си съгласен, може би трябва да напусна агенцията ти.

Сай стана от бюрото си, отиде до прозореца и погледна напеченото и прашно шосе за Лос Анджелис. Свети Господи, Исусе. Не лайнарите, и не помиярите. В крайна сметка щяха да го съсипят талантите. Започна наистина да се задушават. Колко пъти още ще го разпъват и кастрират? Кристал Плинъм настоя да играе в онази фъшкия „Джак и Джил“, която съсипа кариерата ѝ. Сега се превръщаше в Жажа Габор на поколението си. Майкъл изложи себе си и Сай пред Рики и Лайла Кайл. А ето и това! Марти щеше да го убие, ако изгубеше Джийн. Джийн щеше да напусне импресарската му агенция, ако не можеше да играе във филма на Ейприл Айрънс. А Ейприл щеше да му оглозга кокалите заради глупавия договор на Джийн.

Той беше един от най-силните хора в проклетата индустрия, а тези празноглавки искаха да се изкарат по-хитри от него. Вечно бяха по-хитри. Докато не им залезеше славата. Той се обърна към Джийн.

— Сега ме изслушай. Никога не напускай печеливш филм. Този град гълта хубавите момичета по-бързо, отколкото журналистите лапат

обедите си на аванта. Отвори ти се парашутът, започват да те търсят откъде ли не, можеш да склучиш всякакъв договор за всякакъв хонорар, после довтасва някоя по-младичка и по-различна и с теб е свършено. Няма да можеш да се снимаш дори епизодично в „Законът на Лос Анджелис“. Ще си щастлива да се появиш в „Площадите на Холивуд“. А състезаващите се дори няма да ти се обадят.

— Е, хайде, хайде. Първият филм, в който се снимам, е важен, но е просто филм. Искам да кажа, че не може да направи или провали цяла кариера. Кой се е провалил само от един неправилен избор?

— Списъкът е дълъг, и то от изтъкнати имена. Сюзън Сомърс. Сексбомба. Красива. Напусна телевизията. Десет години не можа да уреди да се снима дори в откриване на супермаркет. Шели Лонг. Напусна „Бар «Наздраве»“. Да ми кажеш някой неин филм? Или пък Фара Фосет. Най-търсеното момиче през нейното десетилетие. Един сезон, напуска телевизията. Никой не плаща да я гледа на големия екран, може би, с изключение на Райън О’Нийл. Игралните филми са по-рисковано нещо. Хората плащат в брой, за да ги гледат. Не е като телевизионен сериал, където те гледат безплатно и искат да те виждат всяка седмица. Рисковано е дори за актриса в игрални филми. Един, най-много два лоши филма и... Виж Мишел Пфайфър. Елен Бъркин. Или Мелани Грифит, Катлийн Търнър. Холи Хънтър. Всички бяха много търсени. За една година. И къде са сега?

— Работят, Сай. Всичките работят.

Котешкото му лице се изкриви от отвращение.

— Не разбираш, нали? Просто не разбираш. Точно сега си в разгара. Искат теб. Всички те искат. Можеш да идеш навсякъде. Можеш да се запознаеш с всекиго. Това не трае дълго, не и без добър мениджмънт и късмет. А изгубиш ли го веднъж, бебчо, вече край.

— Аз не съм ти бебчо — каза тя хладно.

Сай спря. Погледна я право в очите. И в този миг на мълчание Джийн разбра колко не му харесваше, колко я мразеше. Тя потръпна.

Защо ли е толкова снизходителен с мен — защото съм му клиентка, или защото съм жена, почуди се тя. Няма ли да е по-добре с друг импресарио?

— Сай, зная, че това не значи нищо за теб, но не правя онова, което не искам да правя. Сериалът е боклук. Стилен, понякога дори

смешен, но боклук. Искам истинска работа. Работа, която да уважавам и другите да уважават.

Сай издаде някакъв звук, нещо като въздишка, сякаш това е детинщина и вече го е чувал от много други. Сигурно е така, призна си Джийн. Работата му е да превръща хората в сделки и машини за пари, а моята е да не допускам това. Сай облиза устните си, изпръска остатъка от противоастматичния си спрей и заговори много бавно.

— Чуй ме. Нещата сега са различни. Телевизионните мрежи са отчаяни. Телевизията все още е доходна, по-конкурентоспособна — трябва да имат хитове или следват по стъпките на старата студийна система. С един сериал хит, дори и най-малък, мрежата може да включи в програмата нещо преди или подир теб, могат да те завъртят. Могат да изградят поредица от актьори. Могат да привлекат нови зрители. И да ги задържат. Както и да привлекат спонсори. Сериал като твоя е изпратен от Бога на Лес Мърчант. Те ще направят всичко възможно да вземеш наградата „Еми“. Вероятно ще я спечелиш ти. Можеш да предложиш телевизионен филм. Те ще го подкрепят. И ще те уважават.

— Благодаря ти, Сай. Но това не ме интересува.

— Виж, кажи ми какво толкова за уважение има в износена стара мелодрама, режисирана от неизвестен режисьор и продуцирана от акула. Защо, защо искаш да си вкараш автогол?

Джийн помълча. Още преди да влезе, тя знаеше ясно какво иска, но сега не беше сигурна, дори бе малко изплашена. Нима е прав? Нима отново можеше да се окаже в положението на безработна актриса?

— Добре — каза тя най-сетне. — Добре. Ще се снимам във филма, но няма да напусна сериала. Ще играя още един сезон. И ще склуча с теб сделка — ти ще ми уредиш достатъчно отпуск за снимането на филма. Ако „Роди се звезда“ се издъни, ще остана в сериала. Но ако стане хит, напускам.

Шарлийн се беше изтегнала на кушетката в гримьорната си да почине преди следващата си поява пред камерата. Сай Ортис седеше до нея на стола и ѝ подаваше документи за подпис, докато разговаряха.

— Слушай, вече е краят на сезона и с кандидатурата ти за „Еми“ си много търсена. Намерил съм ти страхотна работа по време на отпуска. Участие във филм — каза Сай, протягайки ръка за купчината подписани от нея документи. — Лек е. Смешен е. Казва се „Каубойката Бъфи“.

— Нова работа ли? Господин Ортис, уморена съм. Не искам нова работа. — Не беше сигурна, че ще успее да довърши и тази, въпреки че оставаха още само два епизода до края на сезона. Слава богу. — Какво стана с онова, което ми приказвахте, когато захванах тази работа... че ще ме направи толкова богата, та няма да трябва никога повече да работя?

Сай се разсмя.

— Е, може би все пак ще трябва да порботиш при всички тези данъци, хонорари, агенти, юристи и изобщо. И да ти кажа честно, никога не съм си представял, че ще станеш толкова известна, Шарлийн. Трябва да коवेश, докато желязото е горещо. Сега те търсят и този филм ще бъде страхотен за кариерата ти.

— Не ща кариера, мистър Ортис. И мисля, че онова, дето ми го казахте тогава, е вярно. С парите от този сериал няма да трябва никога повече да работя.

— При положение че не искаш да живееш като кралица — добави Сай бързо. — Със сделката от този филм ще можеш да си го позволиш, знаеш ли. Ще те направи по-богата, отколкото си се виждала и в най-невероятните си мечти.

— Аз вече съм по-богата, отколкото в най-невероятните ми мечти. — Тя подписа и последния документ и с въздишка ги бутна всичките към Сай. — Стига толкова за днес, мистър Ортис. Уморена съм. Наистина съм уморена.

Сай стана.

— Добре, Шарлийн. Това ще ми струва пари, а и ти може да съжаляваш по-късно, но прави каквото намериш за добре. Ще ти пратя утре адвоката ти с останалите документи. Сега си почини, преди да те повикат за снимки.

— Благодаря, мистър Ортис. Бяхте добър с мен.

Вратата щракна зад него и тя остана сама с шума на климатичната инсталация в мрака. Не ѝ се мислеше колко ли е разочарован мистър Ортис, задето тя не ще да работи през отпуска си. А знаеше, че е разочарован. Но нямаше как да работи. Шарлийн работеше месеци наред шест дни в седмицата по дванайсет часа. Все нервна, все объркана. Сега ѝ беше малко по-леко, след като Джийн ѝ помагаше да репетира репликите си, но пак си беше напрежение. А пък аз си мислех, че сервитьорската работа е изтощителна, мина ѝ през ум, докато задремваше.

Ръцете ѝ се струваха истински, но Шарлийн знаеше, че сънува. Всичките тези ръце, които я притегляха, блъскаха, дърпаха. Но тази ръка...

— Мис Смит, викат ви на снимачната площадка след двацет минути.

Шарлийн отвори очи и видя новата асистент-режисьорка на втори блок Рони Вагнер, която я раздрусваше леко.

— Господи, сигурно съм сънувала.

— Да ви донеса ли нещо? Капучино? — попита Рони.

Шарлийн харесваше Рони. След като разбра, че Шарлийн го обича, Рони си постави за цел на снимачната площадка да има хубаво капучино.

— Да, ще бъде чудесно! — Шарлийн седна и спусна крака на пода, после се надигна от кушетката с тих стон.

— Добре ли сте, мис Смит?

— О, да. Добре съм. Само съм малко уморена.

Рони като че ли искаше да каже нещо, но се поколеба.

— Какво има?

— Е, председателката на един от клубовете на вашите почитатели е тук да се срещне с вас. Много е симпатична. В друг случай бих препоръчала да се видите с нея, но щом сте толкова уморена, може би...

Шарлийн поклати глава. Така и не можа да свикне с мисълта за тези клубове на почитателите. Предимно юноши и млади жени, те всички се отнасяха с Шарлийн или като с богиня, или като с приятелка открай време. Но за нея си оставаха непознати. Непознати, с които се опитваше да бъде любезна.

— О, не, Рони. Ще поговоря с нея на път за снимачната площадка. Може би бих могла да я поканя да погледа. Така добре ли ще бъде?

— Разбира се, както пожелаете, мис Смит.

Когато излизаше, Рони пусна вътре гримъора. Докато той работеше по лицето ѝ, Шарлийн отново се замисли за председателката на клуба от почитатели. Никак не ѝ се срещаше с нея след коментара на Рони. Надяваше се поне да е млада като другите. По-възрастните жени я плашеха. Всички изглеждаха толкова бедни и отчаяни. Някак си ѝ напомняха за отчаянието в Ламсън. Шарлийн разбираше едно младо момиче да се увлече по телевизионни актьори. Знаеше, че за повечето от тях това е период, който ще изживеят. Джийн беше обяснила всичко това на Шарлийн. Но по-възрастните я разстройваха. Снимачният екип подхвърляше шеги по техен адрес. Спомни си за живота си в Ламсън и потръпна. За много от почитателите ѝ това бе единственият живот, който щяха да живеят. Спомни си за Соломоновите притчи: „Не пожелавай хубостта ѝ в сърцето си“. Но горките жени я пожелаваха.

Шарлийн излезе и огледа снимачната площадка да потърси почитателката си. Улови погледа на Рони, която посочи чакащата жена. Тя не само бе от по-възрастните, но бе облечена в евтини крещящи дрехи. Махна на Шарлийн, застанала почти на пръсти в очакване. Като я огледа по-внимателно, Шарлийн забеляза, че е много различна от другите. Изрусената ѝ коса падаше на мазни кичури до раменете. Носеше розова блуза без ръкави, опъната на провисналите ѝ гърди. Едно копче се беше разкопчало. Твърде тясната ѝ жълта пола беше разцепена по единия шев и издута от големия ѝ корем. Нямаше вежди, а само два изрисувани полукръга. Ружът на страните ѝ се подсилваше от дебелия слой оранжево червило. Стискаше опърпана сламена чанта в ръце.

Шарлийн спря пред нея. Жената пристъпи напред.

— Здравей, бебчо — каза тя.

— Здравей, мамо — отговори след малко и Шарлийн.

Шарлийн седеше с отворена Библия на коленете си. Кой би могъл да мечтае преди две години, че тя ще се снима в телевизията, че с Дийн ще имат чудесна къща и че ще намерят майка си? Господ бе добър!

Тя умоляваше майка си да се върне с нея у дома, но Флора Лий отказа.

— С тия парцали ли? Е, миличко, аз знам на какво приличам. На смъртта в нощница. Преди да си видя сина, искам да изглеждам добре.

Затова се разбраха, че засега майка ѝ ще се освежи в нейната каравана и двете ще отидат да вечерят сами.

Шарлийн умираше от нетърпение да сподели с Дийн голямата новина, но може би така беше по-добре. Ще има възможност да опознае отново Флора Лий, а после да ѝ разкаже за Дийн, че е... е, такъв, какъвто е. Обичлив и добродушен, но може би не много умен. Ала трябваше ли да разкаже на Флора Лий какво е станало в Ламсън? Ами ако мама реши, че е било техен дълг да отидат в полицията? Шарлийн никога с никого не говореше за това и непрекъснато повтаряше на Дийн и той да внимава. Но можеше ли да разговаря за това с майка си?

Шарлийн въздъхна и част от радостта ѝ се изпари. Майка ѝ доста се бавеше. Тя погледна отново Библията. Сигурна беше, че Господ ще прости на Дийн. Помисли си за Флора Лий. Но, разбира се, тя беше добра и щедра, и разбираща. Прочете следващия ред под пръстите си. „Неверниците не са такива, а като плява, подгонена от вятъра.“ Какво ли значеше това, почуди се тя.

Когато майка ѝ излезе от караваната, двете потеглиха към „Шератон“. Хотелът беше голям, но недотам претенциозен. Шарлийн беше облечена в безформена стара рокля, която взе на заем от Май, голяма шапка и слънчеви очила. Беше си прибрала косата под шалче. Надяваше се никой да не я познае.

— Къде искаш да седнем?

— Може и тук, сладка — каза майка ѝ, готова да се тръшне още във фойето.

— Е, може би не тук. — Шарлийн се огледа. — Да идем някъде на по-тихо място.

— Какво ще кажеш за бара?

— В бара ли? — Шарлийн никога не ходеше по барове. Нима майка ѝ ходеше?

— Тъмно е и е тихо — рече Флора Лий.

Така отидоха в бара. И Шарлийн заразпитва за всичко, което искаше да научи.

— Какво стана с теб, след като замина, мамо?

— Стигнах до Ел Пасо. Реших, че мога да се заселя там. Малко да ми позараснат раните. Хубав град е Ел Пасо. Намерих си работа на една от междинните спирки на камионите. Намерих си квартира. После обаче срещнах един шофьор. Трябваше да си имам едно наум, но след баща ви всеки мъж ми се струваше добър. Той ме заряза в Сейлъм, щата Орегон. Без пукната пара. — Флора Лий изпразни чинийката за ядки и се провикна към сервитьорката: — Сладурче, можем ли да получим малко бадеми и повече внимание на тази маса?

Сервитьорката се приближи с насилена усмивка.

— Какво ще обичате? — попита.

— Джинджифилов сок — каза Шарлийн.

— За мен една бира, моля. „Будвайзер“. — Флора Лий се обърна към Шарлийн. — От тия ядки човек страхотно ожаднява.

Шарлийн се усмихна на майка си и усети, че усмивката ѝ е насилена. Дали пък майка ѝ не пиеше? Едно време изобщо не го правеше. Е, има право на една бира в края на ден като днешния.

— И после какво направи? — попита Шарлийн.

— О, сума ти време мина, докато се измъкна от Орегон. Искях да завърша фризьорско училище и Министерството по социалните грижи щеше да плати. Но после срещнах един, който работеше за „Крайслер“, пътуваше из целия северозапад да обучава механиците им. Закара ме до Сакраменто. Там свихме дом. И то доста хубав. Докато не открих, че има жена и четири деца в Олимпия, щата Вашингтон.

— О, мамо! — каза Шарлийн и нахлупи още по-ниско шапката си.

Сервитьорката донесе безалкохолното и бирата. Флора Лий изпи чашата си на две-три глътки, докато Шарлийн само си играеше със своята. Щастливото чувство от началото на деня някак си изчезваше като мехурчетата в чашата.

Не смей да съдиш майка си, сгълча се тя. Дори не ти е кръвна майка, но те отгледа. И коя си ти, че да съдиш? Спомняш ли си какво правеше с Бойд и до какво доведе това? И как те напи мистър Маклейн? Майка ти е била сломена и отчаяна, без децата си и сигурно е била страшно самотна.

Флора Лий продължаваше да дърдори за други мъже и други градове. Отново махна на сервитьорката.

— Искаш ли да си поръчаш друго? — попита тя. Шарлийн само поклати глава.

— Е, аз ще пийна още една бира. — Флора Лий помълча. — Нека да е бира плюс.

Сервитьорката кимна. Шарлийн се почуди какво ли е това, но едва когато момичето се върна и сложи бирата заедно с едно малко уиски на масата, тя ококори очи. Ако Флора Лий забеляза това, направи се, че не вижда. Вдигна чашката и гаврътна уискито на един дъх.

Е, каза си Шарлийн, като пийва понякога, не значи, че е лоша. Очите ѝ се напълниха със сълзи. Горкичката мама, съвсем сама, с уискито за утеха.

Флора Лий продължи да разказва историята си, но след още една бира с уиски историята доста се пообърка.

— Така че виждаш — каза Флора Лий накрая — виждаш защо стана така. Ако бях имала поне мъничко пари за училището по козметика и можех да си отворя салон, знам, че щях да улуча десетката. Ами мисис Рамирес, която живее от другата страна на коридора, ме помоли да ѝ направя прическа само преди два дни. Изобщо не ѝ взех пари. Нямам диплома и не искам да ме обадят на властите, но само като пример. — Тя погледна Шарлийн с очакващ поглед.

Шарлийн кимна насърчително. Флора Лий извърна глава.

— Къде се запиля тая сервитьорка?

След като седмици наред Лайла тормози Ейра по телефона да ѝ уреди пробни снимки за „Роди се звезда“, той най-сетне ѝ предложи да го посети и тя знаеше — просто бе сигурна — че е ударил нейният час. Всички свещи и жертвоприношения на Надя се бяха изкупили. Лайла бе сигурна, че е родена да изиграе тази роля.

Тя се облече старателно за срещата си с Ейра. Човек не знае на кого може да попадне в тази кантора. Обу си стегнат чорапогащник в електриков цвят. Огледа се в голямото огледало, което заемаше цяла стена в съблекалнята ѝ. Краката ѝ направо нямаха край. При ръст сто и седемдесет плюс десет, както бе отговорила лукаво на репортерите, поне половината бяха крака. Усмихна се на отражението си и размота кърпата, с която бе увита косата ѝ. Все още влажна, тя се свлече в пламтяща каскада, а червеният цвят се подчертаваше още повече от синьото на чорапогащника. Огледа гърдите си с оценяващ поглед. Бяха съвършени, но не много големи. Големите, наистина големите гърди бяха привлекателни. Но сега, след като бе станала известна, всякаква хирургическа намеса щеше да доведе до твърде много усложнения. Ако се опиташе, сигурно щеше да се види във всички булевардни вестници. Постава ръка върху всяка гърда и пощипна зърната, за да се зачервят. Да, изглеждаше като съвършената жена, помисли си тя. Стига ѝ толкоз. Въздъхна и се обърна.

Оглеждайки пълната с дрехи стая, тя избра семпла бяла копринена тениска и мека яркожълта кожена пола. Заоглежда редиците обувки, всеки чифт, сгушен в специално отделение. С усмивка избра чифт от змийска кожа, с остри токчета, в електрик. Те добавиха още някой сантиметър към ръста ѝ.

Отиде в спалнята да реши все още влажната си коса. Никога не я реши с четка, когато е влажна, беше я учила Тереза, защото четката пречупва влажните косми. Лайла предпазливо прекара гребена през косата си, почака за миг под кехлибарените лампи, които изсушиха и последната влага, без да повреждат дългите кичури. Тръсна глава с одобрение. Най-сетне отвори с щракане касетката с бижутата си.

Извади кръста от лазурит, който ѝ бе подарил леля Роби, и го закопча около врата си. Погледна снимката на Надя и се усмихна.

— Ти ще станеш голяма звезда — заяви Ейра. Седеше зад писалището си, когато въведоха Лайла в кабинета му. — И сега си известно име. Но ще станеш още по-известна. Ще бъдеш звезда.

Лайла изимитира смях.

— Ще ме извиниш, но аз вече зная това, Ейра. Надявам се, че и за теб не е новост. Май каза, че имаш добри новини за мен. Сега ми ги кажи.

— Лайла, къде е възпитанието ти, миличка? Идваш тук, сядаш и започваш с въпроси, винаги с въпроси. Защо не си малко по-общителна? Да изпиеш с мен едно кафе, чаша вино, да поговориш за нещо друго.

— Ейра, това е шоубизнес. Като че ли може да има нещо по-важно от него. Какво? Здравето ти? Времето? Не ме будалкай, Ейра. Сега имаш ли за мен добри новини, или не? — Лайла не можеше да чака повече нито миг. Ейра беше като на тръни.

— Наистина имам добри новини. Уредил съм ти главната роля във филма на годината.

Знаеше си! Тя си го знаеше! О, благодаря ти, Надя! Усмихна се на Ейра.

— Това наистина е страхотна новина. Е, не е ли по-важно от приказките за времето? Главната роля нали, Ейра? — Лайла с мъка скриваше задоволството си.

— Главната роля. И филмът ще бъде най-големият хит. „Принцесата на Тайм“.

Лайла изведнъж се изправи на стола си, но като че ли цялата стая се наклони.

— „Принцесата на Тайм“? Мислех си, че говорим за „Роди се звезда“.

— Лайла, колко пъти през последните месеци ти повтарям да забравиш тоя римейк. Нямахте да ти подхожда. Толкоз по-добре, че не го получи. Сега можеш да играеш в „Принцесата на Тайм“. Той ще те направи велика.

— Не разбирам. — Лайла за миг не позна гласа си, който ѝ прозвуча като на малко дете. — Не разбирам.

— Да, Лайла — каза Ейра кротко. — Но ти обещавам, че този филм е по-добър. По-важен от другия.

— На коя са дали ролята, Ейра? — попита Лайла съвсем тихо.

— Не се измъчвай, Лайла. Ти не си момиче за тази роля, повярвай ми.

— Ейра, аз никога не съм била момиче. Не ме наричай повече така. Сега кажи кой получи ролята.

— Ако има някакво значение, мисля, че я получи Джийн Мур. И нека си я играе. Ти си предопределена за по-големи неща.

— Джийн Мур ли? Джийн Мур? — Лайла не можеше да повярва. — Ти, стар некадърнико! — прошепна тя сред развихрящия се в нея гняв, който едва не я задуши. — Роби беше прав. Вече за нищо не ставаш. Изгубил си всякакво чувство. Трябваше да отида при Ортис. Сега можех да имам ролята, вместо да гледам как тази главозамаяна непоносима кучка ми я грабва под носа!

— Но имаш главната роля в „Принцесата на Тайм“, Лайла. Филмът ще бъде по-страхотен от „Междузвездни войни“. И Лукас иска ти да играеш. Всичко е уредено.

— Анимационен филм? С космически кораби и прочее боклуци! Ти да не си откачил? Искях да играя в „Роди се звезда“. Искях тази роля! — Откога ли е криел новината от нея? Откога? Щеше ѝ се да разкъса старото му, плешиво и лигаво лице на парченца, да му изскубе глупавия мустак и да рита кухата му като футболна топка глава, докато се пръсне. Той не се грижеше за нея. Убиваше я, задушаваше я, използваше я. Гадняр. И той като майка ѝ. Лайла си пое дъх.

— Джийн кога получи ролята, Ейра? — Изведнъж тя ясно и отчетливо разбра за какво става дума. Гледаше го внимателно и видя как устните му потръпнаха.

— Не съм сигурен — измърмори най-сетне той.

— Хайде, сети се! — настоя Лайла.

— Виж какво, Лайла, уредих ти пробни снимки. И те не свършиха работа. Какво значение има кога са взели решение? Решения се вземат и от тях се отказват. Надявах се, че след като те видят, могат да размислят...

— Значи те вече са били избрали Джийн, когато се явих на пробните снимки! Тя вече е имала ролята, нали? Това за неприятностите със сценария бяха просто глупости. Виждам я на снимачната площадка, тя знае, всички знаят, освен мен! Какъв заговор да ме унижите. Направи го само да ми затвориш устата, да ме залъжеш като дете. Тереза те накара да го направиш, нали? Вие с Тереза сте го измислили. За каква ме смятате, за кръгла глупачка ли?

— Не, Лайла. Не...

— Тя ревнува. Не може да ме остави да получа ролята, която някога е играла. Не може да понася да ме гледа на екрана.

Той посегна към кърпичката да избърше влажната си уста. Тя се извърна, защото изведнъж ѝ се догади. Беше отвратителен, хлъзгав, лигав, люспест гущер, а не човек.

— Лайла, виждам, че си много разстроена, но трябва да разбереш, че това не е единствената роля за теб. Дори не е най-добрата. Режисьорът не е проверен и мисля, че този филм не е лъжица за неговата уста. Един римейк е винаги рискован, а пък повторните версии на класическите филми са още по-опасни. Виж какво стана дори с Костнър, когато се опита да замени Ерол Флин.

— Да. Спечели петдесет милиона долара.

Започна да трепери и не можеше да се овладее. Надя беше сгрешила. Боже господи! Обърна се отново да погледне Ейра. Олигавената му муцуна. Беше родена да тържествува над Тереза, да се освободи от Ейра, от Роби, от всички тях. Но Ейра и майка ѝ се бяха наговорили. В това беше сигурна. Може би с помощта на Роби. Той е готов на всичко, което поиска Тереза, дори да се сприятели с Лайла под претекст, че ѝ помага, като междувременно заговорничи с Кукловодката против нея. Те ѝ отнеха ролята.

— Какво ти каза майка ми за мен? — попита тя. — Какво каза ти на Ейприл за мен?

— Нищо, Лайла. Моля те, трябва...

— Какво ти каза тя? — попита отново Лайла, повишавайки глас.

— Лайла, това няма нищо общо с Тереза или с мен. Ти се яви на пробните снимки. Не са ги харесали. Пробните снимки си бяха твои, нещо, което аз...

Лайла се хвърли насреща му и впи пръсти в старческото гърло. Започна да стиска, с дълбоко забити дълги пръсти в пуешките гънки по

врата на Ейра.

— Какво ти каза за мен? — изкрещя тя, прекъсвайки достъпа на въздух до трахеята му. — Какво ти каза?

Ейра прекара останалата част от сутринта в опит да се съвземе. След като секретарката му и двама служители отскубнаха Лайла от гърлото му, след като охраната я изведе от кантората му, след като Ейра глътна няколко хапчета и успя да прокара чаша сладък чай през измъченото си гърло, той помоли да не го безпокоят повече. Легна на големия син диван в кантората си и усети, че трепери. Тази жена беше като змия! Вдигна ръка към гърлото си и поклати глава. А иначе беше яка като бик и много опасна. Отново поклати глава. Какво да прави?

Ейра вече не беше млад, а в момента усещаше всяка една от своите осемдесет и четири години. Може би лекарят му беше прав. Може би беше време да се оттегли, да се премести в къщата си в Палм Спрингс. Беше вече твърде изморен да се занимава с този луд свят. Може би му оставаха още десетина години живот. Ще се препича на слънчице, след като бе оцелял при изстреблението на арменците, оцелял дори в Холивуд, и ще се радва на живота. Ще играе по малко голф. Ще се среща с Франк и Джони, и с другите си приятели.

Самата мисъл да се оттегли, да изостави всичко го замая. Цели петдесет години само бе сключвал сделки. Оцеля, докато студиите фалираха. Успя да спечели власт, а не да изпадне като другите. Вярно, напоследък бе изгубил по някой клиент заради такива акули като Ортис, но все още го уважаваха, все още участваше в играта и все още се опияняваше от истинската работа.

Сцената с Лайла Кайл обаче му дойде твърде много. Беше сгрешил с това момиче. Тя беше луда. По-зла от Крофорд. А той беше предал старата си клиентка Тереза заради нея. И по-лошо — след като веднъж пое Лайла, той не успя да я представи. Не трябваше да й урежда фалшивите пробни снимки за „Роди се звезда“. Не трябваше да се опитва да я накара да забрави за филма. Тя, като повечето от новите звезди, нямаше нищо, освен его и амбиции. А сега без студиите, без истински контрол навсякъде цареше хаос.

Сети се за реакцията на Луис Б. Майер, когато научил, че Чаплин и Пикфорд образували своя собствена филмова компания. „Лудите

превзеха лудницата“, беше казал. А „Юнайтед Артистс“ наистина беше лудница. Артистите имаха нужда от бизнесмени, които да им помагат, а бизнесмените имаха нужда от артисти, за да създават продукт. Ейра бе посветил над петдесет години да направи този брак успешен, но нещата сега бяха още по-лоши отпреди.

Е, време му беше. Купонът свърши. В известен смисъл би трябвало да благодари на тази хлапачка, че му разкри истината. Той ще се оттегли. Ще се радва на живота. Ще почива. Не без съжаление, но с облекчение.

Телефонът иззвъня. Той вдигна слушалката. С кого ли ще го свърже Елен, почуди се той.

— Ейра, съжалявам, че те безпокоя, но мисля, че е важно. Обажда се Майкъл Маклейн. Много е разстроен. Казва, че трябва да се срещне с теб възможно най-бързо. Евертуално за импресарска смяна.

Ейра премигна и избърса уста. Майкъл бе негова звезда, негово протеже, историята на неговия успех. Но Майкъл го беше напуснал преди девет години, в разгара на кариерата си, за да се прехвърли при Сай Ортис. Ейра бе дочул напоследък приказки, че нещата помежду им не вървели добре. Възможно ли е блудният син да се завръща в лоното? Да представя отново Майкъл Маклейн! Да го отмъкне от Сай Ортис! Това ще докаже на всички, че Ейра Сагарян все още е в играта. Ейра въздъхна. Магаре! По`ще си добре в Палм Спрингс. Не можеш ли да се откажеш? Това ще те убие.

Погледна за миг с невидящи очи. Какво да прави?

После се усмихна в слушалката.

— Нека да дойде — каза на секретарката си. — Ще се радвам да го видя.

— Чувствам се като пребито куче по време на градушка — оплака се Шарлийн, когато си тръгнаха от снимачната площадка.

Джийн се разсмя.

— И аз. — Тя махна на гримьора да си върви и се наметна с якето си.

— Джийн, може ли да поговорим малко? — попита Шарлийн.

Снимачният ден беше свършил и Джийн бе уморена до смърт. Шарлийн обаче изглеждаше още по-зле от нея. Очевидно нещо я тревожеше.

— Разбира се. Хайде да идем в моята каравана.

Отидоха и седнаха в тясното „холче“.

— Тези неща вече не те ли уморяват? — махна с ръка Шарлийн към заобикалящата ги обстановка.

— Имаш предвид сериала ли?

Шарлийн кимна.

— Сериалът, тълпите, почитателите, това, че съм затворник в собствената си къща. Всичко.

Джийн разбираше какво иска да каже Шарлийн.

— Ясно. Няколко седмици, преди да се преместя в хотела, седях край басейна у нас и изведнъж чух някакъв глас да говори по високоговорител. Туристически автобус, за бога. С екскурзовод, който им показваше къде живея. Трябваше да се скрия вътре, обхваната от параноя. Не знаех дали някоя от тези дами със сини коси няма да прескочи оградата. — Джийн погледна към Шарлийн. — Това ли имаш предвид?

Шарлийн помълча.

— Донякъде. Непознати, които искат да се запознаят с теб. Роднини, които не си виждал от години, изведнъж цъфват. Приятели, които молят за услуги. И това, че не можеш да имаш приятели. Искам да кажа, че имам теб и така нататък, и мистър Ортис. Той е добър към мен. Но целият снимачен екип се държи съвсем различно, като че ли изведнъж съм станала кралица на Англия. Направих, както ме научи за

Бари, и свърши работа. Но се чувствам неудобно. Искам да кажа, че цял живот са работили в телевизията. Не знаят ли, че това са само измислици? Понякога се плаша да не би и аз да повярвам, че съм кралица на Англия или нещо подобно.

Джийн се разсмя на думите ѝ. Права беше. Ако хората в индустрията гледаха на тях толкова сериозно, тогава защо се изненадваха на реакциите на публиката? Но това не тревожеше Джийн. В петък щеше да обядва със Сам. Имаше нещо, което да очаква.

— Във всеки случай имам поне теб и Дийн — каза Шарлийн. — И кучетата. Така че сигурно не е чак толкова лошо. Само дето не можем да идем на пазар или на разходка. Помниш ли какво стана с теб?

Джийн потръпна от спомена. Шарлийн наистина изглеждаше тъжна. Дали нещо друго не я тревожеше?

— Но, Шарлийн, може би ще можем да идем на пазар заедно. Сега и двете имаме охрана. Само че не из търговските улици — разсмя се Джийн.

— Правилно. Само дето трябва да влачим хората от ФБР подире си — напомни ѝ Шарлийн и въздъхна. — Имам си всички неприятности от това, че съм звезда, и никакви забавления.

Сети се как се появи майка ѝ и как не беше толкова хубаво, както в сънищата ѝ. Как да разкаже на Джийн за това? Разбра, че не може.

За миг на Джийн ѝ дожаля за момичето.

— А защо утре не се позабавляваме като звезди? — попита тя. — С телохранителите, в скъп ресторант, след като напазаруваме в скъпите магазини? Като всички добри звезди.

Седнаха в задната част на салона, макар че Джийн би предпочела една от очарователните масички до прозореца, който гледаше към Мелроуз. Сега обаче, след всички внушения на Джералд ла Брек, тя вече знаеше, че това означава да си търси белята. Така че дискретно седнаха с гръб към ресторанта.

Джийн бе изморена, гладна и жадна. Ще пийне една бира, независимо от калориите.

— За мен бира „Бек“ — каза тя на сервитьора, страхотен рус Адонис. По очите му разбра, че я е познал, но прикрива всичко с

дискретност, необходима за Лос Анджелис.

— Да, мадам — проточи той, а после се обърна към Шарлийн. — А за вас, мис Смит?

— И за мен същото — каза Шарлийн. Беше в екстаз от пазаруването им и сияеше от възбуда. — О, Джийн, не ми се вярва, че съм видяла такива неща. Как откри тези магазини? Не беше ли страхотен онзи розов тоалет? А магазина за кожени изделия! Толкова ми харесаха лилавите кожени бикини с ресните. А „Планета Алис“. Ама не беше ли всичко страхотно? Никога не съм виждала панталони тип камбана с такива размери.

Джийн, която си спомняше диско сцената от седемдесетте години и бе достатъчно голяма дори да участва в нея, се усмихна.

— Но ти почти нищо не купи.

Джийн разгледа много неща, но се чувстваше най-добре, когато я обличаше Май. Всъщност днес следобед трябваше да иде при Май на проба.

— Е, аз харесвам предимно дрехите на Дона Каран. Всъщност от нищо нямам нужда.

— Джийн Мур, кога пазаруването е имало нещо общо с нуждите ти? Дори когато бях бедна като църковна мишка, знаех това. Тогава само разглеждахме каталога на „Сиърс“ и си мечтаехме какво бихме искали.

— Е, на мен не ми е нужно много. Имам чувство, че всички тези дрехи и грим са толкова объркващи. Като че ли никога нямам онова, което ми трябва.

— И ти ли? — попита Шарлийн смаяна. — Но ти винаги изглеждаш страхотно.

— Така ли? — попита Джийн изненадана. Знаеше, че го дължи на Май. — Гледам просто да се нося семпло.

— Е, Лайла не е семпла. Прави го всеки ден и го прави съвършено. Как мислиш, че успява?

— Може би у нея е въпрос на гени.

— Ами, тя не е гений.

— Имам предвид генетиката. Може би го е наследила от майка си. В крайна сметка майка ѝ е била филмова звезда, така че може би Тереза О'Донел я е научила на някои номера.

— Твоята майка учила ли те е на такива неща?

Джийн трепна като от удар.

— Не. Тя загина при автомобилна катастрофа, когато бях много малка.

— О, съжалявам. Моята майка ме изостави, когато бях на девет години, но аз съм толкова щастлива за онези години и за онова, на което ме научи.

Шарлийн млъкна за миг и Джийн отново си помисли, че може би нещо я тревожеше. Сигурно не е лесно да имаш майка, която да те зарече, помисли си Джийн. Може би е по-лошо, отколкото майка ти да умре.

— Моята майка пък ме научи на едно стихотворение. „Искам да напусна Елмира!“ — Джийн се усмихна на далечния спомен.

— Какво е това Елмира?

— Един наистина ужасен град на север в щата Ню Йорк. Израснах там с баба си.

— Е, мисля, че въпреки всичко си послушала майка си.

Шарлийн се обърна и огледа лъскавия ресторант, който бе декориран като италиански курорт, с фалшив басейн и рушаци се колони покрай едната стена. Столовете и навесите на ярки райета вътре блестяха, както и синьо-зеленият порцелан и чашите на мраморната маса.

— Това — каза Шарлийн — съвсем не е Елмира.

И двете се разсмяха.

Когато сервитьорът се върна с питиетата им, и двете си поръчаха салати. След като той им кимна заговорнически и се отдалечи, Шарлийн се обърна към Джийн.

— Мога ли да ти задам един въпрос?

— Разбира се, че можеш — каза Джийн и Шарлийн се изкиска.

— Тревожи ли те как изглеждаш? Искам да кажа, Лайла е толкова красива и така нататък, но ми се струва, че страхотно се притеснява.

Джийн едва не се изсмя на глас.

— Разбира се, че се тревожа.

— И ти ли?

Джийн си пое дълбоко въздух.

— Чакай малко, да не би да искаш да кажеш, че и ти се тревожиш, Шарлийн? Но ти си страхотна. Мога да разбера, че се

притесняваш за облеклото и грима си например или нещо подобно, но иначе ти си съвършена... кожата ти, косата ти, очите ти. Всичко. Шарлийн, ти си самата прелест!

Безупречното лице на Шарлийн поруменя.

— О, не, не съм, съвсем не съм толкова хубава, колкото ти или Лайла. Вие двете сте красавици, истински филмови звезди. Аз просто изглеждам добре.

Джийн само я зяпаше. После в нея се надигна някакъв нездрав ужас. Ето ги тях трите — поради късмет, генетика и хирургическа намеса може би трите най-хубави и желани жени в страната, може би дори в света, ала поне две от трите се съмняваха в собствената си хубост. Нейната хубост, разбира се, бе придобита. Но Шарлийн очевидно бе красива по рождение и въпреки това се чувстваше несъвършена. И в този миг на плашеща пронизателност Джийн бе готова да се обзаложи, че Лайла, може би най-красивата от трите, положително е и най-несигурна. Внезапно очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Какво има? — попита Шарлийн със загрижен глас.

Джийн издаде някакъв звук, почти стон.

— О, просто е толкова тъжно. Ако ти не мислиш, че си хубава, и ако аз не мисля, че съм хубава, как ли се чувстват горкичките жени, които ни гледат?

— Предполагам, че доста зле. Ако ги е грижа.

— О, Шарлийн, всяка жена я е грижа. Карат и нас да се притесняваме.

— Чувстваш ли се зле заради рекламите на гримове?

Джийн кимна. Помисли си за нещастната Мери Джейн Моран.

— Не помагат, както обещават, нали? Не правят никоя от нас по-красива, освен ако вече не е.

Помълчаха малко. Джийн погледна момичето. Разбра колко много всъщност я харесва. Щеше да ѝ липсва по време на отпуската.

— Какво става с албума? — попита от любезност.

— Е, всички мислят, че мога да пея, с изключение на мен. Предполагам, че върви добре. Почти е готов и после ще си взема дълга отпуска. Ние с Дийн ще си наемем камион и ще идем до Йелоустоун или Монтана. С нас ще бъдат и кучетата, а сигурно и феберейците. Ами ти?

— Аз мисля да се снимам в един филм.

— Ще работиш през отпуската си? — Шарлийн не вярваше на ушите си. — Мистър Ортис искаше и аз да се снимам във филм, но му казах, че тази няма да я бъде. Не си ли изморена до смърт?

— Да, но наистина искам да играя в този филм.

— Божке, с филм след телевизионния сериал наистина ще се прочуеш.

Джийн се разсмя.

— Не мисля, че бихме могли да бъдем по-известни отсега. Но ако филмът пробие, може би няма да се върна в „Три момичета на път“.

Лицето на Шарлийн посърна.

— Наистина ли? О, Джийн, нали няма да ме оставиш сама с Лайла? Ще ме изяде жива.

След обяда с Шарлийн Джийн освободи телохранителя, изпратен от Ла Брек, и подкара сама колата към дома на Май, за да обсъдят един тоалет за утре. Беше лесно да се влезе незабелязано, нямаше никаква охрана на вратата, просто един приятен двуетажен жилищен блок със зелени капаци на прозорците. Тя почука на вратата на Май.

Май беше цялата в бяло, почти както винаги. Бяло или сребристосиво като косата ѝ. Днес беше облечена в потник от еластичен хавлиен плат, с парче от същия плат, вързано около главата ѝ като импровизиран тюрбан. Лицето ѝ светна, когато зърна Джийн.

— Значи си добре? Така изглеждаш.

— Да — отвърна Джийн и изведнъж осъзна, че наистина е така. Стори ѝ се, че може би най-сетне самотата я напуска. Обедът с Шарлийн ѝ беше доставил удоволствие, а имаше чувството, че и времето, прекарано с Май, също ще ѝ бъде приятно. Сдобиваше се с приятели. И очакваше обед с Сам.

— Седни. — Май ѝ посочи един стол.

Джийн, която бе идвала и друг път, се дивеше на апартамента. Имаше само три големи стаи, но и трите блестяха от чистота и бяха боядисани в бяло от пода до тавана. Всички мебели — не че бяха много — бяха в калъфи от бял памучен плат. През зелените капаци се процеждаше доста светлина и в къщата нямаше никаква декорация, освен една бяла саксия с папрат — нищо не висеше по стените,

нямаше украшения по масата. Но някак си от светлината и сенките, от чистотата и белотата стаите изглеждаха пълни.

— Тази твоя къща е толкова... оригинална, Май. Като теб.

Май сви рамене и извади две чаши от едно барче.

— Когато си млада, ти оригинална. Когато си стара, само ненормална. Ама ми харесва. Обичам цветовете, картините и предметите. Но сега ги гледам в музеите. Лесно е да грижи за толкова малко неща. — Тя наля половин бира в едната чаша и се канеше да напълни втората.

— За мен не — напомни ѝ Джийн. — Трябва да отслабвам, а не да пълнея.

Май въздъхна и донесе бутилка изворна вода.

— Дванайсет години ядяла една и съща вечеря... малка пържолка и неподправена салата. Помисли само какво ядене изпуснала! Ако искаш диета да помага, викай Ники Хаскел. Тя е гуру на Лиз Тейлър — погледна към Джийн. — Значи струва да си известна?

Джийн седна на дивана и остави чашата с вода.

— Не и ако всичко ти е съсредоточено само в това.

— Какво още искаш? Ти си известна и ще станеш много богата, и ти млада и здрава.

— Никога не съм желала слава, а парите не са основното. Искала съм, искам и сега да се снимам във филми... в добри филми и да играя добре. Да натрупам роли, с които да мога да се гордея.

Май сви рамене.

— Може би вече си известна, за да стане това — рече Май.

— Какво искаш да кажеш? — попита Джийн. За миг я обзе паника, сърцето ѝ се заблъска в гърдите.

— Известна и красива жена става... особена сила. Не може вече да прави нормални неща. Не може да има нормални приятели. Всички гледат нея. Обичат те непознати, но понякога нямаш приятели. И често, тъкмо да се почувстваш богиня, и вече си свършила или пък те свършили с теб. Помисли само за всички избрани и ярко светили, но сетне изгорели звезди... толкова много нови момичета, толкова много момичета сега, толкова много. Помисли само колко малко жени обаче останали. Можеш да изброи поне пет? Пет, дете натрупали роли?

— Да. Разбира се. Сюзън Сарандън.

Май кимна.

— Кой още?

— Мерил Стрийп.

— Разбира се. Но къде се снимала тя скоро? И кой още?

— Има жени, които са го правили.

— Да. Но колкото и да е трудно да стане известна, сто пъти по-трудно да остане такава. Да остане „търсена“. Използвай добре свое време, Джийн. Може да трае не дълго.

Джийн бе помолила Май да ѝ помогне да се облече за обяда със Сам.

— Искам да съм с нещо обикновено, но да изглеждам елегантна — засмя се тя. Най-сетне бе подписала договора за „Роди се звезда“ и въпреки всички приказки на Сай Ортис се чувстваше като петгодишно дете, което отива на рожден ден. — Нали разбираш, Май? Небрежно неотразима.

— Ясно — усмихна се Май. — Като че току-що навлякла нещо, без да погледне какво, а ти седяла пред огледалото с часове. Това е номерът. Да се прави естествена е цяла наука. Но ти не получи ли вече ролята, миличка?

— Да, но...

— Може би ще явиш на пробни снимки за друга роля? Така ли?

Джийн само се разсмя.

— Какво мислиш? Панталон или пола? С панталон ще изглеждам по-небрежна, но с пола мога да покажа крак.

— Къде ще обядвате?

— В Музея на Гети.

Май направи гримаса.

— Може да е културен, но има лош вкус за храна. — Тя огледа изпитателно Джийн. — Мисля, че може би най-добре да бъде с корсаж и сако от същи тон. От коприна. С подплата. Синя подплата. Сакото черно, а корсаж — синьо, като подплата.

— Така ли? Но ще се чувствам твърде претенциозно със сако.

— Не ако сложи се с джинси — каза ѝ Май. — Идеално, нали?

— Идеално е, да. Но ще можеш ли да ги ушиеш?

— Кога е тоз обяд?

— Утре — призна Джийн виновно.

— Коя съм аз, та да преча на твое издигане? — Май се разсмя. — Но ще трябва веднага да ида да купи плат.

Понякога Джийн се чудеше дали Май ѝ угажда толкова, защото бе настояла старата жена да остане на работа, когато Лайла яхна

метлата и искаше да я изхвърлят. Или пък защото на Май ѝ бяха необходими тези допълнителни пари. Или пък защото Джийн ѝ бе осигурила работа в „Роди се звезда“. Или защото Джийн беше звезда. Дали щеше да се преструва, че ме харесва, ако всъщност не ме харесваше, чудеше се тя. Но Май не проявяваше никога някаква специална обич към Шарлийн или, естествено, към Лайла. А те биха могли да бъдат полезни за кариерата ѝ.

Ще трябва да повярвам, че наистина ме харесва, и ако това означава работа в още един филм за нея или пък някой допълнителен доллар, или пък човек, който да я защити, когато Лайла откачи или Боб започне да обижда, какво от това? Нали така се познават приятелите, питаше се Джийн. Не бива да искам твърде много, не бива да се отнасям с нея като че ли ми е длъжна, нито пък да ѝ плащам по-малко.

Въпреки всичко смущаваше я мисълта, че на жената, която ѝ бе най-близка, ѝ плащаха, за да бъде с нея. Помъчи се да изхвърли тази мисъл от главата си. Вместо това се опита да си представи коприненото сако. Ще изглежда страхотно с него. На Сам, който винаги забелязваше такива неща, това щеше да направи впечатление.

Всичко в Лос Анджелис бе различно от Ню Йорк. Дори музеите, помисли си Джийн развеселена.

Музеят на Гети бе разположен до панорамното шосе край брега на океана. И колкото и невероятно да изглеждаше, трябваше човек да си направи предварителна резервация. Не за да разгледа музея, а за да си паркира колата! Съвсем в стила на Лос Анджелис, засмя се тя.

Разбира се, научи това едва когато служителят от паркинга ѝ поиска номера на резервацията. Отначало си помисли, че се шегува. Но той ѝ обясни, че музеят е бил построен от Дж. Пол Гети в жилищен район и че хората в околността имали достатъчно връзки, за да попречат на когото и да било да паркира по техните улици.

За щастие служителят я позна и направи изключение.

— Винаги пазим по едно-две места за знаменитости, мис Мур — каза ѝ той доверително.

Джийн мразеше да се възползва от това, но толкова държеше на обяда си със Сам, че просто благодари на служителя и паркира.

Тясната стълба водеше към широка градина, изсечена в скалите. И там в типично холивудски стил се мъдреше имитация на вила от древния Помпей, съоръжена не само с дорийски, но и с йонийски и коринтски колони едновременно. Типично по холивудски — ако единият вид ставаше, защо да не стават и трите? Майната ѝ на автентичността. Пламтящо ярки стенописи с още колони, този път силно стилизирани, изпъстриха галериите на двете покрити колони, обгръщащи правоъгълния двор, в чийто център имаше гигантски тюркоазен басейн. Джийн сложи тъмните си очила, за да не примижава от ярките отблясъци. Тръгна бавно покрай южната галерия, стъпвайки леко по фигурния мраморен под. Чайната беше в западната градина и преди да отиде там, тя се отби в дамската тоалетна, за да се огледа и малко да се поуспокои.

Оказа се сама. Усмихна се на отражението си. Сакото на Май ѝ прилягаше като втора кожа, а корсажът разкриваше точно колкото трябва от гърдите ѝ. Извади розовото червило на „Фландърс Козметикс“ и отново се начерви. Бе посветила петдесет минути на грима, очертавайки старателно клепачите си с деликатно черно и синьо, а после подсилвайки ефекта с подходящ туш за мигли. Контактните ѝ лещи бяха в тон и бе сложила съвсем малко сенки. Но това бе достатъчно. Когато свали черните си очила, очите ѝ изглеждаха огромни. Знаеше, че е красива, и се усмихна на отражението си.

Той стана, когато я видя да прекосява градината. Тя седна срещу него на стола, доволна, че масата е на сянка.

Поръчаха си изстуден чай и салати. Сам отново я поздрави, че е предложена за наградата „Еми“. Заговориха несвързано. Сега можеше да го разгледа внимателно.

Не беше се променил много. Май бе поотслабнал малко. Тъмната коса бе прибрана назад, но конската опашка бе подстригана дискретно в стил Джордж Вашингтон. Беше почернял и кафявата му ръка до нейната на масата изглеждаше красива, тънка, дълга и чувствителна както винаги.

Той улови погледа ѝ и взе нейната ръка в своята.

— Колко е студена!

— Колко мъже са ми го казвали — отвърна му Джийн в тон — но мислех, че с теб ще е различно.

Той се втренчи в нея за миг, разпознавайки диалога от „Джак и Джил“, после тя се разсмя, а след нея и той. Зъбите му, винаги хубави, бели и здрави, блеснаха още повече сред загара на лицето му. Жилите на врата му се раздвижиха.

— Бях зашеметен от пробните ти снимки — каза той. — Прочитът беше толкова... нов. Нещо повече. Беше интелигентен. И емоционален.

Джийн усети, че се изчервява. Промърмори нещо за благодарност.

— Сигурно съм ги изгледал поне сто пъти. И винаги изпитвах нещо особено. Напомняш ми за някого. Не съм сигурен за кого. Но беше толкова наситено с чувства.

Наложи ѝ се да промени темата.

— Чакам с нетърпение да изиграя Джуди. Как върви сценарият?

— Ами върви. Темата е страхотна — дали една жена обича мъжа заради неговия успех или заради него самия? И може ли един мъж да обича себе си, след като се е провалил?

— Странно, аз пък винаги съм си мислела, че филмът е за завистта... Джуди обича Джеймс и не завижда на успеха му. Но когато успява тя, той ѝ завижда толкова много, че спира да я обича, ако изобщо я е обичал някога.

— Интересно виждане — каза той и този път я погледна с въпросителен поглед. — Ти завистлива ли си?

— Не. Всъщност не. — Бе изненадана от въпроса му и своя отговор, но съзнаваше, че казва истината. Чудеше се защо. — Може би защото очакванията ми никога не са били кой знае какви. Никога не съм се виждала като кандидатка за успеха на другите.

— Така ли? — попита той. — Аз пък точно обратното. Щом прочета за успеха на някой режисьор, първата ми мисъл е защо аз не съм го направил, защо аз не съм го режисирал.

— Това би трябвало да прави живота ти много неприятен.

Джийн отпи от изстудения си чай, наблюдавайки го над ръба на чашата. Вървеше добре, много добре. Успяваше да бъде съблазнителна, но да запази дистанция — смъртоносна комбинация. Усмихна се. Ами ако той се влюби в нея? Ами ако го направи и тя не успее да го отблъсне? Едва не се изкикоти.

— Ти си толкова невероятно красива — каза той. — Тази усмивка свърши страхотна работа на пробните снимки.

Джийн примигна. Това професионално ли беше или лично?

— Толкова бях нервна.

— Не си личеше — отвърна ѝ той. — Ние с Ейприл бяхме пленени. Тя каза...

Джийн усети как усмивката ѝ се стопи. Хайде пак. Въобразяваше ли си, или наистина те с Ейприл имаха нещо повече от професионални отношения? Той продължи да говори, а тя продължи да се чуди. Защо я беше поканил? От професионална любезност, на бизнес обяд или нещо повече? Опита се да се съсредоточи върху онова, което ѝ говореше.

— Гледат на филма като на „Хубава жена“ за тази година.

— Е, надявам се да не е така. Искам да кажа, че „Хубава жена“ бе филм за проститутка, на която ѝ излиза късметът. Надявам се, че този филм ще бъде по-съдържателен.

Сам изглеждаше притеснен.

— Ти наистина го вземаш на сериозно.

— С кого ще играя? — попита тя.

— Мислехме за Майкъл Дъглас, но той не е достатъчно стар.

— Но е такъв страхотен актьор! Колко бих искала да играя с него!

— Какво мислиш за Нюман?

— Пол Нюман? — Тя не вярваше на ушите си.

— Ейприл смята, че той е твърде стар, но мисли, че ще може да го заинтригува.

— О боже, това би било чудесно!

— Мислиш ли, че ще можеш да изиграеш убедителна любовна сцена с него?

Тя се разсмя.

— Пробвай ме.

— Като нищо! — отвърна ѝ той и се усмихна. Джийн усети как ѝ става топло. Интересуваше се от нея. — Единственото ми възражение е, че не виждам Джуди като хубавица. Помислих си, че може би няма да си толкова убедителна като грозноватото момиче.

Тя се разсмя. И за миг се уплаши, че няма да може да спре.

— Ще обмисля въпроса — каза тя най-сетне.

— Страхотно. Радвам се, че успях да те позабавлявам. — После погледна часовника си и Джийн забеляза, че е златен ролекс. — Беше страхотно, но имам да пиша сценарий. Мога ли да те изпратя до колата?

Тя му отказа. Имаше нужда да остане за малко насаме.

— Не, бих искала да разгледам музейната сбирка.

— О, да. Ако искаш, намини тази вечер покрай кантората ми. Да изрепетираме малко реплики? — Погледна я.

— Не — усмихна му се тя. — Мисля, че разменихме доста реплики.

Той се разсмя, наведе се към нея и взе ръката ѝ.

— Прости ми — целуна той дланта ѝ — не мога да устоя.

Трябваше ѝ секунда да овладее гласа си.

— Успех със сценария — извика подире му тя.

Джийн поседя сама няколко минути. Обядът беше най-малкото интересен. Но може би за Сам това просто бе професионален флирт? Ще успее ли тя да запази хладнокръвие?

Начерви се отново, после тръгна към галериите.

Очите ѝ се опиваха от картините, но умът ѝ бе другаде. След тежките години в Ню Йорк, след пластичните операции, след провала ѝ с Пийт и гадната връзка с Майкъл Маклейн, след като прие тази роля, най-вече за да работи със Сам, струваше ѝ се, че той и Ейприл все пак бяха „ние“. И Сам си бе все същият флиртаджия. Но може би той се интересуваше от нея само като от актриса. Е, каза си тя, толкова по-добре.

Все затруднения, каза си Шарлийн. Трябваше да се вдигне от топлото легло още по тъмно. Чувстваше се толкова изморена, че започна да се дразни от Дийн, който остана да спи като ангелче.

А пък аз съм много неспокойна, каза си Шарлийн и погали Кловър, която размърда глава и се обърна на другата страна. Всички кучета спяха в леглото. Както и котката, и Дийн. Само тя, Шарлийн, не можеше да спи. Имаше твърде много тревоги — тревоги, които я налягаха, щом затвореше очи, и я измъчваха по цяла нощ.

Все още сънуваше смъртта на баща си и как полицията търси нея и Дийн. Тревожеше се дали ще запомни репликите си, дали няма да се изложи и да я изхвърлят. Притесняваше се, че ще се провали с този глупав музикален албум. Но може би най-много се разстрои от майка си. Още не беше казала на Дийн за нея. Най-странното бе, че толкова бе молила Бог отново да се съберат всички заедно.

Е, друг път внимавай за какво се молиш, че молитвите се сбъдват понякога, каза си тя и унило надникна в огледалото. Изглеждаше ужасно. Безсънните нощи бяха оставили отпечатък върху лицето ѝ, а тя вече знаеше, че камерата е безмилостна. Би било облекчение да поговори с Джийн и тя се изкушаваше да ѝ разкаже всичко, но толкова се срамуваше. Шарлийн едва не се разплака, но си помисли, че това ще се отрази зле на очите ѝ. Затова напълни умивалника с ледена вода и поемайки дълбоко дъх, потопи лицето си в него.

Беше ужасно. Като да се давиш в замръзнало езеро. Но така щеше да възвърне естествения цвят на бледите страни и очите ѝ нямаше да са така подпухнали. Преброи бързо до петдесет и вдигна глава да си поеме въздух.

Не беше достатъчно, затова донесе формички с лед, изсипа кубчетата във водата и ги разбърка с ръка. Божичко, колко беше студено! Но въпреки че не ѝ беше приятно, щом се погледна, се принуди да повтори. Изглеждаше стара... може би на трийсет години!

Отново с лице в ледената вода, се помъчи да не мисли за Флора Лий, която ги изостави и не ги потърси толкова време. Просто се беше

пропила. Дийн беше дете на Флора Лий, нейното сладко момченце. Как можа да го изостави и никога повече да не го потърси, за да му помогне?

Тя извади лице от ледената вода. После си спомни. За бога, днес нямаше снимки! Днес беше един от малкото ѝ почивни дни, но пък в този ден трябваше да свърши онази услуга на Доуб! Лицето ѝ пламтеше и щипеше от ледената вода.

Около всичките тревоги по майка си, полицията и сериала почти беше забравила за търга на митницата, на който трябваше да иде заради Доуб. За щастие се падаше в почивния ѝ ден. Шарлийн заръча на Дийн да не казва на никого къде отива — просто е излязла да се поразходи.

Облече се бързо. Колата с шофьора пристигна точно навреме — беше я поръчала не от студиото, а от агенцията за коли под наем, която развеждаше по домовете жените чистачки. Погледна се в огледалото в хола, преди да излезе през кухненската врата. Всичко бе наред. Дълга черна перука под пъстро шалче, вързано на врата, огромни черни очила в стил Джеки Онасис, раздърпан шлифер, който бе взела от филмовия гардероб чрез Май, два пуловера, чифт торбести дънки на Дийн. Точно така. Дори и той нямаше да я познае.

— За нея ли работиш? — попита я шофьорът, докато пътуваха.

— За кого? — Въпросът я стресна.

— За Шарлийн Смит. Нали излезе от нейната къща? Какво представлява тя?

Шарлийн се поотпусна и се усмихна на себе си.

— Да, работя за нея. Много е симпатична.

Е, всичко това беше вярно. Работя за себе си... и за Дийн, и сега може би за мама... и наистина съм симпатична. Но осъзна, че не беше преправила гласа си и че е по-добре да си мълчи. Не знаеше кой може да я наблюдава или следи. Молеше се само Доуб да не ѝ направи някоя беля.

Защото сега не беше само Дийн, сега и майка ѝ имаше нужда от нея, поне за известно време. Шарлийн вече ѝ бе дала пари да смени квартирата и да се запише във фризьорско училище и още малко за хубави дрехи. Не можеше да си позволи да се забърка в някаква неприятност заради този бизнес на Доуб.

В голямата сграда Шарлийн последва упътванията на служителя на входа, който така и не я погледна втори път. Озърна се из просторното фоайе да се увери, че ги няма репортерите, които очакваше при всяко излизане от къщи. Дегизирането ѝ свърши работа.

Влезе в пълната зала за търгове и изведнъж я обгърнаха суматоха и шум. Записа се под фалшиво име, както я бе научил Доуб, въпреки че не беше сигурна това законно ли е, или не. Връчиха ѝ едно листче с инструкции как да наддава и каталог с описание на стоките. Шарлийн си намери място на задните редове и зачака да извикат поръчания номер, после прелисти брошурата, търсейки стока 604. Трябваше да знае в какво се забърква.

Докато разлистваше страниците на дебелия каталог, сърцето ѝ щеше да се пръсне. За какво ли ще наддава? Продаваха се най-различни неща.

Тя харесваше Доуб, но знаеше, че той не е от най-честните в бизнеса. Въпреки всичко му се доверяваше. Щом казваше, че няма за какво да се тревожи, тя му вярваше.

Наркотици? Не, не и Доуб. Беше добър християнин, едва ли щеше да се занимава с наркотици. Но какво? По челото и горната ѝ устна избиха капчици пот. Не беше спирала да мисли за това, откакто излезе от къщи.

Могат ли да ме арестуват, запита се Шарлийн, поглеждайки към униформената охрана, застанала на различни места из залата. Ще бъде ужасно. Ще разберат за Тексас, за нея и за Дийн. Обзе я паника.

Все още не бе намерила описанието на стоката в каталога, когато чу да викат „Шестстотин и четири с начална цена сто долара“. Шарлийн замръзна на мястото си. Не знаеше какво да прави и не направи нищо, тъй като Доуб ѝ бе казал, че едва ли ще се наложи да плати повече от седемдесет и пет долара.

Когато никой от залата не пожела да наддава, Шарлийн чу как ръководещият търга смъкна началната цена на петдесет долара. Значи беше постъпила правилно. Усети дланта си върху дръжката на лопатката за наддаване влажна и гореща. Сега трябваше да я вдигне, знаеше това, но блъсъците на сърцето ѝ я задавяха. Виеше ѝ се свят. Охраната в залата оглеждаше редовете със столове. Шарлийн придърпа напред шалчето и вдигна лопатката, после бързо я свали.

Водещият търга кимна в нейна посока и продължи да каканиже. Шарлийн съвсем се обърка. Тя усещаше как все по-силно трепери. Ако в тези пакети има наркотици, Доуб Самюълс, и ме тикнат в затвора, няма да ти го простя. Хайде пак, отново вдигна лопатката тя.

— Продаден, номер шестстотин и четири продаден за шейсет долара на купувач сто двацет и три.

Шарлийн погледна номера на лопатката си, за да се увери, че е нейният, после предпазливо се озърна. Никой обаче не ѝ обръщаше внимание. Водещият търга вече беше преминал към следващия номер. Тя почака няколко минути, за да се успокои, после стана колебливо и се запъти към касата. Подаде на отегчената жена парите и получи квитанция и обяснения кога и откъде да си прибере стоката.

Когато си тръгна от касата, очакваше с ужас някой да изкрещи подире ѝ, но никой не го стори. Качи се в асансьора и след като вратите се затвориха, за пръв път, както ѝ се стори от часове, въздъхна с облекчение. Погледна квитанцията за покупката, която все още стискаше в ръка, прочете описанието на онова, което току-що бе купила за Доуб, и ахна.

Кой нормален човек щеше да купи 837 обувки само за ляв крак?

Нийл Морели пусна парите за билета в кутията и тръгна към предната част на автобуса. Седна на единственото свободно единично място, доволен, че няма да му се наложи да стои прав през целия път до гаража. Или единична седалка, или прав — само това бе възможно за Нийл. При мисълта да се докосне с лакът или рамо до други хора му се повдигаше. Сбърчи дългия си нос от миризмата. Нийл беше забравил, че хората, които пътуват с автобус или с метро, винаги миришат. Когато напусна Ню Йорк, мислеше, че вече никога няма да се вози с обществен транспорт.

Но това беше тогава. Сега, след като онази кучка от филмовата династия го изрита от „Три момичета на път“ — последната му надежда — Нийл отново се возеше с автобус. И караше таксита, а не ги наемаше.

Не беше дори лимузина с някой тузар, седнал отзад в очакване да открие талант, някой, който да го насърчи, някой, който да вземе автобиографията на Нийл и снимката му и може би да му даде още един шанс. Не, Нийл беше паднал толкова ниско, та да кара такси по улиците на Лос Анджелис. Поне го ръководеше диспечер и не трябваше да обикаля за клиенти. И въпреки това по-голямата част от работата му бе да разкарва виетнамци, след като привършат да чистят канторите вечерта. Компаниите плащаха транспорта. Или пък да откара някой здраво натряскан, който не може да седне сам зад волана.

И чести курсове до Източен Лос Анджелис, където трябваше да си отваря очите на четири, докато кара по улиците. Никога не знаеше откъде може да го връхлети беда. Него още не го бяха нападали, но другите момчета от гаража — предимно мексиканци и иранци — го бяха предупредили да внимава. Разказваха му ужасни истории как ги пребивали за няколко долара или пакет цигари. Как неколцина се съпротивявали и ги застреляли.

Нийл вярваше на тези истории. Знаеше колко опасен може да бъде градът. Дори и там, където бе прекарал по-голямата част от времето си, откакто пристигна, можеха да те оберат и никой да не се

притече на помощ. Да ти отнемат достойнството, да те лишат от работа. Тези мексита не му казваха нищо ново.

Отново се сети как Сай Ортис го беше предал, как Лайла Кайл беше провалила последния му шанс да получи роля. Не, шофьорите на таксита не можеха да му разкажат нищо ново за това как могат да ти разкатаят фамилията.

Те обаче му казаха нещо, за което не се беше замислял. След вълненията всички шофьори получиха разрешение да носят оръжие — пистолети, пушки, каквото и да било. На Нийл не му допадаше да носи пистолет, но беше започнал да се замисля за това.

И колкото повече мислеше за оръжие, толкова по-сигурен се чувстваше. Напомни си да попита Роджър за това довечера. Ако Роджър изобщо се свържеше с него.

Разстоянието до гаража не беше повече от десет мили, но с това разтакаване по спирките пътуваше вече близо час. И защо да бързат? Само незаконните емигранти и другите бедняци ползваха автобус. Хората, на които им плащаха на час, ако имаха късмет изобщо да намерят работа. Нийл огледа дебелите жени и мъжете с неспокойни погледи. Никой не беше щастлив, Нийл виждаше това. Колко ли по-зле е било там, откъдето идваха?

Ад на земята, помисли си той. Съчувстваше им, но си имаше свои проблеми. И единият от тях приближаваше. Дойде неговата спирка и той слезе от автобуса, за да извърви три пресечки до гаража, където щеше да застъпи на дванайсетчасовата си смяна. Последните три ноци Роджър не му се обади. Нийл не беше сигурен защо. Знаеше защо Роджър започна да се обажда, но сега не разбираше защо спря. Две ноци подред получаваше съобщенията му по радиостанцията в колата.

Естествено, отначало Нийл бе изненадан. Не смяташе, че Роджър Мъд дори го познава. И когато Роджър му се обади лично по радиото в колата онази нощ и му каза да се стегне, че той, Роджър Мъд, ще му се обади отново и ще му обясни как да оправи целия хаос, как да се измъкне от него, Нийл се почувства по-добре.

И така Нийл чакаше. Знаеше, че Роджър ще му се обади отново. Просто бе сигурен. Но се страхуваше. Защото без Роджър не виждаше как ще се оправи. После изведнъж му просветна. Може би, помисли си Нийл, може би Роджър иска аз да му се обадя.

Но как да се свържа с него? Не зная как. Нийл реши, че все ще намери начин. Трябваше да има начин. В крайна сметка как Роджър Мъд го беше намерил?

Таксито миришеше на някаква вкисната храна, която не беше мексиканска. Миришеше като от юрта в пустинята, като гранясало зеле, готвено на камилска тор. Нийл се чудеше как тези проклети араби успяват да вкарат камилска тор в страната. Може би от зоологическата градина в Сан Диего? Не жалят крака за камилска фъшкия.

Отвори прозореца, за да проветри, но от опит знаеше, че няма да успее. Някакъв глас застърга от радиото и го стресна.

Нийл съобщи къде се намира, после спря в Сенчъри Сити, където трябваше да изчака първия си курс. Чакаше ли, чакаше. Изключи мотора. Облегна назад глава. Реши, че нощта ще е дълга и мудна. Нямахше нито едно обаяние, откакто бе дошъл. И то, при положение че беше десети по ред. Щеше да е двайсет и втори, ако не беше загреял играта. Ако снесеше нещичко на диспечера, минаваше напред. Той му снесе и все пак беше чак десети. Проклетите иранци сигурно са му снесли куп реалита тази вечер, за да изпреварят толкова Нийл. Доларите не са онова, което бяха едно време.

Нийл знаеше, че не спи. Беше си затворил очите и отпуснал брадичка на гърди. От единия ъгъл на устата му се беше проточила лига. Но не беше заспал. Гласът от радиото беше познат.

— Роджър, чувам те, говори — каза Нийл във въздуха вместо в ръчния микрофон. Послуша, докато Роджър му разказа всичко. Как го били подминали и не получил мястото на национален телевизионен водещ, защото не му харесали фамилията дърво. Един от прапрапрачичовците му лекувал Джон Уилкис Бут. Самият Роджър нямал необходимите връзки. Нийл беше попрочел нещичко във вестниците, когато се случи, разбира се, но сега Роджър му разказваше някои неизвестни неща. Разбирал какво преживява Нийл. Как проклетите задници в света си имали частен клуб, където получавали всички боклуци с отстъпка. Как богатите връзкари щели да довършат всички малки хора, които не се оставяли да ги подмятат. Роджър му говори за Лайла Кайл и другите две. Всички красиви жени, които се бяха подиграли на Нийл и го бяха отхвърлили.

Нийл слушаше със затворени очи. Тогава Роджър обясни всичко. Как, освен ако баща ти не е собственик на телевизионната мрежа,

освен ако нямаш връзки или не си много красив, просто те прецакват. Но сега Роджър щял да му бъде връзка. Роджър щял да се погрижи за всичко.

Нийл отвори очи. Пресегна се за микрофона. Трябваше да поговори с Роджър. Просто, за да се увери, че е разбрал вярно инструкциите му. Той извика зададено името му в микрофона, но не получи отговор. Започна да върти копчетата, крещейки в микрофона. Трябваше да се свърже отново с Роджър.

— На каква честота си, Роджър? — не преставаше да вика в микрофона.

— Хей, кола четирийсет, остави на мира радиото. Какво правиш с него, човече? Крещиш като луд. Остави го на мира!

Нийл върна микрофона на мястото му с трепереща ръка. Роджър сериозно ли говореше? Нийл се замисли. Да, Роджър изричаше сериозно всяка своя дума. Нямаше съмнение. Нийл си постави за задача да поговори с момчето в гаража, което можеше да осигури тези неща. Имаше нужда от нещо. Страхотна нужда.

И сега вече не се чувстваше сам.

Телефонът иззвъня и Лайла не се изненада, като чу гласа на леля Роби от другата страна. Не предполагаше само, че ще се обади толкова скоро.

— Лайла, там ли си? — попита леля Роби плахо.

— Къде, по дяволите, си мислиш, че мога да бъда?

Но истината беше, че точно както Роби изпитваше необходимост да се отрива в славата, действието и успеха, така и Лайла имаше нужда от него — или от някого друго — да бъде свидетел на този успех. Всичките интервюта, писмата от почитателите ѝ, предложенията, поканите, рекламата — те всички като че ли не се отнасяха до нея, ако наблизко нямаше някой, който да е възбуден и впечатлен от тях. Нямаше да затвори слушалката. Щеше да го изслуша, но нямаше лесно да го остави на мира. В крайна сметка той трябваше да се съгласи с нейния план. Със съвършения ѝ план.

— Мислех си, Лайла...

— Ъхъ... — отвърна тя, оглеждайки маникюра си.

— Мислех си... Искам да кажа, че сме приятели от години, още откакто беше какво? Бебе? Глупаво е да се караме, Лайла. Аз не ти се сърдя.

— Какво общо има това с всичко останало?

— Е, искам да кажа... Искам да кажа, че не изпитвам лоши чувства.

— Защо да ги изпитваш? — отвърна тя, оставяйки почудата да се плъзне по телефонната жица.

— Ами ти ме изрита, но...

— Просеше си го, Роби.

Той помълча за минута.

— Е, признавам, че не трябваше да повдигам въпроса за майка ти, но, да знаеш, реакцията ти беше малко крайна.

— Не те разбирам. Защо ми се обаждаш? Да ми кажеш, че не съм била права? Не ми изглежда много разумно. А и вината не беше моя, нали?

Или ще запълзи по корем, или няма да го огрее. Лайла не смяташе да продължава дълго тази игра и реши да изслуша още едно изречение. Ако не кажеше каквото трябва, щеше да затвори слушалката. С леко щракане, да го накара да помисли, но само за секунда, че връзката се е прекъснала случайно.

Роби обаче схвана как стоят нещата.

— Виж, Лайла, съжалявам — каза той.

— За какво, Роби?

Точно както правеше Тереза, когато Лайла беше дете и не слушаше. Караше я да се извинява на двете кукли. За да ѝ натрие носа.

— Лайла, много е трудно.

— Ами тогава може би трябва да изпратиш бонбонограма или нещо подобно, Роби. Щом ти е трудно да намериш думи.

Почака, докато Роби си пое дълбоко въздух, а после думите я заляха като порой.

— Съжалявам, че прекрачих границата, Лайла. Не биваше да те ядосвам. Права си. Сега виждам, че Тереза сама си е виновна. — Помълча малко. — Прощаваш ли на старата си леля? Какво да направя за теб? — В гласа му се промъкна паника, тъй като беше разбрал, че не си играят игрички. — Какво? Какво искаш, Лайла?

— Бонбонка — каза тя.

Роби се разсмя с облекчение.

— Разбира се, ще купя кутия шоколадови бонбони „Годайва“... от най-големите. Ще си седим цяла вечер и ще похапваме шоколад.

— Не, Роби. Искам Бонбонка... и Кльоцавелка. — Лайла помълча, усещайки как дишането ѝ се учести. — Да ги откраднеш. Знаеш къде са, Роби. Това нещо можеш да го направиш само ти.

— Не, Лайла. Майка ти ще...

— Да върви по дяволите!

— Лайла, моля те.

— Говоря сериозно, Роби.

— Но защо, Лайла? — Гласът на Роби прозвуча плачливо. — Защо са ти? Знаеш какво ще причини това на... — Спря точно преди да произнесе името на Тереза. Тя усети, че той най-сетне схвана какво се искаше от него, и прие. — Добре. Ще го направя.

— Ето на това викам аз добра лелка — каза Лайла, глезейки се като дете.

— Лайла, сега аз имам нужда от услуга — каза Роби.

Исусе. Той просто нищо не беше разбрал, нали?

— Не, не, не. Така няма да стане, лельо Роби. Първо даваш, после искаш — отсече и му затвори телефона.

Добро наказание, което ще го постави на място. Също така ще го вкара в постоянния черен списък на Тереза. Има само един начин човек да се разправи с предателите, рече си Лайла строго. И усети, че се усмихва за пръв път през този ден.

След като си тръгна от гадната среща с Рики, Майкъл Маклейн реши, че трябва да действа, и то бързо. Така че подписа договора с Ейприл Айрънс за „Роди се звезда“. Подписа го и чак тогава го изпрати в кантората на Сай. Сай щеше да побеснее, но какво от това? Майкъл ще го смени със Си Ей Ей или „Уилям Морис“, или дори с Ейра, ако Сай продължава да му досажда. Ейприл си знаеше работата, старият филм беше класика, тя бе готова да плати най-високия хонорар и щеше да вземе Джулия Робъртс за женската роля. Майкъл подписа, въпреки че нямаше завършен сценарий, въпреки предупрежденията на Сай.

Сега започваше да изпитва съмнения. Запрати току-що получения сценарий в ъгъла и листовете се разхвърчаха като пера на мръсен гълъб. Беше чел глупости. Гледал беше тъпотии. По дяволите, дори бе играл в скапани филми. Но никога не бе помирисвал такова лайно. „Роди се звезда“ би трябвало да се прекръсти на „Умря звезда“, помисли си той сърдито. Тази тук звезда. Аз. Това ще ме закопае подълбоко от Редфорд след „Хавана“. В душата си знаеше, че трябваше да послуша съвета на Сай за проклетия филм с Рики Дън. Да преглътне и да отстъпи за името на афиша. Но, ей богу, още не беше готов да свири втора цигулка.

Макар че след този боклук може би нямаше да има друг избор.

Направо потрепери, после се стегна. Добре де, сценарият бе пълна глупост, дума да няма. Засега беше безсмислено да разсъждава повече за това. Всеки сценарий търпеше подобрене.

Майкъл винаги правеше равносметка, когато беше твърде късно — след като договорите бяха подписани и датите — определени. После, когато вече нямаше мърдане, започваше да роптае и със страх и омраза гледаше всичко откъм отрицателната страна. Докато още се натискаше за ролята, виждаше само положителното. В случая първата примамка бяха парите, много пари. И това, че ще има работа за пръв път от година и половина. След издънката с филма на Рики имаше нужда от филм.

Второ, режисьорът. Ейприл превъзнасяше Сам Шийлдс до небесата, но Майкъл съвсем не изпадна във възторг. Театрален режисьор в Ню Йорк, но не на Бродуей, с една дума — нищо и никакъв. После някак си се бе сдушил с Ейприл и двамата направиха „Джак и Джил“. Бе получил добри отзиви, бе поспечелил пари и дори името му се споменаваше сериозно в някои холивудски кръгове. Но това, че е откъснал първата си черешка, не беше го направило режисьор. „Джак и Джил“ беше незначителен филм. Около този щеше да се вдигне шум. Не беше лъжица за всяка уста.

Тъп сценарий, не много опитен режисьор. Оставаше едно от трите. Поне звездите щяха да бъдат от най-висока класа — той и Джулия Робъртс. Нейното завръщане на екрана, а и неговото. И ако този любовен романс, траял от май до септември, приличаше твърде много на „Хубава жена“ — добре, публиката хареса „Хубава жена“. И на нея, и на Майкъл съвсем не им трябваше кой знае каква режисура. Стига Джулия да се разходеше пред камерата, и хората мигом се влюбваха в нея. Затова въпреки че Сам Шийлдс не беше голям режисьор, Майкъл бе сигурен, че той и Джулия Робъртс ще успеят да изнесат на плещите си филма. С неговия талант, с качествата на Джулия като звезда и с нейната привлекателност (и като се вземе предвид, че Ейприл, която никак не беше глупава, изглежда, можеше да води този Шийлдс за носа), едва ли щеше да бъде чак толкова лошо.

Майкъл се почувства по-добре. Отново прехвърли сценария, спирайки се на местата, където си бе водил бележки с червено. После се обади на Ейприл у дома ѝ. Свали тона до дълбок баритон, изпъшка в слушалката, а после изрече:

— Кажи ми, маце, нещо долно и мръсно. Кажи нещо, от което кръвта ми да кипне.

— Слаб актьор си, Майкъл — отвърна тя. — Това достатъчно долно и мръсно ли е за теб? — И без да дочака отговор, продължи: — Хайде, казвай какво искаш. Току-що се канех да си мия зъбите.

— Мислех, че си ги изпратила на химическо. И двете ченета.

— Знам, че имаш нещо наум, когато ми се обаждаш така закачливо, Майкъл. Какво има?

— За Джулия Робъртс да питам. Подписа договора за „Роди се звезда“, нали?

— Никога не съм казвала, че е подписала, Майкъл. Казах само, че преговаряме.

— Преговаряте ли? Виж какво, след две седмици започват основните снимки, а ти още не си се разбрала с нея, така ли?

— Всъщност, Майкъл, решихме, че твоето присъствие ще бъде толкова силно, че Джулия просто ще е излишно изхвърляне. Имахме нужда от някоя по-нова, някоя, която да е твой контрапункт.

Знаеше си! По дяволите, той си го знаеше! След двайсет години във филмовия бизнес Майкъл Маклейн имаше вграден детектор за лъжи.

— Ъхъ. Като коя например? — попита той.

— Страшно ще ти хареса, Майкъл. Джийн Мур.

Майкъл мълча дълго време. Дойде му твърде много. Да му противопоставят в главната роля тази телевизионна хипарка!

— Грещиш, Ейприл. Никак не ми харесва. — Беше твърде стар, за да налапа така въдицата, но я беше налапал. — Джийн Мур е нищо и половина — каза той.

— Нищо и половина ли? Бях сигурна, че ще изпаднеш в екстаз. Та тя е звездата на сезона! Красива е, сравнително неизвестна... искам да кажа във филмите... и вие двамата имате...

— Тя е лека категория, Ейприл. От телевизията. Всичко ще легне на моите плещи. Нов режисьор...

— Съвсем не е нов, Майкъл. Той ми спечели доста пари с „Джак и Джил“.

— Ти спечели доста пари от този филм, защото снима с никакъв бюджет. Не ти ги спечели Шийлдс, а счетоводителите. А сега какво му даваш... Какво?... Четирийсет милиона? И една тъпа кучка от театър „Мелроуз“ в главната женска роля? — Майкъл не можеше повече да се сдържа. Разкрещя се. — Виждам какво кроиш. Драма от истинския живот. Залязваща филмова звезда. И някаква случайна артистка от телевизията. Подвижен впряг. Идеално е за теб, Ейприл. Но аз няма да влача цялото бреме на тоя тъпанарски филм! Дума да не става!

— Не трябва и да го правиш, Майкъл. Трябва само да идваш навреме всеки ден и да изпълняваш каквото ти каже режисьорът. Филмът е моя отговорност, нека да бъдем наясно по този въпрос. Аз съм продуцентът, а ти актьорът. В договора ти няма клауза за

одобряване на другата главна роля. Така че или ще се явиш на снимки другия петък, или се подготви да се срещнеш с адвокатите ни. Окей?

И Ейприл затвори, преди той да успее да каже и дума.

Сай Ортис и Майкъл Маклейн седяха на най-хубавата маса във „Виа Венето“. Майкъл говореше високо. Твърде високо за това заведение, където се хранеха мангизлиите и истинските баровци.

През последните двайсет минути не беше спрял да опява за договора на „Роди се звезда“. Как Ейприл го подмамила с Джулия Робъртс и после му пробутала Джийн Мур, как сценарият бил скапан, как той вече мразел режисьора, как Сай трябвало да измисли начин да го отърве от договора.

Сай само го слушаше. Той знаеше от цял месец, че Джийн е получила ролята. Щом Майкъл криеше от него преговорите си с Ейприл, така му се падаше.

— Трябва значи да ме отървеш. Просто го направи. Не мога да играя в това лайно. Няма да стане тяхното.

Колко типично. Същинско дете.

— Боя се, че ще трябва да играеш. Заложени са твърде много пари и сега не можеш да се измъкнеш, ще ти струва скъпо.

— Кажи им, че съм болен.

— Ако ми повярват, ще се разчуе из киносредите за един час. Спомняш ли си слуховете около Бърт Рейнълдс? Какво казваше Сидни Полак в „Играчът“? Че слуховете винаги били верни. После няма да ти е лесно да получиш застраховка при следващия филм. Ако изобщо има следващ.

— Какво означава това?

— Майкъл, ти сам си постла. Сега ще трябва да легнеш. Предупредих те да не играеш в този филм. Молих те. Както ти казах да не настояваш за първо място в афиша с Рики Дън.

— Добре. Отърви ме от това лайно и аз ще се снимам във филма с Дън.

— Твърде късно. Ийстуд получи ролята.

— По дяволите, Сай! По-добре се заеми с това. Намери някакво решение. Говоря сериозно.

— Това заплаха ли е, Майкъл? Заплашваш, че ще напуснеш агенцията ми ли? Че ще ме смениш?

— Правилно си разбрал. И ако не ти харесва, Сай, знаеш къде е вратата.

Сай само чакаше да го каже. Майкъл винаги завършваше с него тирадите си. Обикновено Сай просто прехвърляше на друга писта и изчакваше. Но не и днес. Остави вилицата, преглътна последната хапка от тънко нарязаното си телешко и избърса уста с голямата ленена салфетка.

— За мен беше удоволствие, Майкъл. Съжалявам, че не се разбрахме, но уважавам мнението ти. — Той бутна назад стола и стана.

Актьорът погледна с широко отворени очи.

— Какво? Какво правиш? — извика Майкъл. На вилицата му все още бе забодена хапка, поднесена наполовина до устата.

— Отивам към вратата, драги. Най-сетне разбрах как да стигна до нея след всички твои обяснения от години наред. — Сай махна с ръка. — И тъй, *tuchas gracias*, че ме уволни, Майкъл. Спестяваш ми необходимостта аз да те изоставя. *Adios amigo!*

Когато Джийн получи преработения сценарий на „Роди се звезда“, остана разочарована, че не намери в плика и бележка от Сам. А ти какво очакваше, запита се подигравателно. Предложение за женитба ли?

Беше вкисната. Прекара деня в безкраен низ от посещения при козметици и масажисти, които запълваха толкова много от свободното ѝ време — първо масаж на лицето, после три часа при Антонио да боядиса побелелите ѝ коси. Това винаги беше мъчение заради белезите от козметичната операция. Виендра ги поглеждаше, поглеждаше нея и ѝ намигваше. Тя му оставяше бакшиш сто долара с надежда, че ще си затваря устата. Всеки път. После два изтощителни часа с Арна — треньорът ѝ, който не смяташе, че си е свършил работата, ако накрая не се задъхваш като риба на сухо. Дори и сега краката ѝ още трепереха. А ѝ предстоеше да се преоблече, да даде кратко интервю на Мелинда Баргрийн, журналистка от Сиатъл, и после да си потърси къща, защото при 480 долара на ден хотелът бе твърде висока цена за сигурността ѝ.

Претупа набързо интервюто, а после прекара три изтощителни часа с Роксан Грийли — посредничката по недвижими имоти на звездите. В хотела се върна капнала и потисната. Роксан ѝ обясни, че би могла да ѝ намери нещо за 750 000 долара, но че всичко свястно е над два милиона! Джийн знаеше, че хората тук са откачени, но това го доказваше за пореден път.

Едва привечер започна да се отпуска. Напълни си ваната — рядък лукс. Брустър Мур я беше предупредил, че всякакво киснене във вода над три минути вреди на повърхностния клетъчен слой, но тази вечер не я беше грижа. Хвърли във ваната щедра шепа ароматизиращи соли от „Фландърс“ (една от другите забрани на Брустър) и с въздишка се плзана в огромната дълбока вана. После отвори сценария на „Роди се звезда“ и зачете.

Беше стигнала до 37 страница, когато телефонът до ваната зазвъня. Протегна ръка, чудейки се дали може да я удари ток по

телефона. Веднага си представи вестникарските заглавия: „Кара умира трагично във ваната“. Вестник „Нашънъл Инкуайърър“ щеше цял ден да е на крак.

Вдигна слушалката.

— Какво ще кажеш? — попита гласът на Сам.

И като че ли това бе най-нормалното нещо на света, тя отговори:

— Сигнала съм само до трийсет и седма страница, но засега ми харесва. Началните сцени са страхотни.

— Както и самият аз — рече той. — Да пийнем по нещо.

— Сега ли? Съжалявам, не мога да стоя на крака от умора. Обикалях цяла вечер да си търся къде да живея. Чакам с нетърпение да си легна с твоя сценарий.

— Блазе му. Намери ли си жилище?

— Видях нещо, което може би ще взема под наем в Бел Еър. Скъпо и малко претенциозно, но Ла Брек казва, че било недостъпно като Форт Нокс.

— Тогава какво ще кажеш да вечеряме заедно утре?

Вечеря вместо обяд. Нещата се развиваха по възходяща линия.

— Няма да мога преди четвъртък — измърка тя. — И не преди девет. — После съжали. Все още бе твърде лесна, повтаряше някогашната грешка на Мери Джейн. Трябваше просто да му откаже.

— Добре. Ще те взема от хотела.

Защо постъпвам така, почуди се тя. Смешна работа. Ако искаш да работиш със Сам, вече го правиш. Това не включва посещение на музейни колекции и вечери насаме.

Но щяха ли да бъдат сами? Не й бе хрумнало да попита. Може би това щеше да бъде работна вечеря. Тя и Ейприл, и Сам, и бог знае кой още. Майкъл Дъглас? Пол Нюман?

Беше стигнала до второ действие на новия сценарий, когато прочете любовната сцена.

Гола сцена! И оттам нататък, на страница 50 и 51, те се любеха. Е, разбира се, че Джуди и Джеймс бяха любовници, но в първия вариант не бе толкова очебийно, колкото тук. Джийн четеше и стенеше. „Едър план. Подлага длан под гърдата й. Отдалеч — ръката му се придвижва от глезена до коляното, до бедрото й.“

О, боже! Трябваше да се досети! Почувства как я изби пот. Беше твърде разстроена, за да прецени дали сцената е добра или лоша, дали

е оправдана. Знаеше само, че няма да може да я изиграе. Не и с нейното тяло. Не и с нейните белези.

Е, ще поговори със Сам. Ще го накара да я промени. Ще трябва да го направи. Тя ще настоява.

Положително не е първата актриса, която отказва да се снима гола. Много актриси отказват. Голотата ги притеснява или се чувстват експлоатирани. Някоя жена не иска да го направи, като се изключат някои екхибиционистки. Е, нямаше го в договора ѝ и тя нямаше да се съгласи.

Дочете сценария като замаяна. Не можеше да го прецени, не можеше да разсъждава разумно. Просто се подготви за схватката в четвъртък вечер.

Четвъртъкът дойде бързо. Ресторантът беше моден вариант на традиционна японска кръчма — много бели стени, черни маси и столове, дълъг черен бар с готвачите на суши от едната страна и вечерящите от другата. Като по негласно споразумение повечето постоянни посетители бяха в черно или бяло. Публиката беше смесена — небрежно облечени младежи и по-възрастни, нагласени като манекени на „Армани“. Имаше много хора и масите бяха съвсем близо една до друга; бе доста шумничко. Върху стените се очертаваха силуетите на посетителите — мъж с конска опашка с пръчици за ядене, жена с шапка. В тях имаше нещо тревожно — на една от масите дребна женица с глава на птиче хвърляше сянка на едър мъжага с прическа афро.

До масата им ги заведе Йоши — собственикът на заведението, който поздрави Сам по име. Последва раздвижване, обичайното замлъкване на разговорите, когато влезеше в някакво помещение, после шумът се възобнови, малко по-силен отпреди. Слава. Тя се почуди дали някога ще свикне с нея.

Сам поръча саке, но тя само близна от малката черна глинена чашка, която ѝ предложиха. Не обичаше саке, но обичаше японската бира. А сега точно една бира щеше да я успокои. Колко жалко, че калориите ѝ бяха същите като на американската бира. Е, ще се обади на Ники сутринта.

Вдигна поглед от менюто и видя, че Сам се е втренчил в нея.

— Да не би нещо да не е наред? — попита тя.

— Напомняш ми някого — каза той и продължи да я зяпа.

Дъхът ѝ секна, а после се подсети сама, че трябва да продължи да диша.

— Така ли? — успя да отрони и наведе глава, оставяйки крило черна коса да закрие лицето ѝ.

— Не — каза той. — Не прави това — пресегна се през масата и отметна косата ѝ. — Остави ме да те гледам.

Тя се взря в него изпод мигли и всичко застина за секунда, която на нея ѝ се стори като часове. Сега ме вижда, помисли си. Най-сетне ще ме познае. И тогава какво ще стане?

— Сетих се! — извика той тържествуващо. — Вивиан Лий на младини!

Тя си отдъхна. Но тялото ѝ сякаш бе разглобено от цял ден тежък труд. Беше изплашена. Изплашена, слаба, замаяна.

— И какво мислиш за сценария? Умирам от любопитство.

— Ами... — Трябваше да поговори за голите сцени.

— Мразиш го. За бога, мразиш го!

— Не. Не. Просто... имам известни резерви.

— Виж, не ми беше лесно да го осъвременявам. Искам да кажа, че по същество това е история за садистичен мъж и мазохистична жена... старомодна мелодрама.

— Това старомодно ли е? Аз пък си мислех, че е съвсем съвременно.

— О! Старият сценарий на „Жените, които твърде силно обичат“ и „Мъжете, пред които бледнее Хитлер“. Не ми се щеше да напиша такава нещo.

— Виж какво, не мисля, че проблемът е там. Ами... — Тя замълча.

— Ти ме убиваш. Първо Майкъл Маклейн, после ти.

— Майкъл Маклейн ли? Какво общо има той с това?

— И той се оплака. Каза, че не иска да се снима като залязваща звезда. Тогава защо е приел ролята?

— Майкъл ли? — попита Джийн. За какво говореше Сам?

— Ами да, Майкъл Маклейн. Той ще ти партнира в главната мъжка роля. Ейприл не ти ли каза?

— Да ми е казала ли? Последния път, когато чух нещо по въпроса, обмисляхте да предложите на Пол Нюман.

— О, не, всъщност не. — Сам снижи глас до гърлен шепот. — Ейприл искаше Майкъл, аз исках Нюман. Така че тя се съгласи за теб, а аз отстъпих за Маклейн. — Сам помълча, после попита: — Нали се радваш, че ще играеш с Маклейн? Той е идеален за ролята на Джеймс. Изглежда, вие двамата сте доста близки. Мислех, че ще подскочиш от радост.

Да, разбира се. Беше я виждал с Майкъл. Мислеше, че още се движат заедно. Може би затова не бе по-агресивен. А на нея ѝ бе известно, че Сам не обича да се състезава с друг за някоя жена.

Да му каже ли, че те с Майкъл са скъсали? Че пътят му е отворен? И че не иска да работи с Майкъл... че не иска дори да го вижда?

Ала това не беше негова работа. Този път нямаше да се гърчи в нозете му или да му постила пътя.

Но, господи, как ли ще се чувства, ако трябва да работи с Майкъл? Или ако ѝ се наложи да гледа как Сам ухажва Ейприл пред очите ѝ? Не беше сигурна, че ще може да го понесе. Джийн се овладя.

— Просто съм толкова изненадана... Аз да работя с теб и с Майкъл Маклейн! Радвам се, Сам, и наистина се чувствам поласкана.

Той като че ли не забеляза колко потресена е всъщност. Е, напомни си тя, когато е увлечен по някой проект, никога не забелязва нищо друго.

— Но чуй. Имам проблем. Не мога да се снимам в сексцените — избъбри тя. — Не мога.

Той млъкна, усмихна се и я погледна. После се разсмя.

— Там ли е цялата работа? — попита. — В голите сцени?

— Не бих нарекла това „цялата работа“ — отвърна тя сковано.

— О, виж какво, ако не искаш да се събличаш, ще ти намерим дубльорка. Мога да фалшифицирам близкия план. От твоето лице към нейното тяло. Няма проблеми.

— Защо изобщо е нужно? Защо трябва да го показваш?

— Това е любовна история.

— Но не е сексистория.

— Е, хайде — хайде. А „Първичен инстинкт“. А „Фатален жребий“. Това са модерни времена. Необходимост е.

— Няма никаква необходимост да показваш един гол Майкъл Маклейн. И това ли е модерно?

— Предполагам, че е в напреднала зряла възраст — ухили се Сам. — Но ти би трябвало да знаеш по-добре.

— Ясно ти е какво искам да кажа. Защо е необходимо?

— О, и ти знаеш отговора не по-зле от мен. Защото мъжете обичат да гледат такива неща. Защото жените нямат нищо против. Защото мъжете не обичат да гледат голи мъже...

— Защо не?

Сам сви рамене.

— Не зная. Питай Нийл Джордан. Не искат да ги сравняват с някой друг. Страхуват се от собствените си хомосексуални чувства. Или пък се чувстват унижени от гледката...

— Ами ако и жените се чувстват унижени от цялата женска голота? И липсата на подходящ мъж?

— Е, хайде — хайде. Не съм измислил аз света. Той си е такъв. Голата жена е красива. Голият мъж е оскърбителен за окото.

— Смятам, че нещата са по-дълбоки — каза тя. — Мисля, че това е начин да контролирате жените. Да им показвате колко съвършени смятате, че трябва да са. Да използвате телата им, за да продавате нещо... стока, филм, идея. И да ги научите да се продават, както искате аз да се продавам.

Той се протегна и покри ръката ѝ със своята. Тя я издърпа.

— Виждам, че ме харесваш, Джийни. Не искаш, но ме харесваш.

— Разбира се, че те харесвам. Ти си ми режисьор.

— Не, нямам предвид, че ме харесваш професионално. Искам да кажа, че харесваш мен. А аз съм много смаян от теб. Ти си цялостна личност. Необикновена жена. Не само красива, но истински целеустремена, истински интелигентна. Можем да уредим това. Разбирам тревогите ти. Харесвай ме. Работи с мен. Вярвай ми.

Тя се вгледа в продълговатото му загоряло красиво лице. Все още беше най-хубавият мъж, когото познаваше. И тази негова смесица на интелигентност, амбиция и държане от типа „хей, аз съм добро момче“ беше съблазнителна както винаги. Тя усети как се изчервява и заби поглед в масата.

Той отново се пресегна да хване ръката ѝ и този път тя не я издърпа.

— Ще те пазя — каза той. — Само ми позволи. Дай ми да опитам. Аз съм добър режисьор. Обичам актьорите си, Джийн. Вярвай

ми.

— Ще се опитам — обеща му тя.

Шарлийн се обади в агенцията за домашни помощнички да дойдат да почистят къщата преди пристигането на майка ѝ. Сега блестеше от чистота и само кашоните, които бе изтъргувала за Доуб, нямаха място тук. Какво ли щеше да прави той с всичките тези леви обувки, почуди се тя за хиляден път. Дали не беше друга измама като заместващите бензина таблетки? Доуб, по-добре да не държиш при мен на склад нещо, което е незаконно, помисли си Шарлийн. Какво щеше да каже на мама, когато пристигнеш и видеше всичките тия кашони? Ако изобщо дойдеше.

Бе уредила да докарат мама с кола у дома в седем часа. Вече приближаваше осем. Поръчаната храна щеше да изстине. Цял час закъснение, тревожеше се Шарлийн. Тази вечер Дийн щеше да види мама за пръв път. Толкова неща вече се бяха провалили — Флора Лий взе парите, за да си смени квартирата, но не я смени — все още живееше на онова ужасно място в Източен Лос Анджелис. На два пъти бяха уговаряли час да дойде и двата пъти тя не се появи изобщо.

Дийн беше разстроен.

— Мислиш ли, че мама ще ме познае?

Преди Шарлийн да успее да отговори, охраната позвъни от портата и пусна колата на Флора Лий. Благодаря ти, Господи!

— Разбира се, че ще те познае — увери го Шарлийн.

Те двамата отвориха външната врата и застанаха на най-горното стъпало, докато колата се приближи. Флора Лий излезе и с помощта на шофьора успя да се закрепил на краката си. Погледна нагоре, видя Шарлийн, изквича и се затича по стълбите с разтворени обятия.

После се подхлъзна. Шарлийн се пресегна и предотврати падането. Флора Лий се изправи, като че ли нищо не се беше случило. Сърцето на Шарлийн слезе в стомаха. Флора Лий беше пила. Затова толкова закъсня.

— А къде е моето малко момченце? — изкрещя тя, влизайки с несигурни стъпки в къщата право покрай Дийн. Той я последва.

— Ето ме тук, мамо — каза той на жената, която залиташе из всекидневната. Тя се обърна към него и разтвори ръце.

Дийн неволно отстъпи назад.

Шарлийн го наблюдаваше как оглежда майка си. Флора Лий явно се бе подготвяла специално за случая. Това я правеше още по-смешна. Косата ѝ беше яркожълта. Отровназелената ѝ рокля имаше твърде много волани на деколтето и раменете. Беше се накичила с всевъзможни бижута и Шарлийн подушваше парфюма ѝ чак в другия край на стаята. А лачените жълти обувки с високи токове никак не ѝ помагаха в старанието да върви нормално.

Преди Шарлийн да каже и дума, Флора Лий се хвърли върху Дийн.

— Момченцето ми, бебчето ми! — Обгърна с ръце раменете му и заплака, заровила лице във врата му. — Толкова си пораснал, че не те познах! Мама си дойде, бебчо, мама си дойде!

Дийн не помръдна, но потърси погледа на Шарлийн.

— Мамо, защо не дойдеш да седнеш тук? — Тя отведе Флора Лий до края на дивана и внимателно я постави да седне на възглавниците. — Сега, ако поседиш малко, ние с Дийн ще приготвим всичко в кухнята. Веднага ще се върнем, окей?

— А защо не вземем първо да пийнем? Нали празнуваме? — предложи Флора Лий.

— Добре, мамо — каза Шарлийн и избута Дийн пред себе си към кухнята.

— Това не е мамо — каза Дийн веднага щом вратата се затвори зад гърба им.

— Какво искаш да кажеш, Дийн? Разбира се, че е тя. — Шарлийн усети как стомахът ѝ се сви.

Дийн поклати глава.

— Не, не е. Помня как миришеше мамо, а тази не мирише като нея.

— Е, хората се променят. Тя не е толкова млада, колкото едно време. Спомняш ли си, когато беше малък, как мамо те заведе на училище за пръв път? Онзи ден ми каза, че си спомняш.

— Да, спомням си. Мама беше хубава, не беше дебела и имаше кестенява коса. Не носеше грим и не вонеше като татко.

— Хей, дечурлига, идвате ли? — провикна се Флора Лий от всекидневната. — Нали щяхме да пийнем заедно?

— Дийн, недей така, остави я да се съвземе. Постепенно ще си спомниш и други неща.

Когато се върнаха при нея, Флора Лий седеше на дивана с Библията на скута си. Когато вдигна очи, силно гримираното ѝ лице бе изкривено от почуда.

— Значи, сте пазили Библията ми през цялото време, откакто се разделихме?

— Опитваме се да живеем по Мъдрата книга, точно както ни е учила мама — каза Дийн и взе Библията от ръцете ѝ, връчвайки ѝ чаша водка с джинджифил. — Нали така, Шарлийн?

— Да — отвърна Шарлийн. — Точно както ти ни учеше, мамо.

Вдигайки чаша, Флора Лий попита:

— А сега за какво да прием?

Дийн я изгледа втренчено. Флора Лий усети това и неохотно свали чашата.

— Е — каза тя — може би пресилвам нещата. Може би не сте толкова радостни, че ме виждате, колкото съм аз.

— Не си права — каза Шарлийн и я прегърна. — Нали, Дийн?

Дийн стоеше, стиснал овехтялата Библия в ръка.

Докато ядяха печеното пиле, салатата от зеле и сладкишите, говореше най-вече Флора Лий. Искаше да научи всичко за телевизионното шоу, похвали Шарлийн за роклята ѝ, за готвенето, за къщата, а Дийн за костюма му и колко били възпитани кучетата. После отмести чинията си и помоли за „още няколко капчици“, както и да ѝ покажат къщата.

Шарлийн я поведе неохотно от голямата трапезария през кухнята към още по-голямата всекидневна, после я качи на втория етаж с трите празни спални и стаята, в която спяха те с Дийн. Флора Лий спря на прага.

— И двама ли спите тук? — попита тя и погледна към Шарлийн, която усети, че се изчервява.

— Дийн все още го е страх от тъмното — каза тя на майка си.

Флора Лий повдигна вежди.

— Нима нас всички не ни е страх? — попита.

— Имате много място тук — отбеляза Флора Лий, когато слязоха долу. — Празни стаи. Да видите само моята квартирка. Може да се събере в единия ъгъл от спалнята ви.

— Може би искаш да живееш с нас, мамо — предложи Шарлийн и усети как Дийн замръзна.

— Това е добро предложение, миличка — каза Флора Лий. — Но да не ви безпокоят гостите ми. — Влязоха във всекидневната. — Наистина ли искате да дойда при вас, Дийн? Искаш ли мама да се върне?

— Защо ни изостави, мамо? — попита Дийн.

Шарлийн наблюдаваше как изражението на лицето на Флора Лий се промени. Усмивката, както и всичко останало по него като че ли се разпадна. За миг Шарлийн си помисли, че вижда онова старото лице на мама, лицето ѝ от Ламсън.

— Наложил се да ви оставя, сладурче. Ако бях останала, баща ви щеше да ме убие. Трябваше да се махна... да намеря подслон за всички ни, да си намеря работа и тъй нататък. Тогава щях да ви взема и двамата. — Флора Лий погледна празната чаша в ръката си.

Дийн наведе глава.

— Тогава защо не се върна да ни вземеш?

Шарлийн усети как тегне тишината. И тя очакваше отговора на този въпрос, макар че никога не би го задала тя самата. Най-сетне Флора Лий проговори.

— Нещата вървяха много зле, миличък. Много по-зле, отколкото бях предполагала. Никъде не можах да се задържа дълго на работа, за да се установя постоянно. Уволнявах ме толкова пъти, че накрая изгубиха чет. А когато работех, едва изкарвах да свържа двата края, камо ли да издържам две деца. И в крайна сметка само едно от вас беше мое — Флора Лий помълча, а после насилено се усмихна. — Честно казано, бяхте по-добре при баща си. Поне можеше да ви предложи подслон.

— Но ти каза, че ще се върнеш за нас. Ние те чакахме. Чакахме те.

— Знам, бебчо. — Тя отново се усмихваше с най-широката си усмивка, но лицето ѝ изглеждаше смачкано като празен хартиен плик. — Ала ето, сега мама се върна, така че да прием, задето най-сетне отново сме заедно. Както ви обещах.

Шарлийн се докачи, но ѝ беше жал за Флора Лий.

— Разбира се. И скоро мама ще започне работа като фризьорка, както винаги е искала. Тръгва на училище. Нали, мамо?

— Всъщност мисля, че това място не е за мен, Шарлийн — отвърна Флора Лий. — Почват занятия в осем сутринта. Кой ходи по това време да се разкрасява? Ще се ядосат, ако не съм там. Ще ме хокат пред разни малки фукли. Не искам да си губя времето с аматьорство.

— О! — можа само да отрони Шарлийн.

— Но да прием — Флора Лий вдигна чаша — за това, че се събрахме щастливо отново.

— Ние не прием — каза Дийн и излезе от стаята, викайки подире си кучетата.

Шарлийн отпрати Флора Лий у дома ѝ и изгуби почти два дни да успокоява Дийн. Това не беше никак лесно, защото и на самата нея ѝ идваше да зареве с глас.

Най-сетне с пощата пристигна пратка, която щеше да ѝ помогне. Тя придума Дийн да излезе от спалнята и го настани на дивана.

— Имам за теб една наистина чудесна изненада.

В студиото Шарлийн остана смаяна от това как звучи записът на гласа ѝ. Всъщност не можеше да повярва, че това е нейният глас, но мистър Ортис и другите настояваха, че с помощта на модерната електроника можели да постигнат всичко. Е, бяха свършили чудесна работа гласът ѝ да звучи като на истинска певица. Шарлийн беше впечатлена. Реши, че всички изтощителни уроци си струваха труда.

— Дийн, чуй сега! — Тя постави новия компактдиск и натисна копчето. Облегна се назад, наблюдавайки лицето му, когато музиката изпълни стаята. — Какво ще кажеш? — попита.

— Наистина е хубаво, Шарлийн. Харесва ми.

— Видя ли, каза, че мога да пея, и излезе прав — рече Шарлийн усмихнато.

— Разбира се, че можеш. Но кой пее сега?

Шарлийн стана сериозна.

— Това съм аз, Дийн. Това е новият ми албум. Мистър Ортис го е изпратил. Спомняш ли си, когато записвах плочата?

— Разбира се, че си спомням, но не е това. — Той помълча още малко, вслушвайки се внимателно в гласа. — Шарлийн, това не си ти. Не ме е грижа какво казваш ти или мистър Ортис. Вярно, че можеш да пееш. Но, Шарлийн, не позволявай на никого да ти разправя, че това е твоят глас, защото не е.

Шарлийн се втренчи в него, а истината премина като ледена тръпка по гръбнака ѝ.

— Защо си толкова сигурен, Дийн? Искам да кажа, че ти вярвам и така нататък, но откъде си толкова убеден?

— Откъде ли? Шарлийн, ти изобщо не можеш да пееш толкова високо. Спомняш ли си как се смеехме, когато не можеше да изпееш химна преди мачовете по бейзбол. Не, не си ти. — Дийн помълча, като продължи да слуша музиката. — Но, ей богу, наистина е хубаво — каза той.

Сам Шийлдс работеше трескаво по сценария и подготовката на „Роди се звезда“. Също така спеше с Ейприл. И все по-често си мислеше за Джийн Мур. Това си бяха направо четири пълноценни задължения. Нищо чудно, че беше толкова изморен.

Основните снимки започваха само след седмица, а имаше да се подберат актьори за още няколко дребни роли, да се открие дубльорка за голите сцени, да се уточни мястото за снимките на терен в Северна Калифорния, да се пренапишат доста неща. Сам въздъхна и погледна към Ейприл. Ако трябваше да изхвърли нещо от пренаселения си живот, това беше връзката му с нея, но знаеше, че е невъзможно. Тя му позволи и прости увлечението по Кристал Плинъм, но му даде ясно да разбере, че не бива отново да залита така, защото ще го приеме като лична обида. Призракът на разярената Ейприл Айрънс беше доста стряскащ.

А Сам имаше нужда от помощ и си търсеше асистент-режисьор. Знаеше, че това е необходимо зло, въпреки че в своя първи филм не бе прибягнал до помощта му. Но онова, както не спираше да му повтаря Ейприл, бе малък филм.

В театъра нямаше асистент-режисьори. Но в киното асистент-режисьорът можеше да спести време и пари, като снима екстериорите и снимките на терен без актьори или пък пояснителните кадри — бързото показване на названията на улиците или градския силует, който ориентира публиката къде се развива действието.

Търсенето нямаше да бъде трудно. Тъй като Сам не изискваше някой с творчески способности, а просто с прислужнически манталитет, имаше голям избор. Предположи, че А. Джоел Гросман ще върши работа като всеки друг. Но не го каза веднага.

— Какво мислиш? — попита Ейприл след събеседването, когато Джоел излезе от стаята.

— Не е много опитен — каза Сам.

— Но идва с добри препоръки.

— Той е син на секретарката на твоя началник. Каква препоръка е това?

Ейприл прогони възраженията му, като завъртя глава.

— Правил е реклами на джинси. Търсят се. И около стотина други рекламни клипове. И е присъствал на достатъчно много снимачни площадки, за да знае как да действа. На него може да се разчита. Мисля, че може да бъде изобретателен, ако не с творческо мислене. Ще си оправдае заплатата, Сам. Повярвай ми.

Но работата беше там, че Сам не се доверяваше на никого. Помисли си обаче, че А. Джоел ще свърши работа именно защото е неопитен, но амбициозен. Ако е могъл да заснеме реклама за джинси, значи ще може да подтичва подир Сам с тефтер в ръка. Момчето искаше да работи в киното.

— Добре — каза Сам най-сетне. — Надявам се само да не рикошира всичко в мен. И си ми длъжница. — Той погледна списъка на актрисите, определени за прочит на текст в този ден. — Кой е следващият?

Ейприл повдигна празната си чашка от кафе, без да отмества поглед от сценария пред себе си, и чашката веднага бе поета от ненатрапчива ръка. Когато отново я поставиха пред нея, Ейприл отпи, а после внезапно изплю глътката си на пода.

— Кой, дяволите да ви вземат, направи това? Мелани, в това кафе има захарин!

Младата жена изтича до нея.

— Толкова съжалявам, мис Айрънс...

— Боже господи, колко пъти трябва да ти казвам? — Мелани изтича да донесе нова чаша с кафе. — Исусе! — обърна се Ейприл към Сам. — Тези хора откъде са дошли? Дори не могат да запомнят как си пия кафето. — Ейприл бутна настрани сценария заедно с куп отхвърлени автобиографии. — И не мога да намеря актриса, която да прочете няколко скапани реда, без да се обърка. Да ги прочете, за бога! Не да ги запомни и изиграе!

Сам се сети как Джийн Мур направо го помете с монолога на пробните си снимки. Нощем, когато бе самичък, той пускаше филма отново и отново. Сам отметна тъмната коса от челото си и подпря лице на дланта си. Беше изморен. Седяха на масата от осем сутринта. Сега

беше вече четири следобед. Седемнайсет прочита и нито един не ставаше за нищо, камо ли за пробни снимки. Щяха да седят до късно.

— Хлапетата, които се кандидатираха за трупата ми в Ню Йорк, четяха по-добре. Поне можеха да четат. Ами... Холивуд — каза той и поклати глава.

По-добре беше да спре дотук. Ейприл не искаше нападки срещу Холивуд от „мистър Бродуей“ — обидното прозвище, измислено за него. Сега обаче най-ненадейно Сам се сети за Мери Джейн Моран. Беше една сред няколко актриси, и всичките добри. Само че тя беше най-добрата. Далеч по-добра от тях. Защо нямаше една такава Мери Джейн тук?

Осъзна, че напоследък най-много му липсваше възможността да поучава някого. Мери Джейн бе ранена птица, която разцъфтя под режисурата му. Разцъфтя и в личните им отношения. Защо му харесваше толкова ролята на режисьор, на Пигмалион и Галатей? Радваше се някой да има нужда от него, да се показва по-мъдър, по-опитен, по-добре да контролира положението. Жажда за власт ли бе това? Да. Може би защото бе несигурен? Едва ли. Нима е лошо да искаш да научиш някого на нещо, да искаш да му помогнеш? Как да изпълни това свое желание? Имаше ли друг ученик за него?

Е, в известен смисъл може би имаше. Джийн Мур вече бе запаметила целия нов сценарий, а дори не бяха започнали репетициите. Беше интелигентна, трудолюбива и добра. Сигурен беше. Но беше млада и имаше нужда от режисура. Той работеше с нея малко повече от две седмици всеки ден и се изумяваше колко бързо тя научава всичко. Знаеше, че заснемането на „Роди се звезда“ с нейна помощ щеше да мине леко. Успокои я за голите сцени. Джийн беше умна, красива и забавна. Още не беше закоравяла като Ейприл. Динамична жена, помисли си той. И все пак още уязвима.

Сам отначало бе впечатлен от външния вид на Джийн, после от таланта ѝ, а сега от ума и професионализма ѝ. Беше открил, че очаква миговете, когато работят заедно, повече от всичко друго. Удовлетворяваше го... Имаше нещо особено в Джийн Мур.

Ейприл се обади.

Губиш ни времето тук, Сам. А времето е пари. Трябва да промениш мотивировката си за актьорите. Филмите не са като пиесите. Казвала съм ти го. Трябва да подходиш по друг начин към

филмовите актьори. Те са свикнали да се подготвят сцена по сцена. Ти им даваш да прегледат сценария. Накарай ги да ти изиграят момента. Не си губи времето. Нито моето.

— Виж, аз просто работя по друг начин.

Ейприл го погледна хладно.

— Е, стилът ти не върши работа. Не сме избрали нито един актьор. — Помълча малко. — Може би работата не е в режисурата, Сам. Може би е в сценария. Я се опитай да кажеш „разконцентриран“. Героят ти трябва да произнесе тази дума сто пъти.

Права беше, сценарият му бе неизгладен, доста грапав. И Сам — трябваше да си го признае — се страхуваше. Това чувство не му беше приятно. Преди винаги бе успявал да бъде най-силната личност в една група. На Бродуей, в залата на „Свети Малахий“, дори в „Джак и Джил“. Не беше просто някакъв драскач, беше и режисьор; това бе негов филм. Продуцентът Симор Левин беше едно нищо — синът на Боб (от „Интернешънъл Студиос“) — и Сам веднага скочи в леглото на Кристал Плинъм. Въпреки че тя беше истинската звезда на филма, след като преспа с нея, властта премина у него.

Разбира се, каза си той, не бе спал с нея заради власт. Кой не би легнал с Кристал, ако можеше? Цялото мъжко население на страната искаше да спи с нея. После той отново започна с Ейприл... Да бъдеш с Ейприл беше нещо съвсем различно.

Сам познаваше света на актьорите и режисьорите. По дяволите, та той се въртеше в него през целия си живот. Но Ейприл като че ли знаеше всичко. Включително и зрелия свят на парите, сделките и процентите от брутната печалба. Тя беше не по-малко умна и неотстъпчива от мъжете и не по-малко секси от другите жени. И това му харесваше. С Ейприл чувстваше, че има най-доброто — ролс-ройс сред жените.

Само че понякога изпитваше нещо съвсем различно по отношение на себе си. Не беше както с другите жени. Когато спеше с Ейприл, вместо да обсеби нейната сила, тя като че ли открадваше неговата. Не сексуално. Тя беше тигрица, но той можеше да я задоволява. И не беше нещо, свързано с онова, което тя казваше или правеше. Тя просто не му се подчиняваше. Не че изискваше подобно нещо. Не. И знаеше, че тя го харесва. Но при другите жени съзнаваше,

че ако ги напусне, това ще има за тях значение. Докато Ейприл безпрепятствено щеше да си продължи, сякаш нищо не се е случило.

Това го изнервяше, а отгоре на всичко стоеше и проблемът с Майкъл Маклейн. Да погледнем истината в очите — аз мразя този фукльо и той ме мрази. Този тип беше като шамандура — плаваше през живота с помощта на добрата си външност и репутацията си на женкар, а не на актьор. Може би Ейприл беше права. Като човек по хлъзгавия склон надолу той щеше да бъде идеален.

Проблемът беше, че този гадняр бе приел ролята, а сега се отказваше. Господи, той изобщо не можеше да играе, но дори само да си прочетеше репликите, пак щеше да получи „Оскар“. Ролята плачеше за Майкъл Маклейн. Трябваше само да се появи пред камерите. Сега обаче му бе хрумнало да я „пооправят“, да я подсладят. Искаше героят да има положителна и чаровна страна, а не да бъде отчаян. Той дори предложи вместо самоубийството чрез удавяне Джеймс да се гмурне, за да спаси Джуди от удавяне! Каква глупост!

Проклетото копеле се залавяше с всяка възможна сцена от сценария и се опитваше да се налага. Да налага идеите си, които щяха да съсипят филма.

На Сам не му беше нужно да обяснява на Ейприл, че има проблеми със сценария. Второ действие беше невероятно слабо. Тя го знаеше и не скри това тази сутрин нито от него, нито от Майкъл. Но се застъпи за мен, помисли си Сам.

— Джеймс е самоубиец — каза тя на Майкъл Маклейн. — Трябва да бъде такъв.

Но какво ли щеше да стане, ако не беше на моя страна? Защото това бе една от най-невинните идеи на Майкъл. Сценарият вече беше претърпял пет преработки още преди прослушването на артистите. Сам погледна към Ейприл. Колко ли време още щеше да бъде на негова страна и какво щеше да стане, ако се отметнеше? Тя го погледна с онзи свой изнервящ поглед, като че ли четеше мислите му и ги намираще за забавни.

— Накарай ги да играят, Сам. По-късно винаги можем да поправим сценария. Окей? Готови?

Сам кимна.

— Вкарай поредната кукличка, Мелани — извика Ейприл и се облегна назад със скръстени ръце.

След като отскубнаха Лайла от Ейра, тя успя някак да стигне до дома си. После три дни близа рани и прегрупира силите си.

Беше изгубила ролята в „Роди се звезда“ и нищо повече не можеше да се направи. Можеше само да се съсредоточи върху бъдещето си — бъдеще, което да е по-забележително и добро от това на Джийн Мур. Можеше да направи три неща. Първо, да накара Марти да ѝ възложи главната роля в някой важен игрален филм. Второ, да направи всичко възможно тя да спечели наградата „Еми“, а не Шарлийн и в никакъв случай Джийн. И последно, да премине към импресарската кантора на Сай Ортис.

Започна първата част от кампанията, като се обади по телефона на Марти и го покани на вечеря. Ако той бе изненадан от поканата, с нищо не го показа. После се обади в кантората на Сай Ортис и си уреди среща в края на седмицата. Едва тогава се облече и излезе от къщи.

Стигна с колата си до въпросния адрес и постоя, оглеждайки фасадата на двуетажната сграда, пред която стоеше. По външен вид беше много далеч от типичните за Малибу и Бевърли Хилс жилища, на които бе свикнала.

Лайла реши, че това е единственият начин да си помогне да получи наградата „Еми“. И Надя ѝ беше показала как. Не с глупавите свещи и тамяна. Това беше умряла работа. Но Надя бе спечелила една награда. И след като обмисли всичко внимателно, Лайла разбра какво трябваше да направи. Тя трябваше да наеме частен детектив.

Изискванията бяха съвсем елементарни — да има нос да надушва мръсотийки и да обича парите, независимо откъде идват те. Лайла погледна визитната картичка в ръката си, картичката, която някога ѝ беше дал леля Роби. „Майнъс Пейдж. Частен детектив“. Бе научила от леля Роби, че сведенията на Пейдж от време на време се използвали от булевардните вестници. Той беше заснел Джими Суогърт да излиза от някакъв мотел с проститутка. И бе дочула от Роби, че именно Майнъс пошушнал на Мия за любовната връзка на

Уди. Лайла в никой случай нямаше да му постави по-лесна задача. Беше време отново да овладее положението.

Откакто се разчу, че не са й дали главната роля в „Роди се звезда“, Лайла имаше чувство, че изпуска юздите. А сега, когато бяха във ваканция, усещаше, че изгубва и част от рекламната сила, която имаше, докато играеше в сериала. Публикува се статия за лошата атмосфера на снимачната площадка, заради което обвиняваха нея. Изведнъж се получи така, че Джийн Мур спечели професионалното уважение, към което се стремеше Лайла, а Шарлийн Смит бе станала любимка на всички благодарение на рекламата за албума и номера с бедничката мъничка тексаска. Беше крайно време и Лайла да се задейства.

Тя бутна стъклената входна врата на сградата и се качи по стълбите до втория етаж. Кантората на Пейдж бе последната в края на коридора. Почука силно, а после отвори вратата, без да дочака отговор. Вместо да влезе в приемна, както очакваше, Лайла се намери в една стая, малко по-голяма от килер, пред бюро, зад което седеше дребен човечец в сив полиестерен костюм. Носеше мръснобяла риза и ужасна оранжева връзка от изкуствена коприна. Ризата му беше поне с един номер по-голяма и това го правеше още по-дребен.

— Вие ли сте Майнъс Пейдж? — попита тя.

— Какво иска Лайла Кайл от Майнъс Пейдж? — отвърна с въпрос той, без да помръдне и мускул.

— Това ви засяга само ако сте Майнъс Пейдж — озъби му се тя. Бледият човечец примигна, кимна и й посочи един стол в ъгъла на стаята.

— Какво мога да направя за вас? — Той се облегна на скърцащия стол.

— Имам нужда да проучите някои хора. Всъщност двама души. Разбирам, че работите точно това.

Той кимна незабележимо.

— Кои? — попита.

Лайла си пое дъх.

— Джийн Мур и Шарлийн Смит.

Майнъс не реагира. Това го бе научил отдавна — не реагирай, независимо какво ще чуеш. Също така знаеше, че голяма част от хората имат много повече за криене, отколкото биха си признали.

Лайла бръкна в чантата си и измъкна два листа жълта хартия.

— Това са подробности за сегашния им живот... адреси, къде се хранят, къде пазаруват, снимачното им разписание. — Тъй като Майнъс не протегна ръка да вземе листовите, Лайла ги остави на бюрото пред него. — Включила съм и някои факти от миналото им, които успях да изровя сама. Не разни рекламни глупости, а факти. Неща, които съм чула директно от тях в случайни разговори.

Майнъс не каза нищо, само надникна в бележките на Лайла, изписани с печатни букви.

— Тези подробности ще ви бъдат като отправна точка. Като например — тя се наведе и посочи един ред на страницата — какво е правила Джийн Мур, преди да се появи в театър „Мелроуз“? Как е получила тази роля? За това не се знае много.

Пейдж продължи да я гледа.

— И Шарлийн Смит. Да предположим, че е дошла от някакво градче в Тексас. Какво е семейството ѝ? Къде е учила?

Майнъс Пейдж най-сетне отвори уста.

— За какво ви е тази информация, мис Кайл?

Лайла си помисли дали да не му каже да си гледа работата, но се въздържа.

— Искам да знам с кого работя. Не обичам тайни, а мисля, че тези кучки и двете имат тайни.

— А каква е вашата тайна?

Лайла не трепна.

— Аз нямам тайни, мистър Пейдж. Там е цялата работа. Животът ми е отворена книга вследствие на това, че съм дете на две знаменитости. Каквото виждате, това е. Затова можете да ме разберете защо смятам, че съм в неизгодно положение. Те знаят всичко за мен, но аз — почти нищо за тях. И, честно казано, това ме изнервя. — Стори ѝ се, че устните му почти незабележимо се извиха иронично, но предпочете да не му обръща внимание. — Интересува ли ви тази работа?

— Чакайте да се уверя, че съм разбрал точно задачата. — Майнъс пхна пръст в широката яка на ризата си и лекичко я подръпна, като че ли го стягаше. — Вие искате всички мръсни тайнички от техния живот, като например с кого са спали и дали са го правили за пари. Евентуално участие в порнофилми, скандали. От

какви семейства произхождат, законни деца ли са, имали ли са финансови проблеми, лежали ли са в затвора, какви са сексуалните им вкусове, имат ли извънбрачни деца, аборти, били ли са някога наркоманки, клептоманки, престъпнички, проявяват ли обратни наклонности...

Лайла се усмихна за пръв път, откакто се бе срещнала с Майнъс Пейдж.

— Мисля, че сте схванали в общи линии, мистър Пейдж. Какво ще струва това?

— Десет хиляди долара предплата. Като начало. Разходите се осчетоводяват отделно. Без съмнение ще се наложи да пътувам. Ще ви информирам за това.

— Добре. Кога можете да започнете?

Той се прокашля.

— В момента, в който осребря чека ви. — Той извинително сви рамене. — Такива са условията на компанията.

Лайла отвори чантата си, извади чековата си книжка и започна да пише чека.

— Имам и една друга, по-незначителна задача. Всъщност тя не е проблем. — Лайла връчи чека на Майнъс. — Тя... мисля, че ще може да бъде покрита от допълнителната сума, която съм включила в предплатата.

Тя пак отвори чантата си, прибра чековата книжка и извади малко снопче писма, захванати с ластик.

— Получих ги наскоро. Получавам какви ли не откачени неща в пощата си, трябва да знаете. Но тези надминават всичко. Написани са от член на някаква си лига или нещо подобно. Подписва ги някакъв тип на име Джъгхед. Ще можете ли да разследвате за мен и този проблем? — Лайла му връчи снопчето.

Майнъс отвори първия плик и извади от него лист хартия. ПОСЛЕДНИЯТ БЮЛЕТИН НА ЛИГАТА ЗА БОРБА С НЕПОТИЗМА, СМЪРТ НА ЛАЙЛА КАЙЛ. *Сецате ли се дъщерята на чия прочута холивудска звезда е получила роля в „Три момичета на път“? Разбира се, че Лайла Кайл. Както твърди в последния брой на списание „Пийпъл“ за нея било много по-трудно да се представи като самостоятелен индивид, трябвало да полага много повече усилия...*

Майнъс сгъна отново листа и го върна в плика.

— Сигурно получавате много такива писма. Писма на омраза. Те са в комплект с територията.

— Има много такива. Откачени. Но никак не ми харесва идеята за някаква лига на откачените. И това се доставя на ръка до вратата ми. Не по пощата. Просто изниква отнякъде. С отделните откачалки мога да се оправя и сама. Това обаче ме тревожи.

Майнъс Пейдж кимна.

— Не се притеснявайте. Ще се позаинтересувам. Както казах, веднага щом осребря чека.

Сай Ортис се разсмя наистина доволен. Успя! Той остави телефонната слушалка и за миг му се дощя да затанцува из стаята като лудо магьосниче джудже от испански произход. И защо не? Беше спечелил най-сериозната игра на покер в досегашната си кариера! Щеше да стане импресарио на Лайла Кайл, а най-сладкото във всичко това бе, че тя напускаше Ейра Сагарян, за да се прехвърли при него — Сай Ортис, мексиканчето, чиканото, селянчето. Държеше три дами срещу празната шепя на Ейра! Ха! Светският стар педераст ще получи удар и отдясно — за симетрия на онзи отляво. Разбира се, имаше си и лошите страни — филмовите му клиенти не обичаха да бъде импресарио на телевизионни актьори. А Лайла беше една истинска кучка. Но беше чиста порода, не някакво помярче. Величието на Лайла бе вродено, не беше измамно, както у повечето парвенюта, с които се занимаваше Сай. И щом можеше да се справи с Кристал Плинъм и Джийн Мур, значи щеше да се справи и с Лайла. Защото у Лайла имаше точно онези качества на звезда, които липсваха на много от тези момичета, някаква тайна магия отвъд хубостта и таланта, някаква сила, която те принуждаваше да я гледаш.

Сай приближи до прозореца на кантората си и се разсмя. Чакай само другите агенти в града да научат новината!

Девет седмици щяха да снимат „Роди се звезда“ в Северна Калифорния. Джийн отлетя с „Боинг 727“ на „Интърнешънъл Студиос“ и на аерогара Оукланд я чакаше лимузина, която да я закара в хотел „Кюпъртино“. Там бяха настанени артистите и екипа. На другата сутрин я отведоха на снимачната площадка и ѝ показаха нейната гримьорна, където вече я чакаше Май.

Джийн се огледа в огледалото на луксозната каравана. Много полуксозна от функционалната тенекиена кутия, която ѝ бе предоставена за „Три момичета на път“. Всичко в продукциите на Ейприл Айрънс беше първокласно. Караваната имаше кристално, добре осветено огледало с вградена махагонова тоалетна маса под него, облицована с плочки баня, диван и кресла в елегантен пъстър кретон, с лампи от кристал и месинг и отделна спалня — с легло с балдахин! Разбира се, не за да спи в него през нощта. Само в случай че реши да дремне! Джийн се чувстваше като звезда. Кристалната ваза бе пълна с цветя — от Ейприл Айрънс.

Но приличаше ли тя самата на звезда? За кой ли път Джийн заоглежда безупречното си лице в огледалото. Дори завръщането на Май, която влачеше поредния огромен сак за дрехи, не наруши съсредоточеността ѝ.

Предишната нощ бе сънувала ужасен сън — беше на сцената, където играеше гола пред пълен салон. Внезапно тя почувства как първо едното ѝ бедро, после другото изведнъж провиснаха. Сред публиката премина кикот. После набъбна стомахът ѝ. След това едната ѝ гърда стана огромна и увисна до кръста ѝ. Публиката започна да се смее. Тя вдигна ръце към лицето си само за да напипа стария си нос и старата си двойна брадичка. Публиката се тресеше от смях. Джийн се събуди обляна в пот.

Потеше се и сега, когато се обърна отново към огромното огледало, улавяйки в него погледа на Май.

— Винаги ли си смятала, че си красива?

— Никога.

— Никога? — Джийн се обърна рязко. — Никога ли? Май, ти си била една от най-красивите жени на своето време. И никога не си се смятала за красива?

— Сега знам, че била. Сега го виждам... в стари филми и фотографии от онова време. Но тогава... не. Тревожих, че нещо там, някакво несъвършенство ще прояви се. Устата ми — голяма. Очите ми — твърде кръгли. Все се сравнявах... първо с другите момичета, после с други жени. А когато дошла тук! Холивуд! Теда Бара! Не може да си представиш! И Надя Негрон. И, разбира се, Гарбо. Лицето на всички лица. Аз все не била достатъчно хубава. Нито за себе си, нито за камера. Или за мъже. Всичкото време, докато била красива, го пропилявах.

Джийн наблюдаваше Май в огледалото. Все още запазило деликатната си костна структура, лицето ѝ бе развалина от бръчки, торбички и старчески петна. Лицето на Джийн беше младо и свежо. Колко ли още ще се запази така? И беше ли достатъчно красиво? Достатъчно красиво, за да запълни един филмов екран девет на пет метра в „Триплекс Одеон“? Тя положително не беше толкова хубава, колкото е била Май. И все си намираще несъвършенства заради миналото си — заради лицето, което бе имала някога. Но и Май беше правила същото. И Шарлийн ѝ беше казала, че не се смята за толкова красива, колкото Лайла или самата Джийн. А Лайла... е, Лайла не беше нормална. Не позволяваше на никого да я фотографира, без тя да одобри после снимките.

Сега, изправена пред ужаса на големия екран, Джийн откри, че се страхува и почти маниакално се интересува от външния си вид. И не само тя — гримьорът Джери, главният оператор Ласло и асистент — операторът Боб — очевидно всички се интересуваха само от това как ще изглежда. Джийн прехапа устни и погледна към Май, която много отдавна бе преживяла същото.

— О, миличка, да не се притесняваш от камера? Ще изглежда чудесно. Слушай, ще направим няколко теста и ще открием най-добър ъгъл. Ще направим тебе съвършена.

— А аз се надявах, че вече съм съвършена.

Май се разсмя.

— Миличката ми, толкова глупава! Ами Джийн Артър... тя имала само една страна. Винаги отляво. Преустройвали павилиони, да

може да влезе отдясно и да не обърне дясна си страна никога. Всички го знаели. На Капра не пукало му. И Клодет Колбер също. Много френска, много шик, но лице ѝ като... как му викате... тиква. Специално осветление, да направят ѝ скули. Дори Елизабет Тейлър. Сянка на горната устна. Винаги трябваше да се прикрие. Та, какъв, миличка, е твой проблем? — засмя се Май.

Джийн реши, че проблемът ѝ е в три плана. Първо, страхуваше се как ще изглежда на екрана. Второ, притесняваше се какво ще излезе от отношенията ѝ със Сам и трето, осъзна с изненада, че се ядосва.

— Защо са всичките тези номера? — попита тя Май, въпреки че не очакваше да ѝ отговори. — Хубавата страна, осветлението, ретушът. Защо не им стигаме такива, каквито сме?

— Защото, миличка, не сме такива, какви мечтаят за нас мъже. Нали знаеш историята на Джон Ръскин?

Джийн знаеше историята за изкуствоведа на викторианска Англия, но когато Май произнесе името му, то ѝ прозвуча като на руски граф. Тя поклати глава.

— Той бил театрален критик в Лондон. Не, повече дори. Бил журналист, кой определя вкуса в онова време. Казвал на хора какво да харесва, какво красиво, какво грозно. Много важен човек на изкуство в Лондон. Може би най-важният.

— Да — каза Джийн, — сега си спомням името му.

— Е, оженил се. За красиво младо момиче. Обожавал го. Докато не минала церемония. Когато тя се съблякла на сватбена нощ, той бил отвратен. И знаеш защо?

Джийн поклати глава.

— Видял ѝ окосмяването на срамните части! Това го отвратило. Все гледал статуи на жени. Те все били без косми. Истинската му красива жена отвращавала го! — разсмя се Май. — С жени винаги така. Така се пошегували с нас боговете. Ние сме от звездите, но и от земята. Близки сме до съвършенство, но никога не достатъчно сме съвършени. — Помълча малко и добави: — Тиранията на красотата!

— Толкова е тъжно. Вярно ли е всичко това?

— За Ръскин или за живота?

— И за двете.

— И за двете вярно е. Мерилин Монро, аз поправях нейни костюми за „Неудачници“... оттам научила за джинси. Тя повръщала

преди всеки кадър, защото страх, че не достатъчно красива. И още, Гарбо е съвършената жена. На трийсет и пет години вижда няколко бръчици на лице си на екрана и плачела цели три дни, трябва да спрат да снимат. А хора казват, че не интересувала как изглежда! Толкова много интересувала, че прекара остатък от неин живот да крие се! Можеш ли да си представиш? Ако сме несъвършени, презират ни и ние се мразим. Ако сме съвършени, остаряваме, презират ни и ние пак се мразим.

Май помогна на Джийн да се подготви за всички проби, за да видят и те, и тя как ще изглежда на екрана. Обикновено тези проби се правеха, преди да започнат основните снимки, но в този филм като че ли всичко закъсняваше и пробите едва бяха започнали. Сам беше хладен и разсеян, а Майкъл — слава богу — нямаше да го има още три дни.

Беше късно, след седем часа, когато Май ѝ помогна да се преоблече и да си свали грима. Джийн беше капнала.

— Ще дойда с теб до хотела, ако искаш — предложи Май.

— Да. Хайде да вечеряме, макар и късно — предложи Джийн.

— Една бира. Искам само една бира — въздъхна Май.

Дори шофьорът Дани беше изморен. А в тъмнината на задната седалка Джийн се чудеше в какво се е превърнала и какво прави тук. До нея беше последната редакция с новите добавки, фотокопирани на розова хартия. Всяко ново копие беше на различна по цвят хартия, за да не станат обърквания. Колко цвята вече имаше? Бледожълто, яркожълто, зелено, лилаво, синьо. Имаше ли и бял вариант? Ами сив? Вече не помнеше. Отново се почуди дали не е сгрешила. При избора, с който разполагаше, защо се спря именно на този филм?

Заради Сам, разбира се. Като пеперуда на свещ. Тя въздъхна. Дали щеше да изгори също като пеперуда? Нима не се бе подложила на преобразяването си, за да бъде пламък, център на привличане? Е, плътта ѝ бе променена, но същността ѝ си оставаше.

И изведнъж тук, на задната седалка на луксозната лимузина, я заля вълна на ужасна самота и отчаяние. Чувстваше се сломена, на хиляди мили от Май, която седеше до нея в мрака. Ако умра сега, кой

ще разбере? Кой наистина ще разбере? Какво правя тук? Потръпна, въпреки че не беше студено.

Толкова беше уморена, че когато влязоха в хотела, предложи да им донесат вечерята в стаята, на което Май бодро се съгласи.

Когато Джийн излезе от препълнената с пара баня, Май вече отпращаше сервитъора и вечерята беше сервирана на една масичка на колела, придърпана до прозореца. Седнаха, разделени от белите ленени салфетки и лъсналото сребро на приборите. Джийн отпи от горещия бульон консоме, а след това се заеха с пилето, изпечено на мескитови дърва.

— Май, искам да споделя нещо.

Май остави чашата си с пилзенска бира и я погледна в очакване.

— Имам нужда да разкажа всичко на някого или ще умра — рече Джийн и започна.

Май беше търпелива слушателка. Оставяше я да си поплаче и изчакваше мълчаливо през дългите паузи, когато Джийн с мъка събираше думи и кураж да продължи разказа си. Не я прекъсваше и зададе само един въпрос — как точно се е свързала с Брустър Мур. Най-сетне Джийн свърши, Май въздъхна и отмести стола си от масата. Стана и отиде до прозореца.

— Какво ли не правим със себе си! Какво ли не правят с нас! — прошепна тя. Сетне се обърна и погледна Джийн. По лицето ѝ не се четеше нито шок, нито отвращение, а само любов и съчувствие. — Миличка, толкова съжалявам.

Всъщност тази нощ Джийн спа по-добре, отколкото от дълго време насам. На другата сутрин Май вече я очакваше във всекидневната на апартамента ѝ.

— Миличка, много искам да поговоря с теб — каза тя. Джийн кимна. — Не спала цяла нощ и мислила за твоя история. И трябва да ти кажа, че ти в голяма опасност.

Джийн седна на дивана с разтуптяно сърце.

— Какво имаш предвид? — попита.

— Когато бог дари голяма красота, той дава и време да научим за какво е полезна. Защото красота е власт в този свят. Мъжете така го направили. А ти имаш нужда от твоя власт. Трябва да я използваш. Ако ли не, оръжие ще насочи се срещу тебе.

Марти наблюдаваше Лайла, докато тя говореше, размахала ръце като японски ветрила. Седяха на дивана в гостната му и Лайла току-що бе свършила да му разказва как е отхвърлила ролята във филма „Принцесата на Тайм“. После заговори за Ейра Сагарян и колко я е разочаровал. Той виждаше разширените ѝ от възбуда зеници, порозовялата кожа под златния загар. И всичко това само заради някаква си филмова роля. Колко ли по-страстна щеше да бъде в леглото?

Марти почти беше отписал Лайла. И после изведнъж тя му се обади. Този път той възнамеряваше да не се провали. Изпрати Сали в града, не прави никакви приготовления. Никакви гладиоли, никаква специално донесена вечеря. Нещата вървяха добре. Просто трябваше да има търпение. Ще дойде време, когато ще я притежава. Засега той бе приел разстоянието, на което го държеше, като нещо временно. Но до момента в отношенията им не бе настъпила и най-нищожната промяна. Ала ето че тя му се обади — бе, изглежда, готова за приятелство. Защо сега? Може би отговорът беше в съветите и доброжелателното търпение.

— Ейра просто е твърде стар, Лайла. Верността към семейството е хубаво нещо, но на теб ти трябва импресарио като Сай Ортис.

— Наистина ли, Марти? — попита тя. Марти усети тръпка на възбуда. Обичаше, когато тя се вслушваше в мнението му.

— Искаш ли да му звънна и да уредя нещо? Сигурен съм, че с удоволствие ще поговори с теб.

— Разбира се. Страхотна идея. — Лайла се почуди дали ще разбере, че тя вече се е обадила. Е, ще каже на секретарката на Ортис, че Марти я е посъветвал.

Какво още можеше да направи, за да спечели благоразположението ѝ? — почуди се Марти.

— Искаш ли да чуеш идеите ми за първия епизод идната година?

— Разбира се. Какви са те? — Лайла сви крака под себе си.

— Реших, че мога да започна началния епизод само с едно момиче. Другите две ще останат като ретроспекция или като рамка, а може изобщо да не се споменават. Още не знам. — Не беше необходимо да погледне Лайла в лицето, за да разбере какво мисли.

— Може би ще е интересно — каза тя предпазливо. — Може и да се получи, ще зависи от много неща.

— От какво ще зависи?

— Е, ако искаш честен отговор, Марти, успехът или провалът ще зависят изцяло от това на кое от момичетата ще се спреш. Като, разбира се, ще е необходимо да е достатъчно силна, за да изнесе подобна тежест, но също така...

— Вече съм решил.

Наблюдаваше я, като почти чуваше как мозъкът ѝ щрака.

— Да? — промълви тя.

— Ти ще бъдеш.

Лайла изпищя, разпери ръце и се хвърли на врата му. За пръв път се докосна до него. Марти усети как се разтрепери. Надяваше се Лайла да не забележи.

— Аз ли? О, Марти, това е чудесно. Ти си блестящ. Гений си! — Тя се облегна назад. — Разкажи ми още. Каква ще е фабулата? Декорът?

Сви се като котенце на дивана, готова да попие всяка негова дума, всеки негов жест.

— Ще бъде за това как напускаш дома си и поемаш по пътя.

— Страхотна идея. Обожавам я.

— Ти ще обърнеш гръб на охолния живот — богатство, голяма къща, коли, прислуга, отсъстващ баща, деспотична майка... всичко. Ще използваме „Бийтълс“ за фон. Сещаш се кое парче, нали? „Тя напусна дома, след като живя сама толкова дълги години.“ Било е направо ад. И сега вече напускаш. Нещо от шейсетте години, което важи и за деветдесетте на фона на осемдесетте.

— Харесва ми, Марти. Безупречно е.

— Напускаш, оставяйки всичко това зад гърба си, за да избягаш от майка си...

Лайла кимаше с лице, озарено от радост, а може би и от нещо друго.

Лайла, Шарлийн и Джийн може и да бяха в отпуск, но не и Марти. Нещата с Лайла вървяха добре, но той трябваше да надхвърли миналогодишния рейтинг. И да се справи с проблемите около снимачния график на Джийн Мур. Днешната работна среща щеше да бъде кратка и по същество.

— Карайте както досега, момчета — каза продуцентът Джордж Йънг. Заявяваше го на всяка подобна среща. — Заложихме сме на печеливша формула. Обаждат ми се по телефона непрекъснато. И куцо, и сакато иска да участва в този сериал. Дори Кетрин Хепбърн, представяте ли си? Импресариото й твърди, че Кейт виждала това като женски телевизионен филм за деветдесетте години.

— Става да влезе веднъж в кадър, но толкова — обади се тихичко Марти. — Още от началото ви казах, че искам непознати лица. И като изключим еднократните участия, точно това направихме и точно това върши работа. Сега, след всичко онова, което постигнах с тях, искате да ме закопаете с Кетрин Хепбърн в сериала ли? Няма оправдание да я включим в него. Той прилича на документален филм. Тя ще изглежда като актриса, за бога! Това е явна манипулация. — Марти внимаваше да не повишава глас. — Няма да стане — отсече той, отправил поглед към Джордж Йънг.

Джордж поклати глава.

— Само че първият епизод за откриването на сезона трябва наистина да носи някакво послание. Трябва да покаже, че вторият сезон ще бъде по-добър от първия, независимо колко успешен е бил. Имаме нужда от някакъв трик и... честно казано, Марти... мисля, че това може да се постигне със суперзвезда.

Марти си даваше вид, че уж обмисля всяко предложение на продуцента, преди да коментира. Направи го и сега. Тишината на стаята обаче бе нарушена от асистент — продуцентката на Джордж — младо момиче, твърде младо и красиво, за да е назначено поради професионални качества.

— Какво мислите за Тереза О'Донел вместо Хепбърн? — попита то. — Искам да кажа, че тя е олицетворение и на двете. Тя е суперзвезда и истинска майка на Лайла. Ето ви документалният елемент.

Никой нищо не каза. Най-сетне се обади Джордж:

— Майката на Лайла Кайл?

— Ами да. Да накараме майката на Лайла да играе и във филма нейна майка.

Марти се усмихна на младата жена. Тереза О'Донел! Какво не би дал той, Марти, да работи с Тереза О'Донел! Хлапето беше право. Връзката беше идеална... Но ще се съгласи ли тя? Тереза О'Донел бе играла всякакви роли. Ала сега, когато дъщеря ѝ беше в същия сериал... Марти бе сигурен, че Тереза ще оцени и артистичната, и търговската страна на такова решение.

— Как се казваш?

— Лесли Сноу — отвърна асистент — продуцентката.

— Ще помисля върху това, Лесли. Добре, момичета и момчета. Да затягаме коланите и да се готвим за сериозна битка.

Шарлийн вече две седмици въртеше номера, който ѝ беше дал Доуб, но не можеше да се свърже с него. Беше доста разтревожена — кашоните все още бяха струпани в къщата ѝ и тя не знаеше какво да прави с тях. Дали не трябваше да ги остави някъде на склад? Шарлийн отново вдигна слушалката. Този път обаче след две позвънявания чу гласа на Доуб от другия край.

— Ало — каза той бодро.

— Доуб Самюълс, ще трябва да ми обясниш някои неща! Търся те всеки ден. Къде беше? И какво, мътните те взели, ще правиш със сто дузини леви дамски обувки? — попита тя.

— Шарлийн, сладурче. Значи си ги взела! Колко струваха? — попита той.

— Шейсет долара. Сега ще отговориш ли на въпросите ми?

Гласът на Доуб стана сериозен.

— Съжалявам, Шарлийн. Бях извън града по бизнес. Трябваше да ти се обадя преди това.

— Какъв бизнес? Доуб, защо са ти тези кецове? — Опита се гласът ѝ да прозвучи строго, но Шарлийн не можеше да се сърди на Доуб. Толкова се радваше да го чуе отново.

— Не са кецове, сладурано. А най-добрите обувки за аеробика, които можеш да си купиш. Знаеш ли, аз сега се занимавам с внос-износ, Шарлийн. И трябваше да внеса тия „кецове“ за един клиент. Но митото за внос на един чифт се оказа толкова високо, че изобщо нямаше да спечеля, затова ги внесох на две отделни пратки, едната, от леви обувки, в Лос Анджелис, а другата, от десни, в Портланд. А когато никой не идва да си ги вземе и да си плати митото, знам, че ще ги пуснат на търг и че на никого няма да трябва само леви обувки или само десни. Така получих цялата пратка, без да плащам мито, и си спестих десетки хиляди долара. Хитро, нали?

Шарлийн мълча цяла минута. Беше по-хлъзгав от гъша мас.

— Доуб, а сега ми кажи, имаше ли нещо в токовете на тези обувки? Нали знаеш, наркотици или нещо подобно? Кажи ми истината,

Доуб Самюълс.

Гласът на Доуб стана много сериозен.

— Шарлийн, вече ти казах веднъж, че никога няма да ти причиня нищо лошо. Няма... няма да направя нищо, което да навреди на теб или на Дийн по какъвто и да било начин. Все едно... все едно че сте ми деца, Шарлийн. Ясно ли е? Трябва да ми вярваш.

— Доуб, вярвам ти. Честно, вярвам ти. Просто онзи ден четох как един тип слязъл от самолета в Маями и го арестували за контрабанда на наркотици. Пренасял ги в токовете на обувката си! Затова се изплаших малко. — Сега тя се разсмя. — Още ли правиш ония заместители на бензина?

Смехът на Доуб долетя до нея от мили разстояние.

— Ще ти разкажа всичко за тях, когато се видим довечера.

— Довечера ли? — попита Шарлийн. — Ти ще бъдеш тук довечера? — Господи, майка й също щеше да идва довечера! Но Доуб е добре дошъл. Може би дори ще я посъветва нещо. — Колко време ще останеш с нас? Нали ще ни погостуваш малко? Доуб, имаме голяма къща. Почакай само да я видиш. А сега, като кажа на Дийн...

Тя му обясни как да намери къщата, предупреди го и за охраната отвън.

— Изглежда, си в безопасен квартал, моето момиче. Така съм спокоен за вас.

— Доуб, прилича на затвор. — Не му обясни нищо повече. Искаше час по-скоро да съобщи новината на Дийн. — Ще те чакаме, Доуб.

Шарлийн не се беше чувствала толкова щастлива, откакто... Странно, изобщо не можеше да си спомни някога да е била толкова щастлива.

Изпълнена с нова енергия, тя тръгна да търси Дийн. Мина през всекидневната, трапезарията и килера, после през огромната кухня — обикновено бе твърде уморена, за да я ползва.

— Дийн — извика тя, минавайки покрай лъскавата печка към задната врата, откъдето надзърна през прозореца в градината, заградена с тухлена ограда и жив плет. Знаеше, че ще намери Дийн там. Той бе превърнал обраслия заден двор в градина, каквато имаше само в списанията за градинарство, които той непрекъснато прелистваше. Тук, на четирите акра най-скъпа недвижима собственост

в Америка, както бяха обяснили на Шарлийн, Дийн беше създал идеален мъничък чифлик.

Знаеше името на всяко едно растение, което отглеждаше. Имаше няколко овощни дръвчета — две праскови, четири ябълки и три круши. И зеленчукова градина, пълна с разни видове домати, три вида маруля, арпаджик и лук, зеле, брюкселско зеле, карфиол, зелен и жълт фасул, моркови и бамя. След зеленчуковата градина имаше малко езерце с шарани и Дийн ги хранеше от дървеното мостче, което сам бе построил.

Освен многогодишните цветя из моравата имаше насадени и едногодишни — маргаритки, цинии във всички цветове на дъгата, ухайни невени и латинки. Тревата бе идеално поддържана, той я косеше сам. А в средата бяха лехите с рози — неговата гордост и радост. Въпреки градината си обаче Дийн беше мрачен. Шарлийн го познаваше.

Е, знаеше какво да направи, за да го ободри. Ще направят барбекю за Доуб и мама. Видя го да тича с трите кучета по изумрудената морава.

— Какво правиш? Учиш момичетата на нови номера ли?

— Да, гледай, Шарлийн.

Беше като малко момченце. Щом научеше трите кучета на нещо ново, винаги ѝ показваше номера, като че ли ѝ поднасяше букет цветя.

Сега извика трите кучета и ги накара да седнат в редичка. После извади от джоба си една топка.

— Кара, иди да я донесеш, моето момиче. — Кара изтича, подскочи във въздуха и хвана топката със зъби. — Сега я дай на Кловър. — Кара отиде до Кловър и остави топката пред нея.

— Кловър, подай на Кримзън — нареди той и Кловър взе топката в уста, остави я пред Кримзън, а после се върна на мястото си. Грейнал, раздаде на всяко кутре по някакво лакомство от джоба си.

— Това наистина е нещо, Дийн. За колко време ги научи?

— Само за няколко дни. — Дийн галеше кучетата. — Сега знаят осем номера. Умничета сте — каза им той, после се изправи и погледна към Шарлийн. — Изморена ли си? Хайде да влезем вътре, ще ти донеса нещо безалкохолно.

Шарлийн седна до кухненската маса, отпивайки студения сок от кутийката. Виждаше, че нещо притеснява Дийн, и реши да му каже за

изненадата, която ги очакваше. Но първо искаше да разбере какво е станало.

— Мама беше тук вчера, когато тебе те нямаше — каза той, като че ли в отговор на незададения въпрос.

— Забравих да ти кажа, че ще идва. Оставих за нея един плик на масата. Беше си изхарчила парите — обясни Шарлийн. — Добре ли беше?

— Да, беше, но не за дълго, искам да ти кажа. Бързаше само да вземе плика и да си върви. И ми зададе куп въпроси за... — Той замълча. — Ами... за разни неща. Като например как спим заедно. — Дийн отново помълча, а после погледна Шарлийн право в очите. — Шарлийн, не стана така, както си мислех, че ще бъде, ако мама си е в къщи. Като семейство. Тя е вече друг човек. Не я помня такава. Стара е и все вони на уиски. Като че ли не е нашата майка, знаеш ли?

Шарлийн знаеше. Не беше онази майка, която познаваше едно време. Беше се пропила и мислеше само за себе си. Напусна курсовете по козметика и май правеше сметка да живее на техен гръб. Шарлийн помнеше какво ѝ беше казала Джийн — да не се доверява на никого. Дали майка ѝ нямаше да разкаже на вестниците за нея и за Дийн? Каква ужасна мисъл! Е, Шарлийн не знаеше защо, но не се доверяваше на майка си. Вярваше на Дийн. И на Доуб.

— Дийн, сладурче, имам хубави новини за теб — скръсти ръце със закачлива усмивка Шарлийн. После стана и тръгна да излиза от кухнята. — Не, промених решението си. Мисля, че няма да ти кажа изненадата. За това кой ще ни дойде на гости тази вечер.

— Мама ли? — попита Дийн с мрачно лице.

— Мама и още някой — изтананика Шарлийн, дразнейки го. — Аз си ги знам, а ти ще трябва да отгатнеш. Кои две същества искаш най-много да видиш?

Дийн примижа, напрягайки се да се сети.

— Опра и Доуб ли? — попита най-сетне съвсем тихо.

— Точно така, сладурче. Опра и Доуб ни идват на гости. Тази вечер!

— Юпиии! — изкрещя Дийн.

Тази вечер и четиримата седяха около масата в трапезарията. За пръв път след онази вечеря с майка им бяха устроили такова пиршество. По масата имаше остатъци от пържено пиле, говежди ребра и други неща, които бе приготвила Шарлийн, заедно с пресни зеленчуци от градината на Дийн. Доуб се беше облегнал назад и бършеше пръсти с мократа кърпа, която му подаде Шарлийн. Мама зяпаше Доуб с широка усмивка на лицето. Шарлийн се чудеше колко ли е изпила.

— Страхотен мъж си, Доуб Самюълс. Бас държа, че си ощастливил много жени — подметна Флора Лий. По време на вечерята тя все се смееше на вицовете му и повтаряше колко е умен.

Дийн стана и започна да събира кокалите. Опра затанцува около него и трите кутрета се присъединиха към нея.

— Хайде, момичета — подкани ги той. — Хайде да излезем. Като се върна, след като ги разходя, вие всички ще искате да гледате с мен шоуто на Анди Грифит, нали, Доуб?

— Разбира се. Обичам това шоу. Обичам го онзи... как му беше името... бръснаря? Флойд.

Дийн направо бе избутан през вратата от кучетата, които знаеха, че ще се забавляват.

— Той е толкова сладко момче — каза Доуб. — И май си живеете много добре, съдейки по онова, което виждам и чувам.

Шарлийн погледна Доуб.

— Доуб, не е каквото го виждаш.

Трябваше да му каже, трябваше да каже на някого какво е наистина. Не искаше да се оплаква. Но Доуб беше единственият човек, който щеше да я разбере. Шарлийн му разказа цялата история. Как бе получила работата си и какво представляваше животът ѝ от този миг нататък. Не само хубавите неща — това той вече го знаеше — но и онова, което бе изгубила, след като бе получила толкова много.

— Не мога да излизам самичка. Не мога да ида на кино като другите хора. Не мога да ида в супермаркета, макар че мога да си позволя да купя целия магазин. Трябва навсякъде да ходя с кола с шофьор и човек от охраната. С телохранител, за бога, Доуб! И нямам с кого да си поговоря.

— Ами майка ти, Шарлийн? Сега, след като си я намерила. Не можеш ли да си говориш с нея?

Шарлийн избърса сълзите от очите си с ленената салфетка и като че ли се засмя.

— Ние не сме я намерили. Тя ни намери. Мислех, че вече никога няма да я видим, въпреки че искахме. После един ден цъфна в студиото. Отначало бях наистина щастлива. Сега? Сега никога не е достатъчно трезва, за дълго, та да поговоря с нея. Само идва да си вземе парите, а после се връща в баровете, където ги пилее наляво и надясно. Дийн не я обича. Знам, че е грях, Доуб, но не мога да го виня. Давам ѝ много пари. Но като че ли никога не ѝ стигат. Отново се връща за още и още. И започна да задава въпроси. Нахални едни. А това разстройва Дийн. Той все още си спомняше за нея като за нашата майка, но сега... сега не я обича. Мама вече не е мама. — По бузата на Шарлийн се търкулна сълза. — Изобщо да не беше ни намирала.

Доуб стана и се приближи до Шарлийн. Вдигна я от стола, сложи главата ѝ на рамото си и я прегърна. Шарлийн усети как се размеква в ръцете му и си поплака така, както не бе плакала от дете. Оттогава все трябваше да бъде силна, да се грижи за себе си и за Дийн.

— Майка ти е пийнала повечко, отколкото трябва. Най-добре да я заведе у тях, за да съм сигурен, че нищо няма да ѝ се случи — каза той.

Шарлийн кимна мълчаливо. Не знаеше защо, но вече се чувстваше по-добре.

Никога не съм била хубавица. Не ви учудва, нали? Да сте чували някога за красива писателка? Писането е трудна и самотна работа. Кой ще се занимава с това, ако може да е навън и да се забавлява с мъжете? Не че не съм си получила своето от тях. Гаден първи брак, а после няколко скапани връзки. Но красотата нямаше да ми осигури по-добри мъже. Само по-различни. Според мен хубавиците живеят по-добре, докато са млади. По-късно трябва да страдат повече. Ние, грозничките, имаме по-трудно начало — знаете как е, нямаш кавалер на училищните забави, нито обичайните любовни страдания — но ако се постареем, животът ни после става по-добър. Може би.

Холивуд още повече усложни нещата за нас жените — очакванията са по-големи и по-нереалистични от всякога, докато „средната продължителност на живота“ на една актриса е по-кратка. Звездите жени едно време царуваха дълго. Десетилетието се смяташе за кратка кариера. Сега и една година е много. Мъжете искат нещо ново. По-млади, по-свежи, по-различни. И винаги се намира някоя хлапачка да запълни празнината.

Няма жени — със забележителното изключение на Барбара — които да могат да направят филм. Времето на Крофорд, Хейуърт, Грейбъл, Хепбърн и тям подобни все още не е минало, но те са почти забравени. А жените на екраните ни днес играят най-често курви, жертви или повлекани. Същества, загубили човешкия си облик, превърнати в тяло или в стереотип, в глупачки или клишета, актрисите са сърдити и тъжни. И нито една от тях няма пари.

Но най-бързо залязващите звезди не са най-тъжни. Най-тъжни са дубльорките в голите сцени. Момичета, които не са изцяло хубави, за да изиграят една роля, но чиито гърди, корем или бедра стават примамка в игралния филм. Всеки път, когато ги повика режисьорът за снимка на пъпа им в едър план, десетки оператори и други кинаджии се наслаждават на разните им части и оскърбяват лицето и таланта им. Помислете си за това. Бихте ли искали да играете

корема на Джулия Робъртс в „Хубава жена“ или гърдите на Джейн Фонда в „Клут“?

Повечето дубльорки на тяло получават много ниско заплащане и трябва да подпишат договор, който ги задължава да пазят тайна. В крайна сметка никоя от звездите не желае да признае, че коремът или гърдите ѝ не са достатъчно добри. Разваля се илюзията. Илюзията, която купуваш ти, драги читателю.

В крайна сметка Холивуд си има стара поговорка — режисьорът чука звездата, асистент-режисьорът получава само дубльорката. И „Роди се звезда“ не правеше изключение от това правило.

А. Джоел Гросман се скъсваше да направи каквото може за Сам. Но не се оказа лесно, както смяташе той, да спечели благоразположението му. Той има късмет да получи тази работа, която често се даваше на приятелчето на режисьора или на дългогодишния му лакей. Да получиш място на асистент-режисьор в такъв важен филм си беше чист късмет, осъществим само защото Сам беше саможивец и нямаше приятели. Но точно в това пък беше проблемът. Сам му възлагаше много малко неща, почти не разговаряше с него, изглежда не му се доверяваше. Всъщност Сам не се доверяваше на никого.

А нещата не вървяха добре. Според него Майкъл Маклейн беше едно дърво, залязващо старо величие. Освен това се носеха слухове, че бил спал с Джийн Мур, а сега като че ли от нея се интересуваше Сам. Въпреки слуховете, че Сам спи с Ейприл Айрънс. Или това може би е било, преди да се появи Джийн Мур. Джоел въздъхна и поклати глава. Защо тези мъже оставяха такова незначително нещо като секса да им пречи на кариерата? Той не го разбираше. Във всеки случай снимките вървяха особено бавно и невероятно трудно. Сам обаче, разбира се, не търсеше помощ от него, въпреки че Джоел щеше да е щастлив да му помогне.

Така че когато Сам му се обади, настоявайки незабавно да намери дубльорка за голите сцени, за Джоел това бе като пратен от бога шанс да направи нещо, каквото и да било, което да му даде възможност да получи следващата си работа — било чрез Сам, било чрез студиото.

— Трябва да е абсолютно сигурно — настоя Сам. — Никакви посредници, никакви обявления. Говоря сериозно. Можеш ли да го направиш?

— Дреболия — беше му отвърнал той.

Сега отчаяно ровеше из безразборната купчина от визитни картички и листчета, търсейки името на момичето. Онова, което онзи път му доведе Пол Грасо. Онова, с никаквото лице и с тяло, което можеше да стопи и молибден. Тогава не я беше използвал, но знаеше, че в Холивуд никой не може да си позволи да му се сърди за подобно нещо.

Ето го! Ейдриън Годовски. Исусе, какво име! Той взе телефона и излезе на верандата с изглед към басейна. Набра номера на Ейдриън.

— Ало? — каза някакъв глас. Господи, като че ли току-що се събуждаше. Кое време беше? Погледна ролекса си.

— На телефона е Джоел Гросман. Мога ли да говоря с Ейдриън Годовски?

— Кой се обажда? — Беше жена, но с толкова дрезгав глас, че отначало я сбърка с мъж. Да не беше пияна? Или може би умираше?

— Джоел Гросман. Аз интервюирах веднъж Ейдриън чрез Пол Грасо. Мисис Годовски ли е на телефона?

Последва пауза, сподирена с дълбока кашлица.

— О, да, мистър Гросман. — Гласът звучеше така, като че ли й беше трудно да говори. — Какво мога да направя за вас?

— Имам роля в един филм, малка роля, без реплики, и исках да се видя с Ейдриън по този повод. Може ли веднага да дойде при мен? — И той й даде адреса.

— Ще я кача на едно такси. Имам много лош грип, иначе щях да ви я доведа лично. — Жената отново се разкашля, като че ли да докаже това. — Ще бъде при вас след дващест минути.

Момичето пристигна след петнайсет минути.

— Майка ми каза, че ще платите на шофьора. Тя нямаше дребни — обяви Ейдриън, стоейки на стъпала, с повдигнати към него очи.

Джоел отиде и плати на шофьора в очукания шевролет. Когато се върна, Ейдриън все още стоеше пред вратата.

— Хайде да влезем вътре — каза той. — Списъкът на участията ти у теб ли е?

Ейдриън порови в голямата си изтъркана кожена чанта и измъкна орфанно листче. Ей богу, Лос Анджелис беше място, където една актриса би представила и рентгеновата си снимка като участие във филм. Какво можеше да означава главната роля... в „Момичета в бял атлас“? Щом е главна роля, защо нямаше име? Той се загледа в правописните грешки и кривото поле.

— Имаш нужда от импресарио.

— Имам си. Майка ми. — Тонът ѝ беше равен и безизразен.

— Не. Искам да кажа професионалист.

— Никой не може да бъде по-верен от майката на едно момиче — каза Ейдриън със същия безизразен тон, сякаш повтаряше папагалски нещо, което бе чувала милион пъти.

Дали беше нормална? Оставяше впечатление на хипнотизирана или с леко забавено развитие, или и двете. И това предизвикваше у него изключително странна реакция. Възбуждаше го.

— Имам нужда от дубльорка за Джийн Мур и когато режисьорът ме попита, казах, че си идеална за целта. — Нищо, да пораздуе малко.

— Той имаше предвид едно друго момиче, но аз съм почти сигурен, че ще ти уредя ролята. Трябват ми обаче няколко снимки. — Той замълча.

— Имам тези — каза тя и му връчи едно орфанно тесте. Той порови в него.

— Не, не. Искам да кажа по-специални снимки. Такива, където трябва да покажем цялото ти тяло. Защото ще бъдеш дубльорка на тяло. Ще играеш всички любовни сцени. И някои други неща. — Замълча, очаквайки реакция, но такава не последва. — Та съгласна ли си?

— Трябва да питам мама — каза му Ейдриън и се запъти към телефона. Краката ѝ се движеха толкова плавно, че гледана отзад, приличаше на океанска вълна, която се отдръпва. Ако за лицето и ума ѝ имаше какво да се желае, съвършеният ѝ задник, стройните като на кобилка крака, невероятно фините глезени събуждаха у него само желание.

Тя говори съвсем кратко, после се върна при него.

— Добре. Мама казва, че може. — После започна да разкопчава блузата си.

— Тъъ, виж какво. Хайде да идем на верандата — каза той. — Имам нужда от светлина.

И от малко въздух. И от фотоапарата, напомни си той и влезе в килера да го вземе.

Когато се върна, тя стоеше наред всекидневната, а дрехите ѝ бяха струпани на купчина на един стол. Единственото нещо по нея бяха евтините, очукани бели обувки с подвити нагоре върхове, показващи част от подметката. Тялото ѝ беше свършено и белотата му сияеше в центъра на почти празната стая.

— Къде искате да застана? — попита тя.

— Отвън — отговори той, без да се изненадва на дрезгавината в гласа си. Тя се обърна и Джоел я последва на верандата. Именно противоречивостта на тялото ѝ създаваше у него онова напрежение, което чувстваше, когато я гледаше — беше едновременно слаба и закръглена, с тонус и мекота, източена, но не върлинеста.

Той я сложи да позира върху един дървен шезлонг. Нямаше възглавници, но бялото ѝ тяло на фона на грубото дърво го развълнува дълбоко и той реши, че ще въздейства и на Сам, освен ако онзи не беше от камък. Засне един филм от трийсет и шест пози. Накара я да се протегне с ръце над главата; после я помоли да хване всяка от гърдите си в ръка, после да седне. Стараше се лицето ѝ да го няма на повечето снимки.

— Седни сега на края на шезлонга — предложи ѝ той. — И постави двете си ръце зад теб.

Тя го направи. Той се почуди докъде ли ще стигне отстъпчивостта ѝ. Гледаше го спокойно, като лицето ѝ не изразяваше нито неодобрение, нито удоволствие.

— Обвий с крак краката на шезлонга.

— Така ли? — попита тя, разтваряйки колене.

— Да — отвърна той и клекна, насочвайки фотоапарата нагоре. Генитална снимка. Какво го прихващаше? Нямаше никога да я покаже на Сам.

Усети се като съпричастен на някаква тайна, на голяма мистерия и като че ли разкривайки я на слънцето, на очите си, на обектива на камерата, той едновременно я сквернеше и боготвореше.

— Виж какво, искам да те напръскам малко с вода. Нещо против? Във филма има сцена във водата.

— Добре — съгласи се тя — само че е хладно. Не искам да се разболея като майка ми.

— Не се притеснявай. Вече почти свършихме.

Той отиде до градинския маркуч, затвори крайника му, но пусна чешмата. Приблужи се до нея, влачейки маркуча подире си като дълга опашка. Насочи крайника към корема ѝ и рязко го отвори.

Струйка студена вода се изви като арка на слънцето и обля плоския ѝ бял корем. Мускулите се свиха и водата пръсна нагоре към съвършено изваяните ѝ гърди и розовите зърна мигом се втвърдиха — едното, сочейки към центъра на Лос Анджелис, а другото право към Джоел.

— Ох — изписка тя и той пусна маркуча.

Остана да гледа как водата се стича надолу по корема ѝ, лъщейки върху меките кафяви косми между краката ѝ. Членът му толкова силно притискаше ципа на панталоните, че му се виеше свят.

— Искам да те чукам — простена той.

Тя стана и тръгна подире му. Той влезе, препъвайки се през отворената врата, мина през всекидневната и отиде в спалнята. Обиколи разхвърляното легло до нощното шкафче и отвори чекмеджето. Слава богу. Четири презерватива. Грабна един, обърна се, но нея я нямаше. Да не би да не беше разбрала? Идваше ли? Той се върна във всекидневната точно в момента, когато тя оставяше слушалката. Исусе! Да не беше повикала такси? Да не се беше обадила на полицията?

Тя остави слушалката. Погледна го.

— Майка ми каза, че може, стига да получи ролята — рече Ейдриън и тръгна към него.

Джийн седеше под чадър от бяло зебло и се взираше в сценария. Сърцето ѝ блъскаше в гърдите. Днес за пръв път щеше да се снима заедно с Майкъл Маклейн и беше нервна. Нервна от това, че ще го види, от днешното пристигане на Ейприл Айрънс, от сценария, който все не вървеше. Сай Ортис поне отчасти беше прав. Работният сценарий на „Роди се звезда“ не беше ужасен, а просто безличен, но Джийн не бе подготвена за непрекъснатите редакции. Всеки ден се раздаваха нови варианти, всеки следващ — по-лош от предишния.

Докато фабулата бе останала непроменена, декорите и стилът се променяха. И сега вече имаше три — три на брой — голи сцени. Тя притисна ръка към гърдите си, като че ли това щеше да ѝ помогне да ги прикрие. Е, поне нямаше тя да се разголва пред стотици непознати. Сай и договорът ѝ се бяха погрижили за това. Но съжеляваше горкото неизвестно момиче, което щеше да го направи.

В павилиона за синхронни снимки в Сан Франциско — огромен като самолетен хангар — цареше пълен хаос. По пода се виеха кабели. Беше натрупана всевъзможна апаратура. Сценичните работници се провикваха един на друг и почти не се чуваха от шума на чуковете и не се виждаха от дъжда искри, падащи в ярка каскада от електрожена, с който заваряваха някъде нависоко.

Май бе обяснила на Джийн колко по-различни са игралните филми от телевизията, но тя едва ли би могла да си представи мащаба, без да го види. Като се почнеше от лукса на караваната ѝ, през огромния павилион и броя на хората в снимачния екип, всичко беше направо смазващо. Джийн се сети за малката групичка актьори в „Свети Малахий“ и за сценичния състав от двама души в първоначалната постановка на „Джак и Джил“. Как бе успял Сам да се научи да се справя с толкова много неща за тъй кратко време? И можеше ли да се справи? Джийн винаги му се бе възхищавала, но това беше твърде много за когото и да било.

Тя тръгна през лабиринта от работници, палети, подпори и прожектори с дребничкия асистент-режисьор по петите ѝ. Винаги

учтива, Джийн си спомняше, че се казва Джоел някой си. Тя се обърна към него.

— Джоел, кой ще присъства на тази среща?

— О, Сам, Ейприл, Майкъл, Боб и Саманта Райгър.

— И Ейприл Айрънс ли ще бъде там?

— Да. Необичайно е, но при толкова голям бюджет, предполагам, иска да се увери, че всичко ще тръгне както трябва — ухили й се той предразполагащо. — Да не говорим, че филмът ще има страхотен успех при твоето участие. Ти си възхитителна.

Джийн едва не се изсмя. Почти след цяла година престой в Холивуд тя все още не можеше да свикне, че хората от киното говорят сериозно за такива боклуци като „Три момичета на път“. А понякога беше трудно да разбереш дали и те не мислеха, че това е боклук, в който случай пък бяха подмазвачи, а ако ли пък наистина го харесваха, значи бяха неграмотни. За Джоел знаеше, че е подмазвач. Това облекчаваше задачата й. Не трябваше да го съжалява или да го харесва.

Тя въздъхна.

— Изморена ли си? — попита той.

Ей богу, този червей й се гърчеше в лицето! Джийн знаеше, че най-важната задача на асистент-режисьора бе да глези звездите. Е, тя нямаше нужда от това. Имаше нужда от малко повече сигурност в собствените си преценки и по-редки пристъпи на нервност. Страхуваше се, че Сай можеше — ама съвсем случайно — да се окаже прав, че „Роди се звезда“ ще се издъни. Джийн неволно се хвана за корема.

— Добре ли си? — попита Джоел.

— Добре съм — отвърна тя и досадата пролича в гласа й.

Но не беше добре. Защото бе работила толкова много, беше изстрадала такива болки, беше се държала толкова храбро, за да попадне точно тук. Тук. На тази снимачна площадка. И ако бъде наистина честна към себе си, знаеше, че не е направила най-добрия избор. Ако този филм се издънеше, значи тя се бе подложила на пластичните операции, униженията, самотата и страха... напразно. Никога нямаше да изиграе голяма роля. А тя бе направила този избор въпреки съвета на телевизионния си режисьор и импресариото си по една-единствена причина.

Да бъде заедно със Сам, човека, който вече веднъж я беше предал.

Усети как стомахът ѝ се преобръща. Защо трябваше да е нервна от срещата с Майкъл Маклейн? Той се беше държал като куче, а не тя. Тогава защо сега се чувстваше почти... ами... засрамена?

Смешна работа, каза си, но стомахът ѝ не престана да се свива. Нито пък намаля любопитството ѝ по отношение на Ейприл и Сам. Какви ли бяха отношенията им? Щеше ли най-после да разбере?

Сам изглеждаше добре на снимачната площадка. Още по-слаб, устата му заключена в още по-дълбоките скоби на дългите гънки от двете страни, брадичката му — още по-изострена. Имаше загар, но той не можеше да скрие тъмните кръгове под очите му.

Сам вдигна глава, прекъсвайки разговора си с един сценичен работник. Не се усмихна. Направи другия си номер, когато устата му не помръдваше, но очите му грейваха. О, господи, каза си тя. Не ставай глупава.

Тя приближи до групичката, седнала под един от снимачните навеси. Там беше Ейприл, хладна и елегантна както винаги, и Майкъл. Когато се приближи, Майкъл се обърна и я погледна.

— Джийн! — възкликна той и стана. — Джийн!

И преди тя да успее да направи нещо, той вече я беше прегърнал и я целуваше по устата! Джийн онемя от изненада. С ръка на гърба ѝ Майкъл я отведе при останалите. Тя се присъедини към тях и не пропусна да види самодоволната усмивчица на Ейприл и прикования към нея поглед на Сам. Не можа да се удържи и под погледа му се изчерви като ученичка.

Седни до мен — изгука Майкъл и постави собственически ръка на облегалката на стола ѝ. Джийн седна, съзнавайки, че всички я наблюдават.

Слава богу, че асистент-режисьорът беше дошъл с някакъв въпрос към Сам. Представиха Боб Грантли и Саманта Райгър, които трябваше да играят двете основни второстепенни роли. След това срещата започна.

Джийн едва успяваше да задържи поглед върху сценария. Майкъл сякаш смяташе, че нищо помежду им не се е променило или че ако тя се е разстроила от неговото отсъствие, сега ще забрави изцяло за това. Разбира се, Майкъл не подозираше, че тя знае за

Шарлийн, за еднаквите колиета, за обажданията му на Лайла и сигурно за още едно колие и за Лайла. Е, на Джийн не ѝ пукаше кого чука Майкъл, стига да не ѝ се лигави насреща и да не изнасилва приятелките ѝ. Седеше, копнеейки да изтрие усещането от устните му върху своите, толкова сърдита, че сценарият в ръцете ѝ трепереше. Срещата като че ли нямаше край.

Най-сетне свършиха. Ейприл им пожела успех и си тръгна, за да вземе самолет за Лос Анджелис. Тогава Майкъл се обърна към нея.

— Как я караш?

— Чудесно. Ами ти? Ами Шарлийн? Ами Лайла? — попита тя с възможно най-студения си и леден глас.

Той намери сили да замълчи поне за миг, без усмивка на лицето. После въздъхна и поклати глава.

— Как беше онази реплика? И адът не познава гнева... — прошушна той и усмивката му стана подигравателна.

— И адът не познава гнева на изнасилената жена, Майкъл. За този ли цитат питаш?

Прочутите му в цял свят сини очи станаха студени като Тихия океан.

— За какво говориш?

— За Шарлийн Смит. Пияна и съпротивляваща се.

Смехът на Майкъл прозвуча като лай.

— Хайде, Джийн. Определих ѝ една среща. Малката селянка сама си го просеше.

Джийн примигна. За миг — само за миг — през ума ѝ мина дали пък Шарлийн не беше преувеличила или разбрала нещо погрешно. После, отвратена от него и себе си, го погледна право в очите.

— Ти си свиня! — каза му.

— А ти си мръсница — отвърна ѝ той и понечи да се обърне.

Изведнъж целият ѝ гняв към него, към всички мъже, които правеха каквото си пожелаеха с жените, а после си отиваха, като че ли се надигна у нея. Преди да е направил и две крачки, тя го настигна и го хвана за рамото. Той се обърна, изненадан, а тя вдигна ръка, замахна и удари с все сила световноизвестния му ляв профил. Звукът от плесницата бе силен и страшен. Целият снимачен екип замръзна. Възцари се тишина. Зашеметен, Майкъл вдигна двете си ръце към лицето и простена.

Без дума повече Джийн се обърна и отиде в караваната си.
— Исусе Христе! — извика Сам и се втурна към Майкъл.

Сам тичаше напред-назад между бесния Майкъл и хладнокръвната Джийн, докато не успокои единия с компрес от лед и извинение и не подкупи другия с обещание, че няма да трябва да се среща с Майкъл никъде, освен на снимачната площадка. И с покана за вечеря с режисьора.

Снимачният екип беше разбунен като кошер целия ден, но сега, с настъпването на вечерта, скандалът се уталожваше. Сам въздъхна, спусна сенника в колата, за да се предпази от лъчите на залязващото слънце, и се обърна към Джийн.

— Не можа ли да почакаш да го удариш след филма? — попита жално, а после се разсмя. — Не че не го заслужава, но това ще затрудни снимките.

Джийн сви рамене. Като никога се беше държала зле и това пътуване сега ѝ беше наградата. Всъщност през годината, откакто се беше преместила тук, не беше видяла нищо от Калифорния. След като пристигна в Лос Анджелис, получи ролята си в „Мелроуз“, а после в „Три момичета на път“. Беше се снимала на какви ли не загубени места като Луизиана или Айдахо за „Три момичета на път“, но не бе видяла нищо от Златния щат. Сега поне щеше да види, ако успееше да свали поглед от Сам. Той я извеждал с колата да ѝ покаже разни красоти преди вечеря. Срещата бе уредена уж да я успокои и да обсъдят сценария.

Всъщност Джийн се чувстваше добре. Никога в живота си не се беше държала като примadona, никога не бе причинявала скандал. А сега не само че не я наказваха за това, а „подхождаха специално“ към нея. Тя се усмихна и отново погледна към Сам. Може би влизаше в служебните му задължения, каза си тя, но той я бе поканил да излязат. И като ученичка на първата си среща, тя се чудеше дали му харесва. Но това беше старата Мери Джейн. Би трябвало да се тревожа само дали той ми харесва.

Сам я беше взел няколко минути по-рано, като че ли нямаше търпение да се срещне с нея. Спри да гадаеш, сгълча се тя. Просто спри. Но не можеше. Плъзна се в ниската седалка на взетия под наем

„Нисан 300ZX турбо“ и задиша въздуха, който дишаше той. Заболяха я дробовете. Касетофонът свиреше „Малка нощна музика“ и звуците изпълваха колата. Сам мина от другата страна и сгъна дългата си фигура на черната кожена седалка. Когато натисна газта и се отдалечиха от хотела, тя усети как ускорението я притисна към седалката. Сякаш бе тялото му.

— Мислех да вечеряме в Санта Крус — каза ѝ той. — Била ли си там?

— Не — отвърна тя. — Изобщо не познавам Северна Калифорния.

— Никога ли не си ходила в Мюър Удс? Никога ли не си била сред лозята? Не? Ще трябва да те заведе. Великолепно е.

Тя се опита да си спомни използваше ли той думата „великолепно“, когато живееше в Ню Йорк. Май не я използваше. Но тогава нямаше нищо великолепно. С изключение на „Джак и Джил“. С изключение може би на часовете, прекарани заедно. А може би, помисли си тя, това е било великолепно само за мен. Не каза ли той сега, че щял да я води някъде? Значи щеше отново да се среща с нея. Той смяташе, че ще се среща. И тя усети едновременно яд и радост.

Ама, разбира се, че ще се среща с мен. Защо не? Аз съм звездата на последната му продукция. Той обича да чука звездите. А аз съм хубава. Защо да не иска отново да се срещне с мен? И защо трябва да се чувствам щастлива? Би трябвало да се науча да приемам това като саморазбиращо се. Тя въздъхна.

— Знам една гостилничка, която е просто страхотна — каза той. — Смесица от най-доброто в Европа и Калифорния.

Джийн се почуди дали Ейприл Айрънс го бе водила там. И дали това е било, преди да реши да снима Кристал Плинъм в ролята на Джил.

— Знаеш ли, Джийн, днешното ти поведение на снимачната площадка няма никак да облекчи продукцията.

— Той е животно.

— Не беше много професионално — упрекна я той.

— Не беше професионално и от негова страна да ме сграбчи и да ме целуне така лигаво. Скъсахме преди месеци. Той е свиня. И аз не желая да говоря повече за него.

Колата зави рязко и Джийн усети как рамото на Сам се докосна до нейното. Усети меката кожа на якето му до голата си ръка. По гърба ѝ премина хладна тръпка.

Нещо във въздуха помежду им се промени. Тя усещаше някак си, че той се интересува от нея... че я желае. Дали всичко това не беше резултат от плесницата, която бе зашлевила на Майкъл? Или защото се беше държала като глезла? Или като жена? Не знаеше. Но нещо се бе променило.

Е, зарече се тя, този път, каквото и да стане, ще бъде различно. Откъснаха се от потока коли и поеха по крайбрежното шосе. Джийн се дивеше на сухите кафяви хълмове — сурови, но красиви по свой си начин. Тихоокеанският вятър люлееше високите треви.

— Къде точно отиваме? — попита тя, но всъщност това въобще не я интересуваше. Сгушена в луксозната кола, с музиката на Моцарт, прииждаща на вълни, със Сам най-сетне до себе си, искаше само този миг, тази крайна награда да продължи завинаги. Големите ѝ надежди най-сетне се бяха сбъднали. Да не забравям това, каза си тя. Да не забравям и да знам, че поне веднъж съм била истински доволна.

— Отиваме в един ресторант в Санта Крус — каза ѝ той, докато спортната кола изкачваше с лекота всеки нов хълм. — Този град е нещо като края на линията, последната спирка на влака за всички бродяги и пътуващи на запад към границата. Когато стигнат до Санта Крус, вече не могат да отидат по на запад, освен в океана.

— Някои от тях не скачат ли в него като леминги? — попита тя.

— Сигурно генетично по-силните вече плуват към Азия. Останали са само пилещарите.

— Значи Санта Крус се крепи на пилешко, като една добра яхния? — попита тя.

Той се разсмя.

— Санта Крус е краят на пътя, нещо като Кий Уест. Била ли си някога там?

Беше ходила там със Сам на единствената им съвместна ваканция. И изведнъж я връхлетя спомена за разходката им по улица Дювал, изпитата бира, посещението в къщата на Хемингуей. Тогава тя си мислеше, че той я обича. Безпричинно очите ѝ се напълниха със сълзи. Днес ѝ се събра много. Не се справяше с онази лекота, на която

се надяваше. Тя извърна глава към сухите хълмове и премигна, за да прогони сълзите.

— Да. Там свършва шосе номер едно.

— Да, и много от мечтите на хората. И Санта Крус е такъв. Тук са снимани много филми... тук са снимали „Мръсният Хари“ и „Изгубените момчета“.

— Звучи ми малко отблъскващо.

— Не. Има истински занемарен чар. Малко като моя — усмихна се той.

Толкова би искала да се пресегне и да погали лицето му, да усети страната му под дланта си, да прокара пръст по широката му уста. Тя стисна ръце в скута си и извърна поглед.

Компактдискът с Моцартова музика свърши и Сам го смени. Дрезгавият глас на Том Уейтс изпълни колата. Сам я бе запознал с умните текстове и почти непоносимите вокали на Уейтс преди години.

— Слушала ли си някога Том Уейтс? — попита я той сега.

На колко ли жени беше задавал този въпрос, почуди се тя. Кристал Плинъм харесвала ли е Том Уейтс? Ами Ейприл Айрънс? О, господи, ще откача, ако продължавам по този начин. Остави нещата на мира, Джийн. Кажи му не.

Но не можа да се спре.

— Да — отвърна тя. — И пианото звучи като пиано — добави парафразайки думите.

Сам се усмихна доволен. Приятелката ѝ Моли наричаше това „феномен «Сейко»“ — когато двама души се срещнат и открият общи неща, струваше им се, че като ли всичко е предопределено и покъртително важно. „И ти ли използваш шампоана на Пол Мичъл? И аз! И ти ли имаш сейко? И аз имам сейко!“ Тя се разсмя на мисълта си.

— Какво ти се стори смешно? — попита той.

— Нищо.

Той я погледна.

— Тайни, тайни. — Беше реплика от „Джак и Джил“.

— Харесвам пиесата ти — каза му тя.

— Гледала ли си я? — попита той. — Пиесата, не филма?

— Никога не съм гледала филма, само пиесата. Много я харесах.

— Ще ти намеря видеозапис на филма. Може би ще можем...

— Не бих искала — отвърна тя бързо. Не би могла да го понесе. Смени темата с първото, за което се сети. — Това Санта Крус ли е? — попита, когато се изкачиха на последния от безбройните хълмове и видяха долу разноцветните светлини като кутийка с детски бижута, разпилени по крайбрежието. Сам кимна.

— Сега си спомням как започваше „Изгубените момчета“. Мисля, че с подобен панорамен кадър като този — каза тя.

— Страхотно начало — съгласи се Сам. — Само че снимано откъм океана. За съжаление филмът като цяло не беше на същата висота.

Тя кимна.

— Какви други начални кадри смяташ за страхотни? — попита.

— „Едно време в Америка“. Тази упойваща мечта...

— Със звъна на телефона! — продължи тя.

— Да, това беше много силно. А кои филми харесваш?

— „Папата от Гринич Вилидж“ — отвърна тя.

— „Летен вятър“! Франк Синатра и Мики Рурк. Великолепно начало! — съгласи се той одобрително. — А кои филми мразиш?

— „Вътрешни работи“. Всички мъже бяха брутални, а всички жени бяха курви. Ричард Гиър зашлеви седем актриси, а Анди Гарсия, който играеше добрия, наби жена си.

Сам кимна.

— Беше обаче реалистичен.

— О, хайде. Съпругите на всички бяха все стройни миньончета. Не ме убеждавай, че това е реалистично.

Сам се разсмя.

— Добре, добре — погледна я с топли очи той. — Имаш верен инстинкт — усмихна се и тя се ядоса, когато разбра колко много я зарадва одобрението му.

Той спря колата на паркинга и изключи двигателя. После се обърна да я погледне отново, дълбоко и внимателно, с око на режисьор. Джийн си спомни, че я гледаше така, толкова дълбоко, почти виждайки през нея, точно преди да ѝ даде ролята на Джил. Опита се да не трепне, но сега, сега сигурно щеше да я познае. Щеше да разбере и всичко щеше да изскочи наяве — за добро или за зло.

— Ти не си плитко момиче, Джийн — каза ѝ само той и се измъкна от колата, заобикаляйки от нейната страна да ѝ помогне да

излезе.

Санта Крус приличаше на декадентска площадка за игра, живописен тротоар, сгъшен край океана, с лек привкус на плътска опасност. Сам я заведе в безличен италиански ресторант, където си поделиха бутилка безлично италианско вино, ядоха спагети и се наслаждаваха на невероятната гледка на белочелите вълни, които излизаха с тътен от черното море и небе. После се разходиха по застлания с дъски тротоар и си опитаха късмета в няколко игри. Сам изобщо не се притесни, че не успя да ѝ спечели дори малка змия, която бе най-дребната награда. Змиите бяха направени от грозен плюш, с филцови очи и опърпани панделки на врата, ако змиите изобщо имат врат.

— Нали не искаш подобно нещо? — попита я той. — Очевиден фалически заместител.

— Не — отвърна тя и се разсмя, но откри, че иска. Отчаяно искаше да ѝ подари нещо, да ѝ спечели нещо, което да ѝ напомня за тази вечер.

— Спортът не е най-силното ми място.

— А кое ти е най-силното? — чу се да го пита с размазан глас. Не можеше да повярва, че е използвала подобна двусмислица, особено след като бе решила, че няма да спи с него.

— Искаш ли да научиш? — попита той, гледайки я в упор.

После я хвана за брадичката с дългата си слаба загоряла ръка и вдигна лицето ѝ към своето. Наведе глава до нейната, а след това вече устните му бяха върху нейните, езикът му беше в устата ѝ, сладкият му дъх се смеси с нейния. Цялото ѝ тяло сякаш завибрира. Той ме желае, помисли си тя. Наистина ме желае!

Той вдигна устни от нейните.

— Искаш ли да научиш? — попита я отново.

— Ако искам, ще питам Ейприл — пое си въздух тя. — А сега ми се ще да се прибираме.

Марти остави слушалката и се усмихна. Обикновено проявяваше благородство и не желаше злото на когото и да било. Но след всички неприятности с Джийн Мур, с изоставането от графика, което наложи цялостна промяна в заснемането на сериала за идния сезон — само заради нея — и после целия потоп от помия, който изля Лайла заради всичко това, той не можа да сдържи усмивката си, когато чу, че имат неприятности с „Роди се звезда“. Ще ѝ трябват още две седмици и той ще ѝ ги даде. Какво толкова, по дяволите! Вече имаше сценарий за първите два епизода от сериала си и тя не фигурираше в нито един от тях.

Работата не беше само в това, че му причини неприятности. Признаваше си, че просто не желае доброто на Ейприл Айрънс. Напомняше му малко онази стара поговорка от шоубизнеса: „Защо ме мрази толкова? Не съм направил нищо за него“, но в нов прочит. Той се бе отказал от едно споразумение с Ейприл много отдавна и това ужасно ѝ бе навредило. Марти се познаваше — дългите години терапия само потвърждаваха това — и знаеше, че по същество е добро момче. Затова работеше със Сай например, който бе роден да бъде лошият полицай. Но тогава Марти постъпи зле с Ейприл и се чувстваше виновен, дори и сега, след толкова години. Затова не можеше да я харесва и да ѝ желае добро. А после, когато научи, че е получила правата за заснемането на „Роди се звезда“ — един от любимите му стари филми — е, тогава му стана неприятно. Но колкото и да не обичаше Ейприл, той знаеше, че тя го мрази още повече.

Тя владееше вендетите по-добре от сицилианците и ги водеше по-добре от мнозина. Възлагането на главната роля на Джийн му донесе само главоболия. Но той изтърпя до мига, когато можеше да тържествува. В първите два епизода от сериала за този сезон играеше Лайла. И майка ѝ. Поли Грасо уреждаше въпроса. Сценарият беше страхотен и снимките щяха да са невероятни. Марти си признаваше, че е влюбен до уши в Лайла. А една премиера на сезона с нея и майка ѝ в главните роли щеше да вдигне рейтинга. Сериалът привличаше

младежката публика в неделя вечер, но Тереза О'Донел щеше да заинтригува и старата гвардия. Телевизионната мрежа направо можеше да построи параклис на Св. Марти Пътника и да почне да му се моли. Нищо че и така целуваха кльощавия му италиански задник. Но един страхотен рейтинг на първите два епизода от сериала този сезон щеше да даде в ръцете на Марти оръжие в двайсет и три посоки едновременно. И ако Лайла не бе съгласна с едно-две неща, толкова по-добре. Този път обаче той щеше да се наложи. Защото знаеше колко се обичаха Лайла и майка ѝ.

Беше се погрижил за всички случайности. А за да бъде съвсем сигурен, щеше да даде няколко кадъра отдалеч на Шарлийн и Джийн в началото и в края, когато Лайла се връща при тях — Кловър, Кримзън и Кара отново на път. Щеше да стане бомба.

Тереза О'Донел не се беше вълнувала толкова от предложена роля от времето на собственото ѝ шоу с Кльощавелка и Бонбонка. Пол Грасо ѝ каза, че ролята ѝ в „Три момичета на път“ била „значителна“, била „съставна част от фабулата“, но тя още не беше видяла сценария. Всъщност трябваше да го получи рано сутринта, но ето че приближаваше три часът, а ония мухълъвци от кантората на Грасо още не бяха дошли.

Тереза въздъхна, протегна ръка към бялата масичка до басейна, взе чашата си и отпи. Е, можеше и да почака. Никога не ѝ бе трябвало повече от един ден, за да запамети ролята си. Учеше бързо. А сега това се налагаше, за да е в крак с ония малки бездарнички, които се промъкваха зад гърба ѝ.

Като Лайла. Тереза се разсмя, когато си представи лицето на дъщеря си, след като ѝ съобщят, че Тереза О'Донел ще играе ролята на майка ѝ в „Три момичета на път“. Кучката му с кучка. Така ѝ се пада, помисли си. Да се подиграва с мен. Аз съм добра актриса. Наистина добра. И те не могат да пренебрегнат този факт. Имам много почитатели и онези, у които сега е властта, знаят това. Само Лайла не знае.

Или може би знае и затова ме мрази толкова. Може да е млада, може да е красива, но аз все още имам притегателна сила и издръжливост след всичките тези години в бизнеса. А Лайла се

страхува дълбоко в душата си, че няма да може да задържи вниманието върху себе си. Не и както мен.

Е, може би малко съм се поотпуснала, призна си Тереза. Не се беше снимала във филм или телевизионна програма от... ами от дълго време. Но тя не харесваше нещата, които правеха сега. И имаше епизодично участие ами... миналата година. Не, по-миналата.

Пол Грасо, на когото Марти бе възложил да намери артисти за „Три момичета на път“, я бе сварил неподготвена, когато ѝ се обади, за да ѝ предложи ролята.

— Опитах се да се свържа с вас чрез Ейра, вашия импресарио, но той ми каза, че вече не е ваш агент.

— Мистър Грасо — заекна тя — аз вече нямам нужда от импресарио.

И мистър Грасо, разбира се, се съгласи. Тя щеше да пусне слух, че се е отказала от стария педеруга Ейра.

Тереза взе преносимия телефон от облегалката на шезлонга, докато отпиваше от чашата си. Надникна в телефонното си тефтерче, което бе разтворено на коленете ѝ. Цял ден въртеше телефоните, осведомявайки онези, които трябваше да знаят, че отново ще се снима в телевизията.

Трябваше, разбира се, и малко игра. Тя по-скоро загатна, отколкото изрече няколко абсолютни лъжи. Като например че ролята в сериала е за постоянен персонаж. Лайла и тя били еднакво развълнувани от мисълта, че ще работят заедно. Самата тя, Тереза, била невероятно поласкана от възможността да работи с режисьор от класата на Марти ди Дженоаро. Тази игра се играеше така.

Усети върху себе си някаква сянка. Вдигна очи. Беше Кевин, небръснат, пиан и рошав.

— Още ли не е пристигнал сценарият? — попита с гаден глас той.

— На път е — отвърна му тя, но в гласа ѝ отекна страх. Плащаше му вече почти хилядарка седмично, но той само ставаше все по-лош.

— Значи ще се срещнеш с нашето момиченце — подигра се той. — В случай че успеят да те изкарат на количка, за да играеш.

— Ще получа сценария.

— Да. А аз ще се оженя.

Нищо не може да се сравни със заснемането на филм на терен. Това е като малка вселена, в която група високообразовани, високоплатени и обикновено силно сексуални професионалисти се събират в опит да сътворят нещо под огромно напрежение. Освободени от семействата си, ту отегчени, ту изморени до смърт, отделени от света на „помиярите“ и „лайнарите“, „талантите“ често са изморени, самотни и притеснени. Нищо чудно, че при снимките на терен се завързват толкова тесни приятелства и толкова любовни отношения. И приятелствата, и любовните връзки дават храна на много клюки.

Клюката започва свой собствен живот. И точно тогава аз, Лора Ричи, се включвам в играта. Издирвам я, публикувам я и това засяга и хората, които снимат в момента, и онези, които са оставили у дома. Понякога клюката надживява хората, за които е плъзнала. Но една от тайните на Холивуд е, че след като един филм завърши, нито едно приятелство и много малко от любовните връзки продължават.

Естествено, че плесницата на Джийн прокълтя из целия свят. Подутото лице на Майкъл се оправи до другия ден, но егото му бе значително наранено. Джийн трябваше да признае, че ако не ѝ беше трудно да зашлеви Майкъл, беше ѝ трудно да работи с него. „Ах, той е едно лигаво дете!“ — каза Май и беше много близо до истината. Майкъл се държеше точно като лошо и разсърдено дете. Той изпаднаше в ярост, когато трябваше да почака малко, и се цупеше, когато повтаряха заснемането на някой кадър, дори той да беше виновен за това.

Говореха си само по необходимост и никой от двамата не беше любезен. Джийн се опасяваше, че Майкъл пуска пред снимачния екип шапки по неин адрес.

Той не изпитваше никакво неудобство да коментира много лични неща и коментарите му винаги бяха верни или почти верни. Ако Джийн пропуснеше нещо и провалеше старателно нагласен кадър, той ѝ се подиграваше и я наричаше „филмова девственица“. Ако ли пък приличащата на заек скриптерка забравеше да му върже връзката за някой кадър и трябваше цялата сцена да се преснима на другия ден, той я наричаше „празноглавка със заешка ухапка“ и я сдъвкваше и изплюваше пред куп хора.

— Ах, той е отвратителен. И грубиян. Не мога да разбера такъв мъж. Още ли е ядосан, че си го плеснала по негово лице и не искаш да спи с него? Смешна работа! Нито една жена ли не отказвала му преди? — Май, която фактически преработваше всички костюми на Джийн, вдигна глава от дрехата и разтри слепоочията си. — Дори и мен ме заболява от него глава. Сигурно и други жени са отказвали на него.

Очевидно малцина му бяха отказвали, но Джийн знаеше, че го е яд на нещо повече от нейното презрение. Майкъл Маклейн бе специалист по надушване на сексуално напрежение. Тя забеляза как ги наблюдава със Сам. И след като не той бе обект на страстта, беше бесен.

Защото именно тя и Сам създаваха това напрежение.

Джийн непрекъснато си мислеше, че копнее за него. Честно казано, почти не мислеше за нищо друго. Спомни си всичко за старите си преживявания, какво правеше, какво казваше, как го усещаше тя. Но най-често си спомняше за това как правеха любов. Сега изпитваше срам. Срам за огромните си бедра, срам за стриите по гърдите си, срам за начина, по който висеше коремът ѝ, когато я обръщаше върху себе си. Това не беше сексуален срам, не беше чувство, че сексът е нещо мръсно. А личен срам, срам, че не е изглеждала достатъчно добре, достатъчно свършена. Срам, че той няма да пожелае увисналите ѝ гърди, широките ѝ бедра.

Само тя ли се срамуваше така? Не е била винаги дебела, но винаги се е срамувала. Сега, когато беше преобразена, разбираше колко струва — дори и в Холивуд — получаването на нужните образи на екрана. Във всяка любовна сцена на екрана имаше красиви хора. Грозните и дебели бяха предмет на подигравки или презрение. Повъзрастните, сбръчкани хора не се любеха, а ако го правеха, беше

ужасно. За какво да се обвинява, след като всички образи, които бе виждала някога, бяха толкова по-красиви от нея?

А сега не беше ли и тя участничка в тази измама, която отнемаше на хората сексуалното им удоволствие? Защото любовните сцени, които заснемаха, нямаха нищо общо с действителността. С дубльорка на тяло, грим, осветление, специални дифузионни филтри и всички известни номера в литературата, тя щеше да кара от екрана всяка зрителка да се чувства непълноценна.

Не беше спала със Сам. Искаше го толкова много, че ѝ бе трудно да мисли за каквото и да било друго, но не беше сигурна, че ще го направи. Какво щеше да си помисли той за белезите ѝ? Как щеше да му обясни? И нещо по-лошо, след като веднъж му се отдадеше, как щеше да контролира чувството си към него? Как можеше да остане господарка на положението? Май я беше посъветвала: „Никога не харесвай го повече, отколкото той теб!“ И Джийн възнамеряваше да се вслуша в този съвет.

Той наистина бе много внимателен. Всъщност като че ли цял ден ходеше по петите ѝ, така че всеки негов коментар, шегата или заповед беше като тайно послание до нея. Всяка вечер след работа идваше в нейния апартамент или пък изпращаше такси да я докара в къщата, която бе наел, докато снима филма. Обсъждаха работния ден, трудностите с Майкъл, проблемите със снимачния екип, със сценария. Тя се чудеше дали да не му каже коя е. Смееха се много, вечеряха заедно, пийваха по чаша вино, въпреки че Джийн внимаваше с калориите, както и с ефекта на алкохола върху нейното либидо. Никога не говореше за себе си. И се опитваше да бъде възможно най-съблазнителна. Да, подлудяваше го! Но след онази единствена целувка в Санта Крус не му беше дала да се докосне до нея. С едно изключение. Вчера, когато си тръгваше, той ѝ хвана ръката и притисна опънатата ѝ длан до твърдите си гърди.

— Усецаш ли как бие сърцето ми?

— Да. — Тя се помъчи да прикрие, че се задъхва.

— Разтуптяваш сърцето ми така вече седмици наред. Я твоето?

— Той премести ръката си върху нейната гърд и я притисна към сърцето ѝ.

— Моето е доста спокойно — излъга го тя.

— Лъжкия! — отвърна той и за миг тя помисли, че е прочел мислите ѝ. — Лъжкия! — повтори и се усмихна. — Ти си безсърдечна или безполова. Или едното, или другото.

— Най-старата грешка на мъжете... щом някоя жена не иска да легне с тях, значи изобщо не се занимава със секс! Аз ли съм безполова? Просто защото не искам да скоча в леглото ти? — попита го тя, опитвайки се да се засмее.

— Не — каза той сериозно и тихо. — Защото не ми отвръщаш с любов. Така ли е?

Тя се измъкна безмълвно и се върна в хотела и в празното си легло. Когато се събуди в два часа посред нощ, толкова беше разстроена, че едва не се обади на Май. Но Май имаше нужда от почивка. Старата жена изглеждаше толкова изтощена. Е, каза си Джийн, и с мен ще стане така, ако не успея да поспя. Въпреки това си остана нервна. Никога през живота си не се беше правила на недостъпна. Но нима моралът и силата ѝ пречеха да легне със Сам? Или просто страхът, че ще се отвори от белезите ѝ, че ще остане с Ейприл и още веднъж ще я отблъсне? Или нещо по-лошо, запита се тя. Още по-лошо, че ще се люби с нея и ще разбере коя е. Или пък най-лошото — че няма да разбере.

Отново положи глава на смачканата възглавница. Обичаше ли я Сам? И ако бе така, кого точно обичаше? Дали обичаше онова, което бе някога, или само това, което е сега? Дали бе изоставил Мери Джейн единствено поради слабостта си към красотата? Сега, когато бе красива, нямаше ли да я изостави отново? Или просто...

На вратата се почука. Тихо, но без съмнение се почука. Джийн лежеше неподвижно. Хората на Ла Брек дежуреха, както и филмовата охрана и охраната на хотела. Но отново чу почукване и този път някой прошепна „Джийн“.

Сърцето ѝ подскочи, но не от страх. Тя стана от леглото, забави се за малко да намали светлината и изтича до огледалото. После отиде до вратата.

— Кой е? — Но вече знаеше.

— Моля те — каза той и тя отвори вратата. Сам не се опита да влезе. Просто стоеше там с лице, обляно в сълзи. — Никога не съм се чувствал така — прошепна той. — Никога.

Тя погледна дългото му слабо лице, сянката на набола брада по страните му, бръчиците около хлътналите очи, влажни от сълзи, сълзи, пролети за нея. Ако и това не беше доказателство! Досега никой мъж не беше плакал за нея.

— Ами Ейприл? — попита тя.

— Забрави я! Аз я забравих. Сигурно ще проваля кариерата си, но съм я забравил. А теб не те е грижа.

— Не е вярно — каза тя, хвана го за ръка и го поведе към леглото си.

Дългото тяло на Сам лежеше до Джийн, дясната му ръка бе праметната през рамото и едва докосваше гърба ѝ. Беше ѝ трудно да диша и не можеше да преглъща. Местата, където го докосваше — гърбът, хълбокът, кракът ѝ — като че ли изгаряха.

Най-сетне щеше да бъде неин! При нейни условия. Ще има мъж — и не кой да е, а Сам Шийлдс — който да я обича. Да я обожава. Да копнее от страст по нея. Да плаче за нея.

Но възбудата и тръпката бяха почти болезнени. Искаше ѝ се да скъса сутиена и бикините си, да разреде сините му спорни шорти и да го люби до полуда. С мъка се контролираше. И трябва да му кажа, напомни си. Трябва да му кажа коя съм, сега, преди да е твърде късно.

Лицето му бе на сантиметри от нейното. В полумрака очите му светеха. И той се задъхваше от желание. Надниквайки по-дълбоко в очите му, тя видя две миниатюрни отражения на собственото си лице. Какво ли виждаше той в нейните очи? Сигурно призрака на Мери Джейн?

Сам помръдна, съвсем леко, и сега зърната на гърдите ѝ едва докосваха неговите. Вдигна ръка от гърба ѝ и леко, съвсем леко я прекара отстрани, от рамото до коляното ѝ и обратно. Джийн потръпна.

— Хладно ли ти е? — засмя се Сам. Тя не можеше да говори, само поклати глава. Тогава той посегна към лицето ѝ и задържа главата ѝ неподвижна, обхванал с дългата си длан брадичката ѝ. Този допир на ръката му бе толкова приятен. Искаше ѝ се да отрие всяка част от тялото си в неговото, като котка. После, все още държейки лицето ѝ, Сам я целуна и тя забрави за всичко.

Устните му бяха толкова горещи, че Джийн отново потръпна. А той държеше лицето ѝ пред своето, като че ли устата ѝ беше плод, от който отхапваше. Езикът му бавно се разходи из устата ѝ, докосвайки едната и другата буза, езика и горната устна. После отново много бавно хвана пълната ѝ долна устна със зъби и все така бавно я ухапа.

Тя изстена и той я пусна в мига, в който усещането премина от удоволствие в болка.

— Искам да те изям цялата — прошепна ѝ. — Ти си наслаждение. Искам да те любя с цялото си тяло.

Откопча сутиена ѝ с лекота и я освободи от него. О, горещината на неговата гръд до гърдите ѝ бе сладострастна и тя усети как зърната ѝ потръпнаха. Да! Те бяха чувствителни. Набъбнаха. Пое дълбоко въздух и ги притисна още по-силно до него.

Той взе ръката ѝ и я притегли надолу към издутите спортни шорти. Членът му едва не изгори пръстите ѝ. Беше твърд и тя стисна леко главичката. Беше влажен от секрет.

— Това е за теб — каза ѝ той. — Всичко това е за теб.

Той плъзна ръка по плоския ѝ корем, докосвайки с връхчетата на пръстите окосмяването между краката ѝ. Тя изстена отново и той раздвижи пръсти — не по-надолу, а просто на място. Джийн потръпна, а той се разсмя и я целуна отново, този път само устни в устни. Но тя искаше езика му, ръката му, члена му. Въпреки всичко той се отдръпна и започна да я целува по бузата, врата, а после бавно по шията. Лявата му ръка остана между краката ѝ, но с другата притегли гърдата ѝ към устните си.

— О, господи, да! — прошепна тя, но вместо да я засмуче, той просто я притисна до лицето си, а сетне бавно дъхна върху нея. И зърното ѝ усещаше този негов дъх.

Беше луда от желание по него. Усещаше, че и той се побърква от страст, но се владее. Не беше като Пийт — много движение и малко техника. Не беше и като Майкъл — само техника и никаква страст. Сам владееше контрола и финеса, за да хореографира любенето си, но имаше и достатъчно страст и енергия да го превърне в нещо повече от един танц в хоризонтално положение.

Никога не беше усещала тялото си толкова живо. Най-лекото движение, най-слабият натиск или милувка я караха да потръпва. Най-сетне той постави и двете си длани върху гърдите ѝ и допря устни до ухото ѝ.

— Притисни ме — каза и стисна лекичко гърдите ѝ с ръце. — Хвани ме така. — Тя усети как членът му трепна в ръката ѝ. Обви го с пръсти и повтори неговите движения. Той простена и тя усети такъв

прилив на сила и страст, че ѝ подейства като електрически шок. Беше го накарала да простене. Стегна пръсти отново и той отново простена.

С другата си ръка тя смъкна шортите му. Отново обхвана втвърдената плът и леко я потърка в корема си.

— О, да — простена той.

Джийн усети влажната следа, която остави членът му. Хвана го с две ръце и стисна силно. Езикът му беше в ухото ѝ и онова, което правеше, бе толкова приятно, че тя отпусна пръсти. Бе изгубила всякакъв усет за време и място, чувстваше само вълните на възбуда от ухото, до врата, до зърната на гърдите ѝ и по-надолу.

— Не ме пускай — примоли се той и отново насочи ръката ѝ надолу. — Никога не ме пускай.

Претърколи се върху ѝ, но не ѝ натежа. Те останаха така за миг — лице в лице, гръд до гръд, корем до корем, бедро до бедро.

— Пусни ме в себе си — прошепна ѝ той и когато тя кимна, той се пресегна за презерватив и си го сложи.

Това ѝ даде секунда да си поеме дъх. Какво правя, запита се. Не бях го планирала така. Не и да спя с него. Не и да крия коя всъщност съм. Трябва да му кажа сега — това е последният ми шанс.

Но той отново протегна ръка и с бързо движение като на риба плъзна пръсти във влагата между краката ѝ.

— О, да — въздъхна тя.

Усети го да плъзва вътре пръст. Изви гръб и се притисна в ръката му.

— Приятно ли ти е? — попита той с дрезгав шепот. Започна да я гали и тя си помисли, че ще умре от удоволствие. — Приятно ли ти е?

— Да — прошепна тя. — Но искам повече.

— Нека те погледам гола — прошепна той и се подпря на лакът с очи, приковани в нея. — Разтвори малко крака. Така си те представях стотина пъти. Толкова е порочно. Нека да светна лампата.

— Не! — извика тя. — Не. Не сега.

Той сви рамене и отново посегна към нея, разтваряйки я отначало с два, а после с три пръста. Тя замята глава по възглавницата от мъчително удоволствие.

— О, боже — простена той. — Толкова си красива. Не знам какво искам... да те гледам или да те любя.

Отдръпна ръката си и тя отвори очи. Той разтвори краката ѝ по-широко и се намести между коленете ѝ. Наведе се, целуна корема ѝ, придвижи устни до гърдите ѝ, врата ѝ, после покри устата ѝ със своята.

— Сега? — прошепна. — Мога ли да те имам сега?

— О, да! — едва не изкреця тя и усети как той прониква в нея. За миг остана неподвижен, но нейното желание я бе разтреперило и тя почти се гърчеше под него.

— Задръж малко — прошепна ѝ той. — Така съм застанал, че ще свърша веднага, ако мърдаш.

Тя спря, треперейки. Бавно, много бавно той влезе целият в нея, докато тя се почувства толкова изпълнена, че едва не заби нокти в гърба му.

— Ето. Това ли искаше? — попита той и тя усети как очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Да, това исках — призна си тя.

— И аз. И аз — прошепна той.

После започна да се движи, бавно и плавно, влизайки в нея отново и отново.

— Толкова си добър. Толкова е хубаво — проплака тя.

— Това е за теб, миличка. Всичко е за теб. — Тя усети как вълните на удоволствието я понесоха. — Ах! — извика Сам. — Сега, миличка, в този миг. — И тя свърши.

На другата сутрин Джийн седеше усмихната и си тананикаше нещо пред тоалетната масичка.

— Повече ли го харесваш, отколкото той тебе? — попита я Май.

— Не. Не. Съвсем не.

— Мисля, че много опасно — предупреди я Май. — Ти ще му дадеш всичко? А какво ще дава той на теб?

— Любовта си — каза Джийн простичко.

— Отде знаеш? — попита я Май.

Джийн се обърна ведро към нея. Имаше доказателство. Почти потръпна, когато се сети за страстта на Сам в мрака на изминалата нощ. И сълзите, които се стичаха по лицето му.

— Защото плака за мен — отвърна и се завъртя към отражението си в огледалото.

— Пфу! Колко мъже плакали за мен. Всеки ден плачат за красиви жени. Какво още?

И Джийн видя как усмивката се стопява на красивото ѝ лице. Защото нямаше отговор.

Лайла бе започнала да очаква с нетърпение часовете, прекарвани с Марти. Отначало, когато вниманието му към нея на снимачната площадка стана очевидно, тя го бе възприела като дан на красотата си и като свой късмет. Но красотата е нещо абстрактно, а абстракцията не е човешка. Марти копнееше за блясък, а блясъкът бе относителен. Ако го заобичаше, щеше ли той да продължи да я боготвори в параклиса ѝ? Никой в живота на Лайла не ѝ бе посвещавал толкова щедро времето си. Никой не я беше изслушвал всъщност. Отначало тя бе като животно в клетка, внезапно пуснато на свобода в джунглата. Тя отблъскваше, критикуваше и тормозеше Марти по всевъзможни начини. Но Марти устоя. Докато тя започна да му вярва. Сега я слушаше през цялото време, а понякога дори и тя го изслушваше. Той разбираше нещата. И наистина беше умен.

Доверието бе нещо ново за нея. На кого би могла всъщност да се довери досега? Със сигурност не на Кукловодката. Не и на Кевин. Нито на леля Роби, както разбра с течение на времето. Не че преднамерено щеше да я нарани, но леля Роби бе твърде далеч от онова, което всеки би нарекъл надежден човек. Откакто Лайла му бе изложила условията си да получи прошка, тя не го беше виждала и знаеше защо — той се страхуваше да изгори мостовете си към Тереза, като донесе на Лайла двете ѝ „сестри“. Добре, беше направил избора си.

Лайла прекарваше цялото си свободно време с Марти и откри, че няма нужда от никого другого. Отначало ѝ бе достатъчна награда да я видят с него на публично място. Човекът имаше в себе си нещо, беше личност, която като че ли еднакво се харесваше и на мъже, и на жени. Не беше сексуално привличане, нито мъжкарско позиране. Марти беше различен.

Преди всичко, когато бяха в ресторант или на някоя тузарска сбирка, Марти никога не я хващаше за лакътя да я развежда насам-натам. Лайла ценеше това. Мразеше да я докосват и да я развеждат като куче на каишка. Марти, изглежда, интуитивно го съзнаваше и

уважаваше това нейно чувство. Когато влезеше с него в препълнена стая, усещаше, че влиза като равна, а не като негова скъпоценна собственост.

И колкото повече се разчуваше за вниманието на Марти към Лайла, толкова повече всички на снимачната площадка се отнасяха поспециално с нея, с подчертано усещане за присъствието ѝ, за неизречените ѝ желания. Знаеше, че от трите звезди тя е тази, от която се страхуват. И този страх караше Лайла да се чувства сигурна, защото знаеше, че трябва с нещо да държи хората в подчинение, а страхът бе основата на властта.

Само дето Марти не използваше страх, за да утвърди властта си. Това я озадачаваше.

Бе много целеустремен, когато работеше, но умееше и да прекарва добре свободното си време, малкото, с което разполагаше. Марти обичаше операта и те ходеха до Сан Франциско. И на симфонии, балети, художествени изложби. И на театър, макар че в Лос Анджелис имаше много по-малко театри, отколкото човек можеше да предположи. Марти като че ли изпитваше удоволствие да въвежда Лайла в неща, които въпреки привилегированото си потекло тя не познаваше. Марти знаеше всичко. И беше много търпелив. Бе превърнал остатъка от отпуската им в удоволствие за нея. А рекламата от срещите им едва ли щеше да навреди на шансовете ѝ да получи наградата „Еми“.

Междувременно не се беше опитал и да я докосне. Прекараха една вечер в къщата на Лайла, седнали на верандата с изглед към Тихия океан. Марти говореше за откриването на новия сезон. Лайла се вираше във водата, прехласната от отражението на залеза. Той си приказваше, а тя кимаше.

— И ще вземем Тереза да играе майка ти — каза той небрежно.

За миг изразът на Лайла остана непроменен, като че ли не го чу. После внезапно лицето ѝ пребледня като платно.

— Какво? — попита тя.

— Тереза се съгласи да играе майка ти.

Лайла не вярваше на ушите си.

— Не, Марти. Не моята майка — най-сетне прошепна дрезгаво тя.

Марти не бе много осведомен за отношенията на Лайла с Тереза, но знаеше, че не са много добри и че Лайла изобщо не ходи при нея. Въпреки това не предполагаше, че мрази майка си. Но изражението на лицето ѝ бе недвусмислено. Лайла я мразеше. В този миг Марти разбра, че владее положението.

— Защо не? Това е съвсем естествено, Лайла. Помисли си само.

— Аз няма да работя с майка си — скръсти тя ръце на гърдите си.

— Хайде, хайде, не прибързвай с решенията. Не разбираш ли какво ще означава това за кариерата ти? Ще бъде невероятна точка в твоя полза и ще повиши рейтинга на сериала. Не забравяй, че този рейтинг ще ти е необходим, когато дойде време за определяне на носителката на „Еми“, а и когато подписваш следващия си договор.

— Майната му на рейтинга. Казах не!

Марти ненапразно бе италианец. Макиавели в сравнение с него можеше пасти да яде. Най-сетне! Този път нещата се обърнаха. Марти ѝ се усмихна.

— Нямах думата по този въпрос, Лайла. Казвам ти го само в знак на любезност, като режисьор на актриса. Не искам разрешението ти.

— Кой, по дяволите, си ти? Господ ли? Ти не си господ, Марти, ти си само един режисьор.

— А ти си просто една актриса, Лайла. Спомни си, че аз те направих звезда. — Марти стана, усещайки, че владее положението за пръв път, откакто я бе срещнал. Тонът му бе по-безразличен от чувствата. Сега можеше да подходи по-дипломатично и да осигури и на двамата онова, което искаха. — Във всеки случай — каза той, отивайки до края на верандата — все още не съм взел окончателно решение.

— Дали да дадеш ролята на майка ми ли? — попита тя. Марти видя как в очите ѝ проблесна надежда.

Марти се обърна към залеза за миг, а после погледна Лайла право в очите.

— Виж какво, обвързал съм се с нея, но можем да направим промяна.

— Да я махнеш ли?

— Не. Можем да пуснем Шарлийн. И Тереза да играе нейната майка.

Лайла се свлече на шезлонга, като че ли тази загатната заплаха ѝ подейства физически:

— Но ти каза, че аз ще играя главната роля. — Вопълът на измамените ѝ надежди прозвуча почти по детски.

Марти се изправи и сви рамене.

— Такъв беше моят сценарий. Но ти като че ли не го харесваш. А ние сме подписали договор с Тереза и ще ѝ платим, независимо дали я използваме, или не.

Виждаше, че Лайла е на път да се разплаче.

— Съжалявам, Лайла. Не знаех, че имаш такива чувства. Никога не си ми казвала.

Най-сетне бе получил своето предимство и щеше да извлече всичко възможно от него. Тя го въртеше на пръста си, откакто се бяха срещнали. Сега беше неин ред. Май че искаше нещо от него. Този път, този път на Лайла щеше да ѝ се наложи да преговаря.

Лайла остана седнала.

— Моля те, Марти, не можем ли да обсъдим това? Защо точно майка ми? Искам да кажа, че идеята за едно богато момиче, което напуска дома си, е идеална. Шарлийн не може да изиграе това. А ти искаш стара чанта като Тереза в твоя сериал? Сигурно има милион други, които веднага ще се съгласят. Да помислим за някоя друга. Какво ще кажеш за Деби Рейнолдс? Или за Дайна Мерил? — Лицето на Лайла се разтегна в насилена усмивка.

Марти едва ли не изпита неудобство от отчаянието ѝ — почти, но не съвсем. Споменът за собственото му отчаяние беше още пресен. Снощи например той си мечтаеше за нея, фантазираше си как се съблича пред очите му, ляга си до него с изпънато дълго стройно тяло, в очакване да дойде той.

— Ти си много красива, Лайла — рече той.

Лайла вдигна поглед към него, после сведе очи.

— Зная, че те привличам, Марти. Но... — Тя млъкна.

Марти не каза нищо. Знаеше, че е ударил неговият час. Тя заговори отново.

— Работата не е в теб. — Тя помълча. — Аз... сексът не ми е приятен, Марти. Искам да кажа, че никога не съм имала секс. Още съм

девствена.

Марти не принадлежеше към онези мъже, които се молеха пред олтара на девствеността.

— Не ми дължиш нищо, Лайла. Не искам да се чувстваш, сякаш трябва да направиш нещо. Моите решения се базират върху художествени съображения.

Лайла протегна длан, хвана ръката на Марти и го притегли леко да седне на шезлонга.

— Но няма ли нещо, което мога да направя? Искам да кажа, Марти, не мога да работя с майка си. Нямах представа какво ми е сторила тя. Какви чувства изпитваме една към друга. Аз я мразя, презирам я. Моля те, не я използвай, Марти. Моля те, моля те.

Той усети как свободната ѝ ръка се докосна до ципа на панталона му и веднага получи ерекция. Усмихна се.

— Недей, Лайла. Нали си спомняш, че си девственица?

Но тя не го слушаше. Или не го чуваше. Беше смъкнала ципа му и членът му се намери между съвършените ѝ устни, преди той да се опомни. Направо тук, на верандата, в гаснещото розово сияние на залеза. О, господи, помисли си той, когато топлината на устните ѝ го погълна. Погледна надолу и видя как красивата ѝ глава се полюшва до слабините му. Набъбна в устата ѝ. Не точно това беше имал наум, не точно за това си бе мечтал, но беше едно добро начало.

Телефонът до Тереза иззвъня. Тя се обърна към Кевин.

— Бъди добричък и отговори вместо мен, а? Прегракнала съм.

Кевин го стори с неохота, а после постави телефона до Тереза, знаейки, че тя ще иска да говори с този човек.

— Пол Грасо е.

Тереза се усмихна лъчезарно, като че ли говореше пред камера, а не по телефона.

— Пол, скъпи. Как си?

— След минутка ви свързвам с мистър Грасо, моля — каза секретарката. Господи, как мразеше това! Някаква си секретарка да я кара да чака.

— Аз ли съм старомодна, или в този град вече никой не се обажда лично по телефона? — изрече тя на висок глас, докато чакаше

да се включи Пол. После той вдигна слушалката. — Да, Пол. Радвам се да те чуя. Къде е сценарият?

Докато го слушаше, и кръвта, и усмивката се изцедиха от лицето й. Не. Не беше възможно. Нямах начин. Тереза се опита да не показва чувствата си, но усилието бе твърде голямо.

— Какво искаш да кажеш с това, че са взели някоя друга? Кой кого е взел? Имаш предвид, че ти си взел друга. Ти определяш състава, за бога, нали? Защо? Държа да разбере. Аз исках тази роля. Това е моята роля. Имам право да знам.

Тереза вече седеше на ръба на стола си. Грасо, този проклет италианец. Номерът беше негово дело. Негово и на Лайла.

— Лайла те накара да го направиш, нали?

Тереза вече разбираше. Той изломоти нещо.

— Не е в твоите ръце! — изкрещя тя. — Не е в твоите ръце, а е направо в задника ти. Ти и Лайла! Вие двамката! Тя ми завижда. Не може да изтърпи да играя в един и същ сериал с нея. Страхува се, че аз ще оберя лаврите. И така, тя се налага, а аз не получавам нищо.

Грасо ломотеше нещо от другия край на телефона. Кевин се хилеше.

— Майната им на парите. Не ме е грижа за парите!

Тереза млъкна за миг, опитвайки да си поеме дъх. Чувстваше, че губи контрол — пред Кевин и което бе по-лошо, пред Пол Грасо. Един никаквец. Едно нищо. Отвращаваше я, гаден италиански жабок. Не трябва да го оставя да разбере колко иска да играе тази роля. Колко отчаяно иска да докаже на всички... на Лайла... че все още е на върха. Колко жадува да излезе отново пред публика.

Насили се да говори с овладян хладен тон. С ледено спокойствие.

— Е, мистър Пол Грасо, виждам, че нямаме повече какво да си кажем. Вие, разбира се, съзнавате, че ще имате работа с адвоката ми. — Помълча малко. — Във всеки случай не ме интересува дали ми плащат. Искам тази роля! — Тресна слушалката и запрати телефона през басейна, където той се удари в каменната градинска стена.

Погледна към Кевин, който до момента не беше казал нищо, дори не се беше помръднал.

— Всичко чу, предполагам — каза Тереза на стария си приятел.

Кевин се облегна назад и кръстоса крака.

— Гласът ти се чуваше чак до Капистрано. Уби цяло ято лястовички с виковете си. — Ала тя не беше в настроение за неговия хумор. — Тереза, съжалявам. Но може би е за добро.

Тереза вдигна рязко глава, с очи, изхвъркнали от нескриван гняв. Пред Грасо може би трябваше да се контролира в известна степен, но не и пред този изнудвач.

— За чие добро? На Лайла ли? В никакъв случай не и за моето, Кевин.

— Просто искам да кажа, че ти и Лайла не бива да сте наблизо, особено като става дума за работа. Нека нещата се поуспокоят. И двете имате нужда да си починете една от друга. А после можеш отново да ни събереш. Да дадеш на Лайла онова, от което има нужда.

— Откъде, по дяволите, знаеш от какво има нужда? Какво ти каза тя? — изкрещя Тереза на Кевин, вече изправена до него, с ръце, свити в юмруци.

Кевин я погледна в лицето, примижавайки от слънчевите лъчи, които светеха иззад Тереза.

— Нищо. Обичайното пубертетско непокорство. Знаеш това.

— Слушай ме, ти, малък уличник. Знаем, че се наслаждаваш. И че се надяваш някой ден да изтеглиш каре аса с Лайла. Но забрави за това! Не бих те пожелала за компания на Саддам Хюсеин, камо ли на дъщеря си.

Кевин сви очи, обърна се рязко и тръгна.

— Наслушах се достатъчно за един ден, Тереза. Ще се върна, когато се успокоиш.

Флора Лий отвори очи, разбудена от блъскането по входната врата, и в мрака не можа да намери ключа на лампата. Надигна се с мъка и усети тежест в леглото до себе си. Доуб. Той все още спеше. Кое време беше? Различи зелените светещи цифри на масата до леглото ѝ. Четири и трийсет и три. Спомни си, че флиртува с него по време на вечерята у Шарлийн и Дийн, а после Доуб предложи да я откара у дома. Знаеше си, че в леглото ще е страхотен, но по пътя спряха в един бар, после в друг, а после... е, тя често не си спомняше остатъка от вечерите.

Блъскането се разнесе отново, затова тя се изправи тежко и опипом тръгна към входната врата.

— Кой е? — изграчи дрезгаво.

— Полиция.

Божичко мили! Какво търсеха тук?

— Как така полиция? Отде да знам, че наистина сте полиция?

Надникна през шпионката и видя протегнатата към нея полицейска значка. Погледна голото си тяло и каза:

— Минутка само да облека нещо.

Светна лампата в дневната и огледа празните чаши и бутилки върху масичката за кафе пред дивана. За миг Флора Лий стисна очи, опитвайки се да си спомни какво е било, а после бутна вратата към спалнята, която се освети от лампата в дневната.

Онова, което видя на леглото, бе толкова ужасяващо, че тя не можа дори да извика, просто се вкамени. Блъскането по вратата се усили. Флора Лий затисна уста с ръце, за да не се разпищи. Какво беше станало? Защо Доуб лежеше в леглото ѝ с кухненски нож, забит в гърдите? Какво беше направила? Господи боже!

Грабна халата си и изтича до вратата, благодарна, че има полиция. С ръка на дръжката изведнъж се уплаши да не си помислят, че тя го е сторила, но тъй като блъскането продължи, не ѝ оставаше нищо друго, освен да отвори и да ги пусне вътре.

Имаше само един полицај, и то цивилен. Той си отвори портфейла и ѝ показа значката с удостоверението си. Влезе в стаята предпазливо и се огледа.

— Получихме оплакване за сбиване и писъци от този апартамент. Добре ли сте, мадам?

Съседите не за пръв път викаха полиция. Сигурно беше тази кучка мисис Рамирес. Но тя не си спомняше никакви викове. Флора Лий се свлече на дивана. Цивилният полицај я погледна, после се доближи до масичката за кафе и я намести.

— Какво има? Какво се е случило? — Седна до нея на дивана.

Изглеждаше ѝ много симпатичен. Флора Лий не знаеше какво да прави, но знаеше, че трябва да разкаже на полицаја за мъртвеца в леглото си.

— Бях се напила, не съм разбрала нищо, докато не ви чух на вратата... — Флора Лий се разплака. Искаше ѝ се да е достатъчно трезва, за да може да мисли.

— Хайде, разкажете ми — каза полицаят много кротко.

Флора Лий се опита да спре риданията си и посочи с пръст към вратата на спалнята. Полицаят бързо стана, отиде в спалнята и остана там дълго време, както ѝ се стори. Може би не е мъртъв, помисли си Флора Лий. Може би Доуб все още е жив. Точно когато се канеше да стане и да иде в спалнята, полицаят влезе в дневната и затвори вратата след себе си.

— Госпожо — каза и извади една картичка от джоба си — трябва да ви прочета правата ви. Арестувам ви за убийство. Имате право да не говорите...

— Чакайте, чакайте — зави тя. — Не съм убивала никого. Само пихме и после, като се събудих, намирам го мъртъв в леглото, а вие блъските на вратата.

— Нека да довърша да ви чета правата. Имате право на адвокат...

— Чуйте ме — почти изкрещя тя. — Не съм го направила. Сигурно е било сърдечна криза или крадец. Не може да съм аз.

— Защо не? — попита полицаят.

— Защото на никого не съм причинила зло в живота си. А той беше мил човек, истински добряк. Беше приятел на децата ми.

Джентълмен. — Тя се разрида. — Не знам как е могло да стане. Мили боже, честна християнска дума, не съм му направила нищо.

— Християнка ли сте? — попита ченгето и въздъхна. Беше с приятна външност, петдесет и няколко годишен, загорял, с набръчкано лице и кестенява коса. Може би пък щеше да застане на нейна страна. Той отново седна до нея на дивана. — Има ли някой, на когото да можете да се обадите? Някой, който веднага да може да дойде в ареста? Не бива да ви разрешавам, би трябвало да се обадите от ареста, но след като и двамата с вас сме християни, е, може би е възможно едно изключение...

Флора Лий вдигна поглед, в който за пръв път проблесна искрица надежда.

— О, да, имам син и дъщеря. Дъщеря ми може би я знаете. Шарлийн Смит. Мога да ѝ се обадя. Тя ще се погрижи за всичко. Има адвокати, пари и...

— Шарлийн Смит ли? Онази актриса по телевизията? Тя е ваша дъщеря, така ли? Вие сте майката на Шарлийн Смит?

Флора Лий закима оживено. Може би все пак щеше да се измъкне от тази каша. Кой ще повярва, че майката на прочута звезда може да убие някого?

— Да — каза и протегна ръка към една снимка в рамка на края на масата, която подаде на ченгето. — Виждате ли? Това е моето бебче.

Полицаят разгледа снимката за миг, после я върна на Флора Лий.

— Всеки може да има снимка на звезда. И аз у дома имам снимка на Шарлийн Смит.

— Ама вижте, тук пише „На мама, с любов от дъщеря ѝ Шарлийн“. Това съм аз, мама.

Той стана и се заразхожда напред-назад.

— Ако ви е дъщеря, значи имате нерегистрирания ѝ телефонен номер, нали? Дайте ми го.

Флора Лий изтича да вземе портфейла си и извади картичката с номера. Номерът, който не трябваше да дава на никого.

— Ето го. Винаги го нося с мен, щото не помня.

Полицаят взе картичката и седна на един стол до телефона.

— Добре, госпожо, ще ви дам шанс. Защото в този град телевизията е важно нещо и не искаме да окаляме индустрията. Но ако ме лъжете и това не е Шарлийн Смит или ако не ви познава, здравата

ще загазите. За убийство в този щат дават смъртна присъда. Сега... как ви е името?

— Флора Лий Смит. Всъщност Флора Лий Делус — заобяснява тя. — Виждате ли, аз всъщност не бях женена за бащата на Шарлийн. Бях женена за Делус, но той ме напусна. С Дийн Смит старши живяхме седем-осем години. Дийн Смит ѝ беше баща. Моят мъж. Нека да ви обясня. — Флора Лий заговори за онова време в Арканзас и за преместването по-късно в Тексас, за отчаянието, за Дийн старши и Дийн младши и за всичко, което се беше случило. Но след още няколко въпроса ченгето я спря.

— Всичко това истина ли е? — попита той. — Имате ли свидетелства за раждане и други документи?

— Вече не. Но ги има в болницата. Там родих още едно бебе. — Тя се канеше, да подхване нова история.

— А как ви беше моминското име преди Тексас, в Арканзас? — Сега вече записваше бързо, което я изнервяше. Погледна я втренчено. — Ако ме лъжете, мисис Делус, ще загазите здраво.

— Не ви лъжа — прошепна тя.

— Добре. Искам да идете в банята и да вземете гореща вана. Да измиете всичката тази кръв. И да измиете ваната. Както трябва. Няма да излизате, докато не ви повикам. Ясно ли е? — Той взе телефона и го сложи в скута си.

— Може би... Искам да кажа, че съм страхотно разстроена. Вижте как треперя. Мога ли да пийна, преди да вляза в банята? За успокояване на нервите?

— Можете да вземете цялата бутилка, не ме е грижа. Измийте се хубаво, но не се опитвайте да избягате. Вече проверих прозорците.

Флора Лий затвори вратата на банята, пусна крановете, после бързо разви капачката на бутилката с водка и на три пъти смукна яко, преди да си поеме въздух. После още три големи глътки. Сложи бутилката на перваза на ваната и седна върху тоалетната чиния в очакване алкохолът да я отпусне.

Как, дявол го взел, се забърках в това, помисли си тя. Какво беше станало? Да не би някой да е очистил Доуб, докато аз съм била къркана? Може да се е самоубил. Не, ножът беше в средата на гърдите му! Исусе всемогъщи! Възможно ли е аз да съм го направила? И да не помня? Флора Лий беше свикнала да пие, а после да се събужда в

мръсни стаи с мръсни мъже, които не познаваше. Но досега не беше наранявала никого в момент, когато спомените ѝ се губеха.

Не можеше обаче да бъде сигурна. Вероятно го е направила, но не си спомня. О, Исусе мили, измъкни ме от това. Не искам да умирам. Ще спра да пия, ако ми помогнеш. За пръв път от може би дванайсет години Флора Лий падна на колене за молитва. О, моля те, Агнец Божий, моля те, помогни ми, шепнеше тя.

Флора Лий се изправи и спря водата, после глътна още няколко пъти от бутилката с водка. Влезе във ваната и започна да се търка ожесточено с кесия. Беше излязла от ваната и отново бе хванала бутилката, когато чу полицаят да я вика. Той все още държеше слушалката до ухото си.

Флора Лий отвори вратата на банята и предпазливо влезе в дневната, с тясно пристегнатата роба около тялото си.

— Току-що говорих с дъщеря ви — каза той. — Вярно е, че сте жената, за която се представяте. Сега слушайте внимателно, това положение и на мен никак не ми харесва, но за Шарлийн Смит съм готов да направя всичко. Нито полицейското управление, нито филмовите студии обичат подобни работи. Отразяват се зле на всички. Този човек само е скитал от град на град. На никого няма да липсва. А аз съм твърде близо до пенсия, за да треперя за кариерата си.

Флора Лий усети как част от напрежението я напуска. Нима Господ бе чул молбата ѝ?

— Сега ще се облечете, ще си вземете един куфар, такси до летището и ще отлетите за Ню Орлиънс тази сутрин. В Ню Орлиънс ще се обадите на този човек. — Той ѝ подаде едно листче с име и телефонен номер. — Той ще ви настани някъде. Мис Смит беше шокирана, но бе достатъчно добра да каже, че ще продължи издръжката ви само чрез този човек. Той ще следи да получавате чек всеки месец.

Флора Лий се разплака.

— Знаех си. Знаех си, че момиченцето ми няма да ме изостави. Благодаря ви, сър. — Риданията ѝ отново разтресоха тялото ѝ.

— Задръжте, госпожо. Има още. Ако ви пусна тази вечер, никога вече няма да се обаждате на Шарлийн или Дийн. Никога няма да споменавате за връзките си с тях, нито пък да казвате на някой какво знаете за тях. Нищичко. Това означава, че никога повече няма да

видите децата си, което е единственият начин да ви пусна без доживотна присъда, ако ли не и смъртна.

Флора Лий изобщо не се замисли.

— Шарлийн каза ли, че ще продължи да ми праща пари?

Полицаят кимна.

— Да, но трябва да си затваряте устата. Кажете ли на някого, и ФБР мигом ще ви спипа. После вече няма измъкване от електрическия стол.

— Няма за какво да се тревожи по отношение на мен. Никога не съм направила нещо лошо на никого от тях. Не защото съм ги отгледала. — Флора Лий заклати глава. — Ще отида в Ню Орлиънс и можете да й кажете, че от утре сутрин няма повече капка да близна. Обещах на Господа, докато бях във ваната. — Тя избърса очи с края на халата си, после стана.

Трябва да си събера нещата... там вътре — посочи тя към стаята, където все още лежеше мъртвецът.

— Побързайте. Имам да свърша още някои неща, преди да приключа с тази каша. Ще дойдат още двама полицаи. Искам да ви няма, преди да са дошли.

Не се наложи да я подканва повече. Флора Лий грабна няколко дрехи, малко бельо и гримове, колкото можа да натъпче в чисто новичкия куфар, подарък от Шарлийн. След пет минути вече беше напълно облечена във всекидневната, без да погледне нито веднъж към Доуб на леглото.

Полицаят ѝ тикна пари в ръцете.

— Това ще ви стигне до Ню Орлиънс. Там ще получите още, когато пристигнете и се обадите на номера, който ви дадох. Има обаче още нещо, което трябва да направите, преди да тръгнете.

Флора Лий го погледна отново с тревога. Дали нямаше да я накара да подпише признание или нещо подобно?

— Трябва да напишете собственоръчно тази бележка. — Той ѝ подаде лист хартия.

„Мили Шарлийн и Дийн — преписваше тя. — В случай че никога повече не ви видя, благодаря ви за всичко. Чувствам се като бреме за вас, нещо, което не искам да бъда. Няма да се върна, затова не ме очаквайте. И се подписа: — С обич, мама“

Флора Лий подскочи при звука на клаксон.

— Това е вашето такси, аз го повиках. Казват, че в този щат връщали смъртното наказание чрез обесване. Това е ужасен начин да се умре, мисис Делус. Разбирате ли ме?

Флора Лий кимна, грабна куфара си и бутилката с водка и изхвърча през вратата.

Полицаят постоя до прозореца, наблюдавайки я как бяга като мишка. После седна и набра някакъв телефонен номер. Докато говореше, вратата на спалнята се отвори бавно и влезе Доуб с острието на ножа, все още стърчащо от гърдите му. Ченгето се обърна да го погледне и се усмихна.

— По дяволите, Барни, защо се бави цяла вечност? От един час ми се пикае — каза Доуб, разтваряйки ризата, за да махне фалшивия сгъваем нож.

— Свърши страхотна работа... за един аматьор — кимна му Барни с одобрение.

Доуб влезе в банята и оттам се раздадоха звуци на облекчение. Когато се върна във всекидневната, той се свлече на един стол, а Барни му подаде двойна водка от друга бутилка, която бе намерил в кухнята.

— Е, Барни, това може би са най-лесно спечелените от теб хиляда долара през целия ти актьорски живот — усмихна се Доуб. — Благодаря, че помогна да мине номерът.

— Няма проблеми. Как ти хареса, когато ѝ казах, че връщат смъртното наказание чрез обесване?

— Винаги си бил слаб в импровизациите, Барни. Сега ми дай всички данни за актовете им за раждане и да се махаме оттук.

— Чудесен обяд, миличък, но вече трябва да вървя — каза Кристал Плинъм на Сай Ортис, измъквайки се от сепарето, а после се наведе да го целуне по двете страни. — Необходимостта да бъда точна е херкулесовата ми пета.

— Ахилесовата, Кристал.

— Която и да било!

Сай въздъхна с облекчение, когато вратата се затвори зад нея. Имаше два вида обеда — трудни и лесни. На Сай лесните му се виждаха по-трудни. Този лесен обяд беше безцелен — т.е. нямаше близка цел — освен да ободри Кристал, да ѝ каже колко красива и талантлива е и какви страхотни неща ѝ подбира той. Лъжи от начало до край.

Кристал залязваше — и тя, и Сай знаеха това. След „Джак и Джил“ не беше получила нито едно добро предложение за главна роля. Естествено, нямаше кой знае колко главни роли за жени, приближаващи трийсет и пет, но тя имаше страхотни касови удари, преди да се снима в „Джак и Джил“. Този филм промени виждането на публиката за нея. Сега вече не можеше да играе млади момичета.

Сай допи кафето си.

За миг се стресна от появата на дребен, безупречно облечен мъж до масата му. Трябваше му минута да се окопити.

— Ейра Сагарян — най-сетне каза Сай и просто го погледна. Ейра очевидно се бе запътил към собствената си маса.

— Имаш ли нещо против да седна при теб? — попита Ейра. Келнерът запърха наблизко в очакване на решението на Сай.

— Е, аз вече тръгнах. Току-що обядвах с Кристал. Това е последното ми еспreso — каза Сай.

Ейра седна срещу Сай и сервитьорът побърза да донесе прибори. Сай направи гримаса — не го беше грижа вижда ли това Ейра, или не. Разбираше, че Ейра очевидно има нещо наум, но на неговата възраст и с този удар очевидно му бе необходимо известно време, докато го каже. Сай не беше в най-търпеливото си настроение.

— Не зная дали си чул — каза Ейра, стигайки до въпроса изненадващо бързо — но исках да го научиш от мен. Ще бъда импресарио на Майкъл Маклейн. Не съм го примамвал, искам да знаеш. Той сам дойде.

Значи това беше работата. Старият арменски педал искаше да се надува. Сай се наведе към Ейра.

— Ти знаеш кого имам в конюшната си. А според мен трима педали бият двама. Майкъл Маклейн срещу Лайла Кайл не е сделката на века. Ако бях на твое място, нямаше да се хваля.

— Аз не ти го казвам да се хваля. Просто ти оказвам любезността да го чуеш от мен.

— Мисля, че ме бъркаш с някого, на който му пука — озъби се Сай. Той се втренчи в сълзящите очи на Ейра.

— Слушай да ти кажа нещо, синко — подхвана Ейра. — В този град и в тази индустрия е най-добре да си любезен с всички. Особено когато се издигаш, защото може да ти потрѣбват, когато залязваш.

Сай наблюдаваше Ейра, докато избърса слюнките от устата си, а после взе вилицата и започна да яде от салатата си. Обедът на Сай натеза в стомаха му. Как смееше този стар педал да му дава съвети! Цялата злъч от обѣда с Кристал се надигна в гърлото му.

— Ти, проклето дърто нищожество. Какво си въобразяваш?

Сай видя как Ейра примигна. После старецът очевидно положи усилие да се овладее.

— Нека ти разкажа една история, Сай.

Сай вдигна ръка да спре Ейра за малко, като същевременно махна на келнера с другата си ръка. Келнерът мигом дотича.

— Направи ми една услуга — каза му Сай. — Изслушай историята на този трогателен старец, а? Аз имам по-важна работа.

Сай стана, мина покрай масата на салонния управител, спря да подпише сметката си и излезе.

При всичките си неприятности този следобѣд толкова по-добре, че не видя Нийл Морели да се спотайва около входа на паркинга с ръка в джоба си, който бе зловещо издут.

Марти ди Дженаро, прочутият режисьор и покорител на филмовия свят, носител на четири „Оскара“, новият принц на телевизията, най-влиятелният творец в Холивуд, лежеше вързан за четирите ъгъла на леглото си, разпънат като пътна карта, гол, както го е майка родила. Той подръпна възетата с копринени пискюли накрая, които бяха омотани около четирите махагонови стълба на леглото му и се увиваха двойно около китките му.

Когато Лайла за пръв път го завърза за леглото, той беше шокиран, но не от пуританство. Просто тя проявяваше такова нежелание да прави секс, че Марти предположи, че дори и да не е девственица, за каквато се представяше, най-малкото е неопитна. Или пък просто някак си повредена. Така че, когато тя вдигна съвършено извитата си вежда и бавно започна да измъква коприненото въже от пътната си чанта, той бе озадачен. И, честно казано, отблъснат от тази мисъл. Разбира се, и на него му се бе случвало да играе — бившата му жена обичаше от време на време да я понапляскат — а и той самият бе имал достатъчно извратени старлетки, които настояваха за най-различни прищевки — от златни душове, до разрешение да участват и кучетата им.

Никак не му се искаше да завържат него самия, да бъде уязвим, обездвижен, прикован към леглото. Въпреки всичко това бе такава изненада от страна на Лайла — да предложи нещо, да позволи нещо — че той се съгласи. Без усмивка или хихикане, абсолютно съсредоточено тя овърза здраво китките и глезените му. После намали светлината и го остави завързан и сам.

Най-странното за Марти бе, че точно тогава започна ерекцията му. Безпомощен и гол в мрака, той усещаше гъдел на предчувствие, на възбуда, неизпитвана от онова време, когато ходеше в кварталното кино. Усмихна се на невероятната асоциация. Толкова много неща в живота — е, поне в неговия — бяха по-възбуждащи като предчувствие, отколкото като постижение. Филмите, които си спомняше, без изключение бяха по-добри от онези, които бе направил той.

Лайла се появи отново с разпусната дълга коса, сияеща като пламък дори и в мрака. Беше облечена в нещо като корсет — Марти не знаеше как точно да го назове — бронзово бюстие без чашки. Гърдите ѝ, налети и съвършени, се поклащаха отгоре, талията ѝ изглеждаше още по-тънка от връзките на корсета. Носеше съвсем изрязани бикини в тон с корсета нещо като триъгълник отпред, а когато се обърнеше отзад, виждаше се само един копринен ширит, който изчезваше между двете съвършени кълба, за да се закачи за долната част на корсета. Марти се опита да си поеме въздух, но му беше трудно, гърдите направо го боляха. Той не бе имал секс с Лайла и никога не беше я виждал гола.

— Хубава ли съм? — попита Лайла.

— Красива си — задъха се той.

— Искаш ли да ме пипнеш?

— Да. — Ръцете му опънаха въжетата. — Развържи ме.

— О, не, къде ще му отиде чарът? — попита тя с дрезгав глас.

Тръгна с поклащане на бедрата към него и се наведе, докато дясната ѝ гърда, съвършената ѝ дясна гърда, докосна едва-едва простряната му лява ръка. Той се опита да свие пръсти около мекотата ѝ, но Лайла се отдръпна с усмивка.

— О, не — каза тя с гърлен шепот. — Първо ще трябва да я целунеш.

Той също ѝ се усмихна.

— Удоволствието е мое — прошепна. — Развържи ме, моля ти се.

— О, не — възпротиви се тя, а после с едно-единствено грациозно движение се качи на леглото, над него, обкрачила талията му от двете страни. Усещаше тънките ѝ глезени на хълбоците си. Когато погледна нагоре, видя гърдите ѝ над себе си, спокойното ѝ съвършено лице, косата ѝ, увиснала надолу като кадифена завеса. Тя седна върху него.

— Целуни я — каза и бавно-бавно наведе гърдата си към лицето му. Той жадно опъна глава към нея, но въжетата го държаха здраво, Лайла спря точно до устата му. — Кажй „моля“ — рече му.

— Моля те — изстена той.

— Моля какво? — попита тя.

— Моля те... моля те, нека целуна гърдата ти — изхриптя гласът му.

Лайла се усмихна. Наведе се още по-надолу и малкото ѝ медночервено зърно увисна на сантиметър от присвитата му и отворена уста.

— Ето — каза тя и остави зърното на гърдата ѝ леко да се докосне до устните му. Беше горещо като пламък до сухия му език. Той изстена отново под тежестта ѝ върху гърдите му.

— Още — замоли се той.

Тогава Лайла се изплъзна от леглото и застана до него. Запали една свещ и в примигващата ѝ светлина застана, демонстрирайки прелестите си. Марти си помисли, че тя е най-съвършената жена, която е виждал. Безупречната ѝ кожа блестеше. Косата ѝ, толкова гъста, лъскава и дълга, приличаше на опашка на чистокръвна кобила. Очите му се напълниха със сълзи.

— Искаш ли да ме докоснеш? — попита тя.

Марти можа само да кимне.

Лайла обхвана сочните си гърди с дългите си фини ръце. Той виждаше как добре оформените нокти на съвършения ѝ маникюр потънаха в млечнобялата плът около зърното.

— Искаш ли да ме пипнеш тук? — попита тя леко задъхана.

Той отново кимна. Тя се усмихна и бавно-бавно стисна по-силно гърдите си. После с палец и показалец пощипна зърната си, първо лявото, после дясното.

— Ооо — простена тя. — Толкова е приятно. Искаш ли да го направиш?

Марти вече дори не можеше да кима.

Лайла плъзна ръце по талията, бедрата, корема си, галейки собствената си плът, докато Марти лежеше безсилен да направи каквото и да било. Тя му обърна гръб и той усети болка, че не вижда вече съвършените ѝ гърди. Лайла отново плъзна ръце от гърба си надолу.

После се обърна към него.

— Искаш ли да те погаля? — попита.

— О, да! Моля ти се!

Лайла се усмихна и протегна красивите си дълги ръце към него. Леко като пеперуда, едва докосвайки го, прокара пръсти по

костеливите му гърди, после по плоския му корем. Пенисът му потръпна. Той виждаше капка прозрачна течност на върха му.

— Да — простена той, но ръцете ѝ се плъзнаха нагоре към гърдите му, към неговите зърна, после към лицето, очите и устата му. Тогава той целуна пръстите ѝ и те спряха за миг да опипат горещите му устни, езика му. Лайла бавно пъкна пръст в устата му и той жадно, възбудено го засмука. После още един пръст и още един, докато устата му се изпълни от ръката ѝ. Той благодарно я държеше в устата си, държеше част от нея, но твърде скоро, твърде скоро тя измъкна ръката си и погали голите му гърди и стигна до едното зърно, което подразни лениво с нокът, после плъзна пръсти надолу, надолу, отново покрай слабините му, покрай измъчения му член, без да докосва напрегнатите му тестиси, по бедрата, оставяйки бразди по прасците му, докато стигна до края на леглото и улови ходилата му. Нежно, но здраво тя ги хвана в ръце, а после внимателно и бавно започна да трие гърдите си в тях.

Заля го гореща вълна като електрически ток. Усещаше с босите си пети как твърдите зърна на Лайла се движат назад-напред. Отново безполезно опъна въжетата, които го държаха. Не познаваше толкова остро сексуално усещане, както и такава абсолютна безпомощност. Безнадеждно изви ходила към горещината и мекотата на гърдите ѝ. А после се разплака.

Риданията му, отначало тихи, ставаха все по-сърцераздирателни. Той опъваше въжетата и трепереше от плач — дълбоки хълцания се надигаха от дълбините на неговото съществуване. Сълзи се стичаха по лицето му и мокреха чаршафите. Той обърна глава на една страна, продължавайки тихо да ридае.

И тогава Лайла се качи върху му, с лице до неговото, с коси, разпилени върху очите му, носа, устата.

— Ооо, бебчо. Ооо, не. Не, миличък — загука тя. Избърса лицето му с копринените си коси. — Не, бебчо. Не — каза нежно като любеща майка и целуна устните, клепачите и още влажните му страни. — Ето, ето, бебчо — каза и повдигна налятата си гърда до устата на Марти. — Ето, ето — каза му.

Той засмука, твърде обезумял, твърде изгладнял, за да се чувства неудобно. А после тя го яхна с гръб към него и се наведе над члена му, целувайки го с меки, горещи устни, галейки с пръсти тестисулите му.

През сълзи той я видя как се спусна върху му, усещайки как главата на пениса му се плъзга в нея. Най-сетне. Най-сетне. Беше изненадан, но не бе в състояние да задава въпроси, да съди, да говори и тя го владееше изцяло; натисна съвършената си плът върху него, нанизвайки се бавно-бавно върху пулсиращия му пенис. Задвижи се нагоре-надолу, коленичила атавистично, плъзгаше се върху члена му и скимтеше.

Марти не издаваше нито звук. Но имаше чувството, че цялото му същество, цялата вселена се е съсредоточила в слабините му, адски пламък от натиск, който пулсираше в копринената плът на Лайла. Беше агония и същевременно бе най-великолепното, най-хубавото нещо, което някога се беше случвало на Марти. Най-сетне той свърши, ридаетйки, задъхвайки се при всеки спазъм, изпълващ я до преливане, изпразвайки и очиствайки себе си.

Така я подкараха. Ритуалът малко се променяше и се случваше само веднъж в седмицата или дори по-рядко, но всеки път Лайла донасяше коприненото въже, а Марти бе все по-жаден и послушен, по-благодарен.

Беше странно. Но той не се тревожеше, че е въввлечен в този изключително безсилен и пасивен секс. Напротив, намираще го за огромно облекчение. Марти осъзна, че през целия си живот се е мъчил да задоволява властни и трудни жени. Първо майка си, после учителката си, после жена си и редица красиви и разглезени холивудски актриси. Знаеше, че е просто един дребен, кльощав, умен и трудолюбив хлапак, вечно компенсиращ в излишък чувството си за непълноценност, опитвайки се да задоволява желанията на богините. И на трийсет и седем той беше все още невзрачното хлапе от Куинс, което отчаяно се стараеше да отбележи точка, да достави удоволствие на любовниците си, да го прави както трябва и да го харесват.

Сега с Лайла бе освободен от това бреме. Режисьорът най-сетне бе под чужда режисура. И облекчението беше толкова огромно, че всеки път докарваше сълзи в очите му. Той вече не отговаряше за точното подбиране на момента, за хореографията, за сексуалния етикет. Лайла предпочете да играе вместо него, тя пое тази отговорност и ако това ѝ доставяше облекчение, ако ѝ бе необходимо тя да владее положението, за да не я е страх, Марти нямаше нищо против. Всъщност той ѝ бе дълбоко признателен. Един път и той в умния си, изпълнен с труд и вечно натягане живот не трябваше да се

мъчи да доставя удоволствие на една жена. Лайла сама си доставяше удоволствие, а той приемаше своето като драгоценен подарък.

Отново лежеше в мрака — един от най-силните мъже в индустрията, завързан за леглото, прострян като пътна карта, гол, както го е майка родила. Кой можеше да си представи подобно нещо? Кой в това блато от пъплещи нагоре холивудски влечуги можеше да си представи сексуалния живот на един от най-влиятелните режисьори с една от най-популярните звезди? Марти се усмихна в мрака. Иди, че разбери, помисли си той и опъна въжетата на китките и глезените си.

Джийн лежеше в прегръдките на Сам, поглеждайки ту спящото му лице, ту часовника. Тези мигове за нея бяха безценни, защото колкото време и да прекарваха заедно, тя си оставаше все така жадна и настървена за повече. А скоро, твърде скоро трябваше да станат и да се приготвят за тежък снимачен ден на плажа.

Точно това винаги бе желала! И сега най-сетне го имаше. Сам я обичаше. Знаеше го! От докосването, от погледа му, от начина, по който се любеше с нея. Страстта му бе толкова силна, че и двамата бяха като замаяни, дори изтощени от нея. Тя искаше само него. Той имаше нужда само от нея.

Сам ѝ разказа за своята несигурност. Тя го утеши. Разказа му за своите страхове. Утешаваха се взаимно. Когато бяха заедно в леглото, нищо друго нямаше значение. Светът изчезваше.

Джийн въздъхна. Нито тя, нито Сам го казваха на глас, но филмът не вървеше добре. Беше почти невъзможно да се работи с Майкъл. По време на голямата сцена на нервната ѝ криза той беше оставил дюкяна си разкопчан — твърдеше, че било случайно — и цялата сцена трябваше да се преснима на другия ден. Но не беше само това. Джийн гледаше ежедневната продукция и играта ѝ изглеждаше непохватна. Тя бе красива, но дървена. Лицето ѝ не реагираше така, както старото ѝ лице и на голям екран изглеждаше хубаво, но почти... безизразно. Трябваше да се научи да подсилва реакциите си, но вече беше твърде късно, след като половината от филма беше заснет. Също така беше трудно непрекъснато да поддържа създадената от нея младежка поза. Тя винаги изпъчваше гърди и дръпваше назад рамене, стоеше леко наклонена назад, за да създава илюзия за младост. Но да поддържа тази илюзия бе агония. Ден след ден това я изцеждаше. Разбира се, дебелашката игра на Майкъл не ѝ помагаше. Всеки ден беше едно мъчение. Само тези часове, часовете, прекарани в тъмното със Сам, имаха значение и само те я вълнуваха.

След като се бяха любили на тъмно в апартамента ѝ в хотела, тя трябваше да му разкаже за белезите. Страхуваше се да не изрази

отвращение, порицание или просто неприязън. Той обаче само я погледна и каза:

— Не разбираш ли? Не ме интересува как изглеждаш. Не ме е грижа за това. Обичам теб.

После отново се любиха, още по-ненаситно отпреди. И тя като че ли се опиваше от думите му: „Обичам теб. Само теб“.

И, изглежда, наистина бе така. Всяка вечер те търсеха забрава в прегръдките си, в телата си. Тя го целуваше по цялото тяло със сълзи на щастие, че отново го има. Той милваше всяка нейна част, любеше я толкова всеотдайно, че любовта му пламтеше като борина под кожата му.

— Обичам те — шепнеше ѝ той, докато я целуваше по врата и косата. — Обичам те. Обичам те. — И тя, Джийн, му вярваше, както Мери Джейн никога не му беше вярвала.

Но какво ще стане, ако той научи истината? Вече никога нямаше да може да му признае. Някога кроеше планове да го направи за отмъщение. Сега ѝ се струваше наказание за самата нея. Имаше всичко, което си бе пожелала някога да има. Тогава защо, чудеше се, докато гледаше лицето му и часовника, защо тогава беше толкова тъжна?

Майкъл Маклейн мразеше Северна Калифорния, мразеше снимките на терен, мразеше Сам, мразеше Ейприл, мразеше този сценарий и мразеше този филм, който просто беше едно лайно. Най-много обаче мразеше Джийн Мур и, както откри с изненада, мразеше да играе. Не само в тази боклучава продукция, но в която и да било продукция. Ей богу, това беше глупаво и лигаво, беше детинщина. И ако на неговото ниво за играта му плащаха добре, това отдавна вече беше загубило значение, защото той бе натрупал толкова пари, колкото му трябваша.

Въпреки това не можеше да се откаже, защото, като оставим всичко настрана, не можеше да измисли какво друго да прави. Какво още имаше да се прави? Винаги бе харесвал да бъде звезда и да има хубави жени. Сега обаче и двете неща го изморяваха.

Беше твърде млад да се оттегли, а никога не се беше интересувал от бизнес. Някак си идеята да открие фабрика за пуканки или сос за

спагети или, още по-лошо, верига от ресторанти никак не го привличаше. Защото с каквото и да се заемеше след това, знаеше две неща — трябваше да бъде с много широк мащаб и той трябваше да бъде номер едно.

Разбира се, съвсем естествено бе да направи следващата си крачка в областта на режисурата и продуцентството. Всички искаха да режисират. Но Майкъл Маклейн се опита веднъж и нямаше желание да повтори. Напрежението беше смазващо.

Друга възможност бе политиката. Но не и ако трябваше да се занимава с нея на местно ниво като онзи тъпанар Сони Боно. Националната политика бе много по-интригуваща. Той бе събрал доста средства, но с каква перспектива разполагаше? Сенатор? Ще може ли да се пребори с титулярите? И после нямаше ли да стане просто един от многото сенатори?

— Готови сме за вас, мистър Маклейн — извика му един от асистентите пред караваната. Майкъл стисна юмрук и го тресна по масата до себе си.

Господи, животът понякога е толкова несправедлив, помисли си. Той не само е по-хубав от Роналд Рейгън, а е и по-добър актьор. Защо тогава Рони си уреди хубавата роля?

Снимачният екип бързаше да изпревари облаците. В някои случаи можеха да използват прожектори, но без естествената светлина филмът приличаше на видеозапис. След неприятностите с някакъв кабел (нещо почти неизбежно на плажа), а след това с един обектив (така е, когато наоколо има пясък) най-сетне бяха готови. Беше дълъг панорамен кадър, завършващ с бързо приближаващ се едър план на прегръдка и целувка. Джийн, и без това нервна от мисълта за предстоящата сцена с Майкъл, се побъркваше от непрестанното бавене. Най-сетне бяха готови.

Тя се обърна към Май да поеме пуловера ѝ и да го смени с измамно семплата бяла блуза за снимките. Блузата, естествено, изобщо не беше семпла. Приличаше на мъжка риза и всъщност се предполагаше, че е риза на Майкъл, която тя е облякла за тази разходка, след като се бяха любили. Само че бе ушита от най-фин памучен плат, по-мека и по-прозрачна от всяка мъжка риза. И за да

подчертаят още повече формите ѝ, бяха я намокрили, така че бе станала полупрозрачна и прилепваше до гърдите ѝ.

Джийн искаше да използват дубльорката на тяло за тези снимки, но Сам я помоли да участва тя.

— Ще бъде трудно да фалшифицираме убедително, а и гърдите ти са толкова хубави — измърмори той, заравяйки в тях лице, докато бяха в леглото. Джийн се опита да спори, но той се наложи. — Повярвай ми. Белезите няма да личат.

Сега тя се обърна към Май — за ризата и за успокоението, което ѝ вдъхваше старата жена. Когато опреше до външния ѝ вид, Джийн вярваше само на Май. Бог знае как щеше да издържи снимките, ако не беше тя. Но сега, когато се обърна към Май, видът ѝ я изненада. Господи, колко стара изглеждаше Май! Лицето ѝ беше бяло като платно и на Джийн ѝ се струваше, че всяка линия и бръчица е издълбана още по-дълбоко отпреди. Дали пък снимането на този филм не е също толкова ужасно и за Май, колкото и за мен, почуди се Джийн.

— Добре ли си? — попита тя.

— Боли ме глава — каза Май и присви очи от страдание, но Джийн нямаше време за нищо повече, защото Джоел я измъкна бързо навън. Гардеробияерката започна отново да пръска ризата ѝ, докато фризьорът разпръсна няколко изкусно разрошени кичура коса по лицето ѝ.

— Внимавай за грима — предупреди го Джери Детрия.

Той стоеше със скръстени ръце на гърдите, с готова четка да коригира всеки пропуск. Джийн почти се усмихна. Джери толкова се вживяваше в работата си, че когато приключеше с гримирането ѝ, я предупреждаваше: „Внимавай с лицето ми“. Сега той я огледа внимателно, кимна одобрително и Джоел я заведе на мястото ѝ.

Най-сетне, когато по нея потече пот въпреки хладния вятър, който развяваше мократа ѝ риза, Майкъл дойде на снимачната площадка. Без да поздрави, без дори да я погледне, той се обърна към камерата и мястото, където бяха Сам и операторът.

— Готово — подхвърли им през стиснати зъби.

Последва още една пауза, а след това:

— Добре, внимание, готови! — Отново пауза. — Камера!

Майкъл я прегърна и дългият кадър започна. Камерата ги обикаляше отдалеч, докато се прегръщаха, приближавайки се към сладникавия край със снимката ѝ в едър план. Майкъл започна да я целува по врата. Миришеше хубаво, лека смес от английски сапун и някаква лека подправка.

— Харесва ли ти? — попита я той, прегръщайки я още поплътено. Това не беше в сценария. Нямаше диалог и не им бяха закачили микрофони. — Харесва ли ти? — попита я отново.

От учтивост тя измърмори нещо.

— Знам, че ти харесва, малка уличнице. Но кой го прави по-добре, Сам или аз? — каза Майкъл, притискайки я силно и камерата се приближи само за да улови гримаса на отвращение на замръзналото ѝ лице.

— Окей. Стоп! — изкрещя Сам. Той излезе пред камерите и прожекторите. — Знам, че искам твърде много от теб, Джийн, но не би ли могла да се опиташ да изиграеш, че прегръдката на този човек не те отвращава?

Джийн се отскубна от ръцете на Майкъл.

— Ти провали този кадър! — изкрещя му тя.

— Какво съм направил? — попита Майкъл с подчертано невинен израз на лицето.

— О, господи! Вие двамата няма ли да спрете да се заяждате? — попита Сам. — Губим светлината! Джери, ще ѝ оправещ ли лицето? Ласло, връщаме се и ще опитаме още веднъж... — Някъде зад него заговориха високо. Нещо, което не се правеше, когато режисьорът даваше нареждания. — Моля за внимание! — извика подразнен Сам. Но шумът не спираше. Увеличаваше се.

— Извикайте сестра. Някой да се обади на бърза помощ! — изкрещя Джоел.

Джийн заедно с всички останали се втурна по посока към шума. Край стола ѝ вече се бяха струпали хора. Дали защото беше звезда или по някаква друга причина, те се отдръпнаха, за да мине като в сън. На земята лежеше Май. Дори и оттам, където стоеше, Джийн видя струйката кръв в ъгълчето на устата ѝ.

— О, боже! Извикайте лекар! — изпищя тя.

— Вече е твърде късно — каза някой отзад.

Сам тихо влезе в затъмнената спалня. Джийн спеше, изтощена, натъпкана с успокоителни. Виждаше само тъмната ѝ коса и едната ѝ ръка, праметната над главата ѝ, лежаща почти безжизнено на възглавницата като отронен лист. В стаята беше твърде топло, почти задушно. Сам намали отоплението. Исусе, как не му трябваше подобно нещо! Още едно забавяне. Ейприл вече му дишаше във врата. След колко ли време Джийн щеше да се възстанови? И защо реагираше толкова трагично на смъртта на старицата? Беше много чувствително момиче. Той вдигна леко чаршафа от лицето ѝ. Джийн бе толкова бледа, че почти сияеше, оросена със ситни капчици пот. Сам внимателно пусна чаршафа. Беше гола и той смъкна покривката надолу до кръста ѝ. Джийн измърмори нещо, обърна глава наляво, но продължи тежкия си сън.

Застанал до леглото, той я гледаше. Толкова беше красива. Съвършеното ѝ лице бе отчасти закрито от косите ѝ, но вратът, ръцете и гърдите се виждаха. Ситните белези от долната им страна не се забелязваха оттук. Изглеждаше съвършена, но колкото и да беше красива, приличаше му само на ранена птица.

Сам усети как нещо трепна в гърдите и в слабините му. Знаеше, че никога досега не е изпитвал подобно нещо. Беше имал жени, към които бе изпитвал желание, а в Ню Йорк бе изпитвал подобна нежност към Мери Джейн. Но сега към Джийн Мур нежността му бликаше толкова силно, че извикваше сълзи в очите му. За разлика от Ейприл Джийн беше красива и уязвима. Как се бе случило така, че най-сетне той бе намерил такава жена?

Сега, след смъртта на Май, Джийн имаше нужда от него.

Той смъкна джинсите си и се плъзна в леглото до нея. Ще я държи в прегръдките си, докато се събуди. Няма нищо по-успокояващо след подобен шок. Ще я прегръща и ще я утешава, докато има нужда от това. Няма да мисли за снимачното разписание.

Тялото ѝ бе сладострастно топло до неговото. Той притисна гърди в гърба ѝ и се сгуши в извивките ѝ.

Може би тя го усети, защото се размърда и промърмори нещо на сън. О, как копнееше да я обладае сега, да лежи до нея, в нея, докато се събуди. Но не беше ли егоистично да мисли за подобни неща в такъв момент? Той не принадлежеше към онзи тип мъже, които се възползват от пианите си дами. Не обичаше пасивни жени. Но чувството му към Джийн бе някак си толкова силно и същевременно толкова несигурно, че колкото по-често я обладаваше, толкова по-малко всъщност я притежаваше. Публиката, медиите, филмовата индустрия я притежаваха. Щеше ли да го напусне и тя накрая, както го бяха напуснали другите хубавици? Щеше ли да си отиде, когато филмът свършеше?

Притегли я по-близо до себе си. С нея усещаше топлина, искреност. Дали защото я имаше в момент, когато бе млада и неопитна? Какво ли щяха да направят времето и славата? Беше търсена и неговият филм може би щеше да я направи още по-търсена. Можеше да преговаря за каквито си пожелае роли. Щеше ли да продължи да го желае или това бе просто авантюра?

Той плъзна ръка по съблазнителната ѝ извивка отстрани и я остави на ханша ѝ. Ръката му трепереше от желание, като че ли живееше свой собствен живот. Погали я по гладката кожа на хълбока и усети, че Джийн се събужда.

— О, Сам! — въздъхна тя с дрезгав от скръб, сън и успокоителни глас. Той зарови глава във врата ѝ и я целуна. Усети я как размърда глава.

— О, Сам! Май. Мъртва е, Сам. Отново съм съвсем сама.

— Не си сама. Сега съм с теб. Аз съм с теб и никога няма да те изоставя.

— Не мога да повярвам, че е изчезнала просто така! — каза Шарлийн на Доуб. — Искам да кажа, не вярвам.

Шарлийн седеше до масата от палисандрово дърво в задния си двор. Пред нея беше писмото на Флора Лий! Вдигна поглед. Доуб се готвеше да пече ребра на скара. Шарлийн го наблюдаваше как потопява ребрата в маринатата. После седна до масата срещу Шарлийн.

— Така е най-добре, Шарлийн — каза ѝ сериозно и тихо. — Имахме дълъг разговор. Тя се срамува от себе си и от това, че ви е в тежест.

Шарлийн поклати глава, давайки му знак да не говори пред брат ѝ.

Дийн седеше на тревата и подхвърляше топки на кучетата, които ги гонеха по поляната. Опра седеше неподвижно до него.

— Ще ни липсва, Доуб — каза Шарлийн.

— Не и на мен — обади се Дийн, без да поглежда към тях. — Не и Флора Лий. Тя не ми е майка. Щях веднага да позная мама от Тексас, а тази не беше тя.

— Защо мислиш така, Дийн? — попита Доуб.

— Заради миризмата. Миришеше както едно време татко. Но мама тогава миришеше различно от него. Хубаво, като чисто пране.

Шарлийн знаеше, че в известен смисъл Дийн е прав. Тяхната майка винаги миришеше на хубаво. И тя си го спомняше. Мама винаги се миеше, переше дрехите си, миеше косата си. Шарлийн си спомни как разресваше косата ѝ, след като я беше измила, както ѝ се струваше с часове, и майка ѝ задремваше, докато Шарлийн продължаваше да я реши.

— Не — каза Дийн. — Аз се радвам, че Флора Лий си отиде. Сега мога отново да си спомням за мама. Така е по-добре, отколкото Флора Лий да е тук. — Той стана и четирите кучета скочиха да го последват. — След колко време ще станат ребрата, Доуб? — ухили се Дийн. — Мога да изям теле и половина.

— Имаш достатъчно време да поиграеш с кучетата.

Гледаха подир Дийн, който се отдалечаваше, а кучетата скачаха край него.

— Сигурно много хора ще кажат, че Дийн е прост, но ми се струва, че повечето неща ги разбира правилно — рече Шарлийн. — Все пак ме е страх за Флора Лий. Трябва ли да направим нещо?

— Шарлийн, аз съм тук, за да ти кажа някои основни истини, освен ако не искаш да ги чуеш.

Шарлийн го погледна, без да продума.

— Шарлийн — продължи Доуб — майка ти, която тъй и тъй не ти е майка, е... извини ме за израза... лека жена.

Шарлийн трепна, но остана безмълвна и неподвижна. Само една сълза бавно потече по страната ѝ.

— Не казвам това, за да ти причиня болка, момиче. Казвам ти го, за да изчистя загноилата рана. Знам, че те боли, но трябва да си наясно.

— Мислиш ли, че не съм? — попита Шарлийн тихо.

Доуб погледна засрамено встрани. Беше я подценил.

— Трябваше да съм сигурен, че знаеш. Защото си е отишла и няма да се върне. Ще се погрижат за нея... поне доколкото може, докато някой не ѝ види сметката или тя самата не види сметката на някого. И нищо не можеш да направиш, Шарлийн. Нищичко.

— И това знам — каза Шарлийн. — Наблюдавах с години как баща ми умираше. Но мама... Флора Лий, де... може да не ми е кръвна роднина. Но е била добра с мен. И е моето семейство.

— Семейството не е онова, което наследяш, момиче, а онова, което създадеш с хората, които обичаш и които обичат теб.

Шарлийн се замисли над думите му, докато ребрата цвърчаха на скарата.

— Исках да бъда добра дъщеря — каза тя. — Може би, ако се бях справила по-успешно, тя щеше...

— Не можеш да бъдеш добра дъщеря на лоша майка — прекъсна я Доуб. Дълго време мълчаха.

— Знаеш ли кое е странно — каза Шарлийн. — Рано изгубих истинската си майка, но намерих Флора Лий. Тя беше добра мащеха, Доуб. Честна дума. Държеше се с мен като със собствено дете. Никога не правеше разлика между мен и Дийн. Никога не съм я обвинявала, че

ни напусна. Баща ми щеше да я убие. Но страшно ми липсваше през всичките тия години. После я намерихме. И тук е най-странното... майка ми липсваше най-много тук, когато дойде при нас. Като че ли бях изгубила не само нея, но и добрите си спомени за нея.

— Знам как се чувстваш, Шарлийн — каза Доуб. — И аз някога бях женен. — Отстъпи встрани, примижавайки от дима. — Шарлийн, искам да ти дам това. — И той извади един ключ.

— Откъде е?

— От един сейф в Калифорнийската централна банка. В него има важни документи. Документи от майка ти. Искам да ти дам ключа да го пазиш. Някой ден иди и ги прочети.

Телефонът вътре иззвъня.

— Аз ще вдигна — каза Дийн и скочи. Върна се с преносимия телефон и го връчи на Шарлийн. — Мистър Ортис е — каза. Дийн се бе нагърбил със задачата да вдига слушалката, за да е сигурен, че на Шарлийн няма да ѝ говорят разни мръсотии.

— Охо, мистър Ортис! Защо работите в неделя следобед? — Но Шарлийн знаеше, че той работи непрестанно и винаги се обажда да я натовари с още работа. Заслуша се във възбудения му глас.

— Вече няма да го правя — отсече тя. — Повече никакви албуми. Не е хубаво. Не пея аз, каквото и да разправяте. Не. Не. Съвсем сериозно. — И затвори слушалката.

Когато тя повиши глас, Доуб повдигна вежди.

— Пак ли проблеми, Шарлийн? Май имаш доста неприятности. Защото си толкова важна личност.

— Добре, че ме познаваш, Доуб. Защото понякога и аз започвам да се чудя. Но после, като погледна теб или Дийн, се сещам. Аз съм си най-обикновен човек.

— Е, май си човек, който може да пее.

— Доуб, не се шегувам. Не мога да пея.

— Може би щях да ти повярвам, ако не бях чул тази плоча. Свирят я по радиото от сутрин до вечер и знаеш ли, Шарлийн, ти можеш да пееш, момиче.

— Точно там е работата, Доуб. Изобщо не съм аз. Сай твърди, че можели да ти подправят гласа с цялата им там техника. Искам да кажа, че можеш да си пееш постарому, а те да правят разни неща и да накарат гласът ти да звучи различно. Ама аз си мисля, че просто са

извикали друго момиче. Някое, което може да пее, но не е толкова известно като мен. Някак си не е честно, нали?

Доуб се ухили, после погледна разстроеното ѝ лице и поклати глава, докато сваляше ребрата от скарата.

— Да си чувала някога за мошенически игри, Шарлийн? Почти всеки може да ги играе.

— Мис Айрънс?

Ако чуеше още веднъж името си този ден, щеше да прегризе нечие гърло. Отвърна на стюарда, без да вдига очи от бележките си.

— Какво?

— Капитанът ме помоли да ви кажа, че ще кацне в Оукланд след петнайсет минути. Искате ли нещо да ви донеса?

— Не — тросна се тя. — Само провери дали колата ще ме чака.

— Вече се обадох. Ще бъде на площадката, когато слезете. Ейприл му махна да си върви, записа още няколко неща и затвори подвързаната с кожа тетрадка. Огледа се в кабината на „Чесната“ за единствения друг човек, който пътуваше с нея, и кимна. Жената веднага дойде и застана до Ейприл.

— Да?

— Свърза ли се?

— Не. Оставих три съобщения, че искате да говорите с него, но той не се обади. Секретарката му каза, че мистър Шийлдс работел върху някаква сцена с мис Мур и не искал да го безпокоят.

— Знае ли, че идвам?

— Да, от вчера.

Ейприл поклати глава, после връчи на секретарката си кожената тетрадка и каза троснато.

— Препиши това. Искам да е готово, когато идем на снимачната площадка.

Жената отиде до компютъра и започна да пише. Сто думи в минута, но как, по дяволите, се казваше? — помисли си Ейприл. За шест месеца бе сменила три-четири секретарки и не можеше да ги различи една от друга. Получаваха по хиляда долара седмично да пишат на машина и да се обаждат по телефона, а те не издържаха на напрежението. Е, следващият ще е мъж, зарече се тя. Като стария педал на Самюъл Майер. На петдесет години, в течение на всичко и верен до смърт. Само дето вече не се раждат такива помощници.

Ейприл погледна надолу към крайбрежието на Тихия океан и видя вълните да се блъскат в почти пустите плажове. Някъде там, долу, на един от плажовете, бяха актьорите и снимачният екип на „Роди се звезда“. Объркани, останали без контрол. Всички смазани от напрежението.

Майкъл ѝ хленчеше по телефона цяла седмица.

— Не желая да се проваля с този филм, Ейприл. Не мога дори да изгледам заснетото през деня. Никой не може вече от три седмици. Сам кара онзи малък подлизурко да напуска снимачната площадка всяка вечер и поставя охрана. Вече викат на хлапето „Царя на всички ленти“, толкова е строга охраната.

Това го знаеше и тя. Сам беше спрял да изпраща и на нея ежедневната продукция. А тя беше продуцентът, дяволите го взели!

— И как го тълкуваш всичко това, Майкъл? — попита тя.

— Как го тълкувам ли? Ей богу, Ейприл, имаш новоизлюпен режисьор, на който му трябва една седмица да заснеме двама герои в една сцена на плажа... шибаният плаж си е там, а той изостава вече с три седмици от графика. И надхвърля бюджета. Играта е кофти, духът — още по-зле. И никой, не може да види заснетото през деня. Отгоре на всичко по цял ден се скатава някъде с тая тъпа кучка. Какво ти говори това? Ако този филм се провали, аз съм свършен!

Тя скръцна със зъби. Те със Сам Шийлдс бяха стигнали до споразумение — тя му бе простила забегката с Кристал Плинъм, а преди да подпише с него договор, му даде ясно да разбере, че оттам нататък очаква вярност и продължение на връзката им.

Сега това нищожество спеше с Джийн Мур и Ейприл щеше да изгуби достойнството си. Да не говорим за парите. Сам беше изпуснал контрола. Върху себе си, върху екипа, върху снимките и върху бюджета.

Ейприл идваше да оправи всичко това. Всички щяха да бъдат наказани.

Самолетът се приземи на едно частно летище. Ейприл стана, оправи полата си и даде знак на секретарката да вземе куфарчето с документите ѝ. Когато слизаше по стълбата, видя дългата черна лимузина. Задната ѝ врата се отвори и оттам излезе млад мъж. Не беше Сам. Ейприл не повярва на очите си. Тя приближи и го погледна. Той се усмихна с капчици пот на горната устна и ѝ отвори вратата.

— Добър ден, мис Айрънс — каза, когато тя се канеше да се наведе, за да влезе в колата.

Понечи да я последва на задната седалка, но тя спря, обърна се и го изгледа от главата до петите.

— Кой, по дяволите, си ти?

Кльощавият младок отскочи назад.

— Джоел Гросман, мис Айрънс — заговори бързо. — Асистент-режисьорът на Сам, мис Айрънс. Срещали сме се в Лос Анджелис. Искам да кажа, че на онази среща, когато Сам ме нае, ви видях, мис Айрънс.

Можеше да започне с наказанията още отгук.

— Защо повтаряш името ми? Страх те е да не го забравиш ли? — Тя влезе в колата и седна, без да се отдръпне, за да му направи място.

— Може ли да се кача, мис... Искам да кажа, отпред ли предпочитате да се возя?

— Да не би да чакаш да се преместя? — попита тя.

Той не ѝ отговори, а затвори вратата и изтича от другата страна. Секретарката седна отпред до шофьора.

— Е — без да го поглежда, рече Ейприл, когато той седна и затвори вратата — какви са проблемите и какви са решенията? В двайсет й пет думи, дори по-малко.

— Няма проблеми, няма проблеми — побърза да каже той. — Малко изоставаме заради лошото време. Освен това...

— Имаш още само десет думи. По-добре говори направо. — Точно както си мислех, тоя мухльо ще се опита да ме будалка.

Е, мис Айрънс, знаете какъв артист е Сам. Всичко трябва да бъде безупречно. В този смисъл много прилича на Оливър Стоун... Изстиска всичко от себе си...

Оливър Стоун! Защо не Оливър Харди? Тя вдигна ръка.

— Кажи ми само едно. Чия идея беше днес ти да ме посрещнеш на летището, твоя или на Сам?

Лицето на младока посърна.

— Ами, въъ, на Сам, мис Айрънс.

Тя натисна копчето на интеркома на шофьора.

— Спри. Веднага.

Дългата черна кола рязко спря на шосето за града. Ейприл се обърна към Джоел.

— Слизай — нареди, гледайки го право в очите. — И кажи на Сам никога да не праща момче да му върши мъжката работа.

— Но, мис Айрънс, ние сме на извънградско шосе! Има три-четири мили до следващото отклонение. — Тя видя как долната му устна затрепери.

— Ти си асистент-режисьор. Бъди изобретателен — каза му. Мразеше, когато я принуждаваха да върши подобни неща. Но, по дяволите, тя отговаряше за резултата от вложените четирийсет милиона долара, напомни си, а това лайно се опитваше да я мотае. — Вън! — повтори.

Препъвайки се, Джоел излезе от колата с разстроено лице.

— Затвори тая проклета врата, че бързам.

На снимачната площадка на иначе пустия плаж цареше хаос. По дяволите, разходите за снимачен терен бяха астрономически. И за какво? Навсякъде имаше прожектори, но камерите не работеха. Колко ли й струваше това? Още един признак, че филмът се изплъзваше на Сам. Ако не може да озапти екипа, няма да може да заснеме филма.

Къде беше той? С Джийн Мур ли се въргаше сега? В момента филмът беше единственото важно нещо, напомни си тя. Не Сам и не кой с кого спи. Само филмът и нейните четирийсет милиона. Е, не и нейни, а взети на нейно име от Американската национална банка. Помисли си как Сам пилее парите й и скръцна със зъби. В никакъв случай нямаше да позволи някой да я лиши от доверието, с което се ползваше, независимо дали й е бил любовник, или не.

Поседя в колата няколко минути, изчаквайки организаторът на снимките да забележи единствената лимузина на плажа и да се приближи. Най-сетне дойде.

— Извикай Сам — озъби му се тя през прозореца, а после го затвори под носа му, когато възрастният човек й заговори.

След още десет минути Сам почука на вратата. Най-много мразеше това — да им бърше задниците. При актьорите как да е. Те подхождаха към ситуацията в живота като към филмови роли. Бяха като немирни деца. Но режисьорите — те пък смятаха, че самият живот е един филм.

— Влез — каза му тя, без да си дава труд да започва със заобикалки. — Напоследък не получавам ежедневно заснетата продукция и не отговаряш на моите обаждания. — Видя го как отметна назад глава и за момент се взря в тавана на колата. — Без будалкане, Сам. Говоря сериозно.

Сам поклати глава.

— Не зная, Ейприл. Просто не се получава.

— Е, направи така, че да се получава — рече тя, насилвайки се да не говори през стиснати зъби. — Ако ми изпращаше заснетото през деня, може би щях да мога да ти помогна по-рано. — И да не пиляе време и пари, за бога, помисли си тя. — Защо не ми го изпращаше?

Сам си нахлузи маската на големия артист, пристигнал от Ню Йорк, която тя бе започнала да презира. Сам забравяше, че това е бизнес. Филмът е бизнес. Не е изкуство. Той е пари.

— Джийн нещо не излиза добре на екрана. Работя с нея... много усърдно... и тя дава доста от себе си, но...

Ейприл заряза съчувствения си тон.

— Вече ми е ясно, че ти дава. Ако можеш да я накараш да направи това, тогава, по дяволите, накарай я да излиза добре на екрана.

— Ейприл, не мисли, че не съм се отдал изцяло на филма. Ние с Джийн...

— Хайде да си изясним нещата. Аз съм твоят продуцент, независимо колко хубаво се чукаме. Това ясно ли ти е? Аз съм твоят началник и точно сега ми е все едно какво правиш с оная си работа, освен ако това не пречи на парите ми. Твоето място в леглото ми може да се запълни само с едно телефонно обаждане. Така че не ми разправяй на какво си се отдал изцяло. Като твой началник ти заявявам, че много лесно мога да се погрижа за работата и бъдещето ти. Така че не бъркай нещата. Сега работиш. За мен. — Гласът ѝ възвърна по-нормалния си тон. — Защо изоставаш от графика с три седмици и си надхвърлил бюджета с две цяло и шест процента?

— Най-вече заради времето. От седем дни — никакво слънце. Надявах се да грейне малко днес следобед, но май няма да го бъде.

— Тогава какво ще правиш?

— Тогава... — Сам сви рамене.

На Ейприл ѝ се дощя да го удуши. Той нямаше ли резервен план? Защо го беше оставила да я придума да снимат на терен?

— Искал си да се правиш на господ и затова си станал филмов режисьор. Но това не е сцена, мистър Бродуей. Това е филм... голямата джунгла. Като не можеш да снимаш на терен, снимай интериори. Всичко ли трябва да ти обяснявам? Добре, направи слънце. Имаш ги тия безброй прожектори и пак не снимаш. Надхвърлил си бюджета, а си седнал да ми говориш за слънце.

— Почакай, не е само това. Майкъл ми ги сервира едни... Вечно капризничи като госпожица.

— Ами чукаш му мацката. Какво друго очакваш от него?

— Джийн и аз...

— Казах ти, все ми е тая. Само дето това ми струва пари. Сега защо се бавите със заснемането на плажната сцена? Джеймс и Джуди се разхождат заедно по брега, предпоследна сцена във филма. Къде е проблемът?

— Майкъл е само сто и седемдесет сантиметра.

— Толкова е и Алан Лад. Какво от това?

— Но Джийн е сто седемдесет и пет. Плюс токовете. Плюс косата.

— Да, и какво?

— Трябваше ни известно време, за да решим как да снимаме отдалеч отпред и отзад. Най-сетне измислихме. Построихме рампа на една част от плажа. Мисля, че ще стане.

— Ще ти кажа още нещо, Сам. По-добре да стане, защото имаш на разположение само утрешния ден. — Тя посочи вратата, отпращайки го. — Утре в шест ще бъда на снимачната площадка, в дъжд или слънце. — Помълча и го погледна право в очите. — И още нещо, Сам. По-добре да се явиш в стаята ми в хотела тази вечер. Не ме е грижа дали ще го вдигнеш, но не мога да позволя да си мислят, че предпочиташ някаква телевизионна старлетка пред мен.

Ейприл облегна глава на тапицираната седалка. Пак щеше да има мигрена. Докторът ѝ беше казал, че е от стреса. Животът е стрес. Чудеше се защо ли не бе повикала Бо Голдман за този филм веднага след като завърши „Усещане за жена“. Едва бе влязла в хотелската стая, и телефонът зазвъня.

— Ейприл, чух, че си идвала на снимачната площадка, но не ми се обади.

Беше Майкъл. Този път един обиден Майкъл. Е, и ти не дойде да ме видиш, помисли си тя. А пък аз ти подписвам чековете. Вместо това само въздъхна.

— Майкъл, толкова неща ми висят на главата. И в момента имам страхотна мигрена. Трябваше да се прибера да легна.

— Мигрена ли? Знам едно древно китайско лекарство против мигрена. Искаш ли да дойда и да ти го покажа? — Гласът му беше сладникав.

— Тази мигрена е за четирийсет милиона долара, Майкъл. Не мисля, че древните китайци имат лек за нещо толкова скъпо. Ще се видим на снимачната площадка рано утре. Това значи в шест сутринта, Майкъл. Ще заснемем онази сцена със слънце или без слънце. — Сети се за шестте милиона долара, които той получаваше за това, и отново скръцна със зъби.

— Разбира се, че ще бъда там. Там съм всеки ден, готов, с желание и с умение. — Гласът му се снижи. — Ейприл, аз съм, Майкъл. И мога да излекувам всичко. И съм свободен тази вечер.

— Никога не си бил свободен — каза тя и пусна слушалката.

На другата сутрин Ейприл бе на снимачната площадка преди Майкъл, Сам и Джийн. Поговори с главния осветител, който събра още прожектори и разположи отразяващи пана по плажа. Сам дойде пръв на снимачната площадка.

— Виждам, че си се заела с режисура — каза ѝ той.

— Защо се изненадваш толкова, Сам? Като че ли това е някакъв рядък талант — обърна се към него, преди да ѝ отговори. — Нека ти го кажа направо. Ти не си вършиш работата и затова някой друг трябва да ти я свърши. Или ще правиш онова, което аз ти казвам днес, или ще си намеря някой друг, който ще го направи. Разбираш ли ме? — Той побледня, кимна и започна да се отдалечава.

— И, Сам — продължи тя, все още несвършила с него. — Какъв е този фон дьо тен по краката на Джийн? Да не би да се опитва да прикрие проказа, за бога?

Тя видя Сам да поглежда към караваната на актрисата, която се запътваше към тях с доста повече фон дьо тен по краката, отколкото по тялото.

— Нервна е за тази сцена. Иска да изглежда както трябва, затова ѝ разреших да я подготвят както тя намира за добре. Мисля, че се налага.

— Надявам се да си прав, Сам. Тук трябва да се прецени. А на теб ти плащат да преценяваш.

Майкъл крачеше бързо към тях, с ръце, пъхнати дълбоко в джобовете на халата си. Ейприл не беше в настроение за глупости днес. Ако не му харесваше, че му е отрязала квитанцията миналата вечер, много важно.

— За какво си се нацупил, Майкъл? Имаш физиономия на човек, който току-що е научил, че е болен от нещо неизлечимо. — Нека започне да се оправдава, помисли си тя.

Майкъл не ѝ обърна внимание и се запъти към Сам.

— Какво, по дяволите, значи това? — попита той, сочейки към дървената рампа покрай плажа. — Защо е тая идиотска рампа?

— Това е най-добрият начин да компенсирате излишната височина на Джийн, Майкъл.

Ейприл видя, че Сам се потеше. Мухльо. Никога няма да се справи с Майкъл по този начин.

— Няма да ходя по кретенската ви рампа. Забравете за това.

— Осветлението е точно каквото трябва, екипът и актьорите са готови да започнат. Искам да заснемем тази сцена днес, Майкъл. Бездруго изгубихме толкова време с нея.

Ейприл излезе напред, за да застане до Сам пред Майкъл.

— Майната ви — каза Майкъл, като за пръв път насочи вниманието си към нея. — Аз съм човекът, който влачи този боклук на гърба си. И няма да изгубя достойнството си да се разхождам по някаква шибана рампа.

Ейприл бе натоварена с филм с четирийсет милиона долара бюджет, който излизаше от контрол.

— Но, Майкъл, как да снимаме отдалеч?

Той направи няколко крачки по посока на караваната си, после се обърна и ги погледна.

— Изкопайте окоп за тая кучка!

Джийн седеше в караваната си в очакване да я извикат за следващия дубъл и пишеше писмо на доктор Мур. Защото в крайна сметка нямаше никого другого, на когото да обясни. Смъртта на Май я бе сломила. Не можеше да спи, а торбичките под очите и подутото лице правеха снимките кошмарни. Почти непрестанният ѝ плач също не помагаше.

Знам, че ще ми кажеш, че си ме предупредил, но дори и да е така...

Джийн спря. Имаше всичко, което някога бе желала. Страхотна кариера и мъжа, когото обичаше. Но всъщност така ли беше? Все още ѝ бе трудно да повярва, че сега отново притежава Сам. Че той я обича, прегръща, желае. Все още усещаше ръцете му да гаят тялото ѝ. Устата му, притисната до нейната, до врата, гърдите, раменете, корема ѝ.

Той ме обича, но аз като че ли не съм там. Или по-скоро като че ли той не е. Когато се докосва до лицето ми, това не е моето лице. Е, искам да кажа, разбира се, че е моето лице, но не лицето, което имах преди, когато той не ме обичаше.

В известен смисъл всяка милувка бе като удар. Всеки път, когато Сам милваше лицето ѝ, все едно че я удряше. Всеки път, когато очертаваше профила ѝ с пръст и се дивеше на съвършенството ѝ, тя трепереше под ръката му, като че ли държеше оръжие. Защо става така, питаше се тя отново и отново. Той е онова, което желая. Той е онова, което винаги съм желала, и сега го имам. Най-сетне съм обичана.

Но някаква частица от нея не можеше да приеме любовта, която Сам така открито ѝ предлагаше. Беше ѝ ясно, че я обожава. Сега вече имаше онова, което бе виждала да получават другите жени. Спомни си за нюйоркските си приятели Чък и Моли и как Чък почти боледуваше от любов по Мол. Сещаше се за всички хубави момичета, актриси и танцьорки, които познаваше, и пламенните им любовници, които ги следяха с жаден поглед, привлечани както карфици от магнит, и ги обожаваха. И си спомни как им завиждаше, колко болно ѝ бе, че никога няма да бъде сред тях, че никога не е предизвиквала и никога няма да предизвика такава страст.

После си спомни за Нийл. Единственият мъж, покорен от Мери Джейн. И въпреки всичко желанието му я караше да се срамува... дори ѝ се повдигаше някак си. Имаше чувството, че той я обича само от отчаяние и самота. Имаше толкова малко възможности, че да бъде „избрана“ от Нийл ѝ се струваше като проклятие, не като комплимент. Това бе официално членство в Клуба на губещите. Значеше да си признае не само, че не е хубава, но че приема факта и е готова да се самозалъгва, като се задоволи с друг себеподобен, с друг недодялан, смешен и грозен човек. Щяха да се лъжат, че се обичат взаимно, но истината бе, че нямаха избор, време и надежда.

Но вярно ли беше това нейно усещане? Или бе плод на самоомразата ѝ? Не беше ли Нийл човекът, който наистина я познаваше, който наистина я одобряваше? Който приемаше истинската ѝ същност? Тя беше снобката, тя се страхуваше от грозен приятел.

Вече беше избягала от тази съдба, сгълча се тя сурово. Мери Джейн — онази грозна дебелана, беше мъртва, а Джейн Мур сега трябваше да лежи красива и грациозна до красивия си, строен, преуспял любовник и да блаженства под милувките му. Сега беше една от печелившите в живота и въпреки че бе трябвало да си купи облагите, те все пак принадлежаха на нея, победителката. Миналото беше мъртво, настоящето можеше да бъде чудесно, а бъдещето още обещаващо. Защо тогава чувстваше такава празнота? Просто трябваше да превъзмогне смъртта на Май и собствените си нездрави настроения.

Не се и съмняваше, че е в криза. Колко зле бе, че не можеше да я изживява в усамотението на дома си. Сега около двеста души зависеха от нейното настроение, от външния ѝ вид, от това как е спала предната нощ. Тази сутрин Джери в отчаяние я бе намазал с неизпробвано

лекарство под очите, за да намали подпухването. Обсъждаха всяка нейна пора, както учените изучаваха лунните кратери. А Сам зависеше от способността ѝ да се съсредоточава, да излъчва емоции. Но тя не можеше да го направи, за бога. Беше като парализирана, разделена на две и повече същества.

Господи, това беше лудост. Дали всичко се бе отприщило от смъртта на Май или пък от напрежението на снимачната площадка, или пък от самата им връзка? О, боже, каквото и да бе, то нямаше да я остави да спи през нощта, нямаше да я остави да се отпусне. Вече бе толкова уморена, че едва се съсредоточаваше.

Гримьорът Джери седеше в нишата до огледалото, пушеше цигара и чакаше да направи за нея каквото може. Тя остави писалката и посегна към поредния шоколадов десерт. Страшно ѝ се ядеше сладко — след почти четири години без никакви десерти и захар. Но желанието за сладко бе неудържимо. Всяка хапка като че ли я утешаваше. Разбира се, докато не се опита да облече един от костюмите, които Май бе ушила с толкова труд, и не откри, че не може да си закопчае ципа. Знаеше, че е напълняла поне с два-три килограма. Не би трябвало да има значение — не и в нормалния живот — но камерата беше безмилостна и показваше и най-малката промяна.

Май се бе трудила толкова над всяка дреха, изпипвайки линията безупречно, замаскирайки и най-дребните несъвършенства. Джийн съзнаваше, че сега проваля последните творения на Май. Дали не го правеше, защото се сърдеше на Май, че умря? Или защото отчаяно търсеше утеха? Каквато и да беше причината, побъркваше и гардеробиерките, и себе си.

Лапна последната хапка от десерта и облиза тъмния шоколад от пръстите си. Отново се захвана с писмото до Брустър.

Искушавах се да разкажа всичко на Сам, но не знам дали това ще оправи по някакъв начин нещата за мен. А може и да ги влоши. Предполагам, че онова, което искам, не е промяна в отношението на Сам, а промяна на отношението му в миналото. Искане ми се и тогава да ме е обичал така, както ме обича сега.

Колко жалко, че не можеш и отвътре да ме оперираш толкова успешно, колкото отвън.

О, невъзможна работа! Джийн смачка писмото и го хвърли в кошчето за боклук заедно с плика на последното писмо от доктор Мур. Ще му пише по-късно, когато е по-наясно със себе си.

На вратата на караваната се почука.

— Готови са, мис Мур — извика тънкото гласче на Джоел. Джийн отиде при Джери.

— Готова съм за едрия план — каза му тя мрачно.

Майнъс Пейдж стоеше до караваната. Беше облечен в тъмносин анцуг. Над джоба на левия му ръкав беше избродирано с оранжев конец „Филмова хигиенна служба“. Той изчака да извикат Джийн Мур на снимки, а после почука учтиво на вратата.

— От хигиената съм — каза. — Сега мога ли да почистя с прахосмукачка?

Гримьорът го пусна да влезе. Майнъс грижливо изсмука прахта от килима, после избърса всички видими повърхности на караваната. Онова тъпо магаре, гримьорът, през цялото време не мръдна оттам. Затова Майнъс само изпразни кошчето за боклук в пластмасовия си чувал и излезе.

По-късно в камионетката си той има достатъчно време да отсее смачканите книжни кърпички, обелките от шоколадови десерти, неприятните и отблъскващи отпадъци, докато стигне до златото — пощенския плик с адреса на доктор Брустър Мур.

Лайла дръпна рязко слушалката още при първото позвъняване. За новия сезон на „Три момичета на път“ тя не само бе изкопчила главна роля, но имаше и нова каравана с три телефонни линии. Телефони, които за съжаление не спираха да звънят.

— Мис Кайл, съжалявам, че ви безпокоя, но имате посетител. — Беше охраната от входа.

Тя помълча.

— И се предполага, че трябва да позная кой е, така ли?

— О, не, мадам... Това е Майнъс Пейдж... Щях да се обърна към секретарката ви, но той каза да ви се обадя директно. Тъй като го бях виждал да се върти тук и преди, реших, че мога да го направя. Искам да кажа, че не е поклонник или някаква откачалка, нали? Казва, че е дошъл по бизнес...

— Пратете го при мен — каза тя и тресна слушалката.

Остави ръката си неподвижна върху нея за миг, опитвайки се да потисне възбудата. Пейдж знаеше, че не трябва да идва в студиото, освен ако не е нещо изключително важно. В противен случай трябваше да ѝ изпраща докладите си у дома. Лайла седна до тоалетната масичка и започна да си реши косата с четка — с бавен и продължителен замах. Захвана да я сплита, после размисли, отново я разпусна и продължи да я реши методично.

— Да — каза, щом на вратата се почука и се обърна с лице към нея, когато Майнъс влезе. Той размаха един кафяв плик в ръцете си и се усмихна. — Доста се позабавихте — каза му тя.

Майнъс отпусна ръка и усмивката му изчезна.

— Съвсем малко повече от месец, мис Кайл.

— Искам да кажа от входа дотук. Какво направихте, обиколихте студиото ли?

Тя протегна ръка за плика, но Майнъс се обърна и седна, без да го покани. Добре, значи ще си играем игрички, помисли си Лайла. Не беше в настроение, но при мисълта за евентуалното съдържание на плика се усмихна. Официално щяха да дадат наградата „Еми“ за играта

им миналата година, но тя знаеше, че всички щяха да изгледат и новия сериал, преди да гласуват. Ако пък имаше някоя пикантерия да затъмни блясъка на другите две...

— Имам много тежък ден, мистър Пейдж. Извинете ме. Искате ли да пийнете нещо? Кафе? Минерална вода?

— Не, благодаря ви. Предположих, че ще искате да чуете това лично, иначе нямаше да дойда в студиото. Не се притеснявайте. Не съм се появявал тук от доста време, така че малцина ще ме познаят. Мнозина от старите вече ги няма. — Той се намести по-удобно в креслото.

Точно тук ще ми сервира номера колко му е било трудно и как хонорарът му едва е покрил разноските, помисли си Лайла. Е, по-добре да е изровил нещо, защото иначе това влечуго ще бъде изхвърлено, че ми губи времето. Лайла се наведе напред с лакти на кръстосаните си колене.

— Какво открихте? — попита, все още усмихната.

Майнъс ѝ отвърна с усмивка, очевидно много доволен от себе си.

— Какво предпочитате първо? Добрите новини или най-добрите новини?

— Това не е вечеринка с изненади, за бога. Изплюйте камъчето.

Майнъс извади една снимка.

— Джийн Мур — каза той, надничайки в едно малко тефтерче, което извади от джоба си. — Истинско име Мери Джейн Моран. Родена в Скъдърстаун, щата Ню Йорк, на 22 септември 1958 година. Била е...

— Какво? Кога е родена?

Майнъс вдигна рязко глава, после отново погледна бележките си.

— На 22 септември 1958 година. В Скъдърс...

— Исусе Христе! Това значи... — Лайла се замисли за миг. — Това значи, че е почти на трийсет и осем години. Нещо сте сбъркали.

Лайла се облегна назад и скръсти ръце на гърдите си. Майнъс не каза нищо, просто отвори кафявия плик, бръкна и извади някакви документи. Подаде единия на Лайла.

— Експонат А — заяви с многозначително изражение той.

Лайла взе фотокопието. Беше наистина копие на кръщелно свидетелство. На Мери Джейн Моран, родена на 22 септември 1958 година в Скъдърстаун, щата Ню Йорк. И какво от това?

— Но откъде знаете, че това е Джийн Мур? — попита го тя, връчвайки му обратно фотокопието.

Майнъс разтърси останалите документи във въздуха.

— Гимназиална диплома, годишник със снимката ѝ, диплома за медицинска сестра, книжка за социални помощи от Ню Йорк, клетвени показания от хлапетата, с които е играла в някакъв театър в мазето на една църква...

— Това е Мери Джейн Моран. А какво имате за Джийн Мур? — Лайла с мъка удържаше възбудата и страха си. — Какво имате за Джийн Мур?

— Юридическа промяна на името и клетвени показания от един адвокат в Олбани. Ядосан заради някаква легализация на завещание, от която не могъл да спечели. Но чакайте, става още по-интересно. Разговори и досиета от една медицинска сестра при един хирург по пластични операции в Ню Йорк. Изглежда, че Джийн Мур е истинска Пепеляшка. Докопала отнякъде някакви пари и се префасонирала цялата. Баба ѝ умряла точно преди това, така че може би от нея. Прекроили я от главата до петите. За две години. Според тази медицинска сестра се превърнала от грозно и дебело безлично женище в двайсет и четири годишна секси красавица. С пари и това става. — Майнъс помълча и смени израза на лицето си. — Като говорим за пари, позволих си да обещаая на този медицински източник доста пари. Като си помислих само, че жълтата преса веднага ще вдигне мизата за тази информация, взех, че ви насадих. Не лично, разбира се.

Лайла грабна клетвените показания на сестрата от ръката му и жадно зачете. Медицински картон. Снимки! Преди и след! Всичко имаше там.

— Значи е била при този пластичен хирург, доктор Мур? Роднина ли е на доктора? — попита Лайла.

— Не. Сестрата каза обаче, че може би си е падала по него. Кой знае, може да са го направили танто за кукуригу, ако извините израза ми. Той е бил нейният Хенри Хигинс. Знаете, като „В моята прекрасна лейди“. Във всеки случай сестрата ми показа досието ѝ. — Майнъс продължи да говори, докато Лайла гълташе изписаните на машина страници. — Постъпила като Мери Джейн Моран. Това е била най-голямата ѝ грешка. Първо е трябвало да си смени името, а после да се оперира. Типична аматьорка. В досието ѝ дори е записано сегашното ѝ

име и адрес тук, в Лос Анджелис. — Майнъс връчи на Лайла папката. — Та това са „добрите“ новини. Готова ли сте за „много добрите“?

Нямаше нужда Лайла да му отговаря, тя не можеше да му отговори. Нима имаше нещо още по-добро, още по-пикантно от това? Опита се да смели информацията, но разбра, че не може. Поне не сега. Засега само щеше да я изслуша, каза си. После ще реши какво да прави. По-полека.

Лайла вече можеше да се усмихва, без да се насилва.

— Майнъс, смаяна съм. А сега „много добрите“ новини. — Облегна се назад, за да го изслуша, макар да бе убедена, че не може да ѝ каже нищо по-важно от това. Джийн Мур, издялана като лебед от парче сапун. Сапунът се топи, помисли си тя, после съсредоточи вниманието си върху думите на Майнъс, думи, които колкото и да е странно, сега ѝ действаха успокояващо. Сигурно така се чувстват алкохолиците, когато пийнат първата чашка след дълго въздържание... спокойни, като че ли светът наистина е наред. — Готова съм — каза му тя.

— Не сте готова за това. Слушайте, Шарлийн Смит от Ламсън, Тексас има брат Дийн...

— Искате да кажете приятел Дийн — попита Лайла, страхувайки се да си поеме дъх. Беше чувала за Дийн.

— Не, брат Дийн Смит — каза Майнъс. — Две години по-малък от нея. Представяли са се за гаджета поне през последните пет години. Майката обаче казва, че и двамата са ѝ деца.

— Тяхната майка ли е признала това? Къде е майката сега? Откъде знаете, че това е вярно?

— Проследих майката до Ню Орлиънс. Била е алкохоличка и проститутка, преди да почне да измъква пари от Шарлийн. Сега е само алкохоличка. Шарлийн я държи по-надалеч. Изпратила я в Ню Орлиънс по някаква тайнствена причина.

— Човек няма нужда да е детектив, за да разбере защо я е отпратила, за бога, Майнъс. Децата ѝ се чукат помежду си.

— Да, знам, но не това имам предвид. В историята има нещо повече, но нямах време да ровна по-надълбоко. Реших да се върна и да ви съобщя наученото дотук. — Майнъс връчи на Лайла две снимки. — Взех ги от къщата на майката.

Лайла погледна снимките. Нямахте грешка, това беше Шарлийн. Може би на осем-девет години. Малкото момченце сигурно беше Дийн.

— Е, как е дотук? — попита Майнъс.

Лайла се облегна с документите и снимките на скута си. Невероятно. Дали досега някой, стигнал до кръвосмешение, е получавал наградата „Еми“? Тя се усмихна.

— Справили сте се много добре, Майнъс. Ще прегледам всичко отново тази вечер и утре ще ви се обадя. Може да ви помоля да ми издирите още неща, зависи от случая. — Тя стана, за да му даде да разбере, че времето на срещата им е изтекло.

Майнъс не стана.

— А парите за сестрата?

Лайла се усмихна.

— Струват си, мистър Пейдж. Не се притеснявайте. Ще поговорим утре. — Тя се ръкува с него и затвори вратата подире му.

Лайла имаше цялата необходима власт в ръцете си. Успях, помисли си тя. Пипнах ги и двечките. Сега знаеше, че наградата „Еми“ ще е нейна. Тя отиде до тоалетната си маса и взе старата черно-бяла снимка, която държеше там в сребърна рамка. Благодаря ти, Надя, каза си Лайла. Благодаря ти. Изгубих много време, но сега и двете са свършени. А аз ще получа свой собствен сериал.

Лайла току-що приключи да препрочита документите, оставени ѝ от Майнъс, наслаждавайки се на всяка дума, и ги върна в плика, когато вратата на караваната ѝ се разтвори с трясък. Тя подскочи и се втренчи във фигурата на вратата.

— Какво правиш тук? Как се добра до снимачната площадка? Специално наредих... — Лайла проточи глас, докато вземаше телефона да се обади на охраната и да му разкатае фамилията на този пазач.

— Лайла, Лайла, Лайла. Не преигравай. Винаги съм ти казвала да позадържаш нещо. — Тереза О’Донел започна да сваля дългите си бели ръкавици пръст по пръст, после седна в стола, който Лайла току-що бе освободила.

Ръкавици в Калифорния, помисли си Лайла. Оставете на майка ѝ да измисли нещо, на което другите няма да подражават. Кого ли играеше днес? Мис Пиги? Сега, след като първият ѝ шок премина, вече можеше да се справи.

— Не е ли малко опасно да излизаш от ковчега си денем? — попита тя, оставяйки слушалката, преди охраната да е отговорила.

Тереза се обърна към огледалото и заоглежда грима си.

— Всички рискуваме, скъпа. Ти най-добре знаеш това.

— Тогава днес си рискувала много, защото ще накарам да те изритат оттук. — Но Лайла не вдигна отново телефона. И не можеше да каже точно защо.

Чу гърления смях на Тереза.

— Лайла, част от това студио е моя собственост. Акционерите не ги изритват от собствеността им. И никой няма да изрита Тереза О'Донел отникъде. — Тя все още се оглеждаше в огледалото, оправяйки косата си.

Лайла пристъпи към майка си.

— Какво искаш?

Тереза въздъхна и се обърна с лице към нея.

— Има едно ужасно недоразумение, което трябва да оправя. Предложиха ми роля в „Три момичета на път“, после изведнъж ми я отказаха. Пол Грасо рече, че щели да възникнат твърде много конфликти. Аз му отвърнах, че това не би могло да се случи с дъщеря ми... тя е такава професионалистка. Но той, изглежда, смяташе, че ти не искаш да играя в сериала. — Тереза плесна едната си ръка с дългите ръкавици. — Затова съм тук, скъпа. Трябва да оправяш това недоразумение с Марти, да му кажеш, че искаш да работиш с мен. Аз с такова нетърпение очаквам да се снимаме заедно, Лайла. Нещо, което винаги съм желала. И ти също, разбира се. Така че обади се на Марти. Аз ще почакам.

Лайла се страхуваше от този ден, знаеше, че ще дойде, но не предполагаше кога.

— Махай се — каза тя само.

Видя как лицето на Тереза се опъна, а после отново си върна усмивката.

— Джек Уорнър ме беше научил на нещо едно време. Никога не го забравям и го използвам в преговорите за всеки договор, който

подписвам. Никога не поставяй ултиматуми, ако не държиш и трите аса. — Тереза се опря с лакът на масичката и кръстоса крака. — Видях, че те посети Майнъс Пейдж, Лайла. Какво правеше това влечуго при теб? Нали не възнамеряваш да ползваш услугите на най-големия боклук в Холивуд? Помисли си, преди да се забъркаш в подобно нещо.

Лайла се стараеше да не гледа към плика, който все още беше на тоалетната ѝ маса, твърде близо до Тереза за неин ужас. Съдържанието му беше само за Лайла. Майка ѝ бе последният човек, с когото би споделила тези мръсотии. Защото Лайла някак си подозираше, че майка ѝ ще ги използва за собствена облага.

— Откъде познаваш Майнъс Пейдж?

— Зная всичко. Всичко, Лайла. Запомни това. — Тереза отново се разсмя, като че ли за нищо не я беше грижа. Това винаги изнервяше Лайла. — Веднъж на млади години Кери откри, че един засукан ревнив актьор е пуснал по следите му частен детектив. Баща ти беше... как да го кажа... уязвим в някои отношения, но не беше глупав. Тогава Кери взе един свой приятел и две проститутки — един шестнайсетгодишен педал, който изглеждаше на дванайсет, и едно абсолютно подобие на Шърли Темпъл. Тогава никой не можеше да чука безнаказано Шърли Темпъл.

Лайла виждаше, че Тереза се забавлява със спомените си. Но тя самата не бе в настроение.

— Ако това е начинът да ми кажеш довиждане, вече достатъчно се отегчих.

Тереза не обърна внимание на думите ѝ.

— Упоиха детектива с нещо в пиенето, замъкнаха го в един хотел, съблякоха го и го снимаха във всички възможни пози с двете хлапета. На другия ден Кери изпрати снимките у дома на детектива и ги връчиха в залепен плик на жена му. После се обади на онзи тип и му каза какво е направил и къде са снимките. Типът веднага хукнал към дома си и съвсем навреме. Жена му държала нож за разрязване на писма и се готвела да отвори плика.

— Защо ми разказваш всичко това?

— Защото за теб е важно да знаеш кои са родителите ти. И да помниш, че каквото можеш да направиш на някого, могат да го направят и на теб. Всеки може да ти го направи. Искам да кажа, Лайла, че и двете можем да я играем тази игра. Знаеш ли, като си помисля и

ако ти самата поразсъждаваш малко, ще видиш колко по-добре е да работя с теб, вместо да съм твой враг. — Тереза махна към плика на тоалетката. — Такива ги имам в къщи с дузини. И ако нямах какво да губя, може би... кой знае... може би щях дори да ги отворя и да ги пратя тук-таме.

Лайла усети как я прониза ледена тръпка.

— Ти си в онези пликове у дома, майко. Тези неща се отнасят и до теб.

Тереза сви рамене.

— Хайде да не си губим времето, Лайла. Искаш да разкриеш нечии тайни, но да запазиш своята, така ли? Ето моите условия — ако играя в първия епизод при откриване на сезона и в една минисерия с теб.

— Минисерия ли! Аз да не съм...

— Аз не те моля, неблагодарно, злобно паленце. Казвам ти. Разбери се с Марти ди Дженаро. Можеш, ако се опиташ. Каквито и тайнички да ти изравя Майнъс, те са направо нищо в сравнение с твоята.

— Няма да разпънат само мен на кръст, майко. Ще разпънат и теб.

— По-добре да ме разпънат публично на кръст, отколкото да ме забравят. Смятай идната седмица за краен срок. Подпиши договора, дъщеричке. Или ще ти издъня сцената. Аз нямам какво да губя. Нямам телевизионен сериал, нямам филми, нямам влиятелен мъж в живота си. — Тереза помълча. — Но ти, ти имаш много за губене, Лайла, нали? — Лайла гледаше как майка ѝ започна отново да си слага ръкавиците. — Нужна ти е тази награда „Еми“, нали? Задай си този въпрос. И ако отговорът е положителен, обади се на Марти ди Дженаро. И му обясни колко много ме обичаш.

Тереза хвана дръжката на вратата.

— А ако решиш, че няма какво да губиш, тогава отново ще си бъдем двенките, ти и аз. И може би Кевин. Едно щастливо семейство. — След това излезе и затвори тихо вратата зад себе си.

Лайла седна, преди краката ѝ да се подкосят.

Сега, след като Флора Лий си беше заминала и Шарлийн не се снимаше в „Три момичета на път“, тя всъщност започваше да се чувства добре. Прекарваше по цял следобед в градината да плеви, да консервира домати и праскови и правеше невероятна салата от три вида фасул.

Доуб трябваше отново да замине, но въпреки че щеше ужасно да ѝ липсва, Шарлийн му беше толкова благодарна и почти не можеше да му се сърди, че си има свой собствен живот. Просто го чувстваше като единствения човек, на когото можеше да се осланя, и когато той си тръгнеше, щеше да се чувства много самотна.

Днес имаха прощална вечеря и си бърбеха приятно. Доуб им разказа десетина забавни истории, докато Опра си играеше на воля с останалите кучета.

След като Дийн помогна на Шарлийн да вдигне съдовете, Доуб зареди миялната машина. После Дийн изведе всички кучета отзад в двора. Тогава Доуб заговори за бизнес — не за своя, а за нейния.

— В какво си влагаш парите? — попита Доуб.

— Не знам — отвърна Шарлийн. Лени се грижи за всичко това.

— Купувала ли си земя?

Тя сви рамене.

— Купихме това тук, но не мисля, че имаме друга земя. — Някак си се чувстваше неудобно да говори за това с Доуб, сякаш не беше редно или пък бе опасно. — Ти нахрани ли се? — попита го, за да промени темата.

— Разбира се, и беше вкусно. Добре готвиш, Шарлийн. Но нека ти задам още един въпрос. Все още ли те занимава идеята някога да имаш ранчо?

Не ѝ се искаше да разговаря за това с Доуб. Някак си предчувстваше, че ще доведе до неприятности.

— Да — отвърна неохотно. — На нас с Дийн ни се ще нещо такова един ден. Когато съберем достатъчно пари.

Едва когато произнесе думата „пари“, разбра какво не е наред — разговорите с Доуб за пари я караха да го подозира, че може би ще се отнесе с нея както с онези хора, на които продаваше бензиновите хапчета.

— Хайде да идем навън — каза тя. И излезе в мрака. Надяваше се да променят темата.

— Да търсиш случайно партньор? — попита Доуб. За миг тя не го разбра. — Партньор за ранчото? — помогна ѝ той. — Някой, който да провери възможностите за купуване, може би дори да го купи, преди вие да дойдете по-късно.

— Не знам, Доуб — каза тя и почувства как сърцето ѝ се сви в гърдите. О, боже, би трябвало да се досети, че ще трябва да си плати за помощта на Доуб. Както и всички останали тук наоколо, той също гледаше да изкара от нея някой долар. На Шарлийн ѝ се струваше, че ще ѝ бъде по-лесно, ако той направо ѝ бе поискал парите, вместо да се опитва да я мами.

— Слушай как аз виждам нещата, Шарлийн — каза ѝ той. — Колкото повече чакаш, толкова повече поскъпва земята в Монтана. Аз обаче се запознах с един, който ще ми продаде около четиристотин акра за сто хиляди долара в брой. И земята е прекрасна. След като приключих обаче сделката с обувките, имам само около петдесет хиляди долара. Ако се съгласиш да ми станеш партньор, можем или да разделим земята, или пък да останем да живеем заедно. Там има река, Шарлийн, която е толкова красива, че няма да повярваш. И къща. Е, има нужда да се постегне... малко е занемарена, нали знаеш, като живее сам мъж... но е солидна. А от верандата се разкрива гледка, която направо те удря в сърцето!

На Шарлийн никак не ѝ се щеше отново да я боли сърцето. Болеше я от баща ѝ, от Флора Лий, а сега и от Доуб. Можеше ли три пъти някой да ти причинява такава болка? Тя добре знаеше какво е това — да се чувства наистина зле, наистина тъжна и уморена. Като че ли всички, с изключение на Дийн се опитваха само да изкрънкат от нея пари. Очите ѝ се напълниха със сълзи и тя извърна глава Доуб да не я види в мрака. Идваше светлина само от гаснещите въглени на скарата. Постоя така мълчаливо за миг.

— Е, предполагам, че е нещо, с което едва ли ще се заемеш сега — каза Доуб и тя усети разочарованието в гласа му.

Беше им помогнал преди време, когато имаха нужда от помощ. Спомни си как стоеше край пътя до Ламсън, изплашена и изнемогваща. Дори сега усещаше облекчението, когато потъна в седалката на старата лимузина на Доуб с климатична инсталация.

— Разбира се, Доуб — каза тихо. — Ние с Дийн бихме искали много да бъдем партньори с теб. Утре ще поискам чек от Лени.

— Сигурна ли си? — попита я Доуб.

— Разбира се, че съм сигурна — отвърна му тя, но усети, че гласът ѝ не е убедителен. Е, Шарлийн знаеше, че не е много добра актриса.

Ако Доуб бе забелязал, той с нищо не издаде това. Протегна ръка, сграбчи нейната и я раздруса.

— Няма да съжаляваш, партньорке — каза ѝ. — Наистина смятам, че ще бъде страхотна сделка за нас.

Тя кимна.

— Чудесно! — каза.

— Имаш ли нещо против да съобщя на Дийн? — попита я той. — Не исках да повдигам въпроса пред него, в случай че идеята не ти хареса. Но сега, след като сме...

— Не, нека не му казваме, докато сделката не стане — прекъсна го тя, взирайки се в мрака за Дийн и кучетата. — Той толкова се вълнува и се изморява от чакане. Хайде да го изненадаме по-късно.

— Както кажеш, партньорке — усмихна се Доуб.

Посещението на Ейприл Айрънс разтърси целия екип, но особено силно Джийн. Тя знаеше, че с филма има проблеми, но въпреки това мислеше за Ейприл само като за бивша любовница на Сам. Той ѝ обясни, че помежду им вече няма нищо, но Джийн не беше много сигурна.

И когато вечерта след пристигането ѝ за пръв път от седмици наред Сам не дойде в стаята ѝ, тя бе уязвена и стана подозрителна. Той ѝ каза, че било само бизнес, но по лицата на екипа разбра, че вече се говореше. Май щеше да ѝ каже истината. Никой друг нямаше да го направи. Дали Сам бе прекарал нощта при Ейприл?

Отново ли започваха, попита се тя. Станала съм трудна и твърде емоционална. Дали ще ме мами и лъже, както лъжеше Мери Джейн? Отново съм зависима от него, помисли си тя. Точно онова, за което ме предупреждаваше Май. С Ейприл ли е? Обича ли я? Онази нощ тя едва не откачи, а провалът на плажа на другия ден още повече влоши нещата. Сам я дръпна настрани и ѝ обясни, че е работил цяла нощ. Тя предпочете да му повярва и след като екипът изкопа окоп в пясъка, тя премина през него и сцената колкото се можеше по-добре.

През нощта Сам беше още по-страстен, обещавайки ѝ отново и отново, че между него и Ейприл нищо няма.

— Божичко — простена той най-сетне. — Как искам тези снимки да свършат. Как искам да си ида у дома.

Но въпреки че и Джийн отчаяно искаше снимките да свършат, тя нямаше дом, в който да се завърне.

Джийн беше чувала, че заключителните сбирки след края на снимачния период били невероятни прощални купони, но сбирката след края на „Роди се звезда“ не носеше дори облекчение, че неприятностите са свършили. Отвратителното държане на Майкъл, смъртта на Май, гневът на Ейприл се бяха комбинирали така, че да я превърнат за всички в ад. Знаейки какво се очаква от нея, Джийн бе

купила подаръци за целия екип — торбички с избродирани надписи „Роди се звезда“ и „С обич и благодарност от Джийн“. Сам дръпна кратка реч, но Майкъл се появи само за малко, а Ейприл Айрънс, Симор Левин и останалите тежкари изобщо не се веснаха. Въпреки това облекчение купонът бе изтезание и най-приятно бе, когато свърши и те със Сам напуснаха този малък свят на клюки и напрежение, в който се бе превърнала снимачната площадка.

Преди да започне монтажът, Сам реши да си вземе няколко дни отпуск и да иде до крайбрежието. Джийн не я очакваха на снимачната площадка на „Три момичета на път“ преди края на следващата седмица и те просто щяха малко да си починат. Никога през живота си не бе чувствала толкова остра нужда от почивка. Щом хвърли саковете си в багажника на колата му, усети как настроението ѝ се разведрява за пръв път от смъртта на Май. Седнаха в колата и махнаха за сбогом на Джери и другите, които останаха в хотела, а после Сам настъпи газта.

— Защо — попита той — защо исках изобщо да стана режисьор, когато порасна?

— Кой не иска? — отвърна му Джийн, напомняйки му за прочутия виц във филмовата индустрия за майка Тереза. Когато тя умира, на небето я посреща Господ с тълпа пеещи ангели. „Беше толкова чудесна и добра на земята, казва ѝ Господ, че искам специално да те възнаградя. Има ли нещо, което би искала да правиш, но за което не си имала шанс?“. Тя му отговаря, че не иска привилегии, но той настоява все пак да му каже едно нещо, което винаги е желала. „Е, признава му най-сетне майка Тереза, винаги съм искала да режисирам филм.“

— Ти и майка Тереза — усмихна му се Джийн.

— Да, имаме толкова много общи неща помежду си — разсмя се той.

— Е, и двамата сте кръстени.

— Откъде знаеш? — Джийн изведнъж се сети, че някога в Ню Йорк Сам ѝ бе разказвал някаква дълга и смешна история за кръщенето си. Нещо, което тя не би могла да знае като Джийн.

— Предположих, че си. Не кръщават ли всички?

— Твоето семейство религиозно ли беше? — попита той.

— Не много.

Подхванеше ли се приказка за по-раншния ѝ живот, Джийн преминаваше към възможно най-кратки отговори. Не искаше да му се струва потайна, но все се опасяваше, че ще се заплете в противоречия, ако много приказва. Както бе правила при сценичните си роли, тя си бе измислила минало с баща армейски офицер, майка домакиня и странстваща младост. Недостатъчно време, за да пусне корени където и да било и да завърже трайни приятелства. После трагичната катастрофа, така че не трябваше да отговаря на въпроси за живи членове на семейството ѝ. Всъщност, тъй като се представяше за двайсет и няколко годишна, нямаше и кой знае какво минало. Усмихна се, спомняйки си за нюйоркската си приятелка Моли и нейния лаф защо мъжете предпочитали по-млади жени — защото нямали за какво да говорят дълго.

Единственият проблем бе, че това беше истинският ѝ живот и тя имаше всичко, което си бе пожелала. Разбира се, с изключение на ироничния факт, че не можеше да бъде самата себе си. Не минаваше ден и час, в които да не се изкушава да разкаже всичко на Сам, но сега вече беше нагазила твърде дълбоко. Беше изрекла толкова много лъжи. Нямаше ли да я намрази, че го е лъгала? Нямаше ли да се почувства глупак, че ѝ е повярвал? Или може би подлец, че я е поставил в положение да лъже?

Затова тя правеше всичко възможно да не обръща внимание на чувствата и да запази тайната си. Но зад всичко това не се ли надяваше още, не чакаше ли той да погледне и да я познае с ум и тяло? Библията влагаше плътски смисъл в думата „познава“, когато един мъж познаеше една жена. Сега, след като бяха любовници, нима Сам не я познаваше?

— Вашите у дома празнуваха ли шумно Коледа? Моите не. Все завиждах на другите деца.

— Не. Баптистите не празнуват шумно.

— Не ми ли каза, че са методисти?

Тя се усмихна, но стомахът ѝ се сви.

— Татко беше, но мама беше баптистка. — Изведнъж колата ѝ се стори потискаща и клаустрофобична, а не уютна. — Кой беше най-хубавият ти коледен подарък? — попита.

Винаги ѝ бе изненадващо лесно да върне разговора обратно към Сам. Той обичаше да говори. За себе си, за правенето на филми, за

театъра, за книги, за разликата между Юнг и Фройд, за... ами за всичко. И почти винаги беше интересно. Но Джийн трябваше да признае също така, че е и нарцистично. Понякога имаше чувството, че Сам оценяваше интелигентността ѝ и нея самата повече като публика, като човек, който да го разбира и да му се възхищава, вместо като самостоятелна личност.

Всъщност понякога ѝ се струваше като скулптор, като създател, който винаги се опитва да моделира. Беше създавал пиеси, сега създаваше филми. Трябваше да признае, че когато бе Мери Джейн, той бе допринесъл много, за да моделира вкуса, мненията и вижданията ѝ.

Джийн се обърна да се наслади на гледката. Красотата ѝ наистина спираше дъха и денят беше чудесен — слънчев и мек, и тъй като бяха тръгнали рано, щяха да видят залеза, преди да си намерят място за нощуване. Утре можеха да стигнат чак до Сейнт Саймиън — замъкът на Хърст.

Времето бе достатъчно хладно, за да може да облече един от пуловерите на Дона Каран, които обичаше — богато кремавобяло поло и жилетка в тон, наметната на раменете ѝ. В Лос Анджелис бе твърде топло да ги облича.

— Хубав пуловер — каза Сам. — Прилича ти.

Доставяше ѝ удоволствие, че го е забелязал, но вече не позволяваше на мъжете да влияят върху вкуса ѝ за дрехи. Май я беше научила на това. Бедната Май. Всъщност бедната аз. Джийн въздъхна.

— Какво има? — попита Сам.

— Сетих се за Лос Анджелис. Имам там нова квартира. По-сигурна.

Бих могла като нищо да се занимавам с астрология, помисли си Ейприл горчиво, докато лимузината спираше пред безлична тухлена сграда в Западен Лос Анджелис, където в този момент щеше да изгуби четирийсет милиона долара. Не ѝ беше трудно да предрече бъдещето. Не хороскоп, а страхоскоп. Ейприл и звездите. Това беше животът ѝ. Да гледа звездите и да се опитва да предсказва бъдещето. Нямаше затруднения да пробута този проект на тузарите. Повторните версии им бяха ясни. Най-известните звезди им бяха ясни. Имаха проблеми да разберат провал за четирийсет милиона долара. И нямаше никакво значение колко печеливши филми им бе докарала. Един проклет провал и тези гадняри ще почнат отново да ѝ опяват как не разбираше пазарната действителност или как като жена била добра само за малки и леки филми. Е, майната им! Ако филмът пробиеше, всички те щяха да твърдят, че имат заслуги, ако се провалеше — щяха да я сочат с пръст и да викат: „Нали ти казвахме“.

Ейприл слезе от колата и погледна, не към звездите, а към втория етаж, където касапницата вече беше започнала.

Когато отвори вратата на залата за конференции, всичко бе почти така, както очакваше — недопити чаши с кафе, дим от цигари, крясъци. Майкъл Маклейн се бе качил на трибуната.

— Какво, по дяволите, ще правите... ще го пратите за прожекция една седмица в програмата на Били Джо Пичър в Демойн, а после ще му лепнете етикет „Последен театрален випуск“ и ще го пуснете на видео в Азия ли? — Майкъл се обърна към нея, когато тя влезе, и под гнева му Ейприл ясно различи страх. Тя въздъхна. Трябваше да намери начин да превърне това отчаяние в част от решението си.

— Здравейте, господа — каза тя сухо и седна.

Симор Левин я погледна с почти насълзени очи. Страхуваше се татко да не му се развика. Майкъл въздъхна, но кимна за здрасти. Сам обаче с мъка се насили да я погледне. Тя усети, че го е срам, но от дълъг опит знаеше, че не го е срам заради смешната каша, която бе направил от филма. Беше сексуален срам... Какъв глупак! Като че ли

няколко оргазма тук-там имаха значение в сравнение с този четирийсетмилионен куп лайна. Исусе Христе, та тя самата беше готова да спи с Джийн Мур, стига това да оправеше филма.

— Какво става тук? — попита само.

— Край на досегашния ни живот — простена Симор. Никой не му обърна внимание.

— Обсъждаме как гениалният режисьор порази стотици хиляди метри филмова лента, за да си занесе въщи снимки на гаджето — изсъска Майкъл. — Гадже, което бих могъл да добавя, може да бутне навсякъде, но не и на екрана.

— Никога не ми е бутала на мен — оплака се Симор.

— Майкъл беше невъзможен за режисура — обади се за пръв път Сам, без да обръща внимание на другите двама. — Това и... ммм... известна скованост в играта на Джийн от време на време допринесе...

— Добре, няма значение кой е оправил Джийн — каза Ейприл рязко. — Въпросът сега не е в това, че филмът е лайно или защо е лайно, или дори чия е вината за това. Въпросът е как да го спасим.

Ейприл беше спокойна. Винаги я обхващаше особено спокойствие, когато всичко беше изгубено и я притиснеха с гръб до стената. Агонизираше във времето, преди всичко да бъде изгубено. Сега вече можеше да овладее положението.

— Трябва да го спасим — повтори тя.

— Невъзможно е — каза Майкъл и тя видя как Сам трепна като ударен.

Ейприл въздъхна. Сам приличаше на кон, който е съзрял привидение — очите му бяха широко отворени и показваха твърде много от бялото; бе готов да се втурне в която и да било посока, стига да се спаси. Майкъл беше невъзможен. Също беше уплашен, но беше и сърдит. А дори и в най-спокойните му мигове човек не би могъл да обвини Майкъл, че умее да намира решения. А Симор... Е, той си беше Симор. Операторът Ласло и монтажистът Боб бяха там просто за компания.

Много неща обаче можеха да се постигнат при монтажа. Подходяща музика, вмъкнат нов диалог, глас зад кадър... и ако се стигнеше до най-лошото, можеха да се добавят няколко нови сцени. Ще е скъпичко, но може би...

— Току-виж, извъртим нещата — каза им Ейприл.

— Невъзможно! — повтори Симор.

— Виж какво, хубаво е да имаш чувство за мярка. Невъзможно е да се намали детската смъртност в Калкута. А в случая става дума само да се фризира един филм. — Тя се изправи и приглади кожените си панталони. За хиляда и деветстотин долара от „Норт Бийч Ледър“ и проклетата дрешка ѝ се връзваше в чатала.

— По-добре да се заемем с детската смъртност — стенеше Симор. В студиото го наричаха Симор Проблема.

— Благодаря за подкрепата — каза му тя, после отиде до прозореца и дръпна завесата. Не се виждаше нищо.

— Е, ти си гениалният режисьор. Какво ще правим? — обърна се Майкъл към Сам.

— Ще го раздвижим с монтажа — започна Сам. — Много е бавен. И ако фокусираме отново върху любовната история...

— Да ви пикая на любовната история!

По вените на Ейприл се втурна адреналин. И преди ѝ се беше случвало подобно нещо, но всеки път усещането беше ново. Всеки път имаше чувството, че този път, този път ще изгуби всичко. Парите, работата си, властта, достойнството си. И както винаги досега усети, че решението ѝ се върти в главата, аха да го хване. Трябваше само да бъде достатъчно умна да не затваря за него очи, достатъчно храбра да опита, след като го видеше, и достатъчно силна да го прокара. Голдуин успяваше да го прави. Селзник го беше правил нееднократно. Моля ви, помолете се на този пантеон от мъртви герои, не и на ученическия си юдейски бог Йехова, моля ви, посочете ми мътя.

Джийн се прибра в празната си къща след дългия работен ден. Този сезон „Три момичета на път“ нямаше да бъде детска игра. Джийн бе преуморена и самотна, а Сам бе зает не по-малко от нея, изцяло погълнат от монтажа на филма. Цял ден бяха разделени, виждаха се само нощем и двамата изтощени — това бе животът им, само дето повече приличаше на кошмар. Сам ѝ казваше да му се довери — за сценария, за играта, за верността и обичта към нея, но ѝ беше все по-трудно. Като че ли всяка нощ се превръщаше в съд, а през деня Джийн преглеждаше доказателствата и подозренията си.

Сам ѝ обеща да дойде по-късно тази вечер. Тя сложи масата и сервира някаква вечеря, оставена от икономката ѝ.

Хапна малко салата и половин чаша извара, после взе душ и си легна. Ще си дойде по-късно със Сам. Котката се сгуши с мъркане под мишницата ѝ.

Събуди се късно, много по-късно. Часовникът ѝ не беше на ръката, а в цялата къща нямаше друг часовник, с изключение на таймера на фурната. Джийн бутна котката, стана и тръгна из празната тъмна всекидневна, страхувайки се да погледне колко е закъснял Сам. Приличаше на онази нощ, когато бе пристигнала Ейприл и Сам изобщо не дойде. Сигурно така започва, помисли си тя. Закъсняване, после лъжи, кавги, обвинения и обяснения. Беше глупаво и детинско от нейна страна да си въобразява, че този път нещата ще са различни, че този път не само ще я обича, но и ще бъде верен. Беше се оставила историята да се повтори. Беше си обещала, че няма да му се доверява, че няма да го обича. Беше обещала същото и на Май. О, да можеше само да поговори с Май!

Но с какво щеше да ѝ помогне това? Май ѝ бе обяснила какъв тип мъж е Сам и от какво трябва да се опасява. Но тя не я послуша. Избра този глупав филм въпреки предупрежденията на своя импресарио. Отблъсна Марти ди Дженаро, Моника Фландърс и Сай Ортис. Вероятно обърка цялата си кариера.

Тъмната къща беше като гробница и Джийн я мразеше. Ла Брек и хората му може да я бяха одобрили, може да имаше алармена система и патрул, който да я проверява, но точно тук тя се чувстваше под прицел, открита и самотна. Мразеше да стои у дома без Сам. Мина покрай трапезарията и видя сервираната маса. Салатата вече бе увехнала в чиниите, а рагуто щеше да е отвратително. Тя потръпна и легна на дивана, увивайки се в покривалото на облегалката му. Времето едва пълзеше. Сигурно минаваше един. Не ѝ се беше обадил. Може би просто нямаше да дойде. Може би никога вече нямаше да ѝ се обади. Като Майкъл Маклейн. В крайна сметка филмът беше завършен, с изключение на монтажа. Може би вече не му беше нужна.

Когато го чу на портата при охраната, разбра, че ядът ѝ се смесва с облекчение. После чу колата по чакъла, стъпките му по пътеката, ключът в ключалката. Остана да седи неподвижно, докато той тихичко я повика по име, минавайки през антрето. Сигурно бе надникнал в спалнята, после в кухнята.

— О, ето те. Съжалявам, че продължи толкова дълго — извика той, влизайки в стаята. Изглеждаше ѝ отслабнал, кръговете под очите му по-тъмни от всякога. — Имахме толкова много неща за обсъждане. — Погледна към Джийн и потръпна. — Защо седиш на тъмно? Сърдита си, нали?

— Закъсняваш с часове, не се обаждаш и ме питаш дали съм сърдита.

— Съжалявам, мила. Забравих да ти се обадя от кантората, а после проклетият телефон в колата отказа да работи. Все прекъсваше. Реших, че все едно, скоро ще пристигна.

— Има телефонни автомати.

— За бога, Джийн! В Лос Анджелис само наркоманите използват телефонните автомати! Не ме тормози. Наистина ме смазаха там! Толкова неща имам на главата. Признавам, че е грубо и нехайно от моя страна и съжалявам, но не се канехме никъде да ходим, нали?

Тя се изправи.

— Не, не се канехме. Щяхме само да вечеряме и да се любим. Нищо, което заслужава обаждане. А сега вечерята вече не става за ядене.

— Няма значение. Хапнах набързо с Ейприл. — Видя го отново да трепва, осъзнавайки, че думите му още повече ще я ядосат. Той

въздъхна. — Джийн, ти като че ли не разбираш под какво напрежение съм в момента. Няма да е лесно да се завърши този филм по начина, по който и двамата искаме да бъде завършен. Трябва да поддържам добри отношения с Ейприл. Просто имахме много неща за обсъждане, много планове.

— Какво още правихте заедно с Ейприл? — попита го тя. — Хайде да си разкрием картите. Не редиш пасианс сам. Тази игра е поне за двама. Или може би е любовен триъгълник?

— О, за бога, Джийн. Ейприл е продуцентката. Не разбираш ли?

— А ти не разбираш ли, че не съм глупава и сляпа? Този път няма да си затварям очите да ме унижаваш пред... — Млъкна и извърна глава на другата страна, прехапвайки език. Сам никога не беше унижавал Джийн Мур, напомни си тя. Беше унижавал Мери Джейн Моран. Тя прекоси широката празна стая до прозореца и се взря в мрака. Усети го, че идва подире ѝ. Не се обърна.

— Кога съм те лъгал? — попита я той с дрезгав от обида глас. — Кога съм те унижавал?

Джийн се извърна рязко към него.

— Не ми разправяй, че не си спал с Ейприл Айрънс.

— Джийн, казах ти, това беше отдавна.

— Искам подробности. Кога започна?

— При първото ми идване тук. Тя се опитваше да купи правата на „Джак и Джил“, а аз се опъвах, защото исках да го режисирам.

При първото му посещение в Лос Анджелис, помисли си тя. Той спеше с Мери Джейн... с мен... в Ню Йорк и с Ейприл Айрънс тук. Спомни си за извиненията му по телефона в мрачната си нюйоркиска квартира. Дали се бе обаждал от леглото на Ейприл?

— Е, май не си издържал дълго.

— Ситуацията беше сложна, Джийн. Искях да продам пиесата, но исках и да я режисирам, и да получа в нея роля за една приятелка. Никога не бях преговарял за подобни условия. Спечелих няколко ръце и изгубих една. Закрепихме сделката в леглото. Беше страхотно, замайващо. Знаеш, лимузините, палмите... Чувството, че за пръв път в живота си съм в центъра на вселената. За пръв път ме търсеха, за пръв път имах власт. Не знам. Може би съм смятал, че една такава връзка ще ми даде допълнително ускорение. Не стана така.

Той през цялото време неспирно пътуваше дотам и назад, помисли си тя. Утешаваше мен и чукаше Ейприл Айрънс. Съчувстваше на мен, но закрепваше сделката с нея в леглото. Използваше часовата разлика като оправдание да не се люби. А аз тогава обвинявах себе си. Усети как лицето ѝ пламва. Искаше ѝ се да го удари, да го удря по лицето отново и отново. Но как можеше да му обясни?

— Махни се — прошепна тя. — Веднага се махни.

Ейприл посвети по-голямата част от два дни и три ноци да изгледа всичко заснето. Би било учтиво да се твърди, че филмът е издънка. За миг, за един-единствен миг ѝ мина през главата с какво огромно удоволствие Боб Левин щеше да я изхвърли. Заплашваше него и сигурността на работата му. С удоволствие би я върнал в по-нисшия свят на второстепенните продуценти. Господи, потръпна тя, звучеше ѝ като заглавие на филм на ужасите.

А часовете, прекарани да гледа това лайно, си бяха направо ужас. Майкъл навсякъде изглеждаше сърдит, дори и там, където не трябваше да бъде. А Джейн Мур беше просто още едно красиво лице. Произнасяше си интелигентно репликите, но двамата, взети заедно, някак си не създаваха нищо.

Филмът продължаваше да се върти, но Ейприл затвори уморените си очи. Разтърка клепачи, стараейки се да не разтяга много кожата. Бяха ѝ подмладили очите само преди две години и не искаше да прибягва към това поне още пет години. В мрака, със затворени очи, чуваше едновременно диалога и хъркането на Симор.

Всъщност диалогът звучеше доста добре, помисли си тя. Отвори очи, изгледа още един кадър и отново ги затвори. И отново диалогът ѝ прозвуча добре. Имаше... висок градус. Е, ядът бе добро сексуално гориво, а на снимачната площадка изобилстваше яд. Колко жалко, че снимаха любовна история вместо някоя от историите на Шварценегер. Трябваше ѝ Манкевич да фризира всичко това. Да запази градуса. Колко жалко, че беше мъртъв.

Ейприл спря и замръзна на място. Какво казваше Манкевич? Нещо от рода, че който намери начин да покаже чукането на екран, ще стане милиардер. Или може би го беше казал Голдуин? Е, нямаше значение. Продължи само да слуша със затворени очи. А после ѝ хрумна идеята, като че ли винаги си е била там. Хладната тръпка, която я съпроводи, металният вкус в устата. Дааа!

Внимателно, като че ли опипваше с език много болен зъб, тя започна да я обмисля. Риск имаше. Но пък в този филм винаги са

виждали начин да се осъвремени страхотна стара любовна история. Е, не бяха отишли много далеч! Та това са деветдесетте години на века, за бога! Време беше. Да покажат на света една нежна любовна история... бурна, трагична... и любовниците на екрана. Не порноактьори, а звезди, които познават, звезди, които обичат, истински звезди, които се любят на екрана. Не щрак и бягай, бърза снимка отпред, а както си е. Добре, тук-таме по някой размит фокус, но хората да получат онова, което искат. Нека всяка жена в публиката се подмокри, а всеки мъж се надърви. Какво от това, че Майкъл остарява? Ще използват дубльор на тяло, ще фалшифицират, ще прибегнат до паралелен монтаж.

И ще спечелят и двата вида публика, помисли си тя — младите, които ще идват да видят филма няколко пъти, а също и възрастните. Да, хлапетата с побеснели хормони ще водят гаджетата си. Два пъти. В крайна сметка Джийн Мур фигурираше сред най-желаните им еротични мечти. Възрастните пък щяха да изпитват носталгия. Майкъл е останал идол за жените, били в пубертета преди двайсет години, а мъжете са го възприемали като поведенчески модел и са остарели с него. В стария бог имаше още живот. Пък като си помислиш, и в тях. Ще го глътнат като топъл хляб. А какво щеше да стане само, след като го пуснеха на видео касети под наем! Боже, боже! Щеше да направи чудо.

Така ставаше. Звучеше страхотно! Искаше, разбира се, малко повече смелост. След „Последното танго в Париж“ нито една известна звезда не беше правила секс. Дори и Майкъл Дъглас в „Първичен инстинкт“ се дърпаше повече, отколкото трябваше. Маклейн обаче беше отчаян. И уплашен, че губи играта. Щеше да импонира и на имиджа му на жребец. Ейприл знаеше, че ще успее да му пробута тая идея.

Джийн Мур можеше да им създаде проблеми. Ейприл се усмихна. Клаузата с дубльорката ѝ струваше толкова много юридическо време и усилия! Глупавата клауза на Сай Ортис! Сега щеше да ѝ позволи да монтира и фризира както си пожелаеше. Можеше да накара дубльорката да се облече като кокошка или да лае като куче, ако ѝ хрумнеше. А ако в едър план се виждаше лицето на Джийн Мур, е, това точно беше магията на Холивуд. Разбира се, това можеше да разстрои мис Мур или Сай Ортис, или Марти ди Дженаро. Може би на тази кучка щеше да ѝ струва договора ѝ с „Фландърс

Козметикс“. Можеше дори да разстрои Сам да види момичето си разчекнато на екрана. Добре че тя, Ейприл, си беше запазила правото за окончателния монтаж. Сам трябваше или да го преглътне, или да си обира крушите, тя не даваше пет пари. Усмивката ѝ цъфна още по-широко, докато се изправяше.

— Господа — заяви тя — имам идея.

След като изгони Сам, Джийн бе ни жива, ни умряла. Денем живееше като автомат, а нощем будуваше. Какво бе направил той и какво бе направила тя? Взе „Големите надежди“ и прочете отново за лудата мис Хавишам и коравосърдечната ѝ храненица Естела. После легна в леглото и се разрида. За кого си бе отмъстила? Какво бе постигнала? Как и защо си бе причинила подобно нещо? Най-сетне в петък му се обади без никаква надежда и той я покани да иде у тях в събота вечер.

Прекараха вечерта заедно, любейки се, като че ли не бяха се виждали не дни, а години.

Тя се съгласи, че се е държала нелогично, че миналото си е минало и че му вярва, когато ѝ казва, че между него и Ейприл няма нищо. Заспа в ръцете му — единственият начин, по който можеше сега да заспива, без да се събуди от някой кошмар от миналото ѝ.

Но като коричка на рана, миналото бе нещо, което тя не можеше да не чопли.

Сега, в тази слънчева неделна утрин, Сам се бе проснал на дивана във всекидневната си. Изглеждаше изтощен. Тя знаеше, че монтажът не върви гладко. И все пак щяха да прекарат почивния ден кротко заедно.

Сам бръкна в джоба си и протегна ръка към нея.

— Имам нещо за теб — каза и когато нещо проблесна в дланта му, тя за миг се сети за подаръка на Майкъл Маклейн. Но това не беше диамант. Беше ключ, ключът на Сам.

— За теб — каза ѝ. — Моят дом е твой дом.

Тя го взе.

— Значи ли това, че ходим? — попита и се разсмя, за да прикрие дълбочината на чувството си.

— Децата още ли му викат така?

Той четеше вестник „Л. А. Таймс“ и пиеше прясно изстискан сок от грейпфрут. Както винаги най-напред разгърна спортната страница. Тя го гледаше как прехвърля с очи колоните, търсейки баскетбола.

Джийн стисна ключа. Сам никога не беше давал ключ на Мери Джейн. Продължи да го гледа. Той сигурно усети погледа ѝ, защото вдигна очи. Още един дар, предназначен за най-хубавата жена — той дори прекъсна фанатичното си прелистване на спортните страници заради нея.

— Казвал ли съм ти, че изглеждаш по-добре в моето бельо, отколкото всяка друга жена, която съм познавал?

Тя подви скромно крака под себе си и придърпа разтегнатата сива фланелка върху коленете си.

— И много ли жени са ти разтягали фланелките? — попита тя уж небрежно.

— Имаше няколко — усмихна се Сам, преглеждайки резултатите.

Не започвай, заповяда си тя. Но усети как вълната от любопитство и гняв се надига у нея. Къде беше прекарал последните няколко нощи? В чие легло?

— Сам, колко жени всъщност си обичал? — попита го тя.

Той вдигна очи от вестника.

— Аха. Сега, какво, ще си ги мерим ли? Защото аз не играя на тази игра, Джийн. А дори и да играех, пак щях да спечеля, тъй като съм много по-стар от теб. — Помълча и я огледа одобрително. — Въпреки че сигурно е имало дълга и изтъкната редица ученици с разбити от теб сърца. Не че искам да науча за някой от тях. В крайна сметка вече съм надхвърлил сексуалната си кулминация почти с около десет години.

— Не бих казала.

— Е, ти събуждаш най-доброто у мен. — Той се върна отново към резултатите.

Джийн би трябвало да прочете културната страница, да хвърли поглед на критиките за книгите и после да го остави. Не ровичкай, каза си, но не можеше. Като че ли сега избиваха всичките години на неизречена ревност, всичките ужасни години, преживени като Мери Джейн, когато живееше от трохи и си затваряше очите за всичко, което не можеше да понесе да вижда.

— Аз не искам да ми разказваш похожденията си. Искам да знам кого си обичал.

Той се намръщи и свали вестника.

— Сега най-сетне отговаряш на годините си. — Остави спортната страница, стана и се доближи до нея, сядайки на облегалката на голямото кресло, в което бе тя.

— Защо искаш да знаеш? — попита нежно. — Не ти ли е достатъчно, че обичам теб? Джийн, толкова се старая да те представя добре във филма. Не знаеш ли какво чувствам?

— Бил си женен — каза му тя. Прозвуча като обвинение дори и за нея.

Той завъртя очи и въздъхна.

— Да, бил съм. Отначало мислех, че я обичам, но сега разбирам, че и двамата сме били твърде млади дори да разберем себе си, камо ли да знаем кого обичаме.

— На колко години си бил?

— Ами някъде колкото теб — разсмя се той. — Но твоята глава е много по на мястото си, отколкото моята тогава. — Протегна ръка и я погали по косата. После хвана лицето ѝ с две ръце и завъртя лекичко главата ѝ на двете страни. — Да, тази главичка е много по на мястото си.

Но това не ѝ беше достатъчно. Трябваше да разбере. Трябваше да го чуе.

— Ако не си обичал жена си, кого си обичал? — продължи тя неуморно.

— Джийн, има въпроси, които никога не съм ти задавал. Имах чувството, че не искаш да разговаряш по някои въпроси. Нямам нищо против. Не можеш ли и ти да постъпиш така?

— Имаш предвид белезите ми ли? — попита тя. — Това е друга работа. Те нямат нищо общо с теб. Но кого си обичал и как си го обичал имат общо с мен.

Сам се изправи, обърна се, посегна за чашата си със сок, отпи, после избърса устни с опакото на дългата си грациозна ръка. Тя помисли, че той не обръща внимание на въпроса ѝ, приключвайки с него по този начин, и изпита едновременно раздражение и облекчение. После той каза:

— Някога обичах една жена на име Нора. Тя беше луда, аз бях луд, но я обичах.

Джийн усети как сърцето ѝ затупка по-силно. Това ли било? Никога ли не е обичал Мери Джейн?

— А тя обичаше ли те?

— Кой знае? — сви рамене той. — Казваше, че ме обича, но ме заряза заради продуцента на първата ми пиеса. Предполагам, реши, че продуцентите могат по-често да ѝ дават роли, отколкото драматурзите — усмихна се Сам. — Права беше.

Тя не можа да се разсмее на шегата.

— Коя още? — Моля те, боже, замоли се тя наум, моля те, боже, нека каже, че е обичал Мери Джейн.

— Обичах една жена в Ню Йорк. Друга актриса.

Благодаря ти, божичко. О, благодаря ти. Но после ѝ хрумна, че може би той не мислеше за Мери Джейн. Би могло да бъде и друга. Бетани Лейк, доколкото си спомняше. Джийн усети как сърцето ѝ трепна, а после заби още по-силно.

— Как се казваше?

— Вече няма значение. — Той стана от креслото и коленичи пред нея на пода, поставяйки двете си ръце на раменете ѝ. Надникна дълбоко в очите ѝ. — Мога честно да кажа, че никога не съм обичал никоя така, както обичам теб. Не може да става и сравнение. Няма нищо общо. Чувствам се благословен да се докосвам до теб. — Плъзна ръце към страните ѝ и повдига лицето ѝ към своето. — Вярваш ли ми?

Значи това беше. Господ даваше, но господ и вземаше. Ако беше обичал Мери Джейн, той отричаше това сега, в момента, в който ѝ казваше, че я обича. Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— О, Джийни, не плачи. Зная, че не трябваше да отговарям на глупавите ти двайсет въпроса! Кълна се, че съм ги забравил всички до една. Те нямат значение. Само ти имаш значение. — Той я притегли от кресло си и я обви с ръце, полюшвайки я в прегръдката си, като че ли беше дете. — Само ти.

Джийн беше на снимачната площадка на „Три момичета на път“ с всички прожектори, насочени върху нея, с Марти и екипа, които я гледаха. „Безупречна, каза Марти, ти си безупречна.“ Но после иззад прожекторите се чу гласът на Сам. „Безупречна“ — каза той ясно. Тя беше гола, но стоеше гордо под възхитените им погледи.

После Лайла изкрещя: „Вие луди ли сте? Погледнете белезите ѝ! Погледнете ги!“. И под погледите им белезите ѝ се зачервяваха все

повече, засветиха. После, засрамена и ужасена, тя усети как гърдите ѝ провисват, бедрата ѝ стават дебели, задникът се свлича, и мъжете, Лайла и публиката започнаха да се смеят. До нея стоеше Нийл, облечен като магьосник. „Фокус-мокус — изкиска се той — преди и след. След и преди.“

Джийн се събуди от кошмара, обляна в пот.

Сам спеше до нея и въпреки това Джийн беше ужасно изплашена. Дишаше на пресекулки, но той продължи да спи. Тихичко, за да не го събуди, тя стана, излезе от стаята и влезе в студената мраморна баня. Беше огромна, по-голяма дори от банята в хотел „Бевърли Уилшир“, с басейн за подводен масаж, вградени тоалетни чекмеджета, приглушени светлини, закрыта тоалетна чиния и биде. Джийн потрепери от студ.

Светна лампата, премигна и се видя, отразена в огледалото на цяла стена. Приблужи се до него, разглеждайки внимателно лицето си, лицето, което бе купила. Взря се в очите си, в непроменените си очи. В светлината на новата баня обаче ѝ се стори, че дори и те бяха променени. Не можеше да ги гледа.

Угаси светлината и влезе в просторната всекидневна на новата си къща. Беше внушителна. Облицованият с бели плочки под като че ли се простираше безкрай до трапезарията, дългото антре и в кухнята. Джийн тръгна безцелно към стъклените врати, които водеха към басейна и градината. Всичко бе обляно с лунна светлина — една от малкото нощи без смог над Лос Анджелис. Джийн застана и погледна към безупречната тераса, безупречно подстриганите в различни форми дървета, безупречния римски басейн, безупречното всичко. И, както я бе уверил Ла Брек, абсолютно безопасно. Малък или почти никакъв шанс откачени натрапници и почитатели да разбият стените, фотографи да я снимат с телеобектив.

Колко лошо, че не ѝ харесваше. Нямахше нищо общо с нея, с нейния вкус, с онова, което бе, или с начина на живот, който би искала да има. Беше ѝ натрапено като славата, като сегашния ѝ живот. Беше страхотно, но тя не искаше да бъде тук. Джийн въздъхна. Краката ѝ мръзнаха на плочките на пода.

После Снежанка — пухкавата ѝ черна котка, се отри в крака ѝ. Когато пристигнаха тук след пътуването си, Сам се възхищаваше на всичко, с изключение на Снежанка. Едно време в Ню Йорк той

всъщност никак не харесваше Негрита. Тя имаше навик нощем да скача на гърдите му и да го буди. „Защо ли жените държат котки?“ — мърмореше той. Като че ли усещайки това, Снежанка стоеше настрана, но сега се галеше в крака на Джийн, сякаш това щеше да я стопли. Тя взе животното на ръце и се върна в спалнята.

Сам беше буден, когато се върна.

— Къде беше? — попита я от мрака.

— Сънувах нещо. Събудих се и тръгнах да се разходя.

Той протегна към нея ръка, опитвайки се да я притегли на леглото.

— И аз сънувах нещо. Сънувах теб — прошепна. Дръпна я, тя се спъна и почти падна върху му. Снежанка скочи от ръцете ѝ, опита се да се задържи и побягна през гърдите на Сам. Сам извика остро от изненада и болка от одраскването.

— О, не, Негрита! — извика Джийн. — Толкова съжалявам, Сам. Държах котката в ръце.

Сам помълча за миг, после по-дълго. Тя се уплаши в мрака.

— Добре ли си? — попита.

Той нищо не каза, после го чу как се раздвижи, посегна опипом да включи лампата и в стаята светна. Джийн примигна от внезапната силна светлина и вида на драскотината през гърдите му, кръвта, която бавно се събираше да потече. Но не това, а лицето му я изплаши.

— Не е Негрита — каза той. — Котката не се казва така.

— Как я нарекох? — попита Джийн. Но вече знаеше. Мракът, гласът ѝ и котката най-сетне се бяха съюзили да я издадат.

Черни котки на име Снежанка, бели котки на име Негрита. Опак човек.

— Коя си ти? — прошепна той.

Тя седеше, замръзнала отстрани на леглото.

— Коя си ти? — настоя той отново и се пресегна да я сграбчи за раменете. — Това ми се е случвало и преди. Котка, която да скочи върху ми в леглото. Само че не беше черна котка на име Снежанка, а бяла котка на име Негрита. Коя си ти?

Беше повишил глас и се взираше дълбоко-дълбоко в очите ѝ, от които тя бе махнала тъмносините контактни лещи.

— О, господи — каза той и тя разбра, че я е познал. И все пак... — Коя си? — попита отново.

Джийн почувства как светът ѝ се разбива, как всичко рухва неударжимо.

— Не знам — прошепна.

Седяха един срещу друг от двете страни на кухненската маса, а светлината от лампата на тавана бе невероятно остра. Часовникът тиктакаше силно. Три и петнайсет сутринта. Сам беше блед, устата му бе свита в права безцветна линия.

— Кога реши да го направиш? — попита отново.

Говореха ли, говореха. Джийн никога не се беше чувствала толкова уморена. Опита се да отговори на всичките му въпроси. Въпреки гнева си се чувстваше някак виновна. Е, трябваше да му каже по-рано. Трябваше да го остави да вземе решение, а не да му натрапва всичко това. Но беше се изморила от всичките му въпроси. Разказа му историята, цялата, а сега той я караше да повтаря. Като че ли беше адвокат или нещо такова. Дължеше му поне това, каза си, и пое дълбоко въздух.

— През зимата. След като ти си отиде.

— Хей, не изкарвай тези неща свързани... нашето скъсване и твоите пластични операции.

— Обаче бяха.

— Джийн... Мери Джейн... след като си решила да те прекроят плътски, не обвинявай и мен за това!

— Така ли? Защо не? Не ми ли наемваше винаги, че не съм достатъчно красива? Така ли беше?

— Това е абсолютна лъжа! По дяволите! Никога не съм казвал и дума за това как изглеждаш.

— Не казвам, че си казвал. Но ми даваше да разбера. Спеше с всички по-хубавички. Защото не ти бях достатъчна. Поне не както бях тогава. После Холивуд ти пасна и ти ме напусна. А аз реших да променя нещата. Да не си посмял да ме упрекваш за това.

— Това са твои измислици. Скъсахме, защото беше дошъл краят, това е всичко.

Джийн се изправи. Усети, че трепери цялата, а от корема към гърдите ѝ се надигаше гореща вълна пареща ярост.

— Не смей да ме лъжеш! — изкрещя тя и гласът ѝ изпълни кухнята. — Спях с теб и знаей истината. Мери Джейн така и не получи дори една проклета думичка за похвала. Но Джийн... — Тя си пое въздух, понижи глас и започна да го имитира, когато се любеха. — „Толкова си хубава. Да, Джийн, да. Обичам краката ти, гърдите ти. Толкова си съвършена. Ти си...“

— Млъкни! — изкрещя той. Имитацията ѝ беше страшна. Той скочи и тръгна към вратата.

— Къде отиваш? Да не си посмял сега да си вървиш.

— По дяволите! Не ми нареждай какво да правя! — Спъна се в един от столовете на бара и той изтрака на пода. Продължи към вратата. Джийн знаеше, че ако си отиде сега, тя ще го убие или самата ще умре. Вдигна тежката керамична ваза от средата на масата и я запрати към вратата. Тя се разби в стената, оставяйки дълбока следа върху касата на вратата. Парчетата се разхвърчаха из кухнята и се посипаха по пода. За малко не го улучи в главата. Сам се извърна към нея и примигна. Страх ли бе това в очите му?

— Не ми обръщай гръб — предупреди го тя. — Не лъжи и не ме вземай за нещо, което ти се полага. Аз не съм жената, която заряза в Ню Йорк, копеле такова!

— Ти ме излъга. Какво искаш, да не обръщам внимание ли? Дори не знам коя, по дяволите, си. Вече никога няма да мога да ти повярвам.

— Като че ли ти не ме лъжеше всеки ден. За ролята в „Джак и Джил“, за Бетани Лейк, за Ейприл Айрънс, за това кой ще ми партнира в „Роди се звезда“, за това какъв е сценарият... — Въпреки намерението си да не го прави, Джийн се разплака.

Защото знаеше, че Сам отчасти е прав. Коя беше тя? Застаряващата изоставена мис Хавишам, беснееща в излинялата си сватбена рокля, или Естела, студенокръвната отмъстителка? Като че ли беше и двете и не можеше да се справи с това. Като че ли онеправданата Мери Джейн и новата Джийн я разкъсваха на части. Вдигна вазата с анемони и ги хвърли на пода. Изпитваше необходимост от такова разтоварване. Помете бара с ръка, разбивайки каната, кристалните чаши. Защото или те щяха да се счупят, или тя. Обърна се към него. Сам все още стоеше до вратата, замръзнал на място от избухването ѝ. Той не обичаше насилието.

— Какво искаш от мен, Джийн? Какво, по дяволите, искаш?

— Искам да ме обичаш.

— Но аз те обичах! А сега виж какво правиш.

— Е, разбери ме какво чувствам. Обичах те повече от всичко на света. Ти не беше за мен просто случайна среща сред хиляди други. Не знаеш какво е да обичаш някого и да разбираш, че не му стига. Че не си достатъчно свършена. Не си достатъчно красива. Не си достатъчно млада.

— И тогава реши да ми дадеш урок, така ли? Господи боже, не е ли чудовищно! Това не е твоят нос, това е половината от задника ти и брадичката е пластмасова. Присмивала си се през цялото време, докато сме били заедно. Аз пълзах в краката ти, а ти си се присмивала.

Тя го погледна.

— Последното нещо бе да ти се присмивам — каза.

И тогава, в безпощадната светлина, сред хаоса, който някога бе кухня, тя проумя колко сериозен е нейният проблем — той бе единственият мъж, който можеше да излекува раната ѝ. Можеше да я обича сега, след като знаеше коя е и какво е направила, можеше да излекува раздвоението ѝ. Неговата прошка, разбиране и приемане, неговата любов щяха да бъдат благословия за нея. Ако той ѝ прости, и тя ще може да си прости. Ако я обича, и тя ще може да се обича.

А ако не може, Джийн осъзна, че ще изгуби завинаги всичко, което е имала някога. И никога нямаше да повярва на никой мъж, който заобича преобразения ѝ облик.

Страх, по-дълбок и студен от всякога, я прониза като нож в корема и замрази яростта ѝ. Тя потрепери. Бъдещето ѝ, животът ѝ зависеха от това дали Сам щеше да прозре истината, да я признае и да съумее да премине през всичко това рамо до рамо с нея. Беше я обичал, обичаше я. Трябваше да продължи да я обича. Ако успееше да го спре точно сега и го накараше да осъзнае, че по-доброто у тях може да надделее, имаше шанс и двамата да спечелят.

— Моля те, Сам, моля те — започна тя. — Зная, че си обиден. Толкова съжалявам. Но това е важно. Наистина, наистина важно. — Тя тръгна към него с боси нозе по парчетата стъкла на пода. По страните ѝ се стичаха сълзи. — Само не ме обвинявай. Защото, ако го направиш, аз няма да мога да ти простя. — Джийн продължаваше да върви към

него и да ридае, но Сам, бял като платно, не се опита да я утеши. Само поклати глава.

— Как можа? — попита. — Мери Джейн, как можа?

О, боже, изглежда беше безнадеждно. Тя изведнъж усети стъклата под ходилата си и болката, която запулсира. Погледна надолу. Кръвта се смесваше с парчетата стъкло по белите керамични плочки. Нямахше значение. Не беше важно. Беше важно да го накара да разбере. Как можеше да му обясни омразата, която изпитваше към себе си, отчаянието, амбицията, която я бе тласнала към това? Как можеше да оправдае изсмукването, рязането и прекрояването на плътта си, обелването на кожата и поставянето ѝ на друго място? Как можеше да обясни, че се е отказала от приятелите, от живота си, за да направи всичко това? Как можеше да обясни на единствения човек, когото желаше... от когото имаше нужда... как се чувства едно грозно, остаряващо, безлично и нежелано огромно женище? Как да му каже? Трябваше да спечели съчувствието му. Как да постигне това? Но, от друга страна, можеше ли да не го постигне?

Сам я погледна отново с ужас и отвращение.

— Как можа да ми причиниш подобно нещо? — попита той.

ПОЗОР

Не бих се снимала гола във филм. Когато играя с дрехи, е художествена интерпретация, когато играя без дрехи, е документалистика.

Джулия Робъртс

Да се изправиш пред пресата е по-трудно, отколкото да къпеш прокажен.

Майка Тереза

Каква измислица: щом те смятат за привлекателна, животът ти е свършен и няма тъмни страни.

Мишел Пфайфър

Вече мразите Сам Шийлдс, нали? Той е като всички онези нехранимайковци в живота ви, като всички онези мъже, които са ви изоставяли и лъгали, които в крайна сметка ги е нямало, когато са ви били нужни. Не забравяйте обаче, че също като всички онези нехранимайковци Сам Шийлдс смята, че точно той има за какво да претендира, че той е бил неразбран, разочарован, предаден.

След сцената в кухнята на Джийн Сам излезе залитайки, сякаш беше пиян. Не можеше да повярва, че жената, която обичаше, жената, заради която рискува кариерата си, го е предала по този начин. Джийн беше Мери Джейн. Невероятно. Като вампиряване, като някоя от ужасиите на Стивън Кинг. Беше го измамил, беше го направила на глупак. С болезнено съсредоточаване се опита да си припомни разговора за миналото ѝ. Колко ли пъти му се е смяла, колко ли пъти го е хващала в лъжи, увъртания и полуистини?

Сам настръхна, готов да се защити. В крайна сметка бе позирал като глупак месеци наред. Но колко ли време преди това е крошла плановете да го накисне така? Може би той не бе онова, което трябваше да бъде, но тя, тя беше луда и злобна. Каква жена може да измисли подобно нещо? Каква жена може наистина да го осъществи?

Сам седеше в тъмната прожекционна зала и гледаше последния груб монтаж на „Роди се звезда“, въртейки се нервно на мястото си. Получи се. В известен смисъл се получи. Решително не бе, както той си го представяше. Беше нещо средно между „Синьо кадифе“ и „Акбар“. Но ставаше.

С Ейприл, Ласло, Майкъл и с дубльорите отлетяха до Хонконг, за да посветят деветнайсет трескави дни на новите сцени. Студиите на Джой Ва — „Където Холивуд идва да вземе ориентация от Ориента“ — бяха кино фабрика, която всеки месец произвеждаше десетки екшъни и порнофилми за азиатския пазар. Имаха техници и екипи за

специални ефекти, които работеха бързо и умело. И усилията им промениха „Роди се звезда“.

Сам вдигна ръка към слепоочието си. От седмица и повече може би главата безмилостно го болеше. Нищо не му помагаше. Може би от храната или водата в Хонконг, може би от часовете взирание в екрана на мувиолата, но дори всекидневните масажи и китайската акупунктура не му помагаха.

Сам работеше денонощно, за да спаси филма. Е, да отърве кожата си. Филмът бе различен от намеренията му, но не значеше, че е по-лош. Всъщност първата версия на филма, така както я виждаше в началото, беше провал, направо мъртвородена. Винаги бе имал резерви към глупавите мелодрами. Дори и сега не знаеше дали собствените му безкрайни нови редакции, враждебността на Майкъл или неодухотворената игра на Джийн са го провалили, но каквото и да бе, в първоначалния си вариант филмът бе сигурен неуспех. Сега, след като добавеха музиката и го постегнеха още малко, „Роди се звезда“ имаше шанс. Не се и съмняваше, че е най-скъпият сексуално откровен среден филм. Почти бе сигурен, че ще плати разноските си. Но все още не беше сигурен дали е добър, или не.

Замина за Хонконг бесен. Въобще не се обади на Джийн. Но в малкото свободни часове, с които разполагаше, зяпаше през огромните прозорци на хотел „Риджънт“ към хонконгското пристанище и се опитваше да събере отломките в едно цяло. Беше обичал Джийн... може би все още я обичаше... и сега знаеше защо. Тя можеше да му радва окото, както това може да направи само една красива жена, като същевременно го обичаше като Мери Джейн. Притежаваше страстта на грозните жени. Мери Джейн го боготвореше. Не трябваше да се напруга да ѝ доставя удоволствие. Тя го приемаше като майка, докато Джийн събуждаше у него сексуалната тръпка, предизвикана от младо момиче. Трябваше ли да бъде съден строго, че иска всичко това? Нима за това не копнееха всички мъже? За сигурна любов, която не съди, без да бъде досадна? За сексуално изкушение без предизвикателството или заплахата да бъде изоставен? Джийн бе зряла като четирийсетгодишна жена и имаше юношеско тяло. И притежаваше уязвимостта и на двете възрасти.

В Ню Йорк той се срамуваше от Мери Джейн и зависимостта си от нея, но сега знаеше, че я е обичал. И ако тя бе жена, която никога не

би запознал с родителите си или с която не би се чувствал добре на холивудска сбирка, това бе просто човешко, нали? Всеки би могъл да го разбере. Той се размърда неловко на стола си, измъчван от образите на екрана. Лицето на Джийн, тялото на Джийн, които изникваха в кадър. Които го смазваха.

Знаеше също, че обича Джийн. Гордееше се с нея. Сигурно и тя разбираше това и първа призна, че като Мери Джейн не е била партньорка, която е могъл да покаже с гордост. Съзнанието за това му тежеше, но беше истина, за добро или зло. Беше го срам и срамът го ядосваше. Сега просто трябваше да реши какво да прави.

Дали Джийн го бе направила за смях? И дървеняци като Моли и Чък, като онзи малък плъх Нийл знаеха и му се смееха? Смееха му се колко е плитък и глупав. Кой още го смяташе за глупак? Целият Холивуд? Той въздъхна. Дали го бе направила от злоба? Или Джийн също го обичаше? Мери Джейн наистина го бе обичала. Дали бе изтърпяла това преобразяване от любов или за отмъщение? Истината бе, че въпреки ужасния номер, въпреки това предателство той продължаваше да обича Джийн. И може би бе възможно те двамата да измислят нещо. По-късно. След като направеше каквото може, за да спаси „Роди се звезда“.

В Лос Анджелис той се затвори в монтажната и не пускаше никого. Никой, освен Майкъл, Симор и Ейприл не можеше да влиза. Нямаше да се обади на Джийн или да се срещне с нея. Ще я остави да премисли всичко сама. Беше му причинила достатъчно огорчения.

Междувременно в професионалните списания вече се бе промъкнала информация, че филмът е застрашен от провал. Ейприл беше бясна.

— Тия копелета могат да ни погребат, преди да го покажем — разкрещя се тя. — Няма да успеем да накараме разпространителите дори да го гледат.

Тя нареди на маркетинга да изтегли напред премиерата на филма и да уреди бърза прожекция в хиляда и сто кина. Сам се усмихна въпреки главоболието. Усмивката засили болката му и той примига.

В крайна сметка, каза си, поглеждайки към екрана, онова, което беше направил, не бе чак толкова лошо. Тялото на Ейдриън беше красиво и монтажът беше без грешка. Джийн ще може да се види свършена. Всички ще я видят свършена.

В крайна сметка няма тя, а и всяка друга жена не искаше точно това?

Майкъл Маклейн се протегна в меките чаршафи и се усмихна. Дори без да е пред камера. Нещата решително вървяха добре. Снимките завършиха преди една седмица и това без съмнение бе истинско удоволствие. Въпреки че определено изпитваше известно... как да го каже... неудобство, когато трябваше да излезе от кадър, за да го смени дубльорът на тяло. Ейдриън — момичето, което дублираше Джийн Мур, даде ясно да се разбере, че се интересува единствено от Майкъл. Макар коремът му вече да не бе плосък като дъска, той все още разполагаше с каквото трябва. Протегна се и потупа Ейдриън по голия задник, притиснат в гърба му. Тя бе останала с него за една седмица на почивка в Хонконг. Седмица за пазаруване и секс. Доставяше му удоволствие да прави и двете с нея.

Харесваше му и онова, което бе прочел във вестниците.

Филмът не само че беше горещ, той беше красив и горещ. Всъщност страхотен и горещ. Най-добрият удар за филм. Ласло и онзи льохман Сам бяха измислили някои хитри ракурси и подходи. От времето на „Не гледай сега“, където Доналд Съдърланд се хвърли на Джули Кристи, сексът не бе изглеждал толкова добре на екран.

И в студиото му бяха облекчили безкрайно живота. Имаха няколко ориенталски момичета, които го пудреха и масажираха, които го пръскаха с глицерин, за да имитира пот, които задоволяваха желанията му и се кланяха. Дори имаха „настройвачка“ — хубаво стройно момиче, което осигуряваше ерекциите му.

Да, ако съдеше по грубия монтаж, струваше му се, че ще се получи. Разбира се, имаше риск. Но след като Никълсън можа да пожъне лаври, подскачайки като дебел джокер в „Батман“, а Ланкастър и Кърк Дъглас успяха да минат метър, показвайки на публиката сбръчканите си стари задници, сигурно и Майкъл Маклейн можеше да каже сбогом на киното в главната роля на любовник — като смело и графично се люби на екрана. После щеше да се оттегли. Ще остави филмовия бизнес и с достойнство ще се заеме с нещо друго.

Може би най-сетне ще се ожени.

Имаше доста неща, които Лайла бе мразила през двайсетгодишния си живот, но да работи с майка си биеше всичко останало. Принудена бе да гледа как старата кучка пристига всяка сутрин, като че ли „Три момичета на път“ е неин сериал, поздравява всички от екипа по име (как, по дяволите, научи имената им толкова бързо? Лайла така и не запомни повечето след цяла година работа с тях), подлага опънатото си с пластични операции лице на гримьора и се консултира с тонрежисьора. От всичко това на Лайла ѝ се повдигаше.

Най-неприятно ѝ бе да я наблюдава какво прави с Марти. Марти бе изненадан, когато Лайла му каза, че е променила решението си, че ще позволи майка ѝ да участва в сериала, но веднага се съгласи. Лайла го наблюдаваше как работи с Тереза. Ей богу, нямаше за какво да се подмазва на Кукловодката, но бе внимателен с нея, смееше се на глупавите ѝ шегги, вземаше на сериозно предложенията ѝ за осветлението и ракурсите.

Лайла усещаше как гневът ѝ избива на повърхността, но все го преглъщаше, отново и отново, докато не ѝ дойдеше да изкрещи. Майка ѝ предложи сделката... изправи я пред кристално ясна смазваща заплаха. Така че Лайла беснееше. Наред с яда си усещаше и нещо друго. Беше ревност, призна си тя. Тя ревнуваше, когато Марти обръщаше внимание на някой друг. През цялата ваканция го бе имала само за себе си. Знаеше, че ще трябва да го дели с другите две. И това бе достатъчно неприятно, но да го дели с Тереза беше непоносимо. Хвана се, че ги наблюдава с присвити очи, хапейки бузите си отвътре.

Единственото ѝ утешение през цялото това време бяха клюките, че „Роди се звезда“ бил страшен бълвоч. Лайла изчиташе внимателно професионалния печат и вестникарските филмови рубрики, за да се осведоми за последното развитие. Беше щастлива, когато Майнъс ѝ се обади и ѝ докладва подробно за разправиите между режисьора, продуцента и актьорите. Още по-доволна остана, когато Марти ѝ каза,

че според слуховете филмът бил абсолютна издънка и бързали да го пуснат, преди да се откажат разпространителите.

След като участието на майка ѝ почти привърши и всичко беше заснето, тя вече можеше да се съсредоточи върху наградата „Еми“. Не се тревожеше, че Шарлийн може да ѝ я отнеме. Безпокоеше я само Джийн.

Снимките продължиха почти две седмици, но най-сетне непоносимата работа с Тереза свърши. Вечерта Лайла за пръв път се усмихна на шегите на Марти. Беше се съгласила да вечеря с него, но не и да остане. Никога не спеше в неговата къща. Сали започваше да свиква да я връща в два часа през нощта обратно в Малибу.

— Не беше чак толкова лошо, нали, Лайла? — попита Марти и тя знаеше, че има предвид работата с майка ѝ. Не бяха си разменили и дума по този въпрос през двете седмици снимки.

— Достатъчно лошо — тросна се тя. — Сценарият, слава богу, не налагаше да играя, че я обичам. Ако успееш да направя това, щях да заслужа „Оскар“, а не „Еми“.

— Всичко по реда си — каза ѝ Марти. — Академията ще види тази серия преди гласуването. И ти беше добра, Лайла. Наистина добра. Това ще помогне. — Той се усмихна. — Мисля, че отново ще счупим рекордите, когато покажат епизода по телевизията. Никой не е получавал повече от трийсет процента. Дори и „Мърфи Браун“ след изказването на Дан Куейл. Мисля, че ще надхвърлим тази цифра.

— Ами колко спечели последният епизод на „Военнополева болница“? — попита го тя.

— Над осемдесет процента, но това беше, преди кабелната телевизия да раздробил публиката.

— Аз искам деветдесет.

Марти се разсмя, докато не я погледна и не разбра, че говори сериозно.

— Ако изкараме деветдесет, Лес Мърчант и Хайръм Фландърс ще платят колкото трябва да ни канонизират и двамата. На майка ми страшно ще ѝ хареса. Ще има син светец. — Лайла не се усмихна. Той реши да промени темата. — Едно лице скоро ще има рожден ден. И аз съм приготвил една изненада.

Господи, как го мразеше, когато се правеше на хитър.

— И какво от това? — каза тя.

— Как искаш да го отпразнуваме? — попита Марти. — Градът е твой.

— Бих искала да ми прожектираш „Роди се звезда“ — отвърна му тя.

Той усети как нещо го преряза. Господи, тя винаги знаеше от какво ще го заболи. Марти все още съжаляваше, че не е откупил правата, че филм, който би трябвало да направи той, е попаднал в ръцете на варвари. Знаеше и колко строго ще се охраняват копията на филма. Лайла имаше таланта да избира единственото, което не можеше да ѝ осигури.

— Не си заслужава — каза престорено небрежно той. — Голяма оливка.

— Откъде знаеш? — попита го тя. — Гледал ли си го?

— Не, но...

— Аз искам да го видя — каза му тя. — Ето това искам за рождения си ден.

Сали свърши работа. Марти дори не го попита как. В крайна сметка Сали все още имаше връзки и беше по-добре да не му се бърка. А просто да оцени факта, че кутиите с филма, всяка с надпис „Роди се звезда“, са готови за частна прожекция, наред с останалия реквизит за вечерта — изискано подредената маса за вечеря, гладиолите, свещите, огъня в камината, който отнемаше хладния въздух на климатичната инсталация, както и малката кадифена кутийка, оставена на полицата над камината.

Марти не беше суетен човек. След като беше толкова обикновен на външен вид — това беше най-искрената оценка, която можеше да направи за външността си — той обикновено се обличаше небрежно. Но тази вечер ще играе докрай. По настояване на Лайла беше започнал да се занимава с треньор по гимнастика и днес бе изкарал с него един тежък сеанс. Погледна се в огледалото, гол след душа, и остана доволен от онова, което видя. Все повече му се струваше, че Лайла му влияе благотворно. Тренировките бяха започнали да се изплащат. Плосък корем, по-стегната кожа. Дори леко издуване на бицепса на кльощавата му ръка. Не беше лошо.

Най-тежката дан на суетата бе фризьорът, за който Лайла настоя тази вечер. Ако тя трябваше да се подлага на такива подготовки, защо той да минава метър? Отново бе права, макар че при нейната красота всяка професионална помощ бе просто като рамка. Намесата, от която се нуждаеше той, по-скоро влизаше в категорията на камуфлажа.

Но стига толкова. Беше щастлив. Започна да се облича, възбуждайки се все повече с всяка дреха, тъй като всичко, което носеше в момента, бе избрано лично от Лайла, включително и копиреното бельо. Усещането бе повече от приятно. Беше като предвкусане на онова, което щеше да последва след прожекцията, по време на твърде интимното им тържество. Марти потрепери. Сцени от нощите, които прекарваха заедно, го спохождаха по най-различно време през деня, оставяйки го потен и изнервен. Нито една жена не го бе разтърсвала от възбуда, не го бе омайвала така. Той беше неин роб. И тази вечер щеше да ѝ го докаже.

Беше ѝ подготвил страхотен подарък. Вързан с червена панделка на масичката за кафе. Знаеше, че този подарък ще направи Лайла щастлива, отколкото каквото и да било друго. Беше сценарий — сценарий, толкова съвършено прилягащ на таланта ѝ, че трябваше да го хареса. Дар за нея. А след другия сезон ще направят двамата филма, дори ако се наложеше да забавят „Три момичета на път“. Дори ако трябваше да прекрати изцяло сериала. Помисли си как ще се развика Сай за реакцията на телевизионната мрежа, за „Фландърс Козметикс“, които щяха да откачат, но само се усмихна. Холивудските адвокати бяха точно за това.

Лайла погледна голямата кутия, която Роби остави на масичката. Не беше го виждала от доста време, но той бе все така пухкав и смешен.

— Е, честит ми рожден ден — каза Лайла с усмивка.

— Трябваше да изчакам, докато иде на снимачната площадка. После Кен подмами Кевин оттам. Нямахме друг начин. Не знам какво ще направи, когато открие, че ги няма. — Потеше се и безизразното му кръгло лице представляваше маска на загриженост.

Лайла само изпръхтя. Трябваше да се подготви за срещата си с Марти... чакаше я голяма подготовка за вечерта им заедно... и нямаше

никакво време за този потен, дебел педал. Минаха месеци, докато ѝ донесе подаръка, така че може би и на нея ще ѝ е необходимо толкова време, за да му прости. Но очите ѝ светнаха, когато погледна кутията.

— Е, добре — каза тя. — Но сега имам да свърша някои неща. Излизам.

— Познавам ли го? — попита Роби бодро. Като че ли ще споделя с теб, помисли си тя.

— Може би — отвърна му неангажиращо като свещеник в изповедалня. Отиде до вратата и я отвори.

— Нямах ли време дори за едно кафе? — попита я той. Мразеше, когато я молеше толкова жално; това я ядосваше, вместо да я накара да му съчувства.

Лайла винаги използваше и презираше слабостта.

— Дори не и за еспreso — усмихна се лъчезарно тя и затвори вратата пред обнадеждено му лице.

Лайла се облегна на дивана. Вечерята беше без грешка и сега щяха да прожектират отмъкнатото копие на „Роди се звезда“.

— Давай, Сали — каза Марти по интеркома и после затъмни помещението. Имената на участниците още не бяха монтирани в началото.

Започна, както можеше да се очаква. Майкъл Маклейн среща кучката. Той преуспява. Тя е талантива никаквица. Той ѝ помага. Той залязва, но тя го боготвори. Не беше зле, но нищо особено. Усети как Марти се размърда неспокойно на стола си. Добре. Не му харесваше.

После на екрана Майкъл се наведе към Джийн. „Докажи ми, че ми вярваш“, каза и очите му за пръв път се оживиха. Камерата бързо се премести към ръцете му върху нейните, преливане и отново ръката му върху нейната, но сега тя вече беше просната на легло и той държеше ръцете ѝ, докато тя правеше френска любов! Лайла си пое остро дъх. Не се виждаше много ясно, но намекът беше прозрачен. После едър план на устните ѝ и камерата се прехвърли върху бедрата му, напираси отзад и отново върху устните ѝ.

На екрана Майкъл простена и на Лайла ѝ се стори за миг, че и Марти простена.

— Исусе Христе! — задъха се Марти.

— Обичай ме — прошепна Майкъл и сцената се смени.

Фабулата се разгръщаше и ето че още една сцена с двамата в някакъв вход, Майкъл ѝ разкопчава копчетата, вдига ѝ полата, възбужда я и прониква в нея отзад, без да обръща внимание на случайните минувачи. После тя се обръща към него, желаеща още. Джийн беше страхотна, със стройни крака, обвити около него. Беше невероятно. Съвършените ѝ гърди подскачаха пред устата му и той ги смучеше.

Лайла гледаше като хипнотизирана. Филмът беше порно... мръсотия... но беше прекрасно заснет. И беше секси. Много, много секси. Нали? Лайла не беше съвсем сигурна. В тъмнината протегна бързо ръка към Марти и я сложи на слабините му. Отдръпна се, като че ли опарена от въглени.

— Ти имаш ерекция! — изкреця, скачайки на крака. Беше факт и обвинение.

— Лайла, аз...

— Ти я харесваш! Ти я желаеш!

— Лайла, не ставай глупава. Това е само филм. Това е сексфилм.

Аз...

— По дяволите — извика тя. — Ти се възбуди от нея. Смяташ я за по-съвършена жена от мен, нали? — Гласът ѝ се извиси до вик. Зад нея Майкъл и Джийн продължаваха да се любят. — Нали?

— Сали, моля те изключи — каза Марти по интеркома. — После можеш да си вървиш. — Светна лампите и погледна към Лайла. За пръв път проявяваше чувство за собственост. — Лайла, ерекцията ми беше автоматична. Доброто порно винаги ми действа така. Аз съм човек на визуалния ефект, Лайла. Но това е оскверняване. „Роди се звезда“ е класически филм. Шокиран съм да видя Джийн в порнофилм. Нямах представа...

— Желаеш ли я? — попита Лайла.

— Желая само теб. Никого, освен теб — отвърна той.

Лайла рухна на дивана и зариде.

— Тя ще привлече цялото внимание. Тя ще получи „Еми“ и „Оскар“.

— Ти луда ли си? В този пуритански град? Ейприл сигурно е била отчаяна. Иначе в никакъв случай нямаше да се решат на такова нещо. Искам да кажа, какъв рейтинг ще получи? Мрежата ще откачи.

Ще размахат моралната клауза. И „Фландърс“ ще побеснеят. Джийн ще трябва да се сбогува с този договор.

— Наистина ли? — Лайла избърса очи. — Смяташ ли, че няма да се приеме добре?

— За бога, Лайла! Една от любимките на Америка да духа на Майкъл Маклейн? — Марти се изсмя. Той отиде до масичката встрани и взе един пакет. — Не се тревожи, миличка. Тя вече е свършена. Междувременно виж какво съм ти приготвил за рождения ден. — Подаде ѝ сценария.

— Какво е това? — попита тя подозрително.

— Най-добрият филм от десет години насам за една млада актриса. И е за теб. Ще можем да го заснежем преди следващия сезон. Вече ми дадоха зелена улица от „Парамаунт“.

Лайла скочи от дивана и изтича през стаята до него.

— Да! Да! — Тя го прегърна силно.

— Честит рожден ден — каза ѝ Марти.

— О, благодаря ти!

Ето! Това е! Тя ще е по-велика от Джийн Мур и Шарлийн Смит. Беше сигурна дори преди да заснемат филма. Марти никога не правеше нищо второкачествено. Със сигурност щеше да бъде предложена за „Оскар“. Сега, с обещанието за този филм и с почти гарантирана награда „Еми“, тя вече знаеше, че ще е най-великото събитие в този град от години. А най-сладкото бе, че ще е по-велика от майка си. По-велика, отколкото Тереза О’Донел изобщо някога е била. Лайла потръпна от мисълта, че без малко нямаше да отвърне на ухажванията на Марти, че едва не отхвърли него и шанса за тази роля. Протегна се и стисна ръката му.

Само Марти имаше достатъчно власт да постигне това за нея. Само Марти го правеше от любов към нея. Може би връзката им не беше безупречна. Може би той не беше човекът, когото тя искаше да докосва, но беше толкова добър. Грижеше се за нея, както никой не се беше грижил досега. В очите ѝ бликнаха сълзи.

— Обичам те — прошепна тя.

— Добре — каза ѝ той простичко. Покри ръката ѝ със своята за миг, а после стана и отиде до камината. — Има и нещо друго за теб — каза и се върна при нея с малката кутийка. Подаде я.

Лайла я взе и бързо я отвори. Белият атлаз отвътре само подсилваше сиянието на огромен диамант, обработен в стил „Маркиз“.

— Дванайсет карата. Безупречно чист. С изключителен цвят. Съвършен. Като теб — каза Марти.

Лайла гледаше пръстена. Той улавяше лъчите на гаснещия огън и ги отразяваше в хиляди огнени искрици по тавана и стените. Пръстенът беше като за зряла жена, съвсем консервативен, но направо спираше дъха. Лайла не можеше да откъсне очи.

— Искам да се омъжиш за мен — каза Марти.

3

Джийн не можеше нито да яде, нито да спи. Сцената със Сам бе ужасна. Не беше сърдит, а направо вбесен. А тя се почувства странно виновна. Виновна, че е излъгала, че все още го обича, че го е оставила да се влюби в нея. Беше си отишъл с гръм и трясък, шокиран, обиден и гневен, но ѝ се обади след пет дни, след пет безкрайни дни, когато знаеше, че няма да си бъде в къщи, и ѝ остави съобщение. Работел усилено по филма, трябвало да замине за Хонконг за специалните ефекти и още някои снимки и нямало да го има няколко седмици. Казваше също така, че иска да я види и ще ѝ се обади веднага щом се върне.

Все още не ѝ се беше обадил. А тя бе толкова глупава да си въобразява, че времето лекува, че ще му позволи да обедини любовта си към Мери Джейн с любовта си към нея сега. Но всъщност искаше ли това? Продължаваше ли да желае един толкова егоистичен, толкова самовлюбен мъж, който можеше да я възприема само чрез себе си? Отново се сети за невероятното му нахалство да смята, че е замислила всичко това заради него. Какво магаре!

Ала все пак я гризеше леко съмнение. Беше го сторила, за да се възползва от шанса си, последния си шанс за успех с нейни собствени условия — да играе, да направи кариера, да упражнява занаята и призиванието си. Но дали бе точно така?

Докато лежеше в леглото си нощ след нощ, тази мисъл я измъчваше и тя не мигваше. Дали не бе направила всичко това, за да завоюва отново Сам? Или да се върне при него? И двата варианта я отвращаваха. Никога не си беше представяла, че е толкова изпаднала или толкова сърдита, за да направи подобно нещо от любов или от ревност. Но може би беше точно така.

Сновеше из голямата празна къща през нощта, без да пали лампите. Стаите бяха празни, толкова празни. Като в гроб. О, можеше да изиграе Аида, зазидана сама в гробницата. Толкова изоставена се чувстваше. Но изоставена от кого?

Отново и отново я привличаха огледалата в банята. Там, над мраморните полици, девствени и студени като маса в моргата, тя се взираше в лицето си, в лицето, което си беше купила. Лицето, което Сам бе казал, че обича.

Лицето ѝ бе дало власт — власт над Пийт, достатъчно власт, за да получи ролята в театър „Мелроуз“, власт да бъде избрана от Марти, власт да завладее Сам. Но каква власт всъщност беше това, властта, която ѝ бяха дали тези устни, този нос, линията на нейната брадичка?

За Джийн беше ясно само колко безпомощна е след скъсването със Сам и подновяването на снимките на „Три момичета на път“. Беше ѝ ясно, че нещата на снимачната площадка са се променили. Дори и малката тежест, която имаше мнението ѝ преди, бе пометена от новата близост на Лайла с Марти и недоброжелателството, предизвикано от отсъствието ѝ в началото на сезона. А що се отнасяше до „Роди се звезда“, след скандала със Сам Джийн очевидно не я допускаха до монтажа. Не само че не отговаряха на обажданията ѝ и не се нуждаеха от услугите ѝ; Джийн Мур дори не можеше да си уреди прожекция на собствения си филм. Невероятно. Кантората на „Интърнешънъл Студиос“ я уведоми, че и Ейприл, и Сам Шийлдс са извън страната. Обади се на Симор Левин и срещна същата стена. Опита номера на Сам в дома му. Не ѝ отговаряше, независимо по кое време от деня или нощта се обаждаше. Не остави никакво съобщение. Какъв смисъл имаше? Всичко бе извън нейния контрол.

От друга страна, Лайла, изглежда, напълно владееше положението. Ролята на Джийн бе още по-глупава (и по-малка) отпреди, докато Лайла открадваше почти всяка сцена, всяко духовито заключение и всички едри планове. Шарлийн си кротуваше, но Джийн се чувстваше унижена. А Сай Ортис изобщо не ѝ помагаше. Изобщо.

— Какво да ти кажа? — задъхваше се той по телефона. — Ти си постла така. Марти не обича неблагодарните. Ти го прецака с „Роди се звезда“, сега той те прецаква. Какво да ти кажа?

— Можеш да ми кажеш как да си уредя прожекция на „Роди се звезда“, за бога! — озъби му се Джийн. — Не зная какво е излязло.

— Не си само ти. Очевидно филмът има сериозни неприятности. — Гласът му тежеше от задоволство и неизреченото „Нали ти казвах!“ просто висеше във въздуха.

Джийн знаеше, че е бил прав през цялото време, но по други причини. Ще го разкарам, рече си, но мисълта да си търси друг агент, когато „Роди се звезда“ се издънва, я плашеше. Тогава никой, освен изгладнял нехранимайко няма да смее да я вземе и докато Сай също бе нехранимайко, то поне беше с връзки и с власт.

— Може би беше прав, Сай. Междувременно опитай се да ми уредиш прожекция — каза само тя, преди да остави слушалката.

Джийн имаше чувството, че се разпада на части. За пръв път не трябваше да се тревожи за диетата си — не можеше да яде. Обувайки джинсите — онези, които ѝ бе ушила Май, откри, че са ѝ широки в талията. Скулите ѝ бяха изхвъркнали и имаше тъмни кръгове под очите. Сам все така не ѝ се обаждаше и тя все така не можеше да види „Роди се звезда“.

Един следобед на снимачната площадка към нея се приближи Пийт.

— Добре ли си? — попита я той.

Не бяха разговаряли с месеци, освен да си кажат „здрости“ и „лека нощ“. Беше млад и непринуден както винаги. Сигурно наистина изглеждам зле, щом и той е забелязал, помисли си тя.

— Не много — опита се да се усмихне тя, но не сполучи твърде.

— Мога ли да ти помогна с нещо? — попита той.

— Не. Но благодаря. — Загледа се подире му и после изведнъж ѝ хрумна. — Пийт, почакай. Баща ти не прожектираше ли филми?

Той кимна.

— Мислиш ли, че ще може да ми уреди една прожекция?

Би могло да се каже, че Джийн Мур влезе в прожекционната зала на „Роди се звезда“ като девственица. Два часа и десет минути покъсно беше с две дефлорирани очи. Седеше и гледаше как нея — или някоя друга, монтирана и нагласена да прилича на нея — я обладава около десетина пъти в около десетина различни пози един по-млад и по-слаб Майкъл Маклейн. Гледаше онова, което би трябвало да е дясната ѝ гърда, увеличена до три метра на екрана, стисната от ръцете му в едър план. Гледаше онова, което би трябвало да са нейните зърна

как набъбват, гледаше как устните му ги засмукват, гледаше как собственото ѝ лице в едър план реагира на усещането. Гледаше как уж коленичи, а безупречният ѝ задник бе като покана с форма на сърце. Гледаше как един крак, който се предполагаше, че е нейният, се изви около врата на Майкъл Маклейн и погали бузата му, а после към него се присъедини другият, двата първо обрамчиха лицето му с глезените си, а после се отвори широко като ъгломер, за да го поемат. Гледаше потта, лъснала по ръцете, гърба и бедрата ѝ, съвършената влажна къдрица на онова, което би трябвало да е срамното ѝ окосмяване.

Седеше до Пийт в частната прожекционна зала и гледаше в какво се е превърнал „Роди се звезда“. Бе заличил всякакви граници между „развлекателност“ и „еротика“. И еротиката беше почти порнография. Това беше филм, който тя не беше правила и въпреки това лицето ѝ беше там, на екрана, илюзията за тялото ѝ можеше да се възприеме от всеки — да я гледа и да вижда как я обладават, как получава оргазъм, как после я насилват. Да я гледа как капитулира. Как бе станало така? Как ѝ се бе случило подобно нещо?

Виеше ѝ се свят. Великолепната операторска работа на Ласло, богатата музика, съвършените сцени — всичко това смекчаваше насилието. Но си беше насилие. Как изобщо бяха успели да го направят? Това на екрана бяха нейното белязано тяло и застаряващото тяло на Майкъл. Какви номера бяха използвали Ейприл, Ласло и Сам?

Пийт се въртеше неспокойно на стола до нея. Веднъж се изкашля. Веднъж прошепна: „Господи!“. През останалото време мълча.

Прониза я тръпка на ужас, като студено пробождање. Колко ли мъже щяха да получат ерекция? Колко ли мъже щяха да онанират пред облика ѝ? Колко ли непознати в уединението на собствените си домове щяха да си представят, че са в леглото с нея? В ушите ѝ прозвуча едно от предупрежденията на Ла Брек: „Не бива да изглеждате достъпна. Достъпните ги убиват“. А колко достъпна бе една жена, която се любеше публично? И как можеше да я уважава обществото? Как щеше да получи истинските си роли, онези, за които копнееше? Как щеше да си покаже лицето? Как се бе случило това?

Мислеше, че Сам я обича. Но това, това не беше любов. Това беше ярост, предателство, изнасилване.

Най-сетне ужасът свърши. Потехоха имената, докато героят на Майкъл влизаше във вълните. Бащата на Пийт сигурно бе включил осветлението от прожекционната кабина. Пийт я погледна, примигвайки от светлината.

Джийн стана, протегна ръка да се хване за стола и повърна върху празната кадифена седалка пред себе си.

— И какво искате да направите? — попита Хауард Тафт.

Хауард беше най-добрият адвокат по въпросите на шоубизнеса в Лос Анджелис; и най-скъпият.

— Да ги осъдя. Да ги спра. Да накарам да изгорят филма.

— Чудесно. Какво *наистина* искате да направите?

— Да ги осъдя. Да ги спра. Да накарам да изгорят филма.

— Мис Мур... Джийн... всичко това е чудесно и аз зная достатъчно за артистичните противоречия, но ние в случая говорим за „Интърнешънъл Студиос“. Говорим за Ейприл Айрънс. Говорим за Боб Левин. Не говорим за хора, които се просват по лице, когато ги замериш със съдебна призовка. Да оставим настрана въпроса, че дори не можем да изискаме такава.

— Защо не? Те...

— В договора ви ясно се казва, че...

— Но аз не знаех, че ще направят подобно нещо. Нямам ли право на контрол върху лицето и тялото си...

— Не и според договора ви. Вие сте поискали дубльорка за тялото ви. Настояли сте за запазване на тайната и да не се споменава името ѝ. Те правят точно това. Не можете да ги осъдите за неспазване на договора.

— Но тогава кого да осъдя?

— Импресариото ви, бих казал. Но не и ако искате отново да работите. — Хауард свали очилата си с телени рамки, извади снежнобяла кърпичка от джоба си и започна старателно да избърсва стъклата, като не спираше да я наблюдава с добрите си сиви очи. — Чуйте ме. С удоволствие бих взел парите ви. И може би, може би ще успея да извърнкам някакво... смекчаване на окончателния монтаж, но едно дело, мога да ви обещавам, ще струва скъпо и ще бъде пагубно за кариерата ви...

— По дяволите кариерата ми.

Той помълча, шокиран. А много малко неща можеха да шокират един холивудски адвокат. Облиза устни и склучи ръце на безупречно чистото си писалище.

— Виждам, че сега сте много афектирана, но по-късно тези чувства могат да се променят. Делото ще бъде по-продължително и по-скъпо от това на Клиф Робъртсън. По-гадно от това на Арт Бъкуалд. Студиите не могат да си позволят да отстъпят правата за използване на вашето лице. Вие сте подписали договора за дубльорка. А едно дело по този повод ще сложи край на възможностите ви...

— Не се нуждая от такива възможности.

— ... и в крайна сметка няма да постигнете нищо. Ейприл Айрънс и куп банкери са вложили петдесет милиона долара в този филм и не можете да ги спрете...

Очите на Джийн се напълниха със сълзи. Отново я обзе чувство на безпомощност, изсмукващо енергията ѝ. И тя се заплака.

— Значи нищо не мога да направя?

— Ето — каза Хауард, протягайки ръка със снежнобялата кърпичка в нея. — Можете да си избършете носа.

Когато Джийн напусна кантората на Хауард Тафт, тя бе твърде вбесена, за да се прибере в къщи, твърде сърдита, за да седи на едно място. Чувстваше, че ако не се движи, може да удари или да счупи нещо, дори можеше да изпадне в истерия. Може би нямаше юридически възможности, но имаше лични. Качи се в колата и подкара.

Когато стигна до шосето в каньона, вече дишаше тежко. Лос Анджелис прави човека мекушав, помисли си тя, но не се чувстваше така. Чувстваше се по-твърда, отколкото когато и да било в своя живот, твърда като стомана, като диамант; и като диамант готова да реже. Ако Сам беше в Лос Анджелис, тя щеше да го открие. А ако не беше... Свърна в автомобилната му алея.

Откри ключа му заровен дълбоко в чантата ѝ. Защо жените носят толкова много боклуци? Гримовете, четка за коса, гребен, огледало. Какво бреме е да си жена. Опита се тихичко да пхне ключа в

ключалката, но ръцете ѝ трепереха. Пое си дълбоко въздух, успокои се и с две ръце успя да го вкара, да го завърти и да отвори вратата.

Тук беше, слава богу, и, изглежда, бе сам. Не че изобщо ѝ пукаше. Можеше да чука Ейприл Айрънс, докато Кристал Плинъм му прави френска любов — тя пет пари не даваше. Вече не. Той беше сам, легнал на дивана, с кърпа на главата и сценарий на гърдите. Сигурно някой страхотен нов филм, който да съсипе някоя друга жена.

— Ти, мръсно лайно! — изкрещя Джийн.

Той скочи от дивана и захвърли сценария или каквото четеше там настрани.

— Божичко! О, божичко, Джийн. Мери Джейн. О, божичко. Уплаши ме! Слушай, знам какво ще кажеш... — Дишаше като че ли бе бягал в маратон. Добре. Значи го стресна. Чудесно. Искеше да е уплашен.

— Не, не знаеш, измамнико долен!

— Хей! — Той стоеше с ръце, разперени с дланите надолу като Буда, който успокоява водите. — Няма нужда от...

— Да не си посмял да ми казваш от какво има нужда или как да се държа. Ти си един подъл лъжец.

— Ти си лъжкията! Аз...

— Гледах го.

Поне има благоприличието да млъкне за миг. Джийн го наблюдаваше как се мъчи да забави дишането си. Стар актьорски трик. Майната му, на него и неговите трикове.

— Джийн, нямах избор. Филмът не ставаше. Провалих се пред Ейприл. Провалих се пред теб. Това беше единственият начин да хвърля отново заровете. И се получи, Джийн... Мери Джейн... — Пообърка се малко. — След като веднъж превъзмogneш своето...

— Отвращение ли?

— Сепване. След като превъзмogneш изненадата си, ще видиш, че се получава. Така, както те режисирах...

— Режисирал ли си ме? Та ти се държа с мен като сутенър. Като сутенър на проститутка за двайсет долара. Сега не оскърбявай интелигентността ми, като ми казваш, че ще го харесам! И не си режисирал мен. Не бях информирана за нищо подобно. Режисирал си двойка дубльори, Майкъл Маклейн и туба секс — желе!

— Какво щеше да стане, ако те бях попитал? Нямах да се съгласиш. А и не бяхме в настроение за преговори.

— И сега не сме в такава.

Трябваше да млъкне за миг, защото усети как гневът ѝ се изцеди. Пусна чантата си на пода и в слабостта си щеше да седне. Но не искаше да е слаба пред него. Искеше да е силна, гневна и страшна. Присви очи и понижи глас. Тръгна към него и с радост видя, че той отстъпва.

— Ти ме предаде и аз като глупачка винях себе си. Първия път в Ню Йорк си мислех, че ако бях по-хубавичка, по-добра и по-привлекателна или поне по-разбираща, нямах да избягаш с Бетани, да продадеш ролята ми на онази, която дава най-много, и никога да не се опиташ да се свържеш вече с мен. — Заобиколи към него зад дивана. Той продължаваше да отстъпва. — Обвинявах себе си! Но какво е извинението ти сега? Сега, когато съм по-красива, по-млада и по-секси. Каква причина, по дяволите, имаше този път да ме предадеш? Знаеше, че искам да стана сериозна актриса. Знаеше колко важен е този филм за мен, за кариерата ми...

Гърбът на Сам се притисна в тухлената стена на камината.

— Все ти! — развика се той. — Все ти и твоите желания, твоите болки, твоите чувства, онова, което е важно за твоята кариера. Ами аз? Мислех, че ме обичаш. Но ти дори не ми каза коя си. Измами ме да се влюбя в теб, а в случая ставаше дума за моята кариера. Да не мислиш, че щях да получа много филми за режисирание, ако тази продукция за петдесет милиона долара отидеше на боклука? Помисли как се чувствах аз? Трябваше да спася този филм. И го спасих.

— На каква цена, Сам? — втренчи се в него тя. Сигурно щеше да признае онова, което беше направил.

— Виж, „Последно танго в Париж“ не навреди на кариерата на Брандо.

О, боже. Той беше безнадежден.

— Не — засмя се тя горчиво. — Мъжете само печелят, когато чукат жени на екрана. Но какво стана с Мария Шнайдер? Не свърши ли със самоубийство? — Тя се обърна, вдигна чантата си и тръгна по коридора към вратата.

— Обичам те, Джийн. Искан да се ожена за теб.

Тя спря с разтупкано сърце. Обърна се бавно.

— Избрал си страхотен момент да ми го кажеш и страхотен начин да науча за това. Защо ли предложението ти ми звучи като подигравка?

— О, стига, моля ти се, си се правила на светица. Ако лицето ти не беше като празен лист на екрана, нямаше да се наложи да правя това. Господи, работих с каквото имах, колкото и малко да беше.

— Значи всичко е по моя вина?

— „Вина“ е детска дума.

— Чувам от теб думата „вина“. Не чувам извинение или съжаление, или дори гузност. Чувам само, че онова, което си направил, е било необходимо и сполучливо. И се чувстваш добре? И се радваш, че ми причини подобно нещо?

Това бе единственият миг, в който той замълча. Гледаше я със сърдити, непроницаеми очи, в упор, но сега за пръв път погледна надолу и изви глава към спалнята, без да вижда леглото, което някога деляха. После отново се взря в нея.

— Не съм те предавал. Не съм казал на никого за белезите ти.

— Поздравявам те — отвърна тя, хвърли ключа на пода и излезе.

Джийн стоеше в ярката слънчева светлина пред глупавата имитация на кирпичена къща на Сам, съзнавайки, че няма къде да отиде и с кого да поговори, няма на кого да разкаже за този ужас.

Ако Май беше жива, можеше да отиде у тях и над чаша бира да поплаче и да се посмее с нея. Качи се в колата и подкара по виещия се път на каньона. Къде да отиде? При кого? Знаеше, че мавзолеят, който сега наричаше дом, я отвращава. Ще умре, ако се затвори вкъщи.

Оставаше ѝ само едно място. Пое на изток към долината. След четирийсет минути спря до една порта и охраната я позна. Поздрави я и се обади в къщата, докато Джийн чакаше в колата. Моля ти се, боже, дано да си е в къщи, молеше се тя. Човекът от охраната остави слушалката и ѝ каза, че Шарлийн ще я посрещне на вратата.

Джийн подкара по автомобилната алея. Шарлийн извика за поздрав, доближавайки колата ѝ. Наведе се през вратата с усмивка.

— Е, здрасти. Колко се радвам да те видя.

Джийн избухна в сълзи, толкова бурни, че трябваше да отпусне глава върху волана и да го стисне здраво с две ръце, за да не се

разпадне съвсем.

Шарлийн се надвеси над прозореца ѝ.

— Джийн, сладурче. Какво се е случило? — Отвори ѝ вратата, но Джийн не можеше да помръдне. — Хайде, миличка — каза Шарлийн, сваляйки полака ръцете ѝ от волана. — Излез от тази кола и ела вътре.

Но Джийн можеше само да стиска волана, да седи и да се тресе от плач.

В спалнята беше светло, когато Джийн отвори очи. Вече два, не, три дни живееше у Шарлийн. Господ да поживи Шарлийн и нейния приятел, помисли си Джийн. Дийн може би не беше много умен, но изключително мил. Само да седиш до него пак носеше облекчение.

Шарлийн се обади на Марти и каза, че Джийн е болна. После извика лекар, „просто за по-законно“. Всяка сутрин отиваше на работа, без дори да събужда Джийн, която имаше чувството, че може да спи цял месец. Едва някъде към десет часа Дийн плахо чукаше на вратата и ѝ донасяше пресен сок и горещо кафе. После Джийн се настаняваше под някое дърво, а Дийн се залавяше за работа — плевеше огромната зеленчукова градина, косеше моравата с миниатюрен трактор, подрязваше някои от овощните дръвчета. Тя просто седеше на градинския стол, твърде уморена, за да чете, да мисли и дори да бъде тъжна.

Вече не се съмняваше, че е объркала всичко. Бе избрала да обича човек, който не можеше да ѝ отвърне с любов. Плитък и егоистичен мъж. Беше изоставила приятелите си, беше слушала повелите на собственото си его и суета и бе получила толкова малко в замяна. Лицето ѝ по кориците на списанията. Образът ѝ на блещукация телевизионен екран. Пари. Слава. Но така и не бе ходила до Европа, не бе родила дете, не бе яздила кон, не знаеше друг език. Не беше карала ски и не бе живяла в палатка сред природата, не бе пътешествала и не бе ходила в колеж. И не беше помогнала на никого, дори и на себе си.

Господ ѝ беше дал талант, а Брустър Мур ѝ даде красота и нима тя не бе почти толкова сляпа и егоистична като Сам Шийлдс да прахосва тези дарове?

Сам. Мисълта за него бе достатъчна да я разплаче или разсмее. Сам никога не я е разбирал, никога не се е опитвал да го направи. И като Мери Джейн, и като Джийн тя просто бе пренебрегнала това. Той се бе утешавал с грижи за нея, той се бе ласкал от красотата ѝ, но никога не бе я познавал. Какво ѝ бе дал? Няколко похвални думи.

Прегръдка. Милувка. Трохи. А тя, вечната глупачка, приемаше трохите и си мислеше, че е пир.

Сега под дървото в градината на Дийн ѝ хрумна ужасна, вледеняваща мисъл. Дали пък някак си не бе планирала всичко това — пластичните операции, успеха, събирането със Сам — с надеждата, че точно той сред всички останали ще прозре през новата ѝ плът старото ѝ сърце, ще признае любовта ѝ и ще я излекува? Отново се сети за Библията, където евфемизмът за секс бе „познаване“. Авраам тръгнал с жената и я познал. Сам така и не я бе познал. А не копнееше ли тя точно за това?

Вече разбираше изкушенията му — амбицията надделяваше над морала и преценките му. Е, нима и нейната не бе надделяла? Тя искаше Сам и се съгласи да се снима в лош филм, за да го има. И тържествуваше, когато постигна амбицията си — да примами Сам в леглото си. Да го притежава, както паякът се радва на изсмуканата си жертва. Колко пъти се бе наслаждавала на завитото му в чаршаф тяло, спящо в леглото ѝ? Но познаваше ли тя Сам? Очевидно не.

Постигнатата цел заслужава похвала само когато е достойна цел. Кой ѝ бе казал това? Май? Брустър? Нийл? Моли? Само хората, които имаха чувство за ценностите в живота, които правеха разлика между празната и егоистична суета и истинското постижение. Но правеше ли тя тази разлика? Като че ли не. Не би могла просто да се нарече жертва. Тя искаше да бъде жертва, дърво, което се хвърля в огъня. Тя даде на Сам топлина и това я изгори, оставяйки само пепел.

Сам я беше предал, Ейприл Айрънс я бе манипулирала, Сай Ортис я бе използвал, Моника Фландърс я бе експлоатирала, но нима тя не бе позволила всичко това? Използваше красотата си, пилееше я за пари в рекламите на „Фландърс“, употреби я, за да работи в един съмнителен сериал като „Три момичета на път“ и се съгласи да я разголи... или да остави друга жена да го направи вместо нея... в „Роди се звезда“. Беше се продала като стока. Можеше ли тогава да вини другите, че правеха същото с нея?

Джийн лежеше под дървото с невеселите си мисли.

На обяд Дийн спираше работа и се хранеха заедно. Дийн береше от безупречните лехички малки салатки, репички, сладък грах и миниатюрни морковчета. Джийн ги измиваше, а той ги нарязваше, като веднъж добавяше риба тон, друг път — спагети. После сядаха във

вътрешния двор да ядат и изпиваха един-два сока от лимон. Вчера Дийн се бе обърнал към нея с усмивка.

— Хубаво е да имаш с кого да обядваш.

— Така е.

— Сигурно повечето време ядете заедно с Шарлийн.

— Не. Обикновено обядвам сама в караваната си. Не мога да си позволя да ям много. Едно време се хранех... — тя преглътна — с моя стара приятелка, но тя умря... горкичката, миличка Май. — Толкова липсваше на Джийн.

— Тогава защо сега не обядвате заедно с Шарлийн?

— О, много сме заети. Не ядем по едно и също време, защото участваме в различни снимки. Или пък тя има друга работа. Или пък аз имам. — Или пък защото съм била снизходителна снобка, която не познава кой е истински приятел, каза си Джийн.

— Харесваш ли работата си?

— Не.

— Лошо. Наистина е лошо, ако не си харесваш работата. Тревожа се, защото мисля, че и Шарлийн не я харесва. И смятам, че е много тежка.

— Е, плащат ни много пари...

Дийн сви рамене.

— Не трябва да я работите, ако е много тежка и не ви харесва. Мисля, че може би затова си тъжна.

— Сигурно си прав — отвърна му Джийн.

Първата нощ, когато спа у тях, Джийн усети, че се събужда от ужасен сън и Шарлийн до нея нежно разтърсва ръката ѝ.

— Събуди се, миличка, това е просто кошмар, не е истина.

Джийн пое задъхано въздух. Какво беше сънувала? Отново ножовете? Или онзи сън, когато е гола на снимачната площадка и екипът, и артистите ѝ се смеят ли, смеят? Тя пое въздух в дробовете си и усети как сърцето ѝ блъска в гърдите. Имаше чувството, че може да изхвъркне оттам.

— Всичко е наред, сладурче. Всичко е наред — гукаше Шарлийн. Джийн с благодарност се протегна да хване ръката ѝ. —

Искаш ли чаша вода? Или да ти стопля малко мляко? Когато Дийн сънува лоши работи, топля му мляко.

— Не, просто постой с мен. — Джийн се чувстваше като петгодишна. Беше хванала Шарлийн за ръката като удавница. Трепереше под завивките. Не можеше да понесе повече да остане сама. Беше твърде голямо бреме никой да не те познава. — Шарлийн — рече тя — мога ли да ти кажа нещо?

Шарлийн седна отстрани на леглото и я потупа по ръката.

— Разбира се, че можеш.

И Джийн изля цялата история за Сам и Ню Йорк, и „Джак и Джил“, и Брустър, и Пийт, и Май, и Майкъл Маклейн, и „Роди се звезда“, и всичко. От време на време се разплакваше, от време на време едва шепнеше от срам, но най-сетне свърши.

Шарлийн през цялото време я държа за ръка. Все още я държеше и сега я потупваше.

— О, горкичката. Трябва да си още по-самотна от мен. — И Шарлийн се наведе към Джийн и я взе в прегръдките си. — Ти, бедно, бедно дете — нареждаше и полюшваше леко приятелката си, докато тя най-сетне заспа.

Джийн се почувства по-добре. Сутринта беше с Дийн, а следобеда сама в стаята си, скрита от силното слънце. Но не можеше да избяга от мислите си. Не можеше да спре да прожектира мислено собствения си образ, който видя да проблясва на екрана. И наново прекарваше през ум връзката си със Сам. Цялата, от първата им пролет в Ню Йорк до мрачната зима, когато я напусна, и времето на снимките на филма. Всичко.

И докато се занимаваше с това, огледа и другия си живот. Някак си нямаше смисъл и тя възнамеряваше да си изясни защо.

През последните три години, с малки изключения, не се бе запознала с нови приятели. Сега Май беше мъртва, Раул бе отново у дома си в Южна Америка, а доктор Мур се бе върнал към живота си в Ню Йорк. Тя бе съвсем сама и с изключение на Шарлийн и Дийн не се доверяваше на никого тук, нямаше никой, който да е добър към нея. Само за дни или седмици бе добила печална слава. Може би и Шарлийн и Дийн няма да искат да имат нищо общо с нея, след като излезе този чудовищен филм. Сигурно дори невъзмутимият Брустър ще бъде шокиран и отвратен като нея самата.

Почувства облекчение, когато Дийн почука на вратата. Вечер те двамата приготвиха вечеря и чакаха Шарлийн. После гледаха видео или пък двете жени си говореха. Беше простичко, спокойно и задушевно. Беше като да си отидеш вкъщи — в дома, който тя никога не бе имала.

Но в четвъртък вечер, когато Шарлийн се обърна към нея, докато седяха една до друга на дивана, и каза: „Мисля, че е по-добре вече да се върнеш“, очите на Джийн ненадейно се напълниха със сълзи. Тя внезапно почувства, че това място е единственото, където има покой.

— О, миличка, не плачи. Просто Марти вече направи толкова много снимки все около теб, а и бездруго беше бесен, че взе толкова отпуска за филма... Е, и знаеш, Лайла. Никога не пропуска да обвини теб или мен, ако нещо не е наред. И Сай ми звъни по три-четири пъти на ден.

Джийн въздъхна.

— Съжалявам, че ти създавам толкова неудобства.

— Ей, изобщо не ми създаваш. На нас с Дийн ни е приятно да си тук. Все едно че сме семейство. Защо не останеш да живееш с нас, вместо да се връщаш у дома? Ще можем да ходим заедно на работа.

— Да-а! Що не останеш, Джийн? Ще е страхотно да си имам две сестри, дори и да не мога да обядвам вече с теб. Но тогава пък Шарлийн ще обядва с теб — каза Дийн.

— О, ще може ли? Поне още малко, докато пуснат по екраните „Роди се звезда“? За да устоя на бурята.

— Разбира се, че можеш! — усмихна се Шарлийн. — Кой знае? Сигурно не е толкова лош, колкото си мислиш. Във всеки случай на нас двете едва ли може да ни се случи нещо по-лошо!

Грешеше.

Охраната се обади по телефона и Шарлийн вдигна слушалката. Джийн и Дийн бяха отзад в двора и играеха с кучетата.

— Охраната е, от портала. Имате посетител без предварителна уговорка. Да го пусна ли?

— Не. Ще говоря с него.

— Джийн Мур при вас ли е? — попита мъжки глас.

— Кой сте вие? — попита тя.

— Кажете й, че я чака Сам Шийлдс.

Шарлийн настръхна.

— Не мисля, че иска да ви види — каза тя.

— Коя сте вие? — попита той.

— Приятелка на Джийн. Истинска приятелка — отвърна Шарлийн.

— Вижте, не съм в настроение за комедии или за морални поучения. Изгубих доста време да я открия. Искам да я видя.

— Чуйте сега пък вие. Знам как сте се отнесли с Джийн и познавам този тип мъже. Такива като вас тичаха подире ми от единайсетгодишна възраст. Мъже, които се интересуваха само как изглеждат отвън, а не коя съм. Не заслужавате момиче като Джийн.

— Вижте, тя ще поиска да се срещне с мен. Идете да я питате.

Шарлийн неохотно остави телефонната слушалка и излезе на двора. Джийн тичаше през моравата с кокал в ръка, а трите кучета я гонеха.

— Джийн — извика Шарлийн — Джийн, един човек е дошъл да те види.

Джийн примижа към слънцето. Приблужи се до Шарлийн.

— Кой е? — попита.

— Сам.

Джийн спря. Шарлийн надникна дълбоко в очите й. Ще се поддаде ли? Ще залитне ли отново? Гледаше я, без да казва нито дума. После проговори:

— Кажи му да си върви.

Късно вечерта Джийн седна да пише на доктор Мур.

Не мога да си спомня да съм се чувствала толкова зависима, както сега. Дори не и от теб през онези дълги и трудни месеци в болницата. Като Бланш Дюбоа съм принудена да завися от добрината на непознати. И се боя, че дори те или ти ще ме осъдите сурово, когато видите ужасния филм, който направих.

Знам, че е твърде много да искам такова нещо от теб, но ако имаш малко свободно време, не можеш ли да ми дойдеш на гости? Аз самата бих дошла в Ню Йорк, но и

бездруго имам неприятности на снимачната площадка. Ще те разбера, ако ми откажеш, но би било чудесно да те видя.

Едва след като свърши да пише и запечата писмото, се сети за думите на Дийн тази вечер, когато я караше да остане — колко хубаво щяло да бъде да си има две сестри.

„Сестри“ ли каза, почуди се тя, гасейки лампата. Колко странно. И после заспа.

СЕКСФИЛМ ПРАВИ СТРАХОТЕН УДАР

Въпреки или именно поради откровения секс преработката на „Роди се звезда“ счупи всички касови рекорди.

Като смайващо изключение от холивудското правило, че „мръсотията не носи пари“, новата версия на „Роди се звезда“ с Майкъл Маклейн и Джийн Мур спечели не само похвалите на критиката, но и тълпи от желаещи да си купят билет. Неочакваната публика от застаряващото поколение наред с млади и възрастни киномани, падащи си по романтични сексфилми без никакви задръжки, надмина всички очаквания...

„Дейли Варайъти“

Лайла смачка Библията на кино професията и я запрати през стаята. По дяволите! Взе „Л. А. Таймс“.

НАЙ-СЕКСИ ЖЕНАТА В СВЕТА — крещеше заглавие с едри букви над културната страница. Нямаше дори интервю, освен страниците със снимки на Джийн Мур — обичайния рекламен боклук. Тази кучка бе толкова нагла, че дори не прибягваше до реклама!

Успехът на Джийн Мур в „Роди се звезда“ жестоко навреди на Лайла. Като че ли отново започваше от нулата. Въпреки че филмът бе забранен за непълнолетни, той още от началото регистрира невероятен касов успех и сега беше номер две, с големи изгледи да стане номер едно. В края на миналата седмица беше изкарал тринайсет милиона. По-лошо, всички говореха за него. Как бил нарушил почти всички табута и същевременно си запазил търговския успех. Той отново размъти цялата завист в главата на Лайла. Точно когато си мислеше, че си е осигурила наградата „Еми“ на малка кадифена възглавничка,

вързана със златни пискюли, трябваше да ѝ се случи подобно... оскърбление. Налагаше се да направи нещо.

Погледна друг смачкан вестник. Там, някъде на последната страница се гушеше съобщението, което трябваше да бъде на първа страница на проклетия парцал: „Режисьор и кинозвезда обявяват предстоящ брак“.

Исусе, въпреки трезвия си разум и просто за да надвие рекламата на Джийн, тя бе казала на Марти „да“ и ето къде се помести нейната реклама. Леля Роби ѝ каза, че ще го отразят във всички вестници. Е, подобно погребение на двайсет и четвърта страница на „Л. А. Таймс“ и един абзац в „Майлстоунс“ не беше отразяване. Беше ужасно оскърбление. В крайна сметка тя принадлежеше към едно от кралските семейства на Холивуд. Беше дъщеря на Кери Кайл. И дъщеря на Кукловодката, която при всичките ѝ недостатъци поне е била звезда.

Телефонът иззвъня. Лайла рядко го вдигаше, оставяйки персоналът да пресява разговорите, но очакваше да ѝ се обади Марти. Вдигна слушалката.

— Ти луда ли си? — изскърца гласът. — Да не си откачила съвсем?

За миг Лайла едва не затвори на майка си, но властта на Кукловодката я възпря.

— Затваряй си устата — измрънка тя.

— Току-що прочетох в „Таймс“. Не можеш да направиш това безнаказано, Лайла. Отишла си твърде далеч.

— Само си затваряй устата. Мога да правя каквото си искам. И когато имам нужда от мнението ти, ще те уведомя.

— Лайла, не можеш да направиш това. Марти ди Дженаро не е Кевин. Това ще унищожи и двете ни.

— Млъкни! Уредих ти проклетия сериал, нали? Пускат го идната седмица. Сега стой, по дяволите, по-далеч от мен. Такава ни беше уговорката. Остави ме на мира, защото, кълна се, ще накарам Марти да спре програмата. — Лайла почти плюеше от бяс. Искаше ѝ се да довърши Тереза веднъж завинаги.

— Лайла, чуй ме. Можеш да баламосваш някои хора непрекъснато и всички хора за известно време...

— Но не мога да баламосвам мама. Така ли? Е, майната ти, мамче. Майната ти, на теб и на леля Роби, на Кевин, на Естрела и

всички вас. Не ти е пукало за това преди двайсет години, нали? Няма защо да ти пука сега. Предупреждавам те, остави ме на мира! — Тя тресна слушалката.

Само след миг телефонът отново зазвъня. Лайла изпръхтя и погледна встрани. По-скоро в Малибу ще завали сняг, преди отново да вдигне тази слушалка. Изправи се, разтреперана от гняв. Първо, Марти я врънка, докато каже „да“, после филмът на Джийн се превръща в хит, премиерата на сериала е засенчена и съобщението за годежа ѝ не получава никаква гласност във вестниците. А сега и това!

Стоеше, дишайки тежко, почти запъхтяна от яд, и обмисляше възможностите си. Беше ударил часът на безмилостната атака срещу всички. Тя нямаше нужда от никого, освен от Марти. И щеше да се ожени за него. Да.

Погледна ръцете си, които трепереха. Можеше да убие някого. После се сети за кутията. „Подаръкът за рождения ден“, донесен от Роби. Той все още беше на масата и чакаше да му обърне внимание. Тя се усмихна мрачно, завъртя се и влезе в кухнята. Разрови чекмеджетата за по-остър нож. Много остър нож.

Майнъс Пейдж не бе изненадан, когато отново му се обади Лайла Кайл. Много малко неща изненадваха Майнъс и на последно място необходимостта жителите на този град да си нанасят удари. Той остана изненадан обаче от внимателно формулираните нареждания на Лайла. Добре че не беше изненадан, защото в противен случай нямаше да може да си уреди хонорара така, че да надхвърли четворно сумата, получена първоначално от Лайла. Но в крайна сметка тази негова задача беше почти четворно по-важна за Лайла, отколкото първоначалната. В това беше сигурен.

Майнъс не се замисли дори за миг как да изпълни нарежданията ѝ. Той знаеше кое е първостепенно, на кого да се обади и в какъв ред. Докато набираше номера, се усмихна на себе си. Последната задача, която изпълни за Лайла, бе почти без пари и му отне над два месеца, за да я свърши. Тази задача щеше да му отнеме само няколко минути по телефона. Е, съдба.

Когато вдигнах слушалката в кантората си, чух монотонен глас, който познавах твърде добре.

— Познай кой ти се обажда със страхотни новини — каза ми той закачливо, на мен, Лора Ричи, жена, която малцина мъже закачат.

— Кевин Костнър и си бременен от мен.

— Лора, новината е много по-добра. И се кълна, че си първата, на която се обаждам. Не го правя само за пари, Лора. Правя го, защото си била добра с мен в миналото. Така че вземи си подострени моливи и голям тефтер. Трябва само да слушаш и да записваш.

Монологът на Майнъс отне по-малко от четвърт час. Имам цялостен запис. От време на време, докато разказва, ще чуете как нехарактерно си поемам въздух, дори хлъцвам, но иначе говори само той. На едно място повтарям след него „Брат ѝ ли?“, но това е всичко. Когато свърши, зададох само един въпрос.

— Имаш ли доказателства за това, Майнъс?

— Ще ти ги пусна по факса само след пет минути.

— И снимки от операцията?

— За това ще трябва да си платиш — разсмя се той.

— Колко искаш за изключителните права? — попитах.

— Повече, отколкото можеш да си позволиш. Никакви изключителни права. Обаждам се на „Обзървър“, „Ентъртейнмънт Уикли“, „Пийпъл“ и „Тайм“ в следващите двацет минути. Но ти си първата. Кови, докато желязото е горещо.

Преди да сложи слушалката обаче, трябваше да подходи делово.

— Помни, Лора, че сега си ми длъжник. И не можеш да споменеш името ми в публикацията.

— Ако ми пуснеш документи, не ща дори да ти знам името. Но ако не трябва аз да плащам за това, кой плаща?

— Джон Биърсфорд Типтън — разсмя се Майнъс и сложи слушалката.

ШАРЛИЙН СМИТ В КРЪВОСМЕСИТЕЛНОТО ЛОЖЕ

Шокиращата история на звездата, която спи със своя брат. В този брой на „Нашънъл Обзървър“

НАЙ-СЕКСИ ЖЕНАТА В СВЕТА?

КОЯ Е ИСТИНСКАТА ДЖИЙН МУР?

ПЛАСТИЧНА ХИРУРГИЯ ДО КОЗИРКАТА. ИСТОРИЯТА НА ДЖИЙН МУР И ЦЯЛОСТНАТА ОПЕРАЦИЯ НА ЛИЦЕТО И ТЯЛОТО Й. Пълен репортаж от Лора Ричи. В ТОЗИ БРОЙ НА „ЕНТЪРТЕЙНМЪНТ УЪРЛД“. ТЪРСЕТЕ ПО ВЕСТНИКАРСКИТЕ БУДКИ.

Телефонът не спираше да звъни. Сам имаше чувството, че ще се самоубие, ако чуе още едно „зъбън“. Всички журналисти от жълтата преса в страната искаха интервю от Сам — да им обясни какво е усещането да спиш с Джийн Мур. Вчера след обяда в „Льо Дом“ му крещяха въпроси на паркинга. „Усещането същото ли е и след пластичната операция?“ „Може би сте използвали това като рекламен трик?“ „Как смятате, че ще се отрази на «Роди се звезда» всичко това?“

Секретарката му откачаше. Той изключи домашния си телефон. Боб Левин вече му вдигна скандал — не можел да повярва, че Сам е снимал в сексфилм един женски Франкенщайн, и го заплаши, че ще го съди. Левин беше готов да го изхвърли.

Обади се и агентът му, който също не можеше да повярва, че нищо не е знаел. Най-сетне дойде и неизбежното обаждане на Ейприл. Беше й се измъкнал два пъти, но знаеше, че не може вечно да се крие. О, господи, какво ли ще му каже тя? Той вдигна слушалката.

— Здравсти, Ейприл. — Опита се да запази спокоен и делови тон, но усети, че гласът му трепери.

— Шестнайсет милиона — каза тя.

— Какво?

— Прибрахме шестнайсет милиона приходи в събота и неделя. Току-що научих. Трябвало да уредят среднощна прожекция на „Роди се звезда“, за да поемат тълпите. Шестнайсет милиона! Филмът е като наркотик.

Сам успя единствено да кимне безмълвно.

О'КОНЪР ЗАПОЧВА ОБИКОЛКА НА ДЕСЕТ ГРАДА, ЗА ДА ИЗЛЕКУВА СТРАНАТА.
ПРИЗОВАВА СЕМЕЙСТВАТА ДА ОТКЛИКНАТ

Ню Йорк. Вчера в неделната си проповед в катедралата „Свети Патрик“ кардинал О'Конър, архиепископ на римокатолическата епархия в Ню Йорк, обяви пред паството и откликналите на съобщението му репортери, че заклеява телевизията и по-специално „Три момичета на път“ като пример на поклонничество пред Златния телец, вдъхновявано от Холивуд. След като заклеими „Мърфи Браун“, „Бар «Наздраве»“ и много други програми, той провъзгласи, че обиколката му в името на християнското семейство ще излекува раните, причинени на американците от обвиненията в кръвосмешение към Шарлийн Смит и от откровено сексуалния филм на Джийн Мур, които разтърсиха страната. Той помоли паството си да се присъедини към него в молитвите му, а после добави, че и трите звезди били виновни за „провокиране на похотливи мисли“. Кардиналът отправи молитва към свети Йосиф, покровителя на семейството, да се намеси в една объркана страна, изгубила семейните ценности. „Какво стана с Дисниленд?“, запита кардиналът в разпалената си реч. „Какво стана с «Мери Попинс»? Вместо тях днес гледаме Джийн Мур и Шарлийн Смит. Има нещо много

порочно в една страна, която пренебрегва всичко свято и красиво, олицетворявано от света Богородица, и се обръща към идоли с кални нозе от глина.“ (Продължава на стр. 6.)

Джийн се чувстваше като под обсада. Сигурно така са се чувствали зад стените на средновековните градове по време на война. Изключи телефона, Ла Брек ѝ изпрати още трима души охрана, а полицията на Бевърли Хилс паркира пред къщата ѝ патрулна кола, за да контролира пътното движение. Не можеше да излиза, не биваше да я виждат, не можеше никъде да отиде, а да стои в къщи беше непоносимо.

Беше зловещо. Разобличаването дойде само няколко седмици след вестникарската буря, последвала прожекциите на „Роди се звезда“, и снежната топка бързо се превръщаше в лавина. Чувстваше се смазана под тежестта ѝ. Кой бе разкрил тайната ѝ? Нима Сам я беше предал отново?

Иронията, че последната сексбогиня на нацията е издълана от човешка ръка, не убягна нито на нея, нито на медиите. Тя смело изчиташе почти всички боклуци, които се публикуваха, но когато отвори „Ентъртейнмънт Тунайт“, откри интервюто на Джон Теш с мис Хенеси — медицинската сестра на доктор Мур. Имаше и нейна снимка, наречена „Преди“, направена с полароид в кабинета на доктор Мур. Изглеждаше ужасно.

— О, божичко! — простена тя.

После започваше експозето за Шарлийн. Беше смазващо. На Джийн ѝ се повдигаше. Сети се как се бе изпуснал Дийн, че щял да има две сестри. Е, и какво, ако беше вярно? Коя беше тя, Джийн, та да ги съди? Включи телефона и набра частния номер на Шарлийн. Разбира се, даваше само заето. Е, ще трябва да отиде лично, поне това дължеше на Шарлийн, но, тъй или иначе, искаше да ѝ помогне. Тя ми е приятелка, помисли си Джийн. И двамата са ми приятели.

МЕМОРАНДУМ

До: всички служители на „Сай Ортис и сие“

От: Сай Ортис

Относно: Издаване информация на пресата

Всеки разкрит, че издава информация за Шарлийн Смит или Джийн Мур или някаква информация за „Три момичета на път“, ще бъде незабавно лишен от работа и подведен под съдебна отговорност за нарушаване принципа на конфиденциалност спрямо клиента.

Ако нещо в настоящия меморандум е неясно, моля свържете се с мис Ханкок от отдел „Реклама“ за разяснение.

С. О.

Джийн успя да пробие вестникарската обсада и да стигне до Шарлийн. Сега седяха почти барикадирани във всекидневната. Шарлийн беше още по-бледа от обикновено, но иначе като че ли се държеше. Джийн седеше до нея на дивана. Двама души от отдел „Реклама“ на Сай Ортис вдигаха в кухнята телефоните, а един адвокат крещеше нещо на юридическия си помощник в трапезарията.

— Джийн, сърдиш ли ми се? — попита Шарлийн.

— Защо да ти се сърдя?

— Защото ти ми каза твоята тайна, но аз не ти казах нищо за моята.

— Хей, Шарлийн, това не е сделка. Приятелите не постъпват така.

— Все още ли сме приятелки? — попита Шарлийн. Една сълза се откъсна изпод дългите мигли и потече по бледата ѝ страна.

— Разбира се, че сме — каза Джийн и стисна ръката ѝ.

— Е, наистина е тежко да мислиш, че всички те презират.

— Наистина е така — каза Джийн и се опита да се усмихне. Устните ѝ трепереха, но не се разплака. И какво от това, че всички я мразеха? Това влизаше в риска. В крайна сметка, каза си тя, ти не само искаше това, ти си плати за него. И като че ли ще продължа да плащам, помисли си кисело. Сети се и за Брустър Мур. Сред бурните събития през последния месец тя бе започнала да осъзнава, че като остави настрана Май и Шарлийн, само тихите разговори с Брустър в

болницата посред нощ, само неговите писма като че ли имаха някакво съдържание. Нямаше обаче вест от него след последното си писмо. Със сигурност той не беше я предал. Дали го обсаждаха журналисти дори и сега? Дали щеше да я презира за шума и досадата, които му бе причинила? Тя се сви на дивана. Мисълта, че Брустър ще я презира, бе повече, отколкото можеше да понесе.

БАЩАТА НА ШАРЛИЙН СМИТ РАЗКАЗВА ЗА ГОДИНИТЕ СИ В ЗАТВОРА

От КЛИНТ РОУПЪР

специално за „Далас Индипендънт“

Дийн Смит — бащата на Шарлийн Смит, една от звездите в „Три момичета на път“, се срещна с нашия журналист и разговаря за Бойд Джеймисън — момчето, за чието убийство пред фургона си Смит старши е бил обвинен в Ламсън, Тексас преди повече от три години. Той също така потвърди слуховете за кръвосмешение между сина си и дъщеря си.

В материала от три части, който започва да публикува от понеделник. „Индипендънт“ ще разгледа обвиненията на мистър Смит, че Шарлийн е могла да го отърве от затвора, ако бе свидетелствала на делото, че той е убил момчето в процес на самоотбрана, защитавайки дъщеря си от сексуалните посегателства на Бойд.

Няма никаква връзка с жена си, сина си или дъщеря си от момента на убийството и твърди, че му липсват и че обича всички. Той също така твърди, че пиенето му го е подтикнало към престъплението, но че вече се е отървал от този навик с помощта на Христос. Не е близвал и капка алкохол, откакто е влязъл в затвора. Тази история ще допадне очевидно само на определен тип тексасци. Семейство Смит от Ламсън очевидно не ще намери мястото в „каталога“ на порядъчните семейства...

— Все още не мога да повярвам, че татко е жив — промърмори Шарлийн. Сякаш цялата ѝ енергия бе изцедена.

— Няма обаче да трябва да се срещаме с него, нали? — попита Дийн. Очите му бяха уголемени от ужас. Странно как нищо не плашеше Дийн, освен баща им. Може би целият страх се бе изразходвал още докато бяха малки, помисли си Шарлийн.

— Не. Едва ли. Но казва, че сме лоши деца. И че всички други са лоши.

— Не разбирам — отвърна Дийн, застанал до дивана, на който лежеше тя. Държеше пред себе си един вестник от купчината. — Не разбирам.

— Знам, че не разбираш, Дийн, сладурче. Знам.

— Но защо толкова ги е яд? Аз го ударих само защото той удряше теб. Радвам се, че не е умрял, но ще го убия пак, ако те удря.

— Не за това ги е яд.

— Тогава защо?

— Заради онова, което правим нощем. Задето спим заедно.

— Но ние винаги сме спали заедно — каза Дийн. — Защо се ядосват сега?

— Ами сигурно не са знаели до този момент.

— Значи ли това, че няма да получиш наградата?

Отначало тя не разбра за какво говореше. После се сети за наградата „Еми“.

— Със сигурност значи.

Дийн клекна до нея. Пусна вестника и я загледа.

— Затова ли си тъжна?

Шарлийн кимна.

— Не толкова тъжна, колкото засрамена. — Една сълза потече по страната ѝ.

— О, Шарлийн! Моля те, недей. Не сме направили нищо лошо. Те ще разберат това.

Шарлийн хвана ръката му и поклати глава.

— Не мисля така.

— Защо не?

— Защото тук е Холивуд.

ПЪРВИ СНИМКИ —

ДЖИЙН МУР ПРЕДИ И СЛЕД

В тазседмичното издание на „Нашънъл Куесчънър“ публикуваме изключителни снимки от чудодейната пластична операция на Джийн Мур. Вижте как пластичните операции могат да превърнат трийсет и четири годишна дебела и невзрачна жена в двайсет и четири годишна красавица с тяло на богиня.

ИЗКЛЮЧИТЕЛНО!

— Господи боже! — Марти не можеше да повярва.

Първо имаше проблеми с промените в снимачния график, заради участието на Джийн Мур в „Роди се звезда“. После проблеми с Лайла и Тереза. После Джийн се разболя за една седмица. Сега и Шарлийн, и Джийн бяха в епицентъра на грандиозен скандал. Не разбираха ли, че той трябва да снима филм?

Беше спрял снимките за една седмица. Лес Мърчант откачаше. На телевизионната мрежа ѝ струваше почти същите пари да не снима или да снима един епизод. Междувременно Сай непрекъснато се обаждаше по телефона с новини от пресата на възмутените спонсори.

Марти се заслуша в бесния звън на телефоните извън кабинета си, на които никой не отговаряше. Вдигна ръце и разтри основата на носа си. Имаше адско главоболие и се опасяваше, че скоро няма да му мине.

МАЙКАТА НА ШАРЛИЙН СМИТ

АРЕСТУВАНА ЗА ПРОСТИТУЦИЯ

„Лос Анджелис Таймс“

Ню Орлиънс. Флора Лий Делус — майката на една от звездите в „Три момичета на път“ Шарлийн Смит — бе арестувана миналата вечер за проституция в мотел на шосе 1010, известно на местните жители като „Креватния километър“, поради изобилието от мотели, даващи стаи под наем на час.

Отначало полицията не разбрала, че мисис Делус е майка на мис Смит, и арестът бил рутинен — резултат на редовен полицейски тараш на мотела „Сън Стар“. Мисис Делус отказа да коментира отношенията с дъщеря си и каза, че арестът бил „нагласен“.

Шеметната кариера на Шарлийн Смит и обвиненията в кръвосмешение с брат ѝ изкараха в светлините на рампата всички аспекти на нейния живот. Нито мисис Смит, нито говорителката ѝ направиха някакъв коментар.

Ответничката ще бъде призована в 14:00 ч. днес в Енорийския съд на „Свети Чарлс“. Мисис Делус бе пусната под гаранция от \$50, платени от неин познат, който отказа да бъде назован или интервюиран.

— Какво семейство! — изкрещя Сай по телефона си в колата. Едва успя да си поеме достатъчно въздух, за да го направи. — Има ли поне един член от семейство Смит, който да не е бил в затвора или пък да не е нарушил някоя Божия заповед?

ДЕСЕТ ОСНОВНИ ПРИЧИНИ ЗАЩО ЖЕНИТЕ ВЕЧЕ НЕ ГЛЕДАТ „ТРИ МОМИЧЕТА НА ПЪТ“

от програмата „Късно вечер“ с Дейвид Летърман

10. Приятелите им вече не ги карат да го гледат
9. Братята им вече не ги карат да го гледат
8. Не бива да се мразят на другата сутрин
7. Не се интересуват от мотоциклети
6. Майките им не разрешават
5. Бащите им не разрешават
4. Свещениците им не разрешават
3. Предпочитат звездите от Националния футболен отбор
2. Не могат да платят такава сума на пластичен хирург
1. Предпочитат „Невестата на Франкенщайн“

НЕВЕРОЯТЕН КАСОВ УСПЕХ НА „РОДИ СЕ ЗВЕЗДА“

„Роди се звезда“ с участието на Джийн Мур отново би всички други филми по посещаемост, донасяйки 83 милиона за по-малко от месец от излизането на филма...

„Холивуд Рипортър“

Шарлийн седеше сгушена във всекидневната, с наметнато на раменете одеяло. Чу гласа му, преди да го види, и рязко се обърна.

— Доуб! — изкрещя тя, скачайки от шезлонга и изпусвайки одеялото. — Доуб Самюълс, какво правиш тук? Изглеждаш ми по-прекрасен от топла печка в студена нощ.

— А пък ти приличаш на нещо, което е влачила котката — каза ѝ Доуб. — Защо, по дяволите, си се свряла в тая тъмна дупка?

— Казах му, че си болна, Шарлийн — рече Дийн. — Казах му, че плачеш и... всичко.

— За какво, по дяволите, трябва да плачеш, бих искал да знам?

— О, Доуб. Наистина беше ужасно. Вестниците и хората от телевизията не ни оставяха на мира, а после дойдоха и новините за татко в затвора. И двамата с Дийн едва не се разболяхме заради това. Плюс, че Флора Лий...

— Хората сами си постилат, Шарлийн. Само това могат да си направят. Ти, от друга страна, не си направила нищо лошо на никого, доколкото знам. Тогава защо си се свряла като някакъв престъпник, който бяга от закона?

Тя само сви рамене. Доуб поклати глава.

— Седнете и двамата — каза им. Шарлийн отново потъна в шезлонга. Дийн седна на пода с кучетата. — Сега ме слушайте. Няма никакво кръвосмешение помежду ви. Никога не е имало и никога няма да има. Флора Лий не е твоя майка...

— Знам това. Дийн само наполовина ми е брат, но... това не прави нещата наполовина по-правилни.

Доуб я прекъсна с безцеремонно махване на ръка.

— Дийн изобщо не ти е брат. Флора Лий каза на баща ти, че е, но не било така. Има и свидетелство за раждане, което доказва това. Флора Лий е била бременна с Дийн, преди да срещне баща ти. Дийн е Делус, син на първия ѝ съпруг. Всъщност на единствения ѝ съпруг. Тя изобщо не се е женила за баща ти. Той бил просто поредното пристанище в бурята.

Шарлийн помълча за миг.

— Дийн не е син на баща ми?

Беше ѝ трудно да го възприеме. Всичките тайни и срам от толкова време. Всичко е било напразно. Заля я изненада и облекчение и тя се разрида.

— Беше толкова трудно. Толкова трудно... Дори и да не е вярно, просто не мога да се явя за наградите „Еми“ и после на сбирката на Ейра Сагарян, всички тези хора да ми се смеят, да си шушукат зад гърба ми.

— Защо се косиш, че те одумват шепичка неудачници и извратени типове? Какво те е грижа кой какво мисли за теб?

— Прочете ли някои от репортажите? Направо ти се повръща. Чудя се защо мама никога не ми е казала това. Щеше да ми спести толкова неприятности. Надявам се да не се разстрои, като разбере, където и да е. Това направо ще я убие, истина е.

— Не се тревожи за майка си. Истината не е най-силният ѝ коз, Шарлийн. — Погледа как сълзите се стичат по страните ѝ. После поклати глава и въздъхна. — Сладурче, имам нещо за теб. Но преди да ти го кажа, искам да те помоля да не ме разпитваш как съм го уредил и така нататък. Разбрахме ли се?

Шарлийн кимна безмълвно.

— Добре, сладурче. Никога не си ми разказвала много за юношеските си години, но аз имам страхотно въображение и хич не съм глупав. Затова си помислих, че може би някога ще ти потрябват. — Отиде до сака си и извади плик с документи. Подаде ги на Шарлийн. — Свидетелството ти за раждане. И това на Дийн. Виждаш ли, Шарлийн, Дийн не е твой брат. Изобщо не ти е кръвен роднина. Това са само копия, оригиналите ще намериш в сейф в банката. Ключът съм го дал на теб.

— Но как... — подхвана тя, после се сети за обещанието си, млъкна и седна рязко. — Доуб, просто не мога да повярвам. Просто трябва да те попитам, истински ли са? Да не са фалшификати като някоя шофьорска книжка?

— Не, абсолютно законни са. И вестниците ще получат копия от тях веднага щом пожелаеш. Освен това можеш да ги осъдиш за клевета.

— Доуб, тук има ли всички доказателства, които ми трябват?

— Е, мисля, че са всичките — ухили се той. — Имаш всичко необходимо, за да докажеш клеветата. А най-важното е, че сега знаеш истината и че няма човек, който с право да те съди. Ако искаш, може да се ожениш с Дийн. Зная, Шарлийн, че наистина си добро момиче. Чудесно момиче. Така че спри да плачеш.

РОБОАКТРИСА?

Разкритията, че Джийн Мур е продукт на преобразуваща експертна хирургия, поразиха Лос Анджелис — световната столица на развлекателната индустрия. В града с най-големия брой пластични хирурзи на глава от населението или, както някои предпочитат да ги наричат „специалисти по преобразяване“, всички хвърлят погледи през рамо в очакване поредната недоволна медицинска сестра или лаборант на хирурзите мултимилionери да оповести някой нов списък с имена.

Мнозина членове на холивудската общност обмислят дали пък да не оповестят козметичните си корекции, преди да е хрумнало на някой друг да го направи. Докато се подхвърлят едно след друго имена и репортерите се разкъсват между знаменитостите, малка, но радикална групичка от хирургофили реагира на шума около този вид хирургична намеса, която се прави по избор. Ракел Уелч — национална говорителка на групата, известна като „красавица Америка“, попита: „Какво лошо има да ти поопънат кожата? Или дори да ти прекроят цялото тяло? Мога само да уважавам Джийн Мур. Това е все едно да използваш някое козметично средство. Мъжете смятат за нормално всеки ден да стържат лицето си с бръснач, за да изглеждат по-добре, но опита ли някоя жена да направи същото, заклеймяват я като фалшификат“.

Майкъл Джексън, Мишел Пфайфър и Шер дадоха пресконференции всеки поотделно за ефекта от отрицателното отразяване от медиите на лични въпроси. „Прилича на изнасилване“, коментира Шер.

ТОЙ НЕ МИ Е БРАТ

ОТРИЧА ШАРЛИЙН СМИТ

В нов обрат на скандалите около „Три момичета на път“ Шарлийн Смит направи днес публично изявление, отричайки кръвната връзка с предполагаемия ѝ брат Смит. Тя представи свидетелства за раждане и писмена декларация от мисис Делус, която отказа да бъде интервюирана.

На въпроса ще съди ли вестниците, които може би са я оклеветили, мис Смит каза пред събраните представители на медиите: „Мисля, че бяха причинени достатъчно неприятности дотук“.

Лайла се претърколи по корем. Купчините скъсани и смачкани вестници и списания загрозяваха иначе безупречната стая. През прозореца подушна ветрец и разлисти спретнатото купче изрезки пред нея. Ако се чувстваше измамена, че не дадоха достатъчно гласност на съобщението за годежа ѝ, това поне се компенсираше от лавината отрицателни писания, затрупали Шарлийн и Джийн.

В момента я бяха лишили от снимането на поредния епизод от „Три момичета на път“. Марти и телевизионната мрежа прекратиха снимките за другата седмица, докато решат какво да правят. Как само щеше да се ядоса Марти, ако знаеше, че Лайла е предизвикала тази буря. Тя му изрази съчувствие, а после предложи да изхвърлят Шарлийн и Джийн. Той щял да обсъди въпроса на среща с Лес Мърчант другата седмица. Лайла се чувстваше измамена, че не може да присъства на тази среща, но едно момиче трябва да се простира според възможностите си. Усмихна се на себе си.

Нямаше да могат да ѝ отнемат наградата „Еми“, в това бе сигурна. Гласуването щеше да се проведе другата седмица и никой от индустрията нямаше да гласува нито за чудовище, нито за кръвосмесителка. Тя със сигурност бе спечелила „Еми“ и може би „Три момичета на път“ щеше да се превърне само в неин сериал.

След появяването на Доуб като ангел отмъстител с добрите новини Шарлийн за пръв път от много време насам се почувства щастлива. Не само че вече не трябваше да се страхува от разобличение. Не просто, че вече не бе грешница. Важното бе, че Дийн не е убиец. Освен това, въпреки че баща ѝ не беше умрял, все пак бе добре да знае, че е прибран на топло. Да чете за деградацията на Флора Лий бе тъжно, но не изненадващо. Шарлийн щеше да продължи да ѝ изпраща пари, но щеше да направи всичко възможно тя повече да не безпокои Дийн.

Най-добрата част от новините бе, че те с Дийн можеха да бъдат заедно. Че нямаше нищо нередно да се обичат така, както се обичаха.

Новината беше толкова хубава, толкова голяма, толкова важна, че ѝ трябваше време да свикне с нея. Седяха навън с Дийн, скрити в безопасността на нощния мрак. Единствено нощем можеха да излизат в двора, без да ги фотографират.

— Дийн, искаш ли да останеш завинаги с мен? — попита го тя.

— Разбира се, Шарлийн. Ти го знаеш.

— Е, помислих си, че можем да се оженим. Мога да съм ти жена, вместо сестра. Искаш ли?

— Разбира се, че искам.

И там, в мрака зад техния дом, напред прекрасната им градина, я заля такава любов към него, такава дълбока, силна и чиста вълна от любов, че за миг ѝ се стори, че ще умре. Дийн не беше съвършен — Шарлийн знаеше, че не е онова, което повечето жени търсеха у мъжете. Но той бе това, което искаше и обичаше тя. Добротата, чистотата и ведростта му бяха за нея най-важните неща в света. Той ѝ бе котвата и компасът, и всичко онова, което ѝ бе помагало да взема верен курс в опасните води.

В деня на раздаване на наградите „Еми“ Шарлийн се събуди, изпълнена с радост и благодарност. Копията от свидетелствата им за

раждане и съответните изявления бяха изпратени на пресата. И неизбежно започна нова рекламна вълна. Наградите въпреки всичко щяха да бъдат невероятно мъчение. Но след закуска Доуб настоя тя да отиде, и то да отиде с Дийн.

— Доуб Самюълс, не искам никаква награда и не искам да ходя на място, където всички ще ме гледат като ненормална. Искам само... — Тя млъкна, обмисляйки внимателно думите си — ... искам само да живея на спокойствие, в някое ранчо с коне за Дийн и куп кучета, и много дървета и поля, и езера, и хълмове. И навсякъде из ранчото да тичат дечурлига. Няма нужда да са мои. Просто деца, които няма къде другаде да живеят. И никакви други хора. Само ти някъде наблизо. И никакви магазини, шикозни сбирки или клюкарски списания. Просто искам малко тишина и спокойствие за себе си и за Дийн. Да ме оставят на мира и да не трябва никога повече да облека официална рокля.

— Всичко това е възможно, Шарлийн. И много по-скоро, отколкото си представяш. Сега единственото нещо, което трябва да направиш тази вечер, е да се появиш, като че ли светът е твой и, повярвай ми, деветдесет процента от тия копелета... извинявай, миличка... деветдесет процента от тях ще ти повярват, че е твой. Независимо какво се говори или пише. Защото да преуспееш в този град е да се държиш, като че ли не ти пука изобщо за никого.

Шарлийн бе започнала да се вслушва в думите на Доуб и в повечето случаи трябваше да се съгласява с него.

— Въпреки всичко ще се чувствам като някаква ненормалница във второстепенна програма.

— Ами, сладурче, ако говорим честно, точно такава си била още от първия ден, когато си застанала пред телевизионните камери. Както и всички останали телевизионни и филмови звезди. Всички са ненормални. Но ти също така си една от най-сладките и красиви жени в Америка и можеш да отидеш навсякъде с високо вдигната глава. Много от жените, които ще присъстват тази вечер, биха били доволни да си размените местата, дори ако играеше в най-зле скалпения боклук в Тенеси; може би предимно заради рекламата. Кое то показва колко са болни всъщност. Това не е истинският свят, Шарлийн. По дяволите, една жена в този град остарява за година-две, вместо за две-три десетилетия. Този град не е нормален. Само ние с теб го знаем това. Всички останали глупаци си мислят, че тук е раят. — Доуб

помълча, след като видя, че Шарлийн се поокопити. — Истината е, че никой от тия жители на Холивуд не е достоен да ти лъсне обувките. Може би Джийн Мур. Като че ли само тя има нещо в себе си, но не и останалите. Запомни това.

Очите на Шарлийн се напълниха със сълзи.

— Доуб, ти си един чудесен човек. Заслужаваш всичко най-хубаво в този живот. Ще отида само при едно условие — ще вземем още един билет и ще дойдеш с нас. Окей? — Почака, докато ѝ кимна. Дали пък не се изчерви? Стана и го целуна по бузата и тръгна нагоре по стълбите да се приготви за връчването на наградите.

— Шарлийн — извика Доуб — довчера, като свърши всичката тая каша, трябва наистина сериозно да си поговорим. Имам някои неща, които трябва да чуеш, но достатъчно говорихме сериозно за един ден. Сега се приготви. Ще запазя останалото за после, като всичко това свърши.

— Благодаря ти за всичко — каза тя и отиде да се облича.

Сутринта преди връчване на наградите „Еми“ Джийн се събуди цялата разтреперана. Предната вечер бе глътнала две таблетки успокоително, но те не бяха обяснение за нервите, които я тресяха. Просто не беше в състояние да се организира или съсредоточи. Набра номера на Шарлийн и ръката ѝ толкова трепереше, че два пъти го сбърка. Когато Шарлийн се обади, Джийн едва успя да изрече „Здравей“.

— Хайде, Джийн. Не е чак толкова лошо — каза ѝ Шарлийн.

Какво се беше случило? Когато говориха за последен път, Шарлийн се бе съгласила с нея, че животът е голяма помия. Какво я беше ободрило така?

— Ще ходиш ли? — попита Джийн. Не трябваше да обяснява. Шарлийн знаеше за какво говори.

— Да. И ще отида с Дийн. Ами ти, Джийн? Ела с нас. Няма нищо лошо в това, което си направила.

— Не знам. С кого ще отида? Сай каза, че ще ми уреди нещо, но аз не се съгласих. После Джералд ла Брек ми предложи да ме заведе. Но това е прекалено... Толкова да закъсаш, че да трябва да ходиш с телохранителя, на когото плащаш.

— О, Джийн! Ела! Ела с нас! Ще помоля Доуб да те съпровожда. Той е добър приятел. Какво ще кажеш? Не можем да оставим Лайла изцяло да обере славата.

— Не знам. Ще ти се обадя. — Джийн остави слушалката и тръгна да се разхожда из всекидневната. Трепереше. Тази къща винаги беше студена. Мразеше я.

Ще посмее ли довечера да се изправи пред баракудите? Можеше ли да си позволи да не го направи? Каква късметлийка е Шарлийн, че се отърва. Нея нямаше кой да я отърве. И какво щеше да облече, ако отидеше? Въпросът не беше толкова лекомислен, колкото изглеждаше. Имаше смисъл да се появи само за да покаже, че изглежда добре, че се чувства добре и че е хубава. Но щеше ли да успее да изглежда добре? Без Май нямаше кой да я насочи, а не се доверяваше на собствения си избор. Признай си честно, каза си, когато Май умря, ти изгуби най-добрата си приятелка и чувството си за стил.

Освен това ѝ се струваше, че е необходимо твърде голямо усилие. Да подбере нужната рокля, да си фризира косата, да си оправи маникюра, педикюра, краката, грима, парфюма, бижутата — всичко. Почувства се изтощена само при мисълта за това. А после, после щеше да започне премеждието — да я гледат и съдят трийсет-четирийсет милиона души. Представи си как камерите я дават в едър план, как коментаторът отново подсеща за скандала, как хората в домовете си напрягат очи, да видят някой издайнически белег. И как камерите се обръщат към публиката, давайки в едър план изгубилите, след като обявят имената на спечелилите.

— Няма начин — простена тя, върна се в спалнята и се хвърли обратно в леглото. Взе още две таблетки и ги глътна без вода.

Около час по-късно телефонът иззвъня. Тя вдигна слушалката, като че ли беше змия, която можеше да я ухапе.

— Ало — каза колебливо.

— Джийн? Слава богу. Тук е Брустър.

— Брустър ли? О, божичко, Брустър. Колко се радвам да те чуя. — Изпълни я топлина. Усещаше го физически. — Ало, Брустър?

— Добре ли си, Джийн? — попита той. Телефонът пращеше от смущения по линията. Сигурно се обаждаше отдалеч. Сигурно от Южна Америка, помисли си тя. Май че замина за там с клиниката си.

Беше толкова мило от негова страна да се обади. — Добре ли си? — повтори той.

— Само съм малко пообъркана, Брустър. Звучи глупаво, но е последната гара.

— Коя последна гара? — попита той. — Джийн, почти не те чувам. Каква последна гара, казваш?

— Животът е последната гара. О, Брустър, чувствам се толкова зле. Нищо не стана така, както смятах. Получих втори шанс и го пропилях. Просто не можах да се справя. — Гласът ѝ затрепери. Дори и на нея самата се струваше слаб и далечен.

— Връзката е ужасна — каза Брустър. — Непрекъснато изчезва. Какво каза за справянето?

— Брустър, не те ли е срам от мен? Онзи ужасен филм и сега този блиц в булевардните вестници. Сигурно са те подлудили в кабинета ти. Съсипах ли ти живота?

— По-добре ме питай дали аз съсипах твоя. Добре ли си, Джийн? Чувам те толкова отдалеч.

— Още ли ме харесваш, Брустър? — попита го тя.

— Разбира се, че те харесвам. Джийн, аз... — Гласът му заглъхна.

— Брустър? Брустър, чуваш ли ме? — поредният откос от пукане и линията заглъхна. По най-глупавия начин тя разтърси телефона от яд. — Брустър? Брустър? — извика тя. Но него го нямаше. Тя се разрида тихо и обезкуражено, като отчаяно дете. О, божичко, беше се прекъснала връзката с Брустър. Не можеше да говори с него. Продължи да ридае, после позвъниха от охраната.

Тя се обади по интеркома.

— Брустър Мур. Очаквате ли го? — попита я някакъв глас. Тя разтърси глава. Как се беше обадил Брустър по телефона на охраната ѝ?

— Да — измърмори и прекъсна.

На вратата се позвъни. Тя се пресегна за халата си и успя да го навлече, без да изпусне телефона. Но Брустър не ѝ се обади по телефона. На вратата отново се позвъни.

— Минутка — извика тя, но знаеше, че който и да е, не можеше да я чуе. Да затвори ли слушалката? Щеше ли да се свърже с Брустър?

Остави телефона на леглото и се опита да изтича до вратата. Хапчетата обаче влияеха върху чувството ѝ за равновесие. Блъсна се в страничната масичка и едва не падна.

— Идвам — изкрещя, изправи се и успя да прекоси всекидневната, да мине по коридора и да стигне до огромната входна врата. Отвори я рязко.

Брустър Мур стоеше на площадката с куфар в лявата си ръка и шлифер, праметнат през дясната. Брустър. Брустър беше тук.

— Не си ли в Хондурас? — попита го тя.

Той влезе в антрето.

— Не си ли в беда? — попита той на свой ред, после пусна багажа си на земята и я прегърна.

По-късно през деня, след като се беше изкъпала, след като Брустър ѝ беше приготвил обяд, след като ѝ бе помогнал да си измие косата и тя си избра рокля и успя да се стегне — след всичко това те седнаха един до друг в лимузината.

— Нямахме начин — каза Джийн на доктор Мур — да се изправя пред всичко това без теб. Благодаря, че си бил толкова път само за да ме заведеш на връчването на наградите. Ако не беше дошъл, нямаше да ида.

— Ще ме извиниш, Джийн, но не бих го пропуснал за нищо на света. Ти не знаеш, но тук има доста хора... и мъже, и жени... които ужасно ще се изнервят, като ме видят тази вечер. Няма да повярваш кой ли не ми се обади в Ню Йорк, откакто свързаха името ми с теб. Сега, след като те „разкриха“, всички се страхуват.

Джийн го погледна.

— Какво искаш да кажеш?

— Наистина ли смяташ, че си единствената ми знаменита клиентка? Разбира се, ти тогава не беше знаменита. Но, Джийн, аз от години оправям грешките на други хирурзи по някои много богати и много известни хора. Не би било етично от моя страна да ти разправам за това, когато започна професионалната ни връзка. Че дори и сега. Всички ще се страхуват да не съм дошъл да сключа договор за книга или пък да дам телевизионно интервю, или някаква друга публична изява. — Той отпи от бялото вино, което бе налял. — И като се има

предвид какво направиха тези копелета на теб и какво казаха за мен, идеята ме изкушава. Знаеш ли, че само през последните четирийсет и осем часа ми се обадиха Лора Ричи и почти всички англоезични издатели да ме карат да им разкажа всичко? Предлагат ми неприлично големи суми. Изкушение, истинско изкушение. Парите ще свършат добра работа за много деца като Раул. Ще дойдат и при теб... не се изненадвай.

— Ха! Няма да кажа думичка на никой кръвопиец журналист, докато съм жива. Искане ми се просто да избягам. Да започна някъде наново. — Изсмя се сама на себе си. — Не ти ли звучи познато?

— Да, но не звучи чак толкова глупаво. Може би трябва да направиш точно това. Върни се в Ню Йорк. — Той посегна и взе ръката ѝ в своята. Дланта му беше малка, но топла и изненадващо успокояваща. Тя я стисна здраво.

— За какво? За да играя ли? Смешна работа! Сега факторът любопитство е достатъчно силен, за да ми дадат водеща роля в някоя постановка на Бродуей. Хората ще идват да ме зяпат с надежда да видят някой белег. Със същия успех мога да играя в някой второстепенен цирк. Не, с театъра в Ню Йорк е свършено... боя се, че завинаги. Но за професионалната си дилема ще се тревожа по-късно, когато имам повече време. Сега бих предпочела да се насладя на момента, че си тук. — Джийн успя да се усмихне. — А след малко ще трябва да се изправя пред тези красиви баракуди.

Доктор Мур се разсмя.

— Някои от които бяха грозни баракуди, преди да дойдат при мен — отбеляза той. — И какво от това? А не мислиш ли, че хвърляш предизвикателство, като се появяваш публично със своя хирург? Все едно да им го навреш в носа.

Това разсмя Джийн.

— Но за тях никой не знае, а всички вече знаят всичко за мен. На колко съм години, колко съм тежала преди и сега... Видели са снимките ми, разговаряли са със съучениците ми, измъкнали са на показ връзките, които съм имала с Пийт и Майкъл Маклейн. Чувствам се унижена.

— Е, аз не съм психиатър, но мисля, че до момента съм понаучил нещичко за хората. Като те видят с кого си тази вечер, ще се държат с теб като с принцеса Даяна. Преди скандалите ѝ. Имай предвид, че знам

такива подробности от живота на някои хора, пред които нищожните ти малки проблеми приличат на пъпка пред злокачествен тумор. И ако се почувстваш твърде зле, ако се изплашиш в последния миг и не искаш да излезеш от лимузината, аз съм напълно готов да ти покажа някои снимки, които донесох със себе си от Ню Йорк. От моята картотека. Знам, че е непрофесионално, но мразя лицемери. Джийн, както казвам на всичките си пациенти, отначало малко ще заболи, и после край.

Лайла протегна ръце над главата си, опъна крака в сатенените чаршафи, примигна под ярката следобедна светлина. Тази проклета къща в Малибу! Твърде много слънце дори и при спуснати завеси. Лайла се обади на прислужницата да ѝ донесе прясно изстискан портокалов сок и бавно, много бавно да отвори завесите. Друга помощ не ѝ трябваше. Както винаги щеше да се заеме сама с тоалета си.

Лежеше неподвижно, отпивайки от време на време от изстудения сок, мъчейки се да определи чувствата си към предстоящата вечер. Наградата „Еми“ беше съвсем близо. Усещаше тежестта ѝ в ръката си, студенината на метала в топлата си длан. Точно в момента, размърдала пръстите на краката си под чаршафите, тя беше доволна като Пепеляшка, когато за пръв път се събужда в двореца. В крайна сметка Марти беше принц в Холивуд, а тя беше принцеса. Сватбата и съвместният им филм щяха да отбележат началото на царуването им.

Лайла се размърда в леглото. Разбира се, имаше доста риск, но си заслужаваше. Вече бе казала на Марти, че настоява за собствена стая, собствено легло и усамотение. И въпреки всичко, ако номерата ѝ го задоволяваха, той нямаше от какво да се оплаква.

А ако не се омъжеше за Марти, какво я очакваше?

От Тихия океан повя хладен вятър, от който кожата ѝ настръхна. Тя усети как доброто ѝ настроение започна да се изпарява, както ставаше, когато мислеше за брака, но не я напусна изцяло. Тя ще бъде щастлива.

Лайла знаеше, че я чака много работа, но в следващите няколко минути просто нямаше нищо да прави, а щеше да помечтае за очакващата я награда и за онова, което ще каже в благодарствената си

реч. Може би ще спомене другите две звезди, просто от злоба. Тя се разсмя.

Телефонът до леглото ѝ зазвъня. Прокле това прекъсване, но вдигна слушалката.

— Лайла, скъпа, толкова се радвам, че те хванах. — Това бях аз. — Обажда се Лора Ричи. Надявам се, че не съм те обезпокоила, но исках първа да те поздравя за наградата „Еми“. Никой не я заслужава повече от теб.

— Благодаря ти, Лора. Никога няма да забравя това. Да ме поздравяваш за нещо, което още не съм спечелила. Това се казва истинско доверие.

Аз се разсмях.

— Глупости, миличка, за какво са приятелите? Във всеки случай ти е в кърпа вързана. Всеки, който има поне малко пипе в главата, знае, че ти си сигурната кандидатка. Всички, миличка, говорят за това. Ама наистина всички.

Опитвах се да измъкна от нея достатъчно информация, за да подготвя предварително колонката си в утрешния вестник. Хлъзгава работа, защото понякога се налага да издадеш някоя тайна или пък да те хванат в лъжа, но е абсолютно необходимо, ако трябва да бъдеш едновременно на три места.

— Лора, трябва да ме извиниш, но се налага да вървя. Долу вдигат страхотна врява. Фотографи, хора от рекламата на телевизионната мрежа. Къщата направо гъмжи. Аз, разбира се, няма нищо да им кажа. Ще запазя всички подробности за теб. В крайна сметка ти си най-старата и най-скъпата ми приятелка в Холивуд.

Лайла хвърляше гюбрето точно като майка си.

— Не съм чак толкова стара, миличка, но ти благодаря за доверието — казах. — Знаеш ли кой ще връчва наградите?

— Не. А ти?

Оставих въпроса ѝ без отговор.

— С Марти ли ще ходиш?

— Разбира се.

— Определили ли сте дата?

— Още не, но ти ще научиш първа.

Това бе последният ми разговор с Лайла Кайл.

Майкъл Маклейн лежеше на шезлонга до басейна си, нанасяйки поредния слой плажно масло. Как можеше човек да постигне съвършения тен на мъжествен здравеняк, без да поразии завинаги еластичността на кожата си? Ето това беше загадката. Мразеше да използва препарати за почерняване, затова днес внимаваше особено колко да държи лицето си на слънце, променяйки положението му всеки петнайсет минути, за да постигне равномерен загар.

Сбирката у Ейра тази вечер щеше да бъде едновременно удоволствие и мъчение — като да чукаш жена с изключително тяло, но с обикновено лице. Нещо, което щеше всъщност да направи след малко. В крайна сметка тази вечер щеше да се появи с Ейдриън.

„Роди се звезда“ му бе осигурил вниманието, от което се нуждаеше от известно време. Това щеше да удължи присъствието му на върха. Отново беше успял! Въпреки всичко не беше глупав, нито наивен. Докато без съмнение този филм беше лебедовата му песен, Майкъл разбираше, че също така е и възможно най-високият връх в ролите, възлагани на по-възрастните мъже. Представяше си роличките за телевизията, които го чакаха в бъдеще. Той нямаше да приключи изключителната си актьорска кариера, като играе стари, но все още привлекателни роли от типа на Джон Форсайт. Не и Майкъл Маклейн.

Не, време беше да прехвърли обществения си имидж на съвсем ново поприще. Обичаше да бъде сред първите и искаше да остане там завинаги, като Грег Пек и Джими Стюарт. Така че бе дошло време за неизбежното. Какво още не бе правил Майкъл Маклейн с жена, което да завладее вниманието на пресата?

Да се ожени.

В крайна сметка течаха деветдесетте години на века. Време на семейните ценности. Не му ли бе споменала Ейдриън, че не ѝ е дошъл мензисът? Този път нямаше да има аборт. Щеше да се ожени за нея. Да им се роди дете. Да стане татко. Какъв начин само да преживееш шестото си десетилетие!

Смени положението на лицето си спрямо слънцето и спря да се усмихва, за да не направи опасните старчески бръчки. Да. Веднага след връчването на наградите „Еми“ той ще разкрие новината, че Ейдриън е била дубльорката в „Роди се звезда“. След като малко ѝ поразкрасят физиономията. После ще обяви, че ще се ожени за нея. И ако това не ангажира вестникарските заглавия!

Тереза О’Донел излезе изпод душа и зави провисналите си телеса с чаршаф. Не ѝ се занимаваше да облича халат. Беше уморена, а вечерната ѝ работа още не беше започнала. Влезе в гардеробната си и взе трикото от ликра, приготвено от Естрела. Беше специално направено за нея в Париж и играеше ролята на ластичен колан за цялото тяло. Напудри се и подхвана мъчителната задача да се вмъкне в него като кренвирш, който влиза в обвивката си.

Най-сетне свърши и изтощена седна пред огледалото на тоалетната си маса. Едва не простена, като видя каква развалина я гледа от огледалото. Какво бе останало от някогашното ѝ лице... „Най-хубавото момиче в света!“ Е, едно време беше.

Там, където някога бе имала брадичка, сега имаше няколко. А гладката кожа под очите ѝ отдавна бе увиснала на торбички. Тя цялата се бе превърнала в торба. Косата ѝ, която никога не е била най-силният ѝ коз, бе оредяла още повече. Четирийсет години боядисване и студено къдрене си бяха казали думата. Тя грабна една перука и натъпка сивите кичури под нея, затягайки плътно прилепващия найлон, като забодде злобно фибите.

Започна да нанася фон дьо тена, който използваше. Мацаше с естествената морска гъба бръчките по челото си, безформената маса, в която се бе превърнал носът ѝ.

— А, часът за преобразяване — каза Кевин, влизайки с две чаши джин. Погледна през рамото ѝ в огледалото. От Кевин вече нямаше тайни. Сега го беше яд, че тя отива на връчването на наградите „Еми“ и на сбирката у Ейра с Роби, а не с него. Че щяха да я покажат на телевизионния екран как връчва наградата за най-добрата актриса, а той щеше да остане в къщи да гледа. Тереза пое чашата от ръката му, пресуши я и отново взе гъбичката за грим.

— Да ти донеса ли мистрия? — попита я той.

— Много оригинално. Казах ти, че няма да разговарям с теб, докато не върнеш Бонбонка и Кльошавелка.

— Те не са у мен. Но мисля, че знам къде са.

Леля Роби пристигна у Тереза в четири часа.

— Къде е тя? — попита той Кевин, който кимна към стълбището за спалнята на Тереза, а после сви рамене. — Вече пила ли е нещо?

— Не знам и изобщо не ме интересува.

Роби тръгна по стълбите. Пред вратата на Тереза спря да почука, но знаейки, че няма да получи отговор, отвори и влезе.

— Исусе Христе — възкликна той.

Стаята беше обърната наопаки. Дори и при спуснатите завеси се виждаха купищата дрехи, натрупани навсякъде, леглото без чаршафи, жълтеещи на куп на пода, а една подута белезникава човешка маса се бе изпружила пред прага на банята. Беше гола и мръсна и сивата ѝ коса висеше на мазни кичури. Най-често точно това се случва с легендите, помисли си той. Роби не се остави да го завладее тъгата, която стегна гърдите му. Имаше твърде много работа.

Той дръпна завесите и стаята се изпълни със светлина. Тереза простена и обърна глава.

Роби я издърпа от пода. Извика Естрела. Прислужничката пристигна и се ужаси.

— Вземи черната ѝ рокля и я изглади. Междувременно намери чифт от дългите ѝ бели ръкавици и бели обуца. — Естрела зарови в струпаните купчини, мърморейки нещо. — Благодаря ти, Естрела — извика Роби — тя има късмет, че си с нея.

— И вие също, мистър Роби. Никой нямаше да дойде да я заведе. Вие сте добър приятел.

— Аз нямам приятели — проплака Тереза. — Никой не ме обича.

— По дяволите, Тереза! Стегни се! — Роби я хвана за раменете и я разтърси. — Трябва да се появиш пред публика.

— Не. Вече не. Те ще открият. Те всички ще открият — замърмори тя. Роби се почуди какво ли нареждаше.

— Тереза, трябва да изтрезнееш и трябва да вървиш. Ако не се появиш, завинаги си свършила. Предаването е на живо. Отиваме тази вечер. Ти и аз. По дяволите, Тереза, искам да ида на този купон.

— Но, Роби — разплака се Тереза — не мога да отида. Ще ме унизят.

— Не и ако си трезва.

— Но Лайла ще е там — изви Тереза. — С наградата „Еми“. — Тя спря да плаче и се огледа. — Тя ще ме съсипе, Роби — прошепна.

— Смешни работи! Кога Лайла или който и да било друг са те плашели?

— Беше такова сладко бебче, нали? Кери нямаше да може да отгледа син. Аз не исках син. Дъщеричка бе точно каквото трябваше.

— Разбира се. Абсолютно. Сега започни да се стягаш за фризьорката.

— Но Лайла ще ме унищожи. Както унищожи Бонбонка и Кльощавелка — вече виеше тя.

Роби слушаше несвързаните ѝ приказки, но не се опитваше да ги проумее. Докато Тереза не спомена двете кукли. Усети бодване на вина. Е, беше необходимо да склучи това примирие. Въпреки всичко за какво говореше? Куклите ги нямаше.

— За какво говориш, Тереза? — Някогашната звезда се сви в средата на леглото и Роби не беше сигурен дали трепери от алкохолна недостатъчност или от страх.

— Постъпих правилно, нали, Роби? Отгледах момиче. Хубаво момиче. Само че сега то ме мрази. Не биваше да постъпвам така с нея — прошепна Тереза.

— Как? — попита Роби.

— Ами както я отглеждах. Тогава я ненавиждах, защото беше толкова млада и красива. И онзи ужасен епизод, който снимах с нея. Мрази ме за това. Иска да ме убие. Както уби Бонбонка и Кльощавелка. Уби двете ми други деца.

— Тереза, за какво говориш?

Бавно, като че ли всеки миг ѝ причиняваше болка, Тереза допълзя до края на леглото, после се свлече от него, падна на колене и започна да шари наоколо. Нито Роби, нито който и да било друг се бе опитал да махне ужасиите, натъпкани под него, и само бог знаеше кога Естрела бе правила опит да стори това за последен път.

Но вместо празни бутилки или единични обувки Тереза измъкна дълга бяла кутия. Всъщност ковчег. После още един. Два истински

ковчега, може би за детски погребения. Роби се разтрепери и видя, че и Тереза трепереше. Скимтейки, тя отвори капаците им.

Роби надникна вътре. Кльошавелка бе обезглавена и главата ѝ насечена на трески. Бонбонка бе останала без лице от хилядите жестоки удари с нож. И двете кукли бяха голи, с намазани с боя тела или може би с нечия кръв. И всяка от тях имаше по чифт мъжки полови органи, прикрепени където им се полага към тялото.

Нийл Морели не получи покана за сбирката у Ейра. Нищо чудно. Бе изненадан обаче, че след толкова дълго мълчание му се обади Роджър. И то по телевизора, а не по радиото в колата, както правеше обикновено. Той, Нийл, се приближаваше до сърцевината на нещата. Нийл беше много доволен, че Роджър се обади. Трябваше да го попита за толкова неща, трябваше да научи толкова много. И смазан под бремето на неуспеха и унижението като под тон тухли, Нийл беше сигурен, че Роджър щеше да го разбере и да му помогне. Нийл вече знаеше кого да вини за неуспеха си — всички онези, които печелеха от известните си имена и семейни връзки.

Отначало се колебаеше дали да разкаже на Роджър, който се смяташе изцяло отговорен за това унижение, за плана си да проникне на връчването на наградите „Еми“, някак си да се добере до тях. Но Роджър бе толкова мил с него, отнасяше се толкова бащински, че той започна да му разказва всичко и за голямо облекчение и изненада на Нийл Роджър не само се съгласи с преценките му, но одобри и неговия план и му даде точни указания как да го осъществи. Всъщност Роджър му каза за театралния мениджър, който търсел разпоредители за връчването на наградите. Нийл побърза и се кандидатира за вечерта на връчването — за тази вечер — и бе приет, въпреки че му се наложи да лъже и да се закълне, че има фрак. Нийл бе убеден, че именно Роджър му е издействал тази работа, разбира се. Роджър сигурно бе казал някоя и друга дума за него на мениджъра.

Роджър също така му обясни да не се притеснява за фрака и му разказа за щанда в „Сакс“, където продавали фракове, и колко лесно било в пробната да облечеш един фрак под другите си дрехи и да излезеш с него. Там почти нямало клиентела, така че нямало и продавачи или охрана, които да се мотаят наоколо... Да излезе с

официалния костюм под развлечените си дънки и широко яке за Нийл беше направо песен. Дори и наглото грабване на бяла риза и папийонка от витрината близо до вратата беше лесно, докато Роджър бдеше над него.

Другите неща, които Роджър му каза да си набави, не представляваха трудност, като някои си осигури чрез момчетата от таксиметровата служба. Той не беше съвсем сигурен как или кога ще използва всичко това, но Нийл не възнамеряваше да поставя под съмнение нито едно от указанията на Роджър. Защото Роджър му каза, че той — Нийл Морели — ще бъде водещ на програмата при награждаването. Точно както Били Кристал водеше „Оскарите“. Той, Нийл, също така ще бъде известен, обожаван и обичан. Роджър бе помислил за всичко дотук, чак до тирантите. Това означаваше, че има на своя страна един човек, може би единственият, проявил грижа за Нийл в живота му, повече от пропадналия му баща комарджия. Не, Нийл щеше да изпълни всичко, което му казваше Роджър. Той ще му помогне да оправи нещата.

Нийл нагласи връзката си пред огледалото в банята и съжали, че не разполага с огледало в цял ръст, за да се наслади на ефекта от фрака. Но вярвате ли? Точно тогава се обади Роджър и като че ли четейки мислите на Нийл, каза, че изглежда страхотно и — това накара Нийл да се просълзи — че той се гордее с него. След това Роджър му нареди да седне и да разгледа разпределението на местата в залата, което му бе дал мениджърът, и да запомни къде седят важните клечки.

Нийл запомни всичко, прибра листа хартия във вътрешния си джоб, плю на ръцете си и приглади косата си, а после излезе и се запъти към автобуса. По пътя чу зад себе си гласа на Роджър, не по радиото или чрез усилвател, а над рамото си, като ангел хранител. „Най-важното е точно да определиш момента“, каза му той. И Нийл не трябваше да се обръща, за да разбере, че Роджър е с него и че както винаги е абсолютно прав.

Сам Шийлдс решително се бе издигнал според холивудския барометър на Ейра. Тази година той не само получи покана да съпровожда Ейприл, но и лична покана за себе си.

След успеха на „Роди се звезда“ беше популярна личност.

Нямаше и съмнение. Два големи удара един подир друг. Ейприл искаше да подпише договор за три филма, но същото искаше и „Кълъмбия“. Сега имаше избор.

Сам също така имаше нов фрак от Армани и тайландска копринена риза, ръчна изработка. Сложи си сакото и закопча ръкавелите. Тази вечер ще изглежда като победител.

Също така ще види и Мери Джейн... Джийн... По традиция носителите на наградата „Еми“ се отбиваха у Ейра след церемонията. Той, разбира се, можеше да си отиде рано. Но Сам искаше да я види. След като обмисли нещата, бе готов да ѝ прости. Искаше тя да се върне. А това, че не го пуснаха у Шарлийн, само още повече засили желанието му.

В крайна сметка не дължеше ли Джийн всичко това на него? Сам поклати глава при тази ирония. Мери Джейн не можеше да получи роля, дори и в реклама за сапун, не можеше да получи роля в никой театър, дори и извън Бродуей, докато не ѝ даде шанс в „Джак и Джил“. И пластичната операция си беше направила заради него. Именно поради това тази вечер Джийн Мур може би щеше да спечели наградата „Еми“. А в бъдеще може би и „Оскар“. Понякога Сам се забавляваше от начина, по който се развиваха нещата в този град. Точно както в момента.

Но трябваше да помисли за собствения си облик пред публиката. Тази вечер, след церемонията по връчване на наградите, ако Джийн се появеше у Ейра, Сам също щеше да бъде там. Не би могъл да не присъства, това беше изключено. Как да подходи към срещата си с Джийн пред очите на цялата индустрия, пред всички хора от медиите? Точно това трябваше да реши.

И как ще подходи тя? Сам се надяваше, единствено защото това щеше да облекчи за него нещата, че Джийн ще спечели наградата „Еми“. Поне ще бъде в добро, приповдигнато настроение и връзката им светкавично и весело ще се възстанови. О, спомняше си всички онези неща, които Мери Джейн говореше за наградите и за тържествата по връчването им, и за победителите. Но това бе преди много време, когато тя нямаше никакъв шанс да бъде предложена за нещо подобно, да не говорим да спечели награда. Дали Джийн ще запази едновременното си хладнокръвие по тези въпроси и

евентуалната загуба нямаше да я настрои срещу него, да привлече излишно внимание? Съмняваше се.

Но последната мисъл, онази, която му помогна да влезе под душа и да се приготви за вечерта, бе, че Джийн Мур трябва да го е обичала извънредно много, за да се подложи на всичко онова, на което се бе подложила заради него. Нищо, че го върнаха от Шарлийн Смит. Той някак си беше сигурен, че отново ще се съберат. Защото, наистина, кой друг го бе обичал така?

Моника Фландърс чакаше с нетърпение Хайръм да дойде да я вземе. Съпругата на Хайръм Силвия все още беснееше, че не е поканена на сбирката у Ейра Сагарян. Или може би я беше яд, че Хайръм отива с Моника. Защото поканата беше за Моника... винаги за Моника.

Погледна се за последен път в огледалото. Тази вечер от програмата за връчване на наградите ще получи повече (и то безплатна) реклама, отколкото досега. Която и да спечели, ще бъде с нейния грим. И търговската реклама, която ще пуснат, ще го обяви. Само да не е онази с пластичната операция. Нея ще я махнат твърдо от сериала. Освен, разбира се, ако не спечели.

Моника намести перуката си и закопча диамантените си обици. Бяха толкова огромни — осемкаратови свършени камъни — че я боляха ушите, но за красотата се плащаше с болка.

Днес едно от нейните момичета щеше да спечели наградата. И тя също щеше да спечели. „Фландърс Козметикс“ спонсорираше програмата за връчване на наградите „Еми“. Утре продажбите щяха да хвъркнат нагоре. Каква идея само беше този сериал! Въпреки скандалите. Или заради скандалите. Най-добрата идея, която ѝ беше хрумвала.

Пол Грасо отпи още веднъж от водката си и се опита за трети път да завърже папийонката. Какво им имаше на готовите на ластик, почуди се той.

Вечерта беше добра за Пол. Той най-сетне успя. Не му се искаше да си спомня за последната година — да се промъква на сбирката на

Ейра през храстите. Тази вечер щеше да види как неговата находка Лайла Кайл получава наградата, а после, след награждаването, да иде на сбирката у Ейра, където щеше да стане истинският купон. Като на масите за рулетка във Вегас. Само големите играчи стояха до масата. Дребните риби, мухльовците с чипове от по двацет долара, стояха от външния край и не се задържаха дълго. Или веднага правеха удар на масата, или заминаваха в очакване на следващата печалба. Тайната беше да се задържиш, да го изиграеш — ако трябва, цяла нощ. Както в тази холивудска игра. Ако останеш, късметът ти се усмихва и другите големи играчи те потупват по гърба.

Тази вечер Пол Грасо се чувстваше като голям играч. И беше в настроение да потупа нечий и друг гръб. Ако само успееше да завърже глупавата си папийонка.

След като и трите кандидатки за наградата „Еми“ бяха негови клиентки, на Сай му се струваше нередно нито една от тези кучки да не го покани за придружител вечерта. Затова се бе ограничил с Кристал, която бе в гадно настроение, защото не беше получила лична покана. Е, може би ще използва церемонията, за да стартира наново задръстената си кариера.

Сай, разбира се, нямаше нужда от момичетата от сериала, за да стигне до церемонията по връчване на наградите или до сбирката у Ейра Сагарян. Това можеше да си осигури и сам. Но като помисли човек, щеше да бъде жест от тяхна страна. В крайна сметка той беше превърнал и трите в звезди. И застана на тяхна страна по време на скандалите. Само Шарлийн се обади да му благодари за предложението за наградата „Еми“. Джийн му изпрати хладна бележка. А Лайла реагира, като че я бе пратил в Сибир — чу от нея само неприятни неща. Изненадващо.

Но той можеше да си позволи да загърби всичко това. Тази вечер беше голяма вечер, може би най-голямата в кариерата му. Тази вечер всичко и всички бяха негови, защото и трите звезди се представяха от неговата импресарска агенция. Тази вечер негова собственост бе самият Ейра Сагарян, не че бе кой знае каква награда. Време беше Ейра да се оттегли. Следващата година, помисли си Сай, аз ще направя сбирка по случай наградите „Еми“ в моята къща. Ако наистина съм по-

велик, отколкото Ейра Сагарян изобщо е бил, а точно това се говори из града, значи мога като нищо да поема цялата церемония по коронацията и всички облаги, произтичащи от това. Така че идната година това ще бъде купонът на Сай Ортис. Списък, плюс още неколцина, лично поканени.

Сай, разбира се, с никого не бе споделил мнението си, но целият този шум в булевардните вестници само допринасяше за репутацията на момичетата. Знаеше, че тази буря в чаша вода по отношение на Шарлийн и Джийн ще премине и ще я измести вълна от нов интерес. А оттам, разбира се, и по-висок рейтинг.

Така че Сай изобщо не се колебаеше дали да иде на тържеството тази вечер. Едно от момичетата му щеше да отнесе наградата „Еми“ — поне това му бе гарантирано. Всъщност не го интересуваше коя ще спечели, но донякъде се надяваше това да бъдат Шарлийн или Джийн — положителните отзиви щяха да им бъдат от полза.

Но която и да получише наградата, тя щеше да бъде на Сай. А това никой не можеше да му отнеме.

Според пресмятанията му единственият начин да загуби тази вечер бе да се случи ядрен апокалипсис. В противен случай печелеше. Най-доброто, абсолютно най-доброто, което можеше да се случи, бе да наградят и трите. Сай се изкиска. Шансовете за това обаче бяха почти колкото за ядрен апокалипсис.

Но можеше да се надява, нали?

Ейприл погледна в огледалото и направи гримаса. Да, червилото, както често ставаше, се беше размазало по двата ѝ кучешки зъба. Когато беше дете, някои деца в училище ѝ викаха „момичето вампир“. Упорствайки дори и сега, тя отказваше да ги изпили. Вършеха ѝ добра работа, когато трябваше да прегризе гърлото на следващата си жертва.

Да, тази вечер щеше да прегризе някое и друго гърло. Сай Ортис и Марти ди Дженаро щяха да участват в любимата ѝ играчка — раздаване на възмездие. Защото след всички чипове, които беше събрала, беше сигурна, че „Три момичета на път“ нямаше да спечелят нищо тази вечер. Отрицателната реклама за тази кучка Джийн не ѝ навреди, нито пък експозето за кръвосмесителния акт между брата и сестрата, но тя бе съвсем сигурна, че сама ще обезвреди всичко.

Натискът, който упражняваше върху Уорън Лашбек и комисията, увеличаваше натиска върху Лес Мърчант, който оглавяваше телевизионната мрежа. Може би ще го притиснат да спре сериала. Тя, разбира се, не можеше да разчита на никого да си изпълни обещанието. Въпреки всичко, ако имаше нещо, в което да е абсолютно сигурна, това бе, че плъховете в Холивуд знаеха много добре какво да правят с потъващия кораб.

Тази вечер, след почти единайсет години, тя щеше да разгони фамилията на Марти ди Дженаро и Сай Ортис точно така гадно, както те бяха разгонили нейната преди много време.

Марти ди Дженаро си тананикаше беззвучно, докато закопчаваше вдлъбнатото копче от опал на пластрона на ризата си. Този му навик подлудяваше бившата му жена, но той вече изобщо не мислеше за нея. Почти се надяваше да се срещне случайно с нея тази вечер, водейки Лайла, притисната до ръката му. Бившата му жена беше дребна и мургава и не правеше голямо впечатление. Хубавка по свой собствен начин, но не смайваща. Не беше като Лайла. Никоя не беше като Лайла.

Той продължи да опитва да закопчае копчето, но нещо не ставаше. Или иликът бе твърде стегнат, или проклетото копче беше нещо дефектно. По дяволите. Марти бе човек на детайла и обичаше подробностите в облеклото. Копчетата от опал някога бяха принадлежали на Гари Купър. Марти ги купи възможно най-дискретно от една бивша любовница на Куп. Сали се разстрои, каза, че опалите носели лош късмет, освен ако не са ти зодиакален камък, но Марти ги обичаше. Слагаше ги за пръв път тази вечер.

В момента обаче наистина му носеха лош късмет. Той погледна часовника и повика Сали на помощ. Ще ги сложи тези опали, по дяволите. Защото иначе си беше осигурил целия добър късмет, който някога щеше да му потрябва. Имаше възхитителна годеница, която не поглеждаше друг мъж, цяла миля награди „Оскар“, нова и търсена кариера в телевизията, която той преобърна без ничия помощ.

— Сал! — извика нетърпеливо. — Побързай и донеси ножици.

В момента, в който Сал влезе в стаята, Марти дръпна копчето. То изхвърча от пръстите му, прелетя през стаята и се удари в мраморния

цокъл в дъното на гардеробната му. Като при забавен кадър в някой от филмите си Марти видя как опалът се разби, пръсвайки се на преливащи с цветовете на дъгата парченца по пода.

— По дяволите! — извика той.

— Може би ще се оправи — каза Сали и се наведе да събере парченцата.

— Забрави за това! — отвърна му Марти. — Едно нещо счупи ли се веднъж, няма оправяне.

Гостите на Ейра започнаха да пристигат и въпреки че той бе изморен — всъщност почти изтощен — от подготовката, сега му се струваше, че си заслужава усилията. Не е зле за един старец, помисли си той. Ето го тук — човек, който според всички би трябвало да е мъртъв или поне в пенсия, ето го тук да организира още една успешна сбирка, на която присъстваше само каймакът на каймака на филмовата индустрия.

Изсмя се на претенциозната си формулировка. Каймакът на каймака — как ли пък не! Звезди, създатели на звезди, ебачи на звезди и развалячи на звезди — всичките алчни главорези, готови да ти забият нож в гърба.

Но, напомни си, също така и по-голямата част от влиятелните медии в страната беше събрана тази вечер под един покрив. Той все още участваше в играта. Като основен играч. Човек с власт, заобиколен от хора, които оформяха вкуса, определяха модната линия, създаваха нови вълни. Всички под един покрив. Под неговия.

Усмихна се, кимна и закуцука да посрещне гостите.

— Не забравяй с кого си имаш работа — озъби се Тереза на Роби, когато му поиска чаша шери и той отказа да ѝ даде. — Имам нужда да глътна малко, за да се успокоя.

— Тереза, в момента си толкова натъпкана с валиум, че можеш да изхвърчиш над рекламата на „Гудиър“. Нямах нужда от нищо друго.

Тереза не искаше да се откаже толкова лесно. Като че ли валиумът можеше да замести водката.

— Ти, изглежда, не разбираш един много важен факт. Аз съм под невероятно напрежение. След известно време ще трябва да изляза и да застана лице в лице с нея. И да се покажа пред всичките тези хора. На живо. Божичко! Не съм се показвала на живо от сто години.

— Ще се справиш. Всичко ще бъде добре — увери я той и я потупа по рамото.

— Току-що казвах... на кого беше? На Уорън Бийти? Не, на Анет. Не, на Ейприл Айрънс! Да, на Ейприл. — Кристал Плинъм държеше Ейра за реверите, застанала съвсем плътно до него. — Казвах на Ейприл, че Ейра Сагарян като че ли изобщо не остарява. Каква е тайната ти, Ейра? Можеш да спечелиш куп пари, ако я продадеш.

Кристал беше доста отчаяна и й личеше. Знаеше какво значи да влезеш в помещение и да не направиш впечатление. А установи, че влезе и не направи.

Лицето я болеше. Ако трябва дори още десет минути да се усмихва на тия шибани задници, на тия непоносими задници, щеше да получи лицеви конвулсии. Джоел Силвър беше тук. И Лари Гордън. Доун Стийл изглеждаше чудесно... откъде ли е взела тази рокля? Господи, Кристал бе готова да се унизи до Дисни — проститутка, ако трябваше. Бяха се прочули с това, че купували евтино залязващи звезди и ги съживявали. Така че усмихни се мило на Доун. Спомни си какво казваше първият ѝ филмов режисьор. Казваше, че някои актьори и режисьори смятали за най-трудно да заплачеш, когато трябва. Той не беше съгласен и настояваше, че за актьорите било по-трудно да възпроизведат реалистичен смях. Прав беше. Да се смее на шегичките на хората по свой собствен адрес бе почти непостижимо.

После го видя — кучия му син. Със ситни стъпки — доколкото позволяваше роклята ѝ — тя отиде при Сам Шийлдс. Беше заобиколен от неколцина асове в индустрията, но тя не им обърна внимание.

— Няма ли да ми кажеш „Здравей“? — попита го тя.

Той погледна към нея и се усмихна — една от онези безполезни учтиви усмивки, с които ѝ се усмихваха напоследък.

— Здравей, Кристал.

Кристал се взря в лицето му.

— Исках само да ти благодаря. Благодаря, че провали кариерата ми. И да ти дам това. — И тя се изплю в лицето му.

Елизабет се разхождаше с Лари. Уорън се смееше, седнал до Анет. Кевин Костнър и Синди бърбеха с Марвин Дейвис. Джек Никълсън се наливаше с минерална вода. Стивън Сийгал ядеше суши до един от мониторите. Скот Рудин замери със салфетка Пола Уайнстейн. Роб Райнър стоеше до жена си — една от знаменитите сестри Сингър.

Всички деветдесетсантиметрови екрани из къщата на Ейра бяха забравени, с изключение на един. Гостите гледаха само екрана в библиотеката. Ейра седеше сред тях. На екрана церемониалмайсторът представяше Тереза О'Донел, която се усмихна и отвори един плик. В стаята не се чуваше нито звук, като че ли всички присъстващи бяха заложили нещо лично. Ейра се усмихна на себе си. И той бе зложил. Да, която и да било, само да не е Лайла Кайл.

Тереза разкъса бавно плика, който уж я затрудняваше — искаше да увеличи напрежението. Отвори го, извади една картичка и каза: „Победителката е...“

Джийн седеше до пътеката, а от другата ѝ страна бе доктор Мур. Тя се насили да се облегне назад и се опита да диша дълбоко. Брустър я държеше здраво за ръка. Това бе хитър ход — като че ли се надсмиваше на отрицателната реклама, довеждайки доктора със себе си. Не приличаше на засрамена.

С напредването на вечерта победилите и победените ставаха все повече. Публиката бе неспокойна. Омразата и страхът сякаш бяха осезаема сила. Беше ѝ трудно да седи тук, в тази зала, изпълнена с най-добрите и най-красивите, и да знае, че я наблюдават и одумват може би най-много от всички. Щеше ли да получи наградата? И интересуваше ли я това? Беше убедена, че нито Шарлийн, нито Лайла могат да играят. Не беше обаче толкова сигурна, че висшестоящите виждат нещата по този начин. И откри, че колкото и да е странно, иска да спечели тази вечер. Не защото смяташе, че тези конкурси имат значение, а защото точно сега се нуждаеше от израз на одобрение.

Когато пристигна в театъра, Шарлийн погледна към монитора само за да види как лицето ѝ се обръща към камерата. Бързо премести погледа си отново към Дийн. От другата ѝ страна бе Доуб — Сай беше успял да намери още един билет.

— Никога не съм се снимала на живо. Не те ли изнервя? — прошепна му тя с пресъхнало гърло.

— Разбира се. Страх ме е, че някои от онези, на които им продадох бензиновите хапчета, може да ме гледат.

Тя мигновено обърна към него уплашени очи. После разбра, че се шегува.

— Те никога не досаждат, Шарлийн. Срам ги е от собствената им алчност и глупост. Сега вдигни високо глава, момиче. Дават те по телевизията и няма от какво да се срамуваш.

— Срам ме е, че се усъмних в теб — призна тя. — Мислех, че никога повече няма да те видя, след като ти дадох тези пари.

— Но ми ги даде въпреки всичко? Как така?

— Не мога да откажа на приятел, Доуб.

— И забелязах, че не ме попита за сделката ни.

— Нищо, ако си изгубил парите, Доуб. Не исках да изгубя теб.

— Изгубил съм парите ли? Е, да не мислиш, по дяволите, че съм последен глупак? Не съм ги изгубил. Но не купих земя в Монтана.

Е, добре. Сега ще ѝ направи признание. Шарлийн почувства облекчение. Това бе единственото нещо, което стоеше помежду им.

— Всичко е наред, Доуб. — Беше добре дошъл да ѝ иска пари. Тя само не желаше да я лъже.

— Браво. Радвам се, че не си разочарована. Монтана беше пълна с юпита и холивудски теркове. Превърнали са този щат във ферма за папрат.

Тя кимна. Добре де. Обичаше Доуб и винаги щеше да го обича. Като че ли усетил мислите ѝ, той се усмихна.

— Да, Монтана е съсипана. Така че купих в Уайоминг най-страхотната земя, която някога си виждала!

Устата ѝ се отвори от изненада.

— Наистина ли, Доуб? — обърна се към него със светнало лице. Заля я щастие.

— Разбира се, че я купих! Не си се съмнявала в мен, нали? — ухили ѝ се хитро. — Всички документи са в къщата. Деветстотин акра. Не е много занемарена. По средата между Даниъл и Хафуей.

— Хафуей ли?

— Не, не е в Хафуей. Това е градът на юг. Даниъл пък е на север. Ние сме по средата. Във всеки случай ще ти я покажа на картата тази вечер. Сега махни на хората, които гледат по домовете си, и седни мирно да слушаш какво говори човекът на сцената. Обявяват наградата за най-добра актриса. Каквото и да стане, искам да запазиш това изражение на лицето си, когато кажат победителката.

Церемониалмайсторът претупа всички безумни категории, онези, за които нервничеха само роднините и приятелите на номинираните. Връчи предпоследната награда за най-добър актьор в драматичен сериал и после каза:

— А сега наградата, която всички чакаме с нетърпение — за най-добра актриса в драматичен сериал. И ще я връчи човек, който може би има предпочитания. Дами и господа, Тереза О'Донел!

Засвириха основния мотив на „Най-хубавото момиче в света“ и Тереза излезе на сцената, клатушкайки се. Пияна ли беше? Прочете имената на предложените за награда от спомагателния екран, а после изрече неизбежното:

— Пликът, моля.

Лайла бе като парализирана. Кукловодката тук! Ще връчва наградата „Еми“. Не. Не. Тя бе готова да спечели. Но не срещу това. О, боже, не това!

Ами ако изгуби? Изведнъж я връхлетя мисълта за тази възможност. Протегна ръка към Марти до себе си и почти смаза неговата, стискайки я като в клещи.

— Господи, колко са студени ръцете ти! — каза той и тогава водещият Джони Бъртън подаде плика на майка й.

— И победителката е... Лайла Кайл!

Публиката си пое дъх като един човек, а после избухна в аплодисменти. Никой не реагира на драматичността по-добре от актьорите. Камерите уловиха лицето на Лайла с изписващото се по него добре изрепетирано чувство на изненада, а после най-широката усмивка, с която я бяха виждали да се усмихва на екрана или в живота. Тя целуна Марти, който седеше до нея, скочи и повдигайки дългата си рокля, за да не се спъне, изтича по пътеката до подиума. Усещаше тупкането на сърцето си и горещината на прожекторите. Движеше се като през вода, като на сън, със забавени движения.

Изправи се пред майка си, която стискаше наградата в костеливите си ръце. Лайла посегна към статуетката. Тереза я гледаше със стъклен поглед. Лайла дръпна наградата. Ала Тереза не пускаше. Лайла дръпна пак. Тереза упорстваше. Но наградата си беше на Лайла. Всичко щеше да бъде нейно оттук нататък. И най-сетне майка ѝ отстъпи. Лайла притисна наградата до гърдите си. Тълпата побесня от възторг.

Никога не се беше изправяла пред такава тълпа. Е, в крайна сметка не беше театрална актриса. Сега, застанала пред тази публика, каймака на каймака на нейния свят, тя чу аплодисментите и разбра колко я обичат. О, беше неописуемо, беше точно онова, за което бе бленувала нощ подир нощ. Любов. Чиста любов... Любов, която не я омърсваше, любов, която не я докосваше, но я обгръщаше като топла вана.

— О! — задъха се тя в микрофона. — О! Благодаря ви! — успя да каже, а подготвената реч се изпари от главата ѝ. — Благодаря ви на всички.

И публиката, изморена от обичайните дълги изказвания, от изкуствената искреност, откликна на чистото ѝ чувство. Аплодисментите започнаха отново, надигнаха се и се засилиха, докато не заблъскаха в нея самата.

Необходими бяха няколко минути ръкоплясканията да се уталожат и през това време Лайла плачеше. От облекчение, от радост,

но най-вече защото за пръв път от онази сбирка у тях преди толкова много години тя бе спечелила аплодисментите на публиката. Тогава майка ми ме удари. Завиждаше ми. Дали и сега гледа и завижда? Лайла потръпна в тържеството си. Оттогава, от онази вълшебна вечер, Лайла играеше само пред камера, откъсната от реакцията, от отклика, без преимуществото на възторга. Тази вечер тя разбра какво ѝ е липсвало. И поиска още.

Овладя се, въпреки че още трепереше. После, старателно отбягвайки Тереза, се поклони за последен път, да успокои публиката и същевременно да попие всеки миг. Поклони се и се изправи пред себе си с наградата „Еми“ в ръце.

Това бе най-щастливият миг от живота ѝ. И последният.

От дъното на залата отекна изстрел и Лайла се наклони напред, наградата се изхлузи от ръцете ѝ и се търкулна, докато не спря, поклащайки се на самия край на сцената. На операторските екипи им трябваше най-малко четири секунди, за да разберат, че се е случило нещо извънредно. Лайла Кайл изобщо изчезна от кадър. Мич Голдман, продуцентът на програмата за връчване на наградите „Еми“, който беше в контролната зала, изджафка някакво нареждане на първа камера.

— Дайте снимка отдалеч.

Показаха Лайла, простряна на сцената.

— И тази кучка ли е пияна като майка си? — попита Мич. — Спъна ли се? Дай едър план, Боби.

От публиката се надигаше стреснат шепот. Какво беше това? Номер? Нещастен случай?

Джони Бъртън пръв стигна до Лайла. Докосна я и после видя червеното петно, което вече се разливаше отзад на роклята ѝ и изцапа ръката му.

— Застреляли са я — извика той. — Бързо лекар!

— Майната им на тия предавания на живо! — простена Мич Голдман.

Всички в гостната на Ейра изахкаха, когато Лайла падна. Стояха като парализирани, неподвижни като статуи. Никой не мигваше и всички очи бяха приковани към екрана. Какво ставаше? Лайла току-що бе обявена за победителка... покланяше се... и изведнъж се строполи. На екрана Джони Бъртън се навеждаше над нея. После гласът му разтърси гостната: „Застреляли са я“.

Първата мисъл на Ейра бе, че това е номер. После, след много кратка пауза, някой нададе вик.

— О, боже! — извика Майкъл Маклейн.

Жени се разпищяха. Някой изкрещя: „Мъртва ли е?“. Всички скочиха на крака и се заблъскаха пред екрана. Вероник Пек ридаше.

— Шшт! Тихо, да чуем! — обърна се Майкъл Дъглас към тълпата.

В суматохата само Ейра, незабелязан от никого, остана на стола си.

Сам току-що излизаше от мъжката тоалетна. Беше си възвърнал спокойствието след инцидента с Кристал, когато чу шума и видя суматохата на екрана. Чу съобщението за Лайла и се задъха.

Боже мой! Ами Джийн? В безопасност ли е? Ако беше спечелила тя, дали и нея щяха да застрелят?

И внезапно го заля копнеж — най-силното чувство в живота му. Боже мой, ами ако е мъртва? Ако вече никога не я видя, никога не я прегърна, никога не я любя?

В този миг Сам разбра, че нямаше да обича никоя друга жена, освен нея.

Роби не можеше да мисли, не можеше да свърже две думи и не се и опитваше. Вместо това се пресегна и вдигна рухналата Тереза, прекосявайки бързо зелената стая до изхода от залата. Лайла! Наистина ли беше ранена? Не, това е само телевизия. Не може да е истина. Тереза има пристъп. Трябва да я измъкна оттук. Исусе, къде е колата? Той се разкрещя за шофьор, изнасяйки я през вратата. Шофьорът го нямаше. Но Роби някак си щеше да стигне до болницата, където и двете му момичета имаха нужда от помощ.

Сай Ортис стоеше в средата на гостната точно до Ейра, там, където му е мястото, в центъра на всичко, готов да приема поздравления. Сега не помръдваше, не можеше. Лайла застреляна? Сложи ръце на гърдите си за миг, после ги спусна в джоба за инхалатора. Но дишането му беше нормално. Погледна към екрана. Лайла застреляна. Господи Исусе! Сай никога нямаше да спре да се изненадва на тази жена. Сигурно го беше нагласила. Спомни си какво

направи автобусната катастрофа за Глория Естефан. Ако Лайла оживееше — а Сай нито за миг не се усъмни в това — щеше да бъде най-търсената актриса в продължение на години. Следващата седмица щеше да е на корицата на „Пийпъл“. Целият шибан град щеше да е неин.

Гостната се въртеше. Ейра не можеше да я спре, дори ако затвореше очи. Когато ги отвори, видя всичко в розова светлина, като размазаните светлини на сцената. Червено. Знаеше си. Усещаше, че приближава. Болезнено пробождане, после отдръпване на болката, което за миг му даде да си поеме дъх. Опита се да стане, да извика, но не можа. После отново раздиращата нажежена болка в главата, от едната страна на тялото му. Ейра се помъчи да отвори уста, за да извика за помощ, но от нея се проточи само дълга лига. Падна отново назад на стола, благодарен за облекчението, че почти изгубва съзнание.

Продължаваше да седи, а тълпата наоколо кръжеше като въртележка. Главата го болеше. Не, беше по-лошо от болка. Имаше чувството, като че ли мозъкът му се разцепва. Реши да продължи да седи, докато всичко свърши. И то наистина свърши, за него.

— О, не, горкото момиче. — Русата старлетка до Пол Грасо се обливаше в сълзи, отпуснала глава на рамото му. Пол се отърси от нея.

Марти, помисли си той. Ами какво стана с Марти ди Дженаро? Не казаха нищо за него. Изглежда, доколкото успя да разбере Пол, беше ранена само Лайла. На екрана вече даваха телевизионното студио за новини и говорителят, който казваше напрегнато, но ясно: „Току-що получихме информация, че това е терористичен акт на Международната лига за борба с непотизма. Полицията все още се опитва да установи самоличността на извършителя. Извикано е ФБР“.

Пол се обърна към русата старлетка, която сега само подсмърчаше.

— Аз открих Лайла Кайл — каза ѝ той.

— Чакайте малко — извика Майкъл Маклейн на тълпата. — Млъкнете! Да чуем какво ще кажат — рече, посочвайки монитора. Ейдриън беше до него както през цялата вечер, само че сега го държеше и с двете си ръце, стиснала в юмруци плата на официалното му сако. — Всичко е наред, сладурче — каза ѝ, очарован от факта, че толкова много разчита на него. — Всичко това е на километри оттук. Ти си в безопасност.

Коремът ѝ вече личеше — приятно хълмче, което тя притискаше към него. Той го потупа, после отново насочи вниманието си към екрана. Лайла Кайл, помисли си. Застреляна. Да. Потвърдиха го. Каква беше тази лига? Господи, ами ако сега започнат да избиват филмови звезди. Сети се за онзи психопат, който все му пишеше от затвора. Армията от самотници, всеки стиснал в ръка „Спасителят в ръжта“. В неговия случай сигурно към старите закани ще се прибавят и заплахите на жените почитателки, след като обяви годеща си с Ейдриън. Той се обърна към нея да я изведе от гостната. Нямахше смисъл повече да остава тук. Не и с годеницата си в това деликатно положение. Докато водеше вкопчената в него Ейдриън към вратата, помисли си, че можеше да бъде и по-лошо. Можеха да застрелят Лайла и преди да получи наградата. Тогава тази кучка Джийн Мур щеше да я спечели служебно.

— Какво е това нетопи... онова де. Дето казаха — попита някой.

— Непотизъм — бе отговорът — е, когато получаваш работата си чрез семейни връзки.

— На баба ти хвърчилото — изкрещя Симор Левин. — Те ще ни изтребят всички.

Нийл Морели спокойно се извърна от сцената, без дори да изчака да види реакцията. В крайна сметка Роджър му беше обяснил какво да прави и му беше казал, че ще я улучи. Когато не го извикаха да смени Джони като церемониалмайстор, Роджър успокои гнева му и обясни промяната в плана. Нийл остави пистолета да виси свободно от ръката му. Тръгна спокойно по лявата пътека към сцената, към светлините, към Джони, който сега държеше рухналото тяло на Лайла Кайл като в „Пиета“. Спокоен. Нийл се чувстваше абсолютно спокоен, защото сега най-лошото вече беше свършило.

Письците долитаха отдалеч. Не че не ги чуваше. Половината публика пищеше, а другата половина или се криеше под столовете, или тичаше към изхода. Но хаосът му се струваше далечен и несвързан с него.

Беше стигнал на пет-шест метра от сцената, когато се нахвърлиха върху му. Усети удара отзад и падна на колене, но не почувства болка. Роджър му беше казал, че няма да го боли. Изтръгнаха пистолета от ръката му, но Нийл вече бездруго нямаше нужда от него. Имаше нужда от малко въздух. Чувстваше дробовете си странно изпразнени под купчината мъже, нахвърляли се отгоре му. Не беше точно болка — Роджър беше обещал, че няма да има болка — но доста силен натиск. После натискът спря и той усети как рязко извиха ръцете му назад, но беше твърде зает с това да си поеме въздух, за да обърне внимание на белезниците, които ухапаха китките му.

Когато го вдигнаха рязко на крака, прожекторите и камерите бяха насочени към него, както го уверяваше Роджър. Нийл се усмихна. Не беше неудачник. Съвсем не. Сега щеше да стане звезда. Освободителят. Ще освободи всички от жалката система. Няма вече всичко да преминава от майка на дъщеря, от баща на син. Роджър бе предрекъл това. Роджър бе избрал него. Нийл си имаше страхове и съмнения, но бе победил. Той изпълни мисията си, само не произнесе реч.

Наоколо крещяха неистово. Нийл само се усмихна.

— Представител съм на Лигата за борба с непотизма — извика той. — Смърт на онези, които са против нас.
И после започна комедийния си монолог.

Големият шанс в живота идва само веднъж при всеки от нас, и то ако имаме късмет. А новината за застрелването на Лайла ме накара да подкупя шофьора на наета лимузина с 210 долара в брой плюс моя „Ролекс“, за да зареже клиента си на тържеството по връчване на наградите и да ме закара до болницата.

По улиците около болницата се стичаха тълпи. Червените буркани на полицейските коли се въртяха призрачно и светлината им отскачаше от напрегнатите лица на зяпачите. Колата на бърза помощ изгуби ценни минути, докато полицията ѝ разчистваше път. Най-сетне полицаите пропуснаха виещата линейка и тя спря пред отделението за спешни случаи. Отвориха задните врати, санитарите измъкнаха носилката на пътеката и хукнаха с нея. Успях само да зърна Марти ди Дженаро, който вървеше до носилката и държеше в ръцете си бутилка с някаква течност, от която се виеха тръби.

На входа за спешното отделение на болницата „Седарс-Си-Кей“ беше лудница. Пристигнаше втора линейка. Аз още не знаех за това, но в нея пътуваха тленните останки на Ейра Сагарян. От средата на набъбващата тълпа вече виждах не само Марти ди Дженаро, но и Тереза О’Донел, които си пробиваха път през тълпата от репортери и зяпачи, опитвайки се да влязат в болницата.

Тереза О’Донел пристъпваше несигурно, оглеждайки зяпащите я лица.

— Всичко е наред, мис О’Донел. Само полицаи и персоналът на болницата. — Един полицейски офицер галантно ѝ подаде ръка и тя мина подир носилката през вратата, подкрепяна от Роби Лаймън за едната ръка.

Жена в строг делови костюм и табелка с името и поста на гърдите ѝ, посочващи, че работи в болницата, каза на Тереза:

— Последвайте ме, мис О’Донел.

Затътриха още една носилка през бариерата.

— Кого водите? — попита един от специалистите по спешна помощ.

— Удар. Мъртъв е — изкрещя санитарят.

— Паркирайте го. Имаме живи!

И така, през следващите пет часа оставиха мъртвия Ейра Сагарян в преддверието на отделението за бърза помощ, докато около него се разиграваше драмата на живите.

Групата, заобикаляща Лайла, продължи през цедилото на полицията, която задържаеше тълпата от хора, дошли като червеи да се хранят с плътта на падналите. Зад стената от полицаи бръмчаха видеокамери и репортерите крещяха въпросите си. Последният въпрос, който Тереза чу през шума и бъркотията точно преди да завие по един коридор, беше: „Жива ли е, или е мъртва, мис О’Донел?“.

Медицинска сестра, чиято бяла униформа контрастираше рязко с черния фрак на Марти, отвори вратите и задържайки едновременно напирещата тълпа, издърпа вътре първо Марти, после Тереза О’Донел и Роби. Лактите ми до момента ми бяха осигурили място точно подир тези тримата, но знаех, както и другите представители на медиите, че ще трябва да остана отвън, с нос, притиснат в стъклото на вратата, изчаквайки като останалите вестникарски хрътки за трошици информация.

Точно тогава ми излезе късметът. Буквално. Рязко дръпнатата навътре врата се върна със замах и ме перна по носа. А пък носът ми лесно започва да кърви силно.

Вътре в болницата хаосът продължаваше, но охраната видя кръвта и ми махна да вляза. Медицинските сестри и болничният персонал вече бяха заобиколили Марти, Тереза и Роби, отвеждайки ги в един по-тих ъгъл.

— Аз съм с тях — изгъгнах на дежурната сестра и тя, след като хвърли оценяващ поглед на бижутата и кръвта, ме заведе да седна при тях. Наведох нарочно глава между коленете си, за да не спира кръвта. Тя вече бе наквасила драматично жълтата ми копринена блуза (\$316 от Джорджо) и аз се постарях да я размажа добре по лицето си. Отделението за спешна помощ не е място за суета.

Дежурната сестра вече даваше помощ на Тереза, която стенеше високо, стиснала статуетката „Еми“. Марти седеше мълчаливо, с провиснали ръце между кльощавите си колене. Приличаше на каталептик. А Роби ридаше шумно.

През двойната врата на операционната зала излезе лекар, който попита за близките на Лайла Кайл.

— Тук сме — простена Тереза.

— А аз съм нейната леля. Тъ, чичо — поправи се Роби.

— Аз съм годеникът ѝ, докторе — каза Марти, ставайки на крака.

Докторът го погледна странно.

— Пациентът в залата не би могъл да бъде ваша годеница — каза той. И добави, обръщайки се към всички ни: — Трябва да говоря с кръвен роднина или законна съпруга. Има ли тук такъв човек?

Роби отговори заради Тереза, която продължаваше да стене, поддържана от една страна от сестрата.

— Това е майката, докторе. Мис О’Донел.

Докторът се обърна директно към нея.

— Мис О’Донел — каза той — не знаем какво точно се е случило, но не бива да се тревожите. Докараният пациент не е вашата дъщеря. В това мога да ви уверя.

На Тереза ѝ омекнаха коленете и туловището ѝ започна да се измъква от хватката на Роби и сестрата, но забелязах, че не пускаше статуетката.

— Сестра — излая докторът — закарайте мис О’Донел в един от кабинетите за прегледи.

Униформен болничен служител се приближи и поведе Тереза заедно със сестрата, макар че Роби се повлече подире им през фоайето.

Марти, който до момента мълчеше, най-сетне намери думи да се обърне към доктора.

— Какво говорите? Разбира се, че ми е годеница. Аз видях как я простреляха. Аз я докарах с линейката.

— Невъзможно е физически — озъби се докторът. — Това не може да бъде Лайла Кайл.

— Защо? — озъби му се на свой ред Марти.

— *Защото докараният от вас пациент, онзи с огнестрелната рана, има penis.*

На вратата пишеше „Вход забранен. Само за персонала“. Самотен пазач от охраната на болницата стоеше пред вратата с ръце зад гърба, но с военна стойка. Най-сетне въведоха Тереза и Роби в една секретарска стая, а оттам — в по-голямо, обзаведено с вкус вътрешно помещение, чиято табелка гласеше „Д-р Робърт Стърн. Главен администратор“. Роби не разбираше какво, по дяволите, става. Какво искаше да каже докторът, когато съобщи, че Лайла не била застреляна. Че имала... Беше немислимо. Роби я видя на носилката. Тереза очевидно се бе стегнала и обсъждаше нещо шепнешком с доктора и служителка.

— Аз съм мисис Макелрой — каза жената. — Уведомихме доктор Стърн за положението и той настоя да ви доведем на по-дискретно място в кабинета му, където можете да останете, докогато пожелаете. При вас ще дойде лекар от отделението за бърза помощ веднага щом преценим състоянието на пациента. Засега мога само да ви съобщя, че пациентът е жив. Съжалявам, мис О’Донел. Бих искала да мога да ви съобщя нещо повече. Но скоро ще научите.

Тя предложи обичайните неща за пиене и даде на Тереза телефонен номер, на който да се обади, ако им потрябва нещо или пък ако иска да пита нещо. Също така отвори най-долното чекмедже на писалището на доктор Стърн и им показа частния телефон, чийто номер знаеха само тя и доктор Стърн. Тереза трябваше да отговаря само на този телефон. Мисис Макелрой откочи апарата на писалището и посъветва Тереза да го включи, ако иска да се обади навън. Докато продължава това извънредно положение, трябваше да вдигат само частния телефон на доктор Стърн.

Когато мисис Макелрой отвори вратата да излезе, вън вече стоеше още един човек от охраната. Тереза чу как деловата млада жена му дава нареждания.

Щом се затвори вратата, Роби се тръсна на коженото кресло. Тереза тръгна из стаята, отваряйки шкафовете, докато откри каквото ѝ трябваше. Избра си бутилка великолепно бренди от запасите на доктор

Стърн, после, с бутилката и чаши в ръка, се настани на кожения диван срещу Роби. Измъкна тапата, наля си пълна чаша бренди и все още с бутилката в ръка, жадно започна да пие, докато не я пресуши.

— Спри, Тереза. И ми кажи какво става.

— Не ща да чувам нито една дума, ясно ли е? Бях добро момиченце цяла вечер и правех точно това, което искаше, нали? Е, купонът свърши. При тези обстоятелства заслужавам да пийна. Съветвам и теб да сториш същото. Блед си като призрак. Няма нужда сега и ти да ми припаднеш, за бога.

Тереза си наля още една водна чаша бренди и този път вече започна да я пие на малки глътки. Лицето ѝ бе мрачно и отчуждено.

— Сега вече няма никаква надежда.

— Нали чу какво каза мисис Макелрой, че Лайла все още е жива.

Тереза поклати глава, изтръгвайки се от мислите си.

— Не говоря за Лайла. Не можеш ли поне за минутка да помислиш за мен? Какво преживявам аз? Какво ми се е случило на мен? Какво ще стане с моето бъдеще?

Роби зяпна Тереза за миг, после на вратата настойчиво се почука. Тереза чу как човекът от охраната разпитва някого, после отвори вратата и пусна вътре един млад лекар.

Той беше нервен, държеше се служебно и бързаше. Бялата му престилка беше напръскана с кръв и носеше купче документи в ръце. Заговори с Тереза без предисловия.

— Трябва да говоря само с вас. — Тонът му беше настойчив.

— Жива ли е? — попита Роби.

— Да — каза той и на двамата. А после повтори на Тереза молбата си. — Трябва да поговорим.

Тереза забави дишането си и каза на доктора:

— Можем да обсъждаме всичко пред мистър Лаймън. Той е един от най-старите и най-добрите ми приятели. Какво има, докторе? — попита, сякаш не можеше да си представи за какво става дума.

— Лайла Кайл е ваше дете, нали? Вие сте майка ѝ?

— Да — отвърна Тереза.

— Тогава трябва да ви помоля да подпишете коригираното съгласие за хирургическа намеса. Като онова, което подписахте преди, но в това полът е отразен вярно.

Докторът помълча, този път, за да погледне Роби, после продължи.

— Вие, разбира се, знаете от какъв пол е детето ви.

Роби не вярваше на ушите си.

— Какво? Какво, по дяволите, означава това, Тереза? За какво говори той?

Тереза му махна с ръка, за да млъкне, после отговори на доктора.

— Да — каза отсечено.

— Значи знаете, че Лайла Кайл всъщност е мъж, а не жена.

— Да — отвърна отново тя.

— Какво? — изврещя Роби, но те не му обърнаха внимание.

— Излишно е да казвам, че това не променя нищо в опитите ни да спасим нейния... ммм, неговия... живот. Но по обясними юридически причини имаме нужда това да се изясни. Моля, подпишете коригирания документ, мис О'Донел. Имам да извършваме още доста допълнителни операции.

Тереза драсна подписа си на страницата.

— Какви са шансовете й?

— Твърде рано е да се каже. Съжалявам. Но правим всичко възможно. Засега, изглежда, има само една огнестрелна рана, но е засегнала аортата. Трябва да съм откровен с вас, мис О'Донел. Боя се, че всичко виси на косъм. Не мога да ви давам лъжливи надежди, а само да обещавам, че ще направим всичко възможно за него.

— А, докторе..., другата информация. Докога ще остане конфиденциална?

Той спря до вратата.

— Евентуалните аспекти на състоянието на мис Кайл могат да бъдат оповестени само чрез говорител на болницата, в случая мисис Макелрой. Така че официално няма да има пресконференция, докато не разберем нещо повече. Няма да споменем промяната в пола засега. И не преди да сме ви уведомили. — Той погледна Тереза право в очите. — Друг въпрос е неофициалното разгласяване. Това е твърде значителна информация. Мога само да кажа, че разчитам на дискретността на персонала и се надявам и вие да споделите чувствата ми. Тълпата от репортери и почитатели отвън е огромна.

После остави Роби и Тереза сами.

Роби, който мълча през цялото време, се надигна от дивана.

— Какво, по дяволите, иска да каже той с „корекция на пола“?

Тереза отпи от чашата си.

— Винаги съм искала момиче — промърмори тя. Говореше като на себе си. — Нямаше начин да отгледам момче.

— Отговори ми — настоя Роби.

Тереза рязко вдигна глава.

— Не ми приказвай с такъв тон. В момента имам достатъчно неща на главата си, за да се занимавам и с вбесен педал. — Роби не отговори. — Бебето имаше проблем. Единият тестикул не беше оформен. Познаваш Кери. Не можеше да се справи с брак, камо ли да бъде баща на син. Господи, оформихме всичко юридически само заради рекламата. Знаеш това по-добре от всеки друг.

— И? — попита Роби.

— И какво? Напивахме се няколко нощи заедно, аз забременях и Кери се върна при теб или при който и да било друг младок, когото чукаше по онова време. Когато му казах, че съм бременна, толкова се смя, та мислех, че ще получи инсулт. — Тереза продължи да отпива от чашата с бренди, като я доливаше, преди да се изпразни. — Когато посвикна с тази мисъл... когато посвикнахме с тази мисъл... заговорихме какво момиченце ще ни се роди. Такова беше желанието и на двамата. Изобщо не ни мина през ум, че може да ни се роди момче.

— Но ви се роди — каза Роби.

— Технически да.

— Технически! Технически ли? Какво, по дяволите, искаш да кажеш? Нима е имало въпрос?

— Всъщност не. Но с този тестикул... Е, аз завързах един конец около другия. Той атрофира. Безпроблемно. И отгледах Лайла като момиче.

— Ами как... в свидетелството за раждане на Лайла пише „момиче“. Виждал съм го. Как направи това?

— О, нали си спомняш доктор Карлтън? Оня стар шарлатанин. Той беше готов да направи всичко, което му кажеш. Снабдяваше повече хора в Холивуд с амфетамини или морфин, отколкото днешните търговци на наркотици. Правеше аборти, които тогава бяха незаконни, и дори зашиваше огнестрелни рани, за които не съобщаваха на полицията. Всичко. Той беше личният доктор на индустрията. Той ме изражда в родилния дом „Уестлейк“. Така че, когато ми събщи, че е

момче, просто му казах, че сигурно е сбъркал. Бях родила момиче и очаквах това да бъде отразено в свидетелството за раждане.

— И Карлтън го направи за теб? Регистрира Лайла като момиче?

— Разбира се, за бога. Той върза тестикула. И ѝ предписа хормонално лечение, когато му дойде времето. Кое то ми струваше доста пари.

— Исусе Христе! Господи, Тереза! Какво каза Кери?

Тереза се разсмя.

— Може и да не знаеш това, но в нощта, когато се роди Лайла, Кери беше на сексоргия само за момчета у Ейра. Не дойде да види нито мен, нито бебето, преди да се погрижа за всичко.

— Но как така никога и не разбра?

— Кога да разбере? Когато ѝ сменя пелените ли? Или когато я къпе? Не бъди такъв глупак, Роби. Познаваш Кери по-добре от мен. Не искаше нито мен, нито бебето, нито щастлив семеен живот. Не искаше да види и теб, доколкото си спомням, когато разбра, че искаш повече от някой и друг случаен тек. Кери не обичаше да се обвързва. С никого. Така че това стана наша тайна. Между Лайла и мен.

— Ами Естрела?

— Естрела беше купена и ѝ беше платено. Знаеше каква е сделката още от първия ден. Трябваше или да живее с тази тайна и с всички луксове, които можеше да ѝ осигури моят начин на живот, или да се върне обратно в онази колиба със сламен покрив в пустинята на Мексико. Ти какво би избрал?

Брендито вече оказваше влиянието си върху Тереза. Очите ѝ се забулиха. Тя потъна в дълбокото кожено кресло.

— Беше такава хубавко момиченце. Закръглено и мекичко, с прекрасни очи и чудесна коса. — За миг Тереза като че ли потъна в спомена. — Никога повече не споменавахме това. Когато му дойде времето, Карлтън започна да ѝ дава хормони. Присади ѝ гърди в Мексико. Тя има чифт съвършени цици. Лайла никога не се оплакваше и никога нищо не питаше. Беше щастливо малко момиченце. Пенисчето беше мъничко. Едва се забелязваше. През повечето време не се и сещахме, че се е родила момче.

— Не беше много щастлива в деня, когато се премести при мен! Господи Боже, Тереза, ти си ѝ отнела пола. Ти си я направила

безполова! Осакатила си я. Нищо чудно, че те мрази — изплю думите Роби.

— Омразата няма нищо общо с това — изкрещя Тереза. — Мрази ме, защото не помогнах за кариерата ѝ. Но си знаех, че ще се случи нещо такова. Не можеш да имаш личен живот, да имаш тайна и да си прочут. Вече не, знаех си, че по един или друг начин ще я разкрият.

— Искаш да кажеш да разкрият теб. Теб, авторката на тази малка трагедия. — Роби отпи от питието си. — Та Джоан Крофорд изглежда пред теб като майка Тереза.

— Как смееш! Не съм я била и не съм я връзвала за леглото. Имаше чудесен живот. Всичко, което може да си пожелае едно дете.

— С изключение на самоличност.

— Самоличност ли? Ами моята самоличност? Каква разлика има за едно ревящо бебе дали го обличат с рокля или панталони? Никаква. Но за мен и за кариерата ми разликата беше огромна.

— Твоята кариера — озъби се Роби.

— Да, моята кариера. Без нея нямаше да има красиви рокли, голяма къща, прислуга, частни училища. Нямаше да има нищо такова без мен. После обаче тя реши да ме напусне и да прецака всичко. С твоя помощ, бих добавила.

— И как го прецака?

— Защо ѝ трябваше да стане актриса? Не можа ли да се омъжи за онзи тип, който ѝ бях избрала, да живее скромен живот? Не, искаше да бъде звезда. Направи го само за да се състезава с мен. Още от пубертета. Все искаше да се състезава. Сега няма да имам нищо. Хората ще се смеят. Никой няма да разбере. Вече никога няма да работя. Няма да мога да ида вече на никое парти.

— Ами Лайла? Какво ще стане с нея?

— Нищо няма да стане. Тя все още разполага с парите, които Кери ѝ остави под попечителство. Има и милионите, които направи с този сериал. И наградата „Еми“. Надявам се да не я прецакат с наградата. Това не е ли достатъчно?

Телефонът в най-долното чекмедже иззвъня. Тереза погледна Роби, за да вдигне той слушалката. Роби само поклати глава. Тереза се изправи несигурно на крака и се заклатушка през стаята.

— Да? Разбира се. Ще чакам. — Обърна се към Роби. — Беше мисис Макелрой. Искаше само да ми каже да пусна лекарите, които идват със съобщение.

На вратата се почука тихичко два пъти. Тереза допи чашата си и застана в средата на стаята. Роби отвори вратата и двама лекари със зелени хирургически престилки влязоха в стаята.

— Мис О'Донел — започна по-възрастният. Направи крачка напред и посегна да ѝ хване ръката. — Боя се, че имаме много лоши новини. Съжалявам. Изгубихме я.

Тереза помълча за миг.

— Какво искате да кажете с това „изгубихме“?

— Лайла Кайл е мъртъв, мис О'Донел. Почина по време на операцията.

Роби издаде някакъв задавен звук и се запъти към вратата. Тереза изкрещя:

— Роби, не ме изоставяй. Имам нужда от теб.

Но Роби дори не забави крачка.

Джийн чу изстрела и видя как Лайла рухна като марионетка с отрязани конци, но не това, а тишината, мигът на неестествената, ужасна тишина ѝ подсказаха, че се е случило нещо страшно. После екнаха писъците.

По-късно Джийн се чудеше какво ли щеше да прави без Брустър. Той бързо я изведе от реда и сред цялата пищяща и блъскаща се истерична гълпа успяха да се доберат до Шарлийн, Дийн и Доуб.

— Задръж ги тук — каза доктор Мур на Доуб. — Аз съм лекар. Трябва да видя мога ли да помогна.

Стигна до сцената, като прескачаше през облегалките на столовете. Доуб ги беше подслонил до една колона. Джийн наблюдаваше как знаменитостите дърпат и късат дрехите на други знаменитости, за да излязат първи през вратите. После Брустър се върна, задъхан, но спокоен.

— Хванаха го. Всичко е наред. Някакъв психопат. Взеха му пистолета. Всичко е наред. Ние сме в безопасност, освен ако някой не ни прегази, бягайки към вратата.

— Как е Лайла? — попита Шарлийн.

— Зле. Ранена е в гърдите. Сериозно, но може би не фатално.

— О, боже! Би могло да се случи на всяка от нас! — потрепери Джийн. Шарлийн се разплака.

Най-сетне хората на Джералд ла Брек стигнаха до тях. Джийн трепереше все по-силно. Опита се да каже нещо, но откри, че не може да говори.

Брустър свали сакото си, загърна я и я обви с двете си ръце. Джийн затвори очи, той прошепна нещо и тя опря глава на рамото му; излязоха някак от театъра и се качиха в една кола, чу се вой на сирени, проблясваха светлините на полицейски коли или на фотоапарати, а после настъпи мрак.

През следващите два дни Брустър денонощно бдеше край нея. Бяха в „Бевърли Уилшир“, в ъглов апартамент. Сметнаха къщата за твърде опасна, докато не се разбере истината за убиеца. Брустър разговаряше с нея и ѝ четеше, но през повечето време тя дремеше. Той не включваше телевизора, не ѝ даваше да говори по телефона и да чете вестници, но на втория ден ѝ разказа всичко за Лайла. Джийн го изслуша шокирана и смаяна и се заплака.

— Мъж ли? Значи е била транссексуална?

— Не и от медицинска гледна точка. Всичко си ѝ е било на мястото. Може би е била импотентна. Асексуална.

Тя отново се заплака.

— Толкова е тъжно.

И той я държа за ръката, докато заспа. Джийн имаше чувството, че може да спи цял месец.

Брустър не ѝ даваше да става от леглото, освен за да иде до тоалетната. Сервираха им в стаята. Разреши ѝ да поговори с Шарлийн, но останалите държеше настрана. Беше такова облекчение.

Най-сетне тя се надигна в леглото и успя да се усмихне.

— Ти си чудесен лекар — каза му.

Той поклати глава.

— Не. Аз съм чудесна медицинска сестра. Както и ти, ако искаш да знаеш.

Колко отдавна беше сестра! Като че ли преди десетилетия.

— По-добре ли се чувстваш?

— Много по-добре. Все още не мога да повярвам, но съм добре. Наистина.

— Е, има един човек, който иска да говори с теб. Виси в коридора от два дни. Не ми беше удобно да го отпратя.

— Сам ли? — попита тя и усети как се изчервява. Брустър кимна.

— Искаш ли да го видиш, или да го отпратя?

Джийн въздъхна.

— Вече го отпратих веднъж. По-добре да го видя. Съжалявам.

— Недей. Животът си е твой, Джийн. Няма за какво да се извиняваш. Нищо не ми дължиш. — Той се обърна и отиде до вратата.

Сигурно изглеждам ужасно, помисли си Джийн и се ядоса на себе си. О, боже, кой го е грижа как изглежда? Сам ли? Е, той вече не

значеше нищо за нея.

Вдигна поглед. Сам беше влязъл тихо в спалнята.

— Добре ли си? Не можех да повярвам. Трябваше да те видя. Добре ли си? — Тя кимна. Сам се доближи отстрани на леглото. — Господи, когато видях убийството по телевизията, разбрах, че ще умра, ако нещо ти се случи. Мери Джейн, аз... не знам какво искаш да чуеш, за да се върнеш при мен, не знам какво трябва да ти кажа, но знам, че няма никоя, никоя на този свят, освен теб, за която бих искал да се оженя.

— Да се ожениш ли? — Тя онемя. — Да се омъжа за теб? Аз изобщо не искам повече да те виждам.

— О, знам, че така се чувстваше преди „Роди се звезда“ да стане такъв голям хит. Но сигурно сега разбираш, че беше необходимо да...

— Ти луд ли си? — попита го тя. — Да не би съвсем да си откачил?

— Чуй, и двамата направихме неща, с които не можем да се гордеем. Но не е твърде късно...

— Точно тук греших цели двеста процента. Закъснели сме с години — каза му тя.

— Джийн, всичко, което каза, всяка твоя дума беше вярна. Аз поразмислих. Наистина поразмислих. И сега знам какво искам. Искам теб. Никоя, освен теб. Да забравим всичко останало. — Той взе ръката ѝ. — Животът е твърде кратък да го пилеем.

Тя го погледна. Какво ли бе обичала в него? Външният му вид? Егоизмът му? Бързият му ум? Колко повърхностна бе самата тя да обича такъв човек.

— Прав си — каза тя най-сетне. — Животът е твърде кратък да го прахосвам. Затова няма да прекарам нито минута повече с теб.

Едва на третия ден Брустър позволи на Джийн да гледа новините по телевизията. Част от „Ентъртейнмънт Тунайт“ бе посветена на убийството. Джийн изгледа клиповете как тя, Лайла и Шарлийн пристигат за церемонията по награждаването, после ги дадоха в едър план сред публиката. Беше злоещо. Защо гледаха хората? Да видят смъртта на един идол? Фалшив идол? Горката, горкичката Лайла. На Джийн ѝ се повдигна. Буквално ѝ се повдигна.

— Е, като лекар ще ти дам лекарството, което винаги ми даваше мама — усмихна се Брустър и се обади да сервират в стаята.

Джийн пиеше чаша джинджифилов сок, когато за пръв път видя залавянето на стрелящия. На екрана пред нея в едър план изникна Нийл Морели.

Джийн се сбогува с Брустър до входната си врата. Мисълта за сбогуване на летището ѝ напомняше твърде много последното ѝ сбогуване с Нийл в Ню Йорк. Тя потръпна.

— Студено ли ти е? — попита Брустър и тя се усмихна на загрижеността му. Би трябвало да е зима, след като тази пагубна слана попари всички, но Холивуд бе безсърдечен и въздухът бе топъл и уханен.

— Не. Добре съм. Ще се оправя. — Млъкна. Не беше много сигурна в това, защо да лъже? — Чуй, Брустър, не знам как изобщо да ти се отблагодаря...

— Мисля, че току-що го направи. — Той гледаше в краката си.

— Не. Заслужаваш нещо повече от думи.

— Трябва да занеса тия обувки за нови подметки — каза той, а после сви рамене при неуспешния опит да се пошегува. — Хей, приятелите са за това. Повдигна се на пръсти и я целуна по устните само веднъж, много нежно. После си отиде.

Джийн влезе вътре, а устните ѝ потръпваха. Мрачното ѝ настроение малко се пооправи. Но после си спомни за Лайла. Джийн гушна котката, седна на дивана и започна да съставя списък. Имаше да свърши толкова много неща.

Когато телефонът иззвъня, не можа да реши да вдига ли слушалката или не. Но човекът от охраната на Ла Брек свърши това вместо нея. Появи се на вратата на всекидневната и извика:

— Някакъв тип на име Сам. Искате ли да се обадите?

Джийн замръзна на мястото си. Какво пък искаше сега?

Поклати глава. Не на охраната, а на себе си, после протегна ръка към телефона.

— Мери Джейн? Джийн? Ти ли си?

— Да. Аз съм.

Сам помълча малко.

— Чуй ме, това е бизнес. Знаем какви са ти чувствата към мен, но мисля, че имаме много неща за обсъждане. Между другото, подписвам

в момента договор за три филма с „Парамаунт“. И искам да играеш главната роля в първия от тях.

Сега беше ред на Джийн да помълчи. Холивуд! Едва не изпръхтя. В този град дяволът се маскираше като продуцент и предлагаше договор за три филма.

— Съжалявам. Вече няма никога да играя — заяви спокойно тя.

Гласът му стана по-дълбок. Играеше ли, луд ли беше, или просто бе най-безчувственият човек в Америка?

— Няма да е както преди. Работя върху сценария и той е добър, Джийн. Наистина е добър. За автомобилен състезател, който едва не изгубва жената, която обича, защото не може да се откаже от състезанията. Виж, знам, че звучи пубертетски, но всъщност не е така. — Млъкна да си поеме дъх. — С теб ще бъдем добър тандем, Джийн.

Тя тихо затвори слушалката.

Не спираха да свирят проклетото парче. Сай Ортис направи рязко движение и едва не се удари в един телеграфен стълб, докато въртеше копчетата на радиото. След стрелбата всички станции въртяха парчето на „Кинкс“, посветено на жените актриси. После онзи тъп духач Ал Янковиц щеше да изпее някаква пародия, озаглавена „Лайла“. Но всъщност към оригинала би могло да се прибави много малко.

Нищо чудно, че в канцелариите на „Ърли Артистс“ бяха откачили. Спонсорите, пресата, студиото — като че ли целият Холивуд — искаха да спечелят нещо от „Три момичета на път“. А оная кучка Лора Ричи Злоезичи дори има нахалството да му се обади у дома посред нощ, на частния му номер, за да го пита виждал ли е някога Джийн Мур или Лайла голи.

Когато Сай Ортис стигна до рецепцията, малката глупачка там четеше „Информър“ с очевидно монтираната снимка на корицата и заглавие с крещящо червени букви: *Скандалът, който ще сложи край на „Пътя“*.

— Какво смяташ да правиш след работа? — попита Сай момичето.

— Не знам — примигна то.

— Лошо, защото вече няма да работиш тук — каза ѝ той.

Грабна вестника, смачка го и го нахъса на парчета, преди да го хвърли на пода и да стъпи отгоре му. Премина с трясък през въртящата се стъклена врата във фойето. Секретарката му стоеше в очакване.

— Нещо от Марти ди Дженаро?

— Не. Все още е под упойка. Но се обадиха от болницата. Има промяна в състоянието на мис... искам да кажа мистър Кайл. — Тя замълча. — Всъщност той е мъртъв.

— Какво ме интересува? — изджафка Сай. — Тая кучка... искам да кажа кучият му син... все едно вече за нищо не става.

Исусе, не можеше да диша! Сай влезе в кабинета си и зарови из чекмеджетата за поредния аспиратор. Гърдите му като че ли щяха да се

пръснат. Ако не внимава, ще се намери в моргата до онзи травестит. Опита се да брои, за да овладее дишането си. Същевременно видя купчината съобщения до телефона. Разрови ги. Все от клиенти, които скоро ще бъдат экс клиенти, рече си той. Естествено, всички тия типове звънят, за да „обсъдят бизнеса си“. Разбира се. Толкова бързат да се обаждат на Майк Овиц, Си Ем Ай и Си Ей Ей, че ще стопят телефонните линии.

Всичко се разпадаше! Марти имаше някаква нервна криза, страхотната блондинка беше перверзна, Джийн Мур беше хирургическо произведение, а Лайла Кайл беше мъж! В телевизионната мрежа се бяха побъркали. Лес Мърчант заплашваше да спре сериала. Хайръм Фландърс беше готов да убива и всички други спонсори се дърпаха. Исусе, ще има късмет, ако не го осъдят. Сигурно точно това щяха да направят. Щеше да му струва милиони!

Но имаше и нещо по-лошо! Холивуд е град, крепящ се на фалша, на който си вярва. Когато си търсен, си търсен, но когато не си — замразяват те на сто градуса под нулата.

Сай потръпна.

Трябваше да направи всичко възможно, за да овладее нанесената досега вреда. Мощно и бързо. Но не беше ли вече твърде късно? Е, можеше да спаси Джийн Мур. „Роди се звезда“ все още беше хит, и то голям. Тя все още можеше да изкопчи някоя главна роля. Любопитството към нея не стихваше. Онзи телевизионен сценарий, който прочете миналата седмица, за проститутката, осиновила две деца. Можеше да стане. Междувременно ще осъдят „Информър“ и оная кучка Лора Ричи. Но съдебните процеси се влачеха дълго и бяха твърде скъпи. Той сбърчи чело и профилактично смукна от аспиратора.

Сети се! Ще извика Хефнър. Този път не за „Кристи“. А за вложка за средна страница. И не от ония снимки с размит фокус от филма. А прясно търсено месо. Тя ще им покаже всичко. А после бързо ще й намерят роля в друг телевизионен филм. Сега тази кучка ще трябва да го слуша, ако иска да оцелее. Подобни говна свършиха работа на Мадона, нали? После семейство Смит. Очевидно Дийн не е брат на онази дървенячка, така че ще осъдят всички булевардни вестници от името на Шарлийн и може би тя ще се сгоди... или, още по-добре, ще се ожени. Това ще разкара ония тъпацы от църквата и „моралното мнозинство“ от главата му. Оставаше само Лайла. След

като беше мъртва, може би „Три момичета на път“ ще продължи в друга насока, когато Марти излезе от кризата. Или дори преди това, с друг режисьор. И травеститчето Кайл ще бъде сменено. В крайна сметка в Холивуд лесно се намираха нови мръвки. Преди една седмица той беше решил да се откаже от Шарлийн и Джийн. Сега пък щеше да се откаже от Лайла и да запази другите две. С две от трите си стари актриси сериалът имаше шанс да оцелее.

Значи всъщност единственият проблем, който оставаше, беше Марти. Сега на него му течаха лиги и говореше несвързано, но какво от това? Няколко седмици в санаториум и ще бъде в отлична форма. А може би, помисли си Сай Ортис, може би ще замени дори и Марти. Вярно, че идеите, формата — всичко това беше негово, но то вече бе утвърдено. Може би онзи келеш, асистент-режисьорът от „Роди се звезда“... как му беше там името... Джоел не знам си кой. Може би той ще може да го направи. В крайна сметка какво толкова имаше да се прави?

Още четири дни — дни на обсада — Сай успя да задържи на повърхността себе си и „Ърли Артистс“, докато ги обстрелваха медиите, филмовата индустрия, телевизионната мрежа и спонсорите. Всяко копеле, с което се познаваше, смяташе за свой дълг да му се обади, за да се отчете. Всеки кучи син от индустрията имаше да му казва нещо умно... Е, майната им на всичките. Снощната публика на „Три момичета на път“ би всички рекорди. Както Сай беше обещал на Хайръм Фландърс да стане. Така че сега му оставаше само да намери начин да смени Лайла и Марти и да запази сериала.

Интеркомът избръмча.

— Мис Мур е тук да се срещне с вас.

— Добре. — Света Богородице, хич не беше в настроение за тази фръцла, която вечно имаше някакви претенции. Поне днес ще бъде кротка. Познаваше ги той „талантите“, когато за пръв път осъзнаеха факта, че публиката както дава, така и взема. Я виж Кристал как се усмири. А той — Сай се усмихна на себе си — той обичаше „талантите“ смирени и уплашени. Тогава проявяваха много повече уважение. Освен ако не изпаднеха в паника и тогава можеха да изядат живи и децата си.

Джийн Мур щеше да е разтревожена, но не да изпадне в паника, реши той. Сигурно вече се е съзвела от изненадата на „Роди се звезда“ и е разбрала, че той е прав за филма, както и за възможността да продължи в „Три момичета на път“ евентуално с поразширена роля. Плюс това снимките в „Плейбой“ или „Пентхаус“, които току-що ѝ беше уредил (с надбавка за себе си, разбира се), ще затворят устата на приказките за пластичните операции. Стратегията беше добра. Тя най-сетне трябва да го е оценила. Сай остави аспиратора си, готов да успокои разстроен и изплашен „талант“.

Само дето тя не изглеждаше нито разстроена, нито уплашена. Беше красива както винаги, но и спокойна... Носеше дънки с обикновен бял пуловер, но той не се удържа за миг да не помисли какво има отдолу. Усмихна се, но тя не отвърна на усмивката му. Какво ѝ ставаше на тая кучка?

— Здравсти, Сай — каза му и седна срещу него. — Дойдох да упражня правата си.

— Какви права?

— Да напусна „Три момичета на път“.

— Какво?

— Напускам, Сай. Ти го включи това в договора. Сега аз го използвам.

Какви бяха тия глупости? Сай присви очи.

— Знам, че имаш куп други предложения. Всъщност аз изчетох някои сценарии, прегледах някои възможности, но да не излеем и бебето с водата.

— Всъщност няма значение. Напускам. Напускам сериала, филмите, рекламите за козметика, откриването на супермаркети. Напускам бизнеса.

Секретарката на Сай провря глава през вратата и без да обръща внимание на Джийн, каза на Сай:

— Жена ви е на телефона.

— Коя? — озъби се Сай.

— Сандра.

— Не коя жена, а коя линия!

Той натисна посочения мигащ бутон сред многото други мигащи бутони.

— Какво? — извика. — Не! Да не си посмяла да идеш в клуба. Няма да говориш с никого. Дума да не става! Никаква Ан! — Ан беше приятелка на жена му, омъжена за репортер от „Л. А. Таймс“. — Ами да, ще си седиш сама! — отсече той и тръшна слушалката. Отново се обърна към Джийн. — Чуй ме — каза ѝ възможно най-спокойно. — Все още си разстроена след „Роди се звезда“. От насилието, от смъртта. Прекаляваш в реакцията. Разбирам те. Чувствителна си. Ти си актриса. Но трябва да погледнеш на това като на предизвикателство.

— Казах вече, Сай. Напускам.

— Джийн, чуй ме. Имам страхотна идея. Начин да им натрием носа на всички. Говорих с Гучионе. Ще им покажем, че всички слухове са завистливи лъжи. Преувеличения. Ще направим подборка. Осем страници. Боб казва, че ще снима сам. И ти ще си страхотна. Зрелищна. Още по-велика. И сама ще си избереш ролята.

— Чудесно. Искам да играя Корделия.

— Каква е тази роля? Виждал ли съм сценария? Как му е работното заглавие?

— „Крал Лир“. Ще можем евтино да получим правата.

— Много смешно. Чувал съм за „Крал Лир“. Шекспир не важи. Освен като филм, който да прочуе Мел Гибсън.

— Тогава „Хамлет“.

— Престани, Джийн, не говори така. Вече сме инвестирали много в теб. Знам, че сега просто преминаваш през някаква криза. Отрицателната реклама вреди. Но ще я превъзмogneш. Просто ще отговорим с тази подборка.

— Да им покажа „прелестите“ си ли? — Тя се разсмя и поклати глава. — Забрави за това, Сай.

— Не съм сигурен, че разбираш какво се опитвам да ти кажа. Слушай, всички тук до един са имали по някоя и друга козметична корекция. Няма от какво да се срамуваш. Разбирам, че при нормални обстоятелства сигурно няма да предпочетеш да го направиш. При нормални обстоятелства и аз не бих ти го препоръчал. Но говорим за изключително увреждане на кариерата ти. И подборка, направена с вкус, в хубаво списание...

— Сай, „Пентхаус“ не е „хубаво списание“, а Боб Гучионе е антихрист. — Джийн помълча, после му се усмихна. — В никакъв случай няма да се получи. Белезите са твърде явни.

— Белезите ли? Чакай. Какво ми говориш? — извика Сай Ортис, стискайки аспиратора си в ръка. — Казваш ми, че всички тия глупости са верни?

— Да. — Джийн го погледна право в очите. — Верни са.

— Значи цялата си в белези? Като Франкенщайн? — попита Сай, извисявайки глас почти до вопъл.

— Не бих искала да го формулирам така, но да, белезите са многобройни.

— Значи не ставаш за „Пентхаус“.

— Не ставам за „Пентхаус“ — усмихна се Джийн.

— На какво, по дяволите, се хилиш — озъби й се Сай. — Виетрите бяхте бленувана плът. Господи, сега това е кошмар! Знаеш ли какво ще стане с теб?

Джийн сви рамене.

— Ще сложи край на кариерата ми като сексбомба ли? — попита и се изкиска. Кучката се изкиска.

— Какво ще кажеш, ако изобщо сложи край на кариерата ти? Не виждаш ли? Илюзията я няма. Те ще гледат екрана и ще се чудят къде са ти белезите. Ще гледат да открият някъде следа. Нито един продуцент и нито един режисьор няма да иска да работи с теб.

Джийн се разсмя.

— На какво, по дяволите, се смееш? — изкрещя Сай.

— Мисля, че е смешно. Експлоатиращ красотата телевизионен сериал, който създава трите най-секси жени в Америка. Онова, което ти така откровено нарече „бленувана плът“. Едната се оказва Франкенщайн, другата спи с брат си, а третата е мъж. Май не остана нищо повече за експлоатиране, а, Сай?

Не бе имало подобно погребение. Нито погребението на Рудолф Валентино, нито на Джийн Харлоу, нито дори на Мерилин Монро не можеше да се сравни с карнавала на медиите, в който се превърна погребението на Лайла Кайл.

И нямаше кой друг да го организира, освен горкичкия, разбит от мъка Роби Лаймън. Тереза беше дрогирана с успокоителните, Сай Ортис се беше скатал някъде, Марти беше превъртял, а Ейра Сагарян беше съвсем аут — мъртъв. Обичана от милиони и оплювана от милиони, Лайла така и нямаше близък човек, който да пренесе ковчега ѝ и да уреди възпоменателна служба. Никой, освен един стар поклонник на майка ѝ.

Роби настоя да облекат тялото с рокля в лавандулов цвят — щом беше избрала да бъде момиче през живота си, да остане такава и в смъртта, каза той — и по кориците на списанията в цял свят бе отпечатана ужасната снимка на Лайла в ковчега, с огнени коси, контрастиращи зле с лилавата рокля. Донесоха около хиляда погребални венци и букети. Дойдоха да я изпратят хиляди.

— Те бяха нейни поклонници — каза Роби разплакан. — Тя ги обичаше.

Проблемът беше, че не всички я обичаха. Една жена се опита да изтрие грима от мъртвото ѝ лице. Друга държаше неприличен език пред ковчега. Най-сетне служителите от погребалното бюро поставиха ковчега ѝ зад стъклена витрина. Така заприлича на Снежанка.

Но много по-страшни от онези, които я хулеха, бяха хората, дошли да я боготворят в параклиса ѝ. Стотици млади мъже (някои не чак толкова млади) пристигнаха с всички атрибути на Лайла Кайл, с високите токове, грима и задължителната червена перука. Някои пищяха и припадаха при вида на трупа ѝ. Други ридяха. Мнозина трябваше да бъдат изведени насила. Но след като мине веднъж да я видят, те отново тичаха да се наредят на опашката, която се виеше през седем преки, за да я зърнат отново.

Имаше и хиляди момиченца в пубертета. Някак си разкритието за объркания пол не им правеше впечатление. Може би дори повече я харесваха заради това. В крайна сметка Дейвид Бауи се беше обличал не по-малко предизвикателно и имаше последователи още преди двайсет години. А това бяха деветдесетте години на века. Момиченцата изливаха болката си в неспирни остри пубертетски писъци.

Около двеста коли се опитваха да стигнат до Форест Лоун. Сцената около гроба беше апокалиптична. И сред всички присъстващи единственият, който наистина познаваше Лайла приживе, беше леля ѝ Роби, когото трябваше да отнесат на ръце от гроба.

Дреболии. Ако мислеше за дреболии, за прости нещица, Марти се чувстваше добре. Слънчевата светлина, отразена от гънка в снежнобелите чаршафи. Сянката на настолната лампа върху стената. Вкусът на нарязания банан върху овесените ядки.

По халат и пантофи, Марти бавно отиде до прозореца, който гледаше към отлично поддържаната градина. Сигурно съм в Япония, помисли си той. Всичко бе толкова съвършено, толкова чистичко, че трябва да беше в Япония. Но после си спомни и се отмести от прозореца.

Чу вече познатия ключ в ключалката и видя сестрата — как ѝ беше името? — да влиза през вратата.

— Здравейте, как се чувствате днес, мистър Ди Дженаро? — Тя взе подноса със закуската му и тръгна към вратата. — Днес сте хапнали добре. Апетитът ви се възвръща. — Затвори и заключи вратата зад себе си, като отново го остави в тишината насаме с мислите му.

Той седна в креслото — имитация от епохата на кралица Ан — от което се виждаше градината зад прозореца му. Беше разстроен. Очите му се изпълниха със сълзи, които потекоха бавно по страните му. Той често седеше тук, в тази чиста и тиха стая, и плачеше. Още не беше разбрал защо точно, затова продължи да си плаче.

Болничното легло вече беше оправено, килимът беше почистен с прахосмукачка, а скринът и нощните шкафчета бяха изтрети от прах. Всичко това беше станало, докато той бе на водна терапия преди закуска. Беше много доволен от обслужването. Добър хотел. Едва ли имаше неприятност в света, която да не може да се облекчи с престой в луксозен хотел. Където и да се намираше. Ако не беше в Япония, дали не беше в Англия? Не. Много беше слънчево, за да е там.

Остана да седи в тапицираното с брокат кресло и да плаче. От време на време, както сега, точно преди да му дадат лекарствата, в мозъка му се отваряше малко прозорче и той си спомняше. Лайла.

Лайла беше мъртва. И после плачеше. Лайла го беше излъгала, спомни си той, и сълзите се затъркаляха още по-бързо. Лайла беше мъж.

Нямаше нужда да лъже. Все едно, щеше да я обича. Но това го правеше хомосексуален, а беше сигурен, че не е хомосексуалист. Въпреки всичко щяха да намерят някакъв начин. Бяха намерили начин. Всичко щеше да бъде наред, само Лайла да не го беше лъгала. Излъга го и умря. Думите се зароиха в грозен стих в главата му. Щяха да измислят нещо, само те двамата.

Но Марти вече знаеше, че не бяха само те двамата. Бе станал за смях на цял Холивуд и всички го съжаляваха. Точно от съжалението най-много го болеше. Или може би защото знаеше, че вече никога няма да види Лайла. Не, всъщност фактът, че вече никога няма да може да работи, никога вече няма да създава красота на екрана, го тормозеше най-много.

Скоро сестрата щеше да се върне с гофрираната пластмасова чашка с хапчета и чаша вода. Скоро, съвсем скоро, и после спомените и сълзите щяха да спрат.

Обикновено Марти не си спомняше нищо. Не можеше да се сети за нищо от миналото. Дори когато идваше да го посети Сали. Знаеше, че познава Сали, но не можеше да си спомни как и откъде.

На Марти му харесваше точно това да не си спомня нищо, да не знае какво го е докарало тук, където живееше зад заключени врати.

Моника Фландърс се извисяваше над сгърчената фигура на сина си Хайръм, който седеше на писалището си. При сто и петдесет сантиметра ръст не беше лесно да се извисяваш, но Моника постигаше този ефект забележително добре.

— Първо открийме, че блондинката спи с брат си...

— Той не ѝ е брат, мамо — подхвана Хайръм.

— Извини ме — каза Моника ледено. — Тя май наскоро откри, че не ѝ е брат. Това ме зарадва. После светът разбра, че брюнетката е чудовище. — Тя си пое дълбоко въздух. Същото направи и Хайръм.

— Не е чудовище, мамо. Просто пациентка на пластичен хирург. Та ти самата...

— Аз самата никога не съм изглеждала като нея — озъби се Моника. — Била е едно нищо. Грозотия. Тя ли представлява „Фландърс Козметикс“? И ако това не ти е достатъчно... една извратена и една дебелана... можем вече да добавим и травестит. Травестит, който се облича като жена и имитира жена, да убеждава жените да купуват нашите червила. Страхотно, Хайръм! Забележително! Идеята ти беше ненадмината.

— Майко, тази седмица сериалът получи най-високия рейтинг, който изобщо е получавала някаква програма. Това е...

— Това е откачен сериал, ето какво е. По дяволите и рейтингът. Каж ми нещо за продажбите, Хайръм.

— Е, трябва да се очаква известен спад...

— Ти наистина си кретен. Самата мисъл, че ще поемеш ръководството от мен е най-голямата грешка, която съм допуснала в живота си. С изключение може би на този провал. Не разбираш ли, Хайръм? С козметичната ни серия е свършено. Край. Нито една жена няма да купи повече от нас. Ние продаваме мечти, Хайръм, а не кошмари. Купонът, както казват, свърши.

— Но ние сме инвестирали почти сто милиона долара в тази работа.

— Понеси загубите си като голямо момче.

— Мамо, ти луда ли си? Ще заменим Лайла Кайл с някоя друга. Ще променим печатната реклама. Можем дори да се отървем от другите две. Но трябва да запазим серията, майко.

— Оттегли спонсорството ни. Намали загубите. Започни наново, Хайръм.

Той се изправи.

— Дума да не става! Няма да преглътна тази загуба. Не и през първата ми година като президент. Майко, говоря сериозно... за това няма да отстъпя. Ще отнеса въпроса в съвета. Ще настоявам за решение. Те едва ли ще се съгласят с теб.

— Ще се съгласят, Хайръм. И ще си спомнят кой им подсказа тази идея. Не го прави. Ще съжаляваш.

Но той не я послуша. И съжали.

Джийн седеше на верандата в къщата на Шарлийн сред увитите мебели и опакованите в сандъци кухненски съдове. Двете приятелки се бяха умълчали. В смога над долината залезът бе просто невероятен.

— Замърсяването и прахът правят всички тези багри — каза Джийн.

— Е, значи и мръсотията става за нещо.

— А пък аз си мислех, че целият този боклук, който го изписаха за нас, ще е безполезен.

— По дяволите, не. Увихме си хубавичко съдовете с част от него. А в Уайоминг ще използваме останалата част за подпалки и покриване на разсада в градината — засмя се Шарлийн. После отново погледна залеза. — Наистина е красиво — въздъхна тя. — Все не мога да повярвам, че Лайла е мъртва. Няма повече да види нито един залез. Освен това не мога да повярвам, че е била мъж.

— Е, предполагам, че всъщност не е била, нали? Искам да кажа, че дори и да има част от екипировката, човек не може да стане пожарникар, ако разбираш мисълта ми.

— Сега знаем и защо беше толкова озлобена. Мисля, че всъщност е била нещастна. — Шарлийн поклати глава. — Какво е направила майка ѝ с нея?

— Аз пък бих искала да знам какво е правил Марти с нея. Искам да кажа, че трябва да е била страхотна по преструвките да го накара да мисли, че е жена. И аз някой път съм симулирала по някой оргазъм, но не и пола си.

— Тъъ?

Джийн погледна Шарлийн.

— Никога ли не си симулирала оргазъм?

— Тъхъ. Защо да го правя? — попита Шарлийн. — Какъв е смисълът?

— О, да намалиш напрежението... своето, неговото. Да свърши по-бързо, ако ти е досадно. Ами, знаеш как. — Джийн откри, че се взира в неразбиращото лице на Шарлийн.

— Аз пък не съм. Не съм спала с много мъже, но никога не съм се преструвала какво чувствам в живота си. Това би било лъжа в лош момент за лъгане.

— Мисля, че си права, Шарлийн, но смятам, че повечето жени го правят.

Шарлийн поклати глава и сви рамене.

— Не разбирам много от секс — каза тя. — Толкова дълго се срамувах от онова между Дийн и мен, та ми е трудно да свикна, че всичко си е наред. Освен това, дори и когато се предполагаше, че е нередно, пак винаги го чувствах като редно. Понякога беше единственото редно нещо.

— Ще изживееш чувството за вина. Просто си повтаряй, че не ти е брат.

— Е, дори и да не ми е, все едно, чувствам го като брат — каза Шарлийн. — Харесва ми, че сме като кръвни роднини, знаеш ли? Но сега вече не ме е срам. Знам какво могат да кажат или да си мислят другите хора, но не ме е грижа. Наистина не ме е грижа. Защото не ме е срам.

— Най-важното е какво мислиш ти самата, Шарлийн — каза Джийн.

— Е, да, но бих искала да ме разбереш. — Тя помълча. — Виждаш ли, чувствам го така... сексът с мъжете, с другите мъже, го усещах, като че ли в леглото има два вида хора. Техният вид и нашият. Дори с Бойд и после с Майкъл Маклейн беше като състезание между двама.

Джийн си помисли за Майкъл, за Сам и кимна.

— Е, с Дийн не е така. Не го усещам, като че ли сега е неговият, а после моят ред. Не го усещам като състезание. Просто сме си ние... И двамата сме си ние, еднакви. Не е толкова вълнуващо като с Майкъл, признавам това. И по едно време се бях объркала. Но сега знам едно — може да не е така, както се предполага, че трябва да е сексът, но както го правим с Дийн, така ми харесва. — Красивите очи на Шарлийн се наляха със сълзи, докато се вглеждаше в лицето на Джийн.

Джийн ненадейно бе залята от огромна вълна... завист. Осъзна го, трепвайки от изненада. Защото между нея и нейните любовници винаги имаше стълкновение и битки. Борба за собственост, надмощие, свобода. Борба между половете. И винаги след възбудата следваше

разочарование, самота, предателство. Винаги. Те всъщност никога не са били наистина на моя страна, помисли си тя. С изключение може би на Нийл. Нийл беше на моя страна, но той не бе достатъчно вълнуващ и достатъчно красив за мен. Така и не спях с него. А сега може би е твърде късно вече за Нийл. И може би е твърде късно за мен.

Тя погледна Шарлийн пред себе си, красива както винаги, простишка, пряма и чиста като сълза. Сети се за всички съвети, които ѝ бе давала, затова как се бе отнасяла снизходително с нея и едва не се изчерви.

— Сега какво ще правиш? — попита Джийн.

— Ами мисля с Дийн да приемем предложението на нашия приятел. Ще се заселим в Уайоминг с Доуб. Ние с него сме съсобственици на голям парцел земя, която той е купил там. По-късно с Дийн ще се оженим.

— Значи просто си тръгваш, без да се обърнеш?

— Ами да. И се смятам за късметлийка. Можеха да застрелят теб или мен.

— Но няма ли да ти липсва? Възбудата, вниманието... и парите?

— О, дяволска работа. Та то не беше така, както изглеждаше. Като че ли и няма кой знае колко пари. Толкова много погълнаха данъците и хонорарите. Тази къща имаше голяма ипотека и много пари отидоха за лихви и какво ли още не. Като че ли само мистър Ортис успя да направи пари. Той няма да ми липсва. Малко ще ми липсва мисълта за славата. Няма да е човешко да кажа, че не е така. Но в действителност няма да ми липсва нищо от това... — Тя се обърна да погледне през прозореца към хълмовете, прострени долу под тях. После отново погледна Джийн. — За теб ще ми е мъчно, но се надявам да ни дойдеш на гости.

— Ще дойда — обеща Джийн.

— Ами ти? Оставаш ли?

— Имам да посвърша още някои неща.

— А после какво?

— После не знам.

— Винаги си добре дошла в ранчото, Джийн.

— Благодаря. — Очите на Джийн се напълниха със сълзи. Може би не заслужаваше толкова добра приятелка като Шарлийн, но беше

благодарна, че я има. По-добре да поразведри този разговор, иначе ще удави и двете в плач. — Значи няма повече Кримзън, Кара и Кловър?

Като че ли усетила настроението на Джийн, Шарлийн тръсна глава и подсвирна.

— По дяволите, разбира се, че има. Вземаме трите кучки с нас! — разсмя се тя и се обърна да погали по главата първото куче, което дотича при нея.

Джийн се облече старателно като за важно прослушване. Но каква роля се опитваш да получиш, запита се тя. На добра приятелка ли? Малко си позакъсняла. Не си играла тази роля пред Нийл от дълго време. Лейди Щедрост? Не е ли смешно? Никога не си била лейди, а през последната година дори духовно и емоционално обедня. Ако Нийл има нужда от нещо, то това е добър психиатър и още по-добър адвокат, а не някой, който да отбие номера. Е, поне можеш да му напишеш чек. Той може и да му помогне, макар че кой знае дали изобщо вече може да му се помогне.

Сигурно Нийл изобщо няма да се сети коя съм. Няма да познае в мен Мери Джейн. Че съм била някога де. И защо да те познае, когато и ти не се познаваш, запита се тя. Може дори да откаже да се срещне с теб. Огледа се в огледалото в цял ръст, заемащо стената на мраморната ѝ баня. Беше обути в много добре прилягащ чифт дънки, които ѝ бе ушила Май, и широкия пуловер, който бе облякла по време на почивката им със Сам в Северна Калифорния. Загледа отражението си в огледалото — висока, стройна, съвършеният овал на лицето ѝ светеше, гъстата ѝ черна коса падаше на вълни, устните ѝ бяха налети, лицето — с форма на сърце. Приличаше на онези хора, които винаги я бяха гледали със снизхождение. Някога в Ню Йорк мнозина я гледаха така. С изключение на Нийл. Тя въздъхна.

Още една привилегия на славата, помисли си Джийн, докато вървеше по облицования със зелени плочки коридор на Окръжния затвор. Достъп до затворниците имаха само роднини и адвокати. И, разбира се, от време на време по някой и друг репортер, готов да плати малко долари. Или пък филмова звезда.

— Близка приятелка на семейството — каза тя и чиновникът от затвора не поиска нищо друго, освен снимките ѝ с автограф, която тя съобразително бе донесла със себе си, заедно с два билета за неофициална предпремиера на нещо, което и тя не знаеше какво е. Той

я огледа внимателно и тя беше сигурна, че търси очебийни белези. Е, ще получи пълен доклад от яката тъмничарка, която я претърси много старателно, преди да ѝ позволи да премине през решетките в коридора, водещ до стаята за посетители. Джийн, разбира се, трябваше да се представи като „Джийн Мур“. Дали Нийл щеше да се съгласи изобщо да разговаря с нея?

Излезе от стаята на охраната, отново спретнато облечена, и тръгна по коридора. Примижа от невероятно ярките лампи на тавана, шахматно наредените зелени плочки, стените, боядисани в два тона като във всички подобни институции.

Влезе в малка изолирана стаичка, която ѝ посочи пазачът. Бе почти изцяло запълнена от очукана дървена маса и четири различни стола. Нийл седеше на петия, тесният му гръб, обърнат към вратата, облечен в оранжев анцуг. Обърна към нея лице на гризач, с още по-дълбоко хлътнали очи, полуприкрити от клепачите. Огледа я, без да помръдне мускул на лицето или тялото си.

После стана.

— Вероника! — каза и протегна към нея ръце, а очите му се напълниха със сълзи.

Беше ѝ трудно да повярва, че толкова бързо я позна въпреки пластичните операции, въпреки изминалото време и това странно място за срещи. Но може би това беше магията на любовта. Нийл я обичаше, познаваше я, все още я познаваше. Тя го прегърна, после седна с него до масата.

— Съжалявам, че толкова дълго не ти се обадох — обясняваше Джийн. — Търсих те. Наистина те търсих. Но номерът ти не беше регистриран и аз...

— Всичко е наред, Вероника — каза ѝ Нийл мило. — Прощавам ти.

Изглеждаше нормален, макар и малко потиснат. Какво да говори със стар приятел, който е станал убиец? Или да отбягва въпроса?

— Какво се случи? — попита тя меко.

— Те сбъркаха. Всичко беше погрешно.

— Какво искаш да кажеш? — Бяха го заснели с десетина камери на местопрестъплението. Сигурно нямаше да претендира, че е

невинен.

— Не трябваше да бъда Джъгхед. Трябваше да бъда Арчи. Онзи, когото харесват всички. Това беше грешката. Но вече я оправиха. Роджър я оправя. Не беше моя вината, че застрелях момичето. Някой обърка всичко. Джони Бъртън. Не трябваше той. Аз трябваше да бъда церемониалмайстор. Аз. Прости ми, учителю! — Погледна я със светнали обезумели очи, втренчени в нейните.

— Сигурно ще ти простят — прошепна тя.

— Страхотно! — извика той в пространството. После се обърна към нея с лукаво изражение на лицето. — И тогава ще ми върнат ли моята програма? Защото не мога повече да изтрайвам тая гадост. Да не ме признават, да не ме уважават. Не мога повече! — Гласът му се извиси. Ненадейно той рязко зарови глава в ръцете си и се разплака. — Ти не знаеш какво е — ридаше Нийл. — Не знаеш какво е да си толкова, толкова близко до тази любов. И да я изгубиш. Да изгубиш всичко.

— Зная, Нийл. Зная.

Тя го потупа възможно най-нежно по рамото. Поседяха, докато той плачеше.

— Толкова съжалявам. От какво имаш нужда? — попита тя. — Ще ти донеса всичко, което позволяват.

— Имам всичко, което ми трябва. — Той вдигна глава от масата и избърса очи.

— Ами адвокат? Бих могла да помогна...

— Приятелката на сестра ми е адвокатка. Даяна. И после Роджър. Роджър ще се погрижи за всичко.

— Нийл, искам да ти помогна. Аз...

Внезапно от унесената размазана усмивка лицето му се озъби като на животно.

— Не Нийл! — изкрещя й той. — Арчи. Сега съм Арчи. Наистина съм популярен. Всички ме обичат.

— Добре. Добре, Арчи — каза тя, за да го успокои. Лицето му я изплаши. Луд ли беше? Наистина ли я позна? — Арчи, с теб добре ли се държат тук?

— Да се държат добре ли? Хей, та аз съм най-известният тип в гимназията в Ривърдейл. Бях избран за председател в горните класове.

Реджи се състезаваше с мен, но аз спечелих. Единодушно. Дори и Реджи накрая гласува за мен.

Джийн се опита да се разсмее на измъчената шега, но не ѝ беше лесно.

— Арчи, толкова съжалявам за всичко. Затова че ти спряха програмата и за...

Нийл скочи, събаряйки стола. Джийн също скочи от внезапното му движение, по-скоро стресната, отколкото уплашена. Вратата бързо се отвори и над тях се изправи огромен негър тъмничар. Нийл погледна към него.

— Чао, Вероника — каза Нийл. После протегна ръце и очите му се напълниха със сълзи.

Докато Джийн вървеше по коридора, отдалечавайки се все повече от объркания брътвеж на Нийл, трябваше да приложи цялото си актьорско майсторство, за да не се разридае на глас. Не я позна. Не знаеше кой ден е и какво се е случило. Очевидно викаше на всекиго Вероника или поне така ѝ каза помощник-тъмничарят. Бе затворен в килията на собствената си болка. Вината му бе още по-тежка от лудостта и от време на време, когато се измъкваше от параноичната мъгла на заблудите си, болката и ужасът в очите му бяха по-страшни от приказките за заговори, които изричаше на глас. За пръв път Джийн разбра защо хората търсят утехата на лудостта.

Очите ѝ се напълниха със сълзи. Щяха ли да осъдят Нийл да живее зад решетки? Или изобщо да не живее? Повдигаше ѝ се и ѝ се виеше свят. О, господи, колко се обърка всичко! Знаеше, че Мери Джейн и Нийл имаха много общи неща — и двамата бяха родени без необходимите физически дарби. И двамата бяха достатъчно умни и чувствителни, за да го съзнават. И двамата бяха прекарвали половината от живота си, все компенсирайки за нещо. Накрая обаче Нийл се провали и вече не можеше да съжителства с човека, който всъщност бе. Кльоцаво, смешно човече, с лице на невестулка, без публика, без приятел. Убиец. Джийн въздъхна. О, Нийл, как можа?

Но няма и тя не бе близо до самоубийство в Скъдърстаун? Не можеше да забрави часовете след погребението на баба си. След като собствените ѝ провали и неуспехи я бяха подлудили почти колкото

Нийл. В падението си Нийл само бе обърнал гнева си навън и бе убил другото вместо себе си. Така постъпваха мъжете. Жените се самоубиваха. Кое беше по-голям грях?

Спря, прислони високото си стройно тяло до стената и почувства, че трепери от главата до петите. Защото изведнъж осъзна, че и тя е виновна за едно убийство. Преди повече от две години в Ню Йорк тя беше убила Мери Джейн Моран. Мери Джейн бе умряла под скалпела на Брустър, както Лайла Кайл бе умряла от куршум. Тя бе сложила край на живота на Мери Джейн, обричайки я на смърт, тъй като не бе красива и преуспяваща.

Сам Шийлдс седна на един стол близо до пътеката, за да може да си протегне краката. Беше забравил колко неудобни са столовете в обикновените кинотеатри. Сега гледаше филми само на специални прожекции и премиери. Кога ли за последен път бе платил да иде на кино, както ходеха другите? Със сигурност не и откакто се беше преместил тук. Може би не от Ню Йорк, където гледаше филми с Мери Джейн.

Отдръпна се вътрешно от тази мисъл. Беше се усъвършенствал в това. Мисли за приятни неща, за сегашния момент. „Роди се звезда“ беше в седмата си седмица на разпространение и вече бе надхвърлил сто милиона долара приходи. Той щеше да спечели от него над три милиона и щеше да се премести от къщата под наем в каньона в първия си истински дом — закътан високо зад хотел „Бел Еър“. Междувременно бе станал най-известното момче в града. Всички отвсякъде се натискаха да режисира следващия им филм. Вече се беше срещнал с Роб Райнър от „Касъл Рок“, с Марк Канън от „Кълъмбия“ и Стенли Яфи от „Парамаунт“. Хубаво беше да си известен.

Светлините угаснаха и потекоха надписите. Сам гледаше прегледа, когато до мястото му спря една двойка и го помоли да минат навътре. Той стана. Извиси се над тях. Те вече пълнееха, както повечето американци от средната класа. И двамата бяха двайсетинагодишни. Седнаха съвсем близко до него. Е, нали искаше да видиш реакцията на публиката, напомни си той. Сега ще я видиш отблизо. Момчето предложи на момичето пуканки от картонена кофичка. Сам се обърна отново към екрана.

Музиката се усили и се появи пояснителният кадър със знака, че филмът е забранен за малолетни. С това се отбелязваше началото на филма, на неговия филм. Публиката — доста голяма за следобедна прожекция в Бърбанк — все още се наместваше, хората си шепнеха помежду си и се настаняваха на столовете. После на екрана се появи лицето на Джийн в сцената, когато спори с шофьора и когато намесилият се Майкъл я спасява. Вървеше прилично. Публиката се

разсмя на унищожителната забележка на Джийн, въпреки че не успя да се разсмее повторно от бързото прехвърляне на камерата върху лицето на шофьора. Ейприл беше права за това.

Ейприл искаше да работи с нея по друг проект. И защо да ѝ отказва? След успеха на „Роди се звезда“ цялата неприязън помежду им като че ли бе отнесена от потока банкноти. Предложенията от другите студии също изглеждаха примамливи, но нима познатото зло не беше по-добро от непознатото? И Ейприл не бе по-черна от дявола. Откъде му беше хрумнало това сравнение? Не съм правил сделки с дявола, каза си той.

Въпреки че бе гледал филма сто пъти, Сам беше дошъл тук, за да види харесват ли го обикновените зрители. Изглежда, да. Джийн и Майкъл — Джуди и Джеймс — току-що се бяха целунали за пръв път на големия екран. Докато Джеймс сваляше блузата на Джуди, Сам чу как тълпата си пое дъх. Той хвърли незабелязано поглед на двойката до себе си. Момчето седеше с полуотворена уста, зяпнал, прехласнат. После момичето се пресегна и сложи свободната му от пуканките ръка на гърдата си. Сам като че ли го удари ток. Хората все още ли се натискаха по кината?

Обърна се към екрана. Джийн наистина беше красива. Собствената му празна длан се сви, като че ли обвивайки за сетен път гърдата ѝ. Той усещаше как магията завладява публиката. В киното цареше пълна тишина.

Въздейства, защото цялата ми безсилна любов и ярост са вградени в този филм, помисли си Сам. Обичах я. Обичам я. И сега, когато мога да имам почти всяка жена, която поискам, никога няма да имам такава, която да ме е обичала, преди да преуспея. Сега винаги ще ме обичат за онова, което мога да направя за тях, за онова, което съм направил, както и за онова, което съм.

Любовната сцена свърши и камерата показа белия гръб на Ейдриън, загорялата ръка на Майкъл, отпуснатата върху красивата извивка на хълбока ѝ. Илюзията беше свършена — на екрана беше Джийн, Джийн беше гола. И след кавгата, в пианското им сношение, отново Джийн бе притисната и изнасилена. Сам чу как момчето до него изпъшка, докато на екрана Майкъл се канеше да насили обекта си — жената, всяка жена. Просто жена, която можеше да послужи за приемник.

Сам усещаше как нагона от екрана разпалва публиката. „Набутай й го!“ — изкрещя някой. „Разчекни я тая кучка!“ — извика един поплътен глас. Последва миг тишина, разкъсана от висок кикот. На Сам му се повдигна. Да, той искаше да ги възбуди, да, бе излял собствения си гняв, но какво точно беше направил?

Гледаше филма и се вслушваше в публиката. И тогава разбра как е използвал своя гняв срещу майка си, срещу бившата си жена, срещу Джийн, срещу Ейприл, пренасяйки с помощта на Майкъл всичко във филма. Това, което гледаше, не беше любовно послание. Сексцените бяха силни, вярно, но под тях прозираше ярост и страх. О, това не бяха любовни сцени. Не. Давещият се мъж наказваше жената със секс. Не я обичаше. Изтезаваше я.

Сам седеше самичък в мрака и гледаше какво е причинил на Джийн и как това се възприема от публиката.

Шарлийн затвори вратата на къщата подире си и скочи в огромната кабина на новия камион на Доуб. Дийн седеше на задната седалка с четирите кучета, които се надпреварваха да спечелят вниманието му. Тя затръшна вратата на кабината и вдъхна приятния аромат на нова пластмаса, метал и тапицерия.

— Хайде — кимна на Доуб и камионът мина през портата, а Дийн се изви на седалката, за да помахна на хората от охраната, които гледаха подире им.

— Ще ти липсва ли нещо от това, Дийн? — попита го Шарлийн.

Дийн помълча малко.

— Да — каза с тих тъжен глас. — Градината ми.

Доуб погледна в огледалото за обратно виждане и улови погледа на Дийн.

— А какво ще кажеш за цяла ферма, не само градина?

— Колко голяма? — попита Дийн може би за стотен път.

— Деветстотин и трийсет и два акра.

Шарлийн се засмя за пръв път през този ден.

— Голяма е колкото някои щатски паркове — каза тя.

— Не е кой знае какво, ако я сравняваш с имотите на големите богаташи. Нали знаеш, Тед Търнър и тям подобни. Но е най-хубавата земя, която някога съм виждал.

Дийн поклати глава.

— Не знам какво правят другите фермери, но това е голям парцел. Няма да мога да го обработвам сам. Ще ми е нужна помощ.

Шарлийн се завъртя на седалката, за да застане с лице към Дийн.

— Ние ще ти помагаме, Дийн. Нали, Доуб?

— Разбира се. Искам и аз да се потрудя на чист въздух честно, с пот на чело. — Той се разсмя и Шарлийн го улови, че я гледа с ъгълчето на окото си.

— Точно така ще бъде, Доуб. Честен и усилен труд.

— Има ли овощна градина? — попита Дийн.

— Още не, но ще има. Ако искаш.

— И ще си вземем кон, нали? — каза Дийн.

— Ще си вземем три коня, ако искаш.

Шарлийн отново се замисли за онова, което оставяше зад себе си, и за онова, което чувстваше. Не бе трудно да зареже всичко това, помисли си тя, докато камионът, натоварен с някои вещи, на които особено държеше, фучеше от Калифорния за Уайоминг. Сега имаше всичко, което искаше. Ранчо в Уайоминг, Дийн, Доуб, кучетата. Чакаше я истинска добра работа, а също и забавления. И никакви хора на мили околоръст, каза Доуб.

Нямаше телевизия. Нито видео. Нямаше интервюта, нямаше вестници, списания, скандални притурки, в които да те разнищват. Нямаше срам, лъжи, тайни. Нямаше и много пари. Счетоводителят на Сай ѝ обясни за хонорарите, адвокатите, данъците и процента на импресарската агенция. Не останаха много. Но земята беше тяхна, както и мебелите, които щяха да пристигнат след някой и друг ден, а това беше повече, отколкото имаха много други хора. Повече, отколкото бе очаквала някога да има тя самата. Всичко друго оставяше на онези, които го искаха, помисли си, докато пресичаха границата на щата. То не я направи щастлива, само тъжна и самотна. И нищо не беше истинско, помисли си тя. С изключение на мъката.

— Виж! — извика Дийн.

— Какво? — попита Шарлийн, връщайки мислите си в настоящето.

— Регистрационен номер от Айдахо. Знаеш ли какво пишеше на него? — Лицето на Дийн бе грейнало от усмивка. Нямаше търпение да им каже. — „Айдахо. Прочути картофи“. Не е ли смешно?

Доуб се разсмя.

— Наистина е смешно.

— Прочут картоф ли? — рече Шарлийн през изблици от смях. — Това май прилича на мен.

Сетне единственият звук в камиона, който ги откарваше далеч от Холивуд — от тоалетите и сбирките, от угодниченето и славата, от охраната, парите, специалните привилегии, от това да имаш всичко, с изключение на малко лично спокойствие и душевен мир — единственият звук, след като колелата на новия камион на Доуб се изтърколиха покрай граничната табела на щата, бе техният смях.

Няма да ѝ е *толкова* трудно да се откаже от всичко това, помисли си Джийн, сгъвайки дрехите си в един от куфарите, разтворен на леглото ѝ. Какво губеше? В крайна сметка, с изключение на участието си в „Джак и Джил“, тя така и не изигра ролите, които искаше. Отначало играеше „характерни“ роли, сега пък щеше да играе голи празноглавки. Стенеци, кикотеци се голи празноглавки. С отвращение хвърли поглед към купчината изпратени сценарии. Жените, които искаше Холивуд — бегълки, уличници, жертви, отчаяни зависими жени и загазили пубертетки. Жените, които сякаш *цяла Америка* искаше.

Да, ще може да се откаже. Господи, защо толкова бе искала да стане актриса? Отговорът беше твърде тъжен, за да го пренебрегне. Сети се за Нийл. И тя като него си остана хлапачка, неспечелила ничие одобрение. Хлапачка, която никога не бе имала семейство. Направо бях родена за това, помисли си. Удоволствието от театралния грим, миризмата на тълпата, чувството, че трупата е семейство, вниманието на публиката, колкото и оскъдно понякога да бе. Исках само някой да ме погледне и да ме одобри. Толкова бях измъчена, че никой не ме поглежда. Тя поклати глава и сгъна една бяла копринена блуза, натъпка я в куфара и отново поклати глава. Никой не я забелязваше, с изключение може би на Нийл, а тя не му вярваше, не се интересуваше достатъчно от добронамереното му мнение. Ще може ли нечие одобрение отсега нататък да запълни празнотата в душата ѝ? Ще може ли повече любов от страна на Сам, по-възторжените статии на критиците, по-бурните ръкопляскания на публиката, ще може ли всичко това да я накара да повярва, че е достатъчно добра? Съмняваше се.

С истински дълбока болка тя се сети за хлапетата в Ню Йорк, които толкова искаха да ги видят и чуят, да ги харесат. И онези, още по-трогателни нещастници, които се гърчеха тук, в Лос Анджелис, с отчаяната мечта за вкуса на славата, готови едва ли не да умрат заради шанса да станат звезди на сезона. Е, тя бе споходена от този шанс.

Нека сега да го получи някой друг. Беше се похабила, беше тръгнала да търси свещения граал, който се оказа вулгарен.

Въпреки това не всичко бе изцяло плод на погрешната ѝ преценка. По-скоро ѝ бе наложено от всички телевизионни шоуупрограми, всички списания, всеки филм, който бе гледала. Бъди красива, популярна, привлекателна, съблазнителна, желана, бленувана. Е, помисли си тя мрачно, сега бе желана. Нямаше нито един мъж в страната, който да не се възбужда от имитираните ѝ оргазми на екрана. А скоро щяха да пуснат филма по цял свят. Днес в Скъдърстаун, утре — по света. Изсмя се на иронията на съдбата. Искаше да покаже на всички колко струва. На баба си, на своите съученички, на театралните агенти и продуцентите в Ню Йорк, да им покаже колко добра, колко изключителна е. Ала баба ѝ беше мъртва, самата тя не помнеше имената на съученичките си от гимназията, а на Ню Йорк му бе все едно. Поклати глава с горчивина.

И както беше почнала да си признава някои неприятни истини, беше по-добре да си признае и това, че играта я привличаше, защото се страхуваше от живота. Страхуваше се да не потъне в ежедневната рутина на някаква работа, на семейния живот. Помисли си за Шарлийн, за смелостта ѝ да замине в Уайоминг, за да заживее най-обикновен живот. Можеше ли и тя, Джийн, да постъпи така? Да играеш роля бе много по-лесно, отколкото да живееш. Е, по дяволите идеята да представя нечии чувства, за да може безчувствената публика да усети нещо. Не, отсега нататък щеше да върши нещо реално, нямаше да играе. Майкъл Маклейн наистина ѝ бе показал каква е разликата между това да играеш герой и да бъдеш злодей.

Злодеи. Тук имаше толкова много такива и всички позираха като герои. Сай Ортис, Лес Мърчант, Хайръм Фландърс, Боб Левин, Майкъл Маклейн, Марти ди Дженаро. И Сам, разбира се. Всички продаваха бленувана плът. Тя погледна към общата им снимка със Сам, поставена на нощното шкафче, и отново поклати глава, преди да я захвърли в кошчето за боклук заедно със славата и всичко останало. Бяха се снимали в Санта Крус. Само преди няколко месеца. Тогава, когато тя си въобразяваше, че Сам може да я обича. Тогава, когато смяташе, че той заслужава да бъде обичан.

И още една истина — колкото и смешна да беше цялата тази бъркотия, Джийн се радваше, че я е изживяла. Бе копняла за това, а

сега изгаряше от унижение — нещо като кулминация на всички унижения, преживени от дебелите, тъжни, сериозни, умни, чувствителни и грозни момичета. Но за разлика от тях тя най-сетне получи шанса да се преобрази и да усети как *той* копнее за нея. Въпреки това краят беше същият. НИЩО НЕ СЕ ПРОМЕНИ. Красотата не предпазва от предателство. Нима Май не ѝ беше казала това? Нима не ѝ го беше казал и Брустър Мур? На кого му трябваше красота? Това беше просто още един капан за жените. Желан капан, лъскав капан, но все пак с железни зъбци.

Тя влезе в банята, готова да прибере четката си за зъби, дезодоранта и купищата продукти, наредени там, обещаващи да я направят по-красива, по-млада, по-нежна; да подчертаят скритата ѝ красота или да прикрият недостатъците ѝ. Погледна лицето си в огледалото — изваяното скъпо струващо симетрично, съвършено лице. И отново видя очите си — старите очи, очите на момиченцето, оставено само, изцапано с кръвта на майка си в един болничен коридор. Очите на предадено и изоставено дете. Те я гледаха, скрити зад лице, което сега носеше като маска. За пореден път бе причинила болка на онова момиченце, още веднъж го бе наранила съзнателно.

— Съжалявам — задъха се тя и се чу да нарежда на глас. — Съжалявам за онова, което ти причиних.

Отражението в огледалото се замъгли от сълзите ѝ, но отчаяна да не изгуби връзката с детето, с по-младото си „аз“, тя избърса сълзите.

— Съжалявам, че те мразех. Съжалявам, че ти причиних толкова много болка. — Спомни си за годините в Ню Йорк, за отказите на режисьорите, които не искаха да ѝ дават роли, на мъжете, които не я желяеха, спомни си гладуването и агонията в клиниката за пластична хирургия. — Съжалявам — задъха се отново тя. — Вярвах на тях, а не на теб. — Вгледа се в собствените си очи, топли, кафяви, непроменени и все тъй тъжни и уплашени. — Никога повече няма да правя така. Обещавам ти. Вече никога няма да им вярвам.

Обърна се към бурканчетата и шишенцата, наредени на тоалетната масичка. Взе едно и го запокити на мраморния под. То се пръсна, разхвърчайки се на миниатюрни лъскави като диаманти късчета. Взе другото до него. „Противосъстаряващ дневен крем“. Откъде само ги измисляха тия имена? Запрати го през банята и то се разпукна на две, след като се удари в основата на мраморната стойка, а

мазното му съдържание бавно се изля на пода. После взе кремове за очи и специалните балсами за коса, след това кремове за ръце, хидратантните формули, фон дьо тена, ружовете със самурените им четки и ги разхвърля по стаята. Размаза с крак един руж, втривайки го на прах в пода. После започна да чупи една подир друга кутийките със сенки за очи. „Сияйно виолетово“. „Млечно розово“. „Прасковено“. Хвърляше всяка от тях, като че ли беше граната, те се разбиваха в стената и падаха на пода. Но това не й беше достатъчно. Трябваше да ги смаже заради лъжите, които представляваха — „Използвай ме, и ще бъдеш красива“, „Намажи си клепачите с мен, и ще те обичат“. Докато ги тъпчеше с крака, на пода разцъфна букет. „Красива отрова“, промърмори тя и вдигайки шишенцето с „Препарат за махане на грим от младежки очи“, изля на пода мазното му съдържание. После строши празното шише. Задъхваше се, но не можеше да спре, не искаше да спре.

Изглежда, през целия си живот не е била достатъчно красива. Губеше работата си, мъжете и самоуважението си, защото не приличаше на невероятните снимки в списанията, на филмовия екран, по телевизията. И дори когато стана хубава, красива, дори когато се превърна в една от тези жени, се оказа, че и те не са достатъчно свършени, че тя не е достатъчно свършена без специалните лещи, без старателния грим, без непрекъснатите грижи на фризьора, стилиста, треньора по гимнастика, без безумните диети, масажите на лицето и маникюра, без изкусния оператор и легиона от специалисти за усъвършенстване на илюзията. Нищо чудно, че в Америка нямаше нито една жена под четирийсет години, която да е доволна от външния си вид. Нищо чудно, че жените рискуваха да се разболеят от рак, за да увеличат размерите на гърдите си, нищо чудно, че страдаха от липса на апетит или от свръх апетит, и бяха като побъркани. Холивуд, Медисън авеню, масмедииите и мъжете — всички заедно заговорничеха да накарат жените да се мразят, че не приличат на Лайла Кайл — сто и осемдесет сантиметровото момче с едър силиконов бюст.

Джийн погледна отново в огледалото. А най-лошото бе, че и тя спомогна за разпространяването на тази измама. Беше се подложила на пластични операции, мореше се с глад, потискаше апетита си, криеше възрастта си. Аз им помагах, помисли си. Помагах на Марти и Сай, на Симор и Ейприл. Помагах им да пробутват продукти, да наложат

някакви образи. Помагах на „Фландърс Козметикс“ в рекламата, помагах да продават лъжата. И бях обичана за това. Което значи, че изобщо не съм била обичана.

— Никога вече — извика тя и взе едно червило на „Шанел“, размазвайки го по огледалото. Докато изписваше с него думите „Никога вече“, червилото се счупи и тя го захвърли, взе друго и продължи, докато и то се счупи. После още едно и още едно, докато огромното огледало не грейна с „Никога вече“ в най-различни цветове, а подът не се покри със смачканите гилзи на поне две дузини червила. Джийн се обърна към парфюмите.

И като че ли не беше достатъчно да се срамуваш от външния си вид. Трябваше да се срамуваш и от миризмата си. Недей да миришеш на жена. Мириши на люляци, туберози и евкалипти. Мириши на цитрус или на мускус, с лек дъх на лавандула. Потопи се във вана с аромат на полски цветя, сложи си дезодорант, после парфюм, после се напудри — свежа като маргаритка, красива като букет лилии.

С един замах тя помете скъпите шишенца парфюм от тоалетката на земята. Кристалните им тела се пръснаха и заскърцаха под краката ѝ. Надигна се тежък аромат и на нея ѝ се доповръща.

— Да! — изкрещя. Миришеше като в бардак и така и трябваше. Тя продаваше и нея я продаваха. Сводници ѝ бяха Холивуд, Ейприл, Сам, Сай Ортис. — Но никога вече! — изкрещя Джийн, а миризмата се съгъстяваше в гърлото ѝ и я задавяше. Тя взе пудрите, четките, пинсетите, моливите за вежди, тушовете за мигли. Счупи каквото можа, пръсна останалото, заотваря рязко чекмеджетата и откри нови неща — спирали за извиване на мигли, гъбички за нанасяне на грим, ролки, тушове и четки за очи, гланц за устни. Издърпа едно чекмедже и го обърна на пода, тъпчейки съдържанието с крака.

Но в помещението вече не можеше да се стои — очите ѝ смъдяха от вонята и тя се давеше. Трябваше обаче да приключи с това. Измъкна следващото чекмедже и го изсипа. Там бяха ролките за топло навиване, гелът за коса, различните мусове. Бадемово — медената маска за лице, краставичният тонизиращ лосион, ягодовата маска. Достатъчно плодове, орехи и зеленчуци, за да се храни цяло хондураско село в продължение на седмица, достатъчно спирт, за да пият до призляване цял месец, достатъчно памук и тампони да ги обличаш цяла година.

Едва си поемаше дъх. Огледа хаоса в разгроменото помещение. Оскверняването беше пълно — девствената ѝ баня, този храм на женската съблазън, беше измазана с боклуците, за които на нея и на всички останали американски жени им бе втълпявано, че не могат без тях.

— Никога вече — каза тя и отстъпи назад, затваряйки вратата.

Джийн лежеше на дивана в огромната си празна дневна. Дневна ли? Този мавзолей? Не, нямаше да ѝ е много трудно да се откаже от всичко това. Но какво да прави отсега нататък?

Сети се за Ню Йорк, за времето преди „Джак и Джил“, за живота си със Сам, за раздялата им. Сети се за Моли и Чък, за Нийл, преди да изгуби всичко. Сети се и за онези две ужасни самотни години, които прекара, докато я режеха и съшиваха отново.

Нима вече искаше никога да не го е правила? Нима вече искаше да бе запазила самоличността си като Мери Джейн?

Не можеше да отговори на този въпрос. Беше доволна, че го е преживяла. Не заради някой друг, а заради самата себе си. Ако не беше получила красота, винаги щеше да копнее за нея. Нямаше да знае, че колкото и да си красив, никога не е достатъчно. Ако не беше се подложила на пластичните операции, никога нямаше да преживее всичко това. Мислеше си, че знае колко е различен животът на една красива и на една грозна жена, но трябваше да го изпита на свой собствен гръб. Беше доволна, че го е изживяла.

А сега беше уморена от света, който безконечно задълбочаваше тези разлики. Беше отвратена от културата, която боготвореше младостта и красотата, само за да може да унижава, смазва и контролира онези, които не ги притежават. Тази мания на Холивуд и Америка вече се ширеше по цял свят. Америка изнасяше културните си виждания, както Япония изнасяше телевизори.

Къде може да иде сега? Къде е безопасно? И какво ще прави, след като отиде там?

Джийн чуваше как телефонът звъни от другата страна на междуградската линия. Моля те, докторе, бъди си в къщи, шепнеше тя. Моля те, дано си у дома. Чудеше се как ли изглежда апартаментът на Брустър Мур. В какво легло спеше — единично, двойно или

гигантско? Сам ли спеше? Моля ти се, боже, молеше се тя, нека спи сам.

— Ало?

— Брустър? Обажда се Мери Джейн. — Слава богу. Връзката беше добра. Чу го как си пое въздух. — Събудих ли те? Съжалявам.

— Няма нищо. — Той помълча. — Не бях разговарял отдавна с Мери Джейн.

— Знам. Всъщност и аз не бях. — Как можеше да му обясни? Как би могъл който и да е, дори той, да разбере какво й се бе случило... коя беше някога, коя се опитваше да бъде и коя е сега? — Нещо се случи. Искам да кажа, че се чувствам променена, че... — Прозвуча толкова смешно. Вслуша се в мълчанието от другата страна на линията и за миг се уплаши, че той е затворил. — Брустър? — попита.

— Да, Мери Джейн.

— Кога отиваш в Хондурас?

— Чак другия месец.

— Имаш ли нужда от сестра?

— А ти имаш ли нужда от работа?

— Не, нямам, но бих искала да работя. Много искам да работя.

Дали щеше да й се изсмее? Дали щеше да я сметне за празноглавка, която си е избрала нова роля? Изведнъж тя почувства, че това е най-важното обаждане в живота й, най-важното прослушване в целия й живот. Тя затвори очи.

— Знам, че е малко ненадейно — подхвана — но нещо се случи с мен. Мисля, че узрявах от доста време за този момент.

— И аз така мисля — каза Брустър.

— Смятам, че все още мога да работя като медицинска сестра. Искам да кажа, че ще трябва да уча. Много работи съм забравила. И почти не знам испански, с изключение на онова, на което ме научи Раул...

— Това не бяха ли предимно ругатни?

— Да. Мога да те нарека маймунски задник.

— И тия изрази могат да ни потрѣбват.

Тя си пое дълбоко въздух.

— Мога да помагам в работата с децата. Знам, че мога. Едва ли при операциите, но може би след това. И да давам съвети. Мога да

помогна на онези, които са без лица. Мога да ги гледам. Мога да ги виждам, Брустър. Знам, че мога. И точно това е важното. Да имаш поне един човек, който да види кой всъщност си. — Очите ѝ се напълниха със сълзи. — Мога ли да дойда, Брустър? — прошепна тя.

— Добре дошла на борда — отвърна ѝ той.

НЕИЗВЕСТНОСТ II

*Шегувате ли се? Готов съм да сменя всичко
това срещу някогашната си неизвестност.*

Кевин Костнър

*В бъдеще всички ще стават известни по за
петнайсет минути.*

Анди Уорхол

*Петнайсет минути от това са повече от
достатъчни.*

Джийн Мур

Това отново съм аз, Лора Ричи. Разбира се, през цялото време бях наоколо, като отразявах фактите и изравях всички подробности около историята. И каква история само, а! Не бих могла да получа признание, че съм я измислила, но бих могла да получа признание, че съм я записала. И кой би могъл да измисли подобно нещо? Цяла Америка да се покланя в параклиса на три фалшиви сексидола — едната прелюбодействала с „брат“ си, втората Франкенищайн, а третата — мъж! Та това е история с твърде много удивителни, а пък аз самата се опитвам да ги използвам пестеливо. Може би сте чули приказката, че истината е по-невероятна от измислиците. Не можете да кажете, че сте си хвърлили на вятъра парите.

Всичките проучвания и сглобяването на частите ми отнеха над три години. Не мисля, че ще ми дадат наградата „Пулицър“ или пък стипендия „Макартър“, но въпреки всичко свърших страхотна работа. И ако критиците както обикновено ме правят на пух и прах, че съм била дребнава, ограничена и зла, ще пролея тайничко някоя

сълза, докато подписвам чека за хонорара. Вече прибрах в банката аванса си, който е седемцифрено число, и дадох на Нанси, моята секретарка, достатъчно солидна сума да си направи вноска за едно хубавко апартаментче в Сан Диего. Тя ще се пенсионира другия месец. Уверявам я, че няма да издържи да не прави нищо през цялото време, но Нанси само се смее и казва, че ще опита. Все повтаря, че се надява да оцелее, докато препише последната редакция на тази моя последна книга. Аз също съм изморена от мръсотията, тайните и скандалите, за които Америка толкова обича да чете. Може би в душата си съм съгласна с онова, което казват критиците. Моят принос към литературата е незначителен и долнопробен.

Но ти, любезни читателю, ти купи книгата. Благодаря ти. Може би ти ще обясниш на критиците, репортерите и социолозите това американско прехласване по клюките за богатите и прочутите. Аз не мога да го обясня. Но знам, че книгата ще се продава като топъл хляб.

И не си мисли, че ми е било лесно да изровя всички тези подробности. Дори и на мен, Лора Ричи, изключителната водеща на клюкарските рубрики. Лайла, разбира се беше мъртва, бедничката. Тя (или той) не можеше да говори с никого. След онова откачено погребение я кремираха и положиха праха ѝ във „Форест Лоун“ — в криптата с баща ѝ. После трябваше да чакам. Защото без Тереза не можех да напиша нищо за Лайла, а без нея не се получаваше нищо.

Е, признавам си, че беше малко нетактично, но, знаете ли, аз познавам знаменитостите. Пристрастени веднъж към нажежената до бяло светлина на славата, за тях вече е невъзможно да живеят в мрак. В крайна сметка лошата реклама е много, ама много по-добра от никаква реклама. Я вижте Жажса Габор.

Тереза стоя затворена у дома си с месеци, но след като булевардните вестници замлъкнаха и вятърът отвя най-лошото, след като Роби я напусна и тя нямаше публика, която да я гледа как страда, Тереза се отегчи. Направо ужасно се отегчи.

И така, в крайна сметка тя проговори. Голяма част от думите ѝ бяха лъжи и глупости, но имаше и верни неща. После прислужницата ѝ Естрела ми разказа срещу заплащане онова, което знаеше. Накрая прибраха Тереза в болница. Не в „Бети Форд“ — беше

твърде закъсала за там — а в „Седарс Синай“. Цироза. Неизлечима. Почина миналата пролет.

Роби държи книжарница в Аспен. Твърди, че клиентите му били все известни хора. А Кевин — след като го открих, не можех да го накарам да млъкне.

„Ърли Артистс“, разбира се, се разпадна. Три от клиентките на Сай Ортис бяха ударени в земята, Майкъл Маклейн го беше напуснал и други се изнизиха на тумби. Така че Сай си взе парите и се оттегли — по-точно стана независим продуцент. Никой за нищо не го търси.

Ейра Сагарян, след като го откриха зарязан в болничния коридор, бе погребан почти едновременно с Лайла Кайл. Некрологът му остана незабелязан при вниманието, което медиите бяха съсредоточили върху Лайла. Тя го смаза както в живота, така и в смъртта.

Дълго време търсих Шарлийн и Дийн. Отначало ми се струваше, че са се изпарили от земята. Но най-сетне изнамерихме нещичко за тях, след като проверихме кой я е придружавал на връчването на наградите „Еми“. Когато научихме името му, ние с Нанси доста поровихме и открихме договор за недвижима собственост в Бътлър, щата Уайоминг. Заминах и прекарах цял месец в един ужасен, затънтен мотел, за да се опитам да поговоря с Шарлийн. Нищо обаче не помогна, защото местните хора не я познаваха, а ако я познаваха, не искаха да говорят. Най-смешното беше, че след като няколко седмици мразих мястото, най-сетне започна да ми харесва. Не беше като Лос Анджелис. Беше чисто.

Не бях обаче достатъчно богата, за да изляза в постоянен отпуск. Всъщност тъкмо се канех да се откажа и да се заема със семейство Дъглас, когато собствената ми некадърност ми отвори вратата. Всичко стана с помощта на Дийн. Поех с колата по селския път, който водеше до ранчото им. Беше оградено отвсякъде и нямаше начин да се влезе. Знаех това, вече бях идвала десетина пъти, така че продължих нагоре по планинския път заради гледката. Красива, неосквернена земя.

Е, едната гума се спуска из коловозите и след време забелязах, че карам по капли. По капли, на планински път, на около двацет мили от населено място. Бях го закършила.

Да си призная, не съм любителка на пустошта. За мой късмет ме откри Дийн. Както винаги мил и любезен, той ме заведе у дома си. Обядвах с тримата в ранчото им. След месец вече знаех историята им.

С Майнъс беше много по-лесно. Парите говорят и никой не се отказва от тях. Много основни неща взех от Майнъс, след като един приятел от Лосанджелския полицейски отдел се обади тук-там по телефона. Получих си информацията. Майнъс си запази удостоверението за работа. Всички останаха доволни.

Следващият филм на Рики Дън се провали, а после той се ожени за Кики Мансард — новата Кристал Плинъм. Когато кариерата ѝ набра скорост, арестуваха Рики два пъти — за шофиране в нетрезво състояние и за това, че беше си позволил да бие Кики. Очевидно неговият импресарио Шейн не бе присъствал при уреждането на тези въпроси. Сега Шейн работи в музикалната индустрия. А Рики изобщо не работи. Така че може би инстинктът на Майкъл Маклейн не го бе излъгал.

В други отношения обаче инстинктът подведе Майкъл. Трябваше му над петдесет години да се ожени и да му се роди дете. И в двата случая го измамиха. Разбира се, преди да се разведе, Майкъл твърдеше, че Ейдриън е била девствена и се запознал с нея на абитуриентското тържество на един религиозен пансион. Аз излових мисис Годовски и няколкото опаковки от по шест бири отприщиха доста неприязън от нейна страна. Получих си историята за мистър Маклейн, но не я използвах срещу Майкъл. Едва когато Мелвин Бели пое делото на Ейдриън, Майкъл си развърза езика. Защото, както винаги съм твърдяла, законите за семейното имущество събират странни партньори в леглото. На Майкъл му се наложи да разтръби наляво и надясно, че преди да я срещне, жена му е била курва. Дори и Майкъл Маклейн знаеше, че е по-добре да изглеждаш измамен глупак, отколкото да си беден. Изглежда, Ейдриън бе поддържала връзка с А. Джоел Гросман през цялото време, бидейки съпруга на Майкъл. Очевидно и детето беше от А. Джоел. След развода ѝ те двамата живеят от парите на Майкъл и А. Джоел води курсове по киноизкуство в Кол Стейт.

Кристал Плинъм заряза Сай. После има късмет да набара добро сценарийче и с последния си филм „Пътят по реката“ стъпи здраво

на хубавите си крака. Сега отново е на върха. Казват, че щели да я предложат за „Оскар“.

Лес Мърчант бе очевиден на това как неговата телевизионна мрежа отново се изхлузи обратно на трето място, после стана свидетел и на това как акционерите позволиха да го сменят. Боб Левин бе изхвърлен от „Интърнешънъл Студиос“, но синът му Симор беше вложил пари в „Пътят по реката“ и най-сетне стана нещо със собствени усилия.

Успехът има много бащи, но провалът е сираче. Никой, който бе свързан със скандала около „Три момичета на път“, не проявяваше желание да признае това. Едва миналия месец горкичкият Марти излезе от болницата само за да се пенсионира.

Бени Егс най-сетне настигна Пол Грасо. Или може би трябваше да кажа, че слабостта към хазарта на Грасо го докара дотам. Живее в Сиатъл или друг подобен град и беше готов да ми разкаже всичко, което знаеше, срещу дребни центове.

Моника Фландърс умря в съня си, но не преди едно жестоко дело за отнемане на пълномощия да прокуди сина ѝ Хайръм от „Фландърс Козметикс“. Между другото Моника изглеждаше страхотно на погребението си.

Ейприл е много добре. Всеки, който чете професионалните издания, знае това. Даде ми няколко интервюта, когато вече беше кралицата на студиите. Като новата президентка на „Интърнешънъл Студиос“ тя промени интериора на кабинета на Боб Левин в делови, мъжествени червеникавокафяви тонове.

А Сам Шийлдс? Какво стана с него ли? Е, той се провали с два филма, но май последният му ще бъде хит. Поне така говорят по улиците. И може би вече сте прочели, че те с Ейприл ще се сгодяват. Истински брак по любов.

Във всеки случай последните подробности около историята научих от съпруга си. Ето ви още една клюка. Приемете я като сватбен подарък от съпруга ми и мен. Не че публиката се интересува кой знае колко от личния живот на писателите, дори от такива като мен. Но аз наистина се омъжих на тези години. Когато се запознах с Доуб Самюълс, схванах, че е изключителен човек. В известен смисъл и аз съм такава. Да, читателю, омъжих се за него. И си заслужавах да го чакам толкова години. Някъде точно преди да прочетеш тези

редове, в много скромна церемония в кръга на най-близките станах мисис Доуб Самюълс.

Присъстваха Брустър Мур със съпругата си. Той никога не е разговарял с мен за това и след като книгата излезе, ще се радвам на възможността да чуя неговия коментар. Съпругата му обаче ми поразказа доста неща. Мери Джейн цени усамотението си и твърди, че то не ѝ липсва в Хондурас, освен когато осиновеното ѝ дете Раул се прибира с приятелите си от училище. Но тя прояви желание да говори, както обясни, за да изкупи греховете си. А може би просто да поговори поне веднъж с някого, за да проумее цялата история.

Те с Шарлийн продължават да са близки приятелки, макар че прекарват само част от лятото заедно в ранчото. Шарлийн никога не го напуска. Мисля, че и аз ще постъпя така. След като продадем книгата, ние с Доуб ще си докупим още три хиляди акра. Той твърди, че ако садим две хиляди дървета годишно, ще прибавим повече озон в атмосферата, отколкото е прахосано за всичките ми книги. Балансиране на кармата. Той смята, че за мен няма да е зле да прекарам по този начин старостта си и да изхарча растящото ми богатство. Казва също така, че три хиляди акра би трябвало да ни изхранят всички.

Доуб твърди, че няма да пуска там журналисти и знаменитости.

Издание:

Автор: Оливия Голдсмит

Заглавие: Вкусът на сезона

Преводач: Румяна Радева; Лидия Шведова

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Обсидиан

Град на издателя: София

Година на издаване: 1994

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Полиграфически комбинат“, София

Редактор: Димитрина Кондева

Технически редактор: Людмил Томов

Художник: "Топ Тайп"; Алберто Рицо

Коректор: Петя Калевска

ISBN: 954-8240-17-3

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/6052>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.